R42
M96

5190

139/1896/II

139
216. II. 1896.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS MADRAS 23 MAY 96

பிஸ்மில்லாஹி.

குடும்பஸம்ரக்ஷணி

இஃது

பாப்புராஜபுரம்

ஹக்கீம்-முஹம்மதுசாகிபு அவர்கள்குமாரரும்,

சென்னை "யூனானி ஔஷதசாலைத்" தலைவருமாகிய

ஹக்கீம்-முஹம்மதுநிஜாமுஹயிதீன்சாகிபு

அவர்களாலியற்றி,

வித்வான்

திருமழிசை-வடிவேலுமுதலியாரவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

ப. கமால்தீன்சாகிபு அவர்களுடைய

விருப்பத்தின்படி

சென்னை:

ஸ்ரீநிகேதன அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1896.

Registered Copy-right,

AND

Right of Translation Reserved.

இதன் விலை ரூபா 2. V. P. P. சார்ஜ் அணா 4.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY
5190

அறிக்கை

இதனால் அனைவருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

1867-ம் வருஷத்து 25-வது ஆக்ட்டின் 20-வது பிரிவிலுள்ள, 6-வது பாராவின்படி, இங்கிலீஷ் இலாக்காவாகிய மதராஸில் இந்த குடும்ப லக்ஷணி என்னும் புத்தகம் காபிரயிட் ரிஜிஸ்ட்டர் செய்யப்பட்டிருக்கிறதுமன்றியில், பிரெஞ்சு இலாக்காவாகிய புதுவையிலும் காரைக்காலிலுங்கூட ரிஜிஸ்ட்டர் செய்யப்பட்டிருப்பதால், இந்நூலை இந்தப்படியாவது வேறுவிதமாயாவது மொழிபெயர்த்தாவது இந்நூலாசிரியரின் அநுமதி பெறாமல் ஒருவரும் அச்சிடலாகாது. அவ்வாறச்சிடின், மேற்கூறிய ஆக்ட்டிற் சொல்லியிருக்கின்றபடி அதனாலுண்டான நஷ்டத்தை அச்சிட்டவர்களிடத்திலிருந்து கோர்ட்டார் மூலமாய் வசூல் செய்யப்படும்.

இப்படிக்கு,
ஹக்கீம்-முஹம்மது நிஜாமுத்தீன்.

விளம்பரம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னபட்டணம் சாவுக்கார் பேட்டை தங்கசாலைவீதி சின்னக்கடை அம்மன்கோயிலுக்கெதிரில் ஸ்ரீ ரிஷத்கான் மாளிகையிலாவது, அல்லது சென்னபட்டணம் சாபுல்காந்தேவடி மயிலாப்பூர் பெரியதம்பிதெருவு 10-வது நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் இந்நூலாசிரியராகிய ஹக்கீம்-முஹம்மது நிஜாமுத்தீன் ஸாஹிபு என்னும் எம்மிடத்திலாவது கைவிலையாகவும், வால்யூபேயெபில் போஸ்ட்மூலமாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்புத்தகத்தின் டைடில்பேஜில் இதனடியிற் கண்டிருக்கிற எம்முடைய பெயரை எமது கையெழுத்தாகவே எழுதப்பட்டிருக்கும். அவ்வாறு கையெழுத்தில்லாத புத்தகங்கள் மாறுபாடானவைகளாயிருக்குமாகையால், அவ்வித புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பவர்களுக்கும், அப்புத்தகங்களை விற்பனை செய்வோரைக் காண்பிப்பவர்களுக்கும் தக்க வெகுமதி கொடுக்கப்படும்.

இப்படிக்கு,
ஹக்கீம்-முஹம்மது நிஜாமுத்தீன்.

இந்நூலில்

1. உள்ளூர், வெளியூர் வித்வான்களியற்றிய சாற்றுகவிகள்.
2. இந்நூல்விஷயமாய் ஆங்கிலேயபாஷையில் சில கனவான்கள் தந்த அபிப்பிராயம்.
3. சிறப்புப்பாயிரம்.
4. இந்நூலின் தாற்பரியசங்கிரகம்.
5. முக்கியாம்ஸ அட்டவணை.
6. முகவுரை.
7. குடும்பஸம்ரக்ஷணி நூலாரம்பம்.
8. முக்கியாம்ஸ பிட்பிரிவின் அட்டவணை

ஆங்கிலபதைகளுடன்,
உதாரணப்பாட்டுகள் 21?-ம் அடங்கியிருக்கின்றன.

உள்ளூர் வித்வான்களின்

சாற்றுகவிகள்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ வித்வான்
காஞ்சீபுரம் - இராமசாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

மணிதிகழ்பஃறலை வாளரவகந்தன்
அணிதிகழ்செஞ்சூட் டதன்மிசைக்கிடக்குங்
கடல்விளிம்புடுத்த நெடுநிலப்பரப்பின்
மீமிசையுறைதரூஉம் விழுமியமன்பதை
முதலீறிகந்த முனைவன்பாதப்
போதினைத்தூய புந்தியினிறவி
மறவாதென்றும் வழுத்தற்திறனும்
இருமுதுகுரவ ரியற்றியநன்றி
அறிந்தவைத்தொழுதிடை வுமன்னவரைப்
பாலகம்புரி பாஙுமையுநன்மகப்
பெறுதியுந்திமகப் பெற்றியுமின்றோர்ப்
பிழைத்தவிணைரும் பெரிதாந்தீமையும்
பெற்றோர்சிறுவரைப் பேணுமுறை
கல்விகல்லாமை நவின்றுமொழுக்கும்
செல்வமென்றிவற்றின் றிறனும்
அறமென்றிவற்றி னடைவும்
கொடியதெனிறனுங் கொதறுமெய்யிற்
பொருளினையீட்டித் தெருளுறுவோர்க்
கவித்தலின்பயனு மருமணத்திறனும்
சதிபதிசம்மதத் ததிநலப்பெற்றியும்
காமக்கலைநுகர் காலமுங்கள்
துணைவியைகடத் துங் காமநெறியும்
மாமிமருகியர் வாழ்வுறு நெறியும்
குடும்பங்களில்விளை கொடியகலாமும்
கற்பின்திறனுங் கருப்பத்திரியும்
ஆண்பெண்ணெனமுன் னறியுங்குறியும்
அகட்டினுளிக்க வருமகக்குறியும்
வயிறுவாய்மாதர் மனத்தினிற்குறிக்கொண்
டறிதரூஉவொழுகு மரும்பெறலொழுக்கமும்
மக்கட்பெற்ற மாதரொழுக்கமும்
பாலருந்திடுதற் பரிசத்தையும்

என்றின்னன பல. வெழினலத் துறைகள்
ஒருங்குண[illegible]ந்தியன்ற வரும்பெறல்யாக்கை
பெற்றப[illegible]ன்பெறீஇப் பிறைக்குடும்ப
ஸம்ரு[illegible]ப்பேர் சாற்றுமோரருநூல்
பிலவொ[illegible]ரானும் புகழுவகுத்தனன்
பல்[illegible]ன்றும் பாபுராசபுரத்
தல்[illegible]ன்றகன்ற வாழுள்வேத
நாலைக்கரைகண்ட நல்லிம்முகம்ம
தெனுமபிதானத் தெழிலுறுகுசலன்
ஐந்தவித்தவனு யயர்வறவுஞற்றிய
நற்றவமுருத்தென நானிலத்துதித்தோன்
கல்விகேள்வி யறிவொழுக்கங்களின்
ஒல்காச்சீர்த்தி யுறுபெரும்பருணிதன்
அன்பருளின்சொ லவிர்பொறைநிறையெனும்
நன்கலம்பூண்டு நவைதீர்ந்தொளிர்வோன்
முஹம்மதுகிஜா முஹையித்தீனென்னும்
பெயர்பூண்டிலகும் [illegible]ருந்தகையோனே.

மஹாவித்வான்

புரசை - அஷ்டாவதானம் - சபாபதிமுதலியார் அவர்கள் மாணுக்கர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் பாடிய

அறுசீ[illegible]க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உலகி[illegible]யோ[illegible]மே யின்[illegible]றுறு மி[illegible]போரை யீன்றவத் தன்னைப்
பலமுறைத்துந் தேர்ந்தொ[illegible] குடும்பசம்ர க்ஷணியென்னப் பாரி னேங்கி
நிலவுமணி தொகுத்தளித்[illegible]ான் மருத்த[illegible]ால் கைதேர்ந்த நிபுண னென்னக்
குலவுபுகழ் முகம்ம[illegible]தி [illegible]முஹி[illegible] னென்றோதுங் குரிசின் மாதோ.

அஷ்டாவதானம் - வீ[illegible] சாமிசெட்டியார் மருகர்

ம-[illegible]-ா-ஸ்ரீ

[illegible] அப்பன்செட்டியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி[illegible]டிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னிவளத் தஞ்சையைச்சார் [illegible]பாபுரா யப்புரத்திற் பொருந்த[illegible] வாழும்
பன்னரிய வீம்முகம் மதுசாகேசப் [illegible]மைந்தனெனும் பட்டந் தாங்கும்
மன்னர்புகழ் முஹம்மதுகி ஜாமுஹைறுயித் தீன்புலவ னவின்றிட்டானுல்
தன்னிகரி லாக்குடும்ப [illegible]ம்ரக்ஷணிப்பெயர் நூ நவையு மம்மா.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, க - வ. திருவேங்கடநாயுடு அவர்களியற்றிய

நேரிசையாசிரியப்பா.

பொற்றுதிர்க்கு நற்றளக்கமலப்
பள்ளியுளலவன் பயின்றுகண்வளரும்
படுகர்த்துள்ளிய பகட்டகட்டிளவரா[illegible]
முக்கலிறுழ்த்த தாழைநெற்றெரு[illegible]
[illegible]தாதனைய பெரும்ப[illegible]
பக[illegible]டினம்வெரீஇப் பருஉக்கனாயிவரும
பல்[illegible]ம்பொழுனிய வில்வளர்பாபு
ராஜபு[illegible]த்_போஜனென்போன்
ஊகிம்மு[illegible]ம்ம தெனுமுதறிவ
னற்பலப்பற்று ஊற்பவமான
முகம்மது[illegible]கிஜாம் முஹையதீனென்னும்
பெயரியபெரிய னுயரியகுணத்தன்
பலகாலோதிக் கலைமூற்றுகிரம்பிய
வல்லார்க்கன்றி வல்லார்க்கெளிதிற்
பயன்[illegible]டாவருநூற் பாற்ப[illegible]ன் மதித்தே
[illegible]வித்னவினிய வருஞ்சுவையீயுஞ்
சாராம்சத்தைத் தகைபெறத்திரட்டிக்
குடும்பசம்ர க்ஷணியெனக்குலவிய
பெரும்பெயர்நீறீஇப் பேருலகோர்க்கே
யீந்தனனன்றே [illegible]ன்னே!
யாழ்த்[illegible]டவெடுத்[illegible]ட்டாகு
பாவினைச்சுவை[illegible]ப் பக[illegible]!
ய[illegible]மதிக்கும் பெருந்தகையினமு
யுடற்பிணிநீக்கு முறைமை[illegible]
லகப்பிணிநீக்கு மருமருந்[illegible]தே.

சென்னை - கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமி[illegible]பண்டிதர்

ம - ா - ா - ஸ்ரீ, துளா - சுப்பராயநாய[illegible]களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலா[illegible]யவிருத்தம்.

உலகிய[illegible]யிரைத்து முணர்த்துய்வான் [illegible]முதலோ ருஞற்[illegible]ந்த
இலகுறு[illegible]வியலைக் கதலா மலகமென[illegible] விளிதி னெங்[illegible]
பலகலை[illegible]தமிழாற் கத்தியரு பமதாகப் பகர்ந்தே யன்பாற்
குலவுறசீர்[illegible]பசம்ர க்ஷணியெனும்பே ரமைத்தச்சிற் குயிற்றி னனல்.

அத்தகைய வாண்டகையா னெிற்பாப்பு ராஜபுரத் தன்பின் வாழும்
வித்தமுறங் கீம்முகம தின்றதவப் புத்திரனு விளங்கு மேலோன்
[illegible]த்தியவாக் கியனக்கீம் முகம்மதுகி ஜாமுஹியித் தீனித் தா[illegible]ம்
வைத்தபுக ழோனவன்றன் வண்மையெவ ராலுரைக்கு[illegible] வகைய தம்மா.

மதுரகவி

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, குன்றந்தூர் - மாணிக்கமுதலியாரவர்களியற்றிய

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

[illegible] யந்தமிலாப்பரஞ்
சோதியங் [illegible]டவுள் தோன்றுபேரருளிற்
[illegible] தருமபுவியில்
வந்[illegible]வர் வாழ்ந்[illegible]
இல்லறமல்லது நல்லறமன்றெனச்
சொல்லியதகைசால் தொல்லுரைக்கே[illegible]
தந்தைதாயர் தாரமெழிற்சிறார்
பந்துஜனங்கள் பல[illegible]ழுமி
மதிப்பருமாட்சி மாமறைப்பெருநூல்
விதித்தனபுரிந்து விளக்கியசுபக்குக்
குடும்பம்பேணிக் கோதறுமுடலின்
இடும்பைப்பிணிக ளிகலறநூறித்
தெய்வம்போற்றித் திருவருள்பெறீஇ
உய்வுநாடினர் உணர்தற்பாலன
உலகிற்பலவுள வோர்தருங்காலை
யிலகுமன்னவை இன்றியமையா
புள்வி[illegible]டர்வன் புனலில்வாழ்வன
எவ்[illegible]விலிகத்[illegible]ங்கும்
அரும்பெ[illegible] [illegible]ங்கம்[illegible]மையும்
பெரும்பய[illegible]றும் பெறுதற்[illegible]
[illegible]பால்லா[illegible]வைபல்லாந்தவிர்த்து
நல்லாரினமா[illegible]க் கல்[illegible]க்கழித்து
ப[illegible]ம்பரமடி[illegible] பத்திமைசெய்து
[illegible]வில்[illegible]லை பெறும்வகையும்
ஆடவர்மகளிர் அனை[illegible]ருமேல்வை
நாடுறத்தக்க நலந்[illegible]திறனும்
[illegible]ருவுஅங்குறியுங் [illegible]ந்தையாக்கால்
தெரிவுறவொழுகு[illegible] செவ்வியமுறையும்
மகப்பெறும்போதும் மற்றதன்பின்னையும்
உகப்புடனுணர்ந்திங் குறுத்தவேண்டனவும்
மக்கட்காப்பு மதிவளர்கல்வி
தக்கவொழுக்கஞ் சார்தரப்பயிற்றலும்
பெண்[illegible]ப்பயிற்றும் [illegible]செயலும்
பண்புறுமவரைப் பத்தியவியலும்

மனைவிநாயகன் மாட்டுறுமொழுக்கமு
அனையவன்பன்னியை யாதர[illegible]
மருகியான்மாமி மாண்புறுநடக்[illegible]
[illegible]குறுநாத்தி யடங்குறுமாமி
மற்று[illegible]ம்பான் மருமகள்களி[illegible]
சற்றுங்குறை[illegible]த் தான்செய[illegible]
[illegible]தருமகளிர் [illegible]யும்
[illegible]ங்கழியந்தையர் கடிமணக்கொள்கையும்
[illegible]றத்திற் பிள்ளைகள்செயலும்
சுற்றந்தழுவிச் சுகம்பெறநாடலும்
உற்றகல்வியு முதனூறியலும்
மற்றதின்மையின் வருபெருந்தாழ்வும்
செம்மைநாடித் தீமைவிலக்கலும்
இம்மைமேனலந் திடையறுமுயற்சியும்
சொல்லுளமெய்யெனச் சொற்றமும்மையிருல்
[illegible]லும்வகையெலா முதவிசெய்குணமும்
எந்திவேண்டு மிரவலர்க்கென்றும்
பாத்திரமுணர்ந்து பயிக்கமளித்தலும்
இன்னும்பலவா மியம்பருநலங்களும்
அன்னறத்திரட்டித் தலங்குளத்[illegible]ரல்
தனைமகிழ்குடும்ப[illegible]ணிபெய[illegible]
வுளைதருஞா[illegible]ஞ்[illegible]த்[illegible]ன்
[illegible]ம்பொழில்புடைசூழ்[illegible]
தைம்புலனகிக்க அ[illegible]முகம்மது
அருந்தவம்புரிந்திங் கவித்தநற்[illegible]வன்
பொருந்தியகல்வி [illegible]மையி[illegible]ளவி
யாதியநற்குண மணியெனப்பூண்டோன்
[illegible]தொருவிறுஞ் செயமுணர்வினையா[illegible]
நோய்நாடி நோய்முத [illegible]ய துதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செய்[illegible]வனவளனுளர்
பூதியவாங்கே குறைவறச்செய்யும்
தேறியமருத்துவத் திறமைசால்பெரியோன்
அகம்மதுபுனித மாரியஅலிம்
முகம்மதுஇப்ரா முகையதீனென்னும்
உலகம்புகழு முயர்பிதாவைத்
திலகுறமிக்க விசையுடையோனே.

மஹாவித்வான்

புரசை-அஷ்டாவதானம்-சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணுக்கரும்,

சென்னை தொண்டைமண்டலம்-கல்விச்சாலை

[illegible] தமிழ்த்தலைமைப்பண்டிதருமாகிய

ம-ள-ள-ஸ்ரீ திருப்புகை - சிவப்பிரகாசசுவாமிகளியற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொலம்பூத்த சோணாட்டின் பாபு [illegible]
புரத்திலரு ளிஸ்முஹம்மது மரைக்காயர் [illegible]
நிலம்பூத்த ருசைன்நெய்னார் அலிமுஹம்மது [illegible]
நிஜாமுதீன் கையிதின் கவிஞ னீன்றெடுத்தோர்
குலம்பூத்த மனைவாழ்க்கைக் குரிய தாகக்
கூறியசீர் குடும்பசம ரக்ஷணிப்பேர் நூலை
வலம்பூத்த புலவர்முதி கலிப்பத் தீந்சொல்
வண்டமிழாற் செஞ்சுப்பகழ் விளங்கான் மன்னே.

ஆலக்குடி - அரபுவேதியர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ முத்துசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னிவளச் சுருக்கி தென்பாபு ராஜபுரம் பொலிய வந்த
மன்னியசீர் முகம்மதலி நிஜாமுதீ னென்றுரைக்கு மரபின் யாருஞ்
சென்னிமிசைக் கொளும் முகம்மதலிச் செந்தமிழோர் தேறு மாறு
தன்னிகரில் குடும்பசம ரக்ஷணியெனு நூலொன் றுரைத்தான் தகவின்மன்னே.

சென்னை இந்துஜனப் பத்திராசிரியராகிய,

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

திருமயிலை-வி. சுந்தரமுதலியாரவர்களியற்றிய

பதினுன்குசீர்க்கழிநெடிலடி

முதலுவிருத்தம்.

செந்திரு நிறைந்துறை கந்தம லர்ப்பொழில் சேர்தென் சூடத னிற்
செம்பொனின் மணிமா ளிகையோங்கி நின்றோங்கி வித்தக முக
புந்திவ ளர்க்கரு பாபுலி ராஜ புரத்தவன் வண்டமிழ் சீர்
புகழு மதிமுக மதலி ஜாமு தையதின் சாயிப் மால்
சொந்த வைத்திய முறைநூ லாய்ந்த சுவைதரு பைந்தமி ழாற்
சுந்தசன் மார்க்கர் துலங்குமெய்ஞ் ஞானந் தோன்று சுகாதா ரஞ்
சந்தத மேவுற மாறு குடும்ப சம்ர க்ஷணியெனு நூல்
சாற்றினன் சற்குரு மார்க்க முணர்ந்திச் தரணியில் வாழ்ந்திடவே.

"யோகஞானுபவதீபிகை" நூலாசிரியராகிய

சுவானுபவயோகீந்திரரென்னும்

மதிராஸ் ரெயில்வே அதிபாததிகாரி

ம-ள-ள-ஸ்ரீ, கனகம்பாக்கம்

கும்மல - வேங்கடராயயோகீந்திரரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.

மிகுத்தபுகழ் பெருவியமே லோர்களெலா நூலுடைடாலும் வியந்து ரைத்து
வகுத்தபல நீதியினை யொருசேரத் திரட்டியெங்கும் வழங்கும் வண்ணம்
பகுத்தறிவுற் றூர்பண்டி தோத்தமருங் கனிகொள்ளப் பைந்தமிழ்க் கட்
டொகுத்தகத்தி யத்தியற்றி யச்சிட்டுத் தந்தனன்சீர் துலங்கத் தானே. (க)

பார்புகழ்சேர் சோணாட்டில்வளர் பாபுரா ஜபுரத்திற் பயின்ற வாழ்க்கைச்
சீர்திக முகம்மதுமுகம்மத் செய்தவப்பே றுதித்த செல்வன் கல்வி
யோர்மகி முகம்மதுமுகம்மத் நிஜாமுதி னெனும்புலவ னின்றே னென்றும்
பேர்வளரும் புகழ்மேவி வாழ்ந்துரு கனிகிடைப் பெருகி வாழ்க. (உ)

வித்வான் - ம-ள-ள-ஸ்ரீ

திருப்போரூர் - வடிவேலுமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.

விரிக்குமறம் பொருளின்பம் வீடனைத நூற்பயறு விளம்பு மேலோர்
கரிக்குறுதக் கத்தைவிரும் பினர்களிக் குகைசேர்த்து புலவன் மானத்
தெரிகுநரின் றித்தெளியாச் செந்தமிழ்ப்பா மாலைகளிலே சேமித் தாரா
விரிக்குமடத் தினர்க்கலத்தி னெனும் விளங் குதிருத்த வினிதி னோர்ந்தே.
அனையதந்த மனைத்தினையு மெலக்கு மொழிகைக் கொண்டுகல மாரு மாறு
மனையதந்த தொகுத்தளிப்பி னுடைவாள வியத்திருந்தர் மகளிர் யாரு
மினையதந்த நூற்பயனை யனைவீர்ந்தார்ந் திருமைகல மெய்தித் துன்பக்
துனையதந்த ரற்கேகு வாகீதி சாரங்க [illegible] ரட்டி. (௩)

இடும்பசம்பா விதமாக்கி யெக்குடும்பமும் சட்குல மீத லேலே
குடும்பசம்ர க்ஷணியெனு மஞ்சூட்டிக் கொடுஞ்சொற்கு மூங்க ளிக்கிறது
யடும்ப தம்பார்த் தெடுத்தபா கெனத்தமிழ்ச்சொல் லாற்கதிய தமைத்தானே
யடும்பசனைக் காதையொன்று மருவுறு பொலவ்வொன்றோர் பயன்றத் தேர்க.
நலங்கொளவன் யாரென்னின் வளவபிரா னரசமைசோ ணாட்டிற் றனுலை
வலங்கொளெழில் விறைபாபு ராஜபுரம் வாழுமுகம் மதலிக் கும்பேர்க்
குலங்கொளுதி முகம்மதுசெய் தவப்பேற்று முதிதனையன் குலையத்தோ
நலங்கொளுதோ யகலவுரு மருந்துறவ லாயுள்வே தந்த வையத்தோன். (௪)
மகன்றந்தைக் காற்றுதவி யிவன்றந்தை நோற்றதென்னென் வார்த்தை யென்
புகன்றபெரு நாவலர்வாக் கியத்திற்கி லக்கியமாய்ப் பொருந்திப் பொய்மையைப்
யகன்றவக்கீ முகம்மதலி ஜாமுதையத்தி னெனுமதிரு னன்றோ விடு
மகன்றனைக்க ணெங்காளு மிருமைநலம் பெற்றின்ப மாக மாதோ. (ரு)

தத்துவவிவேசினிப்பத்திராசிரியராகிய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ரா. முனிசுவாமிநாயகரவர்களியற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கொடும்பிணிநீ யாதி கேள்கெழீஇ மாலக் கூறிய வறம்பொரு ளின்பங்
கொடும்பிணி யாதிக் குவலயச் சூழத் கும்பசம் ரக்ஷணிப் பேரைக்
கொடும்பிணித் தின்னாற் கூறின னக்கீம்மு கம்மது நிஜாமுகை தீனும்
கொடும்பிணி யிருட்குக் கூற்றென வுதித்த கோதிலா நன்மணி விளக்கே.

சென்னை பெனிக்டவுன் ஐஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ - வித்வான்

A. S. ஜெகராவீரமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வரம்பூத்த தென்னாட்டில்-வளர்பாம்புராஜபுரன் மங்காச் சீர்த்தி
உரம்பூத்த முகம்மதுநி ஜாமுகைதீனும் புலவனுலகு வப்பச்
சிரம்பூத்த புலவர்குழு கலக்கொண்டு வாழ்த்தெடுப்பத் தேவ ராதோர்
கரம்பூத்துக் கொளுங்கும்ப சம்ரக்ஷணைக்கொருநூல் கழறி னானால்.

தசாவதானம்

பேறை-செகநாதப்பிள்ளையவர்கள்மாணாக்கரும்,

பினாக்டவுன் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருச்சியபுரம்-வேலாயுதமுதலியாரவர்களியற்றிய

வெண்பா.

படத்தானை வாயிற் படர்ந்தான் பொதிந்த
விடத்தான் றுறவி யிருந்தான் நடத்தாரும்
பாபுரா யப்புரிவாழ் பாவலன்சொல் ரட்சணியின்
மாபுகழ் மண்டாக மறைத்தது

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.

கார்பிரதி யுபகாரங் கருதினியா துலகிற்றிக் கடற்றெண் ணீரைப்
பாரமுத மெனவளிக்கும் பண்புபோ லறையாழி பருகி யையந்
சார்திரிபு மடகீக்கி ரக்ஷணியென் சொருபெண்ணைத் தரணிக் கீந்தான்
கூர்பெறுமில் லறத்தினிலக் கணக்கடனைக் கனியாகக் கொண்ட தீரான்.

அனந்தந்தா னுலகனந்தா னகிலவுயி ரனைத்தினுக்கு மன்பாய் ஞான
மனந்தந்தா னிவ்வுலகில் விதிபெறச் சரியான மார்க்கந் தந்தான்
கனந்தந்தான் முகம்மதுநி ஜாமுகைதீ னெனுங்கவிஞன் கவி னிவன்போல்
வனந்தந்தா ரார்கும்ப சம்ரக்ஷ ணிப்பெயர்நூல் வழங்கி னானால்.

செண்ட் ஜோசப்ஸ்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்,

"வெற்றிக்கொடியோன்" பத்திராதிபருமாகிய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

ஸ்ரீ. பு. த. செய்யப்பமுதலியாரவர்கள் கூறியது

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இல்லறத் தோர்க்கு நன்மை யிழைப்பதே கற்றோர்க் கான
இயல்பென வான்றோர் சொன்ன வெழின்மொழி மறவா நண்பன்
கல்வியிற் சிறந்த வன்றூல் காண்பிணி தீர்க்க வல்லான்
கனமுகம் மதுசா கீபு காசினி தந்த செல்வன்
வல்லவர் மதிக்கு மாண்பன் வாகடக் கடல்க டந்தோன்
மங்கல குணமிகும் பீரன் முகம்மது நிஜாமு கைதீன்
பல்கலை யோர்ந்த மேலோன் பகர்ந்தனன் கும்ப சம்ரட்
சணியெனு நூலைக் கற்போர் பயன்பல வடைவர் மாதோ.

சென்னை-புரசை-ஆயுள்வேதபாண்டித்ய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ சோதிடம்-முத்தையாபிள்ளையவர்களியற்றிய

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

உலகிலிம்மை மறுமையுறுதி
நிலைபெறுவென் றிதானமேர்ந்து
இலகிலாகத் தெரிந்தகன்னெறியைப்
பலநூலாய்ந்து பரிவுறுணர்ந்து
கும்பசம்ரக்ஷணிக் குருவுமாக்கி
திடம்பெறவசன மாகவிரித்தெதைப்
பதித்தளித்தனன் புலவர்க்குமுதல்
நிதியெனுந்தகுந்தான் கோர்மையோடு
குலவுசன்மார்க்க மொளிர்மேரு
புலவர்திலகன் பெரும்புகழ்சான்றோன்
ஆயவந்த மதித்துவமுடைத்து
தாயவனென்னச் சேர்ந்தவன்
பாபுராஜ புரம்வாழ்பாக்கியன்
பூபாலர்மெச்சும்புகழ்ப்பிரதாபன்
அக்கீமுகம்மது சாகிபுகுமாரன்
அக்கீமுகம்மது நிஜாமுகைதீன்
சாகிபுவென்று உலகும்போற்றும்
சாகிபுகுண சம்பனனே.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ சென்னை - அ. பெ. தம்புசாமிபிள்ளையவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அத்தனரு ளதனலெவ் வவனியுளா ரில்லறகன் கறிந்து தெய்வ
பத்திநெறி பயில்வதற்குக் கும்பசம் ரக்ஷணிப்பேர் பகரு நூலை
முத்திவழி முயலுமாக் கீமுகம் மதுநிஜா முகைதீனும்
உத்தமனிவ் வியற்றியளித் தனனுலகெங் கணுமிசைகூர்ந் தொளிர மாதோ.

சாற்றுகவிகள்.

வித்தியாவர்த்தனி பத்திராதிபரும்,
நாகூர் ஸர்க்கார் வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய
ம-ள-ள-ஸ்ரீ - குலாம்காதிறுநாவலரவர்கள் பாடிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தங்கள்.

மணமிகு தமிழ்நாட்டி லெனைநகர்தோ றினிதமர்ந்த மங்கை யோடுங்
குணமிகு குறிஞ்சியெனுந் தேவியொ டியைந்தி ருந்தி யிட்டான்
கணமிகு முதிப்பனியு னெப்பிணியு மழிதரச்சங் கனிந்து நீடு
தினமிகு மன்பருள் பண்டிதருள் வெற்றிபெறுந் திறமை யோனே. (க)

தக்கதெனு முன்னோர்கள் கல்வியுமில் லாதநரர் தரணி வாழ்வின்
மிக்கதெனும் பொருள்தேடிப் பிணித்து வைமுன் னையதன் விறு காணா
வெக்கதையு மதிமிகுத்த சம்பிரதாயம் விவரஞ்செய்தா னொன்னை
புக்கதையும் போக்குமவு டகசாலை யருஞ்செய்தான் புகழ்பெற் றுனே. (உ)

ஒருகுடக்தை யருசடைத்த தம்பாபு ராஜபாத் தலைமை தீர்த்த
பெருகுபுகழ்ப் பண்டிதர்மு னமைதுளசீ தரத்த பிள்ளை யாதீ
னருகுவரு மிமைமி காட்டுதுமெக் காதுநிதி யமைத் தீதான்
றருகுணநிதிக் கற்பகமே பெருகுணமு மமைதனிமுத தீனே. (ங)

நாகூர், ம-ள-ள-ஸ்ரீ ஷெய்கு முகம்மதக்காயாரவர்கள் பாடிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தங்கள்.

சீர்கொண்ட வில்வாழ்க்கைக் கின்றியமை யாதபல் திருத்த மோடு
பேர்கொண்ட குடும்பமுயர் வடைவதற்கும் பணம்பெருக்கும் பிறங்க காட்டி
யேர்கொண்ட தமிழ்நாடு நன்குபெற ஒருநூலைச் செய்தான் முற்றோ
நேர்கொண்ட குடும்பிசம்ரக்ஷணி யென்றுரைத்த தியப்பச் செய்தான். (ச)

அன்னவிற்ப னன்வெள்ளை நெளிலையான் யூதாதி யாயுள் வேதஞ்
சொன்னவழி யொழுகி மருந்துவத்திற் பெயர்வாங்கு கதிக யோக
வின்னமுழக் அறுநீவார்தம் முகமலர்த்து மின்சொலினு னினைவே போல்வான்
மன்னருங்கன் னலிதோளான் காண்டுதான் கண்கவரும் வனப்பின் மிக்கான்.

ஓங்குசென்னை சவுக்கார்பேட் மெடிக்கல்ஹால்க் குரியவரு னொருவன் மேன்
தாங்குபெரும்புகழாளன் றக்கோனென் அலகொருகூ சாற்றப்பெற்றோன் [மை
நீங்குதபு நன்னெறியைக் குறிக்கொண்டாங் கொழுகுசிலைத் திறியாக் கொன்
டாங்குபெறு தற்குலத்தொல் சீர்விளக்க வந்துதித்த பரோப காரான். [டோன்

விதிவிலக்க மின்னவையென் றறியாரை யறிவுறுத்தும் விபுல ஞானன்
மதிவிளக்கு காயத்தோன் வறுமையெனும் வெறுமையற வழங்கு கையோ
னிதிவிளக்கும் வர்த்தகத்திற் குரியதுறை யனைத்துளரும்பேர் நிலை நின்றோ
னதிவிலேறு தக்கனையன் னுகுதல்செய் அலகுவப்ப வளித்த தீரான். (ரு)

பாக்தமுக வீம்சிறுவர்க் கென்றிலக்கை யணிந்துறுகம் பனியென் றேறுஞ்
சுராந்தயன் நகரகத்தேற் பட்டகல்விச் சாலையதே ராலக்கன் கூர
வாந்தருமா ணைஜரதி காரடாத் தியச்சேர்த்த தலைவி யோங்கும்
வாந்தருமே லோரன்போ ரணிகலமாப் பூண்டமரு மாட்சி யுள்ளோன். (சு)

வனங்கொள்குட மூக்கையரித் தஞ்சபாபு ராஜூவ்ருதி வாழ்வோன் [ன்
கனங்கொள்ஹக்கீம் முகம்மதுசா கிபுதவத்துக் கான்முனியாய்க் கவினவங்கோ
சினங்கொள்குண மெட்டுமிலையு மில்லாதோன் பெருங்கல்விச் செல்வப் பேறு
தினங்கொள் ஹக்கீம் முகம்மதுதி ஜாமுத்தீ னென்றுனைக்கும் சீரி யோனே.

சென்னை - பிளாக்டவுன் ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயர்,
ம-ள-ள-ஸ்ரீ, தி-முநுகேசம்பிள்ளையவர்களியற்றிய
நேரிசை வெண்பா.

குடும்பவாம் ரக்ஷணிப்போர் நூல்காண்க் கிடுமென்றுரைத்தான்
இம்மையெலாம் நீர வெய்துவர்க்கு —ட்டைத
கற்பாபு ராஜ புரமேவு நீக்கும்
குத்தீநுகி ஜாமுகைநீத் துமேன்.

சாற்றுகவிகள் - முற்றிற்று.

OPINIONS

OF

CERTAIN ENGLISH EDUCATED GENTLEMEN.

I.

After going through the book carefully, I do not hesitate to give my opinion that the work will be of much use to the public at large. The subjects it treats are exactly the same that we are sadly in need of in every day of our life. I am of opinion that a careful study of the book will make life less burdensome and family life a bliss. It is for the most part original and as such the author deserves every congratulation possible from every educated person.

JOHN ALEXANDER JAGANADAN, B. A.

II.

By Dr. T. MAHOMED GHOUSE SAHIB, C. M. S.

The major portion of this work treats of morals. A small portion [illegible] has been devoted to the consideration of the general principles of health, pregnancy and its ailments, and nursing of infants. The author has displayed remarkable skill in dealing with the subjects referred to and laid the public under great obligation, as the instructions given by him will be found very valuable, when medical aid cannot be had readily. The book ought to be in the hands of every one, who wishes to be his own doctor.

III.

The author has endeavoured to illustrate in the present work the domestic life and manners of the people of Southern India by means of interesting stories and to paint virtue in bright and vice in black colors so as to create a love of the one and a detestation of the other. The stories are calculated to appeal themselves readily to the good sense of every reader. The author has also described the social and moral duties of life, which will, if observed, go to make it an ideal one. Some of the subjects dealt within this book are of paramount importance such as the bringing up of children, the duties of wives towards their husbands &c. In short the book treats of morals and is adapted to the need of all classes, as it contains nothing repugnant to their religious views. It ought to be in the hands of every one who wishes to lead a simple, pure and happy life.

(Signed.) M. MUHAMMAD HUSSAIN, B. A.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மஹாவித்வான்

புரசை - அஷ்டாவதானம் - சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணாக்கரும்,

கிறிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பிரதமபண்டிதரும்,

இந்நூலாசிரியர்க்காசிரியருமாகிய

ம-௱-௱-ஸ்ரீ - திரு - சின்னசாமிப்பிள்ளையவர்களியற்றிய

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

இறைவனொன் றுணை யெனக்கொண் டபரமன்
அரு[illegible]கொத்த வருந்துணையவன்
றன்னை நவின்றுநற் றந்தருள் நிலைத்
தென்னிந்தி யாதாரை மெய்[illegible]றுஞ்சிறந்த
மானவ ராமவர் தங்கள் வாழ்வினில்
ஆறுகலை யாவுந் தேர்ந்து
நன்னெறி யொழுகி நயம்பெறப் பன்னியர்
மன்னியர் பாலர் வரிசையின் வழாது
நல்லொழுக்கத்தி னுடனுமோங்கப்
பல்லுபதேசம் பான்மையி னுறுதலும்
புரிகுழன் மடவார் புரிவொழுக்[illegible]
உரியநன் காந்த னுளக்குறிப் புணர்ந்
தெங்குமொழியன் றுணிபுவன் று
வொன்றிய கலா இல்லறமுற்றவும்
மாமன் மாமியரை மகிழ நிறைந்தித்
தாமவர் விழைந்த தகைபுரிவியற்றவும்
இருவிரண்கிளை[illegible]டோர்தொறு முத்தா
அருவின்பங்க ளார்த்தமிழ்ந்து
தந்தைதாயரைத் த[illegible]மெனும்
புத்திபிறழ்ந் தடு பொற்பியன்னவர்
வென்னெவனைத்தும் விதிமுறையுடனியற்றி
வண்டகுதி[illegible]யும்
நறுமுறைநனைம[illegible]தகவுடைமியதனால்
வைகைபெறவமைத்த மாண்புபற்பல
மிகமுயன் றியக்க வெற்றிதிவினரும்
எளிதுணர்ந்தி டெருவான் திரட்டி
வசனகாப்பியமாத் திசையுணர்புகழ
பகுமொழி பெரும்பசம் [illegible]ணிப்பெயர்புனைந்
தினிதுடனெழுதா [illegible]மைத்தெவர்க்கும்
இவைநவனித்தனை வலன்யாவெனனில்
மாதவர்க்கும்ப கோணமாநகரச்
சேர்க்குளபதிமை மார்க்கொளிதரவர்
பாப்புராஜபுர மாப்பெரும்பதிப்பதி
ஆயுர்வேத மினைத்துமுணர்ந்தோன்
சோதிடத்[illegible]மாதிய நூல்களும்
நிதமவாய்ந்து தொகுத்தமை[illegible]
சாதுவின்பரிவொடு நன்குறித்[illegible]
தாடிமரணைக் குறிக்கவனென[illegible]
மாமதிவாய்க் தெய்திசாழிவை

சிறிதுந்தவிரா தறிந்தாவிலுங்
கூரியமதியார் சீரியன்கருப்பக்
கோளெனுநாலுங் கோள்விடப்பெறி
சிகிச்சையாநாலும் வகுத்தினிதமைத்தோன்
உறுநூன்னீயென் றுறுபிணியாளர்
முகக்குறிகாடி யகத்துறுபிணிகள்
தெரிந்தவைவினைவி னிந்திடப்புரிவோன்
அறந்தழைத் தோங்கிப் பிறங்குமிஞாப்பூர்
ஒண்சந்திரிவந் தெண்பெறுவை[illegible]ியம்
திரந்தரம்புரியும் பரம்[illegible]ாயுதித்[illegible]
அலகில்மாணவனா [illegible]குணைவத்[illegible]
திறவினாரக்குந் தி[illegible]னிமேலோ[illegible]
முன்னர்க்கூறிய [illegible]ரான்னகரசத்[illegible]
கண்ணுக்கினிய கா[illegible]சாலையில்
இன்னியஞானத் திறங்கள்விளக்கித்
கன்னியமுறூஉந் கவரன்மென்டினர்தா
மனப்பில்பரிசு ளன்புடனளிக்கக்
களிப்பொடுவாய்ந்த கனங்கொள்மேன்மையுந்
தன்னிகர்தருமை மன்னவர்தம்பால்
பரி[illegible]களைக் கிரமுறப்பெற்றுள்
தக்கோர்புகழும் [illegible]க்கமுகம்மது
குரிசில்புரிந்த பெருந்தவப்பயன்
யாவுமோருருக்கொளப் பூவுலகத்திடை
யுதித்ததென் றறிஞ[illegible]த்திசைமகன்
இந்துஸ்தானி பாஷை[illegible]ருநூல்களும்
சந்தமார் [illegible]ந்த சங்கநூல்பலவும்
ஆங்கிலேயபாஷை[illegible]பெருநூல்களும்
பாங்குறக்கற்ற பண்டிதசிகாமணி
திரிசங்கின்ற திருமகன்றனைப்போல்
பொருவில்வாய்மைப் [illegible]ருந்தாவுடையான்
இலையெனவிரப்போ[illegible]றும்
இ[illegible]மலைார்தி பெய்துமைந்தரு
எ[illegible]னில்லாட மெனுங்கலையாவும்
கண்ணுகிர்த்தாயக ந[illegible]ருவார்தம்மை
விடாதவருந்தும் [illegible]றப்பிணியாங்
படாபுலனைத்துணிந்தெரு[illegible]ர் தருகண்டீரவம்
இலகுபொன்மதிக்கு [illegible]வங்கையைய[illegible]த்த
அம்புலிபோற்றுஞ் சம்பளகராத்
தாங்கிலேயரை வான்சன்மந்தவர்கள்
[illegible]வெய்யிய ரம்பிகப்புரிவோன்
கற்[illegible]மைந்து கண்மணிபுவியான்
[illegible]கோர்தவர்தமக்குக் குலமணியருங்கலம்
மற்றவர்மகிழ்ந்து நவிறுமாதி
பெற்றமுஹம்ம[illegible]ந்தபேர்
ஒன்றியமாத[illegible]வறவாழி
இ[illegible]தெல்ல[illegible]காணிலத்திடையே.

இந்நூலின் தாற்பரியசங்கிரகம்.

இந்நூல், மானிடர்கள் தங்கள் தோற்றம் முதல் இறுதிவரையில் நடக்கவேண்டிய இன்றியமையாப் பொதுவான ஒழுக்கங்களையும், பாலர்களைப் பயிற்றவேண்டிய வரிசைக் கிரமங்களையும், மாதர்களைத் திருத்தவேண்டிய இதோபதேசங்களையும், மாதர்கள் தங்கள் கணவர் மாமன்மார் மாமிமார் முதலியோர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகளையும், மானிடர்கள் பலரும் பொதுவான இகபர சௌக்கியங்களடையத்தக்க முக்கிய சாதனங்களையும், தென்றிசை வெண்டிரையைப்போல் விளக்கத்தக்க அநேகவித பிரபல சுருதிவாக்கியங்களாலும் முதுமொழிகளாலும் புலப்படுத்தி, வாசிப்போர்க்கினிமையையும் குதூகலத்தையும் இறும்பூதையும் புத்திகோசரத்தையும் விளைக்கத்தக்க சிறந்த யுக்திகளமைந்த வெகு விநோதக்கதைகளை எடுத்துக்காட்டாகக்காட்டி, இலேசான தமிழ்ச்சொற்கள் புணர்ந்த கத்தியரூபமாய் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலை வாசித்த[illegible]வ்வாறொழுகின், தனயர்கள் தாய்தந்தையரைச் சதிசெய்யாமல், அவர்கள்மீது அதிக அன்புடையவர்களாய் ஆதரித்து வருவார்கள். பெற்றோரும் தத்தம் பிள்ளைகளைப் பேரன்புடன் வளர்த்துப்பேணி, கல்வியறிவொழுக்கம் கைத்தொழில் முதலியவைகளைக் கற்பித்து, இகபர சௌக்கியங்களை யெய்துதற்குரிய இயல்புடையாராக்குவார்கள். கணவரும் கல்வியறிவொழுக்கம் கைத்தொழில் முதலியவற்றில் தேர்ச்சியடைந்து [illegible] வைதீகதந்திரம் முதலியவைகளினும் முழுதொருங்குணர்ந்தவராய், தனதானியம் முதலிய சகலசம்பத்துக்களிலும் தாழ்வின்றி, கற்பிற்சிறந்த கன்னிகையைக் கடிமணமுடித்து, ஆயிரை அமிர்தருணவதியாக்கி அன்பாதரவோடாதரித்து, அரும்புத்திரப்பேறடைந்து இகபர சௌக்கியங்களுடன் என்னாளும் வாழ்வான். காதலியும் [illegible]க்கிரங்களை[illegible], கல்வியறிவொழுக்கமுடையவளாய், இல்லறக் [illegible] என்னும் இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியமானவளாய், பர்த்தாவுக்குப் பணிவுடனடக்கும் பத்தினியாய், புத்திரப்பேற்றையும் பூரண சம்பத்தையும் அடைந்து பூலோகம் மேலோகம் என்னும் இருமையிலும் [illegible]பாக்கியமடைவாள்.

இன்னும், இந்நூலில் மானிடர்களுக்கு அத்தியாவசியமாய் வேண்டப்பாலதாகிய அநேக அரியவிஷயங்களை ஆங்காங்கு [illegible]த்திருப்பதுமல்லாமல், முடிவாகக் கூறுமிடத்து, இந்நூல் ஐந்துவயதுடையவர் முதல் [illegible] இருபாலார்க்கும் பால யௌவன கௌமார விருத்தாப்பியமென்னும் நான்குபருவங்களிலும் வேண்டிய இன்றியமையாத சாதனங்களை [illegible] ஆங்காங்கு [illegible]த்தையும் தெரிந்து விளக்குமென்பது, இந்நூல் [illegible] கனவான்கள் பலர்க்கும் [illegible] என்பது திண்ணம்.

முக்கியாம்ஸ அட்டவணை.

கடவுள் துதி. ... ௧

குடும்பம். ... ௨

தாய் பிள்ளைப்பேற்றால் அடையும் கஷ்டமும் பிள்ளையைக் காப்பாற்றும் இயல்பும்.
தாய்செய்நன்றி, தந்தைசெய்நன்றி, தாய்தந்தையரின் பரிபாலனம். ... ௨ - ௯

முஹம்மதிய வேதக் கட்டளைகளில் மாதா பிதாக்களை வழிபடவேண்டியவற்றுள் சில.
நபிமுஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு-அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய வாக்கியம், ஹஸ்ரத் அபூபக்கர் ஸித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஸரத் உமர்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஸரத் உஸ்மான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஸரத் அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஸரத் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களும் [illegible]காரரும். ... ௰ - ௧[illegible]

சற்புத்திரர்கள் சரித்திரம்.
[illegible]ரிச்சக்ரவர்த்தியும் உழவாளியும், ப்ரஷியா சக்ரவர்த்தியும் [illegible]வேலைக்காரனும், அலெக்ஸாண்டரும் அவர் அம்மையும், மு[illegible]த்தந்தையும் அவன் தனயர்களும், குவின்டஸ் என்பவரும் அவர் குமாரரும், அனப்யா [illegible]மையும், ஆஸ்திரியாதேசத்துச் சக்ரவர்த்தியும் எளியபையனும். ... ௧௭ - ௨௯

[illegible]ரியல்பு.
மகன் தந்தை[illegible]காட்டிய நல்லொழுக்கம், தாய்தந்தையரை நிந்தித்ததால் தனயன் அவமானமடைந்தது... ௨௯ - ௩௯
எஜமானனும் அவன் நாயும். ... ௩௯
நன்றிமறவாத நாய். ... ௩௭ - ௩௯
நன்றிமறவாச்சிங்கம். ... ௩௯ - ௪௰

நன்றிமறப்போர் நலமடையார். ... ௪௨ - ௪௨

பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பயிற்றும் முறைமை.
வழக்கம், தனயனுக்கு ஒழுக்கம் கற்பிக்காமையால் தாய் தந்தையர் துன்புற்றது, பிள்ளைகளின் அரப்பியாசத்தை ஒழித்தல். ... ௬௨ - ௭௭

கல்வி.
கல்வி கற்பிக்குங்காலம், மாணாக்கர் ஒழுக்கம், அறிவின் பயன், வர்த்தகனும் பூதமும், மந்திரியும் சேவகனும், கேள்வி, கல்வியும் ஒழுக்கமும், கல்வியும் செல்வமும், செல்வத்திலும் அறிவே சிறந்தது, [illegible] எல்லாநன்மைக்கும் [illegible], கல்லாமை, கல்வியுற்ற ஓர் உழவன், லௌகிகதந்திரம், கல்விப்பயிற்சியற்ற கயவன்தந்திரம். ... ௭௮ - ௧௨௭

சுகாதாரம்.
வாயு, பிராணவாயு, லவணவாயு, [illegible]வாயு, [illegible]வாயு, தண்ணீர், தண்ணீரின் பிரயோசனம், சுத்தஜலம், ஜலசுத்தி, ஜலத்தை அமிழ்தமாக்கும் முறையன், வயதுசென்றவர்களுக்குக்காணும் அசதி ஜலமலசித்தபயாமை முதலியவைகட்கு, சிசுக்களுக்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் காணும் மூர்ச்சை ஜன்னி வலி முதலியவைகளுக்கு, வாந்திபேதிக்கு, கிர்க்கட்டிக்கு, தொண்டைப்புண்களுக்கு, இருமல்-கக்கு-சுவாசம்-விப்புருதி - களுக்கு [illegible]களுக்கு வெந்நீர் ஒத்தடம், [illegible]சுந்தஸ்நானப்பொடி, வதன காந்தியில்லை, கூந்தல் பரிமளதாபம், தண்ணீரில் விழுந்தவன் தப்பித்துக்கொள்ளும் வகை, தண்ணீரில் அமிழ்ந்தகளுல் பிரக்ஞையற்றுக்கிடப்பதற்குச் சிகிச்சைகள், போஜனம், பேருண்டியின் [illegible], தந்தவியாதிகளனைத்திற்கும் தசனப்பொடி, ஜீரணசக்தி, சுகாதாரலேகியம், [illegible]டிற்குள் எப்போதும் சுத்தமான ஆகாயம் வியாபிக்கச் செய்யும் முறை, துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாயுக்களை நீக்கும் முறை, தேகமுயற்சி, நித்திரை, வீடுகட்டவேண்டிய இடம், ஒட்டுவாரொட்டி வியாதியாதிகளைப்பற்றியது. ... ௧௨௭ - ௧௭௯

கோபம். ... ௧௭௯ - ௧௮௰

பாவம்.
பொய், பொய்யாற் றுன்பமாம் என்பதற்கு உதாரணம், முதலையும் முனிவனும், கொலை, களவு, கள், காமம், குதிப்பு. ... ௧௮௪ - ௨௪௫

எல்லாம் அறிந்தவரும் ஒன்றும் அறியாதவருமில்லை.
மகாபண்டிதனைச் சிறுபிள்ளையென்றது. ... ௨௧௫ - ௨௨௦

கடவுள்.
பேராசையுள்ள ஒரு அரசன், ஜெர்மனிதேசத்துச் சக்கரவர்த்தியும் ஆடுமேய்க்கும் சிறுவனும். ... ௨௨௧ - ௨௪௫

வறுமை மிகக்கொடிது. ... ௨௪௫ - ௨௪௬

கடன்.
யாசகக்கடன், நாணயக்கடன், அதிகாரக்கடன், வலிந்துவரும் கடன், கடன்படுவதற்குக் காரணம், வரவிற்கு மேற்பட்ட செலவு, வினைப்படுதல், சோம்பல், சூதாடல், தாசிகமனம், கல்யாணச்செலவு, நகை செய்தல், இல்வாழ்க்கைக்குக்கள், வட்டி, கடனால் வரும் தீமைகள், இன்ஸால்வென்ட் ஆர்ட், கடன் தீர்க்கும் உபாயம். ... ௨௪௭ - ௨௬௬

பொருளீட்டல்.
காலத்தை வீண்போக்காமை, முயற்சி, செட்டு. ... ௨௬௭ - ௨௭௯

பரோபகாரம்.
சாலிக்கெனும் தருமவான், கெடுவான் கேடுநினைப்பான், கண்டெடியும் தவணையும், நன்மை விதைத்தால் நன்மைவிளையும். ... ௨௭௯ - ௩௦௨

நிரவிசாரித்தல்.
வினைதக்கனி ... ௩௦௨ - ௩௦௬

ஸ்திரீகள். ... ௩௦௭ - ௩௧௨

கல்யாணம்.
கல்யாணஞ்செய்யும் காலம், இலங்கைப்பெண்கள், சதிபுருஷாள் சம்மதம், புருஷனுக்குப் பெண்கொடுக்க நிச்சயித்தல், புருஷனுக்குப் பெண்பார்த்தல், விவாகமுகூர்த்தம், சம்போகம், சம்போககாலம், சம்போகத்தின் பிரமாணம், கணவன் மனைவிக்கு நடத்தும் முறைமை ... ௩௧௩ - ௩௨௯

இல்வாழ்க்கை.
கற்பு, முன்றுசகோதரர், மாமிக்கு மருமகள் நடக்கவேண்டும் முறைமை, மாமன் முதலியார் கொழுநன்

நாத்திமுதலியோர்களுக்குநடக்கும்முறைமை, மாமி மருமகளை நடத்தும் முறைமை, சில மாமிமாரால் மருமகளுக்கு நேரும் பெருங்கஷ்டம், நாத்தி முதலியோர் மருமகளை நடத்தல், ஒரு மருமகளுடைய பரிதாபநிலைமை, குடும்பங்களில் விளையும் கலகம், புருஷனை விபசாரத்தைவிட்டு நீக்கிய மனைவி, கற்பலங்காரியின் சரித்திரம், விபசாரம், தெங்காமணியின்கதை, கெட்டமனைவி. ... ௩௩௦ - ௩௪௮

கர்ப்பம்.
கர்ப்பச்சின்னங்கள், ஆண்சிசுவின் சின்னங்கள், கர்ப்பத்தில் சிசுமரித்த சின்னங்கள், கர்ப்பஸ்திரீகள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள், கர்ப்பகாலத்தில் காணும் வியாதிகள், வாந்திக்கு, நெஞ்செரிவு புளியேப்பத்திற்கு, பல்நோய்க்கு, கால்வீக்கத்திற்குச் சிகிச்சை, கர்ப்பிணிகள் மன ஆறுதலாயிருக்கவேண்டும், பிரசவித்த ஸ்திரீகளிருக்கவேண்டிய விதம், பிரசவித்த ஸ்திரீக்குச் செய்யும் பக்குவம், குழந்தைக்குக் கொடுத்தல், பாலில்லாத தாய்மார் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் வகை, பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கும் தாய் அநுசரிக்கவேண்டிய ஒழுங்கு, பால் கொடுக்கும் காலமும் நிர்ணயமும், பால் கொடுக்கும்போது மனதிலறியவேண்டும், குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும் காலத்தில் சம்போகம், தனங்களில் பால் கட்டிக்கொண்டால் நிவர்த்திக்கச் சிகிச்சை, பால் விசேஷமாய்ச் சுரப்பிக்கச் சிகிச்சை, முலைப்புண் ஆறுவதற்குச் சிகிச்சை... ௩௪௯ - ௩௬௬

பெண்பிள்ளைகளைப் பயிற்றும் முறை. ... ௩௬௭

கைம்பெண். ... ௩௭௮ - ௩௮௪
மறுமணம். ... ௩௮௫ - [illegible]

அந்தியகாலம்.

முக்கியாம்ச அட்டவணை முற்றிற்று.

முகவுரை.

மானிடர்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் இகலோக பரலோக சுகானுபவங்களை யடைவதற்காகத் தக்க வழிகளை இகலோகத்திலேயே தேடிக்கொள்வது நமக்கு இன்றியமையாக் கடமையாதலால், அவ்விதிவிலக்குகளை வேத சாஸ்திரபுராணங்களிற் கடவுளாலும், அன்றோர்களாலும் பலவாறான பல நீதிகளாய்ப் புகட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுட் பலபல விஷயங்களைப் பலபல நூல்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், அவைகளும் பெரும்பாலும் செய்யுட்களாலும், இதரபாஷைகளாலும் இயற்றப்பட்டிருப்பதாலும், அவைகள் கல்விமான்களேத்தவிர ஏனையோர்க் குணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதன்றாதலாலும், முற்கூறிய வேதசாஸ்திர புராண சாராம்சங்களைக்கொண்டு பலநீதிகளைத்திரட்டி, அவற்றின் உதாரணங்களுடனே, சாமானியமான ஒவ்வொரு மனிதரும் எளிதி[illegible] சகல சௌக்கியங்களையும் அடையும்பொருட்டு, இதனை ஒருவா[illegible] இனிமையும் தெளிவுமமைந்த தமிழ் வசனநடையில் எழுதியிருக்கின்றனன்.

இந்நூலுட் கூறும் பலவகை விதிவிலக்கு[illegible]ரும் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டியிருக்கும் சரித்திரங்களும் செய்யுள்களும் வேதபுராண சாத்திரோக்தமானவைகள். [illegible] அவையனை[illegible]வரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விஷயமே. ஆயின் ஒவ்வோர் விஷயத்திற் குதாரணமாகக் காட்டியிருக்கும் சில கதைகள்மாத்திரம் சுவ[illegible]சாதத்திற் கட்டுக்கதையாயிருக்கும். அதுவுந் அந்தந்த விஷயத்தைக் கருத்தில் அமை[illegible]த்தற்கு வற்புறுத்தத்தக்க உவமானமாயிருக்குமேயன்றி வேறன்று.

இந்நூல் ஒவ்வோர் [illegible] ஆடவர் மகளிர் [illegible] என்னும் ஒவ்வொருவருக்கும் [illegible]யோசனத்தை விளைவி[illegible]ல் இதற்கு, "குடும்பஸம்ரக்ஷணி" என்னும் நாமம் தரிக்கப்பட்டது. இ[illegible] யாவருக்கும் நற்பயனளிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் [illegible]டதாகையால், பாலைக்கொள்வோர் அப்பால் தரும் பசுவின் அவயவப்பழுதைக் கவனியார்கள், மதுரமான கனிபறிப்போர், அக்கனி பழுத்திருக்கும் கிளையின் வளைவைக் கருதார்கள், நீர் கொள்வோர் அதி[illegible] நீக்கித் தெளிவித்துக்கொள்வார்கள், அதுபோல நூலிற்கூறும் விஷயங்களைக் கவனிப்போர் அதிலுள்ள குற்றங்களைக் கவனியார்கள் என்னுங் கருத்தையமைத்து, "பயன்கொள்வோர் [illegible] குடும்பசுவுருவிலகெதங் [illegible]ரார் - வியன்கிளைவளைவுநோக்கார் [illegible] கனிபறிப்போர் - சயங்கொள்சேறகற்றித்தெண்ணீர் கைக்கொள்வாரென்ன நூலி-னயன்கொள்வதன்றிப்பாவினவையைநோக்கார்மேலோர்" எனவும், வண்டுகள் மலர்ச்சயனத்தை விரும்புகின்ற செழுமையான சோலையினிடத்துவந்த காகமானது மதுரமான கனிகளை விரும்பாமல் கைப்பான வேப்பங்கனியை விரும்புவது அதன் சுபாவமானதுபோல, குணங்கள் விசேடமிருக்கினும் அதிலுள்ள அற்பகுற்றத்தையே பெரிதாகப் பாராட்டிவது, அவ்வாறு பாராட்டுவோரது தூர்க்குணமே! என்னும் கருத்தை யமைத்து, "உங்குருணமிக்கொருபர்க்கெனிதுங்கீழ், கொண்டுபுகல்வதவர் குற்றமே-வண்டுமலர்ச், சேக்கைவிரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய்வேம்பன்றோ - காக்கைவிரும்புங் கனி" எனவும் வரும் நீதிநூல்களைக் கவனித்து, அறிஞர்கள் இதிலுள்ள குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைக் கைக்கொள்வார்கள் எனத் துணிந்திருக்கின்றேன்.

இந்நூலைப் பிழையறப் பரிசோதித்துதவிய வித்வான், ம-ள-ள-ஸ்ரீ - திரு[illegible] - வாடிவேலுமுதலியாரவர்கட்கு அத்தியந்தவிசுவாசத்துடன் நன்றியுள்ளவனாயிருக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

ஹக்கீம்-முஹம்மது நிஜாமுதைனி [illegible]ன்.

பிஸ்மில்லாஹிர்றஹ்மானிர்றஹீம்.

குடும்பஸம்ரக்ஷணி.

கடவுள் துதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உலகனைத்து மாக்கியளித் [illegible]ரூபாம் பொருளை
யுயிர்களொடு நிறைந்தொளிரு மொளிமயமா மொன்றை
[illegible] மாற்ற[illegible] வனுநித்திய வாழ்வை
[illegible] அதிக்கேதந் வமருமருட் கடலை
[illegible] கியசமய வாதிகட்கு மொன்றாய்ப்
[illegible] காதிசனாத் பற்றவொரு நிலையை
[illegible]துமித யாம்பாத்தி அருத்தியநீதினமு
மிறைஞ்சிவழி பாடியற்றி யேத்துதிநன் மனனே.

சர்வசித்தியத்தும் சர்வவல்லபத்தும் தமக்கொப்பாரும் மிக்காருமில்லாத பரிபூரணராயிராநின்ற பரம்பொருளின் வாம்பற்ற திருப்புகழை இயன்றவளவிற் புகழ்ந்து எனது மனமொழிமெய்களால் வழிபடுகின்றேன். அவர் ஒருவரே அழியாதவஸ்து. ஒருவராகிய அவரே வணக்கத்துக்குரியவர். அவரே ஆதிமத்தியாந்தரகிதர். இன்பதுன்பமற்றவர் அவரே. தமக்கொரு தாயும் தந்தையும் தாரமும் தயருமின்றிய ஏகாங்கியும் அவரே. அண்டகோடிகளைச் சாட்டையில்லாப் பம்பரம்போ லாட்டுகின்றவர் அவரே. கிருபா நேத்திரத்தாற் சதா நம்மைப் பார்ப்பவரும் அவரே. எள்ளுக்குள் எண்ணெயைப் போன்று எங்கும் நிறைந்துநிற்கும் இறைவரும் அவரே. இத்தகைய அற்புதாகார அருட்குணமமைந்த ஆண்டவனை அநவரதமும் தியானிப்பது அனைவர்க்கும் முக்கிய கடமை. சுபம்! சுபம்!

குடும்பம்.

ஓர் மணவாளனும் மனைவியும் தனித்தாவது, தங்கள் மக்கள் உற்றார் பெற்றார் உறவின்முறையாருடன் ஒருங்குசேர்ந்தாவது வாழ்வதற்குக் குடும்பம் என்று பெயர். அக்குடும்பத்திற்குப் பர்த்தாவும் பத்தினியுமே காரணபூதர்களாயிருக்கின்றார்கள். அவ்விருவர்களின் ஒற்றுமையான இடைவிடா முயற்சியினாற்றான் அக்குடும்பத்தின் யாதொரு காரியமும் நிறைவேறி விர்த்தியாகவேண்டியிருக்கின்றது. இதுபற்றியே,—

> "காதன்மனையாளுங் காதலனுமாறின்றித்
> தீதிலொருகருமஞ் செய்பவே - யோதுகலை
> யெண்ணிரண்டுமொன்றுமதி யென்முகத்தாய்நோக்கலுந்
> கண்ணிரண்டுமொன்றையே காண்"

எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகலின், இவ்விருவர்க்கும் புத்திரோற்பத்தி முக்கியமானதுகொண்டு பிள்ளைப்பேற்றால் தாய் அடையுங் கஷ்டத்தையும், தந்தை தாய் இருவரும் அப்பிள்ளையைக் காப்பாற்றும் இயல்பையுங் குறித்து இதனடியில் விவரிப்பாம்.

தாய்செய்நன்றி.

ஓர் காதலனுங் காதலியுங்கூடி இல்லற நடாத்துங்காலத்தில், மக்கட்பேற்றை வாஞ்சித்து மட்டுக்கடங்கா ஆவலுடன் புத்திரோற்பத்தியை எதிர்பார்த்துக் கடவுளைப் பலவாறாக மனமொழிமெய்களால் வழிபட்டு வருகின்றார்கள். தாய்வயிற்றிற் கர்ப்போற்பத்தி தோன்றியதுமுதல் பத்துமாதம்வரையிலும் அந்தாய் அநுபவிக்கும் கஷ்டத்தை விரித்துரைப்பதற்கு முற்றிலும் முடியாதேனும், இயன்றவரையிற் சுருக்கமாய் இங்ஙனஞ் சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன். "முந்தித்தவங்கிடந்து முந்நூறுநாட்சுமந்தே, யந்திபகலாய்ச்சிவனை யாதரித்துத் - தொந்தி, சரியச்சுமந்துபெற்ற தாய்" எனப் பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் மஹாஞானி சொல்வதுபோல், தாய்வயிற்றிற் பிண்டம் தினைதினை விர்த்தியடைந்து வருகின்றபடியால், நாளுக்குநாள் அவள்வயிறு பெருத்துத் தொந்திசரிந்து ஒரு பெரும்பாரச் சுமையைச் சுமந்துகொள்கின்றாள். அந்தப்பத்துமாதமும் அவள்படுங் கஷ்டமோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. வாந்தி-நெஞ்செரிவு-மயக்கம்-பல்நோய்-கால்வீக்கம் முதலிய வியாதிகளினால் பெருந்துன்பத்தை யநுபவிக்கின்றாள். பத்தாவதுமாதத்தில் குழந்

தை பிரசவமாகும்பொழுது அவள் அநுபவிக்குங் கஷ்டத்தை யாவரால் விவரித்துரைக்கக்கூடும்? அக்காலத்தில் அவள் பிழைப்பதே புனர்ஜனனந்தான். சிலசமயங்களில் சிசுக்கள் வயிற்றிலிறந்துபோவதும், குறுக்காக விழுந்துகொள்வதும், ஒருகை ஒருகால்மட்டும் வெளிக்கு வருவதும் ஆகிய இத்தகைய அநேக ஆபத்துகளும் நேரிடுகின்றன. அக்காலங்களில் டாக்ட்டர்மார்கள் ஆயுதப்பிரயோகங்களினால் சிசுக்களை வெளியிலெடுக்கும்படி நேரிடுகின்றது. இவ்வளவு கஷ்டத்துடன் பிரசவித்தபிறகும், சிலசமயங்களில் ஜ்வரம்-ஜன்னி-சயித்தியம்-இசிவுமுதலிய கொடிய வியாதிகளும் உண்டாகின்றன. இத்தனை ஆபத்துகளுக்கும் தப்பிப்பிழைத்துக் குழந்தையைப் பாதுகாக்கின்றாள். "ஐயிரண்டுதிங்களா யங்கமெலாநொந்துபெற்றுப், பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரு, கைப்புறத்திலேந்திக் கனகமுலைதந்தாள்" என்றும், "...சுமந்துபெற்று நோவாமலேந்திமுலை, தந்துவளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - யந்திபகல் - கையிலேகொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந்தாய்" என்றும், "வட்டிலிலுந்தொட்டிலிலு மார்மேலுந்தோண்மேலுங், கட்டிலிலும்வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச், சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச்சோராட்டுந்தாய்" என்றும், அகப்பற்று புறப்பற்றென்னும் இருவகைப்பற்றுக்களையும் அறவே விட்டொழித்த பெருந்துறவியாகிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் தம்மாதாவின்பேரிலுற்ற அன்பினாற்கூறிய கூற்றைப்போலத் தாயானவள் முற்கூறிய பிரகாரம் வருத்தப்பட்டுக் கோவணத்திற்குங் கதியில்லாமல் சுத்தநிர்வாணமாயும் நிராதரவாயும் துர்ப்பலமாயும் பிறக்கின்ற குழந்தையை, கண்திறவாமல் இறகுமுளையாமல் இருக்கின்ற சிறுகுஞ்சுகளைப் பறவைகள் தங்கள் சிறகின்கீழ்ச்சேர்த்து அரவணைத்துப் பாதுகாப்பதுபோல், ஈமொய்க்காமலும், எறும்பு கடியாமலும், வெய்யில் படாமலும், காற்றுவீசாமலும், பனிபெய்யாமலும், மார்பிலுந்தோளிலும் வயிற்றிலுமணைத்து முலையூட்டி மூக்குச்சிந்தி நாசியூதிச்செவியுருவி நீராட்டி விழிகளுக்கு அஞ்சனந்தீட்டி பலபணிகளும்பூட்டி கன்னங்கிள்ளி உச்சிமோந்து கண்ணோடுகண்ணும் வாயோடுவாயும் முகத்தோடுமுகமும் வைத்துக் கொஞ்சி முத்தாடி அருந்தனம்போற் பாவித்து, பொற்றொட்டிலிலிட்டு,—

ஆராரோ, ஆராரோ, ஆராரோ, ஆராரோ,

சீரார் பசுங்கிளியே தெவிட்டாத செந்தேனே
பேரார் குலக்கொழுந்தே பெருமானே கண்வளராய் (ஆராரோ)

இருகண் மணியே யிலஞ்சியமே யென்னுயிரே
ஒருகுடைக்கீழ் நீயிவ் வுலகாள வந்தயனோ (ஆராரோ)

தெள்ளமுதே கும்பமே தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே
பிள்ளைகளை நீக்கவந்த பெரியமத குஞ்சரமே (ஆராரோ)

மாணிக்கக் கால்நாட்டி வஜ்ரவடம் பூட்டி
ஆணிப்பொன் தொட்டிலிட்டேன் அருமருந்தே கண்வளராய் (ஆராரோ)

அத்தை மடிமேலும் அம்மான்மார் தோள்மேலும்
வைத்து முத்தாடும் மரகதமே கண்வளராய் (ஆராரோ)

என்று தாராட்டிச்சீராட்டி, நாள்தோறும் வாயது கையது கொடுத்துப்போஷித்து, தன் கன்றுக்கிரங்குங் கறவைபோல நெஞ்சிரங்கி நோயணுகாது, மருந்தளித்துக் கண்ணை இமைகாப்பதுபோன்று அபாயம் வாராமற்காத்து, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துவருகின்றாள். தன்னுயிருக்கு ஆதாரமாயிராநின்ற உதிரத்தை அக்குழந்தைக்குப் பாலாகவூட்டுகின்றாள். அக்குழவியின்மேல் அந்தத் தாய்க்கிருக்கின்ற அன்பும் அபிமானமும் அவளும் இவ்வளவினதென்று உவமித்துக்கூற உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. அக்குழந்தை சற்று அழுதால், என் அருமைப்பாலகன் பசியினால் அலறுகின்றதேயென்று அதிசீக்கிரத்தில் எடுத்தணைத்துப் பாலருத்துகின்றாள். அச்சிசுவுக்கு யாதொரு வியாதிநேர்ந்தால், அந்நோய் தனக்கே சம்பவித்ததுபோல் மனமுருகி, அப்பிணி அதியற்பமாயினும் அதை உடனே நிவாரணிக்கவேண்டிய ஔஷதங்களை ஆயுள்வேதியரிடத்து வாங்கித் தானேபுசித்து, அம்மருந்திற்குரிய அரும்பத்தியத்தைத் தானே கடைப்பிடித்து, அப்பத்தியங்களில் வெகுஜாக்கிரதையாய் அணுவளவும் பிசகாதிருந்து, அக்காலத்தில் அபத்தியபதார்த்தங்களில் தனக்குண்டாகும் விருப்பத்தை அறவே ஒழித்து, மிகப் பரிவாய் ஐயோ! எனதருமருந்தன்ன பாலகனுக்கு நேர்ந்த இத்துன்பம் என்றொழியுமென்று இரவும்பகலும் ஏங்கி, மனம் வருந்திச் சஞ்சலித்து அவ்வியாதியை நீக்கப் பெருமுயற்சிபுரிகின்றாள். சுபாவத்தில் யாவருக்குமே அருவருப்பைத் தரத்தக்கவைகளான மலஜலாதிகளையும் அக்குழந்தையின்மேல் வைத்த பேராவலால் சகிக்கின்றாள். இவ்விதமாய் வளர்க்கின்ற பிள்ளை வளர்பிறையைப்போல் நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவருவதைப்பார்த்து உள்ளமும் உடலும் பூரிக்கின்றாள். பிள்ளை வெளியேபோய் வீட்டுக்குவரச் சற்று தாமதித்தால், ஐயோ! பொழுதேறிவிட்டதே! காலைப் போஜனங்கொள்ளுங் காலஞ் சமீபித்ததே! இன்னும் என்கண்மணியைக் காணோமே! பசியினாற் களைத்துச் சோர்ந்து எங்கு பரிதபித்து நிற்கின்றதோ! என்செய்வேனென்று மிக்க ஆதுரத்துடனே ஏவலாளர்களைப்போய்த் தேடிவர

சொல்லியனுப்பி, வந்தவுடனே சீராட்டி ஈரம்போக்கி உலர்த்த வஸ்திரந்தரித்து, அறுசுவையோடுங்கூடிய அமுதைப்படைத்து, அருகிலிருந்து இது மிகவும் இனிமையாயிருக்கும், இது மிக மிருதுவாயுள்ளது, இது மிகவும் சரீராரோக்கியமானது என்று பலபல இதவார்த்தைகளைக்கூறி அன்னமூட்டுகின்றாள். பிறகு அழகிய ஆடைகளும் அலங்காரபூஷணங்களும் பிள்ளைக்கணிந்து, அவைகளுடன் அப்பிள்ளையுலாவப்பார்த்து, அவனது வாயினின்றும் வருஞ் சொற்களைச் செவியாரக்கேட்டு நேத்திரோற்சவமும் சிரவணானந்தமும் புளகாங்கிதமுங் கொள்கின்றாள். புத்திரப்பேற்றை அவாவிய நாள்முதல் அப்பிள்ளை வளர்ந்து வியாபகதிசைக்கு வருமளவும் இப்புத்திரனால் தனக்கு நேரும் துன்பங்கள் பலவற்றையுஞ் சகித்துக்கொண்டு, பிள்ளையின் அபிவிர்த்தியைக் கோரி முயற்சித்துக் களிக்கின்ற தாய்செய் நன்றியை முற்றிலுங்கூற யார்தாம்? இதுநிற்க.

தந்தைசெய்நன்றி.

தாய் கர்ப்பத்தில் கருவிற்குரிய வித்தைப்பதித்த தந்தை, அச்சிசு உற்பவித்த நாள்முதல் அதற்கு அவ்வக்காலங்களில் வேண்டிய ஊண் உடை முதலியவைகளைக் குறைவறக்கொடுத்து, தன் குடும்பமுழுதும் பாதுகாத்துங்கொண்டு அப்பிள்ளை எக்காலமும் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன், துன்மார்க்க சங்கஞ் சேரவாவது, தூர்த்தனாய் ஓடியொளித்துத் திரியவாவது, சூதாடிக்குடித்துப் பொய்பேசிப் புறங்கூறவாவது, துர்வழக்குத் தொடுக்கவாவது விடாமலும், தன் சுயேச்சையாய்த்திரிந்து மூடனாகப்போய்விடாமலும் தடுத்து நன்மார்க்கத்திற் பழக்குகின்றார்.

தாய்தந்தையரின் பரிபாலனம்.

தாயானவள் முற்கூறியபிரகாரம் அதிகவருத்தத்தோடு பெற்றுக்காப்பாற்றிவருகின்ற பிள்ளையைத் தந்தை அதிக அன்புடன் பாராட்டி, தான் பலபிரயாசையினாற் றேடிய பொருளைக்கொண்டு அதன் தாயுடன் போஷித்துவருவதன்றி, அப்பிள்ளை இகபரசௌக்கியத்தையடையும்பொருட்டுப் பல நன்மார்க்கத்திலும் தேர்ச்சியடையச் செய்கின்றான். தாயும் அதற்குமுன்னமே இது நன்மை இது தீமை எனப் பகுத்தறியும்படி சைகைகளாலும் சொற்களாலும் அவ்வக்காலத்திற்குத் தக்கவாறு பழக்குகின்றாள். ஆகலின் அப்பிள்ளை விஷயத்தில்

முயற்சிக்கும் மாதாபிதாக்களாகிய இருவரில் எவரை விசேடித்தவ
ரெனக் கூறலாம். மேலும், நாம் சிசுவாகப்பிறந்தநாள்முதல் யௌவன
பருவமடைந்து விவகாரதிசைக்கு வரும்வரையில் தாய் தந்தையா
லேயே முற்றும் பரிபாலிக்கப்பட்டுவருகின்றோம். அவர்கள் அக்கா
லத்திற் பராமுகமாயிருந்து நம்மைப் பரிபாலிக்காவிடின் நம்முடைய
கதி எதாய்முடியும்? மீன்முதலிய சிறியபிராணிகள் உயிர்பெற்றுல
கத்தில் உதித்தவுடனே, தத்தம் மாதாவின் பராமரிப்பில்லாவிடி
னும், இயற்கையறிவாற் றமக்குரிய உணவாதிகளைத் தேடிக்கொண்டு
ஒருவாறுகப் பிழைத்தல்கூடும். மானிடராகிய நாமோ, பிரதமத்தில்
மாதாவின் விசேஷப்பரிவினாலேயே வளர்ந்து வரவேண்டியவர்களா
யிருக்கின்றோம். அன்றியும் உலகத்துள்ள பிறர் ஒருவருக்கொருவர்
புரியும் உபகாரம் பிரதிபலனைக் கருதியதாகவே யிருக்கும்; நாம் புரி
யும் ஒவ்வோர் காரியமும் பிரதிபலனை எதிர்பாராததாகக் கிடை
யாது. இகலோககாரியங்கள் நீங்க நாம்புரியும் பரலோககாரியமும் அவ்
வாறாகவே பிரதிபலனைக் கருதியதாகவேயிருக்கின்றது. கடவுள் நமக்
குப்புரியும் உபகாரம் மாத்திரமே பிரதிபலனை எதிர்பாராததாகும்.
மாதாபிதாக்கள் நமக்குப்புரியும் உபகாரமும் பிரதிபலனை எதிர்பாரா
ததேயாதலால், "அன்னையும்பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்" என அவர்
களை உபகாரத்தாற் கடவுளாகக்கூறியிருக்கின்றார்கள். அல்லாமலும்,
தாங்கள் பிரதிபலனைக் கருதாதிருப்பதுடன்கூட, நம்மால் நேருந்
துன்பங்களைச் சகித்துக்கொண்டு, நமது இன்பத்தையே தமக்குப்
பிரதிபலனாக நிச்சயித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். எவ்வாறெனில்:—
நாம் தூங்குஞ்சமயத்தில் தாங்கள் தங்கள் தூக்கத்தை யிழந்து விழித்
துக்கொண்டிருந்து, நமது தூக்கத்திற்கு இடையூறு நேரிடாது பாது
காக்கின்றார்கள். நாம் வியாதியாயிருக்கும்போது தாங்கள் அவ்வியாதிக்
குரிய அவிழ்தத்தைப் புசித்துப் பத்தியங்காத்து அன்னாகாராதிகளைத்
துறந்து வருந்தி, வியாதியினால் நமக்குநேர்ந்த வருத்தத்தை யொழிக்
கின்றார்கள். நமக்குச் சவுக்கியமாய்ப் போஷிக்கும்பொருட்டுத் தங்
கள் சவுக்கியங்களைக் குறைத்துக்கொள்கின்றார்கள். குடும்பவிஷயத்
தில்நேரும் துன்பங்களையெல்லாம் தங்கள் மனதில் அடக்கிக்கொண்டு
நமக்கு நகைமுகங்காட்டி இனியவசனங் கூறிச் சந்தோஷிப்பிக்கின்
றார்கள். ஆகையால், தாய் தந்தையரைப்போல நமக்கு உபகரிக்கத்
தக்கவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள்? அவர்கள் நமக்குச் செய்திருக்கும்
அளவிறந்த நன்மைகளுக்கு நாமென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்
றோம்? அவைகளைச் செவ்வையாய்க் கூர்ந்து யோசித்தால், நமது

வாணாள் முழுமையும் வேறு யாதொருகாரியத்திலும் பிரவேசியாமல்,
அவர்கள் ஊழியத்திலேயே உழைத்தபோதினும் ஒருசற்றும் இணை
யாகுமா? ஒருபோது மாகாது. இன்னும், உலகத்திலுள்ள ஒருவருக்
கொருவர் உபகாரம்புரிவதில், பிரதிபலன் கருதாத ஓர்சிறிய உபகா
ரத்திற்கு, அவ்வுபகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டோன், அவ்வுபகா
ரம் புரிந்தவனைத் தன்னுடலில் உயிருள்ளளவும் நினைக்கவேண்டு
மென்று பெரியோர் கூறுவாராகில், நமது தேகத்தையும், அதனிடத்
துள்ள உயிரையும், செல்வம்பொருந்திய உலகவாழ்வையுங் கொடுத்த
தாய் தந்தையருக்குப் புரியத்தக்க அருமையாகிய பிரதியுபகாரமும்
அவனியிலுண்டோ? இல்லையென்க. இக்கருத்தையமைத்தே,—

"சின்னவோர்பொருடந்தோரைச் சீவனுள்ளளவுமுள்ளத்
துன்னவேவேண்டுமென்ன வுரைத்தனர்பெரியோர்தேகந்
தன்னையாருயிரைச்சீரார் தரணியின்வாழ்வைத்தந்த
வன்னைதந்தைக்குச்செய்யு மருங்கைம்மாறுளதோவம்மா"

என நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது.

ஆகையால், நம்மை ஈன்றோரால் நாம் பெற்றுக்கொண்ட பேருப
காரங்களுக்குச் சமானமாய் நாம் அவர்களுக்குபகரிக்க அசக்தர்
களாயிருக்கின்றோமென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்
குவதால், நம்மாலியன்றவரையில் நன்றியறிதலுள்ளவர்களா யிருப்
பதற்குப் பின்னிடையக்கூடாது. அவ்வாறு நன்றியறிதலுள்ளவர்
களாயிருப்பதை, அநவரதமும் அவர்களுக்கு வணக்கமுடையவர்க
ளாய் அவர்கள் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும், அவர்க
ளுக்கு வேண்டிய ஊண் உடை முதலியவைகளில் யாதோர் குறை
வின்றிக்கொடுத்து, எவ்விஷயத்திலும் எக்காலத்தும் எவ்வித துக்க
மும் அவர்கள் மனதிற் றாக்கவொட்டாமல், சதாகாலமும் அவர்கள்
சந்துஷ்டியாகவும் பூரணதிருப்தியாகவு மிருக்கும்படி நடப்பித்தலும்
ஆகிய இவ்வித உண்மை நடவடிக்கைகளாற் காட்டவேண்டியது
நமது பிரதான கடமை. மேலும், நாம் பிறந்தவுடனே எவ்வாறு
புத்தியற்றவர்களாகவும், பேச நடக்கச் சக்தியற்றவர்களாகவும்,
மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் பலஹீனர்களாகவு மிருந்தோமோ,
அவ்வாறே நம்மை ஈன்றோரும் மூப்பாதிக்கத்தாற் சரீரந் தளர்ந்த
காலத்தில், தத்துவங்களின் சுபாவலட்சணங்கள் குறைந்தமையின்,
எல்லாவிஷயங்களிலும் அசக்தர்களாய் விடுகின்றார்கள். அத்தகைய
வயோதிகதிசையானது இளஞ்சிசுப்பருவம்போன்றதே. அக்காலத்

திற்குள் முக்கியமாய் நாம் புரியத்தக்க ஊழியங்கள் அனைத்தையும் மன ஒருப்பாடுடன் அதிஜாக்கிரதையாய்ப் புரியவேண்டும். அவ்வித காலத்திற் புரியத்தக்க ஊழியம், நமது வாணாளுக்குள் கிடைக்கப்போகிறதாவென்று பேரவாவுடன் எதிர்பார்த்திருப்பது நமது பெருங்கடமை. அவ்வயோதிகப்பருவத்தில் சிலசமயம் புத்திபேதித்து நம்மை ஏசும்படியாகவும் பலவிதமாய் வார்த்தையாடும்படியாகவும் நேரும். அப்படிப்பட்டதருணங்களில், நம்முடைய இளந்தைப்பருவத்தில் நாம் வார்த்தையாடிய பொருள்படாச்சொற்களையும், இழிந்த சொற்களையும், பொருளுள்ளனவாகவும் இனியனவான மழலைச்சொற்களாகவும் கொண்டு மகிழ்ந்திருந்ததைக் கவனித்து, அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளை அமுதவசனங்களாகவும், ஆசீர்வாதங்களாகவுங்கொண்டு மகிழ்ச்சியடையவேண்டும். நாம் நம்முடைய இளந்தைவயதில் அவர்களை அடிக்கும்போதும் உதைக்கும்போதும் அவர்கள் எவ்வாறு இவை நமது செல்வப்புதல்வன் திருவிளையாட்டென்று மகிழ்ந்து சகித்தார்களோ அதுபோலவே, நாமும் அவர்கள் வயோதிகப்பருவத்தால் அடிக்கும் அடிகளையும் உதைக்கும் உதைகளையும் நமது பெற்றோரின் பெருவிளையாட்டெனப் பிரியத்தோடு சகித்தலுடன், அவ்வாறு புரிவதனால் அவர்கள் கரசரணாதிகளுக்கு உபத்திரவம் நேருமேயெனப் பரிவுபாராட்டவும் வேண்டும். முக்கியமாய் அவ்வாறுன காரியங்கட்கேதுவான காரணங்கள் நேராதபடி நம்மாலியன்றவரையில் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துவரவேண்டும். நமது சிசுப்பருவத்தில் நேர்ந்த நம்முடைய மலஜலாதிகளை எவ்வாறு சற்றேனும் அருவருப்பின்றிச் சந்தோஷ சித்தத்துடன் அவர்கள் சகித்தார்களோ, அவ்வாறே நாமும் அவர்கள் வயோதிகப்பருவத்தில் நேர்ந்த மலஜலாதிகளிடத்தில் அசூயை பாராட்டாது அருவருப்பற்றுச் சகிக்கவேண்டும். நமது சிசுப்பருவத்தில் நமக்கு நேர்ந்த துன்பங்களையும் நோய்களையும் ஆபத்துகளையும் அவர்கள் எவ்வாறு தங்களுக்கே நேர்ந்ததாகத் துக்கித்து, அவைகளை நிவாரணித்துப் பாதுகாத்தார்களோ அவ்வாறே, நாமும் அவர்களின் வயோதிகப்பருவத்து நேர்ந்த துன்பம் நோய் ஆபத்தாகிய இவைகளை நமக்கே நேர்ந்ததாகத் துக்கித்து நிவாரணித்துப் பாதுகாக்கவேண்டும். முடிவாகக் கூறுங்கால், நம்முடைய சிசுப்பருவந்தொடங்கி விவகாரதிசைக்கு வரும் பருவம்வரையில் எவ்வளவு பிரயாசம் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டார்களோ அதுபோலவே, நாமும் விவகார திசைக்குவந்த பருவந்தொடங்கி அவர்களது ஆயுளுள்வரையில் அவர்களுக்குச்

சவுக்கியக்குறைவின்றிச் செய்வதற்கு நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய பிரயாசங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது நமக்கு இன்றியமையாக்கடமையாகும். அவர்கள் நமக்குப்புரிந்த உபகாரங்கட்கு மூன்றுலகமும் நிகரினும் ஒப்பாகாதென்பதைக் கவனித்து, அவர்கட்கோர் ஊன்றுகோல்போல அவர்களைத்தாங்கி ஊழியஞ்செய்யவேண்டும். இக்கருத்துகளையமைத்தே—

“ஈன்றவர்க்கம்மாறற்ற வென்றருமிடர்கட்கான்ற
மூன்றுலகுமொப்பாமோ நீப்பிறவினிலும்பாலன்றோர்
கான்றவன்சொற்கள்கன்னற்கான்றவின்பாவெனக்கொண்
டூன்றுகோலென்னத்தாங்கி யூழியஞ்செய்வாய்நெஞ்சே”

என நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது.

நம்முடைய பெருபகாரிகளாகிய தாய் தந்தையருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து, அவர்கள் சொற்கேட்டு அவர்கட்குத் திருப்திகரமாய் நடந்துகொள்ளும்படி சகல வேதசாஸ்திரங்களும் முறையிடுகின்றன. இக்கட்டளைகளுக்கு மீறி அவர்கள் செய்த நன்றியை மறந்து, அவர்களுக்கு மனவருத்தம் விளைவிப்பவன் பெருஞ்சண்டாளனாய்ச் சதாகாலமும் நரகத்திற் றுன்பப்பட்டுக்கொண்டிருப்பான்.

தம்மைப் பரிபாலிக்கும் அரசனை யுத்தகளத்தில் விட்டோடிப் போனவர்களும், ஆசாரியர் உபதேசத்தை மறந்தவர்களும், சீவப்பிராணிகளைக் கொலைசெய்தவர்களும், பிறர் மனைவியரைப் புணர்ந்தவர்களும், அன்னமிட்டு ஆதரித்தோருக் கநியாயம் நினைத்தோர்களும், அரசனுக்கு அபஜயமுண்டாக்கிய மந்திரிகளும், தேவாலயத்தைப் பழித்தவர்களும், அன்புள்ளவர்போல் நடித்து [illegible]த்தவர்களும், பெருந்தவசிகளைப் பழித்தவர்களும், ஒருவர் தமக்குச்செய்த நன்றியை மறந்தவர்களும், முகமன் வார்த்தை கூறுபவர்களும், பத்தியுள்ளவர்கள் நடுங்கும்படி கோபித்தவர்களும், சதா பொய்பேசுவோர்களும், அன்னியர் நம்பிவைத்த பொருளைக் கவர்ந்தவர்களும், தாய்தந்தையரை நிந்தித்தவர்களும் அருநரகிலாழ்வார்கள். இக்கருத்தையமைத்தே—

“மன்னனைச் சமரில்விட் டோடினவர் குருமொழி மறந்தவர் கொலைப்பாதகர்
மாதாபிதாவை நிந்தித்தவர்கள் பரதார[illegible]த்தபேர்க
ளன்னங்கொடுத்தபே ருக்கழிவையெண்ணி[illegible] ரசடக்கியவமைச்ச
ராலயமிகழ்ந்தவர்கள் விசுவாசகாதக[illegible]தவர் தனை[illegible]பழித்தோர்
முன்னுதவியாய்ச்செய்த நன்றியைமறந்[illegible] முகஸ்துதி[illegible]
முற்றுசிவபத்தரை சினந்தவர்கள் [illegible]
மன்னொருவர்வைத்தபொரு ளபகரித்தோர் [illegible]
... ...

என நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன.

முகம்மதிய வேதக்கட்டளைகளில்

மாதாபிதாக்களை வழிபடவேண்டுமென்பவற்றுள் சிலவருமாறு:—

ஏகபரிபூரணராயிருக்கின்ற * அல்லாஹுசுபஹானஹுத்தஆலா குர்ஆன் என்னும் மேன்மைதங்கிய வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றதாவது:—

"ஏ! மனிதனே! உன்தகப்பனால் காப்பாற்றப்பட்டுவைத்திருந்த ஒருதுளி (இந்திரியம்) யினால் உன் தாய்கருப்பத்தில் கருத்தரிக்கப்பெற்று, அங்ஙனம் அவளால் ஒன்பதுமாதம் பத்திரப்படுத்தப்பட்டு நீ பூலோகத்தில் உற்பவித்திருக்கின்றாயல்லவா? அக்காலத்தில் உன் மாதாபிதாக்கள் உன்னை எத்தனை ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றியிருக்கின்றார்கள். உன்தாய் தன் உதிரத்தை உனக்கு ஊட்டி உன்னை வளர்த்திருக்கின்றாள். தன்னுடைய சரீரத்தொழும்பென்றெண்ணி உன்னை எவ்வளவு அன்பாய்க் காப்பாற்றியிருக்கின்றாள். இவைகளையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு உன்மாதாபிதாக்களுக்கு நீ பணிந்து நட! அவர்களுக்கு எக்காலத்திலும் நீ நன்றியறிதலுடையவனாயிரு! மேற்படி அவர்கள் உனக்குச் செய்திருக்கின்ற பேருபகாரத்தைச் சிந்தித்து இன்றைக்கு அவர்களுக்கு நீ உபகாரியாயிரு! இக்கட்டளைப்படி உன்னைப்பெற்றோர்களுக்கு எக்காலத்திலும் நீ நன்றியறிதலுடையவனாயிருந்து, அவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி நடந்துகொண்டால், சுவர்க்கலோகத்தில் நீ சுகமாய் வாழும்பொருட்டு மரகதத்தினால் மாளிகையமைத்தருளப்பேன். முற்கூறிய என்னுடைய உத்தரவுக்கு விரோதமாய் உன்னுடைய மாதாபிதாக்களின் மனம் நோகச்செய்தால், நாளையத்தினம் எனது திருச்சந்நிதானத்தில் உன்னுடைய முகத்தை எவ்விதம் காண்பிப்பாய்? என்னுடைய ஹபீபாகிய ○ முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்கு எவ்விதம் தரிசனை கொடுப்பாய்? நான் உன்னை நரகத்திற்போட்டு வேதனை செய்வேன்" என்னும் கட்டளைகளே.

நபி முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு

அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளியது:—

"தாய்தந்தையர் பாதங்களின்கீழ் பிள்ளைகளுக்குச் சொர்க்கமிருக்கின்றது. [illegible] அன்பு ஆதரவாகவைத்து அவர்களுக்குச்

* கடவுள். ○ லக்ஷத்திருபத்துநாலாயிரந் தீர்க்கதரிசிகளில் மேலானவர்களும், முகம்மதிய மதஸ்தாபகரும்.

சந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டாகும்படி நடந்துவந்தால், அவன் எனக்கும் என்னுடைய நாயனுக்கும் அதிக உவப்பானவனென்றும், என்னுடைய * உம்மத்தென்னுங் கூ[illegible]வேன்" என்பதே.

○ ஹிக்காயத்து—ஹஸன் பஸரி ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்னும் பெரியோர் ஒருநாள் தமது தாயாரிருக்கும் அறைக்குப் போகும்பொழுது மேற்படி அறைக்கு வெளிப்பக்கத்திலிருந்த தாயாருடைய பாதரக்ஷை தவறிக்காலிற் பட்டுவிட்டது. உடனே திடுக்கிட்டு தமது தாயிற்கு மரியாதைக்குறைவாய் நடந்துவிட்டோமே என்று மனம் பதறி அந்தப் பாதரக்ஷையை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு நான் பெரும்பாவியாய்விட்டேனே என்றோலமிட்டுத் தாயார் காலில் விழுந்து புரண்டழுது மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

ஹஸரத் அபூபக்கர் சித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

‡ நபிமார்களெல்லாருக்கும் மேன்மையான நபி முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய நான்கு தோழர்களுள் முதல்வராகிய ஹஸரத் அபூபக்கர் சித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பிரதிகாலையில் தமது பெற்றோர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு அதிக மரியாதையுடனே அவர்களுக்கு வணக்கமாய்நின்று, அவர்களுக்கு உணவு முதலிய சம்ரக்ஷணைகள் கிரமமாய்க் குறைவின்றி நடந்துவருகின்றதோவென்று விசாரித்துவருவார்கள், தமது மாதாபிதாக்களின் உத்தரவின்றி ஒருகாரியமும் செய்கிறதேயில்லை. இராக்காலங்களில் அவர்களுடைய பாதங்களை வருடிக்கொண்டும் அவைகளின்மீது தம்முடைய சிரசைவைத்து அழுதுகொண்டும், "என்னைப்பெற்றோரே! தாய்தந்தையர்க்கு வருத்தத்தைக் கொடுப்போன் அல்லாஹுத்தஆலாவுக்கும் அவருடைய § ரசூலுக்கும் விரோதியாயிருக்கின்றானென்றும், அவன் தன்பிள்ளையினால் பிரயோசனமடையானென்றும், நம்முடைய நபிமுஹம்மது முஸ்தபா ஸல்

* பின்தொடர்ந்தவர். - அதாவது கடவுள் ஒருவரென்றும், முகம்மதுநபி அவர்கள் கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட நபிதான் என்றும் உண்மையாய் நம்பி, அந்த நபிக்கு இறங்கியிருக்கும் குர்ஆன் [illegible] வேதக்கட்டளைப்படி நடந்த [illegible] பின்தொடர்ந்தவர்களென்று அவர்கள் முகம்மதுநபியுடைய உம்மத்தி [illegible] அவர்கள் பெரும்பதவி சொல்லப்படுவார்கள். [illegible] யடைவார்கள்.

○ சரித்திரம். ‡ தீர்க்கதரிசிகள் § கடவுளாலனுப்பப்பட்ட தூதர்.

ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் திருவுளம்பற்றி யிருக்கின்றார்களாதலால், அடியேனுக்கேதேனும் குற்றங்கள் நேரிட்டிருந்த போதிலும், அல்லாஹுத்தாலாவுக்காக மன்னிக்கவேண்டும்" என்று குறையிரந்து விண்ணப்பிப்பார்கள்.

ஹிக்காயத்து—ஒருநாள் ஹஸரத் ஸித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய தாயார் சமீபத்திலிருந்து தமது பிள்ளையை, "யா அபூபக்கர்!" என்று அழைத்தனர். அதுகேட்ட அவர் குமாரர், "இதோ ஹாஜராயிருக்கின்றேன்" என்று பதில் சொல்லிக்கொண்டே ஓடிவந்தார்கள். அப்படி சொன்ன அக்குமாரருடைய குரலோசையானது அவர் தாயின் குரலோசையைப் பார்க்கிலும் சற்று உரத்திருந்தது. அப்போது தாய் தன் குமாரனைப்பார்த்து, "என் கண்மணியே! தாயை அதட்டிப்பேசினவன் நரகத்தில் வேதனைப்படுவான் என்ற நபிநாயகமவர்களின் ஞானவார்த்தையை ஞாபகத்தில் வைக்கவில்லையே! நபிநாயகம் அவர்களுடைய சந்திரப்பிரவதனத்தை நீர் எவ்வாறுணர்ந்து தரிசிப்பீர்?" எனக்கூறிய தமது தாயார் வார்த்தையைக்கேட்ட ஸித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அதிக துயரத்தோடழுது மாதாவின் பாதங்களை முத்தமிட்டு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

ஹஸரத் உமறுக்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஹஸரத் முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் இரண்டாவது தோழராகிய உமறுக்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், பிரதினமும் தமது அன்னையின் காலில் முத்தமிட்டழுது சொல்லுவதாவது:—"எனது அருமருந்தன்ன அன்னையே! தன்னுடைய மாதாபிதாக்களுக்கு மனவருத்தம் விளைவிப்போன் தனது மவுத்துவருவதில் உயிர்துறப்பானென்றும், பெரும்பாவக் கடலில் வீழ்ந்து பிராயசிப்பானென்றும் நம்முடைய நாயகம் அவர்கள் கூறியிருப்பதனால், என்னால் ஏதேனும் குறைகள் நேர்ந்திருந்தால் அவற்றை மன்னிக்கக் கோருகிறேன்" என்பார்கள்.

ஹிக்காயத்து—ஒருநாள் ஹஸரத் உமறுக்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் தாயாருக்குத் தலைநோயுண்டாயிற்று. அதை நிவாரணிக்க அவர் குமாரர் அநேக பரிகாரங்கள் புரிந்தும் நிவாரணமாகாமையால் மனோவியாகுலத்துடன் எப்போதும் அழுதுகொண்டேயிருந்தார்கள். அவர் அவ்வாறிருப்பதைக்கண்ட ஓர் மனிதன், "தலைநோய் என்பது சாதாரண வியாதியாதலால் அது சற்றுநேரத்திற்குள்

குணமாய்விடும், அதற்காக நீர் இவ்வளவு துயரப்படவேண்டிய அவசியமில்லையே" என்றான். அதைக்கேட்ட ஹஸரத் உமறுக்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு "ஏ! மனிதனே! நேற்றையத்தினம் என் வியாதியாயிருந்தபோது எனக்காக அவர்கள் எவ்வளவு துன்பம் அடைந்தார்கள்! இன்றையத்தினம் யான் அதை மறந்துவிடுவேனாகில், அல்லாஹுத்தாலாவின் திருச்சந்நிதானத்தை எப்படி தரிசனைசெய்வேன்" என்று கூறினார்கள்.

ஹஸரத் உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

நபிநாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் மூன்றாவது தோழராகிய ஹஸரத் உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பிரதினமும் தாயாருடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு அதிக துயரத்தோடு, "தாய்தகப்பனுக்குச் சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தவன் அழுதிருந்தே நரகத்திற்குப் போவானென்றும், அவனை யான் ஈடேறச் செய்யமாட்டேனென்றும், நபிநாயகம் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லுவார்கள்.

ஹிக்காயத்து—ஒருநாள் ஹஸரத் உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை அவர்கள் தாயார் அழைத்தபோது, அச்சத்தம் அவர்கள் காதில் கேட்காமையால் சற்றுநேரத்திற்குப் பிறகு தாயார் கூப்பிட்ட செய்தி பிறரால் கேள்விப்பட்டுத் திடுக்கிட்டு மனம்பதறி யழுது தலையில் அடித்துக்கொண்டு, "பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாது நடப்பவன் அல்லாஹுத்தாலாவுக்கும் அவருடைய றஸூலுக்கும் விரோதியாய் விடுகின்றான் என்று நாயகம் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே! நான் என்ன பாவம் செய்துவிட்டேன்! எனது தாய்க்கு மரியாதைக்குறைவாய் நடந்தேனே" என்று அழுதுகொண்டு ஓடிப்போய், தாயார் பாதாரவிந்தங்களைப் பிடித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

ஹஸரத் அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

நபிநாயகம் அவர்களின் நான்காவது தோழராகிய அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் தமது தாயாருடைய பேரில் சதாகாலம் அதிக அன்பும் ஆதரவும் உள்ளவராய் அவர்களுக்கு பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பெற்றோர்களின் உத்தரவின்றி யாதொருசெய்கையும் செய்வதேயில்லை. காலையிலும் மாலையிலும் தாய்தந்தை

யரின்பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் சொரியும்படியிருந்து "அன்றி தாய்தந்தையரைச் சந்தோஷமாக நடத்தாதவன் அல்லாஹுத்தாலாவுடைய அருளுக்கும் நன்பனாகமாட்டான். அன்றியும் அல்லாஹுத்தாலா அவனை நரகத்திலழுத்தி வேதனைசெய்வார் என்று நபிநாயகம் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதால், என்னால் ஏதேனும் குற்றம் நேர்ந்திருந்தால் மன்னிக்கவேண்டும்" என்று மிகவும் பிரார்த்தனையோடு மன்றாடுவார்கள்.

ஹிக்காயத்து—ஒருநாள் ஹஸரத் அலி றழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் தாயார் ஏதோ ஒருபொருளை வாங்கிவரும்படி பிள்ளைக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். ஹஸரத் அலி றழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பலகடைகளிலும்போய்த் தேடிப்பார்த்தும் அந்தப்பொருள் அகப்படாமல் கடைசியாய் ஓர்கடையிலிருந்து வாங்கிவந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு கடைகடைதோறும் தேடித்திரிந்த காரணத்தால் சற்று தாமதமாய்விட்டது. அந்தப்பொருளைத் தாயாரிடத்தில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தபின் அதிகநேரஞ்சென்று வந்ததற்காகக் கெஞ்சி அவரிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டதன்றியும், அல்லாஹுத்தஆலாவிடத்திலும் அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

ஹஸரத் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களும், கசாயிக்காரரும்.

ஹஸரத் * மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தமக்கோருண்மையான சிநேகிதனைப் பூலோகத்திற் காண்பிக்கவேண்டுமென்று அல்லாஹுத்தாலாவினிடத்தில் ○ துஆக்கேட்டார்கள். அப்போது அல்லாஹுத்தாலாவால் பலபட்டணத்தில் இன்ன அடையாளமுள்ள ஓர் கசாயிக்காரர் இருக்கிறார், அவர்தான் உமக்கு உண்மையான தோழர், அங்குப்போய் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளும் என அருள்வாக்குண்டாயிற்று. உடனே மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் பிரயாணப்பட்டு பலபட்டணத்தில் வந்து அந்தக்கசாயிக்காரரைத்தேடி வீதிகளெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டுவருகையில் ஓர் கசாப்புக்கடையில் குறித்த அடையாளமுள்ள அவரைக்கண்டார். அத்தருணத்தில் அவர் அந்தக்கடைக்கு எஜமானராக நாற்காலியி லுட்கார்ந்துகொண்டு அநேக வேலையாட்களைக் [illegible]களை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். கட

* ஓர் [illegible]. ○ பிரார்த்தனை.

வரால் குறிக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் அந்தக்கசாயிக்காரருக்கிருந்தபோதிலும் அவர் மிகவும் கடுகடுத்த குணமுடையவராயிருந்தமையினால் தமக்குக் கடவுள் குறித்துக்கூறிய கசாயிக்காரர் இவர்தாமோ அல்லவோ என்று சந்தேகித்து நிதானித்துப்பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு நெடுநேரம் நின்றுகொண்டிருந்த மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களை அந்தக்கசாயிக்காரர் பார்த்து, "நீர் யார்? எங்கிருந்து வந்தீர்? ஏன் இவ்விடம் நிற்கின்றீர்?" என்று வினவினார். அதுகேட்ட மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் "யான் ஒருவழிப்போக்கன், நெடுந்தூரம் நடந்துவந்த இளைப்பினால் சிறிதோய் வருத்தக் களைத்து நிற்கின்றேன்" என்றார். அதற்குக் கசாயிக்காரர், "நான் வீட்டிற்குப் போகும்போது என்னுடன்வந்து சாப்பிடலாம், அதுவரையில் இவ்விடத்திலிரும்" என்று சொல்லி உட்காரவைத்து, தன் வேலைகளை ஒழுங்காய் முடித்தவுடன், வேலைக்காரர் முகமாய்ச்செய்யாமல் தன் கையினாலேயே மிகவும் மிருதுவான இறைச்சி எடுத்து மெல்லிதாய்க் கொத்தின் [illegible] பாட்டைசாரியாகிய மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு தம் வீட்டிற்குப் போனார். அவர் போனவுடனே அவ்விடத்தில் அவருடைய அநேகம் வேலைக்காரர்கள் பயபக்தியோடு எஜமானுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை முதலியவற்றைக் குறைவின்றிச்செய்தார்கள். இவையனைத்தையும் பார்த்திருந்த மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் இக்கசாயிக்காரர் அதிக தனவந்தர் என்றறிந்துகொண்டனர்.

அக்கசாயிக்காரர் இவ்வளவு தனவந்தராயிருந்தும், தாம் கொண்டுவந்த இறைச்சியைமாத்திரம் அவ்வேலைக்காரர்களிடங் கொடாமல் அதற்குச் சேர்க்கவேண்டிய சம்பாரவர்க்கங்களைத் திட்டப்படி சேர்த்துத் தாமே கைகளினாலேயே பாகஞ்செய்தார். பிறகு பால் பழம் ரொட்டி சீனி முதலிய வஸ்துக்களுடன் அவ்விறைச்சியையும் தாமே எடுத்துக்கொண்டுபோய், கட்டிலின்மீது மிருதுவாகிய மகமல்மெத்தையில் வளர்த்திவைத்திருக்கும் இரண்டு சிறு உருவங்களிடத்தில் வைத்து, அவைகளை மெதுவாய்த்தூக்கித் தம்மடியின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, தாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் ஆகாரத்தைச் சிறுகச்சிறுக ஊட்டித் தண்ணீர் குடிப்பித்து வாயைச் சுத்திசெய்து திண்டுபோட்டு அதில் சாயவைத்துவிட்டு, அவைகளுக்கு முன்பாகக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு மரியாதையுடனே கவனமாய்ப் பார்த்து

என்றார். போஜனஞ்செய்த களைதீர்ந்த சற்றுநேரத்திற்குப் பிறகு, அந்த இரண்டு உருவங்களும் தங்கள் கைகளைத் தூக்கிச் சற்றுநேரம் துஆக் கேட்டன. அவைகள் கைகளை இறக்கியவுடனே, அவைகளின் கால்களை முத்தமிட்டு, முன்போற் கட்டிலின்மேற் போட்டிருக்கும் மெத்தையின்மீது அவைகளை வளர்த்திவிட்டு, மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாமுடன் தாம் போஜனஞ் செய்யவேண்டிய இடத்திற்குப்போனார்.

அங்கு தமக்காக வேலைக்காரர்களால் தயார்செய்து வைத்திருந்த அறுசுவையுள்ள நானாவகை உணவுகளையும் இருவருமாகப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில், முன் நடந்தவைகளை மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அந்தக் கசாயிக்காரரைநோக்கி, "சகோதரரே! முன்பு நீரெடுத்து மடிமீது வைத்து அமுதூட்டி வளர்த்திய இரண்டுருவங்கள் யாவை? அவைகளுக்கு இவ்வளவு உபசாரங்கள் நீர் செய்யவேண்டிய காரணமென்னை"? எனக் கேட்டார். அதற்குக் கசாயிக்காரர், "ஏ! * முசாபிரே! அந்த இரண்டுருவங்களும் எனது தாயுந் தந்தையுமே, அவர்கட்கு வயது 800 - ஆய்விட்டபடியால் ஒருசாண் அளவாய்க் குறுகி, மனிதரென்று நினைக்கக்கூடாத அவ்வளவு மாறுதலையடைந்து காட்டுப்பூச்சிகளைப்போல் ஆய்விட்டார்கள். இவ்விதமாய்க்குறைந்து குன்றிப்போனவர்களை உயிருடனே பூமியிற் புதைத்துவிடுவது இவ்வூர் வழக்கம். ஆனால், இவர்கள் என்னை அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த தாய்தந்தையராதலின், நான் சக்தியற்றவனாயிருந்த சிறுபிராயத்தில் என்னை எவ்வளவு அன்புடனும் ஆதரவுடனும் ஊட்டி வளர்த்தார்களோ? அதுபோலவே அவர்கள் சக்தி இழந்த இக்காலத்தில் நான் அவர்களுக்கு ஊட்டி வளர்க்குங் கடமையை மேற்கொண்டு மற்றவர்களைப்போற் புதைத்துவிடாமல், இப்போது நீர் பார்த்தபடியே தினந்தோறும் போஷித்துப் பணிவிடைசெய்து வருகின்றேன். அவர்களை உண்பித்தபிறகுதான் நான் உண்பது வழக்கம்" என்று சொன்னார். அதுகேட்ட மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அதிக ஆச்சரியமடைந்து, "உம்முடைய தாய் தந்தையர் பேசுஞ் சக்தியிழந்து எத்தனைவருடங்களாயிற்று"? என்றார். அதற்குக் கசாயிக்காரர், "ஐம்பதுவருடங்கட்கு முன்பு அவர் துஆக் கேட்கும்போது, ஓ! ஆண்டவனே! எங்கள் பிள்ளைக்குப் பூலோகத்தில் நீடித்த ஆயுளும் சகல சம்பத்துந்தந்து, மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தரிசனையுங் காண்பித்து, மறு உலகிற் சொர்க்க பதிவாழ்வைச் சுகிக்கச்செய்வீர்" என்று வேண்டச்சொல்வதை நான்

* பரதேசி.

கேட்டிருக்கின்றேன், ஆனால் இப்போது அவர்கள் தொனியைக் கேட்கக்கூடவில்லை" என்று சொன்னார்.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் கசாயிக்காரரைப்பார்த்து, "உமக்கு மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தரிசனை கிடைத்ததா?" என்றார்கள். அதற்குக் கசாயிக்காரர், "என்னைப்போன்ற பாவிகளுக்கு அந்த மகான் தரிசனை கிடைக்குமோ?" என்றார். உடனே மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "உங்கள் தாய் தந்தையரின் கோரிக்கை இன்று நிறைவேறிற்று, நான்தான் மூஸா நபி" என்றார். அதுகேட்ட கசாயிக்காரர் ஆச்சரியமும் பயமுமடைந்து, "அப்படியானால் நான் தாங்கள்தான் மூஸாநபியென்று அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, எனக்கொரு அடையாளங் காண்பிக்கவேண்டும்" என்றார். மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் "உமக்கு என்ன அடையாளம்வேண்டும்?" என்றார். "இப்போது சாப்பாட்டுக்காகப் பாகப்படுத்தியிருக்கும் மச்சம் உயிர்பெறவேண்டும்" என்று கசாயிக்காரர் கூற, உடனே மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அல்லாகுத்தாலாவிடத்தில் துஆக் கேட்டார்கள். அந்தக்ஷணமே பாகஞ்செய்திருந்த மச்சம் உயிர்பெற்றுத் துள்ளிக் குதித்தோடிற்று. அப்போது கசாயிக்காரர் நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு, அவர்களால் உபதேசம்பெற்றுக் கடுகடுத்த குணம் நீங்கிச் சாந்தகுண சம்பன்னராயினர்.

சற்புத்திரர்கள் சரித்திரம்.

ப்ரடரிக் சக்கரவர்த்தியும் உழவாளியும்.

ப்ரஷ்யாதேசத்துப் பெயர்பெற்ற சக்கரவர்த்தியாகிய ப்ரடரிக் (Frederick) என்பவர் ஒருநாள் குதிரைச்சவாரி போகும்பொழுது, ஒருநிலத்திற் பயிரிட்டுக்கொண்டிருந்த ஓர் வயோதிகன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பாடிக்கொண்டு களித்திருப்பதைக் கண்டு, அக்கிழவனைச் சக்கரவர்த்தி அழைத்து, "நீர் செல்வவான்போலத் தோன்றுகின்றதே, அதி ஊக்கத்துடன் உழுதுகொண்டிருக்கும் இந்நிலம் உமக்குச் சொந்தமா?" என்று கேட்டார். இவ்வாறு கேட்ட இவர் சக்கரவர்த்தி என்பதை அறியாத அக்கிழவன், "இந்நிலம் என்னுடையதுமல்ல, யான் இந்நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரனாயிருக்கத் தக்க அவ்வளவு தனவந்தனுமல்ல, இந்நிலக்காரருக்காகக் கூலிக்கு

வேலைசெய்கிறவன்" என்றான். அதுகேட்ட சக்கரவர்த்தி மறுபடி அக்கிழவனைப்பார்த்து, "ஆனால், இதற்காக உமக்கு எவ்வளவு தொகை கூலியாகக் கொடுக்கின்றார்கள்?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவ்வயோதிகன், "எனக்கு அவர்கள் தினம் ஒன்றுக்குக் கொடுக்குங்கூலி எட்டணு" என்றான். அதுகேட்ட சக்கரவர்த்தி அதிசயித்து, "இவ்வளவுதானு? இந்தக் கூலியைக்கொண்டு நீ ஜீவிக்கமுடியுமா?" என்று வினவ, அக்கிழவன் "எனக்குக் கிடைக்கும் இக்கூலிமுழுமையும் அன்றன்றும் செலவழித்துவிடாமல் கொஞ்சம் மிகுதியாக்கிச் சேர்த்தும் வைக்கிறேன்" என்றான். அதுகேட்ட சக்கரவர்த்தி, இவன் ஜீவனத்திற்கே பற்றாதென்று நாம் நினைத்த இக்கூலியில் இவன் மிகுதியாகவும் சேர்த்துவருகின்றானே, அது எப்படியோ நமக்குத்தெரியவில்லையே என்று தனக்குள் நினைத்து, "எப்படி உமக்கு மிகுதிப்படுகிறது சொல்லும்" என்று கேட்டார். அப்போது அக்கிழவன் புன்சிரிப்புடனே, "ஐயா! அவ்வெட்டணுவில் இரண்டணு எனக்கும் என்மனைவிக்கும், இன்னும் இரண்டணு பழைய கடனுக்கு, மற்றை இரண்டணு கடனுகக் கொடுத்துவைக்கின்றேன், மிகுதி இரண்டணுவைத் தருமத்திற் செலவழிக்கின்றேன்" என்று சொன்னான். அவன் சொன்ன விஷயம் சக்ரவர்த்திக்குப்புலப்படாமையால், மறுபடியும் அக்கிழவனைத் "தெளிவாகச்சொல்லும்" என்று கேட்டார். அதற்குக்கிழவன், "நான் சக்தியற்றுக் குழந்தையாயிருக்கும்போது என்னை ஆதரித்துவந்த என்னுடைய தாய்தந்தையரிருவரும் வீட்டிலிருப்பதால், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு இரண்டணு செலவாகும், இதனைத்தான் பழைய கடன் கொடுத்துவருகிறதென்றது; என் பிள்ளைகளைக் கல்விபயிற்றுவித்துப் பாதுகாப்பதற்காக இரண்டணு செலவாகும், அவர்கள் மாதாபிதாக்களாகிய எங்களிருவரின் வயோதிகப்பருவத்தில் உதவிபுரிவார்களாதலினல் இதனைத்தான் கடனுகக் கொடுத்துவைக்கின்றேனென்றது; எனதிரண்டு தங்கைமார்கள் நோயால் வருந்துவதால் அவர்களைப்போஷிப்பதற்கு இரண்டணு செலவாகும், இதனைத்தான் கடவுள் கட்டளைப்படி தருமஞ்செய்கின்றேனென்றது" என விவரித்துரைத்தான். இவையனைத்தையுங்கேட்டுணர்ந்த சக்ரவர்த்தி பேரானந்தமடைந்து, "பளா! நன்றாய்ச்சொன்னீர், ஐயா! பெரியவரே! இதுவரையில் எப்போதாவது என்னை நீர் பார்த்ததுண்டா?" என்று கேட்க, கிழவன் "பார்த்ததில்லை" என்றான். "அப்படியானால், "இன்னும் சில நிமிஷங்களுக்குள் என்னைப்போன்ற ஐம்பது பெயர்களைப் பார்க்கப்போகின்றீர் என்றும், உம்முடைய சட்டைப்பையில் என்னுருவத்தைப்போன்றன

ஐம்பது கொண்டுபோகப்போகின்றீர்" என்றும் சொன்னார். அதுகேட்ட அவ்வயோதிகன் பிரமித்து "அது என்ன" என்று மீட்டுங்கேட்டான். அப்போது சக்கரவர்த்தி தன் சட்டைப்பையில் கையைவிட்டுத் தன்னுடைய உருவடித்திருக்கும் ஐம்பது நாணயங்களை எடுத்து அவன் கையிற்கொடுத்து, "இவை உனது நாணயத்திற்குச் சரியான நாணயங்கள், 'இவை கடவுளிடத்திலிருந்து வருகின்றன, இவற்றை அவருக்காக நான் கொடுக்கின்றேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

இதனல் அவ்வயோதிகன் நடந்துவந்த காரியத்தில் அதிக விருப்பம் வைத்த கடவுள் அச்சக்கரவர்த்தியின் மூலமாய் அவனுக்குச் சன்மானங் கொடுப்பித்தார் என்பது விளங்குதல் காண்க.

ப்ரஷ்யா சக்கரவர்த்தியும், வேலைக்காரனும்.

ப்ரடரிக்(Frederick) என்னும் ப்ரஷ்யாதேசத்துச்சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் வேலைக்காரனை அழைப்பதற்காக அழைக்கும்படி மணியை ஆட்டினர். உடனே ஒருவரும் வாராதபடியால், அவர் வேலைக்காரனிருக்கிற இடத்தைப்போய்ப் பார்க்கையில், வேலைக்காரன் ஒருகட்டிலின்மேல் படுத்து நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுடைய சட்டைப்பையிலுள்ள ஒருகடிதம் வெளியே தெரிந்தபடியால் அவனை எழுப்பாமல் அரசர் அக்கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்து வாசித்தார், அது அந்த ஊழியக்காரனுக்கு அவனுடைய தாயாரால் எழுதப்பட்ட கடிதமாயிருந்தது. அதில் "மகனே! உன்னுடைய சம்பளத்தில் மிகுதிப்படுத்தி என்னுடைய கஷ்டகாலத்திற்கு உதவும்படியாக அனுப்பிக்கொண்டு வருகின்றாயே! இந்த உபகாரத்திற்காகக் கடவுள் உனக்குக் கிருபைசெய்வார்" என்று எழுதப்பட்டிருந்ததை யுணர்ந்து, உடனே அரசர் சில தங்கநாணயங்களை அக்கடிதத்துடன் சேர்த்து, வேலைக்காரனுடைய சட்டைப்பையில் மெதுவாக நுழைத்துவிட்டுத் தம்முடைய அறைக்குள்ளேபோய், மறுபடியும் மணியை அதிபலமாய் ஆட்டினர். வேலைக்காரன் விழித்துக்கொண்டு திடீரென்று அரசருடைய சமூகத்திற்கோடினன். அரசர் அவனைப்பார்த்து, "நீ மிக அயர்ந்து நித்திரைசெய்தாயோ?" என்று கூற, வேலைக்காரன் "க்ஷமிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பிறகு தன் சட்டைப்பை கனமாயிருக்கக்கண்டு அதிற் கையை விட்டவுடன் தங்கநாணயங்கள் அகப்படவும், அவை வந்தவிபரம் ஒன்றுந் தெரியாமல் மதிமயங்கி அழுதுகொண்டு அரசனுடைய காலிற்பணிந்து

"மகாராஜாவே! யாரோ என் குடியைக்கெடுக்க இந்த நாணயங்களை என் சட்டைப்பையில் வைத்துவிட்டார்கள்" என்றான். உடனே மன்னவர் அவனைப்பார்த்து, "கடவுள் சிலசமயங்களிலே நித்திரையில் நமக்கு நன்மையை அனுப்புகிறதுமுண்டு, நீ என்னுடைய வந்தனத்துடன் உன் தாயாருக்கு அந்த நாணயங்களை அனுப்புகிறதுமன்றி, உன்னையும் உன் தாயாரையும் கைவிடமாட்டேனென்றும் உன் தாயாருக்குத்தெரிவிப்பாய்" என்று கூறினர்.

இச்சரித்திரத்தால், அவ்வூழியன் தன் தாயைப் போஷித்துவந்த நன்மையினாலே, அரசனும் வியந்து அன்புபாராட்டி அவன் ஆயுளளவும் தாய் பிள்ளை இருவரையும் தாங்குகின்றேன் என்னும் வாக்குத்தத்தமும் செய்ய நேர்ந்ததென்று விளங்குகின்றதல்லவா? இதனாலன்றோ நன்றியறிதலும் அறிவைக்குதிப்பித்து, "அறிவுடையொருவனை அரசனும் விரும்பும்" என ஆன்றோர் பலரும் அறைந்திருக்கின்றார்கள்.

அலெக்ஸாந்தரும், அவர் அன்னையும்.

பெருமைமிக்கசிறந்த அலெக்ஸாந்தர் என்னும் மன்னவனுடைய மாதாவாகிய ஒலிம்பியாஸ் என்பவள் அரசாட்சிப் பிரியம் உள்ளவளாய் இராஜரீககாரியங்களிற் பிரவேசித்துக் குமாரனுக்கு மிகுந்த சஞ்சலம் விளைத்துவந்தாள். அவ்வாறிருந்தும் அம்மன்னவன் தன் மாதாவின்மீது வைத்த அன்புகுறையாமல், தான் திக்குவிஜயஞ்செய்யப்போன இடங்களிலகப்பட்ட அபூர்வவஸ்துக்களைத் தாயாருக்கு அனுப்பிவந்தார். அவரால் நியமிக்கப்பட்ட கவர்னராகிய ஹென்டிபாத்தர் என்பவரே தேசகாரியங்களை நடப்பிக்கவேண்டுமென்றும், அந்தக்காரியங்களில் தாயார் பிரவேசிக்கவேண்டாமென்றும், அலெக்ஸாந்தர் எழுதிய கடிதத்திற்கு அவருடைய தாயார் கடுங்கோபமாய் மறுமொழி எழுதியும், அம்மன்னவருக்குத் தன் மாதாவின் மீது எள்ளளவும் கோபமுண்டாகவில்லை. அவளுடைய உபத்திரவத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஹென்டிபாத்தர் என்னும் கவர்னர் அலெக்ஸாந்தருக்கு அநேக கடிதங்களனுப்பினர். அதற்கு அலெக்ஸாந்தர் பதிலெழுதினதாவது:—

"ஹென்டிபாத்தர் அநேக கடிதங்களனுப்பினும் அத்தனை கடிதங்களையும் என் தாயாருடைய ஒரு கண்ணீர்த்துளி அழித்து அபலமாக்குமென்பதை அவர் அறியவில்லை" என்பதே.

இதனாற் றாய்தந்தையர் கடுஞ்சொற்களாற்கடிந்து கலக்கம்புரியினும் கவலைகொள்ளாது அவர்கள் கட்டளைப்படி நடப்பதே காளையர் கடமையென்பதைக் காண்க.

மூடத்தந்தையும், அவன் தனயர்களும்.

ஒருரில் ஒருவனுக்கு இரண்டு புத்திரர்களிருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனுடைய ஜாதகப்பலனிலே தந்தைக்குக் கெடுதியான சில விஷயங்கள் குறித்திருந்தமையால், அவனைத் தந்தை கண்ணெடுத்துப் பாராமலும் கையாற்றொடாமலும் அருவருத்து நடத்திவந்ததுமன்றி, அவனுக்கு மூத்தபிள்ளை வேம்புபோலவும் இளையபிள்ளை கரும்புபோலுமிருந்தது. அவனுடைய எண்ணத்தடிப்பினாலே, மூத்தபிள்ளைசெய்யும் நற்காரியங்களைத் தீக்காரியங்களாகவும், இளையபிள்ளை புரியும் தீக்காரியங்களைத் தக்காரியங்களாகவும் தோன்றிக்கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு மூத்தபிள்ளையினிடத்தில் அவன் தந்தைக்கு நேர்ந்திருந்த துரபிப்பிராயத்தை மாற்றி உண்மையை விளக்குவிக்கவேண்டுமென்று அப்பிள்ளையின் தாய் அவளாற் கூடியவரையில் முயன்றும் அம்முயற்சிகள் பலவும் பயன்றரவில்லை. "மூடனையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடார்" என்ற பழமொழிப்படி, அப்பிதா பிடிவாதமாயிருந்தபோதினும், மாதாமாத்திரம் தன் வாணாளளவும் அம்மூத்தபிள்ளையினிடத்தில் முகக்கோணலின்றிப் பராமரித்துவந்ததால் அப்பிள்ளை யாதொரு கவலையுமற்றிருந்தான். மூத்த பிள்ளைக்குப் பத்தாம்வயதும் இளையபிள்ளைக்கு ஒன்பதாம்வயதும் நிறைந்தவுடன் அவர்கள் மாதா மரித்தனள். அதுமுதல் மூத்தபிள்ளைக்குக் கஷ்டகாலம் தொடங்கிற்று. அப்பிள்ளையின் முகத்தில் தந்தை விழிக்கிறதேயில்லை. தனக்கேதேனும் ஓர் அற்பநோய் சம்பவிக்கினும், அது அப்பிள்ளையின் ஜாதகப்பலனால்தான் வந்ததென்று நிச்சயித்து அவனைக் கடுகடுத்து வந்ததன்றியில், இளையபிள்ளையும் தமையன்மீது கோள்கள் பலவற்றைக் கூறித் தந்தைக்கு அவன்மீதிருந்த துரபிப்பிராயச் சிந்தனை தொலையாதிருக்கச் செய்தான். மூத்தபிள்ளை இன்னுஞ்சிலநாள்வரையில் தகப்பனிடத்திலிருந்திருப்பானானால் தன்னை ஆதரித்துவந்த தாயிருக்குமிடத்தில் அதிசுலபமாய்ச் சேர்ந்திருப்பானென்பது திண்ணம். ஆகிலும் அவன் தாயுடன்பிறந்த அம்மான் இப்பிள்ளைபடுங் கஷ்டநிஷ்டூரங்களைக் கேள்வியுற்று, அவனைத் தன் வீட்டிற்கழைத்துப்போய் ஆதரித்துவந்தான். அவன் எவ்விதத்திலாவது நம்மைவிட்டு நழுவினானே அதுவே போதுமென்று பேரானந்தமடை

க்து, தன்னுடைய பிரியம் முழுமையும் இளையபிள்ளைக்கே தத்தஞ் செய்துவிட்டான். அம்மூத்தபிள்ளையின் இருபத்திரண்டாம்வயதிலே அம்மூடத் தந்தைக்குக் க்ஷயவாதசுரங்கண்டு அநேகமாதம்வரைக்கும் அவஸ்தைப்பட்டான். அந்தவியாதியும் மூத்தபிள்ளையின் ஜாதகப் பலனால் நேர்ந்ததென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்தப் பிள்ளைக்கு ஒன்றும்வைக்காமல் சகல சொத்துக்களுக்கும் இளையபிள்ளையையே பாத்தியஸ்தனாக்கிப் பிரசித்தமாக ஒரு மரணசாசனமும் எழுதிவைத்தான். மூத்தபிள்ளை சற்குணசம்பன்னனாகையால், தன் தாபிதா என்னைக் கொடுமைசெய்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் அவன் வியாதியாயிருக்கிறதைக் கேள்விப்பட்டு, அடிக்கடி அவனைப்போய்ப் பார்த்துக் கொண்டுவருவான். அவ்வாறிவன் போகையில் இவனைப் பார்க்குந்தோறும் அம்மூடப்பிதா பாம்புபோற் சீறிப் பலவாறு வைது துரத்திக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஒருநாள் விறகினால் கட்டப்பட்டிருந்த மேல்மாடியில் அப்பிதா வியாதியினாலே அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்கையில், அந்த மேல்மாடிக்குப் போகிறபடிகளில் தீப்பற்றிக்கொண்டு அதன் மேலுந் தாவத்தொடங்கிற்று. அத்தருணத்தில் அவ்வியாதியஸ்தனைக் காப்பாற்றுவதற்காக யாரும் அப்படியில் ஏறுவதற்குக் கூடாமற்போய்விட்டது. இவ்வாறு தன் பிதாவுக்குநேர்ந்த ஆபத்தை அம்மான்வீட்டிலிருந்த அம்மூத்தகுமாரன் கேள்வியுற்றவுடனே, சற்றுந் தாமதியாதவனாய் ஓடோடியும்வந்து அம்மேல்மாடி மீதேறப் படிகளண்டைவந்தபோது, ஜேஷ்டபுத்திரத் துரோகியான அம்மூடப் பிதாவுக்கு அவன் மூத்தகுமாரன் புரியும் நன்றி அக்கினிக்கும் சம்மதமில்லாததை யறிவிக்கின்ற குறிபோலத் தன் ஜ்வாலையால் வழி மறித்துக்கொண்டது. அப்போது அதுகண்ட மூத்தகுமாரன் இத்தணலே நமது தந்தையைச் சாகச்செய்யும்போலிருக்கின்றதே! இதற்கென்னசெய்வது! ஆதரவற்ற நமது இளமைப்பருவத்திலே நமக்கு நேர்ந்த அநேகவித ஆபத்துக்களையெல்லாம் அநாயாசமாகத் தவிர்த்து ஆதரித்திருப்பாரல்லவா? இப்போது நமது காலவித்தியாசத்தால் அவர்க்கு நம்மீது வெறுப்புவந்தபோதினும், "ஒருநன்றிசெய்தாரையுள்ளத்தேவைத்துப் - பிழைநூறுஞ் சான்றோர்பொறுப்பர்" என நீதிநூல்கள் முறையிடுகின்றனவே, ஆதலின் எவ்வகையிலாவது ஆபத்திலிருக்கின்ற பிதாவை ஆதரிப்பதே நமது கடமை என்றெண்ணி, அம்மேல்மாடியின் பின்புறத்துள்ள பலகணியின்வழியாய் உள்ளே நுழைந்து, பிதாவை வெளிப்படுத்தலாமென்று அம்

மூத்தகுமாரன் நிச்சயித்துக்கொண்டு பார்த்தபோது, அப்பலகணியும் தாழ்ந்திராமல் சற்றேறக்குறைய ஒரு தென்னையுயரத்திற் கிருந்தமையின், அவ்வுயரத்திற்குத் தக்கபடி இரண்டுபெரிய ஏணிகளைச் சேர்த்துக்கட்டி அப் பலகணிக்கு நேராக நிறுத்தி, அதன்மீதேறிப் பலகணியைத் திட்டி, அதில் இடையிடையே நாட்டியிருந்த மரக்கம்பிகளை வாளால் வெட்டிப்பிளந்து, உள்ளே பிரவேசித்துத் தகப்பனை மெதுவாகத் தூக்கி அப் பலகணியின்வழியாகவே வெளிப்படுத்தி, ஏணியின்மேல்நிறுத்திக் கைலாகுகொடுத்துப் படிப்படியாய் நடத்திக் கொண்டுவந்து பூமியிலே சேர்த்தான். அவ்வாறு அவன் செய்யாமல் சிறிதுகாலம் தாமதப்பட்டிருப்பானேயாகில், அப்பிதாவின் சரீரமும் ஆதாரமும் இளையபிள்ளைக்குச் சகல சொத்துக்களையும் சுவாதீனப்படுத்தி எழுதிவைத்த மரணசாசனமும் நெருப்பால் வெந்து நீறாய்ப் போயிருக்குமென்பதற்கு அந்நெருப்பே சாட்சி. ஓர்காலத்திலும் தன் மூத்தபிள்ளையை ஏறெடுத்துப் பாராமலும் பரிசிக்காமலுமிருந்த அப்பாதகன், அன்றையத்தினத்தில் அக்குமாரசிகாமணியை மார்போடணைக்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, "என் புத்திரபூஷணமே! என்குலக்கொழுந்தே! என்கண்ணிற்குக் கருமணியே! என்னைப் போன்ற பாவியும் உலகத்திலுண்டோ? நான் உனக்குச் செய்ததெல்லாம் அபகாரம் நீ எனக்குச் செய்ததெல்லாம் உபகாரம், நான் உனக்குச் செய்ததெல்லாம் தீமை, நீ எனக்குச்செய்ததெல்லாம் நன்மை, நான் உனது க்ஷேமத்தை ஒருநாளும் நாடவேயில்லை, நீ எனக்குக் கெடுதி ஒருநாளும் தேடவேயில்லை, உனது குணத்தையும் எனது குணத்தையும் யோசிக்கையில் நான் உனக்குத் தந்தையாயிருப்பதற்கெவ்வளவும் யோக்கியனல்ல, நான் உனக்குப் புரிந்துவந்த தீங்குகளே தியாகப்பற்றியதேதவிர வேறல்லவென்பது திண்ணம், அவ்வக்கினியாபத்தினின்றும் என்னை யாதரித்தபடியால் நீயே எனக்கு அன்னையும் பிதாவுமாயினைப்?" என்று பலவகையாய் ஸ்தோத்திரஞ்செய்ததுமன்றி, தான் அதுவரையில் அப்புத்திரன்விஷயத்திற் புரிந்துவந்த கொடுமைகளையும், கொண்டிருந்த துரபிப்பிராயத்தையும் நினைத்திருந்த துர் எண்ணங்களையும் நினைத்து நினைத்து மனமுருகிக் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுதான், அன்றுமுதல் மூத்த பிள்ளையே தனக்குச் சகலபாக்கியமுமென்றெண்ணி, அவனிடத்திலேயே தனது ஆஸ்திகள் முழுவதையும் ஒப்பித்துத் தனது இளைய குமாரனுடன் தானும் அம்மூத்தபுத்திரனாலேயே போஷிக்கப்பட்டு வந்தான்.

தந்தையின் சதிகளனைத்தையுஞ் சகித்த வித்தனயனன்றோ தனயன்.

குவின்றஸ் என்பவரும் அவர் குமாரரும்.

ரோமாபுரியை மூவேந்தர்கூடி அரசாட்சி புரிந்துவந்தகாலத்தில், பெயர்பெற்ற பிரசங்க வித்துவானாகிய சிசரோ என்பவரையும், அவருடைய சகோதரராகிய குவின்றஸ் என்பவரையும் இன்னும் அநேகரையுங் கொன்றுவிடும்படி அந்த மூவேந்தர்கள் நிர்மானித்தார்கள். இந்தச்செய்தி கேட்டவுடனே, சிசரோவும் அவர்சகோதரரும் தப்பியோடத்தொடங்கி, சிசரோ தம்முடைய சகோதரரைப்பார்த்து "நான் கடற்கரைக்குப்போய்ப் பிரயாணக்கப்பல் திட்டஞ்செய்கின்றேன், நீவீட்டுக்குப்போய் வழிச்செலவுக்குப் பணங்கொண்டுவா" என்று ஆக்ஞாபித்தனர். அவ்வாறே குவின்றஸ் என்பவர் வீட்டுக்குப்போனபோது, இவர் வீட்டிற்கு வந்ததையறிந்த அநேகம் போர்வீரர்கள் அவரைப் பிடித்துக்கொல்வதற்காக வீட்டிற்குள்ளே பிரவேசித்து அவரைத் தேடினார்கள். அவர் அவர்களுக்ககப்படாமல் ஒளித்துக்கொண்டமையின் அப்போர்வீரர்களுக்கு வீராவேசமுண்டாய், அவருடைய குமாரனைப்பிடித்து உனது தந்தையிருக்கும் இடத்தைக் காட்டென்றுகூறி அடித்துப் பலவித உபத்திரவம் புரிந்தார்கள். சகிக்கக்கூடாமையாய் அவர்கள்புரியும் வேதனைகள் பலவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு தந்தை ஒளித்திருந்த இடத்தைச் சற்றும் குறிப்பிக்காமலிருந்தான். குவின்றஸ் என்பவருக்குத் தமதுகுமாரன் படுகின்ற கோரவேதனைகளைத் தெரிந்தவுடனே மனங்கொதித்து வெளிவந்து அக்கொலைஞரைநோக்கி, "நிர்தோஷியான அந்தப் பிள்ளையை என்வதைக்கின்றீர்கள்? என்னைக்கொல்லுங்கள்" என்று கூறி அழுதார். அதுகேட்ட அப்பிள்ளை போர்வீரர்களைப்பார்த்து, "கேளும் வீரர்களே! எனதுபிதா உயிர்க்கொலையைச் சகியாமையால் தானே இவ்வளவுகாலமும் நான் உங்களிடத்தில் வேதனைப்பட்டேன், ஆதலால் இப்போதும் நீங்கள் எனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கினவர்களாய் எனது பிதாவைக்கொல்லாமல் வேதனையோடு வேதனையாய் என்னையேகொன்றுவிடுங்கள்." என்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறு பிரார்த்தித்தும், "கடுஞ்சித்தர்க்குக்கருணையேது" என்றபழமொழிப்படி அப்போர்வீரர்களாகிய சண்டாளர்கள் அப்பிள்ளையின் மேலானகுணத்திற்கு வியப்பற்றவர்களாய்ச் சற்றும் மனவிரக்கமில்லாமல் அப்பிள்ளையையும் பிதாவையும் ஒரேகாலத்தில் வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

பிதாவின் பிராணனைக்காப்பாற்றத் தனது பிராணனைப் போக்கக்கூடிய இப்பிள்ளையன்றோ பிள்ளை.

அனப்பியாஸும் அம்பிநோமஸும்.

வெகுகாலத்திற்கு முன்னே, ஐரோப்பாகண்டத்திலுள்ள சிசிலி நாட்டிலே யிருக்கின்ற அக்கினிமலையானது அக்கினியைக் கக்கி அநேகம் ஊர்களைச் சுட்டு நிர்மூலப்படுத்தியபோது, ஜனங்களெல்லாம் அதிக விலைபெற்ற சொத்துக்களைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு தப்பி ஓடினார்கள். அவர்களுள்ளே அனப்பியாஸ் அம்பிநோமஸ் என்னும் இரண்டு வாலிபர்கள் தங்களுக்கிருந்த சொத்துக்கள் பலவற்றில் ஒன்றையேனும் தொடாமல், எவ்வித மேலான சொத்துக்கள் அழியினும் மறுபடி பெறக்கூடும், மாதாபிதாக்கள் மரித்தால் மறுபடி காண்பதெவ்வாறு? காலக்கிரமப்படி மரணம் நேரின் கைவிடவேண்டிய கடமையேயன்றி, இக்கொடூரமாய் மரணம்நேரிடவிடுவது எவ்வண்ணம்? என்று சிந்தித்து, வயோதிகர்களான தங்கள் தாய் தந்தையர்களைத் தூக்கிச் சென்று, அவர்களுடைய பிராணன்களைப் பாதுகாத்துப் பெரும்பயனடைந்தார்கள்.

அன்னைதந்தையரினும் அரும்பொருளில்லையென ஆராய்ந்துணர்ந்த அவர்களன்றோ அரும்புத்திரர்கள்.

ஆஸ்திரியாதேசச் சக்கரவர்த்தியும் எளியபையனும்.

ஆஸ்திரியாதேசத்து ராஜதானியாகிய வியன்னாநகரத்தில் ஓர் எளிய விதவையிருந்தாள். அவளுடைய புருஷன் இறந்துவிட்டபடியால் ஜீவனோபாயத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், அவளும் அவளுடைய பிள்ளையும் அதிக வருத்தப்பட்டார்கள். அவளுடைய வறுமையினாலேயே அவளுக்கு வியாதியும் துர்ப்பலமும் அதிகரித்தன. அவ்வியாதியினாலும் துர்ப்பலத்தாலும் அவள் சிலநாள் படுத்தபடுக்கையாகவேயிருந்தாள். அவளுடைய பிள்ளையும் அக்காலத்தில் அதிபாலியனாயிருந்தபடியால் யாதொரு கைத்தொழில் செய்யவும் அசக்தனாயிருந்தான். ஆனால் தனது தாய்க்கு நேர்ந்த வியாதியை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவனாய், அநேகவைத்தியர்கள் வீட்டிற்குப்போய்த் தனது தாயாருக்கு வைத்தியஞ்செய்ய வரவேண்டுமென்று பலபலவிதமாய்க் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டும், அவர்களெல்லாம் கொஞ்சமும் இரக்கம் வையாமல் முன் பணங்கொடாது வரமாட்டோமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அச்சிறுவன் மீண்டும் மீண்டும் அவர்களை வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டும் காலில் விழுந்து கதறியழுதும் அப்பாவிகளுக்கு மனவிரக்கம் வரவில்லை.

அதனால் அவன் அழுதுகொண்டே வீதியில் வரும்போது, அத்தேசத்துச் சக்கரவர்த்தியாகிய இரண்டாவது ஜோஸெப்பு என்பவர் ஒரு சாதாரணமான வண்டியிலேறிச் சாரிபோய்க்கொண்டிருந்தார். அவர் சக்கரவர்த்தியென்று அச்சிறுவன் அறியாததையால், அவன் அவருக்கெதிரிற்போய், வியாதியாயிருக்கின்ற தன் மாதாவுக்கு வைத்தியஞ்செய்வதற்காகப் பொருளுதவி செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டான். அப்பாவியன் தன் மாதாவுக்காக வருந்தும் மனவுருக்கத்தை நோக்கிச் சக்கரவர்த்திக்கு இரக்கம் உண்டாகி, "நான் உன்னுடைய மாதாவுக்கு வைத்தியஞ்செய்கிறேன், உன்னுடைய வீட்டைக்காட்டு" என்று சொல்லி, அவனையும் வண்டியின்மேலேற்றிக்கொண்டுபோனார். அவர் அவ்வீட்டிற்குப் போனவுடனே அச்சிறுவனுடைய தாயார் பசியினால் களைத்துக் கண்ணிருட்டிக் காதடைத்து மெலிந்திருப்பதைக் கண்டு, அவளுக்குத் தரித்திரத்தைத்தவிர வேறு வியாதி இல்லையென்றும், அதற்கு ஒளஷதம் பொருள்தானென்றும் தெரிந்துகொண்டு அந்தப் பையனைப் பார்த்து, "உன்னுடைய தாயார் வியாதிக்குத் தகுந்த ஒளஷதம் இன்னதென்று எழுதிக்கொடுக்கின்றேன், மைக்கூடும் இறகும் காகிதமும் கொண்டுவா!" என்றார். அவன் அவ்வாறு கொண்டுவந்து கொடுத்தவுடனே, அவர் அப்பாவியனுக்கு நூறுவராகன் கொடுக்கும்படி தம்முடைய பொக்கிஷச்சாலை உத்தியோகஸ்தனுக்கு உத்தரவு எழுதிக் கொடுத்தார். அவ்வாறே அவர்களுக்கு நூறுவராகன் கிடைத்து, அவர்களுடைய வறுமை வியாதியை வதைத்தது.

மாதாவின்பிணியை மாற்றுவதற்காக மாறுதகவிலையுடன் வருந்தி மாறியபின் மகிழ்ந்த மைந்தனன்றோ மைந்தன்!

துர்ப்புத்திரரியல்பு.

சில துன்மார்க்க புத்திரர்கள் தங்கள் தாய்தந்தையர்செய்த நன்றியை முற்றினும் மறந்து அவர்களுக்குத் தீங்கை விளைவிக்கின்றார்கள். "தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை," "தாய்சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்னும் நீதிவாக்கியங்களைச் சிந்திக்காமல் அவர்கள் வார்த்தைகளை அலட்சியஞ்செய்தும், அவர்களுடைய சவுக்கியங்களைக் கெடுத்தும், அன்னவஸ்திரஹீனர்களாய்விடுத்தும், அவர்களை விரோதிகள்போற்பாவித்துத் தங்கள் மனைவியரின் தலையணை மந்திரத்திற்குச் செவிசாய்த்து, அவர்களைக் கண்டவுடன் முறுமுறுத்துச் சீறிப் பாய்ந்தும், திட்டித்து அடித்துத் துரத்தியும், தாங்கள் க்ஷேம

மாயிருந்துகொண்டு அவர்களைப் பிச்சை எடுக்கவிடுத்தும், கிழவன் கிழவிக்கு மரணம் வரவில்லையே என்று அவர்கள் செவிகளுக்குக் கேட்க உரக்கக் கூறியும், இன்னும் பலவிதமாயும் இத்தகைய நடக்கைகளால் அவர்கள் மனதிற்கு ஒழியாத் துயரத்தை ஓயாது விளைவிக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நன்றிகெட்ட அக்கிரமிகளாகிய துன்மார்க்கப் பிள்ளைகளுக்கு மாளாநரகமே சர்வமானியமாம். இதனை— "அருமையாயீன்ற விருமுதுகுரவரை - அலட்சியம்புரியு மரும்பாவிகளுக் கவியாநரகமேயாட்சியாகும்" என்பதனாலும்,—

" தந்தைதாய் சாபம்பொல்லாது - அவர்
சிந்தைநொந்தால்மக்கள் செல்வமில்லாது.

மாதாபிதாவுக்குத் துரோகம் - செய்யும்
மைந்தர்க்குச் சுற்றும் பாவமிவைகம்.

தாய்தந்தைக் குதவாதபிள்ளை - தன்
தாயுறும்வாழ்வு மடியோடேகொன்னே.

உள்ளதாய் தந்தைக்குத்தீங்கு - செய்யும்
பிள்ளையைத்தன்பிள்ளையேபழிவாங்கும்" என்பனவற்றாலுமுணர்க.

இக்கடைசி வாக்கியத்திற்கூறிய "தன்பிள்ளையே பழிவாங்கும்" என்றதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில்வரும் ஓர் சிறுகதையைப் பார்க்க.

மகன் தந்தைக்குக்காட்டிய நல்லொழுக்கம்.

ஓர் சிற்றூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவன், வயோதிகமேவிட்டிருந்த தன் தகப்பனுக்குப் போஷணைபுரிய வெறுப்புற்றவனாய், அவனைத் தன் வீட்டில் அன்னியர் உட்காரத்தக்க வெளித்திண்ணையில் வசித்திருக்கச்செய்து, ஒரு ஓடும் ஒருஜோடும் அவன் கையிற்கொடுத்து அவைகளைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு, நாளொன்றுக்கு ஒருதரம் அவ்வோட்டிற் கொஞ்சங் கஞ்சிவார்த்து உனக்கின்னும் மரணம்சம்பவிக்கவில்லையேயென்றுசொல்லி ஜோட்டாற்பன்னிரண்டடி அடித்துப்போவான். இவ்விதம் செல்நாள் நடத்திவரும்போது ஒருநாள் அவனுக்குப்பிறந்த பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீட்டிற்கு வந்தவுடன், தெருத்திண்ணையில் அவ்வயோதிக னருகிலிருந்த ஓட்டையும் ஜோட்டையும் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் எடுத்து ஒளித்து வைத்துவிட்டான். மறுநாள் பழைய வழக்கப்படி கிழவனுக்குக் கஞ்சிவார்க்கவந்த அவனு

டைய மகன் ஓட்டையும் ஜோட்டையும் காணுமையால் அவைகள் எங்கேயென்று விசாரணைக் கேட்க, அக்குருட்டுக் கிழவன் தன் அருகில் இரண்டு பக்கத்திலும் தடவிப் பார்த்துக் காணுமையால் விசனமுற்று அவைகளை யாரோ எடுத்து வைத்திருக்கிறார்களென்றான். அதைக் கேட்டவுடன் அக்கிழவனுடைய குமாரன் மிகவும் ஆத்திரங்கொண்டு, கிழவனைப் பலவாறாய்த் தூஷித்துக் காலினாலுதைத்துக் கையினால் புடைத்தான். அத்துன்மார்க்கன் அடித்த அடியைச் சகிக்க முடியாமற் கிழவன் கதறியழுத சப்தத்தைக்கேட்ட அவனுடைய பேரன் ஓடோடியும் வந்து, தன் தகப்பனைநோக்கி, "ஏன் அப்பா பாட்டனை யடிக்கின்றீர்?" என்றான். அதற்கு அவன் தகப்பன், "என் கண்மணியே! இந்தக் கிழட்டுக் கிழப்பயல் ஓட்டையும் ஜோட்டையும் பத்திரப்படுத்தாமல் போக்கிவிட்டபடியால் அடிக்கின்றேன்" என்றான். அவ்வார்த்தையைச் செவியிலேற்ற சிறுவன், ஓ! ஓ! அவைகளை நானல்லவோ எடுத்து ஒளித்துவைத்திருக்கின்றேன், உம்முடைய வயோதிகப்பருவத்தில் உமக்குப் பரிமாறுவதற்கு உபயோகிக்கவேண்டி" என்றான். அதைக் கேட்ட அத்துன்மார்க்கன் ஆச்சரியமுற்று, "என் கண்மணியே! என்னையும் நீ இப்படி நடப்பிப்பாயோ?" என வினவ, "ஆம்! ஆம்! அதிலும் உமக்குச் சந்தேகமா? வாழையடி வாழையாய் நீர் உம்முடைய பிதாவுக்கு நடத்தியதுபோல, நான் உமக்கு நடத்தமாட்டேனோ? உமது பிதா உம்மிடத்தில் எவ்வளவு சுகம் அநுபவித்தாரோ, அவ்வளவு சுகம் என்னிடத்தில் நீர் அநுபவிக்கமாட்டீரா?" என்றான். உடனே அத்துன்மார்க்கன் தன் புத்திரனைப் பார்த்து, "அடா அப்பா! என் புத்திரசிகாமணியே! என் கடுஞ்சித்தமுங் கரையத் தங்க கனிவான புத்திகளைக் காதலா மலைம்போற் கற்பித்தாய்! விட்டேன்! விட்டேன்! இதுவரை நடந்திய இவ்வநியாயச் செய்கையை இன்றுமுதல் விட்டுவிட்டேன்; நான் கேடுறையவனாயிக் கட்டளையாய்ப் புரிந்துவந்த கடுஞ் செய்கைகளையுங் கடைசியாக இன்று புரிந்த கடூரத்தன்மையையும் கடவுள் மன்னிப்பாராக" என்று கூறி, தனது தந்தையினிடத்தில் தன் கொடுஞ் செய்கைக்காக மன்னிப்புப்பெற்றுக்கொண்டு, உடனே வீட்டுக்குள் அழைத்துப்போய் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, நல்ல வஸ்திரங்களைக் கொடுத்துத் தரிக்கச்செய்து தான் சயனிக்கும் அம்ஸதூளிகா மஞ்சத்தில் படுக்கவைத்து, அன்றுமுதல் அவனுடைய மரணபரியந்தம் சோடசோபசாரமுஞ்செய்து, அவனுக்குப் பூரண திருப்தியுண்டாகும்படி மேன்மையாய் நடத்திவந்தான். அவன் பிதாவும் தன் மகன்

அதற்கு முந்திச் செய்துவந்த இகழ்ச்சிச் செயல்களனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டதுமல்லாமல், இவ்வாறு கொடுமை இதுவரையில் இகழ்ந்துவந்த தீவினைப்பயனால் இவன் எரிவாய்நரகத்தில் வருந்துவானோ? என்னும் சந்தேகமுடையனாய் அக்குற்றங்களை மன்னிக்கும்படிக்குக் கடவுளை அனவரதமும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இதனாலன்றோ—

"தம்மையிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்பதன்றிமற்
றெம்மையிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா - லும்மை
எரிவாய்நிரயத்து வீழ்வர்கொலென்று
பரிவதூஉஞ்சான்றோர் கடன்"

என்று நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன. கடைசியாக அவன் இறந்தபிறகு, அதிக வியாகுலத்துடனே அவனைத் தகனஞ்செய்து, கர்மாந்திரியைகளனைத்துங் குறைவறக் கிரமமாய் நடப்பித்தான். சிலகாலத்திற்குப் பின்பு அக்கிழவனுடைய குமாரனுக்கு வயோதிகம் நேர்ந்தபோது, அவன் குமாரன் ஒரு ஜோடும் ஒரு ஓடும் கொண்டுவந்து அவன் கையிற் கொடுத்தான். அதைக் கண்ட தந்தை திடுக்கிட்டு, "என் குலதிலகமே! இது எதற்காக"? என்றான். அதற்குக் குமாரன், "உம்முடைய தந்தைக்கு நடத்தியவிதத்தை இத்தனை சீக்கிரத்தில் மறந்துவிட்டீரோ?" என்றான். அதைக் கேட்ட தந்தை வாய்குழறி கை கால் பதறி நடுநடுங்கி, "என் குலரத்தினமே! நான் புத்தியீனத்தால் நடத்திவந்த துரோகச்செய்கையை உன்னுடைய உதார குணோபதேசம் மாற்றிவிட்டதே! அன்றுமுதல் எனது தந்தையை மேன்மையாய் வைத்து நடத்திவந்தேனே! நானோ இப்போது தளர்ந்தவனாகவும், பார்வை யிழந்தவனாகவும், ஓட நடக்கச் சக்தியற்றவனாகவுமிருக்கின்றேன், நீ என்னசெய்தாலும் வருத்தத்தோடு பட்டுக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, அதைத் தடுத்துக்கொள்வதற்கு என்னால் கூடாது" என்று கண்ணீர் சொரிந்தான். உடனே அவனுடைய மகன் பிதாவின் காலில் விழுந்து கட்டியணைத்து முத்தங்கொடுத்து, "என் அருமைப்பிதாவே! உம்முடைய தகப்பனை அவருடைய வயோதிககாலத்தில் நீர் அடிக்கும்போது, அவர் மனது எ[illegible] மையிலிருந்திருக்கவேண்டும் என்பதனை நீர் உணர்வதற்காக [illegible] இவ்வித உபாயம் செய்தேனேயல்லது, உம்மை யடிப்பதற்கு நான் இப்போது வரவில்லை, நான் உம்மை இப்போது அடித்தால் என்னுடைய வயோதிகத்தில் என் குமாரன் என்னையும் அவ்வாறடிப்பானென்பதை யான் செவ்வையாய் உணர்ந்திருக்கின்றேனென்று

சொல்லித் தந்தையை அவன் வாழ்நாளளவும் அதிக அன்பாய் நடத்திவந்தான். இதல்லன்றோ—

"பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யிற்றமக்கின்னாப்
பிற்பகற்றாமேவரும்" என நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன.

தாய்தந்தையரை நிந்தித்ததால்
தனயன் அவமானமடைந்தது.

திரிசிரபுரமென்னும் பட்டணத்தில் தியாகராஜன் என்னும் பெயருடைய ஓர் ஏழைப்பிராமணனிருந்தான். அவன் அவ்வூரிலுள்ள ஓர் தருமசத்திரத்திற் குடியிருந்துகொண்டு அதில் வந்திறங்கும் வழிப்போக்கர்களுக்குச் சமையல் செய்துபோட்டு அங்கு கிடைக்கும்வரும்படியாற் சீவித்துவருகையில் அவனுக்கோராண்பிள்ளை பிறந்தது. அப்பிள்ளைக்குச் சாமிநாதன் எனப் பெயரிட்டு அருமையாக வளர்த்துவந்து ஐந்தாம்வயதில் வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்க எண்ணி, பள்ளிக்கூடத்துச் சம்பளங் கொடுக்கத் தனக்குச் சக்திபோதாமையால் ஓர் தருமப்பள்ளிக்கூடத்திற் கனுப்பித் தமிழும் இங்கிலீஷும் அப்பியாசிக்கும்படி செய்தான். சாமிநாதன் இங்கிலீஷில் அதிக கவனமுள்ளவனாய் அந்தப் பாஷையைக் கூடியவரையில் எழுதவும் பேசவுங் கற்றுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுவிட்டான். இங்கிலீஷில் தனக்கு வந்திருக்கும் அற்பப் படிப்பைக்கொண்டே அந்தப் பாஷையிற் பூரணவிற்பத்தியடைந்தவனைப்போலக் கர்வித்திருந்தான். அவன், "முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை முழுவதூஉம் - கற்றனமென்று களியற்க" என்ற முதியோர் வாக்கியத்தை யாரேனும் மொழியவுங் கேட்டிலன்போலும்! அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கும்போது இங்கிலீஷ் ஒன்றையே அபேட்சித்துச் சுயபாஷையாகிய தமிழை யுபேட்சித்துவந்தமையால், அப்பாஷையின் நெடுங்கணக்குக்கூட அவனுக்கு வரிசையாய்ச் சொல்லத் தெரியாது. தமிழ்ப்பாஷையை வாசிப்பதும் பேசுவதும் தனக்குக் கௌரவக்குறைவாகவே நிர்மானித்துக்கொண்டான். அவன் யாராவது தன்னை இங்கிலீஷிற் பூர்ணவித்துவானென்றும், தமிழில் ஒன்றுந்தெரியாதவனென்றுஞ்சொன்னால் அவர்களிடத்தில் அத்தியந்த விசுவாசம் வைப்பான். அவன் தமிழ்ப்பாஷை பேசுகிற வழக்கத்தைக் கட்டோடே விட்டுவிட்டு எப்போதும் இங்கிலீஷ் பாஷையிலேயே சம்பாஷித்துவந்ததால் அந்தப்பாஷை பேசத்தெரியாத அவனது தாய் தந்தையர் சுற்றத்தினர் முதலியோ

ருடைய சல்லாபத்தையும் நேசத்தையும் இழந்தவனாயினன். எப்போதேனும் அவர்களிடத்தில் அத்தியாவசியகமாய்ப் பேசநேரிட்ட காலத்தில் இங்கிலீஷும் தமிழும் தெரிந்த துவிபாஷிகள் மூலமாய்ப் பேசுவதேயன்றித் தனித்து நேரே ஒரு வார்த்தையும் பேசுகிறதேயில்லை. தொப்பி ஒன்று நீங்கலாக மற்ற நடையுடை பாவனைகள் யாவும் ஐரோப்பியரைப்போலவே அனுசரிக்கத் தலைப்பட்டான். இங்கிலீஷ் துரைமார்களுடைய பரிசாரகர்கள் சுயம்பாகிகள் ஏனைய சட்டைக்காரர்கள் முதலியோருடைய சகவாசமே அவனுக்கு அதிகரித்தது. அச்சகவாசத்தால் கள்ளு சாராயம் முதலிய லாகிரிவஸ்துக்களைப் பானம்பண்ணத் தொடங்கினான். அவனுடைய துஷ்ட சகவாசத்தால் துன்மார்க்க புத்தகங்களையும் வேதவிரோத புத்தகங்களையும் வாசித்து, கடவுளில்லை பாவபுண்ணிய நரகமோட்சமில்லையென்று உறுதிகொண்டதன்றியில், தனது மனைவிமக்களுக்கும் அவ்வாறே போதித்துத் துன்மார்க்க நடக்கைகளையும் கற்பித்தான். அவனது சுற்றத்தினரான ஓர் பெரிய மனிதருடைய சிபாரிசினால் அவனுக்குத் தாலூக் முன்ஷீப் உத்தியோகம் கிடைத்தது. அந்த உத்தியோகங் கிடைத்தவுடனே இந்திரபட்டங் கிடைத்ததுபோலத் தன்னிலைமையை அறவே மறந்துவிட்டான். அவ்வளவு கருவம் விசேடித்தபடியால், தனது தந்தையை தனது பிதாவென்று சொல்ல அவனுக்குச் சங்கோசம் நேர்ந்தது. விசேஷ தனவான்களைக் கண்டு பெருமூச்செறிந்து, தான் அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகாமற் போனதற்காக ஓயாக் கவலையுறுவான். யாராவது ஒரு திரவியவந்தனைத் தனக்குப் பிதாவென்று சொல்லிக்கொள்ள அவனுக்குச் சம்மதந்தான். ஆனால் அத்திரவியவந்தர் கேள்விப்பட்டாற் சண்டைக்கு வருவாரென்று பயந்து சும்மா இருந்துவிட்டான். சாமிநாதன் தன் தந்தையைத் தந்தையென்று சொல்வதற்குக்கூட வெட்கப்படுகின்றானென்று பல பெரியமனிதர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தமையால், அவர்களுட்சிலர் சாமிநாதனைக் கண்டு அவனுடைய நிலைமையை நிச்சயித்துக்கொள்வதற்காக அவன் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வருகின்ற சமாசாரங் கேள்விப்பட்டு, சாமிநாதன் எதிர்கொண்டுபோய் அவர்களுக்குக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துக்கொண்டுவந்தான். அப்போது தெருத்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த தியாகராஜய்யரை அப்பெரிய மனிதர்கள் பார்த்தபோது அவருடைய முகச்சாடையும் சாமிநாதன் சாயலும் ஒத்திருந்தபடியால், அவர்கள் சாமிநாதனைப் பார்த்து, இவர் யாரென்று இங்கிலீஷ்பாஷையிற் கேட்க, சாமிநாதன் அவ

தன் வேலைக்காரனென்று இங்கிலீஷ் பாஷையிலே உத்தரங் கூறி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளேபோய்த் தக்க மரியாதை செய்து சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது அவர்கள் இவன் தன் தகப்பனைத்தான் வேலைக்காரனெனச் சொல்லுகின்றானென்று அனுமானித்துக்கொண்டு, அவனை அவமானப் படுத்தவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடனே, "உம்முடைய தாயையும் தந்தையையும் நாங்கள் பார்க்கக்கூடாதா அவ்விருவரையும் நாங்கள் பார்த்துச் சந்தோஷிக்கும்பொருட்டு அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்" என்று பிடிவாதம் செய்தார்கள். சாமிநாதன் திருடன்போலச் சற்றுநேரம் பரக்கப் பரக்க விழித்துப் பிறகு, "தந்தையார் வியாதியாயிருக்கின்றார், தாயாரைமட்டும் அழைத்துவருகின்றேன்" என்று சொன்னான். உடனே அவர்கள் எழுந்து, "உம்முடைய பிதா வியாதியாயிருந்தால் அவசியம் நாங்கள் பார்க்கவேண்டும், இருக்குமிடத்தைக் காட்டும்" என்று சாமிநாதன் கையைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவன் கொலைக்களத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டவன்போலப் போகும்போது, அவன் தாயார் எதிரிலே வந்தாள். இவளைக் காண்பித்துவிட்டாற் பிறகு தன் தந்தையைத் தேடமாட்டார்களென்று சாமிநாதன் நினைத்து, இவள்தான் என் தாயென்று காட்டினான். உடனே அவர்கள் "அம்மா! உங்களைப் பார்த்தோம் மகிழ்ந்தோம், உங்கள் பத்தாவையும் நாங்கள் பார்க்க விரும்புகிறோம், அவர் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டவேண்டும்" என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட அந்த அம்மணி கபடமில்லாமல் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தெருத்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த தன் பத்தாவைக் காட்டிவிட்டாள். உடனே அவர்கள் சாமிநாதன் முகத்தைப் பார்க்க, அவன் வெட்கத்தினால் தலைகவிழ்ந்து பூமியைப் பார்த்தான். அப்போது அக்கனவான்கள் சாமிநாதய்யரைப் பார்த்து, "உமது தந்தையாரை வேலைக்காரனென்று சொன்னீரே. இது தர்மமா? என்று கேட்டார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே தியாகராஜய்யருக்குத் தன் குமாரன்மேல் அதிமாத்திரமான கோபமுண்டாகி, அந்தக் கனவான்களை நோக்கி, "ஐயா! இந்தப்பயலுக்கு நான் வேலைக்காரன்தான், இவனது தாயார் வேலைக்காரனுடன் தேகசம்பந்தப்பட்டு இவனைப் பெற்றாள், அது உண்மையா பொய்யா என்று இவனது தாயாரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று சரமாரியாகக் கடுஞ்சொற்களைப் பிரயோகித்தார். உடனே சாமிநாதய்யர் அவமானப்பட்டு அங்கு நில்லாது எந்தமூலையிலேயோ ஓடி ஒளித்துக்கொண்

டார். அக்கனவான்கள், "இப்பிதிர்த்துரோகி வீட்டிலிருந்தாலும் பாவம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டார்கள். தியாகராஜய்யரும் அவருடைய பத்தினியும் இனிமேல் இந்தச் சண்டாளன் வீட்டிலிருப்பது மரியாதையல்லவென்று நினைத்துப் பிரத்தியேகமாக ஒரு சத்திரத்திற்குக் குடிபோய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் சிலமத்தியஸ்தர்கள் மூலமாக "நாங்கள் உன்னுடன் சேர்ந்திருப்பதுதான் உனக்கு அவமானமாயிருக்கிறதே, நாங்கள் இச்சத்திரத்திலேயே குடியிருக்கிறோம், எங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மார்க்கம் செய்யவேண்டும்" என்று குமாரனுக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். அவன், "நான் ஒன்றுங்கொடுக்கமாட்டேன், ஊரில் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிடச்சொல்லுங்கள்" என்று கோபமாய்ச் சொல்லியனுப்பினான், அதைக் கேட்டவுடனே தியாகராஜய்யரும் அவர் பாரியும் கந்தைத்துணிகளை யுடுத்திக்கொண்டு, கையில் ஓடுகளை எடுத்துக்கொண்டு, "நாங்கள் இவ்வூர் முன்சிப்தாருடைய தாய்தந்தையர்கள், எங்களை ஆதரிக்காமல் பிச்சையெடுக்கும்படி விட்டுவிட்டான், எங்களுக்குப் பிச்சையிடுங்கள்" என்று வீடுவீடாகச்சொல்லிச் சாமிநாதய்யரை லச்சைகெடுக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அதை அவன் கேள்வியுற்று அவமானமடைந்து, "ஒரு சக்கிலியத்தொழிலாவது செய்து பிழைக்கக்கூடாதா? பிச்சையெடுக்க வெட்கமில்லையா?" என்று சொல்லியனுப்பினான். உடனே தியாகராஜய்யர், "நான் முன்சிப்தாருடைய தந்தை, இப்போது சக்கிலியத்தொழில் செய்கிறபடியால், செருப்புஜோடு முதலியவை வேண்டியவர்கள் என்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ளலாம்" என்று ஒரு விளம்பரம் எழுதித் தான் குடியிருக்கும் சத்திரத்தின் வாசற்படியில் ஒட்டிவைத்தான். இந்தச் சமாச்சாரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாகிச் சாமிநாதய்யரைக் காறித்துப்பாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன் நிரீச்சுரவாதியென்றும் பாவபுண்ணியம் பாராத பரமசண்டாளனென்றும் பிதிர்த்துரோகியென்றும் துரைமார்கள் கேள்விப்பட்டு, இக்காரணத்தினாலேயே அவனை உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். அவனுக்கு உத்தியோகம் போனபிறகு அவனை மதிக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன் உத்தியோகத்திலிருந்தபோது அநேகருக்குத் தீங்கு புரிந்தவனாதலால், உத்தியோகம் போனபிறகு அவர்கள் அனைவரும் அவனுக்குத் தீங்குபுரியத் தொடங்கினார்கள். கடவுளில்லை பாவபுண்ணியமில்லையென்று அவன் எப்போதும் செய்துவந்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கேட்டு, அவனுடைய பெண்பிள்ளை

கள் துன்மார்க்கத்திற் பிரவேசித்து அவனை அலட்சியம் செய்துவந்தார்கள். அவனுக்கு உத்தியோகம் போனவிசனத்தினால் வியாதிகொண்டு படுத்த படுக்கையிலிருக்கும்போது அவனுடைய பெண்டு பிள்ளைகள் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் அநேகம் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு அவனை அந்தரத்தில் விட்டு ஓடிப்போனார்கள். அவனுடைய வேலைக்காரர்களும் தங்கள் கையில் அகப்பட்டவரையில் திருடிக்கொண்டு சொல்லாமல் நடந்துவிட்டார்கள். அவன் இப்படிப்பட்ட நிராதரவான ஸ்திதியிலிருக்கும்போது, கீவட்டித்திருடர்கள் வந்து பிரவேசித்து, வியாதியாயிருந்தவனைத் தூணிலே சேர்த்துக் கட்டி, புதையலைக் காட்டும்படி கணக்கில்லாத அடி அடித்தார்கள். அவன் கதறிக்கொண்டு, "இப்படி அக்கிரமம் செய்யலாமா?" என்று கேட்க, அவர்கள், "நீதான் தெய்வமில்லை பாவபுண்ணியமில்லை என்று உபதேசிக்கிறாயே! அப்படியிருக்க, அக்கிரமம் ஏது" என்று மறுபடியும் அடித்தார்கள். அவன், "ராஜதண்டனை இல்லையா?" என, அவர்கள் "சாட்சி இல்லாவிட்டால் ராஜதண்டனை ஏது? உனக்குச் சாட்சி சொல்ல யாரிருக்கிறார்கள்" என்று இன்னும் அடித்தார்கள். அவன் அடிபொறுக்கமாட்டாமல் புதையலைக் காண்பித்துவிட்டான். அவர்கள் உள்ளதெல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெளியே போகும்போது, சாமிநாதய்யன் அவர்களைப் பார்த்து, "இப்படி அநியாயம் செய்தீர்களே! உங்களுக்கு ராஜதண்டனை இல்லாவிட்டாலும் தெய்வதண்டனை இல்லாமற்போகுமா?" என்றான். அவர்கள் உடனே கைகொட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு "எங்களால் நீ தெய்வத்தின் உண்மையை அறிந்தாய்! உனக்கு மதிவந்தது, எங்களுக்கு நிதிவந்தது, உனக்குக் குணம் வந்தது, எங்களுக்குப் பணம் வந்தது" என்று மொழிந்துகொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அன்றுமுதல் அவன் கடவுளில்லை என்கிற வார்த்தையை விட்டுவிட்டான். அவனுடைய பொருளெல்லாங் கொள்ளைபோய்விட்டபடியால், "பழையகுருடி கதவைத்திறவடி" என்பது போல, அவனுடைய பூர்வதரித்திரதிசையில் வந்துவிட்டான். அவன் அவ்வாறு [illegible]பொருந்தியிருந்து பிணியினால் வருந்துவதை அவனுடைய தாய்தந்தையர் கேள்விப்பட்டு, "பெற்றமனம்பித்து பிள்ளைமனங் கல்லு" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, அவன் தங்களுக்குச் செய்த துரோகங்களனைத்தையும் மறந்தவர்களாய், அவனிருக்கும் வீட்டிற்குப்போய் அவனுக்கு நேர்ந்துள்ள வியாதிக்குத்தக்க சிகிச்சைகளைச் செய்து அதிசீக்கிரத்தில் அவனைச் சுகப்படுத்தினார்கள். அத்தருணம்

அவர்கள் போயிராவிடில் அவன் பிராண விழப்பானென்பதிற் சமுசயமில்லை. அன்றியும் அவருடைய முழுமையும் வியாதியாற் றுன்பமடைந்திருந்தவனுகலின், அவனுக்கு வேறு வருவாயின்மையை யுணர்ந்தவர்களாய் அத்தாய்தந்தையரே யாசகஞ்செய்து அவனைக் காப்பாற்றினார்கள். அவன் ஆரோக்கிய மடைந்தபிறகு, தானுந் தன் தாய்தந்தையரைப்போல யாசகத்தொழிலிற் பிரவேசிக்க நேர்ந்ததேயொழிய வேறுதொழில் கிடைக்கவில்லை. அவ்வாறு யாசிக்கத்தொடங்கியும், அவ்வூரிலுள்ளார் பலரும் அவனது தாய்தந்தையருக்குமாத்திரம் இரக்கத்துடனே யாசகங் கொடுக்கின்றார்களேயன்றி, இவனுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. இதுபற்றியன்றோ, ஒழுக்கமற்றவர்களெல்லாம் "சோற்றுவியற்குச் சுமைசுமக்கட்டத்துணியுமற்றே யேற்றுணும்பிச்சைகிடையாமலேக்கற்றிருப்பார்களோ" எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வித அநுபவங்கள் தனக்குக் கைவல்யமான பிறகு, அவன் அதற்கு முன்பு தான் கடவுளை நிந்தித்ததையும், தனது மாதாபிதாக்களுக்குத் துரோகஞ்செய்ததையும், அவ்வாறு தான் செய்தும் அம்மாதாபிதாக்கள் அதைக் கருதாமல் தன்னுடைய பிராணபாயகாலத்திற் பேருதவி புரிந்ததையும், தன் பெண்டுபிள்ளைகள் தனக்குத் துரோகஞ்செய்து ஓடிப்போனதையும் எண்ணி எண்ணி மனமுருகி வாடி, கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதிற் சந்தேகமில்லையென்று மனதில் நிச்சயங்கொண்டு, அவரை நிந்தித்ததற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டதுமன்றியில், தாய் தந்தையர்க்குத் துரோகஞ்செய்தவர்கள் கடவுளால் பரலோகதண்டனையேயன்றி இகலோகதண்டனையு மடைவதுண்மையென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல யாவர்க்கும் விளங்கும்படி பிரசங்கமுஞ் செய்துகொண்டு, தனது தாய்தந்தையர்களின் ஆயுளின் பரியந்தம் தனது யாசகவிர்த்தியால் வரும் வருவாயைக்கொண்டு போஷித்துவந்தான்.

சாதாரணமாய் ஓரறிவுயிர்களாகிய தென்னையும் பனையும் தமக்கு அடிகாலையில் தம்முடைய எஜமானர்களால் உதவப்பட்ட நீரை, பிறகு தமது பரிபக்குவகாலத்தில் தலையாற்சுமந்து அவர்கள் மனமகிழ்ச்சியடையத் தம்முடைய ஆயுளுள்ளவரையில் உதவிவருவதுடன் மற்றைத் தாவரங்களும் தாம் ஆதிகாலத்தடைந்த உபகாரத்திற்குக் கைம்மாறாகப் பிரதிபலனை யளித்துவருகின்றன. அப்படியிருக்க, மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி என்னும் ஐம்பொறியுடனே பகுத்தறிவுங்கூடிய ஆறறிவுடைய அருமையான மானிடப்பிறப்பெற்ற நாம் நம்முடைய

இன்றியமையா ஆதாரவாளிகளாகிய தாய்தந்தையர் புரிந்த நன்றியை மறந்து அவர்களை யுபேக்ஷித்தால் அவ்வோர் தீவினையினுக் கடைப்பட்ட உயிர்களாவோ மென்பதற்குத் தடையேது. இக்கருத்தை யமைத்தன்றோ?—

" நன்றியொருவர்க்குச் செய்தக்காலந்நன்றி
யென்றுதருங்கொலென வேண்டா - நின்று
தளராவளர்தெங்கு தாளுண்டநீரைத்
தலையாலே தான்தருதலால்" என நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளதே.

ஜாதியிற் குறைந்தும் பகுத்தறிவற்று மிருக்கின்ற மிருகாதிகளும் தங்களுக்கு ஓர்காலத்தில் உபகாரிகளாயிருந்த எஜமானர்களுக்கு நன்றி புரிந்தவைகளாயிருந்தனவென்று சாஸ்திரயுக்தமாயும் இன்னும் புரிந்துவருகின்றனவென்று அநுபவசித்தமாயும் அறிந்திருக்கின்றோம். இதற்குதாரணமாக அடியில்வரும் சில சிறுகதைகளைக் காண்க.

எஜமானனும், அவன் நாயும்.

ஓர் குக்கிராமத்திலுள்ள சமுசாரி ஒருவன், குளிப்பதற்காக ஒருநாள் ஓர் குளக்கரைக்குப் போனான். அப்போது அவனுடைய நாயும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து போயிற்று. அச்சமுசாரியானவன் குளக்கரையில் தன் ஆடையைக் களைந்துவைத்துக் குளிக்க இறங்குந்தருணத்தில், அத்துறைமுகத்தில் ஓர்முதலை கிடக்கிற ஜாடையைக்கண்ட அவன் நாய், தன் எஜமானனைச் சலத்தில் இறங்கவொட்டாமற் குரைத்துத் தடுத்தது. அக்குறிப்பையறியாத எஜமானன் நாம் குளிக்கப் போகும்போது சகுனத்தடையாகக் குரைத்துத் தடுக்கின்றதேயென்று கோபங்கொண்டு, அந்நாயைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டுச் சலத்திற்குச் சமீபித்துச்சென்றான். உடனே அந்நாய் அவ்வெஜமானன் இறங்குதற்கு முன்பாகச் சலத்தில் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து முதலைக்கருகிற்சென்றது. அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த முதலைநாயைக் கவ்விப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, தண்ணீருக்குள் போய்விட்டது. அதனைக் கண்ணுற்ற எஜமானன், ஆ! ஆ! இந்த நாய் சலத்திற்குள்ளிருந்த முதலையைப் பார்த்தவுடனே, இது நம்முடைய எஜமானனைக் கொல்லக்காத்திருக்கின்றது என்றறிந்து, அதனை நமக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டுக் குரைத்துத் தடுத்தது. அதனைக் குறிப்பாய் அறிந்துகொண்டு நாம் திரும்பாமல், அதன்மேலிற் கோபித்து அதைக் காலால்

உதைத்துத் தள்ளிவிட்டுத் தண்ணீரி லிறங்கப்போனேம், அப்போதும் நம்மை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டானேயென்று கோபங்கொண்டு உபேக்ஷையாயிராமல் நம்முயிரைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்னும் அபேக்ஷையால் தன்னுயிரைத் திரணமாகப் பாவித்து அம்முதலைக் கெதிரிற்பாய்ந்து, அதனால் உயிர் நீங்கப்பெற்றது. இவ்வளவு நன்றியறிதலுள்ள நாயின் உயிரைப் போக்கக் காரணமாயிருந்தது நம்முடைய ஆராய்தலின்மையும் அவசரபுத்தியுமல்லவா? என்று யோசித்து, இதனாலன்றோ பெரியோர்களெல்லாம் "ஆய்ந்தோய்ந்துபாராதான் தான்சாகக்கடவன்" என்றும், "பதறுங்காரியம் சிதறு" ம், பழமொழிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள் என்றும் சிந்தித்துத் துக்கத்திலழுந்தினான்.

நன்றி மறவாத நாய்.

ஜப்பான்தேசத்து வர்த்தகனொருவன், வேறொருவன் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனை வாங்குவதற்காகத் தன் நாயையழைத்துக்கொண்டு ஒரு குதிரைமே லேறிச்சென்றான், அவ்வாறு சென்றவன் தன் கடனாளியைக்கண்டு தனக்குச் சேரவேண்டிய கடன் தொகையைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு, அதை முடிப்பாக முடிந்து தன் குதிரையின் கழுத்திற் செம்மையாகக்கட்டித் தன்வீட்டிற்குத் திரும்பிவருகையில், கொஞ்சதூரம் வந்தவுடன் இளைப்பாறுவதற்காக ஓரிடத்திலிறங்கிக் குதிரையின் கழுத்திற் கட்டியிருந்த பணமுடிப்பை யவிழ்த்துத் தன்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்திருந்து இளைப்பாறிப் பின் குதிரைமே லேறும்போது பணமுடிப்பை மறந்துவிட்டான். சற்றுதூரம் போகையிற் பணமுடிப்பு தன் எஜமானன் வசமில்லாததை அந்நாய் அறிந்துகொண்டு, அதனைக் கொண்டுவரும்படி திரும்பியோடி, அது தன்னால் இழுக்கக்கூடாத அவ்வளவு பளுவாயிருந்ததனாலே, மறுபடியும் தன் எஜமானன் அருகில் வந்து, "ஐயா! பணமுடிப்பை அங்கே போட்டுவிட்டு வந்தீர்களே" என்றறிவிப்பதுபோல் ஊளையிட்டுக் குரைத்து அவ்வெஜமானனுக்கு ஞாபகப்படுத்த முயன்றது. எஜமானனோ அதன்குறிப்பை யறிந்துகொள்ளவேயில்லை. மறுபடியும் அந்நாய் இவனுக்கு இன்னும் ஞாபகம் வரவில்லையென்று நன்றாய் வற்புறுத்தும்பொருட்டு முன்னிலும் உரக்கக்குரைத்தும் அவனுக்கு ஞாபகம் வாராமல், குதிரைமேலேறிச் செல்லத் துணிவதைக்கண்டு, இன்னும் நம்மாலான முயற்சி செய்வோமென்றெண்ணிய அந்நாய் அக்குதிரையின் காலைக்கடித்துத் தடுத்தது.

அதுகண்ட எஜமானன், ஓ! ஓ! நமது நாய் வெறிகொண்டுவிட்டதென்றெண்ணித் தடைப்பட்டு நிற்காமற் சவாரிசெய்துகொண்டே போகையில், ஓராற்றைக்கடக்கும்படி நேர்ந்ததனுல் எஜமானன் நமது நாய் இவ்வாற்று நீரைக் குடிக்கின்றதா பார்ப்போமென்று திரும்பிப் பார்க்கையில், அது தான் தொடங்கிய முயற்சியிற் சோர்வுறாமல் குதிரையைத்தடுக்கும் பிரயத்தனத்திலேயே யிருந்ததைக்கண்டு, நமது நாய் வெறிகொண்டது நிச்சயந்தானென்று தீர்மானித்து, தன் கைத்துப்பாக்கியால் அந்நாயைச் சுட்டுவிட்டு, அது இரத்தத்திற் புரண்டு கொண்டுபடுகின்ற அவஸ்தையைக் கண்ணுற்காணச் சகியாதவனுய்க் குதிரையை வேகமாய்ச் செலுத்திவிட்டான். சற்றுதூரம் வந்தவுடனே அந்த நாயை இழந்துவிட்டதைக் குறித்துத் து[illegible]னுய் "என்பணமுடிப்புப் போயிருந்தாலும் பெரிதல்ல! ஐயோ! நாளாய் என்னுடன் பழகியிருந்த நாயை இழக்கலாயிற்றே" ஏக்கங்கொண்டு தன் கையை நீட்டிக் குதிரைக்கழுத்தைத் பார்த்தான். அப் பணமுடிப்பு அதன் கழுத்திற் காணுதவுடன், அந்தோ! நாய் நமக்கு ஞாபகப்படுத்திய வெளிப்படையான குறிப்புகளொன்றையுங் கவனியாமல் அலட்சியஞ்செய்து உயிர்க்கொலையாகிய பாவத்தையும் திரவியநாசத்தையும் அடைந்தோமே! நம்முடைய அறியாமை மிகக் கொடிது! கொடிது! குறிப்பறிந்துணரத்தக்க மதியூகிகளின் நட்பைத் தமது அவயவப்பகுதிகளி லொன்றைக்கொடுத்தாயினும் பெறல்வேண்டுமென்னும்பொருளமைந்த "குறிப்பிற்குறிப் புணர்வாரையுறுப்பினுள் - யாதுகொடுத்துங்கொளல்" என்னும் நீதிவாக்கியங்கள் இதனுலன்றோ பிறந்திருக்கின்றது என்று தன் குற்றத்திற்காகத் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு வருந்தினுன்.

கடைசியாகத் தன் குதிரையைத் திருப்பிப் பணமுடிப்பைத் தேடும்பொருட்டு, தான் முன்பு இறங்கி இளைப்பாறிய இடத்திற்குச் செலுத்துகையில், வழிதோறும் தன் நாயின் உதிரத்துளிகளைக் கண்டும் நாயைமாத்திரம் காணுதவனுய்ச்சென்று, தான் குறித்த அவ்விடத்தைச் சமீபித்தவுடன், முன்பு தான்வைத்த பணமுடிப்பையும் அதன்பக்கத்தில் மரணவஸ்தையுடன் காத்திருந்த நாயையுங் கண்டான். அந்நாய் தன் எஜமானனைக் கண்டவுடனே தன் ஆவி பிரியுந் தருணமாய் வலியெல்லாங் குன்றிப்போனமையின் எழுந்திருக்க வியலாமலிருந்தும், எஜமானனுக்குப் பணமுடிப்பைச் சேர்ப்பித்தோமென்னுங் களிப்பு தனக் குண்டாயிருக்கின்றதென்பதை அவனுக்

தெரிவிக்கும்பொருட்டு வையத் தன்வாலைக் குழைத்தது. அதன்பிறகு, தன்னை அதுவரையில் அன்பாய் ஆதரித்த எஜமானனை நாவினுல் வருடக்கெண்ணித் தன் நாவை வாயின்புறத்தே நீட்டுகையிற்றனே ஆவி பிரியுந்தருணம் அடுத்ததனுற் கண்மூடி இறந்தது. இவையனைத்தையுங் கண்ட அவ்வெஜமானன் தான் ஆலோசியாமல் அந்நாய்க்குப்புரிந்த அநியாயக்கொடுமையை நினைந்து நினைந்து அருவிபோலக் கண்ணீர்சொரியக் கதறியழுது அருந்துயர்க்கடலுளாழ்ந்தினுன்.

[illegible]ான்ற உணவைக் களித்தருந்தும் சுணங்களும் இத்தகைய நன்றியறிதலுடையதாய், இயன்றவரையி லனைவளித்தாதரித்த எஜமானன் புரிந்த இன்னுயிர்க்கொலைக்கும் எள்ளளவும் மனங்கோணுது, தான் படும் மரணவஸ்தையிலும் அவனைக் கண்டவுடன் வால் குழைத்துக் களித்ததென்றால், கருப்பையில் துளியாய்க்கலந்த நாள்முதல் நம்மீது ஒழியாத சிந்தனையுடனே நமக்கு இன்றியமையாதனவாய் வேண்டிய எண்ணிறந்த உதவிகளை இறையளவுஞ் சலிப்பின்றி இடையறாது புரிந்துவந்த இருமுதுகுரவர்களாகிய எஜமானர்களின் இனிய நன்றியை நாம் மறந்து, அபூர்வமாய் அவர்களது வயோதிகப் பருவச்செயற்கையால் நமக்கு நேரும் மனத்துயரத்தினுலே அவர்களை நாம் அலட்சியம் புரிவோமாயின் கைப்புண்ணிற்குக் கண்ணாடி வேண்டியதின்மைபோல், அந்நாயினும் நாம் கடைப்பட்ட ஜனனமுடையவர்களென்பதற்குத் தடையாது?

நன்றி மறவாச் சிங்கம்.

அநேக வருடங்களுக்கு முன்னே, உரோமாபுரிவேந்தனுக்கு முறியாயிருந்த ஒருவன், அங்குள்ளார் ஒருவருடனுங் கூறாமல் அந்நகரத்தைவிட்டுத் தன்னூருக்கு ஓடிப்போகையில், வழியிலுள்ள ஓர் பெருங்கானகத்தைக் கடந்துசெல்ல நேர்ந்தது. அவன் அவ்வாறு அவ்வாரணியத்தில் நடக்கும் நாள்களில் ஓர்நாள், அவ்வனத்திலுள்ள ஓர் குகையருகிற்சென்று சற்று இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கையிலே, அவ்விடத்துண்டான ஓர் சிங்க கர்ச்சனையைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, இன்றைக்கு நாம் இச்சிங்கத்திற் கிரையாகவேண்டியது திண்ணம் என்றெண்ணி ஏங்கி நடுநடுங்கிப் பயந்திருந்தான். அத்தருணத்தில் அச்சிங்கம் நொண்டிநொண்டி நடந்துவந்து முள் தைத்த காயத்தால் வீங்கியிருந்த தன் காலை யெடுத்து அவன் தொடையின்மேல் வைத்தது, அதைக்கண்ட அவன் முன்னமே பயந்தவனுயினும் இனி என்

செய்வது! விதியை வெல்ல யார்தாம்? என்று யோசித்துத் துணிந்தவனாய், இச்சிங்கம் வரும்போதே நொண்டி நொண்டிவந்து, தன் ஒரு காலையெடுத்து நம்முடைய தொடையின்மேல் வைத்தபடியால், இதற்கு இக்காலிலே ஏதோ ஓர் உபத்திரவம் நேர்ந்திருக்கவேண்டும். அல்லாமலும் இது நம்மைக் கொல்ல நினைத்ததல்ல, தன் உபத்திரவத்தை நீக்கும்படி நம்மை வேண்டிக்கொள்ளும் பாவனையாயிருக்கிறது, "துன்மார்க்கசாதியிலும் சன்மார்க்கருண்டு" என்னும் பெரியோர் வாக்கியமிருத்தலால், இதனைத் துன்மார்க்க மிருகமென நாம் எண்ணப்படாது, "அபகாரிகட்கும் உபகாரி அறிஞன்" எனவும் ஆன்றோர் கூறுகின்றார்களே, "உபகாரம் புரிவதே உயர்மானுஷீகம்" எனவும் கேட்டிருக்கின்றோமே என்றிவையனைத்தும் ஆலோசித்து, அதன்காலைத் தன் கைகளாற் பிடித்துப்பார்த்து, அது வீங்கியிருப்பதையும் அதில் ஓர் பெரிய முள் தைத்திருப்பதையுமறிந்து, இம்முள்ளைப் பிடுங்கி இதன் துயரத்தைத் தீர்த்தால், அப்போது இதற்குண்டாகும் களிப்பைக்காணுதலே நமக்குப் பெரும்பயனெனத் தீர்மானித்தவனாய் அம்முள்ளைப் பிடுங்கியெறிந்தான். அவன் அவ்வாறு பிடுங்குகையில் சிங்கமானது தனக்குநேர்ந்த வலியைச் சகித்துக்கொண்டு மிகவும் சாந்தமாயிருந்ததுமன்றியில், தன் கால்வலி சற்று குறைவானவுடனே, ஒரு நாய்க்குட்டியைப்போல அவனிடத்திற்குவந்து அவனை நக்கி நேசங்காட்டிற்று. அவன் அப்பெருங்காட்டின் வழியே வெகுநாள் பிரயாணஞ் செய்தவனாகையால், உடனே அக்காட்டைக்கடந்து தன் ஊர்க்குப்போக எண்ணங்கொள்ளாதவனாய்ச் சிலநாள்வரையில் அக்குகையிலேயே தான் கொண்டுவந்த சாமக்கிரியைகளைக்கொண்டு சமைத்துப் புசித்து வசித்திருந்தான்.

இவன் தானிருந்தவிடத்திற் சொல்லாமல் ஓடிவந்துவிட்டமையால், இவனுடைய எஜமானனாகிய அவ்வரசன் தன்வேலைக்காரர்களுக்கு இவனைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வேலைக்காரர்கள் அவ்வாறே அந்நகர முழுவதிலும் மற்றுள்ள பிற இடங்களிலும் தேடிச்சென்று கடைசியில் அக்காட்டுக்குள் பிரவேசித்து இவனிருக்கும் குகைக்கு வந்து இவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அரசனெதிரில் நிறுத்தினார்கள். உடனே அவ்வரசன் இவ்வெஜமானத் துரோகியைச் சிறையிலடைத்து வருஷோற்சவதினத்தில் வழக்கப்படி துஷ்டமிருகங்களுக்கு இரையாக்கிவிடுங்களெனத் தீர்ப்பளித்தான். அவ்வூராமாபுரியிலேயுள்ள வேடர்களால் வருஷம் முழுவதினும்

வேட்டையாடும் மிருகங்களனைத்தையும் அவ்வவற்றிற்குத்தக்க கூண்டுகளிலடைத்து அதற்குவேண்டும் உணவாதிகளைக்கொடுத்துப் போஷித்தும், அவ்வருஷம் முழுமைக்கும் தீர்ப்பளிக்கப்படும் குற்றவாளிகளைச் சிறைச்சாலையிலடைத்துப் போஷித்தும் வந்து, வருஷமுடிவிலே அவ்வூரார் கொண்டாடுகின்ற பெருநாளாகிய தினத்தில், அக்கூண்டுகளிலிருக்கும் மிருகங்களுக்குச் சிறைச்சாலையிலிருக்கும் குற்றவாளிகளை இரையாக்குவது வழக்கமானமையால், அவ்வாறே இவனையுஞ் சிறைச்சாலையிலடைத்தார்கள். அப்படி அடைத்துக்கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு, இவனால் உபகாரம்பெற்ற சிங்கமானது வேடர்களால் பிடிக்கப்பட்டு அரசனாக்கினைப்படி அச்சிறைச்சாலைக் கருகிலுள்ள மிருகக்கூண்டுகளொன்றில் அடைக்கப்பட்டது. அவ்வருஷமுடிவிலே மேற்சொல்லிய பெருநாள் நேர்ந்த தினத்தில், வழக்கப்படி சிறைச்சாலையையும் மிருகக்கூண்டுகளையும் திறந்து, ஒவ்வோர் மிருகத்திற்கும் ஒவ்வோர் குற்றவாளியாக இரையாக்கிவருகையில், இவனால் உபகாரம்பெற்ற சிங்கத்திற்கே இவன் இரையாகும்படி நேர்ந்தது. அப்போது அச்சிங்கம் நாபட்சணம்செய்து வெகுநாளானதால் மிகவும் ஆவலுடனே இவனைப் புசிக்கலாமென்றெண்ணிப் பயங்கரமான கர்ச்சனையுடன் உற்றுநோக்குகையில், இவன் முன் தனக்கு உபகாரம்புரிந்தவனாயிருப்பதை யுணர்ந்து, தனதாவலை யடக்கிக்கொண்டு பசிதணியப் பெற்றதுபோல அவனிடத்தில் மெல்லத் தவழ்ந்துபோய், அவனை நக்கித் தன் வாலையாட்டி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடி வந்தது. இந்தக் காட்சியைக்கண்ட அரசன் முதலிய அனைவரும் ஆச்சரியமுற்று, அந்த ஊழியன் வாய்மொழியினாலே அச்சிங்கத்தின் விர்த்தாந்தங்களை அறிந்துகொண்டு, அதை அவனுக்கே கொடுத்துவிட்டு அவன் அடிமைத்தனத்தையும் அகற்றிவிட்டார்கள்.

இவ்வாறு காட்டுப்பிராணிகளாய் மாதாமனைவியென்னும் வரன்முறை வரம்பறியா வனசரங்களும் தமக்கிரையாகத்தக்க ஒருவன் செய்த நன்றியை மறவாமல் அவனைத் தமக்கிறையாகக்கருதி இம்சைபுரியாது இதயக்களிப்படைந்திருக்க, நாம் நமது பெற்றோர் புரிந்துள்ள பேருபகாரங்களைப் பெருங்கடலிற்கரைத்த பெருங்காயமாக்கி யிம்சைபுரிவோமாயின், அவ்விலங்கினங்களினும் விவேகசூனியர்களாவோமென்பதற்கு விவாதமுண்டோ? இல்லையென்க.

நன்றிமறப்போர் நலமடையார்.

பூர்வத்தில் ஜலவளம் நிலவளம் குடிவளம் முதலிய யாவும் பூர்ணமாக நிறையப்பெற்ற திரிமண்டலம் என்னும் நகரமொன்றிருந்தது. அதை அரசாண்டுவந்த திருவிராஜனி என்னும் வேந்தன் மநுநீதி தவறாது தன் குடிகளைப் பாதுகாத்து வந்தான். அவனுக்குக் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து இராஜகாரியங்களை நடத்திக்கொண்டுவந்த திருவிலாளன் என்னும் மந்திரி யொருவனிருந்தான். இவ்விருவரும் சகல பாக்கியங்கள் படைத்தும், பிள்ளைப்பேறில்லாமையால் மிகவும் மனம் நொந்து அரிய தவங்கள் செய்து கடவுளை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்களுடைய தவப்பயனாக அவ்விருவருக்கும் இரண்டு புதல்வர் பிறந்தனர். இராஜனுடைய குமாரனுக்கு மகிபதி யென்று பெயர். அமைச்சனுடைய குமாரனுக்குப் பயங்கரனென்று பெயர். இவ்விருவரும் நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து ஒருசாலை மாணாக்கர்களாகவிருந்து வேதசாஸ்திர புராண இதிகாசங்கள் முதலியவற்றிலும் அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளிலும் பாண்டித்திய மடைந்துவந்தனர். அரசனுடைய குமாரனாகிய மகிபதி அதிசாமர்த்தியமுடையவனாகவும், தைரியசாலியாகவும், தெய்வபக்தியுள்ளவனாகவும், அழகுடையவனாகவுமிருந்தான். மந்திரியின் குமாரனாகிய பயங்கரனோவென்றால் இக்குணங்களெல்லாம் மிகக் குறைந்தவனாகவும், கபடத்தன்மை மிகுந்தவனாகவுமிருந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் மகிபதி தன் தோழனாகிய பயங்கரனைப் பார்த்து, "நண்பனே! நம்முடைய பிதாமார் இராஜகாரியங்களில் பிரவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள், நமக்கோ தக்க வயது வந்துவிட்டது, நம்முடைய பிதாமார் நம்முடைய பரமாக இராச்சியத்தை ஒப்பிக்குமளவாயில் பூமிக்குப் பாரமாக நாம் ஏன் சும்மாயிருக்கவேண்டும்? நாம் இருவரும் தேசாந்தர யாத்திரை செய்து அங்கங்குள்ள விசித்திரங்களைக் கண்டறிந்து நம்முடைய கல்வித்திறத்தினாலே நம்மாலியன்றவரையில் அவரவர்களுக்கு உபகரித்துத் திரும்புவோம்" என்று சொல்லுதலும் அதற்குப் பயங்கரன் உடன்பட்டான். அவ்விருவரும் தம் மாதாபிதாக்களிடத்தில் விடைபெற்று வழிச்செலவுக்காகச் சிறிது பொருள் கையில் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் அநேக பர்வதங்களையும் ஆரணியங்களையுங் கடந்து

கலிங்கபட்டினம் என்னும் ஒரு ஊரைப்போயடைந்தார்கள். அவ்வூரில் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் அவர்களிறங்கி நாளொன்றுக்கு ஒரு வராகன் விழுக்காடு கொடுத்துத் திவ்வியமான போஜனஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், இரண்டுமூன்றுநாள் கழிந்த பின்பு அவர்கள் ஆசுவாசமாயிருந்த சமயத்திலே மகிபதி அவ்வீட்டிலிருந்த ஒரு பார்ப்பனக் கிழவியைப் பார்த்து, "அம்மே! இவ்வூரில் ஏதேனும் அயலூராராகிய நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க விசித்திரமுண்டா"? என்று ஆவலுடன் கேட்டான். அதுகேட்ட அப்பார்ப்பனி: "அப்பா! கேள், இவ்வூர் அரசனுக்கு அருமையாகப்பிறந்த ஒரு புத்திரி அதிரூபலாவண்யமுடையவள், ஒருநாள் அப்பெண் தன் தோழியருடன் சிங்காரத்தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த போது மதாவேசங்கொண்ட யானையொன்று அத்தோட்டத்திற்குள் பிளிறிட்டுப் பிரவேசித்து அவ்வனிதாசிரோன்மணியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டது; இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற இவ்வூரரசன் துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்தவனாகித் தன் புத்திரியைத் தேடிக்கொண்டு வரும்படியாகத் தன் சேனாவீரர்களை யனுப்பினான்; அவர்கள் திரிந்துதிரிந்து தேடிப்பார்த்து, இவ்வூரையடுத்த ஓர் பெருங்காட்டின் மத்தியில் அந்த மதோன்மத்த யானை அப்பெண்மணியை ஒரு குகையில் வைத்திருக்கிறதென்றும், அதைச்சுற்றிலும் துஷ்டமிருகங்களாலாகிய நான்கு விஸ்தாரமான அரண்களிடப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவ்வரண்களுக்குள்ளே முதலரண் மும்மதம் பொழியும் யானைகளாலானதென்றும், இரண்டாமரண் வேங்கைப்புலிகளாலானதென்றும், மூன்றாமரண் சிறுத்தைப்புலிகளாலானதென்றும், நான்காமரண் நரிகளாலானதென்றும், இவ்வரண்களை முறையே கடந்து உள்ளேபோய் அக்குமரியைக்கொண்டுவரத் தமக்குச் சக்தி போதாதென்றும் சொல்லிவிட்டார்களாகையால், அவ்வரசன் மிகவும் ஏக்கங்கொண்டு, என் புத்திரியை எவனொருவன் கொண்டுவந்து என்னிடத்தில் சேர்க்கின்றானோ அவனுக்கே அவளை நான் விவாகஞ்செய்து கொடுப்பதுமன்றி, என் அரசுரிமையையும் தருவேன் என்று எங்கும் பிரசித்தஞ் செய்திருக்கின்றான்; இதுதான் இந்நகரத்தில் இக்காலத்திய விசித்திரம்" என்றாள். இச்செய்தியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மகிபனுக்குத் தோள்கள் துடித்தன. உடனே அவன் தன் தோழனாகிய பயங்கரனைப்பார்த்து, "சோதரனே! இவ்வரசனுடைய எண்ணத்தை நாம் முடித்துவைத்தாலல்லவோ நம்முடைய அளவிறந்த சாஸ்திரஞானம் பயன்படும்?

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

ஒருவன் உலகத்தில் பிறந்தால் புகழுக்கேதுவாகிய குணங்களோடு பிறக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறில்லாவிடில் அவன் பிறவாமலிருத்தலே நலமென்றும் திருவள்ளுவர் கூறிய வசனத்தை நாம் மறந்திருப்பது நம்முடைய இராஜவம்சத்திற் கழகன்றாதலின் புறப்படுக" என்று கூற, பயங்கரன் அதற்குடன்பட்டான்.

உடனே மறுநாள் மகிபனும் அவன் தோழனாகிய பயங்கரனும் அலங்கரிக்கப்பட்டனர்த்து அரசன் சமுகத்திற்சென்று அவனுடைய புதல்வியைத் தாங்கள் எவ்வாற்றானுங் கொண்டுவருவதாய் உறுதிமொழி கூறவே, அதுகேட்டு அவ்வரசன் அவர்களை ஆசீர்வதித்து வழிக்குவேண்டிய ஆகாரவகைகளைத்தந்து செலவுகொடுத்தனுப்பினன். அங்கிருந்து அவ்விருவரும் புறப்பட்டு அந்த யானையிருந்த காட்டிற்குச்சென்று, முதல் அருகிருந்த நரித்திரள்களோடு போர் புரிந்துகொண்டிருக்கையில், பயங்கரன் அதைரியத்தினாலே மூர்ச்சையடைந்து கீழே வீழ்ந்துவிட்டான். அதுகண்ட மகிபன் சிறிதும் மனங் களராமல் அருகிலிருந்த ஒரு செடி நிழலில் தன் தோழனைக் கொண்டுபோய் அவனுக்குத் தகுந்த சிகிச்சைசெய்து தன்னிடத்திலிருந்த ஆகாரவகைகளை அவனுக்குத்தந்து, அப்பா! நீ இவ்விடத்திலேயே இரு, நான்போய்க் காரியங்களை முடித்துவருகிறேனென்று சொல்லிப் புறப்பட்டு, தந்திரமே அநேக உருக்கொண்டு வந்ததென்று சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிற அந்நரிக் கூட்டங்களைத் தன் வாளினாற் சின்னபின்னப்படுத்தி, நின்ற சிலவற்றை ஓட்டம் பிடிக்கச்செய்தான். மறுநாள் சிறுத்தைகளோடு போர்செய்வதற்காக மகிபன் தன் தோழனை யழைத்தபோது அவன் அப்பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், "அப்பா! எதுவரினும் வருக, எதுபோகினும் போக, ஆபத்துக்குள்ளாகத்தக்க இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் யான் இனிப் பிரவேசிக்கமாட்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டான். அதுகேட்டு மகிபன், "ஆனால் நீ இவ்விடத்திலேயே யிருக்கலாம்" என்று சொல்லிச் சிறுத்தைகளாலாகிய அரணைநோக்கிச் செல்லுகையில், அவைகள் நாற்புறமும் தன்னை முற்றுகை போட்டுக்கொள்ளவே, அவைகளையெல்லாம் தன்னுடைய புஜபலபராக்கிரமத்தினாலும் அஸ்திரசஸ்திர வித்தியாசாமர்த்தியத்தினாலும் கொன்று அன்று மாலை மிகவும் இளைப்படைந்து, தன் தோழனிருந்த செடியண்டைவந்து சேர்ந்து சற்றே இளைப்பாறி அவனுக்கு நடந்த விர்த்தாந்தங்களையெல்லாம் சொல்லி

முடித்தான். கொண்டுவந்த ஆகாரம் செலவாய்விட்டபடியால், இருவர்க்கும் பசிமேலிட்டது. அப்போது நெடுந்தூரத்தில் தெரிந்த ஒரு வெளிச்சத்தை அடையாளமாகக்கொண்டு மகிபன்மாத்திரம் தனியே சென்று, அங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்த சில காட்டுக்குறவர்களைக்கண்டு அவர்களிடத்தில் சிறிது ஆகாரம் யாசகம் கேட்டு எடுத்துக்கொண்டு திரும்புகையில், தனக்கு நேரிட்ட பேராபத்துக்களினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிய உலோககாரணனைத் தியானித்துப் பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்து, "ஐயனே! இரண்டு அரண்களை உன் பேரருளால் யான் கடக்கப்பெற்றேன், இனி யான் கடக்கவேண்டியதாயிருக்கும் மற்றிரண்டு கொடிய அரண்களையும் யான் கடக்க நீயே துணைவருதல்வேண்டும்" என்று குறையிரந்து தனியே வந்துகொண்டிருக்கையில், சமீபத்திலிருந்த ஒருசேற்றில் கழுத்து வரையிலே அமிழ்ந்து மேலெழுந்து வருதற்குக்கூடாமல் திகைத்துப் பெருந்துயரோடு கூக்குரலிட்டுக்கொண்டிருந்த ஓர் பெரும்புலியைக் கண்டு நடுங்கினான். அப்புலி இவனைப்பார்த்து, "எப்படியாவது நீ என்னை வெளியே இழுத்துவிட்டுக் காப்பாற்றுவாயானால் உன் பேருதவியை நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்" என்றது. அதுகேட்டு மகிபன், "நீமனிதர்களுக்காகாத மஹா துஷ்டமிருகமாயிற்றே, உபகாரஞ் செய்தவர்களுக்கு அபகாரஞ்செய்வது உங்கள் மரபிலோர் தர்மமாயிருக்கிறதே, நான் என்செய்வேன்" என்றான். அதற்கு அப்புலி, "நீ அஞ்சவேண்டாம், உன்விஷயத்தில் நான் எக்காலத்தும் நன்றி பாராட்டுவேன்" என்று உறுதிமொழி கூறியது. அது சொல்லிய வார்த்தைகளில் மகிபனுக்கு எவ்வளவும் நம்பிக்கை யில்லையாயினும்,—

" இனையவென்ஞானபூரணன்முழுதுணர்ந்தமைத்திட்டவாறதனிங்கே
யணைவுறுவதொருநிமித்தமக்கவன்றறிஞர்தடுப்பவர்நெஞ்சே."

விகாரிலா ஞானபூரணனாகிய கடவுள் திரிகால ஞானமுடையவராய் அந்தந்த ஆன்மாக்களுடைய வினைக்கீடாக அவ்வவற்றிற்கு அளவிட்டு ஏற்படுத்திய காலக்கிரமப்படி இன்பதுன்பங்கள் சித்திக்குமேயல்லாது வேறுவகையினாலே எவ்வகைப்பட்ட தீமையும் யாதொரு ஆன்மாவுக்கும் வருவதற்கோ இடமில்லை; அக்கடவுளே யாதொரு தீமையைத் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையென்னும் மூவகைகளுக்குள் எதனாலாவது விளைவிப்பாராயின் அதைத் தடுப்பவர் இவ்வுலகத்தில் யாவருளார்? மனமே இவ்வுண்மையை நீ தெளிவாயாக, என்று மேலோர் கூறிய பிரமாணத்தை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு மனந்தேறி

அப்புலியை வெளியே எடுத்துவிட்டுத் தன்னிடத்திலிருந்த ஆகாரத்திற் சிறிது அதற்குக் கொடுத்து அதன் பசியைத் தணித்தான். அவ்வியாக்கிரம் ஆனந்தபரவசமாகி, "நீ யார்? உனக்கென்னவேண்டும்? என்னாலாகிய உதவி எவ்வளவோ அவ்வளவும் நான் உயிருள்ளளவும் உனக்குச் செய்யப் பின்னிடேன், நானொரு சாமானியனல்ல, நான் புலிகளுக்கெல்லாம் அரசன், யான் நினைத்தவிடத்திற்போய்த் தோன்றும்சக்தி என் தவப்பேற்றால் அடைந்திருக்கிறேன், உனக்கு வேண்டியதைக்கேள்" என்றது. அதுகேட்டு மகிபன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, யாராயிருந்தாலும் நாம் உபகாரம் செய்வதனால் அவர்கள் நமக்கு நன்மையே செய்துவருவாரென்பதற்கு வேறே உதாரணமும்வேண்டுமோ? என்று தனக்குள்ளே நினைத்துக்கொண்டு அப்புலியைப்பார்த்து, "வியாக்கிரராஜனே! சமீபத்திலிருக்கும் காட்டிலுள்ள புலிகளையும் யானைகளையும் வென்று உள்ளேயிருக்கும் இராஜகுமரியைக் கொண்டுபோகவேண்டியதாயிருக்கிறபடியால், அப்புலிகளெனக்குச் சகாயமாயிருக்கும்படி நீ கூடுமானால் ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும்" என்றான். அதற்கு அவ்வியாக்கிரபதி "நீயஞ்சவேண்டாம், அப்படியே செய்கிறேன் போ" என்று சொல்லிப் போய்விட்டது. உடனே அங்கிருந்து மகிபன் மரத்தண்டைவந்து தன் தோழனுக்குச் சிறிது ஆகாரந்தந்து இளைப்பாறி உறங்கினான்.

மறுநாட்காலையி லெழுந்திருந்த மகிபன் மூன்றாமரணாகிய புலியரணை நோக்கிச் செல்லுகையில், அங்கு மருந்திற்கும் ஒரு புலியேனுமிராமல் யாவும் மறைந்தன. அதுகண்டு தான் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து நான்காமரணாயிருந்த யானைக்கூட்டத்தை நோக்கிச் சென்றான். மூன்றாமரணிலிருந்த புலிக்கூட்டங்கள் அந்தயானைக் கூட்டங்களுக்கு மகிபனைப்பற்றிப் பயங்கரமான விஷயங்களைச்சொல்லி அச்சமுறுத்திவிட்டுப் போய்விட்டபடியால், அந்த யானைகளுக்குள் அனேகம் போர்செய்யாமல் பிளிறிட்டுக்கொண்டு ஓடின. நின்று எதிர்த்த சிலவற்றை மகிபன் தன் பராக்கிரமத்தினாலே துதிக்கைகளை வெட்டித் துரத்தினான். பிறகு மகிபன் சூரியகிரணமும் உள்ளே புகுதற்கிடமிராத அவ்வளவு நெருக்கமாய் இலையடர்ந்த ஒரு சிங்காரத்தோட்டத்தைக் கண்டான். அத்தோட்டத்தில் நறுமணம் வீசத்தக்க திவ்யமான அனேக புஷ்பங்களும் பழவர்க்கங்களும் நிறைந்திருந்தபடியால், அவ்விடம் மனோரமணீயமாயிருந்தது. அதன் ஒருபுறத்திலிருந்த குகையின் வாயிற்படியண்டை படுத்

தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் யானையை மகிபன் கண்டு ஜாக்ரதையாத் தியானித்துத் தன்னுடைய வாளால் அதைத் துண்டித்துக் கொன்று அக்குகைக்குட் பிரவேசிக்கவே, அங்கு ஆயிரம் சந்திரர்கள் ஏககாலத்தில் உதித்ததுபோல் ஒளிவீசுகின்ற பூங்கொடியொத்த பெண்மணியைக்கண்டு, "நீதானா கலிங்கபட்டினத்து அரசிளங்குமரி?" என்று கேட்டதற்கு, அப்பெண் பேரானந்தமடைந்து, நம்முடைய சிறையை நீக்கிய இப்புருஷனை புருஷோத்தமனென்று மெச்சி, "ஐயா! நான்தான் அப்பெண்" என்று சொல்லவே, மகிபன் அவளுக்கு இனிய வசனங்கள் கூறி இட்டுக்கொண்டு தன் தோழனிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து நடந்த விர்த்தாந்தங்களையெல்லாம் அவனுக்குரைத்து அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கலிங்கபட்டினத்திற்குச் சமீபமாய் வந்துசேர்ந்தான். அம்மூவரும் இன்னும் சற்றுநேரத்திற்குள் கலிங்கபட்டினத்து அரசனைக் காணத்தக்க அவ்வளவு சமீபத்தில் வந்துகொண்டிருக்கும்போது மகிபன் மலோபாதையை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளவெண்ணி, "அண்ணா! இக்கன்னிகையும் நீயும் சற்றே இம்மரநிழலிலே இருங்கள், நான் மலோபாதையை நீக்கிக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வருகிறேன், ஜாக்கிரதை!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறிதுதூரம்போனான். அப்போது பயங்கரன் உருவிய வாளோடு அக்கன்னிகையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கையில், செம்பட்ட மயிரும், சிவந்த கண்களும், கோரபற்களும், கறுத்த தேகமுமுடைய இராக்ஷசனொருவன் திடீரென்று அவ்விடத்தில் வந்து நிற்கவே, அவனைக்கண்டு பயங்கரன் நடுநடுங்கி மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுந்துவிட, அந்த இராக்ஷசன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

"வாளோடென்வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலோடென்
நுண்ணவை யஞ்சபவர்க்கு."

சௌரியமில்லாதவரிடத்தில் வாளிருந்து பயனென்னையென்றும் புத்திமான்கள் நிறைந்த சபையைக்கண்டு அஞ்சுவோர்க்குச் சாஸ்திரஞானத்தாற் பயனென்னையென்றும் பெரியோர் கூறிய கட்டுரை அவன் விஷயத்திற் பலித்தது. இவனிவ்வாறு கீழே விழுந்தமாத்திரத்தில் அக்கொடிய இராக்ஷசன் அக்கன்னிகையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளலோகத்திலுள்ள தன் குகையிலே வைத்துக் கொண்டான். அப்போது அப்பெண்மணிக்குண்டான பெருந்துக்கத்தை என்னென்று கூறுவது! "வறியனொருபிறவிக்குருடன்கையில் வந்த பெருவிலைமணிபோல." பிறவித்தரித்திரனையும் குருடனையு

முள்ள ஒருவன் சம்பத்திக்கிடைத்த விலையுயர்ந்த இரத்தினத்தின் அருமையை அறியாமல் எப்படி யிழப்பானோ, அதுபோல் நெடுங்காலம் சிறைப்பட்டிருந்த என்னை அச்சிறையினின்றும் நீக்கிக்கொண்டு வந்த மஹாபுருஷசிங்கமாகிய மகிபனே! உன் அருமை தெரிந்து உன்னை விடாதுபற்றுங் குறையினாலல்லவா இக்கதியெனக்காயிற்றென்று புலம்பி அவ்விராக்ஷஸனுடைய குகைக்குட்சென்றாள். அக்குகைக்குள் அதற்கு முன்னமே தன்னைப்போல அதிசவுந்தரமுள்ள வேறொரு இராஜகன்னிகையை அவ்விராக்ஷஸன் சிறைப்படுத்தியிருந்தமையால், அவளைப்பார்த்திவளும் இவளைப்பார்த்தவளும் ஒருவாறு மனந்தேறினார்கள்.

மலைப்பாதைக்காகச் சென்ற மகிபன் உடனேவந்து பார்க்கையில் திகைத்துவிட்டு மூர்ச்சையுற்றிருந்த தன் தோழனைக்கண்டு அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரஞ்செய்து அவனையெழுப்பி நடந்த வித்தாந்தத்தையறிந்து துக்கப்பட்டு, "[illegible] கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையென்கிற மூதுரை நம்விஷயத்தில் பலித்ததன்றோ"! என்று பிரலாபித்து, கடவுளின் அருள் இருந்தவாறிருக்குமாயின் யாம் செய்தபாலது யாது? என ஒருவாறு மனந்தேறி,

"முயற்சிதிருவினை யாக்குமுயற்றின்மை
யின்மை புகுத்திவிடும்."

ஒருவனுக்கு முயற்சிமாத்திர மிருக்குமானால் எல்லாச்செல்வமும் கைகூடுமென்றும், அம்முயற்சி யொன்றுமாத்திரம் அவனிடத்தில்லாவிடின் அவன் வறுமையடைவது நிச்சயமென்றும் பொருள்பட மேலோர் கூறிய வசனம் ஞாபகத்துக்குவர, அப்பெண்மணியை எவ்வகையாலும் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று துணிந்து மகிபன் புறப்பட்டான். பயங்கரனாகிய தோழனும் அவனுடன் போகவேண்டியதாய் நேரிட்டது.

இவ்வாறு மகிபனும் பயங்கரனும் போய்க்கொண்டிருக்கையில், மகிபன் தன் தோழனைப்பார்த்து, "அண்ணா! நாம் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டகாலத்து இவ்வளவு பொழுதுவாய்ந்த ஒரு கன்னிகையை நாம் பெறுவோமென்னும் எண்ணங் கொண்டோமில்லை, உலகத்தில் சிலர்க்கு நம்மாலாகிய உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்றும் அது மூலமாக இம்மையில் புகழையும் மறுமையில் நித்தியானந்த இன்பத்தையும் அடையலாமென்றுங் கருதியே நாம் புறப்பட்டோம்; உலகத்தில் நிரந்தரமான புகழையும் இன்பத்தையும் மறுமையில் நகிர

தந்தையும் தாந்தக்கதோர் பெருங்காரியத்தை நாம் கடவுளருளால் செய்ய நேர்ந்தோம். கலிங்கபட்டினத்து அப்பெண்மணியை நாம் அக்கொடிய யானைவிட்ட சிறையினின்றும் வெளிப்படுத்தி அவளுடைய பிதாவினிடத்து அவளைக்கொண்டுபோய் விட்டிருப்போமாயின் நமக்கேயன்றி நம்முடைய இராஜவம்ஸத்தார் யாவர்க்கும் இரவியுள்ளளவும் பெரும்புகழ் விளையுமென்பதற்குச் சந்தேகம் யாது? அந்தருதிய வனிதாரத்தினத்தின் துக்கத்தை நீக்கி உயிரைக்காத்ததும், அவளுடைய பிதாவாகிய கலிங்கபட்டினத் தரசனுடைய துயரத்தைப்போக்கி அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை விளைவித்ததும் நமக்கு மறுமையில் சுவர்க்கத்தை விளைக்குமென்று எந்த தர்மசாஸ்திரந்தான் கூறுதொழியும்? நம்மால் வஞ்சனையில்லாமல் செய்யத்தக்க காரியங்களையெல்லாஞ் செய்து முடித்தோம்; அக்காரியங்களினால் விளையத்தக்க பெரும்பயனை அநுபவிக்கவிருந்தகாலத்தில் ஒருக்ஷண நேரத்திற்குள் அதைமுற்றும் இழந்தோம்:—

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற்கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது."

[illegible] உலகத்தில் அநுபவிக்கத்தக்க பொருள்களைக் கோடியளவாக [illegible] சேகரித்தபோதினும், அவரவர்களுடைய வினைக்கீடாக அவரவர்களுக்கு எம்பெருமான் வகுத்தமைத்திருக்கும் வகையினாலன்றி மற்றப்படி இம்மியும் அநுபவித்தல் அரிதாமென்று பொருள்படத் திருவள்ளுவர் கூறிய பொய்யாமொழி நம்விஷயத்திற் பொய்க்குமோ? ஆகையால் நம்முடைய முயற்சிக்கீடாக நாம் கருதியவாறு பயனையநுபவியாமற்போன விஷயத்திற்காக நாம் பகவானை நோவதனால் பயனில்லை, நம்முடைய ஊழிருந்தவாறு அவ்வளவேயாமென்று நாம் மனந்தேறவேண்டும். இப்போது நாமிழந்தபொருள் நமக்குக் கடவுளினது கிருபையினால் கிடைத்தால் கிடைக்கட்டும், இல்லாவிடில் இதுபோன்ற வேறொரு நற்காரியத்தை ஆண்டவருடைய திருவருளைத் தியானித்துச் செய்வோம், அது எவ்வாறாயினுமாருக" என்றுசொல்லி இவ்வாறு தன்தோழனை மனந்தேற்றித் தானும் மனக்கிளர்ச்சியடைந்து ஒருபெருங்காட்டிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில் மகிபன் தன்னுடைய ஆப்தரத்தினமாகிய புலியரசைக் கண்டான். அப்புலி இவனைப்பார்த்தமாத்திரத்தில், "பிராணசேகா! இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னே உன்முகம் பாலசூரியனைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்ததே, இப்போது சூரியோதயகாலத்

றில் மேற்றிசையிலேதோன்றும் சந்திரபிம்பத்தைப்போல் ஒளிமழு
ங்கி வாடியிருக்கின்றனையே, காரணம் யாதோ? புகல்வாயாக" என்று
அவனுடன் கேட்டபோது, மகிபன் தான் அருமையாய்த் தேடிக்
கொண்டுபோன கன்னிகையை ஒரு இராக்ஷஸன் தூக்கிக்கொண்டு
போன விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லித்துக்கிக்கவே, அதுகேட்டு அப்
புலிவேந்து "நேசனே! நீ அஞ்சவேண்டாம், அந்த இராக்ஷஸனை நா
னறிவேன், அவன் வடக்கிருந்து, இவன் நெடுநாளாக காலகாந்த
புரம் என்னும் நகரத்து அரசனுடைய அழகிற்சிறந்த புத்திரியைத்
தூக்கிக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளலோகத்திலே ஓரிடத்தில் நெடுங்
காலமாகச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றான், அவனுக்குத் துணை
யாக, ஐயோ பாவம்! கலிங்கதேசத்து இராஜகன்னிகையும் சேர்ச்
சேர்ந்தனளா? வடக்கே நெடுந்தூரத்திலுள்ள காலகாந்தபுரமென்
னும் அந்நகரத்திற்கு நீ சென்று அத்தேசத்[illegible]ரசனைக் கண்டு, நூறு
யோசனை நீளமுள்ள ஒரு [illegible]ருப்புச்சங்கிலி அவன் கருவூலத்தில்
அதனுதவியால் அவனுடைய பு[illegible]வருவதாக [illegible]
இமொழிகூறி அச்சங்கிலித் தொடரை எடுத்துக்கொ[illegible] இவ்விடத்
திற்குவந்து கடவுளைத்தியானித்து என்னை நினைப்பாயாகில், யான்
அப்போது தோன்றி ஒருபுத்தி சொல்லுகின்றேன், போ" [illegible]
யனுப்பிவிட்டது.

அதுகேட்டு மகிபன் தோழனை இட்டுக்கொண்டு அனேக மலை
களையும் பாலைவனங்களையும் காடுகளையும் பெய்வாரு[illegible]கடந்து
காலகாந்தபுரத்தைச் சேர்ந்து அவ்வரசன் தன்புதல்வியை இழந்து
துக்கப்படுவதை அங்குள்ளாரால் அறிந்து அவனைக்கண்டு, "மன்
னர்பெருமானே! நூறுயோசனை நீளமுள்ள பலமான ஒரு சங்கி
லித்தொடரை எனக்குச் சித்தஞ்செய்து தருவாயாகில் உன்புதல்
வியை யான் கொண்டுவருகின்றேன்" என, அவன் ஒருநொடியில் அச்
சங்கிலித் தொடரைச் சித்தஞ்செய்து வாழ்த்திக்கொடுக்க, அதை
அங்கிருந்து சீக்கிரமாய் இழுத்துக்கொண்டே புலியரசு சொன்ன
காட்டில்வந்து சேர்ந்து கடவுளை வாயாரவாழ்த்தி அப்புலியரசை நினை
த்தான். உடனே அது காற்றாற்பாய்ச்சலுடன் அவ்விடத்தில்வந்து
தோன்றி ஒரு ஓலையில் ஏதோ இரண்டொரு வார்த்தைகளை எழுதி
அதைச் சுருட்டி, அங்கு சமீபத்திலிருந்த ஒரு ஓநாயின் கழுத்திற்கட்டி
அதன்காதில் ஏதோ ஒருவிஷயத்தைச் சொல்லியனுப்பியது. அவ்
வோநாயும் உடனே அதை எடுத்துக்கொண்டு சிறிதுதூரம் சென்று

5190

அக்காட்டின் [illegible]திலிருந்த [illegible]ருவிருட்சத்தின் [illegible]
சிறிதுநேரம் தங்கியமைத்தது. உடனே எண்ணிறந்த வேங்கைப்புலி
களும் அளவிலாச் சிறுத்தைகளும் [illegible] நரிகளும் வரையில்
லாக் காடிகளும் ஏனைய காட்டுமிருகங்களும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து [illegible]
வோநாயுடன் பின்வர ஓநாயும் அவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்
டுவந்து அப்புலியரசன்முன்விட்டது. அவ்வியாக்கிரபதி அவ்வகை
நோக்கி, இங்கு பாதாளம்வரையில் போகத்தக்க ஒருபெரும்பள்ளம்
தோண்டிவிடுங்களென, அவைகள் அவ்வ[illegible]முடித்தன.
உடனே அப்புலிவேந்து மகிபனைப்பார்த்து "அப்பனே! நீ இச்சங்கிலி
யைக்கொண்டு உள்ளிறங்கிப் [illegible]ராக்ஷஸனைத்திருல் அங்குள்
ள இராக்ஷஸனைக்கொன்று அவ்விரண்டு கன்னிகா சிரோன்மணிகளை
யும் கொண்டுவந்து உன்னிஷ்டப்படி செய்து சுகிக்கலாம்" என்று
சொல்லி மறைந்தது. அதனுடன் அங்கிருந்த பிராணிகள் யாவும் தத்
தம் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தன.

அதுகேட்டு மகிபன் தன் தோழனாகிய பயங்கரனைப்பார்த்து,
"அண்ணா! இச்சங்கிலியின் ஒருபுறத்தை நான் இக்குழிக்குமேற்பக்க
மாக இப்பூமியில் நன்றாய்ப்பிணித்துக் கட்டிவிடுகிறேன், இதைப்
பிடித்துக்கொண்டு உள்ளேயிறங்கி மேலே யான் ஏறிவருமிறவரை
யில் இதை ஜாக்கிரதையாய்ப் பற்றிக்கொண்டிருப்பாயாக என்று பலமுறை
யும் வற்புறுத்திக்கூறி" உள்ளே இறங்கினான். இவ்வாறு இறங்கிய மகி
பன் நெடுந்தூரம்வரையில் அச்சங்கிலியைப்பற்றிக்கொண்டேபோய்ப்
பாதாளலோகத்தில் இறங்கி ஒருபிரமாண்டமான ஆலமரத்தையும் அம்
மரநிழலில் அதிசுந்தரமாயமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பிருந்தாவனத்
திலேயிருந்த கலிங்கபட்டணத்து அரசிளங்குமரியைக்கண்டு உள்ளக்
களிப்படைந்தான். அவளும் இவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் ஆதவ
னைக்கண்ட தாமரைபோல் முகமலர்ச்சியடைந்து, தம்மை மீண்டும்
சிறையினின்றும் நீக்க இம்மஹாபுருஷனை இங்கு அனுப்பிய பரம்
பொருளுடைய கருணையை பொன்னெனப்பேணி ஆனந்தபரவச
மானாள். அவள் இதற்குமுன்னமே தன்மித்திரியாகிய காலகாந்த
புரத்து அரசிளங்குமரிக்கு மகிபனுடைய பிரதாபங்கள் யாவற்றை
யும் கூறியிருந்தாளாகையால் அவளும் இவனுக்கு முகமன்கூறி உப
சரித்தாள். அவ்விரண்டு பெண்மணிகளும் அவனைப்பார்த்து, "புரு
ஷோத்தமனே! எங்களைச் சிறைப்படுத்திவைத்திருக்கும் துஷ்ட
இராக்ஷஸன் உன்னைக்கண்டால் கொன்றுவிடுவான், அவன்மெய்

மறந்து தூங்குகையில்தான் மஹாபுருஷனாகிய உனக்கும் கொல்வது சாத்தியமாகுமாதலின் அவர் தூங்குமளவும் உன்னை நாங்கள் இம்மரப்பொந்தில் மறைத்து வைக்கின்றோம்" என, அதற்கு மகிபன் உடன்பட்டு அவ்வாறே பதுங்கியிருந்தான். இவ்வாறிருக்கையில் மஹாவீராவேசத்துடன் நெருப்புச்சுவாலை கண்ணினிடமாகவும் வாயினிடமாகவும் வீசப் பூமி திடுதிடுவென்று அதிர அந்த இராக்ஷஸன் அம்மரத்தண்டைவந்து உட்கார்ந்துகொண்டான். அப்போது அப்பெண்மணிகள் சித்தஞ்செய்து வைத்திருந்த ஆகாரவகைகளைப் பர்வதாகாரம்போல் அவனுக்குமுன் வட்டிக்க அவைகளை அவன் விலாப்புடைக்கத்தின்று கள்ளுப்பானமுஞ்செய்து பொத்தென்று கீழேவிழுந்து பிரக்ஞையற்று அயர்ந்து தூங்கிவிட்டான். அதுகண்டு மகிபன் சர்வேஸ்வரனைத் தியானித்துக் கீழிறங்கித் தன் கூரியவாளினால் அக்கொடியோனுடைய கழுத்தை இரண்டு துண்டுபட வெட்டினான். அப்போது அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட உதிரப்பிரவாகத்தை என்னென்று கூறுவது! இவ்வாறு அந்த இராக்ஷஸன் ஒழிந்து தொலைந்தமாத்திரத்தில் அவ்விரண்டு வனிதாரத்தினங்களும் ஆனந்தமேலீட்டினால் தங்களிடத்திருந்த சில சுவையோடுகூடிய ஆகாரத்தை மகிபனுக்குத்தந்து உபசரித்து, "தீரனே! இனி யாங்கள் போய்ச்சேரும் வகையெப்படி." என்று குறையிரக்க, மகிபன் அவர்களை நோக்கி, "மங்கையர்க்கரசிகளே! இச்சங்கிலித் தொடரைப்பற்றிக்கொண்டு மெள்ளமேலே ஏறிப்போனால் இச்சங்கிலியின் மற்றொருபுறத்திலே என் ஆப்தனொருவனிருக்கிறான், அங்குபோய் நீங்கள் சற்றே இளைப்பாறிக்கொண்டிருங்கள், உடனே நானும் மேலே ஏறிவருகிறேன்" என்றான். அவ்வாறே அம்மங்கையர்கள் அச்சங்கிலித்தொடரைப் பற்றிக்கொண்டு மேலேறிப்போய்ப் பயங்கரனண்டைவந்து சேர்ந்தமாத்திரத்தில் மகிபன் தங்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தவாறே அச்சங்கிலியை அசைத்துக் குறிகாட்டினார்கள். இக்குறியைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவ்விரண்டு செல்வக்குமரிகளும் க்ஷேமமாய்ப்போய் மேலே சேர்ந்தார்களென்று மகிபன் ஐயமறவுணர்ந்து தானும் மேலே வருவதற்காகச் சங்கிலியைப்பற்றி ஏறத்தொடங்கினான்.

இவ்விரண்டு பெண்மணிகளையுங்கண்ட பயங்கரனென்னும் தோழன் அவர்கள் விஷயத்தில் பெரு[illegible]மங்கொண்டு இவ்விருவரையும் தானே மணஞ்செய்யவேண்டுமென்று கருதி, தன் அருமைத்தோழ

னாகிய மகிபன் விஷயத்தில் பொறாமைகொண்டு அவனைக்கொல்ல நிச்சயித்து, அச்சங்கிலியை அவிழ்த்துக் கீழே விட்டுவிட்டான். சிறிது தூரம் மேலே ஏறிவந்துகொண்டிருந்த மகிபன் திடீரென்று கீழே வீழ்ந்தான். அவன்மேல் நூறுயோசனை நீளமுள்ள பாரமான அச்சங்கிலித்தொடர் அவ்வளவும் விழ்ந்தது. அவனுடைய எலும்புகளெல்லாம் ஒடிந்து அன்றே அவனிறந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அவனுடைய தெய்வபக்தியும் நல்லொழுக்கமும் நற்சிந்தையுமே அவனைத் தலைகாத்தன.

சற்றுநேரம் மகிபன் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து பகவானைநோக்கி, "எம்பெருமானே! யான் மனதறிய எவர்க்கும் எவ்வகையான தீமையும் செய்தவனல்லன், அவ்வாறிருந்தும் யானினித் தப்பிப்பிழைக்க வகையிராதபடி இத்தகைய போபத்திற்குள்ளாயினேன்,"—

"நீயெப்படியிருந்தாலுமன்றே நின்பெருங்கருணை
தாயெனத்தகுமியார்க்குமுன் சச்சிதானந்தத்பரமே."

என்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்து,—

"சன்றிதீர்வையத்துளெல்லாருமெத்துணையும்
வேண்டார்மற்றியவிழைபயனல்லவை
வேண்டினும்வேண்டாவிடினுமுறற்பால
தீண்டாவிடுதலரிது."

இவ்வுலகத்துள் துன்பத்தை எவரும் எவ்வளவும் விரும்புவதில்லை, யாவரும் இன்பத்தையே விரும்புவார்கள், அவ்வாறிருந்தும் அவரவர்களுக்கு அந்தந்தகாலங்களில் அந்தந்த இடத்திலே விளையவேண்டிய சுகதுக்கங்கள் அவர்கள் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் வந்தே யடையுமென்று பொருள்பட மூதறிஞர் கூறிய பிரமாணங்களை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு மனந்தேறினான்.

இவ்வாறு மகிபனைத் துன்பத்துக்காளாக்கிய பயங்கரன் செய்த காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவ்விரண்டு தையன்மாரும் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாகி ஐயோ! முறையோ! என்று பலவாறு அலறித் தமக்கு உயிர்ப்பிச்சை நல்கிய மகிபனை நினைந்து நினைந்து அழுதார்கள். அவர்களைப் பார்த்து பாதகன்மார்க்கனாகிய பயங்கரன், "ஓ பெண்களே! எவன் எப்படியானால்தான் உங்களுக்கென்ன? உங்களுடைய க்ஷேமத்தை நீங்கள் பாருங்கள், உங்களைக்

கொண்டுபோய்க் கலிங்கபட்டினத்திற் சேர்க்கின்றேன், வாருங்கள்" என்று அவர்களை யிட்டுக்கொண்டுபோகிறான். அவனைப் பின்தொடர்ந்த அப்பெண்மணிகள் இப்பாழுங்கிடாளனுடைய முகத்தில் விழிப்பதும் மஹாபாதகத்திற்கு ஹேதுவாகுமென்று கருதியபோதிலும் வேறே கதியற்று அவன் பின்னே சென்றார்கள். பயங்கரன் இவர்களை யிட்டுக்கொண்டு நெடுநாளாக யாத்திரைசெய்து கலிங்கபட்டினம்போய்ச் சேர்ந்து, இராஜகுமாரனாகிய மகிபனே தானென்று நடித்து அக்கலிங்கபட்டினத்து அரசிளங்குமரியை யானையினின்றும் தானே விடுவித்ததாகவும், பிறகு இராக்ஷஸனைக் கொன்று தானே அவளைக் கொண்டுவந்ததாகவும் [illegible]ப்பிரதாபங்கூறி அவ்வரசனை நம்பும்படி செய்தான். இதைக் கேட்டிருந்த அரசனுடைய புதல்வி பயங்கரன் சொல்லிக்கொண்டுவந்த பொய்மொழிகளை மறுக்காமல் மேல் விளைவதைப் பார்ப்போமென்று மௌனமாயிருந்துவிட்டாள். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட கலிங்கபட்டினத்தரசன் பயங்கரன் சொல்லிவந்ததையெல்லாம் நம்பி, தான் முன்னே வாக்குதத்தஞ் செய்தபடியே தன்னுடைய அருமைப்புதல்வியையும் காலகாந்தபுரத்து அரசனது குமாரியையும் அவனுக்கு ஏககாலத்தில் மணஞ்செய்விக்கப் பிரயத்தனங்கள் செய்யத்தொடங்குகையில், அவ்விரண்டு பெண்மணிகளும் அரசனைநோக்கி, "ஐயனே! நாங்கள் நெடுங்காலம் சிறைப்பட்டு அதனால் பிரஷ்டையடைந்திருந்தபோது கடவுளுக்குச் சில பிரார்த்தனைகள் செய்துகொண்டோம், அவற்றை முடிக்கச் சில விரதங்களை நாங்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறபடியால், ஒரு மாதகாலம்வரையிலே இவ்விவாகமஹோத்ஸவத்தை நிறுத்திவைக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்" என, அதற்கரசனுடன்பட்டு அப்படியே விவாகத்தை நிறுத்திவைத்துப் பயங்கரனுக்குமாத்திரம் தன் வாக்குதத்தப்படி அன்றே தன் அரசைக்கொடுத்து இராச்சியபட்டாபிஷேகம் சம்பிரமமாய்ச் செய்வித்தான். அதுநிற்க.

பாதாளலோகத்தில் வீழ்ந்து தியங்கிக்கொண்டிருந்த மகிபன் வரலாற்றை இனிக் கூறுவோம். அவன் லோகநாயகனைநோக்கிப் பலவாறு துதித்துக்கொண்டிருக்கையில், "மைந்தனே! உனக்கு யாது வேண்டும்"? என்று ஓர் அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதற்கு அவன் "சுவாமி! யான் நினைக்கும்போது கருடவடிவு கொள்ளவேண்டும்" என்று குறையிரந்தான். பகவான் அவ்வாறே அவனுக்கு வரமளித்தார். சிலநாளானபின் அவ்வரத்தின் மேன்மையினால் மகிபன் ஒரு

கருடப்பட்சி உருவெடுத்துக்கொண்டு, முன்னே சங்கிலித்தொடர் மாட்டியிருந்த வழியாகப் பாதாளலோகத்தினின்றும் மேலெழும்பிப் பூலோகத்திற்கு வந்து மீண்டுந் தன் இயற்கைவடிவை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவரும் தன்னை அறியாதபடி மாறுவேஷம் பூண்டு காலகாந்தபுரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். "சிறிதுகாலத்திற்கு முன்னே இவ்வூர் அரசிளங்குமரியைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாக உறுதிமொழிகூறி ஒரு நீண்ட சங்கிலித்தொடரை வாங்கிப்போன மகிபன் என்னும் இராஜகுமாரன் திரும்பினானா"? என்று அவன் சிலரை அங்கே கேட்க அவர்கள் இல்லையென்று மறுமொழி கூற, மகிபன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஓர் எளிய யாசகனைப்போல் வேஷம்பூண்டு அனேக காடு-மலை நாடு-ஆறு முதலியவற்றைக் கடந்து நெடுநாள் யாத்திரைசெய்து முடிவில் கலிங்கபட்டினத்திலே ஒருவீட்டில் வந்து சேர்ந்தான். "அக்கலிங்கபட்டினத்து இராஜகுமாரியைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப்போன மகிபன் என்னும் இராஜகுமாரன் அவ்வாறே தேடிக்கொண்டுவந்தனனா"? என்று அங்கு சிலரை அவன் கேட்க, அவர்கள் "ஆம், அந்த மஹாவீரன் யானையைக்கொன்று அவளையும் காலகாந்தபுரத்து இராஜகன்னிகையையும் கொண்டுவந்தானென்றும், அவனுக்கு மூன்றுமாதத்திற்குமுன்னேதான் இராச்சியபட்டாபிஷேகம் ஆயிற்றென்றும், அக்கன்னியரிருவரும் ஓர்வகை விரதத்தை இப்போது அநுஷ்டித்து வருகிறார்களென்றும், இன்னும் மூன்றுமாதங் கழித்து அவ்விருவரும் அவனை மணஞ்செய்வார்களென்றும் சொல்லக்கேட்டு, பரதேசி வேஷம்பூண்ட மகிபன் அவ்வூரில் சில வீடுகளில் பிச்சையெடுத்துக்கொண்டு சிலநாள் ஜீவித்துவந்தான். மகிபன் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தினாலும் தெய்வகடாட்சத்தினாலும் தப்பித்துக்கொண்டு ஒருவேளை இவ்வூர்க்கு வருவானென்று எதிர்பார்த்த பயங்கரன் அந்நகர் சோதனைக்காரர்களை அழைத்து, இன்னின்ன லட்சணமுடைய ஒருவன் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு எப்போதாவது இந்நகரில் எவ்விடத்திலாகிலுமிருக்க நீங்கள் காண்பீர்களாகில் உடனே அவனைப் பிடித்தபிடியாகத் தூரத்திலுள்ள காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் அவனுடைய வலதுகரத்தையும் இடதுகாலையும் வெட்டிப்போட்டுவிட்டு வந்துவிடுங்களென்று கட்டளையிட்டிருந்தானாகையால், அவர்களுடைய கண்ணில் கிரஹசாரம் போதாமல் மகிபன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். உடனே அவர்கள் அவனைப் பிடித்துக் காட்டுக்குக்கொண்டுபோய் அவனுடைய வலது கரத்தையும் இடதுகாலையும் வெட்டிப் போட்டுவிட்டு வந்தார்கள்.

உடனே மகிபன், "ஓ பரம்பொருளே! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையென்னும் பழமொழி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எனக்குத்தானா பலிக்கவேண்டும்? இவ்வாறு இடைவிடாமல் என்னைத் துயரக்கடலில் வீழ்த்துவதைக்காட்டிலும் ஒருமிக்க இவ்வுடற்பொறையை நீக்கி உன் திருவடிச்செல்வத்தை அடையும்படி நீ எனக்குக் கிருபைசெய்யலாகாதா"? என் ஊழிருந்தவாறு என்னே! என்னே! இனி யான் தப்பி உய்யும் வழியாதோ? அறிகிலேன்; சுடச்சுட மாசு நீங்கிப் பொன்னுக்கு ஒளி அதிகப்படுவதுபோல் என்னுடைய ஆத்மாவைப்பற்றிய குற்றங்களெல்லாம் இதுபோன்ற பற்பல துன்பங்களை அநுபவிப்பதனாலே நீங்கிப் புனிதப்படுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று இவ்வாறு கடவுளை நோக்கிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், தன்னுடைய ஆப்தனாகிய புலிவேந்தன் அவ்விடத்தில் தோன்றித் தன்னை முன்னே அவன் விட்டுப்பிரிந்த க்ஷணந்தொடங்கி அதுவரையில் நடந்த வரலாற்றை அவன்மூலமாகக் கேட்டுத் துக்கித்து மகிபனைப்பார்த்து, "ஓ பிராணநேசா! நீ அஞ்சவேண்டாம், சற்றுநேரம் இவ்விடத்தில் உன் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிரு" என்று சொல்லி மறைந்தது.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு அப்புலிவேந்து தன் மரபுக்கு ஆசாரியனாகிய வியாக்ரமரிஷியினிடத்திற்சென்று சில மந்திரோபதேசம் பெற்று அதிசீக்கிரம் மகிபனிடத்திற்கு மீண்டும் வந்து அவனைப்பார்த்து, "அன்பனே! இதோ உனக்கொருமந்திரம் நான் உபதேசிக்கிறேன், இதை நீ இவ்வாறு நேரே சொல்வாயானால் வெட்டுண்ட உன் அங்கங்கள் நீ வளரப்பெறுவாய், அப்படிக்கன்றி நீ இந்த மந்திரத்தைத் தலைகீழாகச் சொல்வாயானால் நன்றாயிருக்கும் அங்கங்கள் உடனே பங்கமாய்விடும், இதுவுமன்றி இதோ இன்னுமொரு மந்திரம் சொல்லுகிறேன், இதை நீ உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறவரையில் எவருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் சுகமாய்த் திரியலாம்" என்று சொல்லி அம்மந்திரங்களை அவனுக்கு உபதேசஞ்செய்தது.

அவைகளை அவ்வாறே கற்றுக்கொண்ட மகிபன் அப்புலிவேந்தின் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, "ஆப்தனே! உனக்கு நான் எப்போதோ செய்த ஒரு சிறு உபகாரத்திற்காக நீ எனக்குச்செய்த அளவிறந்த பிரதிஉபகாரங்களை யான் என்னென்று கூறுவேன்"!

"எழுமையெழுபிறப்பு முள்ளுவர்தங்கள்
விழுமந்துடைத்தவர் நட்பு."

"மேலோர் தங்களுக்கு ஒருகாலத்துண்டாகிய துன்பத்தை நீக்கினவர்களுடைய நட்பை எழுவகைப்பிறப்பிலும் மறவாரென்னும் வாக்கியத்திற்கு உன்னைக்காட்டிலும் வேறேயார் இலக்கியமாகப் போகின்றார்கள்? நான் துன்பப்படுங்காலத்தில் நீ எவ்வளவு எளிதில் என்முன் தோன்றுகின்றனையோ அப்படியே இவ்வுலகத்தில் நான் கடவுள் கிருபையினால் இன்பம் அநுபவிக்கவிருக்குமாயின் அந்தக் காலத்திலும் நான் உன்னை நினைக்கும்போது நீ எனக்கெதிர்ப்படவேண்டும்" என்று சொல்ல, அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று வியாக்ரபதி அவனுக்கு உறுதிமொழிகூறி மறைந்தது.

இவ்வாறு மந்திரோபதேசம்பெற்று மகிபன் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதபடி கலிங்கபட்டினத்துட்பிரவேசித்து, புஷ்பங்கட்டி விற்கும் ஒரு பண்டாரச்சி வீட்டுக்குச்சென்று அவளைக்கண்டு, "நான் மாலைகட்டுவதில் மஹாசமர்த்தன், எனக்கு வேளைக்கு ஒருபிடி சாதம் மாத்திரம் நீபோட்டுக்கொண்டு வருவாயாகில் உனக்குநான் மிகவும் உதவியாயிருக்கிறேன்" என்றான். அதுகேட்டு அவள் "நீ ஒருகாலுங் கையும் அற்றவனாக இருக்கின்றாயே, என்னவேலை செய்யப்போகிறாய்? ஆயினும் உனக்கொருபிடிசோறு வேளைக்குப் போடுவதனால் எனக்கும்புண்ணியமே" என்று சொல்லி அவனை வீட்டில்வைத்துக் கொண்டாள். அவள் தன்னைப் பாராச்சமயம்பார்த்து மகிபன் மந்திரத்திறத்தால் தன்னுடைய காலையும் கையையும் வளரச்செய்து கொண்டு அதிவிரைவாக மாலையைத்தொடுத்து வைத்துவிட்டு, அவள் பார்க்குமுன்னே அம்மந்திரத்தைத் தலைகீழாக உச்சரித்து அப்படியே அவயவபங்கமடைந்திருப்பான். இவனுடைய அற்புதவேலைத்திறத்தை அப்புஷ்பக்காரி மிகவும் வியந்துவருவாள். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் அவன் நெடுந்தூரம்வரையில் வாசனைமிகுந்த திவ்வியமான முல்லைமலர்களைக் கொண்டுவந்து அவற்றால் இரண்டு அதிவிசித்திரமான அங்கிகளைச்செய்து அவற்றுள் ஒன்றில் தன்னுடைய மோதிரத்தை அப்புஷ்பக்காரிக்கும் தெரியாமல் கட்டி அவைகளை ஒருகையில் அடங்கத்தக்க அவ்வளவு சிறியனவாகச் சுருட்டிப் புஷ்பக்காரியிடத்திற் கொடுத்து, "இதைக் கொண்டுபோய் இப்பட்டினத்து அரசிளங்குமரிக்குச்சமர்ப்பிப்பாயாக" என்று சொல்லியனுப்பினான். அவற்றை அப்புஷ்பக்காரியும் மாலைகளோடுஞ்சேர்த்து அவ்வாறே கொண்டுபோய் அக்கன்னிகையினிடத்திற் கொடுக்க, அவள் அவற்றைப் பிரித்துப்பார்த்து மிகவும் வியந்து அப்

புஷ்பக்காரியைநோக்கி, இவ்வங்கிகளை இவ்வாறுகொடுத்தது யாரென்றாள். அதுகேட்டுப் புஷ்பக்காரி, "ஓ செல்வநாயகி! சிலதினங்களாக என்னிடத்தில் வலதுகாமும் இடதுகாலும் அற்ற அதிசுந்தரமுள்ள ஒருவன் வேலையில் அமர்ந்திருக்கிறான், இது அவனுடைய விசித்திரமானவேலை" என்றாள். அதுகேட்டு அப்பெண்மணி அப்புஷ்பக்காரிக்கு நூறுவராகன்கொடுத்து, "இதைக்கொண்டு நீ அவனுக்குத்தகுந்த உபசாரங்கள்செய்து அவனை வீட்டைவிட்டு வெளியேபோகாதபடி பத்திரமாய்ப்பாதுகாத்து வருவாயாக, உன்னிடத்தில் அவன் வேலையிலமர்ந்திருக்கும் விஷயத்தை ஒருவருக்கும் சொல்லாதிருப்பாயாக" என்றுசொல்லி அனுப்பிவிட்டாள். உடனே அவ்வரசிளங்குமரி அவ்விரண்டு அங்கிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் சகோதரியாகிய காலகாந்தபுரத்துச் செல்வச்சீமாட்டியைத் தனியே அழைத்து அவளுக்கு மகிபனுடைய மோதிரத்தைக்காட்டி, "நம்மைக் கடுஞ்சிறையினின்றும் வெளிப்படுத்தி நமக்கு உயிர்ப்பிச்சைதந்த புருஷோத்தமனாகிய மகிபன் நம் ஊரில் புஷ்பக்காரிவீட்டில்வந்து சுகமாயிருக்கிறான்" என்று எல்லா விவரங்களையும் அவளுக்குத் தெரியப்படச்சொன்னாள். அதுகேட்டு அவள் "பயங்கரனுடைய கட்டளையினாலே நம் ஊர் நகர்சோதனைக்காரர்கள் அவனுடைய வலதுகரத்தையும் இடதுகாலையும் வெட்டியிருக்கிறார்களே, அவன் எவ்வளவு குரூபியாகவும் அவலட்சணமாகவும் இருந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்டவனைத்தான் நாம் மணஞ்செய்யவேண்டும்" என்றாள். ஒருபுறத்துச் சந்தோஷமும் ஒருபுறத்துத் துக்கமும் உடையவர்களாகி இவ்விரண்டு கன்னிகையரும் நாளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில், மூன்றுமாதம்கழிந்தபின் அவ்விரண்டு அரசிளங்குமரிகளும் இனி விவாகத்திற்குவேண்டிய பிரயத்தனங்களைச்செய்யலாமென்று கலிங்கபட்டினத் தரசனுக்குச் சங்கதி தெரிவித்தார்கள். உடனே அவன் பேரானந்தமடைந்து பயங்கரனாகிய கலிங்கபட்டினத்து அரசனையழைத்து இச்செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவன் ஆனந்தபரவசனாகிக் குதூகலத்துடன் ஐம்பத்தாறு தேசங்களுக்கும் திருமணப்பத்திரிகை அனுப்புவித்து அந்நகர் முழுவதையும் இந்திரனுடைய நகரத்தைப்போல் சிங்காரிக்கக்கட்டளையிட்டான். இத்திருமணப்பத்திரிகையும் தன் கன்னிகையின் க்ஷேமசெய்தியும் காலகாந்தபுரத்தரசன் வரப்பெற்றுக்கொண்டமாத்திரத்தில் புளகாங்கிதனாகி அநேகவரிசைகளோடு வந்து கலிங்கபட்டினத்தைச் சேர்ந்தான்.

விவாகத்திற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட நாள்வந்துவிட்டது. ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும் தத்தம் இஷ்டஜன குடும்ப சமேதராய்க் கலிங்கபட்டினத்தை வந்தடைந்தார்கள். விவாகத்திற்கு முன்னே நடத்தவேண்டிய உபநயனம், நலங்குமுதலிய சடங்குகளை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் கலிங்கபட்டினத்து அரசிளங்குமரியும் காலகாந்தபுரத்துச் செல்வநாயகியும் கூடியவளாயில் பயங்கரனைத் தீண்டாமலே அவன்விஷயத்தில் அருவருப்புப்பாராட்டிச் சுளித்தமுகத்துடனிருந்தார்கள். இதைக்கண்ட சர்வஜனங்களும் ஒருவித வியப்படைந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், மாங்கல்யதாரணஞ்செய்ய இன்னும் ஐந்தாறு நிமிஷங்களிருக்கும்போது அவ்விரண்டுகலியாணப் பெண்களும் எழுந்துநின்று சபையாரைநோக்கி, "பெரியோர்களே! கேளுங்கள், இதோ எங்களை மணஞ்செய்வதற்காக மணவாளக்கோலம் பூண்டிருக்கும் இவன் வாஸ்தவத்தில் மகிபனேயல்ல, எங்களுடைய சிறைநீக்கி எங்களுக்கு உயிர்ப்பிச்சைதந்த பிராணநாயகனாகிய மகிபன் எங்களுடைய புஷ்பக்காரிவீட்டிலிருக்கின்றான், போய் அந்த மஹாபுருஷனைத் தக்கமரியாதையுடன் கொண்டுவாருங்கள், அம்மகிபனை தானென்று யாவரையும் மருட்டி இவ்வூர்ப் பட்டாபிஷேகத்தையும் இவன் பண்ணிக்கொண்டான், இவனுடைய வாஸ்தவமானபெயர் பயங்கரன், எங்களுடைய பிராணநாயகனாகிய மகிபன் போராபத்துகளுக்கெல்லாம் முன்னாகி எங்களை ரட்சித்தபோது மீண்டும் எங்களைப் போராபத்திற்குள்ளாக்கிய பலஹீனன்தான் இப் பயங்கரன், இம்மட்டோ? தன்னை ஆதிமுதல் உயிரைப்போற் பாதுகாத்துவந்த மகிபனை நன்றியற்றவனாய்ச் சங்கிலித்தொடரையவிழ்த்து அமிழ்த்திக்கொல்லத்துணிந்த நன்றிகெட்டவன் இவன்," என்று இவ்வண்ணமாக ஆதியோடந்தமாய் எல்லாவிர்த்தாந்தங்களையும் சொல்லி முடித்தார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே மகிபனென்று இதுவரையில் நடித்துத் திரிந்த பயங்கரன் என்சாணுடம்பும் ஒரு சாணுடம்பாகக்குன்றி முகங்கறுத்து வெயர்த்து, நெஞ்சம்பதைபதைக்கவும் மனச்சான்று உள்ளேவேதனைசெய்யவும் அவமானக்கடலில் மூழ்கிப் பொத்தென்று கீழேமூர்ச்சையாய் வீழ்ந்தான். இவனிப்படியிருக்கையில், அக்கன்னியர்கள்சொன்ன விஷயத்தைக் கண்டறியவேண்டுமென்று அங்கிருந்த யாவரும் திடீரென்று புஷ்பக்காரிவீட்டிற்குச்சென்று மகிபனைச் சர்வமரியாதைகளுடன் இட்டுக்கொண்டுவந்து கலியாணப்பந்தலில் நிறுத்தினார்கள். அப்போது அவன் வலதுகரமும் இடதுகாலும் அற்றவனாயிருப்பதைக்கண்டு,

இது பயங்கரனுடைய செய்கையினால் விளைந்ததேயென்று யாவரும் அறிந்தார்கள். அத்தருணத்தில் மகிபன் ஆதியோடந்தமாக நடந்த விர்த்தாந்தங்களையெல்லாம் கேட்போர்வியக்குமனமுருகும்படிச் சொல்லி முடித்துத் தன்பிராணநேசனாகிய புலியரசு தனக்கு உபதேசித்திருந்த மந்திரங்களின் உண்மைகளை அவர்களுக்கு மெய்ப்பித்து, பங்கப்பட்ட அவயவங்கள் வளரப்பெற்றுத் தன் நிஜசொரூபத்தோடு நின்றான். இதைக்கண்ட கன்னிகைகள் அடைந்தமகிழ்ச்சியை ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேடனும் கூறச் சக்தியற்றவனாயிருப்பான்.

அப்போது மகிபன் அங்கிருந்த எல்லோரையும்பார்த்து "நீங்கள் ஒருவரும் பயப்படவேண்டாம், தைரியத்தோடிருங்கள்" என்று சொல்லித் தன் ஆப்தரத்னமாகிய புலியரசைத் தியானித்தான். அது யாவருடைய உள்ளமும் நடுங்கும்படி உடனே கன்யாஸ்ரமப்பக்கத்தில் வந்து தோன்றி மகிபனை ஆலிங்கனஞ்செய்து முத்தமிட்டது. அப்புலியரசினது நன்றியின் பெருமிதத்தைப்பற்றி மகிபன் எல்லோர்க்கும் வியக்கும் பலவாறாகக் கூறினான். பின்பு மகிபன் தனியே சென்று பயங்கரனை, விவாகஞ்செய்துகொள்ளும்படி காலகாந்தபுரத்துக் கன்னிகையைப் பலவாறாக வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டும், அவள் அந்த சண்டாளனை மணம்புரிவதினும் பிராணத்யாகஞ் செய்துகொள்வதாய்க் கட்டுரை கூறினளாகையால் வாக்குதத்தப்படியே அவளையும் தானே மணஞ்செய்ய இசைந்தான். விவாகச்சடங்குகளெல்லாம் பூர்த்தியாயின. அப்போது திரிமண்டலதேசத்தரசனாகிய திருவிராஜனென்னும் மகிபனுடைய பிதாவும் அவனுடைய மந்திரியாகிய திருவி[illegible]னும் அச்சபையின் ஓர்புறத்திலே எல்லா அதிசயங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களாகையால் அவர்கள் வெளியேவந்து மகிபனை ஆலிங்கனஞ்செய்து முத்தமிட்டார்கள். அவனும் அவர்களைக்கண்டு வியப்படைந்து தன் பத்தினிமார் சகிதமாக அவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றான்.

உடனே மகிபன் மூர்ச்சையடைந்திருந்த சோதரனாகிய பயங்கரனிடத்திற்போய் அவனுக்குத் தகுந்த சிகிச்சைசெய்து ஆலிங்கனம்பண்ணி அவன் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்தெழுந்து அவனைப்பார்த்து, "சோதரனே! என்னாலல்லவா இவ்வளவு அவமானம் உனக்கிப்போது கிட்டிற்று? நான் இந்த இரண்டு கன்னிகைகளையும் பாதாள லோகத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பிரயத்தனப்பட்டபோது அவர்களுக்குள் ஒருத்தியை உனக்கு மணஞ்செய்வித்து மற்றொருத்தியை நான் மணஞ்செய்துகொள்ள நிச்சயித்திருந்தேன்; இப்

போது உன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி எவ்வளவோ நான் அந்தரங்கத்தில் அவளுக்குப் புத்திமதி சொன்னபோதிலும் அவள் உன் செய்கைக்காக உன்னை முகாலோபனமும் செய்யமாட்டேனென்கிறாள். உன்னை மணஞ்செய்வதைக்காட்டிலும் அவர்கள் கன்னிகைகளாகவேயிருந்து சாதலே உத்தமமென்கிறார்கள். யதார்த்தத்தில் மனதிலே விருப்பமில்லாதவர்களை மணஞ்செய்துகொள்வதனாற் பயனில்லை; ஆகையால் நீ உன் பிதாவுடன் வீடுபோய்ச்சேர்ந்து சுகமாய் வாழ்வாயாக" என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டான்.

பிறகு மகிபன் தன் ஆப்தநேசனாகிய புலியரசனுக்குத் தக்க விருந்தளித்து நமஸ்காரஞ்செய்து அனுப்பிவிட்டுப் புஷ்பகவாரிக்கு வேண்டிய வெகுமதிகள்தந்து அவளை மகிழ்வித்தான். பிறகு அவன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு எல்லா அரசர்களையும் தத்தம் தேசங்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தன் பத்தினிமாருடன் சுகமாய்வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

இதனால் துஷ்டஜந்துக்களிலொன்றாகிய புலியும் தனக்கு உபகாரம் செய்தவன் தான் பட்சணை செய்யும்படியாகிய மானிடனாயிருந்தும் "நன்றிமறப்போர் நலமடையார்" என்னுங் கருத்துக்கிணங்க, அவனுக்குப் பிரதியாய்ப் பலவிதத்திலும் உபகாரஞ்செய்திருக்கின்றது.

"எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டாமுய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு."

உலகத்தில் ஒருவன் எவ்வகையான அதர்மகாரியங்களைச் செய்தபோதிலும் அவற்றிற்குப் பரிகாரங்கள் தேடிக்கொள்ளுதல் கூடுமென்றும், ஒருவன் செய்தநன்றியை மறப்பதனாலாகிய மஹா பாதகத்துக்குத் தீர்வாக எவ்வித பரிகாரமுமில்லையென்றும் திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மையை யோசிக்கையில் செய்ந்நன்றி மறத்தலானது உலகத்தில் மஹாபாதகமாயிருக்கிறதென்று விளங்குகின்றது. அப்படி செய்ந்நன்றியை மறந்தவன் சிலகாலம் உலகத்தில் சுகஜீவியாயிருந்தாலும், அவன் ஆயுளின் இறுதியில் அதன்பலனையநுபவித்துத் துக்கக்கடலில் ஆழ்வானென்பதும் நிச்சயம்.

முற்கூறிய கதையில் பயங்கரன் தான் மகிபனுக்குச் செய்த துரோகச்செய்கைக்குக் கடைசியில் அவமானமடைந்து துக்கசாகரத்திலழுந்தியதைத் திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்க. இன்னும் மகிபனுடைய விவேகத்தன்மையை இங்ஙனம் சற்று கவனிக்கவேண்டியது அவசியகம். அவன் தனக்குப் பலவிதத்திலும் துரோகஞ்செய்து துன்பத்திலழுத்திவிட்ட துரோகியின்மேல் சற்றும்வெறுப்புறாமல்

கடைசியில் அவனுக்கு இதவார்த்தைகள் கூறி அவன் அவமானமடைந்ததற்குந் தானே காரணமாயிருந்ததாகச்சொல்லி விசனமுற்று அவனைத்தேற்றி யனுப்பிவிட்டானல்லவா? இதைப்போலவே விவேகிகள் பிறர் தமக்கு எவ்வளவு கெடுதிசெய்யினும், அதைப் பாராட்டாமலே தாம் அவர்களுக்கு உபகாரமே செய்வார்கள். இது நிற்க.

முற்கூறிய கதையினால் நன்றிமறந்த பயங்கரன் கடைசியில் அவமானமடைந்ததுபோல, நம்முடைய மாதாபிதாக்களால் புரியப்பட்ட உபகாரத்தை மறந்து அவர்களுக்கு நாம் அபகாரிகளாய்விட்டால் அதனால் நாம் துன்பத்திற்காளாகித் துயரக்கடலில் ஆழ்வோமென்பதற்கும் சந்தேகமா?

இதுவரையில் யாம் கூறிப்போந்த விஷயங்களை நமது நுண்ணறிவினாற் கூர்ந்தாலோசிக்கின், நாம் இப்பூவுலகத்தில் உற்பத்தியானதும், நமக்கு அநுபவமாயுள்ள சுகசாதனங்களை நாம் நுகரத்தக்க இப்பருவமடைந்ததும், நமது பெற்றோர்களாலேயேயன்றி மற்றோர்களாலல்லவென்பது நன்கு விளங்கும்; நம்மாதாபிதாக்கள் நமது சிசுப்பருவத்தில் நம்மீதாவல் வைத்துச் சிரத்தையுடன் அதிசிரமமெடுத்துக்கொண்டு நம்மைக் காப்பாற்றியிராவிடின் நம்முடைய கதி அதோகதிதானென்பது திண்ணம். அல்லாமலும் நமது சிசுப்பருவந்தொடங்கி நம்முடைய அபிவிர்த்திக்காக அதிஜாக்கிரதையாய்ச் சிரமமெடுத்துக்கொண்டவர்கள் வேறு யாராவதுண்டா? , இல்லையென்பது சர்வஜனசம்மதம். ஆகலின் அத்தகைய பேருபகாரிகளுக்கு நன்றியறிதலின்றி அவர்களைக் கஷ்டப்படும்படிவிட்டுக் காப்பாற்றாதிருக்கின், இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் கடவுளால் தண்டிக்கப்பட்டுச் சதா துன்பத்திற்காளாவோமென்பதை முற்குறித்திருக்கின்ற வேதசாரங்களாலும் நீதிநூல்களாலும் அநுபவசரிதங்களாலும் நிச்சயித்துணர்ந்து, அவர்களுக்கு வருத்தத்தைத் தோற்றுவிக்காமல் சகலவித போஷணைகளிலுங் குறைவின்றிக் காப்பாற்றி, அவர்கள் மனத்திருப்தியுடன் தங்கள் குமாரர்களின் க்ஷேமத்தைக் கோரிக் கடவுளிடத்திற் பரிந்து பிரார்த்தனை செய்யும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பயிற்றும்முறைமை.

வழக்கம்.

ஓர் உழவன் தானியத்தை நிலத்தில் விதைத்து அத்தானியங்கள் முளைத்து நாத்தானவுடன் மிருகாதிகள் பிரவேசித்துப் பயிரை யழிக்காவண்ணம் நாற்புறமும் வேலிகோலி, அப்பயிரின் வளர்ச்சிக்கேற்க எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்வளவு நீர் பாய்ச்சவேண்டுமோ அவ்வளவிற்குப் பாய்ச்சி, அப்பயிருடன் கூடவே முளைத்து வளர்ந்து அப்பயிரைக் கெடுக்கத்தக்க இதர பூண்டுகளாகிய களைகளை அதிஜாக்கிரதையுடன் களைந்தெறிகின்றான். அதனால் அப்பயிர் பிற்காலத்தில் அவ்வுழவனுக்குப் பெரும்பயனைத் தருகின்றது. அதுபோலப் பிள்ளைகளாகிய பயிருக்கு உழவர்களாகிய தாய்தந்தையரும் நோய்களென்கின்ற மிருகாதிகள் வந்து பிள்ளைகளை நறுங்கடிக்காவண்ணம் அவுஷதங்களாகிய வேலிகளைக் கோலி, அவ்வப் பருவங்கட்கேற்ற ஆகாராதிகளாகிய நீரைப்பாய்ச்சி, வார்த்தையாடத் தொடங்கும்போதே அவ்வார்த்தைகளுடன் கலந்துவருகின்ற துர்வார்த்தைகளும், விளையாடத்தொடங்கும்போதே கூடுகின்ற துன்மார்க்க செய்கைகளும் சகவாசங்களுமாகிய இதரபூண்டுகளென்னும் களைகளை அதிக ஜாக்கிரதையுடன் களைந்து காப்பாற்றவேண்டும். அவ்வாறு காப்பாற்றப்பட்ட பிள்ளைகளாகிய பயிர்கள் தங்கள் உழவர்களாகிய பெற்றோருக்குப் பிற்காலத்திற் பெரும்பயன்றரும்.

பிள்ளைகளை நோயணுகாமற் காப்பதைக்குறித்தும் தக்க ஆகாராதிகள் தந்து போஷிப்பதைக்குறித்தும் பின்பு விஸ்தரித்துப் பேசுவோம். முதலிற் பிள்ளைகளுக்கு நல்வார்த்தை பயிற்றுவித்தலும் நன்னடையிற் பழக்குவித்தலுமாகிய இவற்றைப்பற்றிக் கூறுகின்றோம். ஓர் மீகாமன் எவ்வாறு கப்பலோட்டுந் தொழிலைக் கைவரக் கற்றிருந்தாலொழியக் கடலிற் கப்பலைச் செலுத்தச் சாத்தியப்படாதோ அதுபோலவும், ரெயில்வண்டியின் எஞ்ஜின் ட்ரைவர் எவ்வாறு அவ்வண்டியின் யந்திரசக்தி முழுமையு மறிந்திருந்தாலொழிய வண்டியை ஓட்ட வல்லனோ அதுபோலவும், தாய்தந்தையர்கள் அறிவாளிகளாயிருந்தாலொழியப் பிள்ளைகளை நல்வழியிற் பழக்கச் சாத்தியப்படாது. பிள்ளைகள் சாதாரணமாய் இளம்பருவம் முழுவதிலும் தாயினுடைய சகவாசத்திலேயேயிருப்பதால், பிரதானமாய்த் தாய் அதிக புத்திசாலியாயிருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியம். இதனாலன்றோ "தாய்போற் பிள்ளை நூல்போற் சீலை" என்றும், "தாயைத் தண்ணீர்த்துறையிற்

பார்த்தால் மகளை வீட்டிற் பார்ப்பானேன்" என்றும், "தாயைப்பார்த்துப் பெண்ணைக்கொள் பாலைப்பார்த்துப் பசுவைக்கொள்" என்றும் பழமொழிகள் வழங்குகின்றன. அவ்வாறே தந்தையைப்பற்றியும் "மகனறிவு தந்தையறிவு" எனப் பழமொழி வழங்குகின்றது. ஆகலினால், பிள்ளைகளை நல்வழியிற் பழக்க முயலும் மாதாபிதாக்களிருவரும் முதலிற் கவனிக்கவேண்டியவை எவையெனில், குடும்பத்திற் கலகம் விளையவொட்டாமற் பார்த்திருப்பதும், காதலனும் காதலியுமாகிய தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் அடிக்கடி மனஸ்தாபம் விளைத்துக்கொண்டு கடுஞ்சொற்களால் வார்த்தையாடிக்கொள்ளாமல் எப்போதும் ஒரேவிதமான சாந்தகுணத்துடன் சமுசாரவாழ்க்கையை நடத்துதலுந்தான்.

பிள்ளைகளின் இரண்டுவயதிற்குப்பிறகு அவர்களை சிறுகச்சிறுகச் சற்பழக்கத்திற் கொண்டுவரவேண்டும். அவர்கள் மழலைச்சொற்களாற் பேசத்தொடங்கும்போதே அவற்றைக் கேட்டுக்களிக்கும் தாய் தந்தையரும் இனிமையும் அழகும் அமைந்த வார்த்தைகளால் அவர்களுடன் வார்த்தையாடவேண்டும். அவ்வாறு பேசும்போதெல்லாம் அற்ப விஷயத்திற்கும் அபத்தங்கூறாமல் உண்மையான வார்த்தைகளாகவே பேசவேண்டும். சிறுபிள்ளைகள்தானே அவர்களிடத்தில் நாம் ஏன் உண்மைபேசவேண்டும் என்றெண்ணவே கூடாது. அவர்கள் கேட்கின்ற ஒவ்வொரு கேள்விகளுக்கும் தெளிவாய் உத்தரங் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எக்காலத்திலும் கடுகடுத்த முகங் காண்பிக்கவே கூடாது. அவர்களை நேராவாவது அவர்கள் பார்க்கும்படி வேறு மனிதரையாவது துன்மார்க்க வார்த்தைகளால் வையக்கூடாது. கடவுளுடைய நாமங்களைச் சிறுகச்சிறுகக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். அக்கடவுளின் திவ்ய சரிதங்களைத் தினந்தினம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் கூறிவரவேண்டும். கிளிகளுக்கு நாம் கற்றுக்கொடுக்குஞ் சொற்களை அவைகள் அவற்றின் அர்த்தஞானத்துடன் பேசாவிடினும் நாம் தினந்தோறுஞ் சொல்லிவரும் இடைவிடாப்பழக்கத்தால் நம்முடைய வார்த்தைகளைத் தவறாமல் திருப்பிச்சொல்லுவதுபோல, குழந்தைகளும் நாம் இளம்பருவத்திற் கற்றுக்கொடுக்கும் வார்த்தைகளைப் பகுத்தறிவுடன் கற்றுக்கொள்ளாவிடினும் பழக்கத்தினாலேனும் பாடம்பண்ணிவருதல் கூடும். அதுவே அவர்களுக்குப் பிற்காலத்திலும் அப்பியாசப்பட்டுப்போகின்றது. ஆதலின் நாம் குழந்தைகளுடன் பேசும்போதெல்லாம் சிறந்த வார்த்தைகளையே பெரும்பாலும் உபயோகிக்கவேண்டும். துஷ்டப்பிள்ளைகளுடன் வார்த்தையாடவாவது விளையாடவாவது விடாமல் நற்பிள்ளைகளின்

சகவாசமே செய்யும்படி செய்விக்கவேண்டும். பூச்சாண்டி - பிடாவிழுங்கி - அந்துகண்ணன் - பேய் - பிசாசு - பாம்பு - கரடி என்று எந்த உருவத்தையுங் காட்டிப் பிள்ளைகளுக்குப் பயங்காட்டலாகாது. குழந்தைகளின் இஷ்டப்படி சண்டித்தனம்செய்ய இடங்கொடுக்கலாகாது. அவர்கள் இஷ்டப்படி கேட்கப்பட்ட வஸ்துக்களையெல்லாம் வாங்கிக்கொடுக்கலாகாது. தாய்தந்தையரின் வார்த்தைகளுக்கெதிர்பேசாமல் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி பழக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் சண்டித்தனஞ்செய்யின் அப்போதைக்கப்போதே கண்டித்துவரவேண்டும். ஆனால் அடிக்கடி நச்சுநச்சென்று அவர்களை இம்சித்துவரக்கூடாது. அறிவற்ற சில தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அதிக செல்வங்கொடுத்துக் கெடுத்துவிடுகின்றார்கள். "போடாபயலே" "வாடிசிறுக்கி" "ஜோட்டினாலடிப்பேன்" "காலிறுத்திடுவேன்" என்றும் இவ்வாறான துன்மார்க்கவார்த்தைகளைப் பேசும்படி சில தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து, அவர்கள் மழலைச்சொற்களாய் மேற்கூறிய துன்மார்க்கவார்த்தைகளை உபயோகிக்கும்போது அவைகளைக் கர்ணாமிர்தமாகக்கேட்டுச் சிரவணானந்தமும் புளகாங்கிதமுங்கொண்டு ஆனந்தசாகரத்தி லழுந்திவிடுகின்றார்கள். இது மிகக் கொடிய செய்கை. இவ்வாறு தாய்மார்கள் கற்றுக்கொடுக்கும் துன்மார்க்க வார்த்தைகளைப் பிற்காலத்தில் அவர்களுக்கே அப்பிள்ளைகள் உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். "இளங்கன்று பயமறியாது என்னும்" பழமொழிப்படி குழந்தைகள் மனம்போனபடி நடக்க முயலுவார்கள். அவ்வாறு முயலவொட்டாமல் அடக்கி ஒழுங்காய் நடத்திவரவேண்டும். இரவும் பகலும் சதா அருகில் பழகுகின்ற தாய்மார்கள்தான் இவ்விஷயங்களில் அதிக கவனம் வைக்கவேண்டும். தந்தைமார்கள் இராக்காலங்களில் தங்களுக்குச் சாவகாசம் நேரிட்டால் குழந்தைகளையழைத்துத் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கச்சொல்லி அறிவுவிருத்திக்கேற்ற பலசிறுகதைகளை அவர்களுக்குச்சொல்லிக் கற்பித்துவரவேண்டும். அனைவரிடத்தும் அன்பாயிருக்கும்படி அப்பியாசிக்கவேண்டும். தங்கள் குழந்தை ஓர் தின்பண்டத்தைத் தின்னும்போது பக்கத்திற்பார்த்திருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கொஞ்சங்கொடுத்துச் சாப்பிடும்படி போதிக்கவேண்டும். கோபத்தை அடக்க நன்றாய்ப்பழக்கவேண்டும். தாய் அதிகாலையில் விழித்துக்கொண்டு விடியும்வரையில் குழந்தைகளுடன் வார்த்தையாடவேண்டும். அவ்வாறே தினந்தோறும் அப்பியாசித்துவரவேண்டும்.

இவ்வாறாக இரண்டாம்வயதுதொடங்கி அந்தந்தவயதிற்குத்தக்க விதமாய் ஐந்தாம்வயதுவரையில் சிறுகச்சிறுக அதிகப்படுத்திக்கொண்டு தமது குழந்தைகளுக்கு நற்பழக்கம் வளரச்செய்து வரவேண்டும். பிறகு ஐந்தாம்வயதில் வித்தியாரம்பம் செய்வித்து அதனுடன் நன்னடக்கையையும் இருபத்தைந்தாம் வயதுவரைக்கும் பழக்கிவரவேண்டும். இவ்வயதில் தந்தை பிள்ளையின்மீது அதிக கவனம்வைத்து, காலத்திற்கேற்கவும், வயதிற்கேற்கவும் உண்டாகின்ற சகல துர்வழக்கங்களையும் நிவர்த்தித்து, நல்லொழுக்கமடையச் செய்விக்கவேண்டும். இந்த வயதில்தான் நல்லசகவாசத்துடன் சேர்ப்பிப்பதைக்குறித்துத் தந்தையார் அதிக கவனஞ்செலுத்தவேண்டும். கல்விகற்பதற்கு முன் நல்லொழுக்கங் கற்கவேண்டியது அத்தியாவசியமாதலின் அத்தகைய ஒழுக்கங் கற்பிப்பதில் இடைவிடா முயற்சியாயிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி ஒழுக்கமின்றாயிருந்து எவ்வளவு கல்விகற்பினும் சிறப்புறாதாகலின், ஒழுக்கத்திற்பழக்காத பிள்ளைகள் கல்வி பூரணமாய்க் கற்பினும் சன்மார்க்கம் வாய்க்கப்பெறார்கள். அவ்விதவொழுக்கம் சிறுபிராயத்திற் பற்றுவதுபோல முதுமைப்பிராயத்திற் பற்றாது. சிறுபிராயத்திற்பற்றிய ஒழுக்கம் அந்தியம்வரையில் அழியாது. அதனாலன்றோ "தொட்டிற்பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்னும் முதுமொழி வழங்குகின்றது. உதாரணமாக, ஒரு ஐரோப்பியச் சிறுகுழந்தையைப் பிறந்தவுடனே ஒரு தமிழ்க்குடும்பத்தில் வளர்க்கும்படி விட்டுவிட்டால், அந்தக்குழந்தை அவ்வாறாகவே வளர்ந்து வயது வந்தபோது, அக்குழந்தையின் வார்த்தை நடையுடைபாவனை முதலிய யாவும் தமிழர்களைப்போலிருக்குமேயன்றிச் சுதேசியின் நடக்கைகள் சற்றும் தோன்றாதல்லவா? அவ்வாறாகவே அந்த ஐரோப்பியச் சிறுகுழந்தையை ஒரு முகம்மதிய குடும்பத்தில் எடுத்து வளர்த்தால், பிற்காலத்தில் அதன் சுபாவம் முற்றும் வேறுபட்டு முகம்மதிய பாவனையிலேயே இருந்திடுமல்லவா? அதன்பிறகு அவனை முகம்மதியன் என்றழைக்கப்படுமேதவிர ஐரோப்பியனென்றழைப்பதற்குக் கூடாதல்லவா? இதுபோலச் சிறுபிராயத்திற் பழக்குகின்ற சன்மார்க்கம் அவன் ஆயுள்பரியந்தம் அழியாதிருக்குமாகையால் அவ்வித பழக்கமுடையோன் எக்காலத்தும் சன்மார்க்கனாகவேயிருப்பான். இவ்வித சன்மார்க்கத்திற் பழக்காமையால் துன்மார்க்கனாய்விட்ட பிள்ளை, தன்னை அவ்வாறு பழக்காமைக்காகத் தண்டிப்பதைப்போன்று, முதலில் தனது துன்மார்க்கத்தனத்தை மாதாபிதாக்களிடத்திலேயே உபயோகித்துப் பரீட்சைபார்க்கின்றான், இதற்கு உதாரணமாகப் பின்வரும் ஒரு சிறுகதையைக்காண்க.

தாய்தந்தை துன்புற்றது.

நாசிக்கபுரமென்னும் ஓர் நகரில் துரைசிங்கனென்னும் பெயருடைய ஓர் ஏழைவணிகனிருந்தான். அவனுக்கு நெடுநாளாய்ப் புத்திரப்பேறில்லாமையால், அவனும் அவன்மனைவியும் வெகுகாலம் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றனர். அப்பிள்ளைக்குப் பொன்னரங்கனென்று பெயரிட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்து, ஊண் உடையாதிக ளீந்து அதிக செல்வமாய்ப் பாராட்டிவந்தார்கள். வெகுநாள் வருந்திப்பெற்ற பிள்ளையாதலால் அவனுக்குச் சற்றும் மனக்கோணல் வாராதபடி, அவன் இஷ்டம்போலவே அவனால் விரும்பப்படும் சகல வஸ்துக்களையும் வாங்கிக்கொடுத்தும், அவன் முரட்டுத்தனங்களையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டும், அவன் செய்யும் எவ்வித துஷ்டசெய்கைகளுக்கும் கண்டிக்காமலும் தண்டிக்காமலும் இதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் வந்தார்கள். அவனுடைய மழலைச்சொற் பருவத்திலேயே தன் தாய்தந்தையரைச் சிறுக்கி பயல் கழுதை முண்டை என்னும் பலவித துர்வார்த்தைகளை யுபயோகிக்கத் தலைப்பட்டான். அதைக்கேட்ட தாய்தந்தையரிருவரும் தங்களுக்கிருந்த புத்திரவாஞ்சையால் அச்சொற்களையெல்லாம் இனிமையாகவே கொண்டாடி, நம்முடைய புத்திரன் வாய்திறந்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் பேசவும் அவற்றை நாம் செவியாரக்கேட்கவும் என்ன தவஞ்செய்தோம்! இத்தகைய மழலைச்சொற் கேளாதவர்களே குழலோசை இனிதெனவும், யாழோசை இனிதெனவும் கூறுவரென்னுங் கருத்தடக்கி,—

> "குழலினி தியாழினி தென்பர்தம்மக்கள்
> மழலைச்சொற் கேளாதவர்"

என நீதிநூல்களிற் கூறியிருக்கின்றதல்லவா? என்றெண்ணி ஆனந்திப்பார்கள். இதரமனிதர்கள் யாரேனும் அவனிடமே வார்த்தையாடினால் அவர்களிடத்தும் அவ்வித துர்வார்த்தைகளையே பிரயோகிப்பான். இவ்வித துர்ச்சொற்களினும் தாய்தந்தையர் கேட்டுக்களித்து மற்றுமுள்ள துர்வார்த்தைகள் பலவற்றையுங் கற்றுக்கொடுத்து இதரமனிதர்களை அவ்வாறு [illegible]களாற் பழிக்கச்செய்து கேட்டுக்களிப்பார்கள். இவ்வித பழக்கத்தால் தெருவிலுள்ள மற்றைப்பிள்ளைகளுடன் விளையாடும்போதும் அவர்களிடஞ் சண்டையிட்டுத் துர்வார்த்தைகளால் அவர்களை ஏசியடித்துவிட்டுத் தாயினிடத்தில் மற்றைப் பிள்ளைகள் தன்னிடஞ் சண்டையிட்டுத் தன்னை வைதடித்ததாக

அபாண்டஞ்சொல்வான். இதைக்கேட்ட தாய் இடுப்புக்கட்டிக்கொண்டு என்பிள்ளையை எவன் அடித்தவனென்று உரத்த சத்தத்துடன் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்து, அங்குள்ள இதர சிறுபிள்ளைகளுடனும் சண்டை சச்சரவுசெய்வாள். இவ்விதம் பிரதினம் இதரருடன் சண்டை சச்சரவு செய்துவந்ததால், அத்தெருவிலுள்ளாரனைவர்க்கும் அவன் விரோதியானான். தன்னுடைய பிள்ளையின் துர்க்குணங்களைக் கவனிக்கிறதேயில்லை. தாய்தந்தையர்கள் பொன்னரங்கனுடைய குற்றங்களைக் கவனித்துக் கண்டிக்காமல் அவனுக்காகப்பரிந்து இதரபிள்ளைகளைக்கண்டித்தும் அப்பிள்ளைகளின் தாய்தந்தையருடன் சச்சரவிட்டும் வந்ததனால் பொன்னரங்கனின் சரீரவளர்ச்சியைப்போலவே துர்க்குணங்களின் வளர்ச்சியும் விசேடப்பட்டது அருமருந்தன்ன பிள்ளையாய்த் தாய்தந்தையர் மதித்திருந்ததால், ஐந்தாவது வயதிற்றானே வித்தியாரம்பஞ்செய்யின் பிள்ளையின் வளர்ச்சிக்குக் குறைவுநேரிடுமென்றெண்ணிப் பத்தாவதுவயது வருமளவாயிற் செல்வமாக வளர்த்துவந்து, பத்தாம்வயது வந்தவுடன் பள்ளிக்கூடத்திற் கனுப்பினார்கள். பொன்னரங்கன் மூன்றாம்வயதுமுதல் ஒன்பதாவது வயதுமுடியவரையிலுள்ள எழுவருஷங்களாகப் பிறர்பிள்ளைகளுடன் சண்டையிட்டு வைதடிப்பதனிற் பழகித் தேர்ச்சியுற்றிருந்ததனால், அவ்வழக்கப்படி அப்பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள பிள்ளைகளுடனும் சண்டையிட்டு வைதடிக்கத்தொடங்கினான். இதனாலன்றோ "பழக்கந்தொடியனுபார் பாறையினுங்கோழிறிக்கும்" என்னும் முதுமொழி வழங்குகின்றது. இவ்வித துர்செய்கையைக்கண்ட உபாத்தியாயர் கண்டித்தகருணத்தில், பொன்னரங்கன் உபாத்தியாயரைச் செவ்வனே புடைத்து விட்டிற்கோடி உபாத்தியாயர் தன்னை அநியாயமாய் அடித்ததாகப் பிதாவுடன் கூறிப் பிரலாபித்தான். அதுகேட்ட அவன்பிதா தன் வழக்கப்படி "இந்த வாத்திப்பயல் என்பிள்ளையை எப்படி அடிப்பான்? அவன் குடுமியைப் பிடுங்கிவிடுகின்றேன் பார்"! என்றுகூறிக்கொண்டே உபாத்தியாயரிடத்திற்போய்ப் பிரமாதமாய்ச் சண்டையிட்டு, "இனி என்பிள்ளையை உன்னிடத்தில் அனுப்புவதில்லை" என்று கோபமாய்ச்சொல்லித் தன் பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அவனுடைய மாதாவும் அதனைக்கேட்டு, "அப்படிப்பட்ட படிப்பு என்பிள்ளைக்கு வேண்டியதில்லை, படித்தால்தானா சோறுதின்பான்?, என்பிள்ளை வீட்டிற் சும்மாவிருந்தாற்போதும்" என்றுசொல்லி மேலிருந்து பள்ளிக்கூடத்திற்கும் அனுப்பவொட்டாமல் நிறுத்திக்கொண்டாள். இவ்விதமாகத் தாய்தந்தையரிருவரும் பிள்ளையின் படிப்பைக்கெடுத்து அதிக செல்வங்கொடுத்து வளர்த்துவந்ததன்றியில், விசேஷ உண்டியையூட்டினால் பிள்ளை சீக்கிரத்தில் வளர்ந்து உடல் தூலிக்கும் என்றெண்ணி, அவன் கேட்டபடிக்கெல்லாம் மிதமற்ற ஆகாரங்களைக் கொடுத்துவந்தபடியால், அஜீரணப்பட்டு வயிற்றுநோய் கழிச்சல் முதலிய வியாதிகளால் பொன்னரங்கன் சதா துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததன்றியில், தன் தாய்தந்தையர்க்கு ஒழியாக்கவலையையும், அதற்குச் சிகிச்சைபுரியும் வைத்தியருக்கு ஓயாத்தொல்லையும்விளைவித்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்விதமாய் வியாதியினால் சரீரவலிகுறைந்தும் தான் பழகிக்கொண்ட துர்க்குணங்களிற் குறையாதவனாய் அடங்காப்பிடாரியானான். தனது தாய்தந்தையர் வார்த்தையைச் சற்றும்மதியாமல் அவர்கள் கட்டளைக்கெதிராகவே நடக்கத் தொடங்கினான். அதுகண்டும் பெற்றோர்கள் அவனைக் கண்டிக்கவில்லை. தனக்குள்ள துர்ச்சனசகவாசத்தால் சூது விபசாரம் முதலிய அனாசாரங்களைக் கடைப்பிடித்தான், பஞ்சமகாபாதகங்களில் பிரதமமான பொய்கூறுவதிற் பழகித் தேர்ந்தவனானான். [illegible] இரண்டும் [illegible] இவனிடத்திலுள்ள களவிற் பழகத்தொடங்கி, தன்னைப்போன்ற இதரபிள்ளைகள் ஏதேனும் பட்சணம் கையில் வைத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தால் அவர்களை அடித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டோடவும், கடைக்குப்போய் வீட்டிற்கு வேண்டிய [illegible] வஸ்துவை வாங்கிவரச்சொன்னால் அந்த வஸ்துவை வாங்கிக்கொண்டு, அந்தக் கடைக்காரனுக்குத்தெரியாமல் இன்னுமொருவஸ்துவைத் திருடிக்கொண்டு வந்து தாயினிடத்திற் கொடுக்கவும் பழகினான். அப்படி கொடுக்கக் கண்டபோதாவது அவன்தாய் கண்டிக்காமல், வெகுசந்தோஷப்பட்டு நமதுபிள்ளைக்கு இவ்வளவு சாமர்த்தியம் வந்துவிட்டதே யென்று அவன்செய்கையைச் சிலாகித்துப் புகழ்ந்துவந்தாள். இவ்வாறு பஞ்சபாதகங்களுள்ளே சதுர்ப்பாதகங்களிற் சதுரனாய்விட்ட பொன்னரங்கன் எஞ்சிநின்ற ஒரு பாதகத்திலும் பழகத்தொடங்குங்கருணத்தில், அவ்வாறு மாதாபிதாக்கள் நமது பிள்ளைக்குச் சிறுபருவத்திலேயே கலியாணஞ்செய்து கண்ணாரக் காணவேண்டுமென்று கருதி, ஒருதொகைப்பணம் கடனுகவாங்கி அவனுடைய பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே ஒருபெண்ணை அவனுக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துவைத்தார்கள். அப்பெண்ணே "வயிற்றுநோய் மணவாளனுக்கு மாலைக்கண் மனைவி" என்றபடி, இவனைப்போலவே சிறுவயது

தொடங்கி கன்னடையிற் பழகாதவளாதலால், கிருகக்ருத்யங்கள் இவை இவையென்றறியாதவளாயும், மரியாதையாய் வார்த்தையாடத் தெரியாதவளாயும் வாய்த்தாள். பொன்னரங்கன் எப்படி தாய்தந்தையர் கட்டளைக்கெதிராய் நடப்பானோ? அப்படியே மாமியாருக்கு மருமகள் உபசாரனை செய்வதற்கு மாறாக மருமகளுக்கு மாமியார் உபசாரனை செய்யும்படி நேர்ந்தது. அவ்வாறே மாமியாரிடத்திற் சகல உபசாரனையையும் பெற்றுக்கொண்டு போஜனஞ் செய்துவிட்டு மற்ற நேரங்களிற் படுத்துறங்குவதே அவள் வேலை. "இவ்விதம் படுத்துறங்கினால் வியாதியுண்டாகும்! வீட்டுவேலைகளைப் பார்க்காவிட்டாலும் எழுந்து உலாவித்திரிந்து மனிதர்களுடன் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கலாகாதா?" என்று மாமியார் உபதேசஞ்செய்தால், அதற்கு அவள்மேல் முறுமுறுத்துச் சீறிப்பாய்வதன்றியில், தன் புருஷனிடத்திலும் மாமியார்மேற் பலகோள்களைக் கூறுவாள். அக்கோள்களைக் கேட்டவுடன் அவள் புருஷனாகிய பொன்னரங்கன் அதிக ஆத்திரங்கொண்டு முன்னமே பழக்கப்பட்டிருக்கிறவிதமாய்த் தன் தாயைத் தூஷணையாய்ப் பேசியடிப்பான். இந்தவிதமாய் அக்குடும்பத்தில் மாமிக்கும் மருமகளுக்கும், பிதாவுக்கும் பிள்ளைக்கும், மாதாவுக்கும் மகனுக்கும் சச்சரவு நடந்துகொண்டேயிருந்தது. இது விஷயமாய்ப் பொன்னரங்கன், தன் மனைவியுடன் சச்சரவு செய்துகொண்டிருக்கும் தனது தாயைத் தகப்பன் கண்டியாதிருக்கின்றானல்லவா? என்று பிதாவையும் பலவிதமாய்த் தூஷித்தடித்து இம்சித்துவந்தான். மாதாபிதாக்களிருவரும் பொன்னரங்கன் செய்துவருகின்ற கொடுமைகளைச் சகிக்கமாட்டாதவர்களாய், அந்த வீட்டைவிட்டு வேறுவீட்டில் வசித்து ஜீவித்துவந்தார்கள். வீட்டைவிட்டு அவர்கள் தொலைந்ததே போதுமென்று, பொன்னரங்கன் மறுபடியும் அவர்கள் முகத்தில் விழிக்கவேயில்லை. இவ்வாறவர்களிருவரும் கஷ்டஜீவனஞ் செய்துகொண்டு சிலகாலங் கழித்தபிறகு, அவன் தந்தைக்கு வயோதிகம் மேலிட்டு, நடக்கச் சக்தியிழந்து வீட்டிலே உட்கார்ந்துவிட்டபடியால், ஜீவாதாரத்திற்கு யாதொரு வழியும் இல்லாமல் சிலதினங்கள் பட்டினிகிடந்து சகிக்கக்கூடாதவர்களாய், அவர்களிருவரும் தங்கள் ஜீவனத்திற்கு ஏதேனுமோர்வழி ஏற்படுத்தும்படி மத்தியஸ்தர் மூலமாய்ப் பிள்ளைக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். அதற்குப் பொன்னரங்கன் யாதோர் உத்தரமுங்கூறாமையால், நாமாவது நேரே போய்க் கேட்போமென்று அவ்விருவரும் முப்பாசிக்கத்தால் தள்ளாடி நடந்துபோய்த் தங்கள் ஜீவனத்திற்கு ஓர்வழி சொல்

வாரி[illegible]று அவனைக் கேட்டார்கள். அதுகேட்ட அப்பாதகன் அவ்விருவரையும் துர்ப்பாஷையாற் பேசிக் கொடூரமாயடித்துத் துரத்தினன். பிறகு அவ்விருவரும் தங்களிருப்பிடத்திற்குப்போய் அன்று முதற் பழையபடியே தள்ளாடிக்கொண்டு வெளியேதிரிந்து யாசகஞ்செய்து ஜீவித்துவந்தார்கள். அவர்களை இம்சித்தும் கொலைத்தொழிலினும் தேர்ந்தான். இவ்வாறு பஞ்சமாபாதகங்களிற் கைதேர்ந்த பரம சண்டாளனாகிய பொன்னரங்கன் கல்வியிலும் யாதொரு கைத்தொழிலிலும் பயிலாதவனாயிருந்தபடியால் கூலிவேலைசெய்து கஷ்டஜீவனஞ் செய்துவந்தான். அப்படியிருந்தும் அவனுக்குத் துர்க்குணக்குறைவு நேரவில்லை. இவ்விதமாய்க் காலங்கழித்துவருகையில், அவன் சிநேகிதர்கள் பலருங் களவுத்தொழிலாற் கைப்பொருளாளிகளானார்களென்றெண்ணி, தானும் அத்தொழிலைக் கைக்கொண்டால் கஷ்டஜீவனத்தினின்றும் நீங்கி அதிக சம்பத்தடையலாமென நிச்சயித்து, அவர்கள் திருடப்போகையில் தானுஞ் சேர்ந்துபோய்ப் பங்குபெற்றுவந்தான். இவ்வண்ணம் சிலதினம் நடந்துவரும்போது, ஒருநாள் ஒருதனவந்தன் வீட்டிற் கன்னக்கோல் வைத்து உள்ளே பிரவேசித்தவுடனே அத்தனவந்தனுடைய காவற்காரரால் அக்கள்ளர்களனைவரும் பிடிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களிற் பொன்னரங்கனும் சேர்ந்திருந்ததனால் அந்தகரத்தாசனிடத்திற் கொண்டுபோகப்பட்டுத் தண்டனைக்குள்ளாய்ச் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டான். இவன் சிறுவயதுதொடங்கி யாதொருதொழிலுஞ் செய்யாமல் செல்வமாய் வளர்ந்தவனாகையால் சிறைச்சாலையில் தனக்கு நியமித்த வேலைகளைப் புரிவது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. அங்குள்ள காவலாளிகளும் அவனுக்குப் பலவித இம்சைகள் புரிந்ததுடன் ஆகாராதிகளும் மிகவும் கேவலமாயிருந்தது. இவைகளனைத்தையும் சகிக்கமுடியாதவனாய்க் கடவுளை நினைத்துப் பெருந்துக்கத்துடனே கூக்குரலிட்டு, "ஐயோ! என் ஆண்டவனே! மகாபாவியாகிய இப்பேதையை இன்னும் என் இப்பூலோகத்தில் வைத்து வருத்துகின்றீர்? நான்படுந் துன்பம் சகிக்கக்கூடவில்லையே! என்செய்வேன்! [illegible]ப்பனைக்கொலைக்குத்தக்கவனாயே, பலநாள் ஏலப்பசித்திருந்தினுல்" என்னும் ஜீவாக்கியப்படி. சண்டாளத் துரோகிகளாகிய என் தாய்தந்தையர் நான் சிறுவனாயிருக்கையில் எனக்குக் கல்விகற்பித்து நல்லொழுக்கம் கைத்தொழில் முதலியன பயிற்றிவைத்திருந்தால் என்கதி இவ்வாறாகுமா? நான் துஷ்டர்களுடன் சேர்ந்து துர்நடத்தை நடந்தபோதெல்லாம் என்னைக்கண்டித்து அடக்கி ஆண்டுவந்திருந்தால் நான் தூர்த்தனாய்ப்போய் இவ்வளவு கஷ்டத்திற்

காளாவேனு? நான் சிறுபிராயத்தில் அந்தப்பொருளைத் திருடிக்கொண்டுபோய் என் தாயினிடத்திற்கொடுத்தபோது அவள் சந்தோஷப்பட்டு என்னை உச்சாகப்படுத்தினதாலல்லவா இவ்வளவு பெருந்திருட்டுக்காரம்பித்துப் பிரலாபிக்க நேர்ந்தது! அப்போதே என்னைக் கண்டித்திருந்தால் என் துர்க்குணங்கள் விடுபட்டுச் சீர்மையடைந்திருப்பேனே! என்னைச் செல்வமாய் வளர்த்துச் சீர்கெடச் செய்தார்களே! அன்பாய் வளர்த்து அநியாயம் செய்துவிட்டார்களே! என்னைப்போன்று பக்கத்துவீட்டுப்பையன் படித்துப் பண்டிதனாய் நல்லொழுக்கத்திற் பயின்று பலரும்பூஜிதை செய்யத்தக்க பட்டப்பெயர்களையும் பெற்றுக்கொண்டு பெரிய திவான் உத்தியோகத்திலிருக்கின்றானே! என்கதி காணு இப்படியாகவேண்டும்! என்னை இக்கதியடையச்செய்த மூலகாரணர்களாகிய என் தாய்தந்தையர்கள் இப்பாபத்திற்காக இவ்வுலகில் அடைந்த துன்பம் போதும்! பரலோகத்திலும் அவர்களை நரகத்திற்போட்டு வேதனை செய்யும்" என்று அழுது புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். இவ்விதம் சிலகாலம் அச்சிறைச்சாலையில் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்து அவ்விடத்திலேயே இறந்துபோய்விட்டான்.

ஆகையால் தாய்தந்தையர் இவ்வித நிந்தைக்காளாகாமல் எவ்விதத்தும் குழந்தைகளுக்கு இளமையில் கல்வி ஒழுக்கம் கற்பிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகளின் துராப்பியாசத்தையொழித்தல்.

சில தாய்மார்கள் குழந்தைகள் இஷ்டப்படி கேட்பதெல்லாம் வாங்கிக்கொடுப்பதும், வீட்டிலிருக்கும் ஒருபொருளைக் குழந்தை கண்டு கேட்கும்போது இல்லையென்று அபத்தமான வார்த்தைகள் சொல்வதுமாகிய இத்தகைய நடத்தைகளால் பிள்ளைகளைக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள். இவ்விதமாய் நடந்த ஒருதாய் தன் பிள்ளையைக் கெடுக்கும் விதத்தை அடியில் வரும் சம்பாஷணைகளிற் காண்க.

ஒரு சிறுகுழந்தை தாயாரிடத்திற்போய், அம்மா! எனக்குக் கொஞ்சம் மிட்டாய் கொடு என்று கேட்டது.

தாய்—என்னிடத்தில் மிட்டாய் கிடையாது; [illegible] ஆய்விட்டது.

சேய்—அந்தப்பெட்டியிலிருக்கிறதே, நீ முன் அதைத் திறந்தபோது பார்த்தேனே.

தாய்—சரிதான், உனக்கு மிட்டாய் வேண்டாம், உடம்பிற்குதவாது சும்மாவிரு.

சேய்—(சிணுங்கிக்கொண்டு) ஊங் ஊங் ஊங் உடம்பிற்கு ஒன்றும் செய்யாது எனக்குக்கொடு அம்மா!

தாய்—கூச்சல் போடாதே! சும்மாவிரு! இப்போது நான் வேலையாயிருக்கின்றேன், ஆகையால் நான் உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்திருக்கமாட்டேன்.

சேய்—(உரத்த சத்தத்துடன் அழுதுகொண்டு) எனக்கு மிட்டாய் கொடு அம்மா! ஆங் ஆங் ஆங்.

தாய்—சும்மாவிரு! அழாதே! நீ அழுதால் மிட்டாய் கொடுக்கமாட்டேன், சும்மாவிரு! தருகின்றேன்.

சேய்—(இன்னும் அழுதுகொண்டு) எனக்கு மிட்டாய் கொடு! ஊஊ ஊ ஊ, கொடு அம்மா! ஆங் ஆங் ஆங்.

தாய்—(மிகுந்த கோபத்துடனெழுந்து, ஒரு துண்டுமிட்டாய் எடுத்து அழுகின்ற பிள்ளை கையிற்கொடுத்து) இதோ வாங்கிக்கொள்! வாயை மூடு! அதைச் சீக்கிரத்தில் சாப்பிட்டுவிடு! உன் தம்பி இராமன் வருகின்றான், அவனும் கேட்கும்படி உனக்குக் கொடுத்ததாக அவனிடத்திற் சொல்லாதே. இதற்குள் அவ்விடத்திற்கு இராமனும் வந்துவிட்டான்.

சேய்—(இராமனைப்பார்த்து) தம்பி! இதோ எனக்கு மிட்டாய்! அம்மா உனக்குக் கொடுக்கமாட்டாள்.

இராமன்—ஆம்! இதோ நானும் வாங்கிக்கொண்டு வருகின்றேன். அம்மா! ஆங் ஆங் ஆங், எனக்கும் மிட்டாய்கொடு ஊஊ ஊ.

தாய்—இதோ! எடுத்துக்கொள், இந்தப் பாழாய்ப்போனவீட்டில் ஒரு பண்டம் வைத்துவைக்க ஆசையில்லை, (முதலில் மிட்டாய் வாங்கிக்கொண்ட குழந்தையைப்பார்த்து) ஆகட்டும், இனிமேல் பார் நான் உங்களுக்கு ஏதாவது கொடுக்கிறேனு?

இவ்வாறு கோபித்துக்கொண்டு தாய் உள்ளே போனவுடனே இன்னொரு பிள்ளையாகிய அரங்கன் அவ்விடம் வந்தான்.

சேய்—(அரங்கனைப்பார்த்து) ரங்கா! இதோ மிட்டாய் எனக்கு.

அரங்கன்—உனக்கு மிட்டாய் கொடுத்தாளா? எனக்குக்கூட வேண்டும்.

சேய்—உனக்கு வேண்டுமானால் அம்மாவண்டையிற்போய்க் கூச்சலிட்டு அழுதால் கொடுப்பாள். போய் அழு! நான்கூட அழுதேன் எனக்குக் கொடுத்தாள்.

மேற்கண்ட சம்பாஷணையிற் பிள்ளைகளைக் கெடுக்கும் விதம் ஏதெனில், மிட்டாய் இல்லையென்று முதலிற் பொய்சொன்னதும் இராமனுக்குச் சொல்லவேண்டாமென்றதுந்தான். இப்படி சொல்லுவது அப்பிள்ளைகளுக்குப் பொய்பேசப் பழக்குவதுபோலிருக்கின்றது. ஆகையால் குழந்தை மிட்டாய் கேட்டபொழுது, உடம்பிற்கு ஒத்துக்கொள்வதாயிருக்கிற் கொடுத்து மற்ற பிள்ளைகட்கும் கொடுக்கவேண்டும். உடம்பிற்கு ஒவ்வாதகாலமாயிருந்தால் கொடுக்கவே கூடாது. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் குழந்தைகளுக்கு நிஜமான வார்த்தைகளாலேயே இதவாகச்சொல்லி மறுத்துவிடவேண்டுமே தவிர, சாக்குப்போக்குகளைச் சொல்லக்கூடாது. இவ்விஷயங்களில் தாய் அதிகமாய்க் கவனிக்கவேண்டும்.

தாயைச்சுட்டி, கொடுப்பான் செய்வான் என்று அவமரியாதையான வார்த்தைகள் பேசக்கேட்கும்போது உடனே கண்டித்து, கொடுப்பார்கள் செய்வார்கள் வாருங்கள் போங்கள் என்று மரியாதையாய்ப் பேசும்படி கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். தாய்தந்தை சகோதரர் சகோதரிகள் மற்றுமுள்ள இதரமனிதர்களையும் குறித்து இவ்விதமரியாதை வார்த்தைகளாற் பேசும்படி கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். பிள்ளை ஏதேனும் பிசகுசெய்தால் உடனே கண்டித்து அதைத் திருத்துதல் செய்யவேண்டும். பிள்ளைசெய்த குற்றத்திற்காகத் தந்தை தண்டிக்கும்போது, தாயானவள் பிள்ளையினிடத்துள்ள அன்பினால் குறுக்கிட்டுப் பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு கட்டி முத்தமிட்டு, அவன் ஒன்றுந்தெரியாத பாலகனாயிற்றே! அவனை ஏன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று தன் புருஷனைக்கேட்பது மஹாதப்பிதம். அத்தருணத்தில் தாய் தலைகாட்டவே கூடாது. புருஷன் மூடனாயிருந்தால் பெண்சாதிக்குக் கோபம் வருமென்றெண்ணித் தன்பிள்ளையின் குற்றங்களுக்காக அவனைத் தண்டித்துத் திருத்தாமல் விட்டுவிடுகின்றான். அன்றியும் பிள்ளைசெய்த குற்றங்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிக் குற்றமில்லாததுபோலத் தந்தைக்குக்காட்டி அவற்றை மறைக்கின்ற தாய்மாருமுண்டு. அவ்வாறு செய்வதனால் அப்பிள்ளை தனது கெட்ட வழக்கங்களை யொழிப்பதற்கேதுவில்லாமல் துன்மார்க்கனாயழிகின்றான். அவன் அவ்வாறழிவதற்குத் தாயின் செய்கையே காரணம். ஆனால் தாய்மார்களுக்குப் பிள்ளைகளின்மேல் அன்பு அதிகமென்பதுண்மையே! அவர்கள் தங்களுடைய மூடபுத்தியினால் அப்பிள்ளைகளுக்கு அதிக செல்லங்கொடுத்து அவர்களாற் செய்யப்படும் குற்றங்களைக் குற்றமென்று தெரிந்துகொள்ளாமையால் அவை

களைத் திருத்துவதற்கு முயலாமல் மனம்போனபோக்கில் விடுகின்றார்கள். ஆகையினாற் குழந்தைகளைப் போஷிப்பதற்குமட்டும் தாய்மார்கள் சார்பில் விடவேண்டுமேதவிர, திருத்தும்விஷயத்தில் தந்தையே கவனிக்கவேண்டும். விவேகமுள்ள தாய்மார்களும் சிற்சிலருண்டு. அவர்கள் பிற்காலத்தில் பிள்ளை க்ஷேமப்படவேண்டுமென்று கருதி, முன் எச்சரிக்கையாகவே திருத்தமாய் நடத்திவருவார்கள். விவேகமுள்ள பெண்களுக்கு மூடப்புருஷர்களிருந்தாலும் பிள்ளைகள்மட்டும் கூடியவரையில் சீர்திருத்தமடைவார்கள். மணவாளனும் மனைவியும் மூடசிகாமணிகளாயிருக்கிற் பிள்ளைகள் மடையர்தான். எப்படியும் தகப்பன் பெரும்பாலும் பிள்ளையைத் திருத்திவருவானாதலாற் பிள்ளைகள் எப்போதும் தகப்பனுடைய சார்பிலேயே இருக்கவேண்டும். தந்தை இளமையிலிறந்தால் மைந்தர்கள்பாடு மோசந்தான். இதுகுறித்தே "கைம்பெண்வளர்த்த கசடர்" என்னும் முதுமொழி வழங்குகின்றது.

ஆதலால் முற்கூறியபடி குழந்தைகள் செய்யும் குற்றங்களை அப்போதைக்கப்போது கண்டனை தண்டனையுடன் தண்டித்தே திருத்திவரவேண்டும். அவ்வித தண்டனையையும் முதலிலேயே கடோமாய்ச்செய்யாமற் காலமறிந்து காலத்திற்கேற்றபடி செய்துவரவேண்டும். புத்திமதிகளாய்ப் போதிக்கவேண்டியகாலங்களில் அப்படிப்பட்ட போதனைகளினாலேயே திருத்தவேண்டும். சன்மார்க்கமுடைய விளையாட்டுப்பிள்ளைகளுடன் விளையாடிச் சற்றுநேரம் உற்சாகமாயிருக்கும்படிக்கும் விடவேண்டும். இப்படிக்கின்றி மூடத்தனமாய் எக்காலங்களிலும் பலவாறாய்க் குழந்தைகளைத் துன்பப்படுத்திவருவதும் பிசகு. இரண்டுவயது குழந்தையானாலும் அது தாய்மனதிற்குப் பிடிக்காத காரியம் செய்யுமானால் அதையும் அப்போதே திருத்தவேண்டும் என்னும் எண்ணங்கொண்டு "உபாத்தியாயனைப் பிடித்துக்கொண்டுவரச்சொல், இவனைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகட்டும், வீட்டிற்கனுப்பவேவேண்டாம்" என்று சொல்லுகிறாள். இந்த வார்த்தைகளைக்கேட்ட குழந்தை என்னசெய்யும் பாவம்! தன்னைப் பயங்கரமான பசாசு அல்லது மிருகத்தினிடத்தில் தள்ளி இம்சிக்கச்செய்யத் தன் தாய் ஏற்பட்டதாக எண்ணி அழும். அதற்கேற்கவே பள்ளிக்கூடத்தின் உபாத்தியாயரின் பிரஸ்தாபமும் குழந்தை காதில் விழும். அப்போது குழந்தைக்குத் துக்கம் அதிகப்படுமல்லவா?; மிகுந்த சோகாவேசத்தால் அழுகை அடங்கினாலும் விம்மியழுவதுபோலத் துடைத்தாலும் குழந்தையின் மனமுதலிய

இந்திரியங்கள் பிடுங்கியெறிந்த இளங்கொடிபோல் வாட்டமுறும். இப்படி பலமுறை குழந்தைப்பருவமுதல் துக்கத்துற்ற மனதுக்கு மேலான ஊக்கமும் பொறுமையும் உண்டாவதரிது. ஆகையினல் குழந்தைகளைப் பயமுறுத்தலாகாது.

பழக்கம்மாத்திரம் சிறுபருவந்தொடங்கியே செய்துவரவேண்டும். "ஒருகால அப்பியாசம் சதாகாலபழக்கம்" என்றும், "பழக்கம் பெரிய அம்மாளுக்குச்சரி" என்றும், "வழக்கம் சிக்கத்துடனும் வசிக்கச்செய்யும்." என்றும், "வழக்கம் இரண்டாவதியற்கை." என்றும் வழங்கும் முதுமொழிகளால் உலகத்திலுள்ள செயல்களனைத்தும் வழக்கத்தினலேயே சாத்தியப்படுத்தக் கூடியவையென்று விளக்கமாகும். இதனுலன்றே, "சாதனமின்றியொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை" என்றுங் கூறியிருக்கின்றார்கள். பட்டுநூல் இழையைத்தினம் ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்துத் திரித்துவந்தாற் கடைசியில் அவ்வாறுசேர்த்துவந்த அவனுலும் மற்றவனுலும் அறுக்கக்கூடாததாய் விடுவதுபோல், நாம்பழகிவரும் பழக்கம் ஒவ்வொன்றும் கடைசியில் நம்மால்விடப்படாத ஒருதொழிலாகும். ஆகையால் நாம் நமதுகுழந்தைகளுக்கு இளமையிற்பயிற்றும் சன்மார்க்ககுணங்கள் அவர்களின் ஆயுளள்பரியந்தம்விடாது. இவ்வாறு பழகுவது ஆண்பிள்ளைகளை மாத்திரமன்று, முக்கியமாய்ப் பெண்பிள்ளைகளையும் பயிற்றவேண்டும். ஏனெனிற் பெண்பிள்ளைகள் விவாகமானவுடன் வேறுகுடும்பத்திற்போய் வாழவேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்கு அத்தியாவசியமாய்ச் சன்மார்க்கம் வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒழுக்கம் கற்பிப்பதுடன் குடும்பவிவகாரங்களிலும் தேர்ச்சியடையச் செய்விக்கவேண்டும். ஒருமூங்கில் இளந்தன்மையிலேயே வளைந்துவந்தால் அதுநன்றாய் முதிர்ந்தபிறகு, அரசர்கள் ஏறத்தக்கபல்லக்கிற் குடையோகமாய் அவர்கள் மகுடங்களுக்கு மேலாயிருக்கும். அவ்வாறு வளைக்கப்படாத மூங்கில் கழைக்கூத்தர்கள் கைவசமாய்க் காலால் மிதிபட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதுபோலவே இளமையில் நல்லொழுக்கத்திற் பழகிய பிள்ளைகள் முதுமைப்பருவத்தில் அரசராலும் மதிக்கத்தக்க மேன்மையடைவார்கள். அவ்வாறில்லாதவர்கள் அனைவராலும் அவமானப்படுவார்கள். இதனுலன்றே,

"வருந்தவளையோசார்முடியின்மேலாம்
வருந்தவளையாதமூங்கில் தழைத்திரமாய்
வேழம்பர்கைப்புகுந்துமேதினியெல்லாந்திரிந்து
தாழுமவர்தம்மடிக்கீழ்த்தான்." என்றும்,

"அறிவுடையொருவனை யரசனும்விரும்பும்" என்றும் நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன.

குழந்தைகளின் இளந்தைப்பருவத்தில் அவர்கள் மனங்களங்கமற்ற இரத்தினங்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதால், அவ்விரத்தினங்கள் எவ்வாறு அடுத்துள்ள நிறங்களையடையுமோ அதுபோல், அவ்வயதில் எந்தமார்க்கத்தில் நாம் பழக்குகின்றோமோ அந்தமார்க்கமே மனதில் நன்றாய்ப்படியும். ஆதலால் அப்பிள்ளைகள் காணும்படியாவது கேட்கும்படியாவது கெட்டசெய்கைகளைச் செய்யவும் கெட்டவிஷயங்களைப் பேசவுங் கூடாது. இக்கருத்தை யமைத்தே,

"அயற்பொருணிறங்கவ ராதனக்கன்போற்
செயப்பிறதிசிலைச் சேயர்சுற்றுளோர்
காப்புறுந்திச்செயல் கற்கையாலவர்
நயப்புறுஞ்சேர்க்கையை விலக்கனன்றரோ" என நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன. இவ்வாறு இளந்தையிற்பயிற்றுது தங்கள்பிள்ளைகளுக்குச் செல்வங்கொடுத்து உடையாபரணங்களிற் குறைபாடின்றி வளர்த்துவரின், அவர்கள் சன்மார்க்கமென்பதைச் சற்றும் அறியாதவர்களாய்த் துன்மார்க்கராகின்றார்கள். அவ்வாறு அப்பிள்ளைகளை வளர்த்துவருவது, மாதாபிதாக்கள் தங்களுயிருக்கு ஓர் யமனைவளர்த்துவருதற்கொப்பாகும். அப்பிள்ளைகள் தங்கள் பருவகாலத்தில் மாதாபிதாக்களுக்குச்சத்துருக்களாவார்கள். ஒன்றுந்தெரியாத அப்பிள்ளைகளுக்குச் சிறுபோதுண்டாகிய குற்றங்களைநீக்கிக்குணங்களைக் கற்பியாத அத்தாய்தந்தையரே தம்முடைய தனயர்களுக்குச் சத்துருக்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தங்களுக்குச் சத்துருவாயிருந்த தாய்தந்தையர்களுக்குப் பிள்ளைகள் பருவகாலத்திற் சத்துருக்களாவதும் சகஜமே. இக்கருத்தையமைத்தே,

"மாலிருவிருவரு மருவிமாசிலாப்
பாலனைப்பயந்தபின் படிப்பியாதுயர்
தாலமேற்செல்வமா வளர்த்துறக்கட்டோர்
காலனைவளர்க்கின்ற காட்டிபோலுமே." என்றும்,

"நீதநன்றறிவுளச் செயலென்செய்வார்
கோதறவனைநன் னெறியிற்கூட்டிடா
தேதங்களைவர்முன்செய் திழிவைக்கற்பிக்
தாதைதாய்புதல்வர்க்குச் சத்துருக்களே." என்றும் நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன. ஆகவின் சிறுவர் இளந்தைப்பருவத்திற் சன்மார்க்கங்களைக் கற்கச்செய்வதற்காக மாதாபிதாக்கள் மறவாமுயற்சி புரியவேண்டும்.

கல்வி.

கல்வி என்பது மனவிரிவை அபிவிர்த்தி செய்யும்படியான பல அறிவுநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து அவைகளின் விதிவிலக்குகளை யுணர்த்துகின்றதேயாம். அக்கல்வி மனிதர்களுடைய பேதைமைத்தனத்தையும் மடைமைத்தனத்தையும் நீக்கிப் பெருமையையும் நாகரிகத்தையும் புகட்டுகின்றது. இதனை,—

" கல்வியே யாவர்க்கு மொளிகொண்ட கண்மையாங்
  கல்வியே புதைய லாகுங்
கல்வியே பரதேச கமனவின மாகுமக்
  கல்வியே துணைய தாகும்
கல்வியே திசைகொண்ட கனகீர்த்தி யைத்தருங்
  கல்வியே பெருமை யாக்குங்
கல்வியே வேண்டாத போகங்க ளைத்தருங்
  கல்வியே யின்ப மாக்குங்
கல்வியே நிலைகொண்ட கற்பகத் தருவதாங்
  கல்வியே செல்வ மாகுங்
கல்வியே யரசராற் பூசைசெய் விக்குமக்
  கல்வியே கடவு ளாகுங்
கல்விக்கு நிகரான பொருளொன்று மிம்மையிற்
  கருதிடினு மில்லை யில்லை
கல்லா னெனைத்தொன்று மில்லா னடக்குமிரு
  காற்பசுவ தென்பர் மாந்தர்" என்னுஞ் செய்யுளானுமறிக.

மேலும் அக்கல்வி ஏகாந்தத்தில் இன்பமும் சம்பாஷணையிற் சிறப்பும் காரியநிர்வாகத்திற் சாமர்த்தியமும் உண்டாக்கும்.

ஒரு இரும்புத்துண்டிற் காந்தசத்தையேற்றியபின் அது இதர இரும்புத்துணுக்குகளைத் தன்வசமாய் இழுத்துக்கொள்வதுபோலவும், ரெயில்வே என்ஜினுக்கு நீராவியின் சக்தியையூட்டியபின் யாவரும் வியக்கத்தக்க அற்புதநடை நடப்பதுபோலவும், மனிதனுக்குக் கல்வி என்னும் சக்தியமைந்தவுடன் ஆச்சரியப்படத்தக்க காரியங்களெல்லாம் அவனிடத்துண்டாகின்றன. மண்ரூபமாயிருக்கும்பொன் வெள்ளிமுதலான உலோகங்களை எடுத்துக் காய்ச்சித்திரட்டியபின் அவைகளுக்குப் பிரகாசமுண்டாகி யாவரும் மதிக்கத்தக்க பொருள்களாகின்றன. கல்ரூபமாயிருக்கும் வைரத்தினங்களும் சாணைக்கல்லில் தேய்க்கப்பட்டபிறகு அவைகளுக்குப் பிரகாசமும் மதிப்பும் உண்டாகி இராஜாக்களின் கிரீடங்களில் தரிக்கும்படியான பெரிய

அந்தஸ்து அடைகின்றன. இதுபோல் மனிதன் கல்விகற்குமுன் சாமானியனாய் ஒருவருக்கும் உதவாதவனாய் எவராலும் விரும்பப் படாதவனா யிருந்தபோதிலும் கல்வி என்னும் ஆபரணத்தைப்பூண்டு கொண்டவுடனே, அவன் ஒவ்வொருவராலும் விரும்பப்பட்டவனாகவும் புகழப்பட்டவனாகவும் மதிக்கப்பட்டவனாகவும் யாவருக்கும் பிரயோசனமுள்ளவனாகவுமாகிறான். அவனுடைய அறிவின் மேன்மையினால் இராஜாக்களாலும் மதிக்கப்பட்டவனாய் விடுகின்றான். இதனாலன்றோ! "அறிஞனையரசனும் வேண்டும்" என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். இவன் செய்யும் அற்புதமான வேலைகளைப் பார்த்தவர்கள் இவைகள் தெய்வச்செயலால் அமைந்தவைகளோ? பேய் பசாசு பூதகணங்களால் ஆக்கப்பட்டவைகளோ? என்றுசொல்லி ஆச்சரியப்படத்தக்கவைகளாகவுமிருக்கின்றன. உதாரணமாக—ஆயிரமைல் தூரத்திற்கப்புறத்தேயுள்ள நம் உற்றாருடன் நாம் இங்கிருந்தபடியே தந்திமார்க்கமாய்ப் பேசுவதும், புகைவண்டித் தொடரிலேறி உடம்பு நோகாமலும் பயப்படாமலும் சங்கடப்படாமலும், ஓரிடத்திலிருந்து அதிதூரத்திலுள்ள மற்றோரிடத்திற்கு வெகுவிரைவாய்ப்போவதும், காற்று-மழை-அலை-மகரமீன்முதலியவற்றை ஒருபொருளென மதியாமல் அகன்றகடல்களை நாவாய்களால் நாம் கடந்துபோவதும், ஒரு பெரியசேனையைப் புகைக்கூண்டிலேற்றிக்கொண்டு ககனமார்க்கமாய் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லுதலும், இடி-மின்னல் முதலியவற்றால் நமக்கு ஆபத்துநேரிடாவண்ணம் நாம் சுகமாய் மாடமாளிகைகளிற் சாளரவழியாகத் தென்றல்வீச வசித்துவருவதும், யானைமுதலிய துஷ்டமிருகங்களும் முனிவர்போல் நாம் ஏவிய வேலைகளைச்செய்து நமக்குப்பணிந்து நடந்துவருவதும் ஆகிய இவையனைத்தும் கல்வியின் மேன்மையல்லவா? இன்னும் ஆயிரம் ஆயிரம்பெயர்கள் கூடித்தூக்கினாலும் சற்றும் கிளப்பமுடியாத பெரும்பாறை அல்லது பாரமான சாமான்மூட்டை இரும்புப்பாளம் கப்பல் படகு முதலானவைகளை வெகுசுலபமாய் ஓர் அணுவைப் போலத்தூக்கி ஆகாயத்திற் கொண்டுபோய்க் குறித்த இடத்தில் வைக்கும் லிப்ட்டிங்மெஷின் என்று சொல்லும் சாமான் தூக்கும் யந்திரமும், ஆயிரம் பதினாயிரம் பெயர்கள்கூடிப் பிரயாசப்பட்டு வேலைசெய்தாலும் முடியாத பத்துலட்சம் நியூஸ்பேப்பர் காகிதங்களை ஒருமணிநேரத்திலே அச்சடித்து மடித்து வெளியிடுகின்ற ஸ்டீம்பிரஸ் என்னும் யந்திரமும், அறிவை விளக்கத்தக்க அநேக கிரந்தங்களை இயற்றி அவைகளைப் புஸ்தகரூபமாய் வெளியிட்டிருப்பதும், ஆகிய

இதுபோன்ற அநேக அற்புதகாரியங்கள் யாவும் அக்கல்வியின் பெருமையல்லவா?

இன்னும் இவ்விந்துதேசத்தை ஆளுகைசெய்யும்படியாகச் சீர்மையிலிருந்து மஹாராணியவர்களால் கவர்னராகவும் கவர்னர்ஜனரலாகவும் நியமிக்கப்பட்டு வருபவர்களும், நம்முடைய வழக்குகளை விசாரித்து நியாயத்தீர்ப்புச்செய்யும்படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஜட்ஜுமார்களும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டு - கலெக்டர் - தாசில்தார் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களும், அவர்களிடத்தில் வாதாடி வம்புபேசித் தன் கட்சியை ஜயிப்பதற்காகப் பொய்யை மெய்யாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும் ருஜிக்கும் வல்லமைசாலிகளாகிய வக்கீல் லாயர் பாரிஸ்டர்மார்களும், கோர்ட்டு கச்சேரிமுதலிய இராஜாங்க உத்தியோகசாலைகளிலும், இதர வியாபாரத்தொழிற்சாலைகளிலும், தங்கள் தங்கள் கல்வியின் தேர்ச்சிக்குத்தக்கபடி உத்தியோகத்திலமர்ந்திருப்பதும், கல்வியின் காட்சியினாலல்லவா? நமதுதிருஷ்டிக்கு அகப்படக்கூடியவைகளாய்க் கைத்தொழிலால் அமைந்துள்ள பலசிறந்த வஸ்துக்களுஞ் செய்யப்படுவதும் அக்கல்வியின் மகிமையினாலன்றோ?

"தொட்டனைத்தூறுமணற்கேணிமாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்தூறுமறிவு."

என்றபடி, மணலினிடத்தே ஊற்றானது தோண்டிய அளவினதாய்ச் சுரக்கும். அதுபோல மனிதர்களுக்குக் கல்விகற்ற அளவிற்குத்தக்கபடி அறிவு அதிகப்படும். மனிதன் எவ்வளவு கற்றுநல்லொழுக்கத்திற் பழகியிருக்கின்றானோ அவ்வளவு அறிவிலும் விவேகத்திலும் சிறந்தவனாகின்றான்.

ஒரு இருட்டறையிலுள்ள நல்லபொருள் கெட்டபொருள் இரண்டையும் தீபப்பிரகாசம் காண்பித்துவிடுவதுபோல நாம் கொள்ளவேண்டிய நற்கருமங்களையும் தள்ளவேண்டிய தீக்கருமங்களையும் கல்விப்பிரகாசம் நமக்குத் தெளிவிக்கின்றது. தாய்தந்தையர் ஒருபிள்ளைக்கு ஐந்தாம்வயதில், ஓர் உபாத்தியாயனைக்கொண்டு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்க, அப்பிள்ளை அவ்வாசிரியரிடத்துள்ள கல்வி முழுதும் கற்றுத் தேர்ந்தபிறகு, அறிவு விர்த்தியாய்ப் பகுத்தறிவடைந்து சிறந்த பொன் மாற்றுயர்ந்த பொன் என்னும் இரண்டு பொன்களையும் பகுத்துக்காட்டும் உரைகல்லுக்குச் சமானமாய் நற்காரியம் தீக்காரியங்களை நன்குணருகின்றான். இதனாலன்றோ?

"ஈன்றெடுத்தைநோக்கி யிளமைபெணைக்கற்பிப்பா
னென்றடைத்திற்பள்ளிக் கனுப்பினான்—வேண்டிறைவன்
றன்கல்விபெய்கல்வி தானாகப்பொன்னுலைக்கு
நன்கல்விசேடமொழித் தேறுன்" என்றும் பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

உப்பானது உதவியற்ற களர்நிலத்தில் விளைவதாயிருக்கினும் அதை யாவரும் சிறப்பாகக் கொள்வதுபோல, கல்வியுடையவன் எவ்வளவு தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்தவனாயினும் அவனை யாவரும் நன்கு மதிப்பார்கள். கற்றவர்கள் தாம் சிறப்படைவதன்றியும் தம்மையடைந்தவர்களுக்கும் எல்லாவிதத்திலும் சிறப்பைத்தருவார்கள். கற்றவர்களுடன் நாம் செய்யும் சிநேகமானது கரும்பை நுனியிலிருந்து தின்னும்போது உருசி அதிகரித்துக்கொண்டுபோவதுபோலத் தினைதினை நமக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டேவரும். கல்வியிற் சிறந்த புலவர்கள் புகழுடம்புபெற்று உலகத்தில் தங்கள் வாழ்நாள்களுக்குப் பின்னும் எக்காலத்திலும் தங்கள் பெயர் விளங்கும்படி வெற்றிக்கொடி நாட்டிப் போயிருக்கின்றார்களல்லவா? இதுபற்றியன்றோ?

"வெற்றுடம்புமாய்வனபோன் மாயாப்புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யுமுடம்பு" எனப் பெரியோர் கூறினர். ஒட்டக்கூத்தர் - புகழேந்தி - கம்பர் - ஷேக்ஸ்பியர் - மில்ட்டன் - நியூட்டன் முதலிய வித்வசிரோமணிகள் இம்மண்ணுலகவாழ்க்கையை விட்டகன்று நெடுநாளாகியும், அவர்கள கல்வித்திறத்திற்காக அவர்களை நாளைக்கும் நாம் புகழ்ந்து வியக்கின்றோம்.

நமது முகத்திலுள்ள இரண்டு கண்களினாலும் சூரிய சந்திராக்கினிப் பிரகாச உதவியால் நமக்கருகிலுள்ள பொருள்களைமாத்திரம் பார்க்கக்கூடும். கல்வியறிவென்னும் ஞானக்கண்ணினாலோ சூரிய சந்திராக்கினிப் பிரகாசவுதவியின்றியே அதிதூரத்துள்ள அரியபொருள்களின் யதார்த்த லட்சணசொரூபங்களையும், நானாவித சிருஷ்டி பேதப்பகுதிகளையும், சத்தசமுத்திரங்கட்கப்புறத்துள்ள விசேட விபவங்களையும், இவையனைத்திற்கும் இறைவனாகிய கடவுளின் திவ்விய குணத் திருவருட்பெருமையையும் வெகு எளிதிற் கரதலாமலகமாய்க் காணக்கூடும். இதனாலன்றோ?—

"கண்ணிரண்டுடையாவர்க்குங் கற்றோர்க்குமூன்றுவிழி" என, மற்றோரைப்போன்று கற்றோருக்கும் முகத்திற்காணப்படுவது இரண்டுவிழிகளேயெனினும் கல்வியறிவென்னும் ஞானக்கண்ணுடன் மூன்றுவிழிகளுடையரெனக் கொள்ளவேண்டுமெனக் கூறியுள்ளார்.

கல்வியானது - தன்னை வகித்தவனுக்கு அளவிறந்த நன்மைகளைத் தருவதன்றியும், எவ்விதத்துமழியாமல் இகலோகத்தில் அவன் வாழுமளவும் அவனைப் பிரியாத துணையாயிருந்து அவன் அநுபவிக்க வேண்டிய புருஷார்த்தங்கள் நான்கனுள் முதல் மூன்றாகிய தருமம் செல்வம் சுகம் என்னும் மூன்றையுங் குறைவறக்கொடுத்து, இம்மூன்றையும் அநுபவிக்குங்கால் நேரும் இடையூறுகளைத் தவிர்க்கும் மதிநுட்பமுந்தந்து சிறந்த கீர்த்தியையும் பாலித்து, அவன் வாழுநாள் முடிந்தவுடன் பரலோகத்தில் அநுபவிக்கும் இன்பத்தையும் அடையச்செய்யும். மானிடராய்ப்பிறந்த நமக்குக் கல்வியைப்போன்ற உற்றதுணை பிறிதில்லை. இக்கருத்தையமைத்தே,—

"அறம்பொருளின்பமும் வீடும்பயக்கும்
புறங்கடைநல்லிசையு நாட்டும் - உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங்கைகொடுக்குங் கல்வியினூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க்குற்ற துணை" எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

கல்வி கற்றவன் எந்நாட்டிற்குச்செல்லினும் எவ்வூர்க்குப்போயினும் அங்குள்ளார் பலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டுத் தன்வார்த்தையை அவர்களனைவரும் சிரசாவகித்து மரியாதை செய்யப்படுவான். இதனாலன்றோ?—

"யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங்கல்லாத வாறு" எனக் கூறியுள்ளார்.

கல்வியானது முக்கியமாய் மானிடர்களடையத்தக்க பரலோக வாழ்க்கைக்குரிய ஞானவுணர்ச்சியைப்பெறுவதற்கே நேரான கருவியாயிருக்கினும், நெல்லுக்கிறைக்கின்ற நீர் புல்லுக்கும் உதவியாவதுபோல, இகலோகவாழ்க்கைக்கும் உதவியாகின்றது. இகலோகவாழ்க்கையில் நாம் எவ்வளவு சிறப்படையினும் அவ்வளவும் அநித்தியமானதாகவும் அற்பமானதாகவுமிருப்பதாலும், நமக்கு என்றும் அழியாததும் பேரின்பமானதும் பரலோகவாழ்க்கையேயாதலாலும், அப்பரலோக வாழ்க்கையை யடைவதற்காகவே இகலோகத்திற்பயிலும் இக்கல்வியறிவினால், பரலோகவாழ்க்கைக் கிடையூறாகிய தீக்குணங்களை வேரோடகற்றி நற்கருமங்களைக் கைக்கொண்டு வரவேண்டும். கல்வி, இப்பரலோகவாழ்க்கைக்கே முக்கிய கருவியாயிருப்பதைத் தாய்தந்தையர் அதிவூக்கத்துடன் கவனித்துத், தமது தனயர்கள் இகபர சௌக்கியங்களிற் குறைவறப் பெறுவதற்காக உணவாதிகளை யூட்டித் தேகத்தை வளர்ப்பதுபோல், கல்வியையும் ஊட்டி

யறிவையும் வளர்த்து வரவேண்டும். தாங்கள் வறியர்களாயிருக்கினும் எவ்விதத்திலேனும் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவே வேண்டும். இதனாலன்றோ? "கற்கைநன்றே கற்கைநன்றே - பிச்சைபுகினுங் கற்கைநன்றே" என முதியோர் மொழிந்துள்ளார்.

கல்விகற்பிக்குங்காலம்.

சிறுவர்களுக்குக் கல்வி யாரம்பிப்பதற்கு இளந்தைப்பிராயமே தக்கபருவம். இதனாலன்றோ "இளமையிற்கல்வி சிலையிலெழுத்து" என்றும், "இளமையிற்கல்" என்றும் முதுமொழிகள் வழங்குகின்றன. பொன் வெள்ளி செம்பு முதலிய உலோகங்களையுருக்கி இளகலாக்கிக்கொண்ட பிறகுதான் நாம் உத்தேசித்த வேலைசெய்துகொள்ளுவதற்குப் பக்குவமாகிறதுபோலப் பாலர்களுக்குச் சிறுபிராயத்தில் மனது இளகலாய் இருப்பதனால் அதுவே கல்விபயில்வதற்குத் தக்க பருவம். அதிதாவள்யமாயிருக்கிற பிடவையில் சாயம் செவ்வனே பிடிக்கும். அழுக்குப்பட்ட பிடவையில் செவ்வனே பற்றாது. அதுபோலப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையினாற் பலகவலைகள் மேற்கொண்டு, மனம் அழுக்குப்படிந்துவிட்ட முதுமைப்பருவத்திற் கல்வியென்னும் சாயம் பற்றாது. ஆதலால் அவ்வித அழுக்குப்படியாது மனந் தூய்மையாயிருக்கும் இளம்பருவத்திற்றான் கல்வியென்னும் சாயம் நன்றாய்ப் பற்றும். மேலும், இளமரங்களை நமக்கு வேண்டியபடியே வளைத்து வளர்த்து உபயோகித்துக்கொள்ளலாமேயன்றி முதிர்ந்த மரங்களை அவ்வாறு வளைத்தால் முறிந்துவிடும். பொன்னும் நன்றாயுருகி இளகியிருக்குந்தருணத்திற்றான் நமக்கு வேண்டியபடி வளைத்து ஆபரணங்கள் செய்யக்கூடும். அதுபோல, யாவரும் விசேடமென்று மதிக்கத்தக்க நன்மொழிகளும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் இளமைப்பருவத்திலல்லது வயதானபின்பு உண்டாகக்கூடியதோ? கூடாதென்பதே துணிபு. இக்கருத்தையமைத்தே,—

"வளையின்மரத்தினை நிமிர்த்தல்வாய்க்கும்பொன்
விளைவியபொழுதணி வியற்றலாகுமல்
வளமுறுகேள்விதான் மாண்புறத்தகு
மிளமையினன்றிமூப் பெய்தினெய்துமோ" என நீதிநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. "தண்டிலே வளையாதது தடியில் வளையாது" "இளம்பிராயம் பள்ளிபுகு" என்னும் வாக்கியங்களின்படி, [illegible] யின் சிறுபருவத்தைத்தான் கல்விகற்கும் பருவம் என [illegible]க்க வேண்டும்.

முற்கூறியபடி குழந்தைகளின் இரண்டாம்வயதுமுதல் தாய் தந்தையர் குழந்தைகளுக்கு நற்குணங்கள் பயிற்றிவருவதுடன் ஐந்தாவதுவயதுமுதல் கல்விபயிற்றத் தொடங்கவேண்டும். கல்வியானது தொடங்கும்போது அதிக சிரமமாய் அவர்களுக்குத் தோற்றும். இதனாலன்றோ "தொடங்குங்காற் றுன்பமா யின்பம்பயக்கும்" எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் அக்காலத்தில் பிள்ளைகள் படிப்பில் தாய்தந்தையர் அதிக கவனம்வைத்து, வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் சந்தோஷமாகவும் இதவார்த்தைகளைக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டாக்கிச் சிறுகச்சிறுகக் கற்பிக்கவேண்டும். சிறுபிள்ளைகளுக்கு மணலில் விளையாடுவதில் அக்காலத்திலே அதிக பிரியமிருப்பதால், நம்முன்னோர்கள் அப்பருவத்தில் அக்ஷராப்பியாசம் செய்வதற்கு அம்மணலையே கொட்டி அவர்கள் விரும்பும் விளையாட்டாகவே எழுதச்சொல்லிவந்ததையும் யூகித்துப் பார்க்கலாம். அவர்களை அடிக்கடி கோபியாமலும் அடிக்காமலும் பயங்காண்பியாமலும் வெகு நளினமாய்ப் பழக்கிவரவேண்டும். தந்தைக்குச் சாவகாசமுள்ளபோது வீட்டிற் பாடஞ்சொல்லிக்கொடுப்பதன்றியில் கல்விச்சாலைக்கும் அனுப்பி வித்தையைக் கற்பிக்கவேண்டும். முக்கியமாய் ஐந்தாவதுவயதுமுதல் பதினைந்தாவதுவயதுவரையில் பிள்ளைகளின் கல்வியைப்பற்றிப் பிதா அதிக கவனம் வைக்கவேண்டும். அவ்வயதுவரையில் இடைவிடாமற் கல்வியிற் பழகப் பழக்கிவிட்டால், அப்பிள்ளைக்குக் கல்வியின் இன்பம் நன்றாய் விளங்குகிறபடியால் அதுமுதல் மற்றப்பிள்ளைகளைப்பார்க்கிலும் தான் மேம்படவேண்டும் என்னும் பேராவலினால் பிள்ளைகள் தமக்குத்தாமே ஊக்கத்துடன் கல்விபயில முயல்வார்கள். அவ்வாறு கவனமாய்க் கல்வியிற் பயிற்றிவருவதுடன் சன்மார்க்க சகவாசவிர்த்தியையும் துன்மார்க்க சகவாச நிவாரணத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். அப்பருவங்களிற் பிள்ளைகளின் சரீரசுகாதாரத்தைக்குறித்துங் கவனித்து, கல்விகற்பது பிரதிதினம் காலைமாலை இத்தனைமணிநேரமென்றும், இத்தனைமணிநேரம் பரிசுத்தமான காற்றுள்ள இடம்-சோலைகளுள்ள தோட்டம் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் உலாவுவதென்றும் நிர்ணயிக்கவேண்டும். இதுவுமல்லாமற் சற்றுநேரம் தம்மோடொத்த பிள்ளைகளுடன் விளையாடவும் தேகாப்பியாசஞ் செய்யவும் சொல்லவேண்டும். போஜனத்தினை தவறாமற் செய்துவரவும் கட்டளையிடவேண்டும். இவ்வளவு விஷயங்களையுங் கவனிப்பதுடன் துஷ்டசுபாவமுடைய பிள்ளைகளாயின் சமயோசிதமாய்க் கண்டனை தண்டனைசெய்து கல்விபயிற்றி

வரவேண்டும். சில மூடப்பிள்ளைகட்கு கல்வியென்றாற் கசப்பாகவேயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போகச்சொன்னால் பரணில் ஏறி ஒளித்துக்கொள்வார்கள். அன்றியும் நமது தந்தை எப்போது வெளியிலே போய்விடுவான்? நாம் எப்போது நம் மிஷ்டப்படி கொட்டமடித்து விளையாடித்திரியலாம்? என்று எண்ணுவார்கள். இவ்வாறான சண்டிப்பிள்ளைகளைக்கல்விச்சாலைக்குப்போகும்படி தந்தை கண்டிக்குந்தருணத்திற் சில மூடத்தாய்மார்கள் குறுக்கிட்டு, "என்மகனைக் கண்ணிற்காணவொட்டாமல் இப்படியும் அநீதஞ்செய்யலாமா? அடிபட்டு அடிபட்டு உடம்பெல்லாம் கன்றிப்போய்விட்டதே! படிப்புக்காகக் கத்திக்கத்தி நெஞ்செல்லாம் புண்ணாய்விட்டதே! படித்தவன்தானே சோறுதின்கிறான்? படியாதவன் பட்டினியாய்க் கிடக்கின்றானோ? விதியிருந்தால் படித்துக்கொள்ளுகிறான், இல்லாவிட்டால் சும்மா இருக்கட்டும்; பேருக்கு எனது பிள்ளை என்றிருந்தாற்போதும்" என்றுசொல்லிப் புருஷனைக் கண்டிப்பாள். பேதைச் சுற்றத்தவர்களும் அச்சமயத்தில் "ஆனமானவன் வயிற்றிற் பிள்ளைபிறந்து ஆட்டைமாட்டை மேய்க்காமல், ஓலைவாரிக் கழுதையாய்விட்டதே" என்றுகூறித் தன்மகன் படித்ததற்காக ஓர் இடையன் துக்கமுற்றதுபோல, "இவன்படித்துத் திவான் உத்தியோகஞ்செய்யப்போகின்றானோ? வேலையற்ற இவன்தகப்பன் வீணாய்ப் பணஞ் செலவழிக்கின்றான்! தனது தொழிலைக் கற்றுக்கொடுத்தாலும் அவனுக்குப் பிற்காலத்தில் உதவியாகும்!, "கைத்தொழில் கைப்பணம்" என்பதை யறியாத வீணனாயிருக்கின்றானே!" என்று வசைபேசி வருத்தமுறுவார்கள். இவ்விதமாகப் பிள்ளைகளின் கல்விக்குப் பல இடையூறுகள் நேரிடுங்காலத்தில் அத்தகப்பன் மூடனாயிருந்தால், முற்கூறிய தடைகளுக்குட்பட்டுப் பிள்ளைகட்குக் கல்வி பயிற்றாமல்விட்டுத் தன்னைப்போல் முழுமூடனாக்கிவிடுவான். அறிவாளியாயிருக்கின் எவ்வித இடையூறுக்கும் அஞ்சாதவனாய்த் தான் பிடித்தபிடியை விடாமல் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி பயிற்றிவிடுவான். தகப்பன் மூடனாயினும் தாயேனும் அறிவுடையளாயின் பிள்ளைகள் கல்விகற்று முன்னுக்கு வருவதற்குக் கொஞ்சம் இடமுண்டு. தாய் தந்தையரிருவரும் மூடசிகாமணிகளாயின் பிள்ளைகள் அவரினும் பெரும்பேதையர்களாவார்கள். இத்தகைய தாய்தந்தையர் அமைவதும் அப்பிள்ளைகளின் வினைப்பயனே! அவ்வாறான பிள்ளைகள் பிற்காலத்திலே,—

"அள்ளிக்கொடுக்கின்ற செம்பொன்னும்மாடையு மாதரவாய்க்
கொள்ளிக்குப்பட்ட கடனுக்குமென்னைக் குறித்ததல்லாற்
றுள்ளித்திரிகின்ற காலத்திலேயென் றுடுக்கடக்கிப்
பள்ளிக்குவைத்திலனே தந்தையாகிய பாதகனே" என்றழுபோலக்

கூறிப் புலம்பும்படி நேரிடுகின்றது. தந்தையே கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் பழக்கவேண்டியவனாதலின், அவன் இறக்காற் பிள்ளைகளின் கல்வியும் இறக்கும். பிறகு தாய் எவ்வளவு கவனித்து வளர்க்கினும் பெரும்பாலும் பயனற்ற பிள்ளைகளேயாகும். இதனாலன்றோ, "தந்தையொடு கல்விபோம்" என்றும், "கைம்பெண் வளர்த்த முண்டன்" என்றும் முதுமொழிகள் முழங்குகின்றன. ஆதலின் இவ்விதமாய்ப் பிள்ளைகளைச் சன்னைகளிலிழுத்துவிடாமல், தாய்தந்தையர் இருவரும் சிறுபிராயம்முதல் கவனித்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி பயிற்றிவரவேண்டும்.

சிலமூடத் தாய்தந்தையர் பிள்ளைகளைப் பெற்று விட்டுவிடுகின்றார்களே தவிர, அவர்களைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவனிக்கிறதேயில்லை. இத்தகைய மாதாபிதாக்கள் மக்களுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கின்றார்கள். ஏனெனிற் பிள்ளைகளைத் தாய்தந்தையர் தங்கள் சுயேச்சையாய்ப் பெறுகின்றார்களேயன்றித் தங்களைப்பெறும்படி தாய்தந்தையரை அப்பிள்ளைகள் கேட்டுக்கொண்டதேயில்லை. அறையிலிருப்பவனை அம்பலத்தி லிழுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதுபோல, உருவில்லாமலிருக்கின்ற பிள்ளைகளையுருவாக்கி உலகத்தில் விட்டுவிட்டு, அவர்கள் இகபரசௌக்கியத்தை யடையும்பொருட்டு, சிறுபருவத்திலேயே நற்புத்திகளைப் போதிக்காமல் அவர்கள் துஷ்டர்களாய்ப் போய்ச் சதாகாலம் கஷ்டப்படும்படி விடுவதானது மகாகொடிய புத்திரத்துரோகமல்லவா?

ஆதலால் மாதா பிதாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஊண் உடை சுகம் என்னும் மூன்றையுங்கொடுத்து வளர்த்து வருவது போல கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் என்னும் மூன்றையுங்கொடுத்து அதிக கவனமாய் வளர்த்துவரவேண்டும். அவ்வாறு வளர்த்துவரின் அப்பிள்ளைகள் கல்வி அறிவொழுக்கங்களில் முதிர்ந்து விவகார நிலைக்கு வருங்கால், அவர்களுடைய பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்று, பாலியத்தில் தாங்களெடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைக்குப் பிரதிபலனாகச் சிரவணானந்தமும் மகிழ்ச்சியும் அடைவார்கள். இதனாலன்றோ,

"ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்குந்தன்மகனைச்
சான்றோனெனக்கேட்ட தாய்" எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

கல்வி கற்கப்புகும் மாணாக்கர்களின் இலக்கணங்கள் பலவுள. அவ்விலக்கணங்களுக்கமைய, தலைமாணாக்கர் இடைமாணாக்கர் கடைமாணாக்கர் என மூவகுப்பாய்ப் பெரியோர் வகுத்திருக்கின்றனர். அம்மூவகுப்பினருள் பாலையும் நீரையும் வேறுபிரித்துப் பாலைமாத்திரம் குடிக்கும் அன்னத்தைப்போலவும், மிகுந்த புல்லுள்ள இடத்திற்சென்று அப்புற்களை வயிறாரமேய்ந்தபின்பு ஓரிடத்திற்போயிருந்து அவற்றைக்கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வருவித்துக்கொண்டுமென்று தின்னும் பசுவைப்போலவும், ஆசிரியரிடத்துள்ள குணத்தையுங்குற்றத்தையும் வேறுபிரித்து, குணத்தைக்கொண்டு குற்றத்தைநீக்கியும், அவரிடத்துள்ள கல்வியைத் தம்முள்ளம் நிறையக்கேட்டுப் பின்பு ஓரிடத்திலிருந்து கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு சிந்தித்துக் கல்வி பயில்பவர்கள் தலைமாணாக்கர்களென்றும்; உழவர் வருந்திப் பயிர்செய்யும் முயற்சியின் அளவிற்கேற்றபடி வளப்பந்தரும் நிலத்தைப்போலவும், தனக்குக் கற்பித்த சொல்லைவிட்டு வேறு சொல்லவறியாக் கிளிப்பிள்ளையைப்போலவும், ஆசிரியர் வருந்திக் கற்பிக்கும் முயற்சிக்கேற்றபடி அபிவிர்த்தியடைந்தும், அவர் தமக்குக் கற்பித்த நூற்பொருளையன்றி வேறுநூற்பொருள்களை கூறச் சக்தியற்றும் கல்வி பயில்பவர்கள் இடைமாணாக்கர்களென்றும்; நீரை வார்க்குந்தோறும் ஒழுகவிடும் ஓல்லிக்குடத்தைப் போலவும், ஒரு செடியில் தழைகள் நன்றாய் நிறைந்திருந்தும் அதனிடத்திலேயே வயிறாரமேயாமல் இங்குமங்குந்திரிந்து செடிதோறும் போய் மேய்ந்து கடைசியில் திருத்தியடையாத ஆட்டைப்போலவும், தெளிவாயிருக்கும் குளத்துநீரைக் கலக்கிக்குடிக்கும் எருமையைப்போலவும், தேன் நெய்முதலிய சாரங்களைக் கீழே போகவிட்டு அவற்றிலுள்ள செத்தைமுதலிய அசத்துக்களைப் பற்றிக்கொள்ளும் பன்னாடையைப்போலவும், நூற்பொருளை ஆசிரியர் கற்பிக்குந்தோறும் மறந்துவிட்டும், ஒரு ஆசிரியரிடத்திற் கல்வி பூரணமாயிருப்பினும் அவரிடத்திலேயே முழுவதும் கற்றுக்கொள்ளாமல் பலரிடத்துந்திரிந்து பயனடையாமலும், ஆசிரியரைப் பரிகாசஞ் செய்தும் விகடவினாக்களை வினவியும், பலவிதத்தால் அவரை வருத்திப் பாடங்கேட்டும், ஆசிரியர் தமக்குப் போதிக்கும் நற்பொருள்களை மறந்துவிட்டு உதவியற்ற விஷயங்களைப் பன்முறையும் சிந்தித்து ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டும் கல்வி பயில்பவர்கள் கடைமாணாக்கர்களென்றும் கூறப்படுவார். இம்மூவரும் உத்தமர் மத்திமர் அதமர்களாவார்கள்.

ஆகலால் ஒவ்வோர் வித்தியாப்பியாசியும் தலைமாணாக்க ரென்னும் உத்தமர்களின் குணங்களையே பெறுதற்குப் பெரிதும் முயலவேண்டும். அம்முயற்சியிற் பயனடைதல் அசாத்தியமாயிருக்கின் இடைமாணாக்கரென்னும் மத்திமர் குணங்களையேனும் அத்தியாவசியகமாய் முயற்சித்துப்பெறவேண்டும். கடைமாணாக்கரென்னும் அதமர்களின் குணங்களைக் கனவிடத்தும் அறவே ஒழிக்கவேண்டும். இதனை—

" அன்னமாவே மண்ணொடுகிளியே
யில்லிக்குடமா டெருமைநெய்யரி
யன்னர் தலையிடை கடைமாணாக்கர்" என்று நன்னூற் சூத்திரவுரையிலுங் காணலாம்.

" களிமடிமானி காமிகள்வன்
பிணியனேழை பிணக்கன்சினத்தன்
றுயில்வோன்மந்தன் றொன்னூற்கஞ்சித்
தடுமாறுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிறனின்னோர்க்குப் பகரார்நூலே" என்ற நன்னூற் சூத்திரவுரையிற் கூறியபடி, கட்குடி - சோம்பல் - நாணம் - காமம்-களவு-பிணி - பிணக்கு - கோபம் - பெருந்துயில் - மந்தம் - மனச்சோர்வு-குரூரம் - பாபம் - பொய் என்னும் இவ்வகைக் குணமுடையோர்க்குங் கல்வி வாராதாகையால், கல்விகற்கத்தொடங்குவோர் தம்மாற் கூடியவரையில் முயற்சித்து இத்தகைய தீக்குணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அறவே ஒழிக்கவேண்டும். கல்வியைக் கற்கத்தொடங்குகையில் உண்டாகும் சங்கடங்களுக்கு அளவில்லை, அதுபோலவே அதனால் விளையும் பயனுக்கும் அளவில்லை. ஆதலால் பிரதமத்தில் விளையுந் துன்பங்களைப் பின்விளையும் இன்பவளவினாற் சகித்துக் கல்வியிலே ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டும். "கைப்பொருடன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி" என்றும், "கேடில்விழுச்செல்வங் கல்வியொருவற்கு - மாடல்லமற்றையவை" என்றும் கூறியுள்ள நீதிநூற்கருத்தைச் சதா சிந்தித்து, அநித்தியமாகிய செல்வம் பெறுதற்கும் நித்தியமாகிய அருட்செல்வம் அடைதற்குங் கருவியாகிய கல்வியைக்கற்று அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து அக்கல்வியையே இன்றியமையாத் துணையாகக்கொள்ள வேண்டும்.

" மனைக்குவிளக்க மடவார்மடவார்
தமக்குத்தகைசால் புதல்வர்—மனக்கினிய
காதற்புலவர்க்குக் கல்வியேகல்விக்கு
மோதிற்புகழ்சா லுணர்வு." என நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது.

எந்தப்பிள்ளை தனது கல்வியினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் மேம்பாடடைந்து பார்த்தவர்களெல்லாம் "இப்படிப்பட்ட அரிய புதல்வனைப் பெறுதற்கு இவன் தாய்தந்தையர்கள் யாதுதவம்புரிந்தனரோ" என்று சொல்லும்படி பிரசித்தமடைகின்றதோ அந்தப் பிள்ளைதான் பிள்ளையென்று சொல்லத்தகும். தாய்தந்தையர் அப்பிள்ளையின் சிறுபருவத்தில் அவனுக்காக எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசத்திற்கு அத்தகைய பிரசித்திவாய்ச் செய்வதுதான் பிரதியுபகாரமாகும். இதனையன்றோ,—

" மகன்றந்தைக்காற்று முதவியிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்" என்றும் நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது. இவ்விதமாய்ப் பெற்றோர்களுக்கும் மற்றோர்களுக்கும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கத்தக்கபிள்ளையானவன் சிறுபிராயமுதல் அதிக சிரமப்பட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சியடையவேண்டும். உலகத்தில் வழங்கிவருங்கலைகளாகிய பற்பல விஷயங்களைப்பற்றிய அரிய நூல்கள் அளவிறந்தன உள. நம்முடைய வாழ்நாளோ அதிசொற்பம். நாம் ஜீவித்திருக்கும் அதிசொற்பநாளிலும் பற்பல பிணிகளும் நம்மை வருத்துகின்றன. இதனாலன்றோ, "சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவுயிர்கள்" என்றும்,—

" கல்விகரையில கற்பவர்நாள்சில
மெல்லநினைக்கிற் பிணிபல" என்றும் ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். அவ்வாறு கற்கும் நூல்களுள்ளே அறிவைவிளக்கும் பிரபலநூல்களென்றும் அறிவையழிக்கும் அற்பநூல்களென்றும் இருவகைகளுண்டு. அவ்விரண்டனுள் முதலிற்கூறிய பிரபல நூல்களையே கற்க வேண்டும். அத்தகைய பிரபல நூல்களைக் கற்கையில் விளையும் ஐயம் திரிபு விபரீதங்களென்னும் கசடுகளறக் கற்றுணர்ந்தொழுக வேண்டும். இதனாலன்றோ,—

" கற்ககசடறக் கற்பவைகற்றபி
னிற்கவதற்குத் தக" என்றும் ஆன்றோரறைந்திருக்கின்றனர். அவ்வண்ணங் கற்றுணர்ந்தவற்றை மறவாது சதாசிந்தித்து ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டே வரவேண்டும். அவ்வாறின்றி அப்போதைக்கப்போது கற்றவைகளை மறந்துவிட்டு, நூதனமாய்க் கற்கத்தொடங்குவது, கையிற்கிடைத்திருந்த பெருந்திரவியத்தைப் போக்கடித்து, பொன்னரிப்பர்கள் தொழிலை மேற்கொண்டதுபோலாம். இக்கருத்தையமைத்தே,—

" வருந்தித்தாங்கற்றன வோம்பாதுமற்றும்
பரிந்துசிலகற்பான் றொடங்கல்—பெருந்தனங்
கைத்தலத்துவைத்துச் சொரிந்திட்டறிப்பரித்தான்
செய்த்துப்பொருள்செய் திடல்" எனப் பெரியோர் புகன்றுள்ளார். இவ்வாறு கற்றுணர்ந்து புகழுடையவன்றான் பூமியிற் பிறக்க வேண்டும், அவ்வாறுடையாதான் பிறப்பதைப்பார்க்கினும் பிறவாமையே நன்று. கல்வியற்றவன் கண்ணற்றவனுக்கும், ஆதலால் எக்காலத்திலேனும் எவ்வகையிலேனும் ஒவ்வொரு பிள்ளைகளும் மேற்கூறிய இலக்கணங்களுடன் கல்விகற்க முயலவேவேண்டும். இக்கருத்தினையமைத்தே,—

" தோன்றிற்புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற்றோன்றாமை நன்று" என்றும்,

" கண்ணுடையரென்பவர் கற்றோர்முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என்றும் நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன.

அறிவின்பயன்.

அறிவின்பயனே நாமநுபவிக்கும் இன்பங்கள். அறியாமையின் பயனே நமக்கு நேருந் துன்பங்கள். அறிவென்பதனைத்தான் அறிஞர்களென்று அறநூல்கள் முறையிடுகின்றன. எவ்விஷயம் எவ்வாறாக நிகழினும் அவ்விஷயத்தின் உண்மையை யறிவதுதான் அறிவு. அத்தகைய உண்மையையறியும் அறிவுடையார்க்கு எதிர்காலத்தினேருங் காரியநிகழ்ச்சி நன்கு விளங்குமாகலின், அத்தகைய அறிவுடையார் இறந்தகாலத்துக் காரியநிகழ்ச்சிக்குக் காரணமும் ஊகித்துணரத்தக்கவரென்பது கொண்டே, அவ்வறிவின் மேம்பட்டாரைத் திரிகாலவுணர்ச்சி யுடையோரெனக்கூறுவர். அறிவுடையோர்க்காகாதகாரியம் அவனியிலில்லை. அவர்களுக்குக் கிட்டாத அருமையான பொருளும் அகிலத்திலிராதென்றே அறியலாம். இதனை,—

" அறிவுடையாரெல்லா முடையாரறிவிலா
ரென்னுடையரேனு மிலர்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கால் ஐயமறத் துணியலாம். அத்தகைய அறிவுடைய ஒருவனை உலகத்திலுள்ளார் யாவரும் மதிப்பதுடன், அவ்வுலகத்தாரனைவரும் மதித்துக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க அரசாண்வெரும் அரசனும் விரும்புவான். இதற்கு, "அறிவுடையொருவனை யரசனும்விரும்பும்" என்ற பெரியோர் வாக்கே பிரமாணம். உலகத்தில் மனிதசரீரமெடுத்தவர்கள் பெறத்தக்க பாக்

கியங்களுக்குள்ளே அறிவமைந்த புத்திரப்பேறடைவதைப்பார்க்கினும் சிறந்த பாக்கியம் கிடையாது. இக்கருத்தை யமைத்தே,—

"பெறுமவற்றுள்யாமறிவ தில்லையறிவறிந்த
மக்கட்பேறல்ல பிற" என ஆன்றோர் பலரும் அறைந்துள்ளார். சகலசெல்வங்களும் அறிவின் வாயிலாகவே விளையவேண்டுதலின் அறிவொன்றே பெருஞ்செல்வப்பேறாகும்.

அறிவு ஒன்றினால் விலங்கு - பறவை - ஊர்வன - நீர்வாழ்வன முதலிய சமஸ்த ஜீவராசிகளினும் மனிதர் - மேம்பட்டு விளங்குகின்றனரே யல்லாமல் வேறொன்றினாலுமன்று. அறிவு ஒன்றுமாத்திரம் இல்லாவிட்டால் ஒருவன் மனிதனாகப் பிறந்தும் இம்மை மறுமைகளி லடையவேண்டிய பிரயோசனங்களை ஒருசிறிதும் பெறமாட்டான். மின்சாரதபால், நீராவியந்திரம் முதலானமிக்க அற்புதமான பொருள்களெல்லாம் அவற்றைக்கண்டு பிடித்தவர்களுடைய அறிவின் மேன்மையை விளக்கிக் காட்டுகின்றனவே யன்றி, அவர்களுடைய குலம் பொருள் முதலியனவற்றைச் சிரேஷ்டமாகத் தெரிவிக்கவில்லை, ஆதலால் அறிவே பிரதான வஸ்துவன்றி மற்றவை அவ்வளவு சிறப்புடையனவல்ல. அறிவின்பயனை பெற்றவனுக்குச் சொந்ததேசமென்றும் அந்நியதேசமென்றுமில்லை. எல்லாம் சுயதேசமே. பகைவனென்றும் சிநேகிதனென்றும் அவனுக்கில்லை. அவன் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ளும் புத்தி சாதுரியத்தால் யாவரும் அவனுக்கு நட்பினராகவே யிருப்பர். அறிவாளனாகிய ஒருவனுடைய நட்பை யாவரும்விரும்புவர். அரசனும் அவனுடைய சிநேகத்தை அபேக்ஷித்து அவனுக்கு வேண்டியவற்றைச் சன்மானிப்பான்.

அறிவுடையோன் எப்படிப்பட்ட ஆபத்துவரினும் தப்பித்துக்கொள்ளுவான், யாவரையும் உபாயத்தால் வெல்லுவன். அவனைவெல்லுதற்கு ஒருவராலு முடியாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில்வரும் சிறுகதைகளைக் காண்க.

வர்த்தகனும் பூதமும்.

ஒரு பட்டணத்தில் தனஞ்சயன் என்னும் ஒரு வர்த்தகனிருந்தனன். அவன் வழக்கமாய் இராக்காலங்களில் வெளியூர்ச் சரக்குகளைத் தானிருக்கும் பட்டணத்திற்குக் கொண்டுவந்து விற்றுவருவான். அவ்வாறு இராக்காலத்தில் சரக்குகள் கொண்டுவருபவன் தன் பட்டணத்து ஆயத்துறை வழியாய் வந்தால் சுங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணி அவ்வழி வாராமல் வேறொரு கள்ளமார்க்கமாய்ப்

பட்டணத்துக்குச் சரக்குகளைக் கொண்டுபோய் வர்த்தகம் பண்ணி ஜீவனஞ் செய்துவந்தான். இவ்வாறு நெடுநாள் செய்துவருகையில் ஒருநாள் அர்த்தராத்திரியில் வெளியூரினின்றும் சரக்குகள் கொண்டு, தான் வழக்கமாக வரும் கள்ளவழியாய்ச் செல்லுகையில், அம்மார்க்கத்திலுள்ள ஒரு பெரிய ஆலவிருக்ஷத்தினின்றும் ஒரு பூதம் கீழேகுதித்து அவனைத் துரத்திக்கொண்டுவர, அவன் காலடி பட்டத்திற் படும்படி மிகவும் விரைந்தோடியும், தலைமேலுள்ள மூட்டையின் பாரத்தாலும், பருத்துச்சரிந்த தொந்தியின் பளுவாலும் மிக்க ஆயாசமடைந்து நின்று, ஓர்சமயோசித யுக்தியால் பயமொழிந்து தைரியங்கொண்டு, பின் தொடர்ந்து துரத்திவரும் பூதத்தை நோக்கி, கலகலவென்று சிரித்துக் கைகொட்டி "நீயா துரத்திவருகின்றாய்? அந்தோ! நான் தெரியாமல் வீணே கால்கள் நோக இவ்வளவுதூரம் ஓடிவந்தேனே" யென்று மிகவும் அலக்ஷிய பாவமாகச்சொன்னான். அது கேட்ட பூதம் திடுக்கிட்டு, இவன் நமக்கிரையாகத்தக்க சாமானிய மனிதன், அப்படியிருக்க, நம்மிடத்தில் சிறிதும் பயமில்லாமல் மிகவும் அலக்ஷியமாகச் சிரித்துப்பேசுகின்றானே, இதன் காரணத்தை அறிவோமென்றெண்ணி அந்த வர்த்தகனைநோக்கி, "நீ என்னை வேறு யாரென்றெண்ணித்தான் இவ்வளவு தூரம் ஓடிவந்தனை" என்று கேட்க, "இப்பட்டணத்திலுள்ள ஆயக்காரனென்றெண்ணி இவ்வளவு தூரம் பயந்து வந்தேனே யல்லாமல், நீ துரத்தி வருகின்றாயென்று தெரிந்தால் ஓடியும் அப்புறம் எடுத்துவைக்கமாட்டேனே" என்று அவன் சொன்னான். இதைக்கேட்டுப் பூதம் வியப்பும் பயமுங்கொண்டு அவனை நோக்கி, "அந்த ஆயக்காரன் என்னினும் மிக்க வல்லவனோ?" என்று கேட்டது. வர்த்தகன் "அந்த ஆயக்காரனுடைய வல்லமைக்கும் கொடுமைக்கும் அளவேது? அப்படிக்கு இல்லாவிட்டால் யாருக்கும் அஞ்சா நெஞ்சமுடைய நான் இவ்வளவு திகில்கொண்டு ஓடிவருவேனோ?" என்று மிகவும் வற்புறுத்திக் கூறினன். "அப்படியானால் எனக்கு அந்த ஆயக்காரனைக் காட்டு" என்று பூதம் கேட்க, இப்படி வந்தால் நீ அவனைக் காணமாட்டாய், இந்தச்சரக்கை என் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு மறுபடியும் இந்தக் கோணியைக் கொண்டுவந்தால், நான் உன்னை இந்தக் கோணிப்பையின் போட்டுக்கட்டிக்கொண்டு போகிறேன், அப்போது நீ அவனுடைய வல்லமையையும் கொடுமையையும் காண்பாய்" என்று அவன் கூறப்பூதமதற் கிசைந்தது. பின்பு வர்த்தகன் அந்த பூதத்தைக் கோணிப்பையிற் போட்டுக்கட்டி மூட்டைபோல் தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஆயத்

துறைவழியே செல்லுகையில், ஆயக்காரன்வந்து "நீயார்? இந்த மூட்டையில் என்ன?" என்று வினவலும், தனஞ்சயன் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாய்ச் சென்றமையால் ஆயக்காரன் கோபித்து வந்து தலைமீதிருந்த மூட்டையைக் கீழே தள்ளிக் காலால் பலதரம் உருட்டி உதைத்துத் தன் கையிலுள்ள எழுத்தாணியால் பலவிடங்களில் குத்திப்பார்த்து, இது என்னசரக்கென்று வர்த்தகனைக்கேட்டான். அவன் இது புளி மூட்டையென்று ஆயக்காரனிடத்திற் சொல்ல, அவன் அது புளியோ அல்லவோ என்பதைக் கண்டறியும்படி பின்னும் எழுத்தாணியால் மூட்டை முழுவதும் குத்திக் குத்திப்பார்த்தான். பிறகு தனஞ்சயன் அதற்குரிய சுங்கத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சதூரம் போய் அதனை அவிழ்த்துப் பூதத்தை வெளியேவிட, அது அவனைப் பார்த்து, "அப்பா! நீ சொன்னவையாவும் உண்மையே, அந்த ஆயக்காரன் மிகக்கொடியவன், அவன் என்னை உதைத்து எழுத்தாணியால் குத்தினபடியால் என் சரீரமெல்லாம் சல்லடைக்கண்கள்போலாயிற்று, அவனை நினைத்தால் இன்னம் என் உள்ளம் நடுங்குகிறது, கர்ப்பம் கலங்குகிறது, நீ என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வராமல் இன்னும் சிறிதுநேரம் அங்கு வைத்திருப்பையேயானால் நான் செத்தேபோயிருப்பேன், நீ அந்தச் சமயத்தில் செய்த நன்றிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு உனக்குச் செய்யப் போகிறேன், எனக்குப் பிராணபிச்சை தந்த உனக்கு இம் மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் பரிசாகக் கொடுத்தாலும் அந்த நன்றிக்குச் சமானமாகாது ஆயினும் என்னால் கூடிய உதவியேதாவது நான் செய்தலே வேண்டும். இந்த நகரத்து அரசன் மகளை நான் போய்ப்பிடித்துக் கொள்ளுகிறேன், எவ்வளவு வல்லமையுள்ள மாந்திரிகன் வந்தோட்டினும் போகேன், நீ வந்து ஆயக்காரன் என்று கூறியமாத்திரத்தில் விட்டுப்போவேன், நீ அரசனிடத்தில் வேண்டிய பொருள் பெற்றுச் சுகித்து வாழ்ந்திரு" என்று பூதம் கூறிப்போய் அரசன் மகளைப் பிடித்துக்கொண்டது. மாந்திரீகத்தில் வல்லவர்கள் பலர்வந்து தங்களால் கூடியமட்டில் ஓட்டமுயன்றும் அது போகாமையைக்கண்டு அரசன் பெருந் துயருற்று இப்பூதத்தை ஓட்டுவோர்கட்குப் பதினாயிரம்பொன் தருகிறேனென்று பறையறைவிக்க, வர்த்தகன் போய் அரசன் அநுமதியின்மேல் இராஜபுத்திரி யருகிற்சென்று ஆயக்காரன் என்னும் பெயர் கூறியமாத்திரத்தில் அப்பூதம் விட்டுப்போய்விட்டது. அதுகண்ட அரசன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, தான் முன் சொல்லியிருந்தபடி பதினாயிரம்

பொன்னையன்றி இன்னும் வேண்டிய பரிசுகளையும் அவனுக்குத்தந்து அனுப்பினான். பிறகு அப்பூதம் வேறொரு அரசன்மகளைப் பிடித்துக்கொண்டது. வர்த்தகனை அவ்வரசன் பிடிக்கவே அங்கும்போய் ஆயக்காரன் என்றுசொல்ல அப்பூதம் நீ ஏனிங்கு வந்தாயென்று கோபித்துக்கேட்க, ஆயக்காரன் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றான்; அது கூறும்பொருட்டு இங்கு வந்தனனென்று சொல்லவே பூதங்கேட்டு, நல்லகாரியஞ்செய்தனை, இனிமேல் நானிருக்கும் இடத்திற்கு வாராதேயென்றுகூறி அவ்விடம்விட்டு நீங்கி மற்றொரு தேசத்தரசன் மகளைப்போய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. வர்த்தகன் அரசனிடத்தில மிருந்தபொருள் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான். சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள பிரதேசங்களெங்கும் தனஞ்சயன் பூதம் ஓட்டுவதில் மஹா வல்லவனென்று பெயர் வந்தபடியால் மூன்றாவது அரசனும் தன்னைப் பலவகையாலும் பிடித்தபடியாலே மறுபடியும் பூதமிருக்கும் இடத்தை நாடிச்சென்று அங்கும் ஆயக்காரன் என்னும் பெயரை அவன் கூறியபோது, பூதம் கோபாவேசங்கொண்டு அவ்வர்த்தகனைக் கொல்லவரவும், அவன் ஆயக்காரன் இறந்துபோய்விட்டனன், அச்சுபசெய்திகூற வந்தேனென்று மொழிந்தனன். பூதம் கோபந்தணிந்து இன்றோடு என் பிடையொழிந்தது. நீ இவ்வரசனிடத்தில் வேண்டிய நிதி பெற்றுக்கொண்டுபோய் வாழ்கவென்று கூறியது. அதற்கு வர்த்தகன் ஒன்று வேண்டும், நீ இனிமேல் இந்த பிராந்தியத்திலிராமல் ஆறு யோசனைக் கப்புறமுள்ள யாரையாவது போய்ப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டியதேயன்றி அதற்குள்ளேயிருக்கும் எவரையும்பற்றி யலைக்கக்கூடாது, இது தான் நீ எனக்குச் செய்யற்பாலதாகிய கடைசி உதவியென்று அதைக் குறையிரக்க, அது அப்படியே ஆகட்டுமென்று கைபோட்டு வாக்குதத்தஞ்செய்து அந்தப் பிரதேசத்தை விட்டொழிந்தது. பிறகு தனஞ்சயன் திரண்டபொருள் பெற்றுக் குபேரனைப்போல் சுகித்து வாழ்ந்திருந்தனன். வர்த்தகன் தன்னறிவின் நுட்பத்தால் பொல்லாத பூதத்தினிடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டதுமல்லாமல் அதைக்கொண்டே பெருஞ்செல்வந்தனுமாயினன். ஆகையால் அறிவினுஞ் சிறந்தபொருள் உலகத்தில் யாதுமில்லை. அறிவினாலாகாத காரியமும் எவ்விடத்தும் கிடையாது. ஆகவே அதை அபிவிருத்திசெய்ய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டும்.

மந்திரியுஞ் சேவகனும்.

ஓர் இராஜபத்தினி தன்னுடைய சேவகனுக்குக் கொடுக்குஞ் சம்பளம் போதாதென்று அரசனிடத்திற் பிரியாதி செய்யக்கருதி, "வெய்யிலிலும் மழையிலும் திரிந்து ஓர் நாள்முழுதும் மெய்வருந்தி வேலைபார்க்கும் சேவகனுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் ரூபாய் ஐந்து, யாதொருவேலையுமின்றி நிழலிலேயே உம்மருகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் மந்திரிக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் வராகன் ஆயிரம், இவ்விதமாக நீர் செய்துவருவது மிக அக்கிரமம்" என்று அரசனிடத்திற் கூறினள். அதுகேட்ட அரசன் தான் செய்துவருவது கிரமந்தானென்று தன்பத்தினிக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக எண்ணி, அவளெதிரிலேயே அச்சேவகனை யழைத்து, "சமுத்திரக்கரையில் கப்பல்வந்திருக்கிறதா? பார்த்துவா" என்றான். அவ்வாறே சேவகன் போய்ப் பார்த்துவந்து, "கப்பல் வந்திருக்கிறது" என்று சொன்னான். பிறகு "என்னபெயருடைய கப்பலென்று விசாரித்துவா" என்றான். மறுபடிபோய் விசாரித்து "லேடிஹாவலாக்" என்னும் பெயருடையது" என்றான். "என்னசாமான்கள் வந்திருக்கிறது கேட்டுவா" என்றான். மீண்டும்போய் விசாரித்து இன்னின்ன சாமான்கள் வந்திருக்கிறதென்றான். இவைகளை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் தன் மனைவிக்கு முன்பாகவே, மந்திரியை யழைத்து, "கடற்கரையிற் கப்பல்வந்திருக்கிறதா பார்த்துவா." என்றான். மந்திரி அவ்வாறு உடனே கடற்கரைக்குப்போய், என்னபெயருடைய கப்பல் வந்திருக்கிறதென்றும், என்னென்ன சாமான்கள் வந்திருக்கிறதென்றும் விசாரித்து, அச்சாமான்கள் அரசனுக்கு வேண்டியவைகளாகவும் விலை சரசமானவைகளாகவு மிருந்தபடியால், விலைதீர்த்து எல்லாச்சரக்குகளையும் வாங்கிப் பண்டகசாலைக் கனுப்பும்படி யுத்தரவளித்து, பணங்கொடுத்து விடும்படி பொக்கிஷசாலை அதிகாரிக்கு ஆஞ்ஞாபித்து, அரசனிடத்திற் போய் இவை யனைத்தையும் அறிக்கைசெய்தான். இவைகளைச் செவியுற்ற அரசபத்தினி மந்திரிக்கு இதுவிஷயங்களில் அநுபோகமும் அதிகாரமும் இருந்தபடியினால் அவ்வாறு செய்துமுடித்தான், சேவகனுக்கு அவ்விரண்டும் இல்லாமையினால் அவனுக்குச் செய்யச் சக்தி இல்லையென்றாள். ஆனால் இன்னொரு திருஷ்டாந்தத்தால் புலப்படுத்துகிறேனென்றுகூறி, கொஞ்சம் சாம்பரும் உரோமமும் சேர்த்து இரண்டு டப்பிகளிற்போட்டு, வெவ்வேறாய்க் கவசமிட்டு முத்திரைவைத்து, ஒருடப்பியை மந்திரி கையிலும் வேறொரு டப்பியைச் சேவகன் கையிலும் கொடுத்து, தனித்தனியே

இரண்டு அரசர்களிடத்திற் கொடுத்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். சேவகன் அதை வாங்கிக்கொண்டு தனக்குக் குறிப்பிட்ட அரசனிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தவுடனே, அவ்வரசன் அதைத்திறந்து பார்த்து, அதிற் சாம்பரும் உரோமமும் வைத்திருப்பதைக்கண்டு வியப்படைந்து, அந்தசேவகனுக்குங் காண்பித்து "இதென்ன" வென்று வினவினன். சேவகனும் உள்ளிருந்தவஸ்துவை இப்போது தான் பார்த்தவனாகையால், ஒன்றுந் தோன்றாமல் யாதோர் விடையும் பகராதிருந்தான். அப்போது "உங்களரசன் என்னை அவமானப்படுத்துவதற்காக இத்தகைய பொருள்களை யனுப்பினனல்லவா?" என்று அவ்வரசன் உக்கிரகோபத்துடன் அச்சேவகனை அடித்துத் துரத்திவிட்டு, "இப்போதே படையெடுத்துப்போய் நம்மை அவமானப்படுத்திய அவ்வரசனைச் சயித்துவாருங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டு ஒரு திரண்டசேனையை அனுப்பினன். மந்திரியோ தனக்குக் குறிப்பிட்ட மன்னவனிடத்திற்குப்போய்த் தம்மரசன் கொடுத்த டப்பியைக் கொடுக்கவே, அவ்வேந்தன் அதைப் பிரித்துப் பார்த்து, அதிற் சாம்பரும் உரோமமு மிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து இது என்னவென்று மந்திரிக்குக் காண்பித்தான். மந்திரியும் அப்போது தான் அவ்வஸ்துக்களைப் பார்த்தவனானபோதிலும், தனது கல்வியறிவின் மேன்மையால், அவ்வரசனைப்பார்த்து, "மகாராஜாவே! எங்களரசன் பத்துவருடகாலமாய் ஒரு எக்கியம் செய்துவந்தார், இப்போது தான் அவ்வெக்கியம் முடிந்தமையின், அவைகளின் அடையாளங்களாகிய இவைகளை தங்களுக்கு இனமாக கொடுத்தனுப்பினர்." என்றான். இதைச் செவியுற்ற அவ்வரசன் அகமகிழ்ந்து ஆனந்தபரவசமாய்த் தன்மீது இத்தனைபரிவுற்று இந்த எக்கியப்பொருளை யனுப்பிய அரசனுக்கு அநேகம் விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களை வெகுமதியாகக் கொடுத்து, மந்திரிக்கும் பரிசளித்து, அவனுடன்சென்று வழிவிட்டு வரும்படி ஒருபெரிய சேனையையுங் கூட்டியனுப்பினன். மந்திரியுடன் வழிவிடச்சென்ற திரண்டசேனையும், சேவகன்பின் யுத்தத்திற்காக அனுப்பப்பட்ட பெருஞ்சேனையும் தன்னகரத்தைச் சமீபித்தபோது, அரசன் திடுக்கிட்டுயாரோ பகைவர் படையெடுத்து வருகின்றாரென வெண்ணி, தன் வேவுகாரர்களை யனுப்பி "அவர்கள் சமாதானமாய் வருகிறார்களா? சண்டைக்கு வருகிறார்களா? பார்த்து வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். வேவுகாரர் அவ்வாறே சென்று விசாரிக்கையில், மந்திரியுடன் வரும்சைனியம் சமாதானத்தின்பேரிலும், சேவகனுடன் வரும் சைனியம் சண்டையின்பேரிலும் வந்திருக்

கின்றனவென் றுணர்ந்து தெரிவித்தவுடனே, அரசன் மந்திரிகொண்டுவந்த சைனியத்தை உதவிகொண்டு மற்றசைனியத்துடன் சண்டைசெய்து, அச்சைனியந் தோல்வியுறச்செய்து துரத்தினன். பிறகு அரசன் தன்மனைவிக்கு இவ்விஷயங்களைப் புலப்படுத்தி, "சேவகன் கல்வியில்லாத மூடனாயிருப்பதால், அவனாலே அற்பவேலைகளும் குறித்துக் காண்பித்த முரட்டு வேலைகளும் மாத்திரம் செய்வதற்குச் சாத்தியப் படுமேயன்றி, பெருத்தவேலைகளைச் செய்வதற்குச் சாத்தியப்படாதாகையால், அவனுக்குக் கொடுத்துவரும் ஐந்துரூபாய் சம்பளந்தக்கதே. மந்திரியோ கல்வியறிவில் மிக்கவனாய், சர்வதந்திரோபாயங்களு மறிந்தவனாய், குறிப்பிடுவதற்கு முந்தியே காரியங்களை யுணர்ந்து நிர்வாகிக்கக் கூடியவனாயிருத்தலால், அவன் யாதொருவேலையுஞ் செய்யாமற் சுகமாய் என்னுடன் உட்கார்ந் திருந்தபோதிலும், தருணம்வந்தபோது இச்சேவகன் தன் ஆயுள்வரையிற் செய்யினும் முடியாத ஓர் வேலையை தன் அறிவின் வல்லபத்தால் ஒருமணிநேரத்திற்குள் செய்துமுடிப்பான், இந்த ஏதுக்களால் அம்மந்திரிக்குக் கொடுத்துவரும் ஆயிரம்வராகன் சம்பளம் தக்கதே" என்று கூறிமுடித்துத் தன்மனைவியின் மனக்குறையை நிவர்த்தித்தான்.

இதனால் அறிவே மனிதனுக்கு அலங்காரமான ஆபரணம் என்பதைத் தேர்ந்துணர்க.

கேள்வி.

ஒருவன் எத்தனை விதமான நூல்களைக் கசடறக்கற்று அதன் உண்மைப்பொருள்களைத் தெளிவாயுணர்ந்தானாயினும், அவ்வுண்மைப்பொருள்களை எடுத்து நன்குவிளக்கிப் பிறர்கூறும் வாக்கியங்களை அத்தியாவசியகம் கேட்கவேண்டும். அவ்வாறு கேட்கும்போதுதான் அவ்விஷயங்களிலுள்ள பலபேத தாற்பரியங்களும் அவற்றின் பிரயோசனங்களும் மனதில் நன்றாய்ப் பசுமரத்தாணிபோற்பதியும். ஓர் இரத்தினக்கல்லைச் சாணையில் வைத்து நன்றாகத்தேய்த்து அதன் மேலிருந்த கரடுமுரடுகளைப்போக்கிச் சமமாக்கிப் புளிதப்படுத்தினும் மெருகு கொடுத்த பிறகு தான் அக்கல்லின் பிரகாசம் விருத்தியாய் விளங்கும். அதுபோல ஒருவன் எவ்வளவு கல்விகற்றுணர்ந்தானாயினும் கேள்வியில்லாதவனாயின் அவனது கல்வி பிரகாசமடையாது. ஏனெனில், தான்கற்ற நூல்களிற் கூறிய இதபாசாதனங்கட்குரிய விதிவிலக்குகட்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் பெரும்பாலும் கேள்வியினாலறியவேண்

டியதேயன்றி வேறல்ல. அத்தகைய கேள்வியில்லாதொருவன் திரு
ஷ்டாந்தமறியாதுகளின் அவ்விதி விலக்குகளிற் பூரண நம்பிக்கை
யுடனிருக்கமுடியா. அவ்வாறு முடியாதபோது அக்கல்வியினலாய
பயனடையமாட்டான். இங்கிலீஷ் படிக்கும் மாணாக்கர்கள் வீட்டில்
பலபாடங்களை வாசித்துக்கொண்டு கல்விச்சாலைக்குப்போய், அங்கு
ஙம் உபாத்திய... அப்பாடங்களைத் தெளிவாய்க் கூறக்கேட்டுக்
கற்றுவருகின்றார்கள். அதனாலன்றோ அவர்கள் மனதிற் கல்வி நிலை
பெறப்பெற்றவர்களாய்ப் பாண்டித்தியமடைகிறார்கள்? இதர பாஷை
களிலும் இவ்வாறு வாசித்துக் கேட்டுத்தெளிந்த மாணாக்கர்களே
அவ்வப்பாஷையிலும் தேர்ச்சியடைகின்றார்கள். இதனாலன்றோ "கே
ள்வியுமல்" என்னும் முதுமொழி வழங்குகின்றது. அவ்வாறு செய்யாமல்
நாலுங்கற்றுக்கொண்டேனென்று சொல்லிப் புத்தகங்களை வாங்கிப்
பீரவில் அழகாய் அடுக்கிவைத்துக்கொண்டு, தனக்கிஷ்டம் வந்த
போது புத்தகத்தைத்திறந்து பார்ப்பதும் மறுபடி வைத்துவிடுவது
மாகவிருந்தால் அவனுக்குக்கல்வி எவ்விதத்தில் ஸ்திரப்படும்?. "கற்
றலிற் கேட்டலினிது" என்பதுபோல, சொற்சுவை பொருட்சுவை
யுண்டாகும்படி நயம்பட ஒருவர் ஒருவிஷயத்தைச்சொல்லும்போது
அதை நாம் கேட்டுக்கொண்டு வருவோமாயின் பரிகட நமக்குத்
தோன்றுமே. இக்கருத்தையமைத்தே—

" செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்" எனத்திருவள்ளுவருங் கூறியுள்ளார்.

ஒருவர்ஒருவிஷயத்தைப்பற்றி உபந்நியாசிக்கையில், நாம் கற்றுணர்ந்
திருக்கும் நூல்களில், அவ்விஷயத்திற்காகக் கூறியுள்ளவைகளனைத்
தையும் எடுத்துக்காட்டி நம்முடைய மனம் சமாதானிக்கச் செய்கின்றா
ரல்லவா? அதேவிஷயத்தை நாம் தனித்துவாசித்தால் முற்கூறியபடி
அவ்வளவு தெளிவாய் நம்முடைய புத்தியில் அதுபடியுமா? ஒருவன்
கல்லாதவனானாலும் கற்றோர்முகத்திற்கூடி அங்கு அவர்கள் சொல்
லும் சாஸ்திர உண்மைகளைக் கேட்டறிந்துவருவானாயின் அது அவ
னுக்குப் பெரும்பற்றுக்கோடு போன்றதாகும். இதனாலன்றோ,

" கற்றிலனாயினுங் கேட்க வஃதொருவற்
கொற்கத்தின் ஊற்றாந் துணை." எனப்பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

செவிவழியாய் நல்லசொற்களைக்கேளாதவன் செவிடனுக்கொப்பா
வான். இக்கருத்தையமைத்தே,—

" கேட்பினுங்கேளாத் தகையவே கேள்வியாற்
றோட்கப்படாத செவி" எனவும் ஆன்றோர் அருளிச்செய்த

னர். ஒருவன் கல்வி கற்றதனாலாகிய பெரும்பிரயோசனம் அப்பொரு
ளைப் பலருக்கும் எடுத்துரைப்பதேயாம். கேட்போரில்லாவழி அதை
யாருக்குரைப்பது. கேள்வியுடையார் கற்றவர்களுக்கும் பெரும்பிர
யோசனத்தைத் தருகின்றனராதலின், கற்றவர்களைப் பார்க்கினும்
கேள்வியுடையார் ஒருவகையிற் சிறந்தவர்களெனவே கொள்ளவேண்
டும். மேலும் கடவுளாலருளப்பட்ட வேதத்திற்குச் சுருதி என்று
பெயர். அம்மொழி வடமொழியாதலின் அதற்குப் பொருள் ச்ரோத்
திரசம்பந்தமாயுள்ளது. எனவே ச்ரோத்திரம் என்பது செவியாதலின்
செவிவழியாய்க் கேட்கப்படுவது எனத்தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது.
நாலு நாங்களுக்குந் தாயாகிய வேதமே கேள்விக்குரியதென்றால்,
அதைத்தழுவி அதன்பொருளையே தனித்தனி விரிக்கும் மற்றெந்த
நூலைத்தான் கேள்வியொழிய அறியக்கூடுமென்று சொல்லலாம்.
அன்றியும், கடவுளருக்கும், வேதத்தையும் அதன் சார்பாயுள்ள மற்ற
நூல்களையும் கேள்வியைக்கொண்டே தெளியவேண்டுமென்பது திரு
வள்ளுமென்றும் நன்கு புலப்படுகின்றது. இன்னும் கேள்வியில் விரு
ப்பமுடையார்க்கு எக்காலத்தும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை.
அத்தகையோர்க்கு அக்கேள்விச்செல்வமே மற்றைச்செல்வங்கட்கெ
ல்லாம் சிறந்ததும் அழியாததுமான செல்வமாகும். இதுபற்றியே—

" செவியிற்சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினுமென்" என்றும்,

" செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வமச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை" என்றும் முதியோர் மொழிந்திருக்
கின்றனர். ஆதலால் இதுவரையில் நாம் எடுத்துக்காட்டி முடித்த
வைகள் பலவற்றாலும் கல்வியுடையார் ஒவ்வொருவருக்கும் கேள்
வியும் அத்தியாவசியகம் வேண்டற்பாலதே என்பது மலைவிளக்காக
விளங்கலின், வித்தியார்த்திகள் ஒவ்வொருவரும், தாங்கள் கல்வி
யில் வைத்திருக்கும் ஆவலைப்போலவே கேள்வியிலும் ஆவலுடைய
வர்களாகி, கற்றோர்கள் ஆங்காங்கு உபந்நியசிக்கும் சபைகட்டோறுஞ்
சென்று, அங்கு அவர்களாற் கூறப்படும் மெய்ப்பொருள்களைச் சிரத்
தையுடன் சிரவணித்துவந்தால்தான் கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் ...
மூன்றும் செவ்வனே நிலைக்கும். இதுபற்றியே பெரியோர்களைப்பற்றி
எழுதத்தொடங்குகையில், " கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற்
சிறந்த ...." என எழுதுஞ் சாம்பிரதாயமும் வழங்குகின்றது.

கல்வியும் ஒழுக்கமும்.

கல்வியானது புத்தியை விசாலமாகவும் கூர்மையானதாகவும் ஆக்கிவிடுகின்றது. ஆனபோதினும் நற்பழக்கத்தின் உதவியின்றி அது மனிதனைச் சிறப்பிக்குமென்பதாய்ச் சாதிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் அக்கல்வியொன்றினாலேயே நல்லொழுக்கம் அபிவிர்த்தியாயினும் ஆகலாம், ஆகாமற்போயினும் போகலாம். கல்வியறிவானது ஒருதீபத்திற் கொப்பாயிருக்கின்றது. ஒருவனுக்குத் தீபம் கிடைத்தபோது அத்தீபத்தைக்கொண்டு தன் வீட்டிலுள்ள இருளைப் போக்கிக்கொண்டு பிரகாசமிகுதியினா லடையவேண்டிய சுகங்களை யடைந்தாலுமடையலாம். அத்தீபத்தைக்கொண்டே தன்வீட்டைக் கொளுத்திக்கொண்டு துன்பங்களைத் தேடிக்கொண்டாலுங் கொள்ளலாம். அதுபோலக் கல்வி ஒருவனுடைய ஜன்மசுவாசத்திற்கிணங்க உபகரணமாயிருக்குமேயன்றி வேறன்று. ஆனால் ஒருவன் உலகத்தில் நன்மார்க்கத்தில் நடந்து நல்லொழுக்கமுடையனைப் பேரறிவாளியாவதற்குக் கல்வியைத்தவிர வேறு நேரே சாதகமான உபகரணம் வேறொன்றில்லை. இதனை மேற்காட்டிய தீபதிருஷ்டாந்தத்தினாலேயே காணலாம். எப்படியெனில், ஒருவன் தான் வசிக்கும் வீட்டிலுள்ள இருளைப் போக்குவதற்கும் நிச்சந்தேகமாய்ச் சுகித்து வசிப்பதற்கும் அவ்வீட்டிலுள்ள பலபொருள்களையும் இவை இன்னின்னவையென்று அறிவதற்கும் தீபத்தைத்தவிர வேறு நேரே சாதகமான உபகரணம் கிடையாது. ஆதலால் கல்வி ஒன்றினாலேயே ஒழுக்கமும் அறிவும் விர்த்தியாவதற்கு ஏதுவில்லை. ஏனெனில், கல்வி எவ்வாறு படிக்கப்படிக்கப் பழக்கமாகின்றதோ அதுபோலவே நடக்க நடக்க ஒழுக்கமும் விசாரிக்க விசாரிக்க அறிவும் பழக்கமாகும். ஆதலினாற்றான் கல்வி - அறிவு - ஒழுக்கம் என மூன்றாக வகுத்திருக்கின்றனர். ஒருவன் நூல்களைக்கற்பது கல்வி. அந்நூலிற் கூறியவற்றைத் திரவிசாரித்துத் தெளிந்திடல் அறிவு. தெளிந்தவண்ணம் நடத்தல் ஒழுக்கம். இம்மூன்றனுள் ஒவ்வொன்றும் பழகினாலன்றி வாரா. அவற்றுள்ளும் கல்வி கற்கப் பழகியவுடன் அந்நூற்பொருள்களை நிச்சந்தேகமறத் தெளிந்துகொள்ளப் பழகவேண்டும், அப்போதுதான் அறிவு முதிரும். அவ்வறிவின் முதிர்ச்சியே ஒழுக்கத்திற்குச் சாதகமாகும். இக்கருத்தையமைத்தே, "கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி - னிற்க வதற்குத் தக" எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். இக்குறளினுள் முதலில் நூல்களைக் கற்கக்கடவர் என்றும், அவ்வாறு கற்ற நூல்களை

நிச்சந்தேகமாகத் தெளிந்த பின்பு, அந்நூல்களின் கட்டளைகளுக் கிணங்க ஒழுகக்கடவரென்றும் பொருள்பட்டு, கல்வி - அறிவு-ஒழுக்கம் என்னும் மூன்றையும் விளக்கினின்றமை காண்க. மேலும் நூல்களைக் கற்பதுமாத்திரமே போதாதோவெனின், போதாது. நூல்களைக்கற்பது நாவின் பழக்கம். அந்நூற்பொருளை விசாரித்துத்தெளிதல் மனதின் பழக்கம். அம்மனப்பழக்கத்தால் அறிந்தொடங்கி நடக்கப்பழகுவது ஒழுக்கத்தின் பழக்கம். ஆதலால் நாவின்பழக்கத்தால் நூல்களைக் கற்றலாற்றானே அறிவுவிர்த்தியும் ஒழுக்கமேம்பாடும் அமையாது. இதனாலன்றோ,—

" சித்திரமுங்கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழுநாப்பழக்கம்
வைத்ததொருகல்வி மனப்பழக்கம் - நித்தம்
நடையுநடைப்பழக்க நட்புந்தயையுங்
கொடையும்பிறவிக் குணம்" என்றார் பெரியோர். இவ்வெண்பாவினால் கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் என்னும் மூன்றிற்கும் தனித்தனி பழக்கம் வேண்டுமென்பது தெள்ளிதிற் புலப்படலறிக. இவ்வாறன்றி நூல்களைக் கற்பதாகிய கல்வியென்னும் நாப்பழக்கம் ஒன்றினாலேயே அறிவும் ஒழுக்கமும் அமைவதாயிருக்கின், நாப்பழக்கமாகிய கல்விமாத்திரத்திற் பழகிய வித்வான்களநேகர் ஒழுக்கமற்றவர்களாய், பொய்-கொலை-களவு-கள் - காமம் என்னும் பஞ்சமகாபாதகங்கட்கும் அஞ்சாதவர்களாயிருக்கக்காண்கின்றோமே; அவனைப்போன்றும் அவனினும் மிக்கும் தாழ்ந்துமுள்ள இன்னும் அநேக வித்வசிரோன்மணிகள் அத்தகைய பஞ்சமகாபாதகங்களை நெஞ்சிலும் நினைக்கப்பயந்தவர்களாய், ஒழுக்கமற்றனவான காரியங்களில் மறந்தும் முயற்சியாதவர்களாய், பொறை - சாந்தம் - தயை - ஒழுக்கம் - பரோபகாரம் முதலிய சற்குணபரணசம்பன்னராய்ச் சதா கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கவுங்காண்கின்றோம். இவ்விருதிறத்தவர்களிடத்தும் நாப்பழக்கமாகிய கல்வியிருக்கும் ஒன்றித்தியாகிய நோக்காரணமென்னை? முதலிற்கூறிய பகுதியோர் நாப்பழக்கமுடையவர்களாதலானும், இரண்டாவது கூறிய பகுதியோர் நாப்பழக்கம் அறிவுப்பழக்கம் ஒழுக்கப்பழக்கம் என்னும் மூன்றுமுடையவர்களாதலானுமென்றுணர்ந்து அப்பியாசம் சேர்க்கனவென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. அன்றியும், கல்வியானது ஜலத்திற்குச் சமானமாயிருக்கின்றது. அந்த ஜலம் சிவப்புவர்ணத்துடன் கலந்தபோது சிவப்புநிறமாகவும் - கறுப்புவர்ணத்துடன் கலந்தபோது கறுப்புநிறமாகவும் - பச்சைவர்ணத்

துடன் கலந்தபோது பச்சைநிறமாகவும் - மஞ்சள்வர்ணத்துடன் கல
ந்தபோது மஞ்சள்நிறமாகவும் - வெள்ளைவர்ணத்துடன் கலந்தபோது
வெள்ளைநிறமாகவும் மாறுவதுபோலவும், சர்க்கரையுடன் கலந்த
போது மதுரமான பாகாகவும், எட்டிப்பழரசத்துடன் கலந்தபோது
கசப்பான பானமாகவும் ஆவதுபோலவும், கல்வியும் தன்னைக் கற்
றுக்கொண்டவனது இரண்டாவது வயதுமுதற் பழகிய நல்லொழுக்
கத்துடன் சேர்ந்தால் அவ்வொழுக்கத்திற்குபகரணமாயிருந்து வயது
முதிரமுதிர அவனை நல்லொழுக்கத்தில் மேம்பாடடையப்புரிந்து
தானும் நல்லொழுக்கமுடையதாகவே விளங்கும். அவ்வாறின்றித்
தீயொழுக்க முடையோனிடஞ் சேர்ந்தால், அத்தீயொழுக்கத்திற்
குபகரணமாயிருந்து அதற்கு வேண்டிய குயுக்தி முதலியவைகளை
விர்த்திக்கச்செய்து தானுந் தீயொழுக்கத்திற் சிறந்ததாகும். ஆக
லின் ஒவ்வொருவரும் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கத் தொடங்கு
வது ஐந்தாவது வயதாயினும் இரண்டாவது வயது தொடங்கியே நல்
லொழுக்கத்திற் பழக்கிவரவேண்டும். அப்பருவத்தில் அவ்வொழுக்
கத்தின்றன்மை அப்பிள்ளைகட்கு விளங்காவிடினும், பிறகு கல்வி
முதிர்ச்சியால் அறிவுதித்தகாலத்திலே அவ்வொழுக்கம் அதிமேம்பா
டடையும்.

பொய் - கொலை - களவு முதலிய பஞ்சமகாபாதகங்களைக் கொ
ஞ்சமேனும் மனக்கலக்கமின்றி வெகுலேசாய்ச் செய்யவல்லவர்கள்
விசேஷ சூக்ஷ்மபுத்தியுடையவர்களாயிருப்பதை நாம் பிரத்தியட்ச
மாய்க் காண்கின்றோம். நீர் அரண் - மலையரண் - மதிலரண் என்னும்
அரண்களாலும், ஆயுதபாணிகளாயுள்ள அ[illegible]றந்த சுத்தவீரர்களா
லும், அஸ்திரசஸ்திர ஆயுதவகைகளாலும் காப்புமுங் காவற்படுத்
தப்பட்ட அரண்மனையைச்சேர்ந்த அந்தப்புரத்திலிருக்கும் இராஜ
பத்தினி சயனித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவள் காதிலணிந்திருந்த
திருகாணியிலுள்ள ஓர் இரத்தினத்தை ஒருவருக்குந் தெரியாமலும்
அவ்விராஜபத்தினியின் நித்திரைக்குப் பங்கம் நேராமலும் ஒர்கள்
வன் கவர்ந்துபோனனென்னும் கதையில், இத்தனை இடையூறுக
ளையுங்கடந்து அந்த இரத்தினத்தைத் திருடுவதற்கு அநுகூலமான
வழிவகைகளையும் மார்க்கங்களையும் எவ்வளவு நுட்பபுத்தியோடு
அக்கள்வன் யோசித்து நிச்சயித்திருக்கவேண்டும். பொய்பேசுகிற
வன் தான் ஒருவிடத்து ஓர்காலத்திற்கூறிய பொய்மொழியை ஸ்தா
பிப்பதற்காக எவ்வளவு யுக்தியோசனையோடு வேறு எத்தனைவித

மான பொய்மொழிகளைப் பேசவேண்டியதாயிருக்கிறது. பிறர்மனை
நயத்தல் முதலிய ஒழுக்கஹீனமான கொடிய மஹாபாபங்களைப்
புரியமுயலும் ஒவ்வொருவனும், பிறர் கண்களுக்குத் தான்புரியும்
தீத்தொழில் புலப்படாமைக்குப் புத்திகூர்மையுடன் எவ்வளவு முன்
யோசனை செய்யவேண்டிய தவசியமாயிருக்கிறது. முற்கூறிய களவு
பொய் காமம் முதலிய ஒழுக்கஹீனமான விஷயங்களிற் பயின்றவர்க
ளுக்கு இத்தனை புத்திகூர்மையும் தந்திரங்களும் உண்டானது கல்வி
யின் ஒத்தாசையினாலல்லவா? கல்வியில் தமக்கு நிகரற்றிருந்த சில
வித்வான்களிடத்தும் அழுக்காறு அகங்காரம் கொலை பிறர்மனைநயத்
தல் முதலிய கூடாவொழுக்கங்கள் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தனவெ
ன்று பலசரித்திரங்களால் நமக்குத் தெரியவருகின்றதல்லவா? இத்
தன்மைய சிறந்த பண்டிதர்கள் இளமைமுதல் அப்பியாசத்திற் பழ
கிவந்ததைத் தடுத்துத் திருத்துதல் செய்யாத காரணத்தினால்தான்
கடைசிவரையில் இவ்வித துர்க்குணங்கள் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்
தே நின்றன. சான்றோர்களுடைய சகவாசத்தி[illegible]ப்பட்ட ஒருவ
னுக்கு அவர்கள் தாங்கள் கைக்கொண்டு நடந்துவரும் சன்மார்க்க
ங்களையே போதிக்கத்தொடங்கி "அப்பா குழந்தாய்! துஷ்டப்பிள்
ளைகளுடன் சேராதே, அதனால் அநேக கெடுதிகள் நேரும், பாபகா
ரியங்களில் முயலாதே, முயன்றால் இகத்தும் பரத்தும் துன்பமடை
வாய், சதா கடவுளுடைய கட்டளைகளுக்கு கீழமைந்து அவரைத்
தியானித்துக்கொண்டிரு, இவ்வாறிருந்தால் எக்காலத்திலும் எவ்வி
டத்திலும் எந்நிலைமையிலும் சுகமடைவாய்" என்று போதித்துந்
கொண்டு வருவதையும், அச்சான்றோர் தாமே சத்விஷயத்தில் நடந்
துகொண்டுவருவதையுங் கேட்டும், பார்த்தும் வருவதனால் தானும்
அவரைப்போலே சத்விஷயாநுஷ்டான பரனாய்ச் சன்மார்க்கனாக
வேண்டுமென்னும் பேராவலுண்டாகுமென்பது மறுக்கத்தகாத விஷ
யம். அவ்வாறே துன்மார்க்கருடைய சகவாசஞ் செய்யப்பட்ட ஒரு
வனுக்கு, அவர்கள் தாங்கள் கைக்கொண்டு நடந்துவரும் துன்மார்க்
கங்களையே போதிக்கத்தொடங்கி "அடே தம்பி! ராக்கசாமியுடைய
பெண்சாதி மஹாரூபவதியாயிருக்கின்றாள், என்ன தந்திரத்தாலா
வது அவளைக் கொண்டுவரும்படியான பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்
டும், இதோ! பிராந்திபுட்டி ஒரு[illegible] குடித்துப்பார், மனதிற்கு
எவ்வளவு தைரியமும் உற்சாகமும் உண்டாக்கும். சுப்பய்யனிடத்
தில் உயர்ந்த ஒரு தங்கக்கடிகாரம் இருக்கின்றது, அதை மெள்ள
உபாயமாய்த் தட்டிக்கொண்டு போய்விடவேண்டும், இராமசாமிக்

ருக் கொஞ்சம் பணமிருப்பதால் அவன் அதிக கர்வங்கொண்டிருக்கிறான், அவன்பேரில் ஒரு அபாண்டமான கேஸ் உற்பத்திசெய்து அவனைச் சந்நிதியிலிழுத்துவிட்டு அவன் பணத்திற்குச் செலவுகேட வேண்டும்" என்னும் பல துர்ப்போதனைகளைச் செய்வதையும், அவர்களும் அவ்வாறு ஒழுகுவதையும் கேட்டும் பார்த்தும் வருவதனால், தானும் அவ்வாறே துரப்பியாசபூரணனாய்த் துன்மார்க்க சிரோமணியாகவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உதிக்குமென்பது திண்ணம். அது போலவே கல்வியானது நற்பழக்கமுடையோனைச் சன்மார்க்கனாகவும் தீப்பழக்கமுடையோனைத் துன்மார்க்கனாகவும் ஆக்கிவிடுகின்றது. கல்வியில் தேர்ந்த ஓர் துன்மார்க்கனால் அநேக கெடுதல்கள் விளைவதால், அத்தகைய துன்மார்க்கன் கல்விகல்லாத மூடனைவிடப் பதே நன்மை. எனவே கல்வியின்பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பயன்கள் யாவும், அக்கல்வி நல்லொழுக்கத்துடன் சேர்ந்தால்மட்டும் பிரகாசிக்கும். இல்லாதபட்சத்தில் அப்பயன்களைத்தும் பூரணமாகக் கல்வியினுலுண்டாகுமென்று நிர்ணயிக்கக்கூடாது. ஆதலால் இதுவரையிற் கூறிமுடித்த காரணங்களால், வித்தியாப்பியாசிகள் ஒவ்வொருவரும் கல்விகற்கத் தொடங்கும்போதே ஒழுக்கத்திலும் அத்தியாவசியகமாய்ப் பழகிவரவேண்டும். அன்றியும் முன்பு காட்டிய தீபம் என்ற உபமானத்தினால், திரி - எண்ணெய் - அகல் என்னும் மூன்றுஞ் சேர்ந்தாலன்றித் தீபத்தின்பயன் எப்படி பூரணமாகாதோ அதுபோலவே, கல்வியுடன் அறிவு ஒழுக்கம் என்னும் இரண்டுஞ் சேர்ந்தாலன்றிக் கல்வியின்பயன் பூரணமாக பலிக்காதென்பது சித்தம். இதனாலன்றோ "ஒழுக்க முயர்குலத்தினன்று" என்னும்,

"ஒழுக்கம்விழுப்பந் தரலானொழுக்க
முயிரினுமோம்பப் படும்" என்னும் பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

கல்வியும் செல்வமும்.

ஒருவனுக்கு அழிவில்லாத பெருஞ்செல்வம் கல்வியேயாம். அதுவன்றி மற்றைய செல்வங்கள் யாவும் வாஸ்தவத்திற் செல்வமாகமாட்டாது எனப் பொருள்படும்,—

"கேடில்விழுச்செல்வங் கல்வியொருவற்கு
மாடல்லமற்றை யவை" என்னும் முதியோர் வாக்கியமும், அரசனையும் கல்வி கற்றவனையும் ஒத்திட்டுப்பார்க்கையில் அரசனைப்பார்க்கினும் கல்வி கற்றவனே சிறந்தவன் எனப் பொருள்படும்,—

"மன்னனுமாசறக் கற்றோனுஞ்சீர்தூக்கின்
மன்னனிற்கற்றோன் சிறப்புடையோன்" என்னும் ஆன்றோர் ஆப்தவாக்கியமும் உலகில் வழங்குவதால் கல்விப்பொருள் செல்வப் பொருளைப்பார்க்கினும் ஒவ்வோர்விஷயத்திலும் மேன்மையுடையதாகவே இருக்கின்றது. இவ்வாறாகச் சிறந்த கல்விப்பொருளைத் தேடிச் சேர்க்காமல், நிரம்பச் செல்வப்பொருளைமாத்திரம் தேடித்தம் மக்களுக்கு வைக்கின்ற பேதைமைமிக்க தாய்தந்தையர், தாம் அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த மக்களைத் துன்பத்தில் இழுத்துவிடுகின்றவர்களேயன்றிச் சுகத்திலிருத்துகின்றவர்களல்ல. ஏனென்றால் கல்லாதவன் கையிற் கொடுத்த பொருள் பைத்தியக்காரன் கையிற்கொடுத்த வாளைப்போலக் குருசாதனமாய், அவனுக்குங் கெடுதியை விளைத்துப் பிறருக்கும் கெடுதியை விளைவிக்கும். அன்றியும் அப்பொருளைக் கல்லாதவன் கையிற் கொடுத்தல் குரங்கைப் பனிப்புகாத்தில் வைப்பதற்குச் சமானமாகும். இக்கருத்தையமைத்தே,—

"கல்லாயிற்றுறு காதலர்க்குமாறிந்தி
நல்லபொருளனிக்குத வொரிலிப்பித்தர்க்குக்
கொல்லெய்வாளிவதும் குழவிகன்னைமா
மலையிதோரத்து வைப்பதுவுமாவுமே" என நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது. ஆகையாற் புத்திரர்களுக்குக் கல்வியறிவொழுக்கம் பயிற்றுவிக்காமற் பொருளைமட்டுந் தேடிவைக்குந் தாய்தந்தையர் தம்புத்திரர்களுக்குச் சத்துருக்களென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. இதனாலன்றோ ஒருகவி அவன்,—

"சாலப்பகையுனக்குத் தந்தைதாயேபகைது
லேலப்பயிற்று நிருத்தனுல்" எனத் தாக்கித்ததாகவும் வழங்குகின்றது.

தனவந்தனாயுள்ளவனுக்குத் தன் சொத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகக் கல்வியறிவு காவற்காரன் அத்தியாவசியகம் வேண்டும். கல்லாதவன் கைப்பொருள் காவலில்லான் பயிரைப்போன்று பலவழியில் அழிந்துபோம். மேலும் செல்வப்பொருளுக்கே நெருப்பு-நீர்-கள்ளர்-அரசர்-கள்வர் என்னும் இக்காரணங்களால் அழிவுகேரும். கல்விப்பொருளுக்கு எக்காலத்தும் எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் அத்தகைய அழிவுகொராது. செல்வப்பொருள் பிறர்க்குக் கொடுக்குந்தோறுங் குறையும். அவ்வண்ணங்குறைவதால் உலோபகுணமுண்டாம். கல்விப்பொருளோ! கொடுக்கக்கொடுக்க வளரும். மேலும்

செல்வப்பொருளுக்குமாத்திரமே கல்வியென்னும் காவலுடன் மனிதர்கள் சகாயமும் வேண்டுமேயொழிய, கல்விப்பொருளுக்கு வேறொரு காவலும் வேண்டுவதில்லை. இதனாலன்றோ, கல்வியைச் சிறப்பிக்கத்தொடங்கிய பெரியோர்களெல்லாம்,—

"வெள்ளத்தாலழியாது வெந்தணலால்வேகாது வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான்முடியாது கொடுத்தாலுநிறைவன்றிக் குறைவுறாது
கள்ளர்க்கோபயமில்லை காவலுக்குமிகவெளிது கல்வியென்னு
முள்ளபொருளிருக்கப் புறம்பாகப்பொருடேடி யுழல்கின்றாரே."

எனக்கூறியுள்ளார். செல்வப்பொருள் புத்தியைக்கெடுக்கும். கல்வி புத்தியைத் தீக்ஷணியப்படுத்தும். செல்வம் பலவகைத் துன்பத்தில் விழுத்திவிடும். கல்வி பலவகை இன்பங்களுண்டாக்கும். செல்வம் காமாதிகளையுண்டாக்கும். கல்வி காமாதிகளை யழிக்கும். செல்வத்தினாற் பல ஆபத்துகளுண்டு. கல்வியினால் அவ்வாபத்துகளினின்றுந் தப்ப வழியுண்டு. செல்வத்தினாற் கெட்டவர்கள் அநந்தங்கோடி. கற்பழுக்கத்துடன் கற்ற கல்வியினாற் கெட்டவர்கள் ஒருவருமேயில்லை. கல்வியுடைய ஒருவன் வேறுவித இன்பங்களிற் குறைந்தவனாயினும் தான் கற்ற கல்வியின்பத்திலேயே சதா ஆனந்தமடைந்துகொண்டிருப்பான். செல்வங் குறைவறப்பெற்று இடம் பொருள் ஏவல் அமையப்பெற்ற அயிஸ்வரியவானும் கவலையற்ற ஆனந்தமடைதற்குக்கூடாது. மேலும் கல்வி தொடங்கும்போது துன்பமாயிருந்து பிறகு ஆயுளுள்ளளவும் பேரானந்தந்தந்து மறுமையிலும் பேரின்பத்தைத்தரும். இதனை "தொடங்குங்காற் றுன்பமாயின்பம்பயக்கும்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியத்தானறிக. செல்வமோ தேடும்போதும் பெருந்துன்பம். அதைக் காக்கும்போதும் அதினுந் துன்பம். அதைச் செலவழிக்கும்போதும் மகாதுன்பம். இவ்வாறாகத் தேடத்தொடங்கியகாலம் முதலாக அழிக்குங் காலம்வரையில் துன்பமாகும். இதனை—

"இன்னாதம்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பம்
பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - மன்ன
அழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ விறப்பா
விழுத்தலுந் துன்பமே யெண்" என்னும் நீதிவெண்பாவா லுணர்க. இப்பொருள்தான் பலவகைக் கிலேசங்கட்குங் காரணமாயிருக்கின்றதென்றே பெரியோர்கள் அநுபவவாயிலாலுணர்ந்தோதியுள்ள "கெடுவதாம்பொருட்செல்வமே பல்வகைக்கிலேசமுற்றுதற்கென - விடுவரே சுகமெனவுமோர்ந்திலே முனம்விடுத்தனோர்க்குனைப்போலு - மெய்யுறுகையுநில்

லையோ சொல்லுதிநெஞ்சமே" என்னும் ஞானநூற்செய்யுளும் நமக்குச் சான்றாம். இதுவரையில் நாம் கூறிவந்த சுருதி யுக்தி அநுபவங்களாற் செல்வத்தைப்பார்க்கினும் கல்வியே சிறந்ததெனக் கரதலாமலகம் போற் புலப்படுதலின், பிதாவின் முக்கிய கடமை தன் பிள்ளைக்குக் கல்வி பயிற்றுவிப்பதேயன்றிப் பொருள் தேடி வைப்பதல்லவென்றுணர்ந்து, பிதாக்களனைவரும் தத்தம் பிள்ளைகட்குக் கல்வியைத் தேடிவைப்பதில் சோர்வின்றி இடைவிடா முயற்சியுடனிருத்தல் வேண்டும். இதுதான் தந்தை தனயனுக்குச்செய்யும் பேருதவியாம். இதனை,—

"தந்தைமகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தியிருப்பச் செயல்" என்னும் திருநூலாலுந் தெளிக. அவ்வாறு கல்வி தேடிவைத்த பிள்ளைக்குச் செல்வமுந் தேடிவைத்தால் மிக்க அநுகூலமே. அச்செல்வமும் தக்கவழியில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு, அதனாலுண்டாம் புண்ணியமும் பிதாவுக்குண்டாகும் என்பதிற் றடையில்லை. இதைவிட்டுக் கல்வியுணர்ச்சியற்ற காதலனுக்குக் கனகாயிஸ்வரியத்தைத்தேடிவைத்துக் கஷ்டத்தில் விழுத்துவிடுவதைப் பார்க்கினும், அக்கனகாயிஸ்வரியத்தைக் கடலிற் கொட்டிவிடுவதே காருணியமாகும். கற்றவரிடத்துண்டாகும் வறுமையைப்பார்க்கினும் கல்லாரிடத்துண்டாகுஞ் செல்வம் மிகக் கெடுதியை விளைக்கும். ஏனெனில், வறுமை துயரந் தருவதாயினும் கற்றோரை வருத்தாது. செல்வம் இன்பந் தருவதாயினும் கல்லார்க்கின்பந் தாராதாகலின். இதனை,—

"நல்லார்கட்பட்ட வறுமையினின்னாதே
கல்லார்கட்பட்ட திரு" என்னும் முதியோர் மூதுரையானுங் காணலாம். ஆதலால் கல்வியே செல்வத்தைப்பார்க்கினும் மிகவுஞ் சிறந்தது என்பதிற் சந்தேகமில்லை. அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில் வருஞ் சிறுகதைகளைக் காண்க.

செல்வத்தினும் அறிவே சிறந்தது.

ஒருநாள் செல்வம் சிறந்ததா? அறிவு சிறந்ததா? எனத் திருமகளுக்கும் கலைமகளுக்கும் சம்பாஷணை நடந்தது. இவ்விதசம்பாஷணையில் "செல்வமே சிறந்தது" எனத் திருமகளும், "அறிவே சிறந்தது" எனக் கலைமகளும் நெடுநேரம் வாதித்தும் ஓர் நிச்சயம் ஏற்படாமையின், இருவரும் ஏகோபித்து, செல்வத்திற்குரியவளாகிய திருமகள் ஒருவனுக்குப் பூரணசம்பத்தைக் கொடுப்பதாகவும், அறி

விற்குரியவளாகிய கலைமகள் அவனுக்கே தெளிந்த அறிவை முன் கொடாதிருப்பதாகவும் பின் கொடுப்பதாகவும் நியமித்துக்கொண்டு, அவ்விருவர்செய்கையில் எந்தச்செய்கை நிகழும்போது அவன் சிரேஷ்டமடைகின்றானோ அதுவே சிறந்ததாகக் கொள்வோமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். தாங்கள் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டின்படி செய்யத்தொடங்கிய அவ்விருவரில், திருமகள், ஓர்காட்டில் மண்வெட்டியினால் பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்த இடையன் ஒருவனுக்கு அப்பூமியிலிருந்து பரம்பொன் பாளம் பாளங்களாக அகப்படும்படி செய்தாள். கலைமகள் அதைக்கண்டு அவ்விடையனுக்கு அப்பொற்பாளங்களின் பயன் இன்னதென்றுவிளங்காதிருக்கும்படி செய்தனள். அப்பொழுது அக்காட்டில் வேட்டையாடி அவ்வழியே வந்தவேந்தனொருவன், அவ்விடையன் குவித்துவைத்த பொற்பாளக்குவியலைக் கண்ணுற்று, இவனை நம்முடைய மகளுக்கு மணவாளனாக்குவோமாயின், நம்முடைய மகளும் சுகமடைவாள் நமக்கும் துன்பம் நேர்ந்தபோது பொருளுதவிசெய்வான் எனக்கருதி, உடனே தன்னகரத்திற்குச்சென்று தூதர்களையழைத்து, அவனைப் பல்லக்கிலேற்றிக்கொண்டு பொற்குவியல்களையும் வாரிக்கொண்டுவரும்படி ஏவினான். அத்தூதர்கள் அவ்வாறே சென்று அவ்விடையனைநோக்கி, "ஐயா! எம்மரசன் உம்மை இப்பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டு பொற்குவியல்களையும் வாரிக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார்" என்று கூறினார்கள். இதைக்கேட்ட அவ்விடையன் நடுநடுங்கி, "அப்பப்பா! நான் வரமாட்டேன், இந்தக் குவியல்களைமாத்திரம் உங்களுக்கு வேண்டியவளவில் எடுத்துக்கொண்டு போகலாம்" என்றான். அதனைக்கேட்ட தூதர்கள் அவ்விடையனுக்குத் தங்களாற் கூடியமட்டும் இதமான வார்த்தைகளால் அரசன் ஆக்கினையை மறுக்காதே! மறுத்தால் தண்டனை கிடைக்கும்! நாங்கள் அதிக உபசாரத்துடனே பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டு போகின்றோம்! நீர் ஒன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம்!" எனக் கூறியும் அவன் கேளாமையால், அவனைக் குண்டுகட்டாய்க்கட்டிப் பல்லக்கில் வைத்துக்கொண்டுபோய்த் தமதரசனெதிரில் இறக்கினார்கள். அரசன் அவனை அதிக அன்பாய் உபசரித்து, அன்றையத்தினமே தன் மகளை யவனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து நிஷேதமுகூர்த்தமும் அன்றிரவே நடத்த ஏற்பாடுசெய்தான். பிறகு அவனுக்கு அறுசுவையோடுகூடிய நால்வகையுண்டிகளாகிய திவ்யபோஜனஞ் செய்வித்து, ஆடையாபரணங்கள் யாவுமணிவித்து, கனிகள் - சிற்றுண்

டிகள் - தீம்பால்-தேறுமலர் - வெளிப்புனல்-சந்தனத்தேய்வு - புனுகு- சவ்வாது - அடைக்காய் - முத்துச்சுண்ணம் - சித்திரப்பாவைகள் முதலியன அமைந்துள்ள ஓர் மேன்மாடத்திற்செலுத்தி, தன்மகளுக்கும் நீராட்டுவித்து, கூந்தலிற் சம்பங்கித்தைலம் பெய்து சிக்கந் தீர்த்துக்கொண்டு சீவிப் பனிச்சமிடுவித்து, நான்மலர் முடித்துத் தக்கணிவித்து, இறையாயிரம்பெற்ற பொற்றாகடுத்திக் காலிற் செம்பஞ்சுக் குழம்பூட்டுவித்து, மேகலாபரணம்பூட்டி, ஜவ்வாது திலகமிட்டுக் கண்களுக்கஞ்சன மிடுவித்து, பாதாதிகேசமளவாயில் இரத்னகசித ஆபரணாலங்காரஞ் செய்வித்து, கண்டவர் கண்களைக் கவரும் திவ்ய சிங்காரத்துடன் பள்ளியறைக் கனுப்புவித்தனர். அவ்வறையில் சர்வாலங்காரத்துடன் மங்கல்மெத்தையில் அப்போது மலர்ந்த மல்லிகை இதழ்கள் பரப்பி, அதன்மேல் மெல்லிய சல்லாவை விரித்து, கஸ்தூரி புனுகு ஜவ்வாது முதலிய வாசனைத்திரவியங்களின் பரிமளம் கமகம என்று வீசும்படியாகிய அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் சயனித்திருந்த இடையன், வாயைத்திறந்துகொண்டு பெருங்குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவதைக்கண்ட இராஜகன்னிகை, தன் கணவன் ஏதோ சிரமத்தினால் அயர்ந்து நித்திரைசெய்கின்றானென்றெண்ணி, அருகிலிருந்த யாழ் வீணைகளைக்கொண்டு பலவித இராகங்களைப் பாடினாள். அதற்கும் அவன் விழிக்காததைக்கண்டு, அவ்விடத்தில் வைத்திருந்த பனிநீரிற் கொஞ்சமெடுத்து அவன் முகத்திற் றெளித்தாள். இப்போது இடையன் "தூத்து மடைய ஆடே! என்கேவந்து மூத்திரம் பெய்கிறாய்" என்றான். அதைக்கேட்ட அரசிளங்குமரி திடுக்கிட்டு ஏதோ மோசம் நடந்திருக்கிறதென்று மனங்கலங்கி அவனைத்தட்டி எழுப்பினாள். இடையன் விழித்துப்பார்த்து, காளியாயிரோ? மாரியாத்தாளோ? தன்முன்வந்து நிற்கிறதெனப்பயந்து, "அம்மே! என்னை ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாம், நான் இதோ ஓடிப்போகிறேன்" என்று சொல்லி எழுந்து, பலகணிவாயிலாகவேனுங் குதித்து உயிர்தப்பி யோடிவிடுவது நலமெனக்கருதிப் பலகணியின்மேல் ஓரடியெடுத்துவைத்தான். இவ்வாறு சாளரத்தின் அகத்தோரடியும் புறத்தோரடியுமாக நின்றுகொண்டிருக்கும்போது, கலைமகள் திருமகளைநோக்கி, "அச்சோ! அவன் விழுந்து கைகால் முறிவான்போலும், இப்போதேனும் அறிவு செல்வம் என்னும் இரண்டில் எது சிறந்ததென்பதைக் கண்கூடாகக்கண்டு கூறலாகாதா?" என்றாள். உடனே திருமகள் யோசித்துப்பார்த்து, இத்தருணத்தி

தும் காம் பிடிவாதமாயிருந்தால் வீணே ஒருயிர்க்கு இம்சை நேரின்றதேயென்றெண்ணி, "அறிவே சிறந்தது" என்றனள். உடனே கலைமகள் அவ்விடையனுக்கு ஞானத்தையும் பாலித்தாள். அக்ஷணமே அவன் தெளிவடைந்து வெட்கி, ஓ! ஓ! நான் என்ன பித்தனானேன் எனக்கருதி, இவ்விஷயங்களனைத்தையுங் கண்ணுற்று மயங்கி நிற்கும் தன் மனைவியைநோக்கி, "பெண்ணே! நான் உன்னைச் சேர்ப்பதற்காகவல்லவா இத்தகைய ஜாலஞ்செய்தேன்? நீ உன்கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையை நடத்தவில்லையல்லவா?" என்று உறுக்கினன். உடனே இராஜகன்னிகைக்குச் சந்தோஷமும் பயமுமுண்டாய், அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்துத் தன்னை மன்னிக்கும்படி பிரார்த்தித்தாள். பிறகு அவன் அவள் கையைப்பிடித்து முத்தமிட்டு அமளியின்மீதமர்ந்து இன்புறுகர்ந்தனன். இதனாற் செல்வத்தினும் அறிவே சிறந்ததென்பது தெளிவாய்க்காணலாம்.

நல்லறிவே எல்லாநன்மைக்கும் நற்றாய்.

"நல்லறிவே எல்லாநன்மைக்கும் நற்றாய்" என்னும் முதுமொழியை ஓர் ஞானவான் ஓர்காலத்தில் அரசவையிற்கூறினும், அதைக் கேட்ட அவ்வரசன் அம்முதுமொழியின் மெய்ப்பயனைப் பரிசோதிக்க விரும்பி, தனது குமாரர்கள் இருவரில் இளையவனுக்குச் சாஸ்திரமும் நீதிநூலும் நல்லொழுக்கமும் கற்பிக்கும்படி ஓர் நல்லாசிரியனிடத்தில் அவனை ஒப்புவித்து, மூத்தவனுக்கு அப்போதைக்கப்போது திரவியங்களையே ஏராளமாகக் கொடுத்துக்கொண்டுவந்தான். இளையகுமாரன் நாளுக்குநாள் கல்வியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் விர்த்தியடைந்துவந்தான். மூத்தகுமாரனோ திரவியஞ் சேரச்சேரச் செல்வச்செருக்கும் டம்பமும் பெருமையும் மேலிட்டவனானான். இவ்வாறிவர்களிருவரும் வளர்ந்து தக்க பருவம் வந்தபோது, அவ்விருவரும் ஓர் தூரதேசம் போகும்படி நேர்ந்தது. தனத்தைத் திரளாகச் சேர்த்துவைத்திருந்த தமையன், அத்தனத்திரளனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். கல்வியிற் பாண்டித்தியமடைந்த தம்பி, நமக்கெவ்விடத்துங் கல்வியே போஷகர்த்தாவெனக்கருதி வெறுங்கையுடனே புறப்பட்டான். இவ்வாறாக இருவரும் பிரயாணம்போகையில், ஓரிடத்தில் ஓரிரவு தங்கினார்கள். அவ்விடத்தில் தமையன் கொண்டுவந்த தனப்பெட்டியை வைத்து நித்திரைசெய்கையில் ஒருக்குடன் படித்திருந்த கள்வர்கள் அப்பெட்டியைக் கண்ணுற்றுக் களவாடத்தொடங்குந்தருணத்தில் தமையன் விழித்துக்கொண்டதாற் சமை

185

யம் வாய்க்கவில்லை. ஆயினும் அன்றுதொடங்கித் தமையனுக்குத் தனத்தின்மீதே ஞாபகமாய்த் தூக்கம்பிடியாமல் இரவும்பகலும் இடையறாக் கவலையுற்றிருப்பதைக்கண்டு, தம்பியும் அத்தனத்தைக் காப்பதற்காக அவனுக்கு உதவிசெய்யத் தொடங்கினான். இருவரும் இவ்வாறாக அதிஜாக்கிரதையுடன் அத்தனத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தாங்கள் குறித்த நகரத்திற் சேர்ந்தபிறகு, கொஞ்சநாளைக்குள் தமையன் தன் தனங்களனைத்தையும் தாறுமாறாய்ச் செலவிட்டுக் கடன்காரனாய், அக்கடன்கொடுத்தவர்களாற் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டான். சாஸ்திரவானாகிய தம்பி, அத்தேசத்தரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்விச்சங்கத்தைச்சேர்ந்து பயிற்சிசெய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில், இவனது அறிவையும் அடக்கத்தையும் அரசன் கேள்வியுற்று, அவனை வரவழைத்துத் தன்னருகில் வைத்திருந்து, தன் குமாரத்தியை அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்ததுமல்லாமல், திரண்ட சீதனங்களோடும் அநேக பரிவாரங்களோடும் அவனைச் சொந்த ஊருக்குப்போய்ச் சேரும்படி அனுப்புவித்தான். அப்போது தம்பி, தமையன் பட்டிருக்குங் கடன்தொகையைக்கொடுத்து அவனைச் சிறைச்சாலையினின்றும் விடுவித்துக்கொண்டு தன்னகரம் சேர்ந்தான். அதையுணர்ந்த அவர்கள் பிதா, சிலகாலஞ்சென்றபின்பு, இளையகுமாரனிடத்தில் ஞானம் தீரம் சத்தியம் நீதி முதலிய அரசலட்சணங்கள் அமைந்திருப்பதைக்கண்டு, தன் ராஜ்ஜியத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து, அறிவானது பெரும்பலன்களைப் பயப்பதோடுமாத்திரமேயன்றி, பிறரால் அபகரிக்கப்படாததாயுமிருப்பதைப் பரீட்சித்தறிந்து, "நல்லறிவே எல்லாநன்மைக்கு நற்றாய்" என்னும் வாக்கியங் கூறிய ஞானியாரை மிகவும் மெச்சிப்புகழ்ந்து பரிபாலித்துவந்தான்.

கல்லாமை.

5190

கல்வி கற்றவர்கள்மாத்திரமே மானிடர்கள், கல்வி கல்லாதவர் மிருகத்திற்கொப்பாவார்கள். இதனை,—

" விலங்கொடு மக்க ளனையரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனையவர்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியத்தாலு

மறியலாம். உயர்ந்த குலத்தவனாயினும் கல்வியின்மையால் இழிகுலத்தனைப்பார்க்கினுந் தாழ்ந்தவனாகின்றான். அப்படிப்பட்டவன் தன் கீழ்மையை நோக்காது தான் பிறந்த குலத்தின் மேன்மையைப் புகழ்ந்துகூறும் வார்த்தைகள் நெற்பதருக்குச்சமானம். இதனாலன்றோ

"நற்பாற்குலத்தின் மேற்பாலொருவன்
கற்றிலனாயிற் கீழிருப்பவனே" என்றும்,
"கல்லாவொருவன் குலநலம்பேசுதல்
நெல்லினுட்பிறந்த பதராகும்மே" என்றும் ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். கல்லாதவனுக்குப் புகழில்லை, கௌரவமில்லை. கடவுளையுணருங் கருத்தில்லை, முத்திபெற வழியில்லை, ஞானசாஸ்திரம் - பூகோளம் - ககோளம் - கணிதமுதலிய சாஸ்திரங்களில் பிறவிக்குருடனாயிருக்கின்றான். உழுது பயிர்செய்யாத நிலம் புல் பூண்டு முட்செடி முதலியவைகள் முளைத்துக் கெட்டுப்போவதுபோலக் கல்விப்பயிற்சியில்லாதவன் மனமானது துர்க்குணங்களினால் நிரம்பிக் கெட்டுப்போகும். கல்வியில்லாத எஜமானனை அவன் ஏவலாளி மதிக்கமாட்டான். காரியஸ்தர்கள் கணக்கில் களவுகள் செய்தாலும் கல்வியற்ற எஜமானன் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஏவலாளிகளை வைத்துச் சரிவர நடத்தும் சக்தி கல்வியற்றவனுக்குண்டாகாது. கல்லாத ஒருவனுக்குப் பொருளேராளமிருந்தாலும் அதைச் சற்காரியத்தில் உபயோகிக்கமாட்டான். அப்பொருளைத் துர்விநியோகப்படுத்துவதுடன் பிறருக்கும் பலவித கேடுகளை விளைவிப்பான். கல்லாதவன் எவ்வளவு தனவந்தனாயினும் அவனுக்குக் கீர்த்தி கிடைக்கமாட்டாது. கல்லாதவனை நல்லோர்கள் காணமாட்டார்கள். அவன் வார்த்தையையும் பெரியோர் அங்கீகரியார். அவனைப்போன்ற கல்லாதவனே அவனை நேசிப்பான். அவனுக்கு உண்மைக்கருத்து விளங்காது. இதனை,—

"கல்லாதமூடரைக் காணவுமாகாது
கல்லாதமூடர்சொற் கேட்கக்கடனன்று
கல்லாதமூடர்க்குக் கல்லாதார்நல்லாராம்
கல்லாதமூடர் கருத்தறியாரே" என்னும் நீதிநூற்செய்யுளாலுணர்க. இன்னும் கல்வியில்லாதவனோடு சௌக்கியமாய் வாழ்வதைப்பார்க்கினும் கற்றவனோடு துன்புற்றுவாழ்தலே மேலாம் என்னுங் கருத்தமைத்து,—

"கல்லாவொருவன்றன் சேர்தலினுங்கற்றவனோ
டல்லற்படுவ தழகன்றோ—சொல்லாய்
கரும்பிரசங்கைக்குமோ கல்வியறிகோதாய்
விரும்புவதோ வேம்பின்கனி" என ஓர்பாங்கி தன்தலைவிக்குக் கூறியிருக்கின்றாள்.

கல்லாதவன் ஏழையாயிருந்துவிட்டால் கூலிவேலையில் தான் பட்பட்டுக் கஷ்டஜீவனஞ் செய்யும்படியாகவும் யாவராலும் இக

ழப்படும்படியாகவும் நேரும். மழையிலும் வெய்யிலிலும் வருத்தப்பட்டுக் கூலிவேலைசெய்து அன்றாடம் ஜீவனஞ்செய்யவேண்டியபடியாகவும் நேரும். கல்லாதவனுக்கு எத்தனை நற்புத்தி கற்பித்தாலும், எவ்வித உசித உபதேசஞ்செய்யினும், செவிடன் காதிற் சங்கூதினது போலும், பிறவிக்குருடன் பெரும்பக்தம் பிடித்ததுபோலும், கற்பாறையின்மேல் பெய்த மழைபோலும் நிஷ்பிரயோசனமாகுமேயன்றிப் பயன்படாது. விவேகிகளுடைய சொற்கள் கல்லாதவனுக்கு வேம்புபோலிருக்குமேயன்றிக் கற்கண்டுபோலினிக்காது. இதனை, "கல்லாதார்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்" என்னும் முதுமொழியானுந் தெளிக. கல்லாதவன் புரியும் எத்தகைய செய்கைகளும் கடைசியிற் கைகூடாதவாகவாவது கஷ்டமேறுவதாகவாவதாகுமேயன்றி சந்தோஷத்தைத் தாரா. அவன் இருந்தநாளெல்லாம் சதா துன்பத்திற்குள்ளாகி அந்தியகாலத்தில் தன்மகனால் வெறுக்கப்பட்டுப் பரலோகம் செல்லும்வழியில் சந்தியடைந்து, பரலோகத்திலும் சதா நரகவேதனை யனுபவிக்க நேரிடும். இகலோகத்திருக்குமளவும் தான் எவ்வளவு நற்பிரயோசனங்கள் கூறினும் அவையனைத்தையும் அறிவுடையோர் அங்கீகரியார். இதனை,—

"கல்லாதானொட்பங் கழியநன்றாயினும்
கொள்ளா ரறிவுடையார்" என்பதனானுந் தெளியலாம்.

கல்லாதவன் மூடத்தன்மையை ஆபரணமாக அணிந்துகொள்ளுமென்பதை அடியில் வருந் திருஷ்டாந்தத்தாலுணர்க.

கல்வியற்ற ஓர் உழவன்.

கலிங்கபுரமென்னும் பட்டணத்தில் குமாரசாமி என்னும் கல்வி கல்லா ஓர் உழவனிருந்தான். அவன் ஒருநாள் தன் மாடொன்றைச் சந்தைக்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோய், விற்பதற்காக விலை கூறிப் பன்னிரண்டுரூபாய்களுக்கு விற்று, அத்தொகையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்புகையில், வழியிலுள்ள ஓர் குட்டையில் அநேகந் தவளைகள் ஒருங்குகூடி "ட்ரு" "ட்ரு" எனக் கத்திக்கொண்டிருந்தன. அவ்வோசை இவன் காதுகளுக்கு "எட்டு" "எட்டு" என்றதாகக் கேட்டமையின், தான் மூடசிகாமணியாகையால் தன் மாட்டை விற்றது எட்டுரூபாய்களுக்குத்தானென்று அத்தவளைகள் சொல்வதாக நினைத்து, "எட்டு" "எட்டு" என்று என் பொய்சொல்கின்றீர்கள்? இதோ! என்கையில் பன்னிரண்டுரூபாய்கள் பணப்பையென்று தெரிவிக்கின்றவே எனக் கூவிக்கொண்டே அக்

குட்டையருகிற்சென்று சற்றுநேரம் நிற்கையில், மீண்டும் வழக்கப்
படி அத்தவளைகள் சத்தமிடக்கேட்டு, அதிக கோபமுடையவனாய்,
"ஓ! மூடத்தவளைகளே! நான் விற்றது பன்னிரண்டுரூபாய்களுக்
குத்தான், இதில் சந்தேகமுண்டாயின் இதோ என்கையில் அப்பன்
னிரண்டுரூபாய்களும் பளீர் பளீரென்று மின்னுகின்றனவே யன்று
நான் கட்டிக்கொண்டு வந்தும் உங்கள் காதுகள் செவிடுபட்டனவோ? நீ
ங்களெல்லோரும் அவ்வளவு பெரியமாட்டை எட்டுரூபாய்களுக்கு விற்
பானோ? என்று யோசியாமற்போயினும் நானே உங்களுக்குத் தெரி
வித்தும் நேரே பிரத்தியட்சமாய் ரூபாய்களைக்காட்டியும், இன்னும்
அவ்வாறே கத்துகின்றீர்களே! உங்களுக்குப் புத்தியில்லையா?" எனக்
கூறினான். அதன்பிறகும் அவைகள் தம் வழக்கப்படியே கத்திக்
கொண்டிருந்ததைக்கண்டு கடுங்கோபமுடையவனாய், "என்பேச்சில்
இன்னும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையானால் இதோ இவற்றை
எண்ணிக்காட்டுகின்றேன்" என்று, ஒன்று இரண்டு மூன்று எனப்
பன்னிரண்டுவரையில் ஒவ்வொன்றாக எண்ணிக்காட்டினான். அதன்
மேலும் அவை தம் வழக்கப்படியே கத்திக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்
டுத் தீராக்கோபங்கொண்டு, "நான் ஒவ்வொன்றாகக் கணக்கிட்டுக்
காட்டியதும் உங்களுக்குத் திருப்தியில்லாவிடில், இந்த ரூபாய்களை
இதோ உங்களிடத்திலேயே எறிந்துவிடுகின்றேன், நீங்களே எண்
ணிப்பாருங்கள்" என்று தன்மடியிலிருந்த ரூபாய்களை ஒவ்வொன்றா
யெடுத்துத் தண்ணீரிலெறிந்துவிட்டு, அத்தவளைகள் அந்த ரூபாய்
களைக் கணக்கிட்டுத் தன்னிடத்திற் கொண்டுவந்து கொடுக்குமெ
ன்று குட்டைக்கரையிலே நெடுநேரம் காத்திருந்தான். பொழுதா
சாயும்வரையில் காத்திருந்தும் கேள்விமுறையில்லாமையாலும், அத்
தவளைகளும் வழக்கப்படியே கத்திக்கொண்டிருப்பதாலும், அவைக
ளிடத்தில் மிக வெறுப்புற்று, "தொண்டை கிழியும்படி கத்துகின்ற
துஷ்டஜந்துக்களே! கண்ணிழந்த கபோதிகளே! நான் உங்களிடத்தி
லெறிந்த பன்னிரண்டுரூபாய்களை எண்ண எட்டுநாள்கள் சென்றும்
போதாதிருக்கின்றதே! இவ்வளவு புத்திசாலிகளா? நீங்கள் எண்ணிக்
கொடுக்கும்வரையில் நான் காத்துக்கொண்டிருப்பேனென்று நினை
க்கவேண்டாம், இனி நிமிஷங்கூட நிற்கமாட்டேன்" என்று சொல்லி
ஆத்திரக்கோபத்துடன் அகன்றுபோய்விட்டான்.

இது நடந்த சிலகாலத்தின்பின், ஒருநாள் அக்குமாரசாமி சில
பலகாரங்கள் செய்து கட்டிவைத்துக்கொண்டு, அதை விற்று அதன்
மூலமாய்க் கிடைப்பதான லாபம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று மிக்க

ஆவலுடன் வீதிகளில் விற்றுக்கொண்டுபோகையில், ஓர் வீதியி
லுள்ள பிரபல பிரபுவின் வீட்டில், பெரியதாய் ஒன்றும் அதைச்
சூழ்ந்த இன்னும் சில நாய்களும் இவனுடைசையைக்கேட்டு "ளொள்"
"ளொள்" என்று குரைத்துச் சூழ்ந்துகொண்டது. இவன்
என்ன அதட்டியும் அவைகள் அப்புறம் அசையாமையும், அவை
கள் குரைத்த ஓசை "உள்" "உள்" என்று சொல்வதாக நினைத்துக்
கொண்டு, "ஆம் ஆம், நீங்கள் என்னைப் போகவொட்டாமல் மடக்
குவது, என் கைக்கட்டின்மேல் மூடியுள்ள துணிக்குள்ளிருக்கின்ற
பலகாரங்களைக் கொடுப்பதற்காகத்தானென்று தெரிந்துகொண்
டேன், அவ்வாறே கொடுத்தால் அதன் கிரயம் பெரிய நாயாகிய
நீதான் கொடுக்கவேண்டும்" என்றான். அதன்பின்னும் அந்நாய்கள்
முன்போலவே குரைக்கக்கேட்டு, "ஓகோ! உங்களுக்குப் பலகாரங்
களைக் கொடுத்துவிட்டு உள்ளேயிருக்கும் எஜமானனு கொடுப்பா
னென்று சொல்கின்றீர்கள்? அது மிகவும் நல்லதே! உங்கள் எஜமா
னன் பெரிய தனவந்தர்தான், அது எனக்குத்தெரியும், நீங்கள்மாத்தி
ரம் சொல் தவறாமல் பத்திரமாய் உள்ளே கொண்டுபோய்ச் சேருங்
கள், இதன்கிரயம் மூன்றுநாளாயின் எனக்குச் சேரவேண்டும்" என்று
சொல்லித் தன் கையிலிருந்த கட்டை அப்படியே அந்நாய்களிடத்
தில் வைத்துவிட்டுத் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். பிறகு தான்
அந்நாய்களுடன் சொல்லிவந்த கெடுவுப்படி மூன்றுநாள் மாலைகா
லம்வரையில் பலகாரக் கிரயத்தொகைக்காக எதிர்பார்த்திருந்தும்
வராததுகண்டு கோபம் அதிகரித்தவனாய், "உலகத்தில் உண்மையெ
ன்பது ஒருவரிடத்திலுமில்லையே! என்று அதிக ஆவலாத்துடன்
அந்த நாய்களை வளர்க்கும் பிரபுவினிடத்திற்குச்சென்று, அவனை
நேராய்க்கண்டு "பலகாரம் வாங்கி எத்தனைநாளாயிற்று, அதன் கிர
யத்தொகையை இன்னும் என் அனுப்பவில்லை?" என்று கேட்டான்.
அதுகேட்ட அப்பிரபு, முதலில் இவன் சொல்வது பரிகாசமென்றெ
ண்ணி, "ஏது நம்மிடத்திலுங்கூடப் பரிகாசஞ் செய்யத்தொடங்கி
னையே" என்று கூறுதலும், குமாரசாமி "பணங்கேட்பதும் பரிகாச
மா? முந்தாநாள் உமது பெரியநாய் தானே நேரே பலகாரங் கொண்டு
வந்து உமதுகையிற் கொடுக்கவில்லையா?" என்று மிகவுங் கடுகடு
சொல்லக் கேட்டமாத்திரத்தில், அப்பிரபு திடுக்கிட்டு, "உனக்
கென்ன பித்தப்பிரமை பிடித்ததா" என்று சொல்லிக் கோபாவே
சங்கொண்டவனாய், அவ்விடத்திருந்த விளக்குமாறெடுத்து வீசியடி
த்து வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்.

இவ்விரண்டு கதைகளினும் கல்வியில்லாமையால் நேர்ந்த கலக்கங்கள் கரதலாமலகம்போலக் காண்கின்றமையால், முற்கூறிய விஷயங்களைத் தவறாது ஒவ்வொருவரும் தங்கள் நன்னறிவால் சிந்தித்து, மனிதன் இம்மையுலகங்களில் அநுபவிக்கக்கூடிய இன்பங்களுக்கெல்லாம் கல்வியே காரணக்கருவியாயிருக்கின்றதென்பதையும், அதனைவிட்டவர்கள் இருமையுலகத்தும் துன்பத்திற்கேயாளாகின்றனரென்பதையும் நன்குணர்ந்து, எப்பாடுபட்டாயினும் கல்வியைக் கற்கவேண்டுவது யாவர்க்கும் முக்கிய கடமை. இத்தகைய கல்விகற்கும் காலமுயற்சிக்கு அநேகவித இடையூறுகள் நேரிடக்கூடும். அவ்விடையூறுகளுக்கெல்லாஞ் சோர்வடையாது முயற்சிக்கவேண்டும். மேலும் கல்வி கற்கையில் அநேக நுட்பவிஷயங்களைக்குறித்து மிக ஆலோசிக்க நேரிடும், அவ்வாறாலோசிக்கையில் உஷ்ணம் தலைக்கேறி மூளைகெட்டுப் பித்தாதிக்கம் உண்டாகுமென்றும் சிலர் கூறுவர். அவ்வாறுண்டாதல் அதிதுர்லபம். அப்படியே உண்டாயினும் அவ்வுஷ்ணத்திற்கு வேண்டிய சாந்திசெய்து தணித்துக்கொள்ளலாமென்றெண்ணவேண்டும். சிலபிள்ளைகள் ஆகார இச்சைமிகுதியால் சிற்றுண்டிக்காகவும் அல்லது வேறுவித பலகாரவகைகளுக்காகவும், தங்கள் வீட்டில் ஏதேனும் சாதாரணவிசேஷம் நேர்ந்த தினங்களில், எவ்வளவு முக்கியபாடமாயிருக்கினும், அதைக் கவனியாது பொழுதுபோக்கித்திரிவார்கள். அடிக்கடி இவ்வாறு பாடங்களை அசட்டைசெய்துவரின் அவர்களுக்கெவ்வாறு கல்வி விருத்தியாம். சோம்பல் மிகுதியால் சதா நேரும் நித்திரை இச்சையால் சிலபிள்ளைகள் இரவினும் பகலினும் பாடம்படிக்க நேரமின்றி நாள் கழிப்பார்கள். அது மிகக்கெடுதி. தங்கள் பந்துக்கள் அல்லது சிநேகிதர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களில் எவர்களுக்காவது ஓர் துன்பம் நேரிடின் அதுபொருட்டாகப் பலதினங்கள் வீணே போக்குவார்கள். இப்படி போக்கிய நாள்கள் மீண்டும் அழுதாலும் வரமாட்டாவாதலால் அதுவுங் கொடுமையே. சில பிள்ளைகள் தங்கள் சரீரம் மிகச் சுகுமாரமானதென்றும், வாய்திறந்து வாசிக்கினும் உரத்த சத்தத்துடன் வாசிக்கினும் நெடுநேரம் வாசிக்கினும் அதிகமாய் யோசிக்கினும் வியாதி சம்பவிக்குமென்றும் எண்ணி காலங்கழிப்பார்கள். இது அதனினும் பரிதாபமே. இன்னும் சிலபிள்ளைகள் நாம் உரத்தசத்தமாய் வாசித்தால் அதிலுள்ள குற்றங்களை மற்றோர் பலர்கேட்டுப் பரிகாசஞ்செய்வார்களே, அது நமக்கு அவமதிப்பாகும்; ஆதலால் உரத்த சத்தத்துடன் வாசிக்கலாகாதென்றெண்ணி காலங்கழிப்பார்கள். இது எல்லாவற்றினும் வியக்கத்தக்கதே.

இத்தகைய குணங்கள் பலவற்றையுமொழித்து யாசித்தாயினும் புசித்துக் கல்விகற்கவேண்டும். ஓர் கருமத்தின் முயற்சியுடையோர் அக்கருமமுடியுமளவும் ஒரே நிலைமையாக மேற்கூறிய எண்ணங்களையெண்ணாமல் முயற்சித்தாலன்றி அக்கருமம் கைகூடா. இவற்றை,—

“பிச்சைபுக்கேனுங் கற்கைநன்றே” எனவும்,

“மெய்வருத்தம்பாரார் பசிநோக்கார்கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார் - செவ்வி
யருமையும்பாரா ரவமதிப்புங்கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயினார்” எனவும் வரும் நீதிநூல்களாலறிக.

இங்கிலாந்துதேசத்தில் அம்பட்டன் வண்ணான் தோட்டி முதலிய சனத்தொழிலாளிகளுங்கூடக் கல்வியிற் றேர்ந்தவர்களாயிருப்பதால், எத்தனையோ நூதன விஷயங்களைச் செய்துகொண்டு வருகின்றார்கள். நம்மவர்களோவென்றால் பயிரிடும் நமக்கேன் கல்வியென்றும், வர்த்தகஞ்செய்யும் நமக்கேன் கல்வியென்றும், கூலிவேலைசெய்யும் நமக்கேன் கல்வியென்றும் இவ்வாறே அநேகர் கல்வியை யுபேக்ஷிப்பதால், நம்முடைய தேசம் கல்வியில் அவ்வளவாய் மேம்பாடடையவில்லை. கல்வி அறிவுவிருத்தியைக் கொடுப்பதென்றும், அவ்வறிவுவிருத்தியே சகலகாரியங்களையும் நிர்வாகிக்க அத்தியாவசியகமென்றும் கருதாக்கொடுமையே கல்வியில்லாமைக்குக் காரணம். இவ்வித அலக்ஷியவிசேடம் தினேதினே விருத்தியானதனால்தான் நமது இராச்சியத்தை அன்னியர் வசப்படுத்தி நாம் அவர்களுக்கு ஐக்கியப்பட்டிருக்க நேர்ந்தது. ஆதலால் எவ்வகை சனத்தொழிலாளிகளும் இன்றியமையாத் துணைக்கருவியாக எக்காட்டினும் எவ்வித பிரயாசைப்பட்டேனும் கல்வியைக் கற்கவேண்டியதும் கற்பிக்கவேண்டியதும் முக்கியத்திலும் முக்கியமான பெருங்கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும்.

லௌகிகதந்திரம்.

உலகத்தில் மனிதர்கள் கல்வியில் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாயிருக்கினும் லௌகிகதந்திரமும் அவசியம் கற்றிருக்கவேண்டுமென்பதை யாவரும் கவனிக்கவேண்டும். சிலர் புத்தகங்களின் மூலமாகக் கல்வியை ஏராளமாய்க் கற்றும் லௌகிகதந்திரங்கள் எவ்வளவும் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் எவ்வ

ளவு சிறந்த கல்விமான்களாயிருக்கினும், கல்வியறிவில்லாமலே லௌகிகதந்திரத்தில் வல்லவர்களாயிருப்பவர்களுக்கு முன்னே தோல்வியடைந்து, கல்வியினால் அடையற்பாலதாகிய சகல நலங்களையும் இழப்பார்கள். லௌகிகதந்திரங்கள் முதலியவற்றை ஒருவன் அறியாவிடின், அவனுடைய கல்வியெல்லாம் குடத்திலிட்ட தீபம் போலாகும். லௌகிகத்தன்மை தெரிந்துகொள்ளாமையினாலே துன்பப்பட்டவர்களின் சரித்திரம் பலவுண்டு. அவற்றுள் இரண்டுகதைகளை அடியில் எழுதுகிறோம்:—

ஓர் அரசனால் அனேக வித்துவான்களைக்கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர்சங்கத்தில் இலக்கண இலக்கியங்களிலும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் மிக வல்லவனான ஓர் புலவன், லௌகிகவிசாரணை அற்பமுமில்லாதவனாகவும், வெகு சாத்வீகனாகவும், மேதகனாகவும், அவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்குத் தக்க உத்தரம் சொல்வதேயல்லாமல் வேறு வீண்பேச்சுகளொருக்காலும் பேசாதவனாகவுமிருந்தான். அவ்வரசனும் அனேகசாஸ்திரங்கள் கற்றவனாகையால் அப்புலவன்மீது அதிக தயவுவைத்திருந்தான். மற்ற வித்துவான்களெல்லாம் கல்வியில் அவ்வளவு தேர்ச்சியில்லாதவர்களாயிருக்கினும், லௌகியுக்திகள் நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களாகையால், சதா அவ்வரசனிடத்தில் போக்குவரத்தாய்ச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வரசன் அப்புலவன்மீதுவைத்த அவ்வளவு அபிமானமும் கண்ணியமும் மரியாதையும் விசுவாசமும் தங்களிடத்தில் வைக்கவில்லையென்றும், அப்புலவன் தன் வீட்டிலிருந்தாலும் அவ்வரசன் அவனுக்கு மாதச்சம்பளமும் பண்டிகை நாட்களில் வெகுமானமும் வலியக்கொடுத்தனுப்புகிறானென்றும், தாங்கள் தினந்தோறும் அவன் அரண்மனைக்குவந்தாலொழிய மரியாதைகள் நடத்துகிறதில்லையென்றுங் கண்டறிந்து அவ்வித்துவான்கள் பொறாமைகொண்டு அவ்வரசனுக்கு அப்புலவன்மீது கோளுங்குறளையுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அவ்வரசன் அப்புலவனுடைய குணாதிசயங்களை நன்றாயறிந்தவனாகையால் அவ்வித்துவான்கள் அப்புலவன்மேல் எத்தனைகோள் சொல்லினும் அவற்றை நம்பாமலும் அப்புலவனிடத்திலேவைத்த அபிமானத்தைக் குறைக்காமலுமிருந்ததேயல்லாமல், அவ்வித்வான்கள் சதா அப்புலவன்மீது கோள் சொல்லுகிறதினாலும் அப்புலவன் அவ்வித்துவான்கள்மேல் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பதினாலும் அப்புலவனிடத்திலிருந்த அபிமானம் அவ்வரசனுக்கு அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது. அதுகண்ட அவ்வித்துவான்களெல்லாரொருங்குகூடி அவ்வரசன் அரண்மனைக்

காவற்காரருக்கு லஞ்சங்கொடுத்து அப்புலவனை அவ்வரசன் அரண்மனைக்குள் பிரவேசிக்கவொட்டாமற் செய்தார்கள். அப்படியே அக்காவற்காரர்கள் அப்புலவனை அரண்மனைக்குள் பிரவேசியாதபடி தடுத்துக்கொண்டு, அப்புலவன் நாமாகவே அரசனிடத்திற்குப் போகாவிட்டாலும் அவர் நமக்கு வழக்கப்படி சம்பளம் கொடுத்தனுப்பிவிடுவாரென்றும், ஒருவேளை நம்மை அவர் காணவேண்டுமாகில் அழைத்தனுப்புவாரென்றும் வைதிக சாந்தமாயெண்ணிக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குப்போய்ச் சௌக்கியமாயிருந்துவிட்டான். அவ்வரசன் காலைதோறும் வரக்கூடும் அப்புலவனைக்குறித் தெதிர்பார்த்திருந்தும் அவன் வாராமையால் அப்புலவன் க்ஷேமத்தைக்குறித்து மற்ற வித்துவான்களைக் கேட்டான். அதற்கவர்கள், அந்தச் சங்கதி எங்களுக்குத் தெரியாது, அதை விசாரித்து நாளைக்கு விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றோமென்று சொல்லி; மறுநாள், "ஐயா! அப்புலவருக்கு உடம்பு பக்குவமாயிருக்கவில்லை, சுரங் கண்டிருக்கிறதாம்" என்றார்கள். உடனே அவ்வரசன் தன் சமுகவைத்தியர்களைக் கூப்பிட்டு, நீங்கள் புலவர் வீட்டிற்குப்போய் அவர் கையைப்பார்த்து மருந்துகொடுத்து வாருங்களென்றனுப்பினான். அவ்வித்துவான்கள் அவ்வைத்தியர்களுக்கும் பரிதானங்கொடுத்து அவர்களையும் வசியப்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஆதலால் அவ்வைத்தியர்கள் அவ்வரசனிடத்திற்போய் புலவருக்கு நாளுக்குநாள் உடம்பு பக்குவமாய் வருகின்றதென்று சொல்லி, சில தினஞ்சென்றபின் ஒருநாள் அப்புலவருக்கு அச்சுரநோய் மீண்டும் அதிகப்பட்டமையால் அந்நோய் அசாத்தியமாயிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். அப்படி சொல்லவே அவ்வரசன் அப்புலவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தன் சிவிகையை எடுத்துவைக்கச்சொல்லித் தன் ஊழியக்காரர்களுக்குத் திட்டம்பண்ணுவித்தான். அப்போது அவ்வித்துவான்களிற் சிலர் வெகு துக்கத்தோடே, "ஐயா! அப்புலவருக்குத் தாங்கள் அனுப்பியவைத்தியர்கள் என்ன ஔஷதம்கொடுத்தும் அந்த வியாதிதீராமல் அவர் இறந்துபோய்விட்டார்" என்றார்கள். அதைக்கேட்கவே அவ்வரசன் மிகவும் வியசனப்பட்டு அப்புலவருடைய பிரேதத்தையாவது நாம் பார்த்துவருவோமென்றான். அதுதெரிந்து அவ்வைத்தியர்களிலொருவன், "ஐயா! அவருக்குவந்த வியாதி மகாகெட்டது, தொத்துவியாதி, காண்போர் உலகுக்கெல்லாம் ஒட்டுந் தன்மையாயிருக்கின்றவர், அச்சவத்தைத் தாங்கள் காணலாகாது" என்றான். அதனால் அவ்வரசன் அவன் வார்த்தையைத் தடுக்கமாட்டாமல் தன் அரண்மனையிற்றானேயிரு

ந்து அப்புலவனைக்குறித்து வியசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அவ்வித்துவான்கள் நாநாவிதத்திலும் அவ்வரசனுக்கு அத்துக்கத்தையாற்றினார்கள். அப்படியிருக்க அப்புலவன் தன்னைக்குறித்து அவ்வித்துவான்கள் மோசம்பண்ணியிருக்கிறார்களென்றும், அதைக அவ்வரசனுக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்றால் தன்னைக்காவற்காரர் அரண்மனைக்குள் பிரவேசிக்கவொட்டுகிறதில்லையென்றும் தெரிந்துகொண்டு, இவைகளைத்தையும் அவ்வரசனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று, ஒருநாள் அப்பட்டணத்திற்கு வெளியில் அவ்வரசன் சவாரி போகையில், அந்த வழியிலுள்ள சாலையிலிருந்த ஓர் அரசமரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந்து அவ்வரசன் தன் அருகில்வந்த சமயம் பார்த்து, "ஐயா! இதோ உம்முடைய புலவனாகிய நானிருக்கின்றேன், உம்முடைய சமுகவித்துவான்களெல்லாம் கூடிக்கொண்டு என்மீது பொறாமைகொண்டவர்களாய் என்னை உம்மிடத்திற்கு வரவொட்டாமலும், நான் வியாதியாயிருந்தேனென்றும் செத்துப்போனேனென்றும் பொய்பேசியிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் வார்த்தைகளைத் தாங்கள் நம்பாமல் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று உரக்கக்கூவினான். அப்பொழுது அவ்வித்துவான்களிற் சிலர் சமீபத்திலிருந்து, அங்கே த்தில் ஏதோ அவ்வரசனை வாழ்த்துகிறவர்கள்போல் உரக்கக்கூவி ஆசீர்வாத சுலோகங்களைப் படித்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அவ்வரசன் அக்குரலோசையிலும் இது நம்முடைய புலவன் கண்டத்தொனிபோலிருக்கிறதே என்ன? என்று விசாரித்தான். மறுபடியும் அப்புலவன் அவ்வரசன் கேட்கத் தன் சங்கதிகளை உரத்தவொலியுடன் சொல்லிக் கூப்பிட்டான். அப்போது அவ்வித்துவான்கள் அவ்வரசனைப்பார்த்து, "ஓ மகாராஜாவே! அப்புலவர் இறந்து பசாசாய் இவ்வரசமரத்தின்மீதேறியிருக்கிறார்; அப்பசாசின் வார்த்தையைக்கேட்க நீர் இங்கே எவ்வளவும் நில்லாதேயும்" என்று அப்பசாச சம்பாஷணையின் பீடைபரிகாரமாக அவ்வரசனுக்கு மந்திரித்தார்கள். அதை அவ்வரசன் மெய்யென்று நம்பித் திரும்பிப்போய்விட்டான், அப்புறம் அப்புலவனுக்கு அவ்வரசனைச் சந்திக்கச் சமயம் நேரிடாமலே போய்விட்டது. அதனாலே அப்புலவன் தன் பிழைப்புவகையில் மனம் வருந்தி வருவாய்க்குவழியற்றுத் துன்புற்று மரணமடைந்தான். இவ்வித்துவானிடத்து லௌகிகதந்திரமில்லாமையின் பகைய வித்துவான்களின் பொறாமை எண்ணம் முடிவுபெற்றுப் பூரணமாயினமை காண்க. ஆதலால் கல்வியுடன் லௌகிகதந்திரமும் அத்தியாவசியகம் வேண்டும்.

கல்விப்பயிற்சியற்ற காவலன் தந்திரம்.

சித்ராபுரியென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டிருந்த சித்திரவீரியன் என்னும் அரசனுக்கு ஓர் புத்திரி பிறந்தனள். அப்புத்திரியை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவருகையில், அவள் பேசத்தொடங்கிய மூன்றும்வயதுமுதல் எவ்வகை அதிசயத்திலும் நகைமுகங்காட்டாதிருந்தமையின், அவளுக்கு அக்காரணம்பற்றியே "நகையொழிநங்கை" என்னுங் காரணப்பெயர்வழங்கிவந்தது. அவளைப் புத்திரியாகப்பெற்ற சித்திரவீரியன் இப்பெண்ணின் நகைமுகம் காண எப்போது காண்போமென்று சதா கவலையுற்றிருந்தான். இவ்வாறு பலநாள்களாகிய அப்பெண்ணிற்குப் பதினோராம்வயது நடக்குங்காலத்தில், இனி மேற்பெண்ணை விவாகமின்றி வைத்திருத்தல் விதியல்லவே எனஎண்ணி, "எனது புத்திரிக்கு நகைமுகம்தோன்றச்செய்பவன் எவனோ? அவனுக்குப் பெரும்பரிசு கொடுப்பேன்" எனப் பிரசித்தஞ்செய்தான். இதைக்கேள்வியுற்ற அனேகம் வித்வசிரோன்மணிகள் பலவித அருமையும் ஆச்சரியமுமுடைய சரித்திரங்களைத் தங்கள் தங்கள் நுண்ணறிவால் ஆலோசித்துப்போய்ப் பலநாளும் ஒவ்வொருவராகத் தனித்தனிசென்று கூறியும் அவளுக்குநகைமுகம் வாராமைகண்டு நாணித்திரும்பி நிராசையாய் விட்டுவிட்டார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் அந்நகரத்திலுள்ள லௌகிகத்திற் றேர்ந்த குசோத்தியன் என்னும் கல்வியில்லாக் காவலனொருவன் இதைக் கேள்வியுற்று, "ஓர் சிறுபெண்பிள்ளைக்கு நகைமுகம் வருவிப்பதுதானா அருமை? இதற்காகவா அநேகவித்வான்கள்முயன்று தோல்வியுற்றார்கள்? இதென்ன ஆச்சரியம்! இதோநான்சென்று ஒரேவார்த்தையில் அவளுக்கு நகைமுகம்வருவித்து, அரசனாற்கொடுக்கப்படும் பெரும்பரிசைப்பெற்று வருகின்றேன்! பாருங்கள்" என்றுசொல்லிப்புறப்பட்டு, அரசன் அரண்மனைக்குச்சென்றான். அத்தருணத்தில் அரசன் அந்தப்புரத்தில் தன்புத்திரியுடன் உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு, இதுவே நல்லசமயம் என்று தனக்குள்ளே யோசித்துக்கொண்டு, மகாராஜாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, பிரபுவே! "ஓர்கருடன் எனக்குத்தாங்கமுடியாத ஓர் இரகசியஞ்சொல்லிற்று, அது தங்கள் விஷயமாயிருந்ததால் அதைத்தெரிவிக்கவந்தேன்" என்றான். அதைக்கேட்ட அரசன் ஆவலைக்கொண்டு, அது என்ன சொல்லென்றான். உடனே குசோத்தியன், "வேறொன்றுமில்லை தங்கள் குமாரத்தியின் பெயர் நகையொழிநங்கையாமே, அப்பெண்மணியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்த் தன்குமாரனுக்குக் கலியாணஞ்செய்யப் போகிறதாய்ச்

சொல்லிற்று, அது மிகவும் பரிதாபமான விஷயமானதால் அதைவிண்ணப்பிக்கவந்தேன்" என்றான். அதுகேட்ட அரசன் குலுங்கக்குலுங்க நகைக்கும்போது அவன்புதல்விக்கும் உள்ளடங்கா ஆச்சரியத்தாற் பெருநகைதோன்றிற்று. அதுகண்ட அரசன் ஆச்சரியமுடையவனாய் இவ்வளவுகாலமும் நகைமுகமுங்காட்டாதநங்கை இன்று இவன்பேச்சால் பெருநகைகொண்டமையின் நமது உள்ளபிப்பிராயப்படி இவனுக்கே இவளைவிவாகஞ்செய்து கொடுப்போமென்றெண்ணி, குசோத்தியனைப்பார்த்து, "என்மகளுக்கு நகைமுகம் வருவிப்போனெவனோ அவனுக்குப்பெரும்பரிசு கொடுப்பேன், எனப்பிரசித்தஞ்செய்திருந்தேனல்லவா? அதன் அந்தரங்கார்த்தம், இவளை அவனுக்கேமணஞ்செய்து கொடுப்பதேயாதலால், நீ இப்போது என்மகளைமணம்புரிந்து கொள்ளவேண்டும்" என்றான். அதுகேட்ட குசோத்தியன், ஈதென்ன கிணறுவெட்டப்பூதம் புறப்பட்டதுபோலிருக்கின்றதே! எனக்குத்தான் மனைவியிருக்கின்றாளே! அவளொருத்தியுடன் நிர்வாகிப்பதே பெருங்கஷ்டமாயிருக்கின்றதே! "ஒருதாரமும் மறுதாரந்தேடவேண்டா" மென்றுஞ் சொல்கின்றார்களே! "பெண்டின்மேற் பெண்டுகொள்பவன் பேயனல்லவோ?" என்றுமெண்ணி, அரசனைப்பார்த்து, "மகாப்பிரபு! எனக்கு மனைவியிருக்கின்றனள், அவளுடனேகூடி நான்வாழ்வதே அருமையாகவிருப்பதால் ஒருநாள் ஒருயுகமாகத் தள்ளிக்கொண்டு வருகின்றேன், ஆதலால் எனக்கு இன்னும் மனைவிவேண்டாம், இவ்வளவில் என்னைவிட்டாற்போதும், தாங்கள் வெளிப்படையாய்ப் பிரசித்தஞ்செய்திருந்தபடி ஏதேனும் பரிசுகொடுக்கச் சம்மதமிருந்தாற் பெற்றுக்கொள்கின்றேன், இல்லையென்றாற் போய்விடுகின்றேன்" என்றான். உடனே அரசனுக்குக் கோபம்பிறந்து, "அடா துரதிஷ்டப்பயலே! வலியவருகிறசீதேவியைக்காலால் உதைத்துத்தள்ளுகின்றாயா?" என்றான். அதுகேட்டு குசோத்தியன், "மகாராஜாவே! என்தங்கைக்கில்லாச்சீதேவி எனக்கேன்? தங்கையைப்போலவே நானிருந்தாற்போதும்" என்றான். அரசன் இவனை நன்றாய்த்தண்டிக்கவேண்டுமென்ற உள்ளக்குறிப்புடையவனாய் "அப்படியா! நல்லது நாளைக்குவா உனக்கு நல்லபரிசுகொடுப்பிக்கின்றேன்" என்றான். குசோத்தியன் அப்படியேயாகட்டும் என்று அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுத்திரும்பி, அரசனுக்குநம்மேற் கோபமுண்டிருப்பதால் நாளைக்கு நமக்குக்கொடுப்பதாகச் சொன்னது உதைப்பரிசேயன்றி இதப்பரிசல்ல, இதற்கு என்னயோசனை செய்யலாம் என்றெண்ணிக்கொண்டு வருகையில், வாயிற்படியிற் கா

வல்பூண்டிருந்த காவலாளி குசோத்தியனைக் கண்டு, "நாளைக்கு மகாராஜாவவர்கள் தங்களுக்குக் கொடுப்பதாகச்சொல்லிய பெரும்பரிசில் எனக்கொன்றுமில்லையா" என்றான். அதைக் கேட்டவுடனே குசோத்தியன், ஓ! ஓ! நமக்குக் கிடைக்கப்போகும் உதைப்பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒத்த மனமுடையவனாய்க் கூட்டிவைத்தது தெய்வகடாக்ஷம் என்று தனக்குள்ளேயிருந்தசந்தோஷமுடையவனாய், இவனுக்குப் பாதியைக் கழித்துவிடுவோமெனத் தீர்மானித்து அவனைநோக்கி, "ஓ! காவற்காரனே! மகாராஜாவாற் கொடுக்கப்போகும்பரிசு எனது பிதிரார்ஜிதமல்லவே! இடையில் வந்தது தானே? உனக்குப் பாதி கொடுப்பதிற் றடையேயில்லை, அவ்வாறே நாளையதினம் எனக்குக்கிடைக்கும் பரிசிலே பாதிபெற்றுக்கொள்ளுவாயாக" எனச் சொல்லிவிட்டு அவ்வாயிற்படியைத்தாண்டி வெளிப்போந்து, வீதியில்வருகையில், அதற்குமுன்பே இன்றையத்தினம் குசோத்தியன் இராஜகுமாரத்திக்கு நகைமுகம்வருவித்துப் பரிசுபெற்று வருவதாகச்சொல்லிப் போயிருக்கின்றானென்று கேள்விப்பட்ட காசுக்கடைக்காரன் ஒருவன் குசோத்தியனைக்கண்டு, "அரசன் உமக்குப்பரிசளிப்பதாக வாக்குக்கொடுத்ததொகையை நீர் என்னசெய்யப்போகின்றீர்? அத்தொகையில் நாலிலொருபாகமாவது என்னிடம் கொடுத்தாலையும், அதற்குத்தக்கவட்டி மாதம்மாதம் கொடுத்துவருவதோடு முதலையும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நாலைந்துமாதங்களிற் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றுகூற, அதுகேட்ட குசோத்தியன், நமக்குக் கிடைக்கப்போகும் தண்டனையிற் பாதிக்குத்தான் காவற்காரன் ஏற்பட்டானே! மற்றப் பாதிக்கு யார் ஏற்படப்போகின்றார்களென்று ஏக்கங்கொண்டிருந்தோமே! கும்பிட்டதெய்வங் குறுக்கிட்டதுபோல வலியவேவந்து மற்றப்பாதிக்கும் ஆளாய் எதிரிலேநிற்கின்றானே! இதுவல்லவோ நமது ஜெயகாலலட்சணம் என்று தன்மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, அடங்காமகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய், "ஐயா நாலிலொருபாகமென்பதென்ன? கிடைக்கும் பரிசிற்பாதி உமக்குத்தருகின்றேன், நீரென்னமதிப்பற்ற ஆசாமியா? உம்மிடத்திலேயே நான் சொன்னபடி பாதிகொடுத்துவிடுகின்றேன்" என்றான். அதுகேட்ட காசுக்கடைக்காரன் மிகவும் சந்தோஷித்து வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போகக் குசோத்தியனும் தன்வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான். மறுநாள் அரசன் கட்டளைப்படி குசோத்தியன் அரசசபைக்குவந்தான். அதற்கு முன்பாகவேவந்துகாத்துக்கொண்டிருந்த காவற்காரனும் காசுக்கடை

க்காரனும் இவனைக்கண்டவுடனே, நமக்குத்தொகை கிடைக்கப்போகின்றதேயென்னும் சித்தசந்தோஷத்தால் அவனுடன் கூடவே வந்து கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அரசன் அக்குசோத்தியனைக்கண்டு அவன் அணிந்துகொண்டிருக்கும் உடைகளையவிழ்த்து ஒருபுறமாய்வைத்து, அவனையழைத்துவாருங்கள் அவனுக்கு வெகுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட, அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த குசோத்தியன், "ஐயா! தாங்கள் எனக்கு வாக்குக்கொடுத்த நேற்றையதினமே, அப்பரிசிற்பாதி தனக்குக்கொடுக்கும்படி உமது வாயிற்காப்பானும், மற்றப்பாதி தனக்குக் கொடுக்கும்படி காசுக்கடைக்காரனும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். தாங்கள் எனக்குவாக்களித்ததுபோல நானும் அவ்வாறே கொடுப்பிக்கின்றேனென்று அவ்விருதிறத்தார்க்கும் வாக்களித்து விட்டேனாதலால், தங்கள்வாக்கை எவ்வண்ணங்காப்பதற்குத் தீர்மானித்திரோ அவ்வண்ணமே என்வாக்கையும் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று சற்று உரத்தசத்தமாய்க்கூறினான். அதுகேட்ட காவலாளனும் காசுக்கடைக்காரனும் தொகை நமக்குவந்துவிட்டதாகவே நினைத்து வெகு சந்தோஷத்துடனே பின்னும் சமீபமாய்வந்து நின்றார்கள். அப்போது அக்குசோத்தியன் வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் கோபந்தணிந்து ஆச்சரியமடைந்து, உடனே அவ்விருவரையும் அழைத்துவாருங்களென்று சொல்லிமுடிப்பதற்குள்ளாகவே, அவ்விருவரும் எதிரில்வந்து நின்றார்கள். அவர்களை அரசன்பார்த்து, "இவன் தன்வெகுமதியை உங்களிருவருக்கும் பாகித்துக்கொடுத்தது உண்மைதானா?" என்றுகேட்க, "ஆம்! மெய்தான்" என்றார்கள். உடனே அரசன், நான் இப்போது இவனுக்குக்கொடுக்கப்போகும் வெகுமதி ரூபாய்களல்ல, முதுகிலடிக்கும் 500-கசையடிகளேயாதலால், காவற்காரனாகிய நீ அதிற்பாதியாகிய 250-கசையடியும், காசுக்கடைக்காரனாகிய நீ மற்றப்பாதியாகிய 250-கசையடியும் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியது தான் என்று கட்டளையிட்டான். உடனே சேவகர்கள் முதலில் காவற்காரனையழைத்துக்கொண்டுபோய் முக்கோணத்திற்கட்டிக் கசையினால் ஓரே அளவாய் 250-அடி அடித்தார்கள். கசையடியின்கொடுமை இப்படிப்பட்டதென்று அவனுக்கு முன்னமே தெரியுமாதலால், "ஐயோ! இதுவும் ஒருதக்ஷிணையா? வழியேபோனசனியனை விலைக்குவாங்கினேனே! தெய்வமே!" என்று அந்த அடியை எல்லாம்பொறுத்துக்கொண்டிருந்தான். காசுக்கடைக்காரனைப் பிடித்துக்கட்டி அடிக்கஆரம்பித்தபோது, கையாட்டுவதும் காலாட்டுவதும் கோவெ

ன்று கதறுவதும் புலம்புவதுமாய்ப் பார்க்கக்கூடாத பாசாங்குகளெல்லாம்செய்தான். அவனையும் அடித்துத் தீர்த்தபிறகு, குசோத்தியன் செய்கையை நினைக்க நினைக்க அரசனுக்கும் அவன்புத்திரிக்கும் வாய்க்கடங்காப் பெருநகையுண்டாயிற்று. அப்பெருநகையாற் கோபந்தணிந்த அரசன், ஐயோ! பாவம் இவன் மிகவும்பேதையென்று குசோத்தியனிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு, அவனைப்பார்த்து, "நான் முன் கொடுத்த வெகுமதியை வேறிருவருக்குப் பாகித்துக்கொடுத்துவிட்டாயாகையால், இப்பொழுது நீயே நேராக என்பொக்கிஷசாலைக்குப் போய் உனக்கு எவ்வளவுதிரவியம்வேண்டுமோ அவ்வளவு எடுத்துக்கொண்டுவா" என்றுசொன்னான். அச்சொல் அவன்வாயிலிருந்துவருவதற்குமுன்பாகவே குசோத்தியன் அரசனுடைய பொக்கிஷசாலைக்குப்போய் தன்னுடைய வஸ்திரத்தில் தான் எடுக்கக்கூடியஅளவு ரூபாய்களைவாரிப்போட்டு மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டுவந்து அரசன் எதிரில்வைத்தான். அதுகண்ட அரசன் இவ்வளவோடு இவன் ஒழிந்தாற்போதுமென்று அவனுக்குப் போய்வாவென்று உத்தரவு கொடுத்தனுப்ப, குசோத்தியன் வெகுசந்தோஷமாய் அந்தமூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த ஒருசத்திரம்போய்ச்சேர்ந்து அந்தரூபாய்களையெல்லாம் எண்ணஆரம்பித்தான். அத்தருணத்தில் முன் கசையடிபட்டுக்கொண்ட காசுக்கடைக்காரன், இனி இவன் சேதி எப்படியாகிறதோ பார்ப்போமென்று அக்குசோத்தியன் ரூபாய்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்த சத்திரத்தின் ஓர்பக்கமாய்மறைந்திருந்தான். அவன்வந்திருப்பதையறியாத குசோத்தியன், அந்தரூபாய்களை எண்ணும்போது, "இவ்வரசனென்ன விசேடமூடனாயிருக்கின்றானே! இத்தனை ரூபாய்களை எப்படி எடுத்துப்போவானென்று சற்றேனும் யோசிக்கவில்லையே! இதற்குத்தகுந்த பொன்னாணயங்களாயினும் இரத்தினங்களாயினும் கொடுக்கலாகாதா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே எண்ணினான். அதைக்கேட்டிருந்த காசுக்கடைக்காரன், இவன் அரசனைமூடனென்று தூஷித்ததை அவருக்கு நாம் தெரிவித்தால் உடனே இவனை வரவழைத்து தண்டிப்பார், அப்பொழுது நாம் கண்குளிரக் காணலாமென்று கருதி அரசனிடத்திலோடி, "மகாப்பிரபு! தாங்கள்கொடுத்தரூபாய்களை எடுத்துக்கொண்டுபோன குசோத்தியன், ஓர்சத்திரத்திற்றங்கி அந்தரூபாய்களை எண்ணும்போது, இதென்ன இவ்வரசன் முழுமூடனாயிருக்கின்றானே! இந்த ரூபாய்களுக்குப்பதில் பொன்னாணயங்களாவது இரத்தினங்களாவது தரலாகாதா? என்று தங்களைத் தூஷிக்கின்றான்" என்றான். உடனே அரச

னுக்குக் கோபம்பிறந்து, அந்தநுஷ்டனை இப்போதே அழைத்துவாவென்று கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறே காசுக்கடைக்காரன் அதிவேகமாயோடிவந்து குசோத்தியனைக்கண்டு "அரசன் உம்மையழைக்கின்றார்" என்றான். அதுகேட்ட குசோத்தியன் "அரசர் அழைத்தாலும் இவ்வளவு பணமுடையவன் இக்கந்தைத்துணியுடன் வெளியில்வந்தால் நகையார்களா? அதிலும் பணம் கையில் வந்தபிறகும் இராஜசபைக்கு இந்தவேஷத்துடன்வரின் என்னசொல்லுவார்கள்? ஆதலால் நான் என்வீட்டிற்குப்போய் இப்பணங்களைவைத்துவிட்டு, நல்ல உடுப்பாக உடுத்திக்கொண்டுதான் வருவேன்" என்றான். அதுகேட்ட காசுக்கடைக்காரன், இவன் ஏது மிக உயர்ந்துவிட்டானே! இவன் வீட்டுக்குப்போய்த் திரும்பிவரும்போது, அவ்வரசனுக்கு ஒருவேளை கோபந்தணிந்துவிடும், அப்பால் இவன் பேரிலென்று மன்னித்து விடும்படி நேரும், ஆதலால் நாம் இப்போது கொஞ்சம் பராமரிக்காமல் நமது நூதன உடுப்பையாவது இவனுக்குடுத்தி அழைத்துப்போவோமென்றெண்ணி அவனைப்பார்த்து, "உடுப்புக்காக என்னவேண்டாம், இதோ என்னிடத்திருக்கும் நூதன உடுப்பைத் தருகின்றேன், உடுத்திக்கொண்டுவரலாம்" என்றான். அப்போது குசோத்தியன், இதுவும் நல்லவரவுதான் என்றெண்ணி, அவ்வுடுப்புகளை யுடுத்திக்கொண்டு அவனுடன்கூடி யரசனிடஞ்சென்றான். அரசன் அவனை நோக்கி, "நீ என்னைப் பலவாறு தூஷித்தாயல்லவா?" எனக்கேட்க, குசோத்தியன், இவனுக்குப் பெயர்வந்திருக்குங் காரணம் தேவரீர் அறியீரா? "காசுக்கடைக்காரன்பேச்சு ஓர்காசுக்கும் உதவாது" என்னும் முதுமொழி உலகப்பிரசித்தியாய் வழங்குகின்றதே, இவன் பேச்சைக்கேட்கலாமா? இப்போதுநான் உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் உடுப்பு தன்னுடையதென்று இரண்டுநாழிகையாய் வாதாடுகின்றானே! இதுபோலத்தானிருக்கும் இவன் பேச்சுகளெல்லாம்" என்றான். அதுகேட்ட காசுக்கடைக்காரன், இதென்ன முதலுக்கே மோசம் வந்ததேயெனக்கருதி, "இவ்வுடுப்பு யாருடையது" என்றான். அதற்குக் குசோத்தியன், "இவ்வுடுப்பு உன்னுடையதோ என்னுடையதோ? மகாராஜாவே சொல்லட்டும்" என்றான். அதைக்கேட்ட அரசன் இக்குசோத்தியன் ஒன்றுமறியாப்பேதை, இவனை மோசம்பண்ணுவதற்காகக் காசுக்கடைக்காரன் ஏதோ சூதுசெய்கின்றானென நினைத்து, இக்காசுக்கடைக்காரன் நம்மெதிரிலேயே பொய்பேசத் துணிந்தமையின் இவனை ஒருமாதகாலங் கடுஞ்சிறையில் வைப்பீரென்று தீர்ப்பளித்து, குசோத்தியனைத் தன் வீட்டுக்குப் போம்படி அனுப்பிவிட்

டான். அவன் பணத்தொகையோடும் உடுப்புவகையும் நூதனமாய்க் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்து வீடுபோய்ச்சேர்ந்து சுகமாயிருந்தான். ஆதலின் கல்விப்பயிற்சியுடன் லௌகீகதந்திரமும் அத்தியாவசியகம் அறிந்தேயிருக்கவேண்டும்.

சுகாதாரம்.

இகலோகவாழ்க்கையில் மனிதர் அடையத்தக்க சுகங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையானது சரீரசுகம். ஏனெனில், சரீரஞ் சுகமாயிருந்தாலல்லது அதற்குரிய சகல சுகங்களையும் அநுபவிக்கவியலாது. இன்னும் சரீரசுகஞ் சுவர்போன்றதும், அதற்குரிய மற்ற சுகங்களெல்லாம் சித்திரம்போன்றது மாகையாற் சுவரிருந்தாலன்றி எப்படி சித்திரமெழுத முடியாதோ அதுபோலச் சரீரசுகமிருந்தாலன்றி மற்றைச் சுகங்களாற் பயனில்லை என்பது தெள்ளிதிற்றெளியலாம். சரீரசுகமுடையவனெவனோ அவனே வறியவனாயினுந் தனவந்தன். சரீரசுகமில்லாதவனெவனோ அவனே அயிஸ்வரியவானாயினும் ஏழை. ஏனென்றால் சரீரசுகமில்லாதவனுக்கு எவ்வளவு அயிஸ்வரியமிருக்கினும், அவ்வயிஸ்வரியத்தால் அநுபவிக்கத்தக்க சுகங்களை யநுபவிக்க அவன் சரீரம் ஒவ்வாமையின் அவனுக்கிருக்கும் அயிஸ்வரியம் நிஷ்பிரயோசனமாய் ஏழையைப்போன்றே எச்சுகங்களு மிழந்தவனாகின்றான். சரீரசுகமுடையோன் எவ்வளவுவறியவனாயினும் கிடைத்தபடி புசிக்கவும் கிடைத்தமட்டில் அநுபவிக்கவும் அவன் சரீரம் ஒத்திருத்தலால் அவனுக்கு அவ்வறுமையின் கொடுமை எவ்வளவுந்தோன்றாமல் சுகசரீரியாய் அயிஸ்வரியவானென்றே சொல்லத்தக்கவனாகின்றான். இத்தகைய சரீரசுகத்தை இவ்வகையான நடக்கைகளால் நாமடையக்கூடுமென்று ஜீவகாருண்யராகிய கடவுள் சில ஒழுங்குகளை இயற்றியிருக்கின்றார். நாம் அத்தகைய பிரமாணங்களையறிந்து பிசகாது நடக்குங்காற் சுகத்தை யடைகின்றமை பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பதுபோன்றே, அவற்றை மீறிநடக்குங்காற் துக்கத்தை யடைகின்றது மநுபவமே. இவ்வாறான நமது குற்றத்தால் நேர்ந்த துன்பத்தை விதிவசத்தால் வந்ததென்று சொல்வது தகாது. ஆதலின் எக்காலத்திலும் நமது குற்றத்தால் நாம் துன்புறுகின்றோமென்பதுமாத்திரம் உண்மைவாக்கியம். ஆனால் கடவுள் கட்டளையிட்டிருக்கிற பிரமாணங்களிற் கிஞ்சித்தேனும் வழுவாவண்ணம் நாம் நடந்துவருகையில் பிணிகள் ஏதேனும் நேர்ந்தால் அவைகளைமாத்திரம் விதி

வசத்தால் சேர்ந்தவையெனக் கூறவேண்டும். ஆதலாற் சரீரசுகவிதிகளைச் சற்றேனும் அசட்டைசெய்யாமற் கவனித்துவரவேண்டியது பிரதி மனிதர்களுக்கும் பெருங்கடமை. நாம் உண்ணுகின்ற ஒவ்வொருணவும் சரிவரச் சீரணிக்கச்செய்யும் ஜீரணக்கருவிகளும், அவ்வுணவுகளிலிருந்து உதிரத்தையுண்டாக்கி, அதைச் சரீரமுழுவதுஞ் சரிவர வியாபிக்கச்செய்கிற உதிரக்கருவிகளும், அவ்வுதிரத்தைச் சுத்தப்படுத்தும்படி ஆகாயத்தையுட்கொள்ளுகின்ற சுவாசக்கருவிகளும், இன்னும் இவைபோன்று தேகத்திலுள்ள பல யந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றும் யாதொரு சேதமும் அடையாமல், அததற்குக் குறிக்கப்பட்ட தொழிலை வருத்தமின்றி நடப்பிக்கும்பொழுது, நாம் யாதொரு துன்பமும் அடையாமற் சுகித்து, நமக்குள்ள பல அலுவல்களையும் யாதொரு குறைவின்றிச்செய்யச் சக்தியுள்ளவர்களாயிருப்போம். இப்படிப்பட்ட தேகநிலைமைக்குத்தான் சுகமென்று பெயர். முற்கூறிய இயற்கைப்பிரமாணங்களில் மீறித் தன் தேகயந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் சேதப்படுத்திக்கொள்வதின் பயன்றான் வியாதியென்னப்படும். அவ்வியாதியின் முடிவு பல துன்பங்களுங் கடைசியில் மரணமுமேயாம். அப்படிப்பட்ட வியாதியினால் நம்முடைய சரீரவலிமையழியும், அழகொழியும், திடசித்தம் மாறும், நீங்காவேதனைவிளையும், உள்ளுக்குள்ளாகவே மிகவும் வருந்தும்படி நேரும், இன்னும் பொல்லாங்கென்பவை யாவும் உண்டாம். ஆதலால் வியாதியினால் உண்டாகுந் துன்பங்கட்கொப்பான துன்பங்கள் வேறே உலகத்திற்கிடையாது. இதனாலன்றோ—

"பிணியினல்வலியுங்கேடாம் பிணியினலழகும்போகுந்
துணிவெலாம்பிணியாற்குன்றுந் தொலைவில்வேதனையைச்செய்யுந்
தணிவிலாதுன்னேநின்று சாலவுமொறுக்கும்பொல்லாப்
பிணியதேயொக்குந்துன்பம் பேசிடிற்பிறிதுமுண்டோ" எனச் சான்றோர் கூறியுள்ளார். அன்றியும் ஒரு குடும்பத்தில் ஒரு குழந்தை வியாதியாயிருந்தால் அக்குழந்தை துன்பப்படுவதுடன், அதன் தாயும் அவ்வியாதியை நிவர்த்திப்பதற்காகப் பல துன்பமடைகின்றாள். அக்குடும்பத்தில் அத்தாய்க்கே வியாதிநேர்ந்தால், அவள் வருந்துவதுடன் அவள் சுற்றத்தினரும் துன்பமடைகின்றனர். அக்குடும்பத்தலைவனுக்கே வியாதிநேர்ந்தால், அவன் துயரப்படுவதுடன் மனைவி மக்கள் சுற்றத்தினர் முதலிய யாவரும் துன்பமடைகின்றார்கள். அத்தலைவன் ஏழையாயிருந்தானாகில், ஜீவனத்திற்கு வருந்தும்படி

யாகவும் பட்டினிகிடக்கும்படியாகவும் கடன் வாங்கிச் செலவுசெய்யும்படியாகவும் நேரும். வியாதியினால் இவ்வளவு துன்பங்கள் நேரிடுவதனால் ஒவ்வொருவரும் நோயணுகா விதிகளை அதிகவனமாய்க் கடைப்பிடித்தொழுகவேண்டும். அவ்வாறு அவ்விதிகளை மீறிநடப்பதனால்வருந் தீமையாகிய நோய் உடனே தோன்றுகிறதில்லை. பெற்றோர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்படாத பிள்ளைகளும், பாலியத்தில் தங்கள் சரீரத்தைப்பேணாத வாலிபர்களும், சிறிதுகாலம்வரையிற் பலமும் சுகமுமுள்ளவர்களாய்க் காணப்பட்டபோதினும், காலஞ்செல்லச்செல்லச் சிறுவயதிலேயே, வியாதிக்காகவும் பலஹீனத்திற்காகவும் விதைத்த விதைகள் நன்றாய் வேரூன்றி முளைத்து, அவைகளின் கனிகளாகிய நிர்ப்பந்தமும் அதிதீவிரமுமான வயோதிகத்தையும் மரணத்தையுங் கொண்டுவருமென்பது நிச்சயம். பாலியத்திற் சுகத்தைப்பேணாமற் கெட்ட வழக்கங்களினாற் றங்கள் சரீரத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டவர்கள் முப்பதுவயதாகும்பொழுதே, அறுபது வயதுள்ள வயோதிகரைப்போல் அசக்தர்களாகிறார்கள் என்பதற்கும் அவ்வாறே நல்ல வழக்கங்களினாற் றங்கள் சரீரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டவர்கள் அறுபதுவயது சென்ற வயோதிகர்களாயிருந்தும், முப்பது வயதுள்ளவர்களுடைய சுகத்தையும் பலத்தையுமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதற்கும் அநேக திருஷ்டாந்தங்களுண்டு.

ஆகையால் மனிதர்களுக்குச் சரீரசுகங்கெட்டுப் பலவித வியாதிகளுண்டாகிறது, பெரும்பாலும் தங்கள் சொந்தத் தவறுதல்களாலேயொழிய வேறல்ல. சிலர் கர்ப்பத்திலேயே தங்கள் பெற்றோர்களிடத்திலிருந்து சில வியாதிகளைப் பெற்றுக்கொள்கிறதுமுண்டு. அந்தப் பெற்றோர்களும் சுகத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களை மீறிநடந்து, தங்கள் மதியீனத்தாற் றேடிக்கொண்டு வைத்திருந்த வியாதிகளைத்தான் தங்கள் மக்களுக்குச் சுதந்தரமாகக் கொடுக்கின்றார்கள். பின்னும் ஓர் ஊரில் ஒட்டுவார் ஒட்டி விஷவியாதிகள் நடமாடும்பொழுது, சுகத்தைப் பாதுகாத்துவருபவர்களுட்சிலரும் அவ்வியாதிகட்காளாகின்றார்களாயினும், சுகத்தின் பிரமாணங்களைக் கவனியாத அவ்வூரிலுள்ள அறிவீனஜனங்கள், அசுத்தமான விடங்களிற் குடியிருந்து, [illegible]களைச்சூழ நாற்றமுள்ள குப்பைகளைக் குவித்து, கட்டுக்கிடையும் துர்க்கந்தமுமுள்ள தண்ணீர்க்குட்டைகளையுண்டாக்கி, தகாத அன்னபானாதிகளை உபயோகிப்பதனால், விஷவியாதிகள் முதலில் அத்தகையோரிடத் துற்பத்தியாகிப் பின்பு

ளையெங்கும் பரவிக் குற்றமுற்றோரையும் குற்றமற்றோரையும் ஏகமாய் வாதிக்கச்செய்கிறார்கள்.

சரீரக்கூறுகளை நன்றாய்க் கற்றறிந்து தேகசுகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கேற்ற முறைகளில் பழக்கமுடையவரான ஒருவர், ஒரு பெரியபட்டணத்தில் வாசமாயிருந்த, சற்று அறிவீனமுள்ள தன் சகோதரனைப் பார்க்கப்போனபோது, தமது சகோதரனுடைய சுகசெய்தியை விசாரிக்குமளவில் அவன், "நாங்கள் இந்த வீடு நல்லதென்று கண்டு, அதிக விலைகொடுத்து வாங்கியும், எங்கள் துரதிர்ஷ்டத்தினாலே அது எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இது நாங்கள் இந்த வீட்டில் குடியேறின வேளையின்பயனோ? என்னவோ தெரியவில்லை. நாங்கள் இதிற் குடிவந்த நாள்முதல் வைத்தியன் எங்கள் வீட்டிற்கு வராத நாளில்லை. என்னுடைய மனைவிக்குக் கொஞ்சநாளைக்குமுன் திமிர்வாதங்கண்டு கைகால் வழங்காமற்போவதற்கேதுவாயிருந்தது. எனக்கு ஜலதோஷம் தலைவலி இல்லாத நாட்கள் சொற்பந்தான். எங்கள் பிள்ளைகட்கு அடிக்கடி வயிற்றுளைச்சல் வயிற்றுக்கழிச்சல் உண்டாகிறதுண்டு. மேலும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடி சென்ற வருடம் எங்கள் வீட்டிலுள்ள அனைவர்க்கும் ஒருவகைச் சுரமுண்டாகி, அதில் எங்கள் அருமைப்பிள்ளைகளில் இருவரும் வேலைக்காரரில் ஒருவனும் இறந்துவிட்டார்கள். இந்த துன்பம் எப்போது எங்களைவிட்டு நீங்குமோ? தெரியவில்லை" என்றான். பார்க்கவந்த சகோதரன் இவைகளைக்கேட்டுத் தனது சகோதரன் வீடு மற்ற வீடுகளுக்குத் தாழ்ந்த இடத்திற் கட்டியிருப்பதும், வீட்டிற்குள் நீர் ஊற்றெடுத்துத் தளவரிசையும் சுவர்களும் ஈரித்திருப்பதும், வீட்டை மிகவும் அசுத்தமாய் வைத்திருப்பதும், வீட்டிற்குச் சமீபத்தில் துர்க்கந்தமுள்ள ஒரு தண்ணீர்க்குட்டையிருப்பதும், வீட்டோரத்தில் குப்பைக் குழிகளிருப்பதும், சாக்கடைகளில் துர்க்கந்தம் வீசிக்கொண்டிருப்பதும் கண்டு பிரமித்துத் தன் சகோதரனைப்பார்த்து, "உமக்கு வந்திருக்கிற துன்பங்களெல்லாம் உம்முடைய துர் அதிர்ஷ்டத்தினாலுமல்ல, இந்த வீட்டிற்குக் குடியேறின வேளைப்பயனுமல்ல, எல்லாம் உம்முடைய அறிவீனத்தினால் வந்ததேயொழிய வேறல்ல. உம்முடைய வீடும் அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள இடங்களும் இந்த நிலைமையிலிருந்தால் எந்தவியாதிகள்தான் உங்களை யணுகாமலிருக்கும். நீர் இந்த இடத்திலேயே குடியிருந்தால் துன்பங்கள் உங்களைவிட்டு ஒருபோதும் நீங்காது" என்றார். அதுகேட்ட அச்சகோதரன், "நீர் சொல்கின்றபடியே காரியமுறையாயினும். நான் நாளைக்கே இந்த வீட்டை விட்டுவிடுவேன், ஆனால் நாங்கள் எங்கேபோனாலும் எங்கள் துன்பங்கள் எங்களைப் பின்தொடருமே, விதியை விலக்க யாராலாகும்" என்றான். அதுகேட்ட அவர், "எல்லாவற்றிற்கும் விதி விதி யென்று மதியீனர்களும் சோம்பேறிகளும் சொல்வதேயன்றி மற்றையோர் சொல்வதல்ல. மனிதன் எந்தவிடத்திலும் துன்பத்திற்குள்ளானவனாயினும், அப்போதெல்லாம் தமது மதியீனத்தால் நேர்ந்தவைகளைத் தம்மேல் வைத்துக்கொள்ளாமல் விதியின்மேலேற்றிச் சொல்வதைவிட, தமது மதிவிளக்கத்தாற் கூடியவரையில் அத்தகைய துன்பங்கள் நேராவண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கவேண்டியது பெருங்கடமை. கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற சில பிரமாணங்களை நீர் மீறியிருக்கிறீரென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியவருகிறது. உமது குடும்பத்திற்கு வந்திருக்கிற சகல துன்பங்களும் உமது சொந்த தப்பிதத்தின் விளைவேயன்றி வேறல்ல" என்று சொல்லிப் பின்பு அதிக வருத்தத்தின்பேரில் தன் சகோதரனை அவ்வீட்டைவிட்டு, வேறு நல்லவிடத்திலுள்ள ஓர் வீட்டிற்குப்போயிருந்து சுகத்தைப்பேணும் பிரமாணங்களைக் கைக்கொள்ளும்படி செய்தார். அதன்பின் சொற்பகாலத்திற்குள் அவன் குடும்பத்தார்களுக்குள்ள சகலபிணியும் நீங்கிப்போய், அவர்களெல்லாரும் அநேக வருஷகாலமாய் மிகுந்த சுகத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மேலே கண்ட சம்பாஷணையினால் சுகத்திற்குரிய பிரமாணங்களைக் கைக்கொள்வதனாலும், மீறுவதனாலும் விளையும் லாபலோபங்கள் இவை இவையென்று நன்கு விளங்குவதை யாவரும் மிக எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால், இத்தகைய சுகாதாரவிதிகளைக் கவனித்து நடக்கவேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாக் கடமையாயிருத்தலின், அச்சுகத்தைப்பேணும் முறைகளில் விசேஷமான சிலவற்றைப்பற்றிச் சுருக்கமாய் இதன் பின்னுற் கூறுகின்றோம். அவைகளை யாவரும் கவனத்துடன் வாசித்துணர்ந்து அவைக்கேற்ப நடக்க முயற்சிக்கவேண்டும்.

வாயு.

மனிதன் பிழைத்தற்கு இன்றியமையாத சாதனம் மூன்று. அவை வாயு ஜலம் ஆகாரம் என்பவைகளாம். அவற்றுள் ஜலமாவது ஆகாரமாவது இல்லாமற் சிலநாள் நாம் ஜீவித்திருக்கலாம். வாயுவின்

லாதிருக்கின் சில நிமிஷங்கள்கூட நமது ஜீவிக்கிலாது. இவ்வுலகத்தில் நாம் பிறக்கும்போது நாம் செய்யும் முதற்காரியம் மூச்சுவிடுவது. இறக்கும்போது நாம் செய்யும் கடைசிக்காரியம் மூச்சடக்குவது. நம்முடைய ஜனனமுதல் மரணம்வரையில் நாம் தூங்குகையிலும் விழித்திருக்கையிலும் இடைவிடாமல் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆகையால் முற்கூறிய மூன்றாதாரங்களில் நம்மை உயிரோடே காப்பாற்றுவதற்கு வாயுவே மிகச்சிறந்தது. வாயுவை நாம் பார்க்கக்கூடாதாயினும் ஸ்பரிசத்தால் உணரலாம். நமது கையைப் பலமாகக் கீழுமேலும் வீசினால் அப்போது கையின் வேகத்தை வாயு தடுப்பது நன்றாய்த்தெரியும். அது சிலவேளை இளந்தென்றலாகவும் பெருங்காற்றாகவும் அடிக்கும்; அப்பொழுதும் அதை உணரலாம். வாயு பூமி எங்கும் நிரம்பியிருக்கிறது. அது இல்லாதவிடங் கிடையவே கிடையாது. சமுத்திரத்தின் அடிப்பாகம் தண்ணீரினால் மூடப்பட்டிருப்பதுபோல, பூமிமுழுதும் இந்த ஆகாயபடலத்தினாலேயே மூடப்பட்டிருக்கிறது. சமுத்திரத்தில் மச்சம் முதலிய நீர்வாழ்வன ஜலத்தில் நீந்தித் திரிவதுபோல, நாமும் ஆகாயத்தில் நடமாடுகிறோம். இவ்விதமாய் ஆகாயத்தில் நிரம்பிக்கலந்திருக்கப்பட்ட வாயுவானது நான்குபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதலாவது - பிராணவாயு (Oxygen), இரண்டாவது - லவணவாயு (Nitrogen), மூன்றாவது - கரிவாயு (Carbonic Acid gas), நான்காவது - ஜலவாயு (Aqueous Vapour) என்பவைகளே.

பிராணவாயுவும் லவணவாயுவும்.

முதலாவது பிராணவாயுதான் உயிர்க்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கிறது. இது ஜீவப்பிராணிகள் ஜீவிப்பதற்கும், நெருப்பு முதலானவை எரிவதற்கும் ஆதாரமானது. இது இல்லாவிட்டால் சகல ஜீவன்களும் மாண்டுபோம். விறகு முதலானவைகளும் நெருப்பு பற்றாமல் அணைந்துபோம். இந்தப் பிராணவாயு ஆகாயத்தில் ஏறக்குறைய ஐந்தில் ஒருபங்குள்ளது. கொஞ்சங்குறைய மற்ற நான்குபங்கும் லவணவாயு. பிராணவாயுவே முழுமையுமாக ஆகாயத்திலிருந்தால் ஜீவப்பிராணிகள் அதிவேகமாய்ச் சுவாசித்து இறந்துபோகும். மேலும் நெருப்பு ஒரு இடத்தில் பிடித்தால் அது விசேஷமாய்ப் பரவி உலகமுழுமையும் எரித்துவிடும். ஆகையால் அக்கினித்திராவகத்தின் காரத்தைக் குறைப்பதற்காகத் தண்ணீரைச் சேர்த்துக்கொள்வதுபோலவும், வெந்நீரின் சூட்டைத் தணிக்கக் குளிர்ந்த

ஜலத்தை வார்ப்பதுபோலவும், பிராணவாயுவின் வேகத்தைத் தணிக்கும்படி அதை ஒருபங்காகவும், ஒருசெயலுமற்ற லவணவாயுவைக் கொஞ்சங் குறைய நான்குபங்காகவும் ஞானமுள்ள சிருஷ்டிகர்த்தர் சேர்த்திருக்கிறார்.

கரிவாயு.

கரிவாயுவானது ஆகாயத்தில் மிகச் சொற்ப அளவாய்க் கலந்திருக்கிறது. அதாவது 10,000 - த்தில் 4 - பங்குமட்டுந்தான். இது இவ்வளவு கொஞ்சமாக இருந்தபோதிலும், மிகவும் முக்கியமான பதார்த்தமாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பூமியில் பயிராகும் செடி புல் பூண்டு முதலியவைகள் வளருவதற்கு முக்கிய ஆதாரம் வாயுவில் கலந்திருக்கும் இந்தக் கரிவாயுதான். திருஷ்டாந்தமாக ஒரு பிங்கான்தட்டில், ஒரு கம்பளித்துண்டை நனைத்துப் போட்டு, அதிற் கொஞ்சம் கடுகுவிதையைத்தூவி, தண்ணீர் தெளித்துக்கொண்டேவந்தால், சொற்பகாலத்திற்குள் கடுகு முளைத்துப் பெருகும். இந்தச் செடிகள் எப்படிப் பயிராயின? அச்செடிகளின் வேர் இலை தண்டு முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய சத்து அல்லது திரவியங்கள் எங்கிருந்து வந்தன? என்பதைச் சிந்திப்போம். கம்பளியிலிருந்து வந்திருக்குமா? என்று யோசித்தால் கம்பளி முன்னிருந்தபடியே வித்தியாசப்படாமல் இருப்பதால் அக்கம்பளியிலிருந்து வருவதற்கு ஏதுவில்லை. விதையிலிருந்து வந்திருக்கிறதென்றெண்ணினாலோ, செடியை நிறுத்துப்பார்த்தால் அது விதையைப்பார்க்கிலும் எத்தனையோ பங்கு அதிகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் விதையிலிருந்து வரவில்லை. நாம் செடிக்கு விடுகிற தண்ணீரிலிருந்து வந்திருக்குமா? என்றால் செடியின் இலை தண்டு முதலியவற்றிலுள்ள கரிசத்தானது தண்ணீரிற் கிடையாதாகையினால் தண்ணீரிலிருந்தும் வரவில்லை. பின் எங்கிருந்து அந்த சத்து வந்ததென்றால், ஆகாயத்திலுள்ள வாயுவிற் கலந்திருக்கிற கரிவாயுவில் நின்றும் வந்ததென்று சொல்லவேண்டும்.

ஆகாயத்தில் கரிவாயு எப்படி சேர்ந்ததென்றால், மனிதர்களும் மற்ற ஜெந்துக்களும் உட்கொள்ளும் பரிசுத்தமான வாயுவில் பிராணவாயு அதிகமாயிருக்கிறது. இந்த வாயு உள்ளேபோய் நமது இரத்த முதலியவைகளைச் சுத்திசெய்து வெளியில் வரும்போது, கரிவாயுவாய்விடுகிறது. இவ்விதமாய் நம்முடைய ஒவ்வோர் சுவாசத்திலும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டுவருகிற கரிவாயு ஆகாயத்திற்சேர்ந்துகொண்

டேவருகிறது. இதுபோலவே மற்ற ஜீவஜெந்துக்களால் விடப்படுகிற சுவாசங்களில் நின்றும் உண்டாகக்கூடிய கரிவாயுவும் ஆகாயத்தில் சேர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. இன்னும் செடி பூண்டு முதலிய வஸ்துக்கள் அழுகிப்போவதனால் உண்டாகும் கரிவாயுவும் பிராணிகள் செத்து அழுகிப்போவதனாலுண்டாகும் கரிவாயுவும் ஆகாயத்தில் சேர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. மூற்கூறப்பட்டுள்ள விதங்களால் ஆகாயத்தில் கரிவாயு கலந்து நிற்கின்றது.

இந்தக் கரி வாயுதான் செடிகளுக்கெல்லாம் உணவு. ஜெந்துக்கள் பரிசுத்தமான பிராணவாயுவை உட்கொண்டு கரிவாயுவை வெளிவிட்டு இடைவிடாமல் வாயுவை அசுத்தப்படுத்திக்கொண்டே வருகின்றன. ஆனால் செடிகளோ, ஜெந்துக்கள் சுவாசிக்கும் கரிவாயுவை இலைகளினாலுட்கொண்டு பிராணவாயுவை வெளியிட்டு வாயுவைச் சுத்திசெய்கின்றது, இவ்வாறு ஜெந்துக்களும் செடிகளும் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றிவருகின்றன. செடிகளுக்கு வேண்டியது கரிவாயு, ஜெந்துக்களுக்கு வேண்டியது பிராணவாயு.

கரிவாயுவானது என்னகுணமுடையதென்றால் அதை ஜீவப்பிராணிகளுட்கொண்டால் கொல்லும். இந்தவாயு பளுவுள்ளதாகையால் சில வேளை ஆழமான பாழ்ங்கிணறுகளில் அடியில் தங்கியிருக்கும்; அக்கிணற்றிற்குள் ஒருவிளக்கைவிட்டால் அணைந்துபோகும். இது ஜீவஜெந்துக்களுக்குக் கொடிய விஷமாயிருந்தபோதிலும், பயிர் பூண்டு முதலிய தாபரவஸ்துக்களுக்குப் பிரதான உணவாயிருக்கின்றது. ஆகையினால்தான் கிருஷிகர்கள் ஜீவப்பிராணிகளின் மலம் முதலிய அழுக்குள்ள வஸ்துக்களையும் குப்பை கூளங்களையும் பயிர்களுக்கு எருவாகப்போடுகிறார்கள், கரிவாயுவின் குணமுடையதென்பதற்கு அடியில் வரும் திருஷ்டாந்தங்களைக் காண்க.

ஒரு அறையில் அநேகம் மனிதர்கள் கூட்டமாய்க் கூடிக்கொண்டிருக்கையில் கொஞ்சநேரத்தில் அவர்களுக்குச் சுவாசம் விடுவது கஷ்டமாய்த் திக்குமுக்காடிப் போகிறது. அது ஏதனாலென்று பார்க்கையில், அந்த அறையிலுள்ள ஜனங்களுடைய சுவாசத்தினாலே வெளிப்படுகிற கரிவாயு அவ்வறையிலுள்ள ஆகாயத்தோடு கலந்து, அங்குள்ள ஆகாயம் முழுவதையும் விஷவாயுவென்கிற விஷவாயுவாக்கிவிட்டபடியால், அந்த விஷவாயுவே மனிதரையும் உட்கொள்வதனாலேதான் என்று நன்கு விளங்கும். அநேக வருஷங்களுக்குமுன்னே, ஒரு இராத்திரியில் கல்கத்தாவிலுள்ள (Black-hole)

இருட்டுக்கிடங்கு என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு சிறிய சிறைச்சாலைக்குள்ளே, 146 - பேர்கள் அடைக்கப்பட்டார்கள். அந்தச் சிற்றறைக்கு இரண்டு சிறு ஜன்னல்கள்மாத்திர மிருந்தன. மறுநாட்காலையில் கதவு திறந்துபார்க்கையில் 23 - பேர்கள்மாத்திரம் தள்ளாடிக்கொண்டு வெளியேவந்தார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் இறந்துபோய்விட்டார்கள். அத்தனைபேரையுங் கொன்றது இந்த கரிவாயு என்று சொல்லப்பட்ட கெட்ட ஆகாயந்தான். நிர்ப்பாக்கியமான இந்த மனிதரைப்போலே, ஒரே இரவில் மரிக்கிறவர்கள் மிகச் சொற்பமாயிருந்தபோதிலும் சுத்தமான ஆகாயமில்லாததினாலே அநேகர்கள் தங்கள் ஆயுளெல்லாம் நோயும் பலஹீனமுமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்னே சென்னபட்டணத்தில் மழைக்காலமாயிருக்கையில் ஓர் இராத்திரி, ஒரு பிராமணன் தன் வீட்டிலுள்ள ஒரு சிறிய அறையில் தானும் தன் மனைவியுமாகக் குளிரினிமித்தம் கட்டிலுக்குச் சமீபமாக அனலைப்போட்டுக் கதவையும் ஜன்னலையும் நன்றாய்மூடி, கதவு ஜன்னல் முதலானவிடங்களிலுள்ள சிறு துவாரங்களுக்குத் துணிகளை வைத்து நன்றாயடைத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். அர்த்த ஜாமத்தில் அவனுடைய சிநேகிதர்கள் அவ்வறையின் கதவைத்தட்டி உள்ளே ஒருவரும் சத்தங்காட்டாததினால், கதவை உடைத்து உள்ளேபோய்ப் பார்க்கையில், புருஷனும் பெண்சாதியும் இறந்தவர்களைப்போலச் சுவாசமற்றுக் கிடப்பதைக்கண்டு திகிலடைந்து, உடனே ஒரு ஐரோப்பிய டாக்டரை யழைத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். அந்த டாக்டர் நடந்த காரியங்களையெல்லாம் நன்றாய்க் கிரகித்துக்கொண்டு, உள்ளேயிருந்த அவ்விருவரையும் வெளியே கொண்டுவரச்சொல்லிப் பார்க்க, பெண்சாதியின் உயிர் போய்விட்டது. புருஷனுடைய உயிர் கொஞ்சமிருந்தது. பிறகு அவனைச் சுத்தமான ஆகாயத்தில் வைத்துச் சில ஔஷதங்களின்மூலமாய்ப் பிழைக்கச்செய்தார். ஆகையால் சுவாசத்தினாலும் எரிகிற நெருப்பினாலும் உண்டாகிற விஷவாயுவாகிய கரிவாயு எவ்வளவு கொடியதென்று யாவரும் அறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

இப்படி ஒரு மனுஷன் சுவாசிக்கிற சுவாசத்தினாலும் கொஞ்சம் நெருப்பினாலும் விசேஷத்தோடும் உண்டாகின்ற கரிவாயு இவ்வளவாய் ஆகாயத்தை விஷப்படுத்துகிறதாயிருந்தால் உலகத்தி

ளுள்ள சகல ஜனங்களுடைய சுவாசத்தினுலும் பலவகையான நெருப்பினுலும் உண்டாகும் கரிவாயு கொஞ்சகாலத்திற்குள் ஆகாயத்தை முற்றிலும் விஷமாக்கிச் சகல ஜீவன்களையும் மடியச்செய்யுமென்பது திண்ணம். ஆனால் சர்வஞானமும் சர்வவல்லமையுமுடைய சிருஷ்டிகர்த்தர் அவ்விதம் நேராவண்ணம் அந்த விஷவாயுவை தாவரவர்க்கங்களாகிய மரம், செடி, புல், பூடு முதலியவைகளுக்கு ஆகாரமாக்கி அவைகளால் வெளிவிடப்படுகிற பிராணவாயுவினால் ஆகாயத்தைச் சுத்தப்படுத்திவிடுகிறார்.

முற்கூறியபடி ஜீவப்பிராணிகளின் சுவாசத்தினுலும் பலவித தூர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துக்களினுலுமுண்டாகும் கரிவாயு மகா கொடிய விஷமாயிருப்பதால், அவைகளை நாம் சுவாசிக்காமல் கூடியமாத்திரத்தில் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். வீடுகளைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளாமல் குப்பைமுதலான அசுத்தங்களைக் குவியும்படி செய்கிறதினுலும், வீடுகளுக்குச் சமீபத்தில் தூர்க்கந்தமுதலானவைகள் உண்டாகவிடுகிறதினுலும், மாடு ஆடு முதலியவைகளை வீடுகளுக்குள்ளும் முற்றத்திலும் கட்டிவைத்துக்கொள்ளுகிறதினுலும், சக்கூசிலுள்ள குப்பைகளை உடனுக்குடனே சுத்தம் பண்ணுமலிருக்கிறதினுலும், உண்டாகிற கெடுதிகள் எவையென்றால், மேலே சொல்லப்பட்ட கரிவாயுவும் அதைப்போலொத்த இன்னும் சிலவிஷ வாயுக்களும் உற்பத்தியாகி, நாம் சுவாசிக்கிற ஆகாயத்தோடு கலந்து, நமக்குப்பலவகையான தேகசுகவீனங்களையுண்டாக்குகிறதுமல்லாமல், சிலசமயங்களில் விஷபேதி முதலான கொடிய வியாதிகளையும் வருவிக்கின்றன.

அசுத்தவாயுக்கள் உற்பத்தியாகிற இடங்களிற் குடியிருப்பவர்களுக்கு உடனே பெரிய வியாதிகள் வராவிட்டாலும், நாளுக்குநாள் அவர்களுடைய சுகங்கெட்டு, அவர்களுக்குப் பலவீனமுண்டாகிக் கடைசியில் தீராத கொடிய ரோகங்களுக்கு உள்ளாவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

சுத்தமான ஆகாயம் மனுஷஜீவனுக்குச் சுகத்தையும் உச்சாகத்தையும் கொடுக்கிறது. அதனால்தான் நமது பலவேலைகளைச் செய்வதற்கு நாம் சக்தியுடையவர்களாயிருக்கிறோம். இந்தச் சுத்த ஆகாயமில்லாத வீடுகளிலும், அசுத்தங்களாலுண்டாகும் பல விஷவாயுக்கள் நிறைந்த பட்டணங்களிலும் குடியிருக்கிற ஜனங்கள் சோர்வடைந்து, உச்சாகமற்றவர்களாகித் தங்களுடைய வேலைகளைப் பார்க்

கச் சக்தியற்றுப்போகிறார்கள். ஆகையினால் எப்போதும் அசுத்தமான இடத்தைவிட்டு நீங்கிச் சுத்தமான இடத்திற்போயிருந்து தேக முயற்சி செய்யவேண்டும், அல்லது தாங்களிருக்கிற அசுத்தமான இடங்களைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு எப்போதும் உள்ளே புதியஆகாயம் பிரவேசிக்கும்படி செய்து, நாடோறும் சற்றுநேரமாவது ஊருக்கு வெளியேபோய்ச் சுத்த ஆகாயத்தில் உலாவுதல் முதலான தேக முயற்சிகளைச் செய்துவருவதால் அவர்கள் எப்போதும் சுகமாய் வாழ்வார்கள்.

ஜலவாயு.

நீரானது ஆகாயத்திற்சேர்ந்து ஜலவாயுவாய் விடுகின்றது. நீராவி எப்படியுண்டாகிறதென்றால், ஒருபாத்திரத்தில் ஜலத்தை வார்த்துச் சிறிதுநேரம் வெய்யலில் வைத்துப் பிறகு, அதை எடுத்துப்பார்க்கையில் அந்தப்பாத்திரத்தில் ஜலம் மிகக்குறைவாயிருக்கும். சிலநாள்வரையில் அப்படியே வைத்திருந்தால் அந்தப்பாத்திரத்திலிருந்த ஜலம் முழுவதும் இல்லாமற்போகும். இந்த ஜலம் காணமற்போனதற்குக் காரணமென்னவெனின், வெய்யலின் உஷ்ணத்தினால் அந்தத் தண்ணீர் முழுவதும் ஆவியாய்விட்டமையே. திருஷ்டாந்தமாக ஒரு பெரியகொப்பரையில் தண்ணீர்வார்த்து அடுப்பின்மீது வைத்துக் காய்ச்சினால் அந்தப் பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணீர் குறைந்துகொண்டேவரும், நெருப்பும் மேலும் விடாமல் எரிந்துகொண்டேயிருந்தால் பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணீர் முழுவதும் சுண்டி வற்றிப்போம். அவ்வாறு வற்றும்போது அக்கொப்பரையிலிருந்த தண்ணீர் முழுவதும் எங்குபோகிறதென்று கவனிக்கையில், கொப்பரையிலிருந்த தண்ணீர் கொதிக்கையில், அதிலிருந்து வெண்மையான புகை அல்லது ஆவி படலம் படலமாகக் கிளம்பி மேலே எழும்புவதை ஒவ்வொருவரும் காணலாம். பாத்திரத்தில் தண்ணீரிருக்குமளவும் இவ்வெண்புகை இடைவிடாமல் வந்துகொண்டேயிருந்து, தண்ணீர் வற்றினவுடன் நின்றுபோம். இவ்வாறு வெளிவந்த ஆவியெல்லாம் கண்ணிற்குத்தெரியாமல் மறைந்துபோகும். அந்த ஆவிமுழுவதும் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் வாயுவிற் கலந்துபோவதனால் அது வேறாக நமது கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. மேலும் இந்த ஆவி கொதிக்கும் கொப்பரையிலிருந்து வரும்போதெல்லாம், அக்கொப்பரையிலிருந்த தண்ணீர் குறைந்துவருவதால், அத்தண்ணீர் கொப்பரையின் வெப்பத்தால் ஆவியாய் மாறிப் பிறகு வாயுவிற் கலந்துவிடுகிறதென்று நாம் தெரியலாயிருக்கலாம். இந்த நீராவி வாயுவிற் கலந்த

பிறகு, அதற்கு ஜலவாயுவென்று பெயராம். இந்த ஜலவாயுவே மேகமாய், மழை பனி முதலானவை யுண்டாவதற்குக் காரணமாய், பூமியிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் தழைக்கச்செய்வதாய், நமது சரீரத்தையும் வளரச்செய்வதாய், நம்முடைய பிராணனைப் பரிபாலிப்பதாயிருத்தலின், முற்கூறிய நான்குவாயுக்களில் இந்த ஜலவாயுவே மிக முக்கியமானது. மேற்கூறிய பிராணவாயு உவணவாயு கரிவாயு ஜலவாயு என்னும் வாயுக்கள் நான்கும் தத்தமக்குரிய பிரமாணப்படி கலந்திருந்தால் மாத்திரமே, ஆகாயம் சுத்தமாயிருந்து நமது சரீரத்தைச் சுகமாயும் வலுவாயும் பரிபாலிப்பதற்கு ஏதுவாகும்.

தண்ணீர்.

தண்ணீரானது நமக்கு இன்றியமையாப் பிரயோசனமுள்ள வஸ்துவாயிருக்கின்றது. எவ்வகைத்தண்ணீரும், ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் என்னும் மூவகை நிலையுடைத்தாய் முந்நீர் என்று பெயர் பெற்ற சமுத்திரத்திலிருந்தே முதலில் சூரிய உஷ்ணத்தால் ஆவியாக எழும்பி மேகங்களாய்ப் பின்பு பூமிக்கு மழையாகத் திரும்பி வந்து, ஆறுகள் குளங்கள் சுனைகள் ஆகின்றன. உவர்நீராயுள்ள கடல்நீர் சூரிய உஷ்ணத்தால் ஆவியாகும்போது உவர்மாறி மேகமாகத் தடிப்பதால் அம்மேகநீர் சுத்தஜலமாகின்றது. இதனாற்றான் இந்நாட்டார்கள் கூறியுள்ள புராணங்களில் காட்டுவெளுப்பாகக் கூறுகையில், முகிலிலே வெண்ணிறங்கொண்ட மேகம் சமுத்திரத்திலுள்ள நீரைக் குடித்து ஆகாயத்திற்சென்று அதைச் சுத்தஜலமாக்கி உலகத்திற்கு உபயோகமாக மழையாய்ப் பொழிகின்றது என்று கற்பனையாகக் கூறுவது வழக்கம். ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர்கள், அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ற வித்தியாசமுள்ளவைகளாயிருக்கும். இதனாலன்றோ, "தண்ணீர்நிலத்தாற் றக்கோர்குணங்கொடையால்" என ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். இதுவன்றியும், கொஞ்ச ஆழமுள்ள கிணற்றுத்தண்ணீருக்கும் விசேஷ ஆழமுள்ள கிணற்றுத்தண்ணீருக்கும் மிகுந்த வித்தியாசமுண்டு. இவ்விரண்டினுள் விசேஷ ஆழமுள்ள கிணற்றுத்தண்ணீர் அதிக நன்மையை விளைக்கும். மேலும் ஆற்றுத்தண்ணீரைப்பார்க்கினும் மழைத்தண்ணீரும் ஊற்றுத்தண்ணீரும் மிகச் சிறந்தவை. சுத்தத்தண்ணீர் யாதொரு நிறவித்தியாசம் உருசிவித்தியாசம் வாசனைவித்தியாசம் இல்லாதிருக்கின்றதோ அதுதான் சர்வோத்தமம். குடிநெருக்கமுள்ள பட்டணங்களிலிருக்கும் கிணறு குளம் முதலானவைகளிலுள்ள தண்ணீர் பார்வைக்குச்

சுத்தமாயிருந்தபோதிலும், அது பெரும்பாலும் அசுத்தமும் வியாதிக்கேதுவானதுமாயிருக்கின்றது. தண்ணீரின் தன்மைக்கேற்கவே ஜனங்களுக்குப் பலவியாதிக ளுண்டாகும். சதுப்புகளிலுள்ள இடங்களிலிருந்துவருகிற தண்ணீரை எப்போதும் சாப்பிடுகிறவர்களுக்குச் சிலவேளை அஜீரணம் வயிற்றுக்கடுப்பு பேதி முதலானவைகள் நேரிடுகிறதுண்டு. நெருக்கமாய் வசிக்கும் ஜனங்களாலுண்டாகும் பல அசுத்தங்கள்போய்க் கலக்கின்ற குளங்கள் ஆறுகளினின்றும் எடுத்த தண்ணீரைக் குடிக்கும் ஜனங்களுக்கு வயிற்றுக்கடுப்பு சீதபேதி பின்னுஞ்சில அசுத்தவியாதிகள் விசேஷமாய்க்காணும் என்பதைப் பரீக்ஷிக்கும்படி, இங்கிலாண்டுதேசத்தில் ஒருசமயம் அசுத்தத் தண்ணீரை அப்பட்டணத்திலுள்ள கைதிகள் குடிக்கும்படி ஒருநாள் கொடுத்தார்கள். அக்கைதிகள் அத்தண்ணீரைக் குடித்த 24-மணிநேரத்திற்குள்ளாக ஏறக்குறைய அவர்களனைவருக்கும் வயிற்றுக்கடுப்புண்டாயிற்று. இத்தகைய அசுத்தத் தண்ணீரைக் குடிப்பதனால் சிலவேளைகளில் ஜ்வரங்களும் உண்டாகும்.

தண்ணீரின் பிரயோசனம்.

ஒவ்வோர் சஜீவப்பிராணிக்கும் புல் பூண்டு பயிர் முதலிய தாவரங்களுக்கும் தண்ணீர் இன்றியமையாத் துணைக்கருவியும் ஆதாரமுமென்பது சர்வஜனசம்மதம். அத்தண்ணீரில்லாவிடின் அத்தாவரசங்கமங்களிரண்டும் உயிர்வாழாவென்பதும் வெளிப்படை. எல்லா தாவரசங்கமங்களே யுலகமாதலின் தண்ணீரில்லாவிடின் உலகமே யழியுமென்பது தேற்றம். இதனாலன்றோ,—

"நீரின்றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின்றமையா தொழுக்கு" என ஆன்றோர் கூறியுள்ளார்.

நம்முடைய சரீரத்தில் மிகுதியான பங்கு நீர்மயமாயிருக்கிறது. 75-சேர் நிறையுள்ள ஒருவன் சரீரத்தில் சுமார் 56-சேர் ஜலபதார்த்தமாயிருக்கும். இவ்வாறிருப்பதற்குத் தக்க காரணமென்னெனில், நாம் உண்டவுணவு இரைப்பையிற் சேர்ந்தவுடனே கூழைப்போலாகி, அதில் ஏறக்குறையப் பாலைப்போலிருக்கும் பாகம் உதிரமாக மாறிப்போகையில், கழிவுபதார்த்தங்கள் வெளியே தள்ளிவிடப்படும். பால்போலிருந்து மாறிய உதிரமானது சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காகச் சரீரத்திலுள்ள நாடிகுழாய்களின் வழியாய் உடலெங்கும் பரவுகின்றது. உடலுக்கு வேண்டிய தண்ணீர் இல்லாவிடின் உதிரம் தடித்ததாயிருக்

கும். அவ்வாறு கொடுத்திருந்தால் மயிர்க்குழியிலும் மெல்லிதாயிருக்கும் பல சிறுகுழாய்களின் வழியாய் உதிரம் செல்லமாட்டாது. நாம் குடிக்கும் தண்ணீர் உதிரத்தோடுசேர்ந்து சரீரமுழுவதும் பரவி வியாபிக்கின்றது. இதனால் நமது சரீரத்தின் விசேஷபாகம் தண்ணீராயிருக்குங்காரணம் நன்கு புலப்படுதல் காண்க. இவ்வண்ணம் நாம் குடிக்கும் தண்ணீர் உதிரத்துடன் கலப்பதாயிருப்பதனால், நாம் எப்பொழுதும் சுத்தஜலத்தையே குடிக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி அசுத்தஜலத்தைக் குடித்தால் நமது சரீரங்கெட்டுப்போமென்பதுண்மை.

சுத்தஜலம்.

சுத்தஜலத்தின் அருமை அநேகர் அறிந்திருப்பார்கள். ஒருவன் அன்னியதேசத்திற்குப் போயிருக்கையில் அவனுக்கு வியாதிசேர்ந்தால், அத்தேசத்துத்தண்ணீர் தன் சரீரத்திற்கு சரிப்படாமையால் வியாதிசேர்ந்ததென்று சொல்லப் பலமுறையும் கேட்டிருக்கின்றோம். அன்றியும் தங்கள் தங்கள் சுதேசத்தை விட்டுப்போகாதிருக்கையிலும் அசுத்த ஜலபானத்தால் அநேகருக்கு வியாதி சம்பவிக்கின்றன. இவ்விரண்டுவிதங்களிலும் அசுத்த ஜலபானத்தால் வியாதி சம்பவிப்பதென்று ஏற்படுகிறதால், சுத்தவாயுவை எப்படி நாம் தேடவேண்டியது அவசியமோ, அப்படியே சுத்த ஜலபானமும் தேடவேண்டியது அவசியமே. இதைக் கவனியாத சில அறிவீனர்கள் குளம் கிணறு முதலானவைகளிலுள்ள குடிக்கத்தக்க தண்ணீரில் குளிக்கிறதினாலும், அழுக்குவஸ்திரங்களைத் தோய்க்கிறதினாலும், ஆடுமாடு முதலானவைகளைக் குளிப்பாட்டுகிறதினாலும், மரங்கள் செடிகள் முதலானவைகளைப்போட்டு அழுகவைக்கிறதினாலும் தண்ணீரை மிகவும் அசுத்தப்படுத்தி, பின்னும் அதையே சாப்பிட்டும் வருகின்றார்கள். இவ்வாறு செய்வதனால் தங்களுக்குப் பலவகையான கெட்ட வியாதிகள் சம்பவிக்கின்றனவென்பதை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. இத்தகைய அசுத்த ஜலபானத்தால் உண்டாகும் பயங்கரமாகிய வியாதிகளுக்குள் நரம்புச்சிலந்தி என்பதொன்று. அந்நரம்புச்சிலந்தியிற் காணப்பட்ட சர்ப்பங்கள் வாஸ்தவமான நரம்புகளல்ல. அவை ஓர்வகைப் பூச்சிகளே. அதனுடைய முட்டைகள் ஜனங்கள் உபயோகப்படுத்தும் அசுத்த ஜலத்தின் மூலமாய்ச் சரீரத்துட்பிரவேசித்து, பின்பு நீளப்பூச்சிகளாக வளர்ந்து வெளியே தோல்களின் வழியாய்ப் புறப்படுகின்றன. ஆகையால் முற்கூறியவிதமாக நாம் பானஞ்செய்யும் ஜலத்தை அசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளாமல், எப்போ

தும் சுத்தமாகவே வைத்திருக்கவேண்டும். வீட்டின் உபயோகத்திற்காகத் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டிருக்கிற குடங்களையும் தொட்டிகளையும், அடிக்கடி செம்மையாய்க்கழுவிச் சுத்தமாகவும் தூம்பு தூசுகள் விழாதபடி மூடியும் வைத்திருக்கவேண்டும். பானஞ்செய்யும் ஜலம் தெளிவாகவும் பிரகாசமாகவும் வாசனையாவது துர்க்கந்தமாவது இல்லாததாகவுமிருக்கவேண்டும். சுவை வாசனை மலினம் முதலியவைகளிருந்தால் அது அசுத்தமானதென்றும், அதனைக் கெடுதி விளையுமென்றுங் கருதவேண்டும். ஜலம் சுத்தமல்லாததென்று தோன்றும் பட்சத்தில், அடியிற் கூறியுள்ளபடி அதைப் பலவிதமாய்ச் சுத்திசெய்துகொள்ளலாம்.

ஜலசுத்தி.

ஜலத்தைச் சுத்தமாக்கும் முக்கிய முயற்சிகள் சில கூறுவோம். முதலாவது - தண்ணீரைப் பாத்திரத்தில் அசையாமற் சற்றுநேரம் வைத்திருந்தால் அநேகம் அசுத்தங்கள் தாமாகக் கீழே படிந்துவிடும். இரண்டாவது - சீனக்காரம் அல்லது படிகாரம் முதலிய துவர்ப்புள்ள பதார்த்தங்களைத் தண்ணீரிற் கொஞ்சங் கலக்கினால் அசுத்தங்கள் தாமாகவே கீழ்ப்போய்ப் படிந்துவிடும். இப்படியே இத்தேசத்தில் தேற்றாங்கொட்டை என்ற ஒருவிதையை உபயோகிக்கிற வழக்கம் அநேகருக்குந் தெரியுமே. மூன்றாவது - தண்ணீரைச் சுடவைக்கிறதினால் சில அசுத்தவாயுக்கள் வெளியே போய்விடுகிறதுந்தவிரப் பின்னுஞ்சில அசுத்தங்கள் கீழே படிந்துபோகும். ஆனால் குளிர்ந்த தண்ணீருக்குள்ள உருசி, சுடவைத்த தண்ணீரில் நீங்கிப்போய்விடும். ஏனெனில் குளிர்ந்த தண்ணீருக்குள் பிராணவாயுவும் ஆகாயமும் அடங்கியிருக்கிறபடியால் அதற்கு அவ்வளவு உருசியுண்டாகிறது. ஆனால் அதைச் சுடவைக்கும்போது சூட்டினால் அந்த வாயுக்களிரண்டும் வெளியே போய்விட அதற்குள்ள உருசியும் நீங்கிவிடுகின்றது. ஆகையால நல்லதண்ணீர் கிடையாதபட்சத்தில் கிடைத்த தண்ணீரைச் சுடவைத்து, அதன் அசுத்தங்களெல்லாம் நீங்கிய பின், மெதுவாய் மேலிட்ட தண்ணீரை வேறே சுத்தமான பாத்திரங்களில் வார்த்து, அதை வெளியே கொண்டுவந்து, அதன்மேல் ஆகாயம் நன்றாய்ப் படும்படியாகச் சற்றுநேரம் அதை அந்தப்பாத்திரங்களில்வைத்து நன்றாய்க்குலுக்கினால், பிராணவாயுவும் ஆகாயமும் அதனோடு சேர்ந்து, குளிர்ந்த தண்ணீருக்குள்ள உருசியை அதற்கு உண்டுபண்ணும். நான்காவது - தண்ணீரைச் சுத்தமாக்குவதற்கு

வேறொரு நல்லவகையுண்டு. மூன்று பெரிய புதுமண்பாத்திரங்களை வாங்கி, அவற்றில் ஏறக்குறையப் பாதிநிறையப் புதிய அடுப்புக்கரிகளையும், சுத்தமான ஆற்றுமணலையுங் கலந்துபோட்டு, அதன் அடியில் ஒரு சிறுதுவாரத்தையுண்டாக்கி, உருண்டையாகச் சின்ன சிறுமூங்கில் கொம்பு அல்லது குச்சியைக்கொண்டு, அத்துவாரத்தை இலேசாக அடைத்துவைக்கவேண்டும். இப்படியே இன்னொரு பானைக்குஞ் செய்யவேண்டும். ஆனால் இதில் கரியைப்போடாமல் மணலைமாத்திரம் போடவேண்டும். பின்பு மூன்று மூங்கில் காலில், மூன்றுதட்டுள்ள ஒரு ஸ்டாண்டு உண்டுபண்ணிக் கீழ்த்தட்டில் வெறும்பானையையும், நடுத்தட்டில் மணல்மாத்திரமுள்ள பானையையும், மேல்தட்டில் மணலுங் கரியுமுள்ள பானையையும் வைத்துக் கூடியமட்டுஞ் சுத்தமாயுள்ள தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து மேற்பானையில் விட்டால், அந்தத் தண்ணீர் துளித்துளியாய் இரண்டாம்பானையில் விழுந்து, பின்பு அதிலிருந்து கீழ்ப்பானையில் விழும். இப்படிச்செய்வதினால் தண்ணீரிலுள்ள விஷமுள்ள அநேக அசுத்தங்கள் நீங்கி, சுகத்திற்கேற்றதும், உருசிக்கு மதுரமுமான நல்லதண்ணீர் உண்டாகும். இத்தப்பானைகளுக்குள் ஒன்றும் விழாதபடிக்குச் சிறுதுவாரங்கள் உண்டு பண்ணப்பட்ட பரந்த சட்டிகளால் அவைகளை மூடி, தூசிமுதலானது வாராத இடங்களில் வைத்திருக்கிறது நலம். இந்தப் பானைகளிலுள்ள கரியையும் மணலையும் சிலநாளுக்கொருதடவை மாற்றிப் பானைகளை நன்றாய்ச் சுத்தம்பண்ணுகிறது உத்தமம். இவ்விதம் தண்ணீரைச் சுத்தப்படுத்தும்வகை ஒவ்வொரு ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலும் பார்க்கலாம்.

ஜலத்தை ஔஷதமாக்கும் முறைகள்.

வயதுசென்றவர்களுக்குக்காணும் அதிசன்னி சித்தப்பிரமை முதலியவைகட்கு.

1. வயதுசென்ற ஒருவனுக்கு அதிஜன்னியாவது சித்தப்பிரமையாவது கண்டாலும், சூரியவெப்பம் சகியாமையால் மூர்ச்சைநேர்ந்தாலும், உடனே இரண்டு மூன்று அல்லது அதிகமான பெரியசட்டிகளில் அதிக குளிர்ச்சியான ஜலத்தை நிரப்பிவைத்துக்கொண்டு, நோயாளியின் சிரசிலும் தோள்களிலுமுள்ள வஸ்திரங்களை எடுத்துவிட்டு, சிரசிலுள்ள உரோமங்களைக் களைந்து அச்சட்டிகளண்டையில் உட்காரவைத்து, அந்நோயாளியை ஒருவன்

பிடித்துக்கொண்டிருக்க மற்றொருவன் அச்சட்டிகட்கு அடுத்துள்ள ஒரு உயர்ந்த நாற்காலியில் அல்லது திண்ணையிலேறி நின்று, அக்குளிர்ந்த ஜலத்தை நோயாளியின் சிரசிலும் முதுகிலும் பெருந்தாரையாய் விடவேண்டும். இவ்வாறு, இரண்டு நிமிஷங்கள்வரையில் ஓயாமல் விட்டுக்கொண்டிருந்து நோயாளி பெருமூச்செறிவானானால் உடனே நிறுத்தி, அவனை அவ்விடத்தினின்றும் ஈரமில்லாத வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோய், அக்கினி உஷ்ணத்தால் காய்ந்திருக்கும் துணியினால் சரீரத்தைத் துடைத்து, கைகால் தோள்முதலிய பாகங்களிற் சூடுண்டாகும்படி தேய்க்கவேண்டும். அவ்வாறு தேய்க்கையில் சற்றேனும், பரிசவுணர்ச்சி யில்லாதிருக்கின், பாதங்களிலும் கெண்டைச்சதைகளிலும் கடுகையரைத்துச் சீலையில் தடவிப் போல்டீஸ் கட்டவும் சவுக்கியமாய்க் கொஞ்சம்நேரமானபிறகு, மறுபடியும் ஜன்னிவலி பரிசவுணர்ச்சியின்மை இவை நேருமாயின், முன்செய்ததுபோலவே சிரசிலும் முதுகிலும் ஜலம் அவ்வளவையும் ஒரேதடவையாய் விடாமலும், சிரசின்மேல் விசையாய் விழும்படி வார்க்காமலும், சிறுதாரையாய்த் தொடர்ச்சியாய் விட்டுவந்து, நோயாளிக்கு உணர்ச்சியுண்டானவுடனே நிறுத்திவிடவேண்டும். உணர்ச்சியுண்டான பிறகு ஜலத்தை விடவே கூடாது. ஆனால் இச்சிகிச்சைகள் அதிக வயோதிகர்களுக்கும் விசேஷ பலவீனர்களுக்கும் தக்கதல்ல. நோயாளி பெண்பாலாயிருக்கின் அவளுக்கு மேற்படி ஜன்னிவலி முக்கியமாய்ச் சிரிப்பும் அழுகையுமாகவேயிருக்குமாயின், அப்போது அவளுக்கு ஜலத்தை முன்சொன்னதுபோல் உயரத்தில் நின்றுவிடுவதைப்பார்க்கிலும், கைநிறையத் தண்ணீரை முகந்து முகத்திலும் மார்பிலும் உறைப்பாய் அடிப்பது நலம். இவ்வாறாக ஜலத்தை மெதுவாகத் தெளிக்காமல் உறைப்பாகவே மூன்று நான்குதரம் அடித்தால் ஜன்னிவலி நின்றுபோகும். ஆயின் அப்பெண்பிள்ளைக்கு அக்காலத்திற் சூதகங் கண்டிருந்தால், மேற்சொன்னபடி குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பிரயோகிக்கக்கூடாது.

சிசுக்களுக்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் காணும் மூர்ச்சை ஜன்னிவலி முதலியவைகட்கு.

2. சிசுக்களுக்கேனும் சிறுபிள்ளைகளுக்கேனும் ஜன்னி ஆரம்பித்தால், உடனே ஒரு அகன்ற சட்டியிலாவது தொட்டியிலாவது சகிக்கத்தக்க சூடுள்ள வெந்நீரை நிரப்பி, அதிற் குழந்தையின் சரீரம் முழுவதும் முழுகச்செய்து, சிரசைமாத்திரம் நிமிர்த்திவைத்து,

அச்சிரசின்மேல் குளிர்ந்த ஜலத்தில் நனைத்த சீலையை விரித்துவைக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஐந்துமுதல் பத்துநிமிஷம்வரையில் வெந்நீரில் வைத்துக்கொண்டிருந்து எடுத்துவிட்டுச் சிரசிற்போட்டிருந்த ஈரச்சீலையைமாத்திரம் அரைமணிநேரம்வரையில் எடாமலே வைத்திருக்கவேண்டும். ஜன்னி வரும்போதெல்லாம் இவ்வாறே ஒரு தினத்திற்கு மூன்று நான்குவிசை செய்துவரின், ஜன்னிவலி நின்றுபோகும். பிறகு கடுகையரைத்துச் சீலையிற்றடவிச் சிறிதாகக் கிழித்துக் கால்களிற் போட்டுவைத்திருந்து ஐந்துநிமிஷம் சென்றபின் எடுத்துவிடவேண்டும். உடனே தாமதியாமல் அக்குழந்தையின் வயிற்றைச் சுத்திபண்ணுவதற்காக ஒருபேதிக்கு ஆமணக்கெண்ணெய் கொடுப்பது மிகமுக்கியம். வெந்நீரிற் குளிப்பாட்டுவது அக்குழந்தைகளுக்குண்டாகும் வயிற்றுவலியையும் சாந்தப்படுத்தும்.

வாந்திபேதிக்கு.

3. வாந்திபேதிக்குக் குளிர்ந்தஜலம் மிகச் சிறந்ததாயிருக்கின்றது. நோயாளி வேறே எந்த ஔஷதம் உட்கொண்டபோதிலும் குளிர்ந்த ஜலத்தை வேண்டியவரையில் எப்போதும் குடிக்கக் கொடுக்கலாம். நோயாளிக்குத் தாகமிருக்கும்பொழுது தண்ணீர் அதிகமாய்க் கொடுக்கக்கூடாதென்று கட்டுப்பாடு செய்வது மிகக் கொடிய வழக்கமாயிருக்கின்றது, ஜலம் எவ்வளவு குளிர்ச்சியாயிருக்கின்றதோ அவ்வளவும் நன்மைக்கேதுவாதலால், நோயாளியின் விருப்பத்தின்படி வேண்டியவரையிற் குடிக்கும்படி ஓர் பாத்திரத்திற் குளிர்ந்த ஜலத்தை நிரப்பி அவன் பக்கத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு குடிக்கும்படி செய்வது மற்ற மருந்துகளின் தொழில்களுக்கு உதவிசெய்வதுமன்றி, வாந்தியாலும் பேதியாலும் வெளிப்படுகிற ஜலத்திற்குப் பதிலாகச் சரீரத்திற்போய்ச் சேர்வதாகவுமிருக்கும்.

நீர்க்கட்டுக்கு.

4. நீர் தாராளமாய் வராமல் தடைப்பட்டிருந்தால், சீலையை வெந்நீரில் நனைத்துச் சகிக்கத்தக்க சூட்டோடே நோயாளியின்மேல் வயிற்றிலும் அடிவயிற்றிலும் விரித்துப்போட்டு, அதினுடன் மறுபடி வேறுசீலையை நனைத்துப் போடவேண்டும், இவ்வண்ணம் அடிக்கடி நாலைந்துதரம் மாற்றிமாற்றிப் போடத் தாராளமாய் நீரிறங்கும். அன்றியும் ஒரு தொட்டியிலாவது அகன்ற பெரியசட்டியிலாவது வெந்நீரை நிரப்பி அதில் நோயாளியைப் பத்து அல்லது இருபது நிமிஷங்கள்வரையில் உட்காரவைத்தாலும் உடனே நீரிறங்கும்.

தொண்டைப்புண்களுக்கு.

5. தொண்டைப்புண்களுக்கு வெந்நீரின் ஆவியைச் சுவாசத்தால் உள்ளுக்குவாங்கினால் அதிக குணமுண்டாகும். ஆகையால் சளித்தன்மையுள்ள வண்டைக்காய்களில் பன்னிரண்டுக்குக் குறையாமலெடுத்துச் சிறுதுண்டுகளை யறுத்துச் சட்டியில் வேகவைத்து, அதன் ஆவியைச் சுவாசத்தால் உள்ளுக்குவாங்கினால் தொண்டைக்குப் பலன் அதிகமாம். வெந்நீரை வாய்குவிந்த பாத்திரத்திலிட்டு, அதன் ஆவி தொண்டைக்குள் நன்றாய்ச் செல்லும்படி நோயாளி தன் வாயை அப்பாத்திரத்தின் வாயோடு ஒட்டவைத்துக்கொண்டிருந்தால் உடனே குணமாம்.

இருமல், கஷ்டசுவாசம், விப்புருதி, சுளுக்கு முதலியவைகட்கு வெந்நீர் ஒத்தடம்.

6. புதிய விப்புருதிகள், பருவுகள், சுளுக்கு, குன்மவாயு, குடல்வலி, சுவாசகாசம், சுவாசமுட்டுதலுடனிருக்கும் கடினஇருமல் இவ்விதமான அநேக வியாதிகளுக்கு வெந்நீர் ஒத்தடம் மிக உபயோகமானது. ஆகையால் அவ்வொத்தடம் கொடுக்கவேண்டிய இடத்தைச் சுற்றி முழுதும் மூடத்தக்க அளவுக்கு ஏற்ற அதிகமும் கனமுமாயுள்ள சீலைகளை இரண்டாய் மடித்து, நோயாளி பொறுக்கத்தக்க சூடுள்ள ஜலத்தில் நனைத்து, ஜலம் வடியாமலிருக்கும்படி பிழிந்துவிட்டு, ஒத்தடம் [illegible] வேண்டிய பாகங்களில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களுக்குள் அது ஆறிவிடுமாகையால் அதை நீக்கி உடனே வேறொரு சீலையைப் பக்குவஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு, அது ஆறுவதற்குள் மற்றொரு சீலையைப் பக்குவஞ்செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமாகக் கால்மணி அல்லது அரைமணிநேரம்வரையிற் சூடாறாமலே மாற்றிமாற்றிச் செய்யவேண்டியது. இவ்வாறு ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்யாவிடிற் பூரண பிரயோசனம் கிட்டாது. இவ்வொத்தடம் கடினமான தலைநோய்களுக்கும், பிரசவமானபின் உதிரத்தை நன்றாய்ப் போக்குவதற்கும், கெட்டுப்பட்டவாதம், ஔஷதத்தினொன்றாலும் குணப்படாத சர்மவியாதிகள், கால் கை மூட்டுகளின்வலி, ஆரம்பகிரிச்சிரம், மேகாதகம், தோல் கரகரப்பாயிருக்கும் வியாதிகள், இவைபோன்ற மற்ற வியாதிகட்கும் அடியிற் குறித்திருக்கும் கிரமப்படி ஆவிபிடிக்கின் அதிக பிரயோசனமாகும். மேற்படி வியாதிகளுடனே சுரமுண்டாயிருந்தால் இவ்வொத்தடம் போடக்கூடாது.

மேற்கூறிய வியாதிகளுக்கு ஆவிபிடிக்கவேண்டில், கோழிகளை அடைக்குங் கூடுபோன்ற ஓர்கூடு தயார்செய்து, அக்கூட்டின் உச்சியில் ஓர் மனிதன் தலை தாராளமாய் நுழையத்தக்க அவ்வளவு வட்டமாய் ஓர் துவாரமிட்டு வைத்துக்கொண்டு, அக்கூட்டினுள் சிறிய நாற்காலி யொன்று போட்டு, நோயாளியின் சரீரமுழுமையும் அக்கூட்டினுள் மறையும்படி அந்நாற்காலியில் உட்காரச்செய்து, அவன் தலைமாத்திரம் அக்கூட்டின் துவாரவழியாய் வெளியே தெரியும்படி வைத்துக்கொள்ளச் சொல்லி, கூட்டினுள்ளிருக்கும் அவன் காலின் பக்கத்தில் கொதிக்கின்ற வெந்நீர் நிரப்பியிருக்கும் ஓர் சட்டியைவைத்து, பிறகு அக்கூட்டைக் கனத்த கம்பளத்தால் மூடி, அக்கம்பளத்தின் மேலோரத்தை நோயாளியின் கழுத்தைச் சுற்றிச் செருகி, இவ்விதமாய் ஆவி வெளியேபோகாவண்ணம் பிடிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பிடிக்கும்போது, முதலாவது - நோயாளியிருக்கும் கூட்டினின்றும் ஆவி வெளியே போகாமலிருக்கிறதாவென்றும், இரண்டாவது - அந்நோயாளி தன் தலையைக் கூட்டின் துவாரத்தில் விட்டு நன்றாய் வெளிப்படுத்தி, ஆவியைச் சுவாசத்தால் அதிகமாய் வாங்காமலிருக்கின்றானாவென்றும், மூன்றாவது-அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கம்பளம் நன்றாய்ச் செருகி வைத்திருக்கின்றதாவென்றும், இம்மூன்று விஷயங்களையும் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். நோயாளி இவ்வண்ணம் ஆவி பிடித்தபின்பு வேர்வை யுண்டாகத்தொடங்கும். அதன்பின் சற்றேறக்குறையக் கால்மணிநேரங் கழிந்த பிறகு, நோயாளி கூட்டைவிட்டு வெளியில் வந்து, உடனே உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் வேர்வை முழுவதையும் நன்றாய்த்துடைத்து, சரீரத்திற் குளிர்ந்த காற்று கொள்ளாதிருக்கவேண்டும். இப்போது நாம் சொல்லி முடித்தவண்ணம் ஜலமானது பானாதிகளுக்கும், ஔஷதப்பிரயோகங்களுக்கும் அதிக பிரயோசன முள்ளதாயிருப்பதன்றியில், ஸ்நானம் செய்வதற்கும் மிக முக்கியமானதென்பதை அடியிற்கூறும் விஷயத்தா லறிந்துகொள்க.

ஸ்நானம்.

மனிதனுடைய தேகத்தின்மேலுள்ள தோல் எண்ணிறந்த சிறு துவாரங்களால் நிறைந்திருக்கின்றது. சாதாரண பருமனுள்ள ஒரு மனுஷன் தேகத்தின்மேலிருக்கிற இந்தச் சிறுதுவாரங்களை ஒரே வரிசையாக வைக்கக்கூடுமானால், அவைகள் அறுமைல்தூரத்திற்கு நீளும். இந்தச் சிறுதுவாரங்களினால் என்னபிரயோசனமென்றால், அவைகள் நமது தேகத்திற்குள் நிமிஷந்தோறுந் தேய்ந்து கழிவா

ய்ப்போகிற அசுத்த பதார்த்தங்களை வேர்வையின் மூலமாய் வெளியே போகவிடுவதற்கான வாசல்களாயிருக்கின்றன. இந்த அசுத்த பதார்த்தங்கள் மகாவிஷமானவைகளானபடியால் வெளியே போகாமல் தேகத்திற்குள்ளேயே கொஞ்சநேரத்திற்குமாத்திரம் தங்கியிருக்குமேயானால், சுகத்தைக் கெடுத்து, மரணத்துக்கேதுவான சில வியாதிகளையுமுண்டாக்கும். ஆகையால் இந்தச் சிறுதுவாரங்களைத் தேகத்திற்கு மகாபிரயோசனமான சலதாரைகளென்று சொல்லலாம். இவைகள் நிமிஷந்தோறும் தேகத்தினின்று வெளியே கொண்டுவருகின்ற அசுத்தபதார்த்தங்களெல்லாம், நமது தோலிலும் நாம் தரித்திருக்கும் வஸ்திரங்களிலும் படிந்துபோகின்றன. இதனால்தான் நமது தேகமும் வஸ்திரங்களும் அடிக்கடி அழுக்கும் துர்நாற்றமுள்ளவைகளாய் விடுகின்றன. ஆகையால் தேகத்தையும் வஸ்திரங்களையும் அடிக்கடி சுத்தம் பண்ணிக்கொண்டேயிராவிட்டால், அவைகளிற் படிந்திருக்கும் அசுத்தமும் விஷமுமான பதார்த்தங்கள் மறுபடியுந் தோலின்வழியாகவே தேகத்திற்குள்ளே பிரவேசிக்கிறதற்கும், தோலின்மேலுள்ள சிறுதுவாரங்கள் அழுக்கினால் அடைபட்டுப்போகிறதற்கும் ஏதுவிருக்கிறபடியால் பெரிய தீமையுண்டாகும். இதுவுமன்றி நமது தோலை மிகவுஞ் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளாவிட்டால் சொறி சிரங்கு முதலான மகா அருவருப்பும் தொந்தரவுமான தோல்வியாதிகள் வருகிறதற்கு இடமிருக்கும். ஆகையால் நாடோறும் ஸ்நானம் பண்ணித் தேகத்தை நன்றாய்த்தேய்த்துச் சுத்தம்பண்ணவேண்டியது மிகவும் அவசியம். சுகவீனமுள்ளவர்களைத்தவிர மற்றெல்லோரும் எப்போதுங் குளிர்ந்த தண்ணீரிலேயே ஸ்நானம்பண்ணுகிறது மிகவும் பிரயோசனமான காரியம். வெந்நீர் ஸ்நானம் தேகத்தளர்ச்சியை உண்டாக்கத்தக்கது. குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸ்நானமோ மிகுந்த சுகத்தையுண்டாக்கித் தேகத்தை அதிக பலப்படுத்தும். விசேஷமாய்ச் சிலவகை வியாதிகளால் அல்லது விசேஷ சிற்றின்ப அனுபவத்தால், அல்லது படிப்புமுதலிய மனோமுயற்சிகளால் தேகபலவீனப்பட்டுப் போயிருக்கின்றவர்களுக்கு, குளிர்ந்த தண்ணீர்ஸ்நானம் மிகுந்த சுகத்தையும் பலத்தையுமுண்டாக்கும். தேகமுழுமையையும், முரட்டுத் துவாலை முதலானதைக்கொண்டு நன்றாய் அழுக்குத்தேய்க்காமல் ஸ்நானம்பண்ணுகிறதில் அதிக பிரயோசனமில்லை.

ஸ்நானத்திற்கு ஏற்றநேரம் உதயகாலந்தான். ஒருவன் அதிக சரீரமுயற்சி செய்ததனால், மிகவும் வேர்த்துக் களைத்து, தேகம் தள

வென்று குளிர்ந்துபோயிருக்கும்பொழுதாவது, அல்லது போசனம் பண்ணினவுடனேயாவது ஸ்நானம்பண்ணுகிறது நிறைவை விளைவிக்கிறதாயிருக்கும்.

குளிர்ந்த தண்ணீரில் ஸ்நானம்பண்ணுகையில் முதலாவது தலையை நன்றாய் நனைத்துக்கொண்டபின்புதான் தேகத்தின் மற்றபாகங்களின்மேல் தண்ணீர் படும்படி செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் பண்ணும்பொழுதெல்லாம் தண்ணீரில் பொருனாய், ௧௫ - அல்லது ௰ - நிமிஷத்துக்குமேல் அதிகமாயிருப்பது நலமல்ல. ஸ்நானம் பண்ணினபின் ஈரமில்லாத முரட்டுத்துணியினால் தேகமுழுமையும் நன்றாய்த் தேய்த்துத் துடைக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்வதனால் தேகமெங்கும் ஒருவகையான அனலுண்டாகும். இந்த அனலாற்றான் சரீரத்திற்கு அதிக சுகமுண்டாகிறது.

ஒருவன் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டுத் தேகத்தை நன்றாய்த் துடைத்தபின், சரீரத்தில் அனலுண்டாகாமல், ஒருவகையான குளிர் இருந்தால், அது அவன் தகாதநேரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினனென்றாவது, அல்லது வெகுநேரமாகத் தண்ணீரில் இருந்துவிட்டானென்றாவது காட்டுகிற நிச்சயமான அடையாளம்.

வெதுவெதுப்பான வெந்நீர்ஸ்நானம் அதிக பலவீனமும், [illegible]முள்ளவர்களுக்கும், கருப்பஸ்திரீகளுக்கும், சிசுக்களுக்கும் பிரயோசனமுள்ளது. இவ்விதஸ்நானஞ்செய்கையில், அடியில் வரும் சுகந்தஸ்நானப்பொடி, சுகந்தபரிமளாடபம், வதனசாந்திபில்லை இவைகளை உபயோகித்தால் சரீரசோபிதமும் மனோகரமுமுண்டாம்.

சுகந்தஸ்நானப்பொடி.

அகிற்கட்டை பலம்-௫, மலைக்கச்சந்தனத்தூள் பலம்-௫, வெட்டிவேர் - விளாமிச்சம்வேர் - கோரைக்கிழங்கு - கிச்சிலிக்கிழங்கு - கஸ்தூரிமஞ்சள் - கோஷ்டம் - தேவதாரம் - எலிச்சி - சொம்பு - ஜடாமாஞ்சில்-கார்போகஅரிசி - சாம்பிராணி-அப்பரஞ்சடம் - வகை க-௰ பலம்-௧. இவைகளை வெய்யிலில் காயவைத்து இடித்துச் சூரணித்து வஸ்திரகாயஞ்செய்து ஒருபுட்டியிலடைத்து வைத்துக்கொள்ளவும். ஸ்நானஞ்செய்யும்போது அதில் கொஞ்சமெடுத்து ஒருபாத்திரத்திலிட்டு, பால் அல்லது தண்ணீரினால் கலக்கி, தேகமுழுதும் பூசி சற்று உலர்ந்தபின், [illegible] உருட்டித் தேய்த்துவிட்டு குளிர்ந்த நீரினால் ஸ்நானம் செய்துவிட

வேண்டியது. இந்த ஸ்நானம் அதிகாலையில் செய்வதுதான் நலம். இவ்விதம் பிரதிதினஞ் செய்துவந்தால் தேகத்திலுள்ள தேமல் - நினவு - வேர்வைநாற்றம் - கற்றாழைநாற்றம் முதலிய வினைத்தையும் நீக்கி, தேகத்தில் சுகா கமகமவென்ற பரிமளத்தைத்தந்து மனோரம்யத்தைக் கொடுக்கும்.

வதனசாந்திபில்லை.

உலர்ந்த மகிழம்பூத்தூள் - உலர்ந்த ரோஜா - தோல் நீக்கிய வாதுமைப்பருப்பு - கசகசா வகை க-௰ பலம்-௫, கஸ்தூரிமஞ்சள் பலம்-௨, குங்குமப்பூ வராகனெடை-௫. இவைகளைப் பன்னீர்விட்டு அம்மியில் வைத்து மெழுகு அரைத்து அரைகுபாயெடை பில்லைகள் செய்து நிழலில் செம்மையாய் உலர்த்திச் சீசாவிலடைத்துக் காற்றுப்போகாமல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இதில் ஒருபில்லையெடுத்துப் பன்னீர் அல்லது தண்ணீரிற்கலக்கி, ஸ்நானஞ்செய்யும்போது முகத்திற்பூசிக் கழுவிவிடவேண்டியது. இதனால் முகத்திலுள்ள மாசுகள் நீங்கி வசீகரமுண்டாகும்.

சுகந்தபரிமளாடபம்.

மலைக்கிச்சந்தனம் பலம் - ௫, அகிற்கட்டை பலம் - ௫, ஜடாமாஞ்சில் - கோஷ்டம் - தேவதாரம் - சாம்பிராணி - கெவுளா - தாம்பரஞ்சடம் - நெரியாசிப்பாலை வகை க - ௰ பலம் - க, கல்லவெல்லம் பலம் - ௩. இவைகளில் வெல்லத்தைச் சிறிது சலம்-தண்ணீர்விட்டுப் பாகுசெய்துகொண்டு, நெரியாசிப்பாலை வேறே வைத்துக்கொண்டு, மற்ற சாமான்களை வெய்யிலில் வைத்து இடித்துச் சூர்ணஞ்செய்து ஒரு பாத்திரத்திற்போட்டு, நெரியாசிப்பாலையும் அத்துடன் கலந்து வெல்லப்பாகை கொஞ்சம்கொஞ்சமாய்விட்டுக் கைவிடாமற் பிசையவேண்டியது; பிறகு இரண்டுதோலா எடையுள்ளதாய் சுண்டைக்காயளவு உண்டைசெய்து வெய்யிலில் செம்மையாய் உலர்த்திச் சீசாவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஸ்திரீகள் ஸ்நானஞ்செய்தவுடனே கூந்தலிலுள்ள நீரைப்போக்கியபின், இந்த உண்டையில் ஒன்றெடுத்து நெருப்பிலிட்டு அந்தப்புகையைக் கூந்தலுக்குப் பிடித்தால், கூந்தல் எப்போதும் கமகமவென்ற பரிமளத்துடன் ஸ்திரீபுருஷர் இருவருக்கும் அதிக இன்பத்தை உண்டுபண்ணும். மயிர்க்கால்களுக்கு அதிக பலத்தைக்கொடுத்துக் கூந்தல் உதிராமற் காக்கும். பேன்முதலியவைகள் அணுகாமற்செய்யும்.

காது [illegible] திகத்திலிருந்து கிளம்புகிறதாகும் புகைப்படிகிற வேர்வை முதலிய அசுத்தமான அழுக்குப்பதார்த்தங்களும், ஆகாயத்தில் கலந்

இருக்கும் பலவகை விஷங்களும் நாம் தரித்திருக்கிற வஸ்திரங்களில் எப்போதும் ஒட்டிக்கொண்டேவருகிறபடியால், நாம் அடிக்கடி நமது வஸ்திரங்களை மாற்றி, அவைகளை நன்றாய்ச் சுத்தம்பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவைகளில் படிந்திருக்கும் விஷபதார்த்தங்கள் தேகத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறதற்கு ஏதுவிருக்கும். இராத்திரிகளில் நாம் தரிக்கிற வஸ்திரங்களையும், படுக்கைத் துணிகளையும், பகலில் நன்றாய் உதறிச் சற்றுநேரத்திற்கு வெளியே காற்றாட விரித்திருக்கிறது மிகவும் நல்லது. இப்படி நமது வஸ்திரங்களை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளாவிட்டால், அவைகள் ஒருவகையான நாற்றமுள்ளவைகளாகிறதுந்தவிர, ஒட்டுவாரொட்டி விஷவியாதிகள் உண்டாயிருக்கிறகாலங்களில் அவ்வியாதிகள் நம்மையணுகுவதற்கு ஏதுவாயுமிருக்கும்.

நாம் தரித்திருக்கிற உடுப்புகள் தேகத்தின் யாதொரு பங்கையாவது இறுக்காமல் போதுமான அளவு தளர்ச்சியாகவே இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் தேகமெங்குமுள்ள இரத்த ஓட்டத்திற்குத் தடைகள் நேரிட்டு பலதீமைகளுண்டாகும். சிறுபிள்ளைகளும், விருத்தாப்பியரும், அஜீரணம் - சீதபேதி - க்ஷயரோகம் - திமிர்வாதம் முதலிய வியாதிகளுள்ளவர்களுமாகிய இவர்களெல்லாம் சாதாரண பருத்திதுணி அல்லது பிளானெல் துணிகளால் தேகத்தை நன்றாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இத்தேசத்தில் பொதுவாய்ச் சிறுபிள்ளைகளை வஸ்திரங்களைக்கொண்டு நன்றாய் மூடி வைக்கிறதில்லை. இதனால்தான் சிறுபிள்ளைகளுக்கு அதிக சாதாரணமாயுண்டாகிற வயிற்றுக்கழிச்சல் முதலிய மரணத்திற்கேதுவான பலவியாதிகள் உண்டாகின்றன.

ஈரவஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறதே தேகத்திலுள்ள அனல் குறைந்துபோகிறதற்கேதுவாதலால், சுகத்திற்குப் பெரிய கேடுகள் சம்பவிக்க இடமுண்டு. இத்தேசத்தில் அநேகர் ஆறு குளங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டுத் தாங்கள் சுத்தம்பண்ணின ஈர வஸ்திரங்களையே வெகுநேரம்வரையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது வழக்கமாயிருக்கின்றது. இதனால் ஜனங்களுக்குத் தெரியாதபடிக்கு அவர்களுக்கு அநேகவியாதிகள் சம்பவிக்கிறதுண்டு. சிலவேளைகளில் ஜனங்கள் வீட்டைவிட்டு வெகுதூரம் போயிருக்கும்வேளைகளில் மழைமுதலான காரணங்களால் அவர்கள் வஸ்திரங்கள் ஈரமாய்ப் போய், அவைகளையே அவர்கள் வீடுவந்துசேரும்வரையில் தரித்துக்

கொண்டிருக்கும்படி சம்பவிக்கும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அவர்கள் செய்யக்கூடிய நல்ல பிரயத்தனமென்னவென்றால், அவர்கள் அங்குமிங்குந் திரிந்து, அல்லது விரைவாய் நடந்து தேகமுயற்சியினால் சரீர அனலை அதிகப்படுத்திக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்யாமல் ஈரவஸ்திரங்களோடு ஓரிடத்திலேயே நின்றுகொண்டாவது, அல்லது உட்கார்ந்துகொண்டாவதிருந்தால், கெடுதியுள்ளதும், சிலவேளைகளில் மரணத்தை விளைவிக்கத்தக்கதுமான பலவியாதிகள் சம்பவிக்கிறதற்கு ஏதுவுண்டு.

தண்ணீரில் விழுந்தவன் தப்பித்துக்கொள்ளும்வகை.

ஆறு குளம் ஏரி முதலானவைகளில் குளிக்கிறவர்கள் நீந்தத்தெரிந்தவர்களாயினும் தெரியாதவர்களாயினும் சிலசமயங்களில் தவறி விழுந்து அநேகர் மரணமடைகின்றனர். அவ்வாறு நேரிடாவண்ணம் அடியிற்குறித்திருக்கும் சிலவிஷயங்களைக் கவனத்தில் வைக்கவேண்டும். தண்ணீரில் விழுந்தவன் தான் உடுத்தியிருந்த வஸ்திரத்தைக் களைந்துவிட்டு, கரைசேரும்பொருட்டுத் தன்னாற்கூடியவரையில் முயற்சித்து நீந்தவும் முடியாமையால், இனி நீந்தச் சக்தியில்லையென்று கண்டால், அப்போது தைரியத்துடனே தண்ணீரின்மேல் மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டு, மூக்கையும் கால்விரல்களையும் தண்ணீருக்குவெளியே தெரியும்படி தூக்கிவைத்து, இரண்டுகைகளும் அடியிலிருக்கும்படி பின்புறம்சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இவ்வாறிருந்தால் வெகுநேரம்வரையில் தண்ணீரில் அமிழாமல் மிதக்கலாம். தண்ணீரில் நீந்துவது தேகமுயற்சிகளில் ஒன்றானபடியால் யாவரும் நீந்தக் கற்றிருக்கவேண்டும். முக்கியமாய் ஆறு குளம் ஏரி இவைகளில் ஸ்நானம் செய்பவர்களுக்கு நீந்தத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். நீந்தக்கற்கும்போதே மூச்சடக்கியபடி தண்ணீரில் மல்லாந்து மிதப்பதற்காக அப்பியாசித்துவரவேண்டும். இந்த அப்பியாசம் செய்திருந்தால், நீந்துகையில் இளைப்புற்றபோதும் தண்ணீரில் தவறிவிழுந்தபோதும் அதிவிசேடமான தருணசகாயமாயிருக்கும்.

தண்ணீரில் அமிழ்ந்ததனால் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதற்குச் சிகிச்சைகள்.

தண்ணீரில் விழுந்து முழுவதும் அமிழ்ந்துவிட்டவர்களை மறுபடியும் சுகநிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அத்தியாவசியமாய் வேண்டியுள்ள கீழ்வரும் சிகிச்சைகளை ஒவ்வொருவரும் கவனத்தில் வைக்கவேண்டும்.

1-வது. தண்ணீரில் விழுந்தவனை எடுத்தவுடனே தரையிற் படுக்கவைத்து அவனுடைய சரீரத்திற் காற்றுப்படும்படியாக ஜாக்கிரதை செய்துகொள்ளவேண்டும். வெறுமே விசேஷஜனங்கள் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்காமல் வெளியான இடத்திற் போடவேண்டும்.

2-வது. அவனுடைய உதடுகளைத் துடைத்து, வாயைத்திறந்து மண் சேற்றை ஏதாவதிருந்தால் அவைகளை வெளியில் எடுத்துவிட்டு, அவன் கவிழ்ந்துகொள்ளும்படி சீக்கிரமாகப் புரட்டி, அவனுடைய கைகளில் ஒருகையை அவனது நெற்றியின்கீழே வைக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்யின், வாயிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுவதுமன்றி யில், உள்ளிழுத்துக்கொண்டதாவும் வெளியில் வரும்.

3-வது. அவனுக்கு ஸ்வாசம் உண்டாகிறதாவென்று சற்றுநேரம்வரையிற் சும்மாவிருந்து ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்க்கவேண்டும். ஸ்வாசமுண்டாகாவிடினும் இரண்டொரு ஸ்வாசம்வந்து நின்றுவிடினும், உடனே அவனை ஒருச்சாய்க்கையாகப் புரட்டி, புகையிலைத்தூளையாவது, நவச்சாரமும் சுண்ணாம்பும் கலந்த தூளையாவது நாசியில் முகரும்படி, கொடுக்கவேண்டும். அல்லது துணியினாலே முகத்தைப் பரபரப்பாகத் துடைத்து, பின்பு முகத்தின்மேல் குளிர்ந்த ஜலத்தை யடிக்கவேண்டும்.

4-வது. இவைகளாற் குணமுண்டாகாவிடில், அவனைக் கவிழ்ந்துகொள்ளும்படி கவிழ்த்து, கம்பளத்தை மடித்தாவது தலையணையை யெடுத்தாவது அவனுடைய மார்பின்கீழே வைக்கவேண்டும். பின்பு அவனை ஒருச்சாய்க்கையாகப் புரட்டி மல்லாக்கத்திருப்பி, மறுபடி கவிழ்ந்துகொள்ளச் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு நாலுவிநாடிக்கொருதரம் நிதானமாயும் கிரமமாயும் சிலவிசை வலப்புறமாகவும் சிலவிசை இடப்புறமாகவும் புரட்டிக்கொண்டேயிருப்பதுடன், கவிழ்ந்துகொள்ளப் புரட்டும்போதெல்லாம், முதுகில் இரண்டுதோள் எலும்புகளின் மத்திக்குக்கீழ் சுறுக்காய் அழுத்தவும் வேண்டியது. ஆனால் மல்லாக்கப்புரட்டும்போது அழுத்தாமல் விட்டுவிடவேண்டும்.

5-வது. நிமிஷம் போவதற்குள்ளாக இவ்வாறு செய்யின் ஸ்வாசமுண்டாய்ப் பிராணன் நிலைக்கும்.

6-வது. ஸ்வாசமுண்டான பின்பு வயிற்றுக்கும் அக்குள்களுக்கும் உள்ளங்கால்களுக்கும் சூடான கம்பளத்தையாவது வெந்நீர் நிரப்பிய புட்டிகளையாவது சுட்ட செங்கற்களையாவது ஒத்தடங்கொடு

க்கவேண்டும். கைகால் முதலியவைகளை கம்பளத்தாலாவது துட்டையாலாவது அடியிலிருந்து மேலேறத் தேய்த்துக் கைகால்களை முறுக்கிப் பிசையவேண்டும்.

தண்ணீரில் விழுந்து ஒருமணிநேரமாகாமலிருந்து இச்சிகிச்சைகளை இரண்டுமூன்றுமணிநேரம் தொடர்ச்சியாய்ச்செய்யின், விழுந்தவன் உயிர்போனவனைப்போலிருக்கினும் சௌக்கியப்பட ஏதுவாகும். உயிர் மறுபடி வருவதை, தண்ணீரில் விழுந்தவன் ஏங்குவதாலும், வருந்தி மூச்சுவாங்குவதாலும், தேகத்தை அசைக்கிறதாலும், இதயஸ்தானத்தில் மெல்லமெல்ல அடித்துக்கொள்வதாலும் அறியலாம். உயிர்வந்தபின், சூடுகையான ஒத்தடங்களைக்கொடுத்து, சற்றே சூடான சுக்குக்குடிநீரைத் தொண்டைக்குள் விடவேண்டும். பிரக்ஞைவந்து சற்றுநேரமானபின் கொஞ்சம் (Corn flower) காரன்பிளவர் கஞ்சியையாவது கொழுத்த அரிசிக்கஞ்சியையாவது சூட்டுடன் கொடுத்துத் தேகத்தை அமைதலாயும் சூடாயும் வைத்திருக்கவேண்டும். பிரக்ஞை முழுவதும் வந்தபின் சிலசமயத்திற் சுரமாவது பைத்தியப்புலம்பலாவது பிரக்ஞையீனமாவது உண்டானால் நெற்றிப்பொட்டுகளில் 6-அல்லது 8 - அட்டைகளைக் கடிக்கவிட்டுப் பேதிக்கும் கொடுக்கிறது யுக்தமாயிருக்கும். மேற்சொன்ன அசௌக்கியங்களுக்கெல்லாம் குழந்தைகளை வெந்நீரில் உட்காரவைத்துக் குளிக்கப்பண்ணுவது நலம்.

இதில் மேற்காட்டியுள்ள பிரயோகங்களைக் காட்டிலும் கீழ்ச்சொல்லுகிறபடி லகுவாய்ப் பரீட்சிக்கலாம். இரண்டுநாசிகளையும் அடைத்துக்கொண்டு வாயினுள் மற்றொருவனுடைய வாயை வைத்துப் பலமாகவூதி, உடனே நெஞ்சின் இரண்டுபக்கங்களிலும் கையை வைத்து, உள்ளே யூதின காற்றை வெளிப்படும்படியாய் அமிழ்த்தவும். இவ்வாறு ஒன்றிரண்டுவிசை செய்யின் போதாது. தேகத்திற் சூடுண்டாய்க் கால்கை நிமிர்ந்து முறைப்பாகுமட்டும் விடாமற் செய்யவேண்டும். சுவாசப்பையினுள் காற்றுப்போவதை நிச்சயிப்பதற்கு, வாயினுள் ஸ்வாசத்தைப் பலமாய் ஊதும்பொழுது, கழுத்தின் முன்பக்கத்தில் குரல்நாத்துக்காலும் புடைப்பின்மேற் கையைவைத்தமிழ்த்தவும்.

போஜனம்.

மனிதனுடைய தேகத்தில் எப்பொழுதும் ஓயாத மாறுதலும், தேய்வும் கழிவும் நடந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. இப்படி ஒருநா

னில்மாத்திரம் ஒருவனுடைய தேகத்திலிருந்து, மலசல சுவேதங்களின்வழியாய் வெளியே நீக்கப்படுங் கழிவுபதார்த்தங்களின் நிறை 3 - அல்லது 4 - பவுன் உள்ளது. இந்தக் கழிவுக்குச்சமமாக நூதன பதார்த்தங்கள் நமது தேகத்தில் எப்பொழுதுஞ் சேர்ந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டியது அவசியம். இந்த நூதனபதார்த்தங்கள் வரும் வழி நாம் சாப்பிடும் போஜனத்திலிருந்துதான். மேலும் தேக அனல் நமது சீவனுக்கு மிகவும் அவசியம். அது எப்பொழுதும் நிலையாயிருப்பதற்குத் தேகத்தில் நெருப்பு ஓயாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். இந்த நெருப்பிற்கு இடைவிடாமல் விறகுவேண்டியது அவசியமே. இவ்விறகு நாம் சாப்பிடும் போஜனத்திலுள்ள எண்ணெய், நெய், கொழுப்பு, சருக்கரை முதலானவைகள்தான். ஆகையால் நாம் சாப்பிடும்போஜனத்தின் பிரயோசனங்கள் இரண்டாம். முதலாவது- நமது தேகத்தில் தேய்ந்து வெளியே கழிந்துபோகும் பழைய பதார்த்தங்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறதும், இரண்டாவது - எப்பொழுதுந் தேக அனலையுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பதுந்தான். இதனால் நமது போஜனம் இரண்டுவகையானதென்று சொல்லலாம். முதலாவது - மாம்சம், அல்லது தசையையுண்டாக்கத்தக்க சத்துள்ள போஜனம். இரண்டாவது - தேக அனலையுண்டாக்கத்தக்க போஜனம்.

மாமிசத்தை யுண்டாக்கத்தக்க சத்துள்ள முக்கியபோஜனங்கள் எவையென்றால், முதலாவது - பலவகையான மாமிசபோஜனங்கள்தான். இவைகள் மற்றநேகவகை போஜனங்களைப்பார்க்கிலும் லகுவாய்ச் சீரணமாகத்தக்கவைகளும் தேகத்தை அதிகமாய் வளர்க்கத்தக்கவைகளுமாம். இங்கிலீஷ்காரர் உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லா ஜாதியாரைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய் மாம்சபோஜனம் பண்ணுகிறவர்களாயிருக்கிறதுபோல, அவர்களே மற்றெல்லாரைப்பார்க்கிலும் தேக உறுதியும் பலமுமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்கள். மாமிசபோஜனஞ்செய்யாத இத்தேசத்திலுள்ள அநேகர் அவ்வளவு பலசாலிகளாயிருக்கவில்லை. பலவகையான ஜீவஜெந்துக்களின் பல், வயிறு, குடல் முதலியவற்றை நாம் ஆராய்ந்துபார்ப்போமானால் மாமிசத்தையே புசிக்கின்ற புலி முதலிய ஜெந்துக்களுக்கும், புல் பூண்டுமாத்திரந் தின்னும் ஆடு மாடு முதலிய ஜெந்துக்களுக்கும், மேற்கண்ட கருவிகளில் வெகுவித்தியாசமுண்டென்று தெளிவாய்க் காணலாம். ஆகையினால் மாமிசபோஜனம் செய்பவர்கள் மரக்கறிபோஜனம் செய்பவர்களைப் பார்க்கிலும் சரீரதிடமுள்ளவர்களென்பது நிச்சயம்.

கடலை, துவரை, உளுந்து, அவரை முதலிய பலவகைப் பயறுகளிற் றசையையுண்டாக்குஞ் சத்து மிகவும் அதிகமாயுண்டு. அவைகளில் பாலிலுள்ளதுபோன்ற மிகவும் பிரயோசனமான சத்து இருக்கின்றது. 15-பவுன் உருளைக்கிழங்கிலுள்ள தசையையுண்டாக்குஞ் சத்தானது ஒருபவுன் பயறிலுண்டு.

பயறுகள் இவ்வளவு பிரயோசனமுள்ளவைகளாயிருந்தபோதிலும், அவைகள் ஜீரணமாகிறதில் சற்று கடினமானவைகளும் அதிக வாய்வையுண்டாக்கத்தக்கவைகளுமானவை. ஆகையால் இளங்குழந்தைகளும் பலவீனரும், போதுமான அளவு தேக உழைப்பில்லாதவர்களும் அவைகளை அதிகமாய்ச் சாப்பிடக்கூடாது. சிலவகைத்தண்ணீர்களில் பயறுகளை அவித்தால் சீக்கிரத்தில் வேகிறதுமில்லை, இலேசில் ஜீரணமாகிறதுமில்லை. இதை நீக்குவதற்கு அத்தண்ணீர்களோடு கொஞ்சஞ் சோடாப்புடாசைச் சேர்த்துக்கொண்டாலும், அல்லது அந்தத்தண்ணீரில் ஊறவைத்தாலும் அவைகளை அவிக்கலாம். அல்லது அம்மாதிரித்தண்ணீரில் பயறுகளைச் சிலமணிநேரம் நனைத்துக் காயவைத்துக்கொண்டால் பின்பு அவைகளை எந்தத்தண்ணீரிலும் சமைத்துக்கொள்ளலாம்.

அனலையுங் கொழுப்பையும் உண்டாக்கத்தக்க போஜனங்கள் முக்கியமாய் பலவகைச் சருக்கரைகள், எண்ணெய், நெய், கொழுப்பு முதலியவைகள். இவைகள் தேகத்தில் போதுமான அனலையுண்டாக்கின பின்னும் மீதியாயிருந்தால் கொழுப்பாகமாறி, தேகத்தின் பல இடங்களில் தங்கியிருக்கும். மேலும் மாவுள்ள பதார்த்தங்களிலெல்லாம் அனலையுண்டாக்குஞ் சத்து அதிகம். அப்படியே உருளைக்கிழங்கு முதலிய அநேககிழங்குகளிலும், அரிசிமுதலான பலதானியங்களிலும், அனலையுங் கொழுப்பையும் உண்டாக்கத்தக்க சத்து அதிகமேயொழிய, தசையையுண்டாக்கத்தக்க சத்து கொஞ்சந்தான். அரிசியில் 100-ல் ஏழுபங்குதான் தசையையுண்டுபண்ணுஞ் சத்துண்டு. இந்த ஏழுபங்கிலுங்கூட அரிசியைச் சமைத்து வடித்துப்போடுகிறதினால் வடிகஞ்சியில் அதிகம் கழிந்துபோகின்றது. ஆகையால் மேலேகண்ட பதார்த்தங்களில் மாமிசத்தையுண்டுபண்ணுஞ் சத்து மிகவுங் கொஞ்சமாயிருக்கிறதினால் அவைகளைமாத்திரமே சாப்பிடுகிறவர்கள் அவைகளைச் சாப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. மேலும் அவர்கள் கொஞ்சம் கொழுப்பும் ஸ்தூலித்ததுமான தேகமுள்ளவர்களாவார்களேயொழிய, அதிக தசைத்திடப்பும் உறுதியுமான சரீரமுள்ளவர்களாகமாட்டார்கள்.

கவனிப்பு—அதிககொழுப்பால் மிகவும் ஸ்தூலித்த தேகத்தினாலே செய்விமுடியாத அவஸ்தைகளைப்படுகிறவர்கள், தங்களுக்குச் சுகமுண்டாகவேண்டுமென்று விரும்பினால், கொழுப்பை அதிகமாயுண்டாக்கும் அரிசிச்சோறு, எண்ணெய், நெய், கொழுப்பு முதலியவற்றை கூடியமட்டுக்கும் தள்ளி அல்லது குறைத்து, கொழுப்பில்லாத மாமிசபதார்த்தங்களையும், கோதுமைரொட்டி கேழ்வரகுபோஜனமுதலியவற்றையும் விசேஷமாகச் சாப்பிட்டுவரக் கொஞ்சக்காலத்திற்குப் பழகவேண்டும். அதினும் எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமாக அவர்கள் தினந்தோறும் வெகுதூரம் உலாவுதல் முதலான தேகமுயற்சிகளைச் சரீரக்களைப்புண்டாகும்வரைக்கும் செய்துவரவேண்டும். இப்படியே அவர்கள் தவறாமல் உறுதியோடு செய்துவருவார்களேயாகில், சொற்பகாலத்திற்குள் . . . ர்கள் ஸ்தூலித்ததேகம் வெகுவாய்க் கரைந்துபோக, உறுதியும் பலமுமான ஒடுங்கின சரீரமுண்டாகி, அவர்கள் சுகத்தையும், சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கிறவர்களாவார்கள்.

தானியங்களிலெல்லாம் கோதுமையானது மகாவிசேஷித்ததும் பலமுள்ளதுமான போஜனமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால், அதில் தசையைபுண்டாக்குஞ் சத்து அதிகமாயிருக்கின்றது. நம்முடைய தேசத்தில் விசேஷித்த போஜனமாகிய அரிசியில் தசையையுண்டாக்குஞ் சத்து மிகவுங் கொஞ்சம். இந்தக் கொஞ்சத்திலுங்கூட ஒருபாகம் சோற்றைவடித்துப்போடுகிறதினால் நஷ்டமாய்ப்போகின்றது. ஆனால் கேழ்வரகு, சோளம், கம்பு அல்லது புல்லரிசிமுதலான தானியங்கள் தசையை உண்டுபண்ணுகிறதில் அரிசியைப்பார்க்கிலும் எவ்வளவோ மேலானவை. கேழ்வரகானது தசையையுண்டாக்குஞ் சத்தில், அரிசியைப்பார்க்கிலும் 2½-பங்கு அதிகமானதாயும், கோதுமைக்குச்சமம் அல்லது சற்று மேலானதாயுமிருக்கின்றது. கோதுமை, கேழ்வரகு, சோளம், கம்புமுதலிய தானியங்களைச் சாப்பிடுகிற ஜனங்களெல்லாரும் அதிகபலமும், உறுதியும், மிகுந்த சுகமுமுள்ள தேகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்களே பூரணமான தேகவளர்ச்சியையடைந்து, நீடிய சுகத்தையும் ஆயுளையும் அனுபவித்துவருகிறார்கள். ஆனால் அரிசிச்சாதத்தைச் சாப்பிடுகிறவர்களெல்லாரும் சற்று குன்றினதும் பலவீனமுமான சரீரமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். இவர்கள் மற்றத்தானியங்களைச் சாப்பிடுகிறவர்களைப்போல் பிரயாசத்தையும் உழைப்பையுந் தாங்கமாட்டார்கள். மேலும் அவர்களுக்கு விசேஷமான வியாதிகள் வருகிற

துண்டு. அவைகளில் ஒன்று ஒருவகையான கெட்ட கண்ணோய். ஆகையால் ஜனங்கள் அதிக உறுதியும் பலமும், நீடிய சுகமுமுள்ள தேகிகளாகி, நல்லவேலைகளைச் செய்யத் திராணியுள்ளவர்களாக வேண்டுமென்றால், ஒன்று கோதுமை, கேழ்வரகு, சோளம், கம்பு இவைகளைப்போலொத்த தானியங்களை விசேஷமாய்ச் சாப்பிடவேண்டும், அல்லது அரிசிச்சோற்றோடுகூட அதிக மாமிசபோஜனத்தைச் சேர்த்துச் சாப்பிடவேண்டும்.

கவனிப்பு—பாலிலும், முட்டையிலும், நமது தேகத்திற்கு வேண்டிய சகலவகையான பதார்த்தங்களும், ஏறக்குறையப் போதுமான அளவில் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். பால்குடிக்கிற இளஞ்செந்துக்களுக்கும், முட்டைக்குள்ளிருக்கும் குஞ்சுக்கும் அவசியமாய் வேண்டிய எல்லாவகை ஆகாரமும் சம்பூரணமாய் அமையும்பொருட்டு அவைகளுக்குப் பாலையும் முட்டைக்கருவையும் தாவிடத்திலிருந்தே இயல்பாயுண்டாகும்படி ஞானமுள்ள சிருஷ்டிகர் விதித்திருக்கிறார். அப்படியே அந்த இளஞ்செந்துக்கள் அவ்விருவகை போஜனத்தினால் . . . மிகவும் செழிப்பாய் வளர்ந்து பெருகுகின்றன.

நாமிதுவரைக்கும் போஜனத்தின் பலவகைகளைப்பற்றி ஒருவாறு கூறிவந்தோம். ஆனால் போஜனம் நமது சுகத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கவேண்டுமென்றால், அதை ஏற்றமுறையாய்ச் சமைக்கவேண்டும், அதை நாம் ஏற்றகாலங்களில், ஏற்ற அளவில், ஏற்றமுறைப்படியாய்ச் சாப்பிடவும் வேண்டும். ஆகையால் இவைகளைப்பற்றியும் சற்று கவனிப்போமாக.

போஜனபதார்த்தங்களெல்லாம் நல்ல பாத்திரங்களில் நன்றாய்ச் சமைக்கப்பட்டுப் பூரணமாய் வெந்ததாயிருக்கவேண்டும். அனேகர் சமையல் முதலான வேலைகளுக்கு உபயோகிக்கிற பாத்திரங்களில் அனேகம் விஷத்தையுண்டாக்கத்தக்கவைகள். ஈயம்-ஈயபாத்திரங்கள் யாதொரு தீங்குமற்றவையென்று ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். இவைகள் மற்றப் பித்தளை தாம்பிரபாத்திரங்களைப்போல் ஜனங்களுக்கு உடனே யாதொரு தீங்கையுஞ்செய்யாமல் காலாவர்த்தியில் தேகத்திலே விஷத்தைச்சேர்த்து வெகுகாலத்திற்குப்பின்பு கொடிய ரோகங்களையுண்டாக்குகின்றனவாகையால், ஜனங்கள் அவ்வியாதிகள் தாங்கள் வெகுகாலமாய் உபயோகித்துவந்த ஈயபாத்திரங்களினால் அல்லது ஈயம்பூசின தகரமுதலிய பாத்திரங்களாலுண்டாயின

வென்று அறியாதேபோகின்றார்கள். ஈயவிஷத்தால்வரும் நோய்கள் தீராத கொடிய வயிற்றுநோய், பக்கவாதம் முதலானவைகளே. பித்தளை தாம்பிரபாத்திரங்களினாலுண்டாகும் கொடிய விஷயத்தைப்பற்றி எல்லாருக்குந் தெரிந்திருக்குமே. அதிக போஜனம் சாப்பிடுவதனால் உடலுக்குக் கெடுதியாயிருப்பதுடன் நீதியொழுக்கத்திற்கும் விரோதம். திருஷ்டாந்தமாக அடியில் வரும் ஒரு சிறுகதையைக் காண்க.

பெருண்டியின் பீடை.

ஒருநாள் ஓர் பிராமணன் விருந்திற்குப்போய் அமிதமாயுண்டு குனிய வசமில்லாதபடி நடந்துபோகையில், தாம் மிதியடி போட்டுக்கொண்டோமோ இல்லையோ என்னுஞ் சந்தேகம் தனக்குத்தோன்றிக் குனிந்து பார்த்துக்கொள்ள ஏலாமையால் அருகில் வரும் சுப்பய்யனென்பவனை நோக்கி, “தம்பி சுப்பு! என்காலில் மிதியடியிருக்கின்றதா பார்த்துச்சொல்” என்றான். அதுகேட்ட சுப்பய்யனும் அவ்வாறே யுண்டவனாகையால், “ஆகாயத்தில் நட்சத்திரமண்டலமெல்லாம் தேடியும் உமது மிதியடியைக்காணேன்” என்றான். மீண்டும் பிராமணன் கேட்டு, “அண்ணா! அவ்வளவுக்கு இடமிருக்குமானால் இன்னும் இரண்டுவடை யடைப்பேனே!” என்றான். பிறகு பிராமணன் காலடிச்சந்தடியைக் கவனித்து மிதியடியுள்ளதெனத் தெளிந்து நடக்கையில், வயிற்றுக்கடுப்பு கண்டமையாற் சகிக்கக்கூடாமல், அவ்வீதியிலுள்ள ஓர் திண்ணையிற்படுத்துப் புரண்டுகொண்டிருக்கையில், அவ்வீதிவழியே சென்ற ஓர் வைத்தியன், அப்பிராமணனைநோக்கி “என் ஐயா! அவஸ்தைப்படுகிறீர்?” என்று கேட்க, அதுகேட்ட பிராமணன், “ஐயா இப்போதுதான் ஓர் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட்டுவந்தேன், வயிற்றுக்கடுப்பு கண்டுவிட்டது, எவனுடைய கண் திருஷ்டிப்பட்டதோ?” என்றான். அப்போது வைத்தியன், ஓகோ! இவன் வயிறுகிழிய அமிதமாயுண்டு அல்லற்படுவதைச் சொல்லமாட்டாமல், எவன் கண்ணோ பட்டதென்று சொல்லுகின்றான். இவன் பெரிய சாப்பாட்டுராமனாக்குமென்று நினைத்து, “நல்லது தாங்கள் தங்கள் இரண்டுவிரல்களையும் வாயிலிட்டு வாந்திசெய்துவிடுங்கள், வலி நீங்கிப்போம்” என்றான். “ஐயா! வைத்தியரே! நன்றாய்ச்சொன்னீர்; அவ்வளவுக்குச் சாவகாசமிருக்கும்படி சாப்பிடும் அசாமி நானா? அவ்வளவு தளர்ச்சியிருக்குமானால் இன்னும் இரண்டு கவளம் அருந்திவிட்டிருப்பேனே” எனப் பிராமணன் கூறக்கேட்ட வைத்தியன், ஆனால் நீர் வருந்துவது தகுதிதானென்று நகைத்துப் போய்விட்டான்.

நிழலும் சலமும் பயிர்களுக்காதாரமாயினும் அதிக நிழலையுஞ் சலத்தையுங்கொண்ட பயிர்கள் எவ்வாறு நாசமடையுமோ அதுபோலவே, ஆகாரம் பிராணிகளுக்கு ஆதாரமாயினும் அமிதமாக வுண்டால் வியாதிகள் சம்பவித்துப் பிராணஹானியும் நேரும். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷமாம். எவ்வித இன்பமும் அதிகப்படின் துன்பமாம். பெருணவானது, ஆயாசம் - நோய் - மந்தம் - சோம்பல் முதலிய குற்றங்களனைத்தையும் வருமென்று அன்புடைமைக்குந் தாழ்வாகும். இதனை,—

“ மீதூண் விரும்பேல் ” என்னும்,

“ கனிகிழங்குபால்கொண்டைக்கூழ் நாசமாயிசவேயுண்ணு
மினியமாமருந்துராகு பின்பருமீதிற்றுன்பாகும்
பனிபிணிமடைமைந்தம் பழியொடும்மையுமிமென்னக்
கனிவொடமைழுந்த்து காண் கழிபெருண்டிமாதோ ” என்னும்

வரும் நீதிநூற்செய்யுள்களானுமுணர்க. ஆகையினால் போஜனத்தை ஏற்ற அளவாய்ச் சாப்பிடவேண்டும். அதிகமாய்ச் சாப்பிட்டதனால் கேடு அடைந்தவர்களைவிடக் குறைவாய்ச் சாப்பிட்டதனால் கஷ்டமடைந்தவர்கள் சொற்பம். ஒருவன் இன்னுங் கொஞ்சஞ் சாப்பிடக்கூடுமென்றிருக்கும்பொழுதே சாப்பாட்டைவிட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தன் ஜீரணக்கருவிகளை மிகவும் வருத்தப்படுத்திப் பலவீனமாக்குவான். வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டதற்கு அடையாளமென்னவென்றால், வயிற்றில் கனமும் வருத்தமும் கொட்டாவியும் ஏப்பமும் மயக்கமுமாம். நமது தேசத்தில் பூரணமாய் வளர்ந்து நன்றாய் உழைக்கிற ஒரு பெரிய ஆளுக்கு நாளொன்றுக்குத் தண்ணீர் கொஞ்சமேனுஞ் சேராத கனத்த போஜனத்தில் 100 - ரூபா நிறை போதுமானதாயிருக்கும். இதில் ஆறில் ஒருபங்கு மாமிசபோஜனமாயும், மற்றது தானியமுதலிய மரக்கறி போஜனமாயுமிருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட ஆளுக்கு நாளொன்றுக்குச் சுத்தஜலம் மோர் பால் காப்பி முதலிய நீர்ப்போஜனத்தில் 200 - ரூபா நிறைவரைக்கும் வேண்டியிருக்கும்.

நாம் சாப்பிடுகிற போஜனம் சரிவர ஜீரணமாகிறதற்குச் சராசரி மூன்றுமணிநேரஞ் செல்லும். போஜனம் ஜீரணமானபின்பு நமது வயிறு சராசரி இரண்டுமணிநேரமாவது இளைப்பாறவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகையால் ஒருதடவை போஜனஞ்செய்தபின் குறைந்தது ஐந்துமணிநேரஞ் சென்றபின்புதான் இரண்டாந்தடவை போஜனம் பண்ணவேண்டும். உதயம் 9 - மணிக்குக் காலைச்சாப்பா

ட்டையும், 2 - மணிக்கு மத்தியானச்சாப்பாட்டையும், இராத்திரி 7 - மணிக்கு இராச்சாப்பாட்டையுஞ்செய்து, 10 - மணிக்குப் படுக்கைக்குப்போகிற வழக்கம் சுகத்திற்கு மிகவும் ஏற்றது. தேகமுயற்சி அல்லது மனமுயற்சி அதிகமில்லாதவர்களுக்கு இரண்டுவேளைச்சாப்பாடு போதுமானதாயிருக்கும். இராச்சாப்பாடு மிகவுஞ் சொற்பமாயிருப்பது அதி உத்தமம். அது படுக்கப்போகிறதற்கு மூன்றுமணிநேரத்திற்குமுன் ஆயிருந்தால் சுகத்திற்கு அநுகூலமாயிருக்கும்.

வாயிலுள்ள உமிழ்நீர் போஜனத்தைச் சீரணிக்கச்செய்வதில் விசேஷித்த கருவியாகையால், ஒவ்வொருவரும் போஜனபந்தியில் அதிகநேரமிருந்து போஜனத்தை நன்றாய் மென்று அது உமிழ்நீரோடு சரிவரக் கலந்தபின்தான் அதை விழுங்கவேண்டும். ஜெர்மானியதேசஸ்தர் போஜனத்தை மிகவும் மெதுவாகச் சாப்பிடுகிறவர்கள். அப்படியே அவர்கள் அதிக தேகச்சுகமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்கள்.

அதிகச்சூடு அல்லது குளிர்ச்சியுள்ள பதார்த்தங்களைச் சடுதியாய்ச் சாப்பிட்டால் பல்முதலான சீரணக்கருவிகளுக்குச் சேதமுண்டாகும். பற்களை மிகவுஞ் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளுகிறது சுகத்திற்கு அநுகூலம். இத்தேசத்தவர்களுக்கு நாடோறும் பற்களைச் சுத்தம்பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் அவர்களில் அநேகர் செங்கற்பொடி, கரடுமுரடான சாம்பல், பலமுள்ள பற்குச்சு முதலானவைகளைக்கொண்டு தினந்தோறும் வெகுநேரமாய்ப் பல்லுகளை முரட்டுத்தனமாய்த் தேய்க்கிறதினால் சிலவருஷங்களுக்குள் பல்லுகள் வெகுவாய்த் தேய்ந்து போகச்செய்து, பின்னுக்குக் கொடிய வேதனைகளை வருவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அடுப்புக்கரியையாவது, அல்லது கொட்டைப்பாக்கைச் சுட்டகரியையாவது கொஞ்சமெடுத்து அதனோடு கொஞ்சம் உப்பைச்சேர்த்து மிகவும் நேர்த்தியான தூளாகப்பொடித்து, அந்தப் பொடியைக் கொண்டு பல்லை மெதுவாய்ச் சுத்தம்பண்ணினால் நலமாயிருக்கும். இடைக்கிடையே கொஞ்சஞ் சீனக்காரம், அல்லது படிக்காரத்தண்ணீரினால் வாயைக் கொப்பளித்தால் பல் ஈறு முதலியவற்றிற்குப் பலமுண்டாகும். அல்லது அடியிற்குறித்திருக்கிற தந்தப்பொடி செய்துவைத்துக்கொண்டு பிரயோகம் செய்துவந்தால் பற்களுக்கு அதிகபலனைக் கொடுக்கும்.

தந்தவியாதிகளைத்தீர்க்கும் தந்தப்பொடி.

ஒருபலம் கறியுப்பில் எருக்கம்பால் விட்டு அரைமணிநேரம் செவ்வையாயரைத்துப் பில்லைசெய்து காயவைத்து ஓட்டில்வைத்து ஓடு மூடிச் சீலைமண்செய்து புடம்போட்டெடுத்துக்கொண்டு, அவ்வுப்பு பலம் - ௧. அயப்பொடி - அருகு - துத்தம் - காசுக்கட்டி - கருஞ்சீரகம் - கண்டங்கத்தரிவிரை - கழிப்பாக்கு வகை ௧-இ பலம் - ௧. நிறுத்து வறுத்துச்சேர்த்து இடித்து வஸ்திரகாயஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு, பிரதிதினம் காலையில் இந்தத்தூளால் பல்துலக்கி வெந்நீரில் வாய் கொப்பளித்துவரின், தந்தரோகங்களனைத்தும் நிவர்த்தியாம். இது அநுபவமுறை.

ஜீரணசக்தி.

சாப்பிடுகையில் படிப்பு முதலிய மனமுயற்சிகளைச் செய்கிறது ஜீரணத்தைக்கெடுக்கும். போஜனபந்தியில் மனதுக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்குஞ் சம்பாஷணை முதலானது ஜீரணத்திற்கு அநுகூலமானது. சாப்பிட்டவுடனே கடினமான தேக உழைப்பு அல்லது மனமுயற்சிகளைச் செய்கிறது ஜீரணத்தைத் தடைபண்ணும். சாப்பிட்டவுடனே சற்றுநேரம் நின்றுகொண்டிருக்கிறது, அல்லது மெதுவாகக் கொஞ்சம் உலாவுகிறது நல்லது.

அநேகர் போதுமான அளவு தண்ணீர் குடியாமல் சிலவகையான வியாதிகளுக்கு ஏதுவுண்டாக்குகிறார்கள். தண்ணீரைச் சாப்பிடுகிறதற்கு ஏற்றநேரம், சாப்பிடுமுன்னாவது, அல்லது சாப்பிடுகையிலாவது அல்லது, சாப்பிட்ட அரைமணி அல்லது ஒருமணிநேரத்திற்குப் பின்புதான். குடிக்கிறதற்கு ஏற்றது சுத்தமான ஊற்றுத்தண்ணீர்தான். ஆனால் சாராயம் முதலிய மதுபானங்களைச் சாதாரணமாய்ப் பானம்பண்ணுகிறவர்களைக்குறித்து என்ன சொல்லலாம்? அவர்கள் தங்கள் தேகத்தையும் ஆத்துமாவையும், மனைவிமக்களையும், முற்றிலும் நாசப்படுத்தவேண்டுமென்ற பலத்த தீர்மானத்தைக்கொண்டு எரித்துப்போடுகின்ற நெருப்புத் தண்ணீரைச் சாப்பிடுகிற விவேகிகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மேற்சொல்லிய ஜீரணசக்திக்குரிய அடியிற்குறித்திருக்கும் லேகியத்தை அனைவரும் கையாடினால் மிக நலமாம்.

சுகாதாரலேகியம்.

சுக்கு, வாய்ப்பு முதலியவைகள் நீக்கிச் சுத்திசெய்த பதிகாரிய சூரத்துநிலாவாரை, மஞ்சள்கடுக்காய்த்தோல், தான்றிக்காய்த்தோல்,

பாலிற் சுத்திசெய்து எடுத்த சீமை வெல்லிமுள்ளி வகை க-இ பலம்-கல. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி வகை க-இ பலம் - க, ஜாதிக்காய்க்காய்த்தோல், சேவல்சின்னி வகை க-இ பலம்-அரை பையனைக்கால், இவைகளையெல்லாம் வெய்யலில் காயவைத்து இடித்து வஸ்திரகாயம் செய்து ஒருபாத்திரத்திற்போட்டு, வாதுமைநெய் பலம்-கூ- அதில் விட்டு, காய்ச்சி நுரைநீக்கிச் சுத்திசெய்த தேன் பலம் - உக, கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் சூரணத்தில் விட்டுக் கைவிடாது செம்மையாய்ப் பிசைந்து பீங்கான்பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவும்.

பிரதிதினம் காலையில்மட்டும் ஒருதுபாயெடை சாப்பிட்டுவரவும். பிரயோஜனம்:—மலச்சிக்கலை நீக்கிப் பசியையுண்டாக்கும். மூளை, இருதயம், கால் முதலிய இராஜகருவிகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும். ஞாபகசக்தியை பலப்படுத்தும். இருமல், சுவாசம், சொறி சிரங்கு முதலியவைகளைப்போக்கித் தேகத்திற்கு ஆரோக்யத்தையுண்டுபண்ணும். இது காட்ட காட்ட குணமும் அதிகப்படும்.

முற்கூறிமுடித்த ஆகாயம், தண்ணீர், போஜனம் ஆகிய மூன்று சாதனங்களும் மனிதர்களின் சுகாதாரத்திற்கு மிக முக்கியமானவைகளன்றியும், அடியிற் குறிக்குமவைகளும் இன்றியமையாதனவாகையால் ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் செம்மையாய்க் கவனித்து அதன்படி யொழுகவேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் முக்கிய கடமை.

வீட்டிற்குள் எப்போதும் சுத்தமான ஆகாயம் வியாபிக்கச்செய்யுமுறை.

எவ்விடத்திலுஞ் சுத்தமான ஆகாயத்தில், 10,000-ல் நாலுபங்குத்தனை முன்சொல்லப்பட்ட விஷமுள்ள கரிவாயு சேர்ந்திருக்கின்றது. ஆனால் இந்த ஆகாயத்தை மனுஷன் சுவாசத்தினால் உட்கொண்டு, பின்பு அதை வெளியே விடும்பொழுது சுவாசிக்கப்பட்ட அந்த ஆகாயத்தில் கரிவாயு 10,000-ல் 400 - பங்காகின்றது, அதாவது 100-பங்கு அது அதிகப்படுகின்றது. கரிவாயு அதிகரித்த இந்தச் சுவாசிக்கப்பட்ட ஆகாயம் மறுபடியும் மனுஷன் சுவாசிக்கிறதற்கு ஏற்றதல்ல. ஆகையால் மனுஷன் ஒவ்வொருநிமிஷமும் தன்சுவாசத்திலிருந்துண்டாகிற கரிவாயுவால் விஷப்படுத்துகிற ஆகாயத்தை நீக்கும்படிக்கு அவனுக்கு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சுத்தமும் புதிதுமான ஆகாயம் வேண்டியது மிகவும் அவசியம். வைத்தியர்கள் சிறுவீடுகளிலிருக்கிற ஒவ்வொரு ஆளுக்கும் படுக்க இருக்கத்தக்கதாகக் குறைந்தது 400-கன அடியுள்ள இடம் வேண்டுமென்றும், பெரியவீடுகளி

லுள்ள ஒவ்வொரு ஆளுக்குக் குறைந்தது 1,000 - கன அடியுள்ள இடம் வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். (1,000-கன அடியுள்ள இடம்=10-அடி நீளம், 10-அடி அகலம், 10-அடி உயரமுள்ள இடம்) இந்தக் கணக்குகளின்படி நாம் செய்யக்கூடாதவிஷயத்தில் ஒவ்வொரு ஆளுக்கு எவ்வளவு இடத்தை நம்மாற் கொடுக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு இடத்தைக்கொடுத்து, அந்த இடத்திற்குள் தாராளமாய் எப்பொழுதும் புதிய ஆகாயம் செல்லும்படி செய்யவேண்டும்.

வீடுகளுக்குள் எப்பொழுதும் புதிய ஆகாயத்தைப் பிரவேசிக்கச் செய்யவேண்டியது எதற்காகவென்றால், விளக்குமுதலானவைகள் எரிகிறதினாலும், உள்ளே வாசம்பண்ணும் ஜனங்களுடைய சுவாசத்தினாலும், வேர்வையினாலும் உண்டாகிற விஷவாயுக்களை வீடுகளிலிருந்து வெளியே நீக்கிவிடுகிறதற்கும், சுகத்திற்கு அவசியமான சுத்தமுள்ள ஆகாயத்தை நாம் சுவாசிப்பதற்குந்தான். ஒவ்வொரு பெரிய ஆள் ஒருமணிநேரத்துக்குள் சுவாசத்தினாலும், வேர்வையினாலும், 960 - கன அங்குலமுள்ள கரிவாயுவையும்; 2½ பலம் அல்லது 7½-ரூபா நிறையுள்ள நீராவியையும் இன்னும் பல அசுத்தங்களையும் உண்டாக்குகிறான். இவையெல்லாவற்றையும் உட்பிரவேசிக்கிற புதிய ஆகாயம் நீக்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஒருவன் தன் உதடோன் சந்தமாய்த்தாம் படும்படியாக வாய் வைத்துத் தண்ணீர் குடித்த பாத்திரத்தில் மற்றொருவன் குடிக்கமாட்டேனென்று சொல்லத்தக்கதாகத் தங்கள் சுத்தத்தைக்குறித்து ஜனங்கள் பெருமைபாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு இடத்தில் ஜனங்கள் ஏகமாய் நெருங்கியிருந்து ஒருவன் சுவாசித்த ஆகாயத்தை மற்றொருவன் சுவாசித்து, ஒருவன் சுவாசக்கருவியாகிய நுரையீரலிலிருந்தும், தேகமுழுமையிலிருந்தும், ஒவ்வொருமணிநேரத்திற் புறப்படுகிற 1,000 - கன அங்குலமுள்ள கரிவாயுவையும், 2½ - பலமுள்ள நீராவியையும், இன்னும் பல அசுத்தங்களையும், மற்றொருவன் தன்னையறியாமல் உட்கொள்ளுகிறதாயிருந்தால், இந்த ஜனங்கள் தங்கள் சுத்தத்தைக்குறித்துப் பெருமைபாராட்டுகிறதெப்படி?

ஆட்கள் எப்பொழுதுங் கூடியிருக்கிறதும், நித்திரைபண்ணுகிறதுமான ஒவ்வொரு அறைக்கும் குறைந்தபட்சம் போதுமான அளவுள்ள இரண்டு ஜன்னல்களாவதிருக்கவேண்டும். இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்ததாய் எதிர்ச்சுவர்களிலிருப்பது அவசியம்; ஒரு ஜன்னல்வழியாய் உள்ளே வந்த காற்று எதிர் ஜன்னல்வழியாய் வெளி

யேபோக இடமில்லாவிட்டால், பின்னேயும் புதியகாற்று உள்ளே வர ஏதுவிராது. மழைகாலமுதலாய மிகுந்த குளிர்காலங்களைத்தவிர, மற்றக்காலங்களிலெல்லாம் இரவும் பகலும் ஜன்னல்முதலானவைகளைத் திறந்துவைப்பது மிகவும் அவசியம். குளிர்காலங்களிலும்கூட ஒரு அறையில் படுக்கிறவர்கள் ஜன்னலுக்கு எதிரேபடுக்காமல் பக்கங்களில் படுத்துக்கொண்டு, ஜன்னல்களைத் திறந்துவிட்டு, நெருக்கமான வலைபோன்ற சிறுதுவாரங்களுள்ளதாய், மூங்கில் குச்சிகளால் செய்யப்பட்ட தட்டிகளைக்கொண்டு ஜன்னல்களை மூடினால், குளிர்ந்தகாற்றுப் பலமாய் உட்பிரவேசியாமல், நோய் வருகிறதற்கு ஏதுவுண்டு. அளவாயிருக்கவேண்டுமென்றால், கொஞ்சம் நெருப்பை உண்டாக்கிப் படுக்கைக்குத் தூரமானவிடத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்பொழுது புதிதாய் உட்பிரவேசிக்கிற குளிர்ந்த காற்றினுடைய குளிர்ச்சி நீக்கப்பட, சுவாசத்தினாலும் எரிகிற நெருப்பினாலுண்டாகிற விஷவாயுக்கள் திறக்கப்பட்ட ஜன்னல்களின் வழியாய் வெளியே போய்விடும்.

அநேகர் ஜலதோஷத்திற்குப்பயந்து கதவு ஜன்னல்களை நன்றாய் அடைத்துப் போடுகிறார்கள். ஆனால் ஜலதோஷமுதலானவைகள் எப்பொழுது வருமென்றால் உள்ளேயிருக்கிற ஜனங்கள் போதுமான நல்ல ஆகாயமில்லாமையால் அனல்கொண்டிருக்கும்பொழுதுதான், எவ்வகையாலாவது அவர்கள்மேல் குளிர்ந்தகாற்று படுகிறதாயிருந்தால் ஜலதோஷமுதலானவைகள் உண்டாகும். அப்படியில்லாமல் தாராளமாய் வீட்டுக்குள் புதிய ஆகாயம் வருமானால் அது ஒரு தீமையையுஞ் செய்யாமல் சுகத்தையே கொடுக்கும். அனலான வீட்டுக்குள் வெகுநேரமிருந்து விட்டாவது, வெந்நீரில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டாவது, உடனே வெளியே குளிர்ந்தகாற்றுக்கு எதிரேவந்தால் ஜலதோஷமுண்டாகிறது மிகவும் வழக்கம். சிலர் கதவு ஜன்னல்களை நன்றாயடைத்துவிட்டு, காற்றில்லாமையால் சற்று அனல்கொண்ட அறைகளில் படுத்துக்கொண்டு, சின்னத்துவாரத்தின் வழியாய்க் குளிர்ந்தகாற்றுத் தங்கள் தேகத்தில் ஒருபக்கத்தின்மேல்மாத்திரம் படும்படி செய்கிறார்கள். இதனால் அந்த பக்கத்து உணர்ச்சியற்றுப்போய்த் திமிர்வாதமுதலான வியாதிகள் வருவதுண்டு.

துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாயுக்களை நீக்குமுறை.

துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாயுக்களை நீக்கும்படிக்குச் சனங்கள் சாம்பிராணி முதலான வாசனை பதார்த்தங்களை உபயோகிக்கிறார்கள்,

இது பெரிய அறிவீனம். இந்த வாசனைப்பதார்த்தங்களால் விஷவாயுக்களின் நாற்றம் மூக்கினால் உணரப்படாமற் போகுமேதவிர, அவைகளால் வருங்கேடுகள் ஒருக்காலும் நீங்காது. ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா வனாந்தரங்களிலுள்ள நெருப்புக்கோழியென்னும் ஒருபெரியபட்சி தனக்கு எதாவது ஒருமோசம் வருகிறபொழுது, தன் தலையை மணலுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு, அந்த மோசத்தைத் தான் பாராததினாலே அது நீங்கிப்போய்விட்டதென்று புத்தியீனமாய் நினைக்கிறதுபோலும், விஷத்தைக் கசப்புத்தோன்றாமல் சர்க்கரை கலந்து சாப்பிட்டாற்போலும், ஜனங்கள் துர்க்கந்தமுள்ள விஷவாயுக்களைச் சிலவாசனைகளால் தங்களுக்குத் தெரியாமற்செய்வதுகொண்டே, அவைகளினால் வரும் கேடுகள் நீங்கிப்போய்விட்டன என்று நினைக்கிறார்கள். விஷவாயுக்கள் வாசனைகளால் மறைந்திருந்தபோதிலும் அவைகள் ஜனங்களைச் சேதப்படுத்துவதில் கொஞ்சமேனும் குறைவுபடாது. ஜனங்கள் தங்கள் வீடுகளிலும் அவைகளுக்குச் சமீபித்த இடங்களிலுமிருக்கிற அசுத்தங்களை நீக்கிப்போடுவதற்குப் பதிலாக, அவைகளிலிருந்துவரும் கெட்ட நாற்றம் தங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கும்படிக்கு வீடுகளில் வாசனைகளைப் பிரயோகிக்கிறது எவ்வளவு அறிவீனம்.

துர்க்கந்தமும் விஷமுமான வாயுக்களை நீக்குவதற்கான தகுந்த பிரயோகங்களென்னவென்றால், முதலாவது-தேகம், வஸ்திரம், வீடு முதலானவைகளை மிகவும் சுத்தமாகவைத்துக்கொள்ளுதல். இரண்டாவது-எப்பொழுதும் போதுமானபடி சுத்தமும் புதியதுமான ஆகாயம் வீடெங்கும் வியாபிக்கும்படி செய்துகொள்ளுதல். தினந்தோறும் தரித்திருந்த வஸ்திரங்களையும், படுக்கைச்சாமான்களையும் நன்றாய் உதறிப் பின்பு வெளியே ஆகாயத்திலும், வெளிச்சத்திலும் சற்றுநேரம் விரித்துவைத்திருந்து அசுத்தங்களெல்லாம் நீக்கிவிடல். மூன்றாவது - புதிதாய்ச் செய்யப்பட்ட அடுப்புக்கரி, இது விஷவாயுக்களை நீக்குதற்கு மிகவும் முக்கிய கருவி. இதை நன்றாய்ப்பொடித்து, அனேக பவைகளில் போட்டு, நாற்றங்கள் விஷவாயுக்கள் உண்டாகத்தக்க இடங்களிலெல்லாம் தூவிவைக்கவேண்டும். முக்கியமாய்ச் சலதாரை, கக்கூஸ், வியாதிக்காரர்படுக்கை முதலான இடங்களில் இதைப் பிரயோகிக்கலாம். கொஞ்சநாளைக்கொருதடவை பழைய கரிப்பொடியை நீக்கிப் புதிய கரிப்பொடியைப் போடவேண்டும். கரியானது விஷவாயுக்களை உறிஞ்சித் தனக்குள் அடக்கிப்போடுகின்றது. சில விஷவாயுக்களில் அது தன்னிலும், 90 பங்குக்கதிகமான அளவுள்ள

வாயுவைத் தனக்குள் அடக்குகின்றது. நாலாவது - காய்ந்து தூளாக்கப்பட்ட களிமண், இதைக்கக்கூசுகளிலுள்ள அசுத்தங்களில் போதுமானபடி போட்டால், துர்க்கந்தத்தை விஷவாயுக்களும் சற்றேனும் உண்டாகமாட்டாது. இதைத்தான் சென்னபட்டணம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள கக்கூசுகளில் பிரயோகிக்கிறார்கள். ஐந்தாவது-சுண்ணாம்புத்தண்ணீர் இது மலினவாசனையையும், பின்னும் பல ஏதுக்களாலுண்டாகிற கொடிய விஷவாயுவாகிய கரிவாயுவை முற்றிலும் நீக்கத்தக்கது. ஆகையால் அடிக்கடி சுவர்களை நன்றாய் வெள்ளையடிக்கவேண்டியது. ஆறாவது - ஒரு பாத்திரத்தில் நெருப்புத்தங்கு கந்தகத்தைவைத்து, அதன்பேரில் கொஞ்சம் உப்பைப்போட்டுச் சுத்தமாக்கவேண்டிய அறைகளில் வைத்தால் அசுத்தவாயுக்கள் நீங்கும். ஏழாவது - சென்னபட்டணத்தில் சொற்பக்கிரயத்துக்கு வாங்கத்தக்க (Norton's Fluid.) நார்டன்ஸ் பிளுயிட் என்கிற ஒருவாசனைத்தண்ணீரும், (Mc Dougald's disinfecting Powder.) மெக்டூகல்ஸ் பவுடர் என்கிற ஒருவகைத்தூளும் மிகவும் விசேஷமானவைகள். இவைகளை வியாதிக்காரர் படுக்கைமுதலான இடங்களில் பிரயோகித்தால் கொடிய விஷவாயுக்களெல்லாம் முற்றிலும் நீங்கிப்போகும்.

தேகமுயற்சி.

பொதுவான ஜனங்களுக்கு நல்ல தேகமுயற்சியினால் வரும் ஆச்சரியமான நன்மைகள் எவ்வளவென்று சற்றேனுந் தெரியாது. அது சுகத்தைக் காப்பாற்றுவதில் மகாசக்தியுள்ளது. அது வயிற்றில் நல்ல பசியையுண்டாக்கிப் போஜனத்தை லகுவாயுஞ் செம்மையாயுஞ் சீரணமாகச்செய்யும். மேலும் அதனால் இரத்தஞ் சுத்தமாகித் தேகமெங்கும் நன்றாய் ஓடுகிறதற்கு ஏதுவுண்டு. வெளிப்புறங்களிலுள்ள சுத்தமான ஆகாயத்தில் ஒழுங்காகத் தேகமுயற்சி செய்யாதவர்களுக்கு நல்ல சுகமே கிடைக்கமாட்டாது. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய தேகம் ஒருவேளை ஸ்தூலித்ததாயிருக்கும்போதிலும் அது மிகவும் பலவீனமுள்ளதாயும் வெளிறினதாயுமிருக்கும். தேகமுயற்சியில்லாதவர்கள் மனதில் யாதொரு உற்சாகமுஞ் சந்தோஷமுமில்லாமல், அவர்கள் எப்பொழுதும் தளர்ச்சியுள்ளவர்களாயும் தேகமனமுயற்சிகளுக்கு மிகவும் வெறுப்புள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் தேகத்திலிருந்து மல - ஜல - சுவேதமுதலாகிய பல தேகக்கழிவுகள் தாராளமாய் வெளியே போகிறதற்கு ஏதுவிராது. அதனால் அவர்களுக்கு அடிக்கடி பலவீனங்கள் உண்டாகும்.

தேகமுயற்சி சரீரத்திற்குப் பூரணசுகத்தையும், பலத்தையுமுண்டாக்குகிறதுபோலவே, அது மனதத்துவங்களையுங்கூட மிகவும் பலப்படுத்திக் கூர்மையாக்குகின்றது. ஆகையால் படிப்பு முதலிய மனமுயற்சிகளைச் செய்கிறவர்கள் தங்கள் முயற்சிகளில் சித்தி பெறவேண்டுமென்றால், கூடவும் ஒழுங்காய்ப் போதுமான தேகமுயற்சி செய்யவேண்டும். புத்திகூர்மையும் திறமையுமுள்ள அநேக கல்விமான்கள் தங்கள் தேகசுகத்தைப்பற்றிச் சற்றேனுங் கவலைப்படாமல் தங்கள் படிப்புகளையே அதிக வைராக்கியத்தோடு நடத்தினதினால், கொஞ்சகாலத்திற்குள் பலவிதமான பலவீனங்களையடைந்து, படிப்பில் தாங்கள் மிகவும் ஆசித்திருந்த சித்தியையும் பெறாமல், பலவியாதிகளுக்குள்ளாகிச் சிலவேளைகளில் அகாலமரணத்தையுமடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்கள் ஏற்றகாலத்திலேயே தேகசுகத்திற்கு அநுகூலமான சரீர முயற்சி முதலான பல நல்ல எத்தனங்களைச் சரியானபடி கையாடியிருப்பார்களேயானால், அவர்கள் சுகத்தையுஞ் சிறப்பையும் வெகுகாலம் அநுபவித்துக்கொண்டு, கல்வியிலும் மகாவல்லவர்களாகி, மிகுந்த கீர்த்திப்பிரதாபம் அடைந்திருப்பார்களென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

மேலுந் தேகமுயற்சியானது நோய் அணுகாதபடிக்குச் சரீரத்தைக்காப்பாற்றுவதுமன்றி, சிலவேளைகளில் முன்னுள்ள வியாதிகளிலுஞ் சிலவற்றை லகுவாய் நீங்கிப்போகும்படியுஞ் செய்கின்றது. தேகமுயற்சியினால் விளையும் நன்மைகளில் பத்தில் ஒருபங்காகிலும் ஏதாவதொரு மருந்தினாலுண்டாகுமென்றால், ஜனங்களெல்லாரும் அம்மருந்தைச் சம்பாதிக்கும்படிக்குப் படாதபிரயாசமெல்லாம் பட்டுத் தங்கள் பொருள்களெல்லாவற்றையுங்கூடச் செலவழிக்கச் சம்மதிப்பார்களென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

தேகமுயற்சிகளின் பலவகைகளுண்டு. முதலாவது-சுத்தமான ஆகாயத்தில் உலாவுதல், இது மிகவும் நல்ல தேகமுயற்சி. இதைப் போல எல்லாராலுஞ் செய்யக்கூடியதும், சரீர அவயவங்களெல்லாவற்றையும் அசைப்பதற்குத்தக்கதுமான நல்ல தேகமுயற்சி வேறொன்றுமில்லை. இதை அதிகப்பிரயோசனத்தோடு செய்யவேண்டுமென்றால், கீழே காட்டிய சில யோசனைகளின்படியே நடக்கவேண்டும்.

1-வது. ஊருக்கு வெளியே சுத்தமான ஆகாயமுள்ள இடங்களில்தான் உலாவவேண்டும்.

2-வது. நாடோறும் மிகவும் ஒழுங்காய் உலாவவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், உலாவுதலினாலுண்டாகும் பிரயோஜனம் நன்றாய்த்தோன்றமாட்டாது. தொடர்ச்சியாய் ஒழுங்காய் உலாவிவந்து, அதனாலுண்டாகுஞ் சுகத்தையுஞ் சந்தோஷத்தையும் அநுபவித்தவர்கள் பின்பு அதை ஒருக்காலும் விட்டுவிடமாட்டார்கள்.

3-வது. நாடோறுங் குறைந்தது 2 - மணிநேரமாவது உலாவ வேண்டும். முதலில் இவ்வளவு அதிகநேரம் உலாவ ஏலாவிட்டாலும், சீக்கிரத்தில் அப்படிச்செய்யப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும்.

4-வது. உலாவுகிறதற்கு நல்லநேரம் உதயமும், சாயந்தரமுந் தான், சற்று பகல் வெளிச்சமிருக்கும்பொழுதே தேகமுயற்சி செய்யக்கூடுமானால் உத்தமம். ஏனெனில், இரவிலுள்ள ஆகாயம் சுகத்திற்கு அவ்வளவாய் ஏற்றதல்ல. மேலும் வெறும் வயிறாயிருக்கையில் தேகமுயற்சி செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம். சாப்பிட்ட பின் குறைந்தது மூன்றுமணிநேரமானதின்பேரில்தான் எந்தத் தேகமுயற்சியையுஞ் செய்யவேண்டும்.

5-வது. உலாவுகையில் புஜங்களைச் சற்று பின்னுக்கவைத்து, மார்பைக் கூடிய அளவு விரிந்திருக்கும்படி செய்தால், நெஞ்சிற்குள்ளிருக்குஞ் சுவாசக்கருவி தாராளமாய் இயங்க இடமிருக்கும். அதனால் சுகத்திற்கு அதிக அநுகூலமுண்டாகும்.

6-வது. உலாவுகையில் வழக்கமாயுள்ள கவலைகளை அல்லது படிப்பு முதலிய மனமுயற்சிகளையெல்லாம் முற்றிலும் நீக்கிவிட்டு, மனதை இளைப்பாறும்படி செய்யாவிட்டால், உலாவுதலினால் வரும் பிரயோஜனம் மிகவும் குறைந்துபோம். இதற்காக உலாவப்போகையில் இன்பமான சம்பாஷணைகளைச் செய்யத்தக்க நல்ல சிநேகிதரைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அல்லது விருக்ஷங்கள் முதலிய கண்ணுக்கு இன்பத்தையும், மனதிற்குச் சந்தோஷத்தையுங் கொடுக்கத் தக்க காட்சிகள் நிறைந்த இடங்களுக்குப்போய் உலாவினால், சரீரத்துக்குச் சுகமும் பலனுமுண்டாகிறதோடுகூட, பலவகையான மனக்கவலைகளால் சோர்ந்துபோன மனதிற்கு இளைப்பாறுதலுண்டாகி, அதன் சக்திகள் புதுப்பெலனை அடைந்து நூதனமான முயற்சிகளை உற்சாகத்தோடு செய்யத் திராணியுள்ளவைகளாகும்.

குதிரைச் சவாரிசெய்கிறதும் நல்ல தேகமுயற்சிதான். அதனால் இன்பமுள்ள காட்சிகள் நிறைந்த தூரமான இடங்களுக்குச் சொந்த

நேரத்திற்குள்போய்த் தேகத்திற்கும், மனதிற்கும் சுகத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டுவர ஏதுவுண்டு.

பிரானல் அல்லது வேறெந்த முரட்டுத்துணியைக்கொண்டு, தானாகவாவது, அல்லது வேறொரு ஆளைக்கொண்டாவது 15 - அல்லது 30 - நிமிஷநேரத்திற்குத் தேகமுழுமையையும் நன்றாய்த் தேய்த்துக்கொள்ளுகிறது சுகத்தை யுண்டாக்கத்தக்க நல்ல எத்தனம். இதைப் பலவீனமுள்ளவர்கள் வெளியேபோய்த் தேகமுயற்சி செய்ய ஏதுவில்லாதிருக்கும்பொழுது கையாடலாம். இப்படித் தேகத்தைத் தேய்த்துக்கொள்ளுகிறதினால் இரத்த ஓட்டத்திற்கும், ஜீரணத்திற்கும், வேர்வையுண்டாவதற்கும் மிகவும் அநுகூலமுண்டாகும். இதை உதயமும் சாயுங்காலமுங் கையாடலாம். நித்திரைவராமல் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் படுக்கைநேரத்திற்குச் சற்று முன்னாவது, அல்லது படுக்கையிலிருக்கும்பொழுதாவது, 15 - அல்லது 20 - நிமிஷத்திற்கு மேலே கண்ட பிரகாரம் தேகமுழுமையும் நன்றாய்த் தேய்த்துக்கொண்டால், உடனே வேர்வையுண்டாகிச் சுகமான நித்திரை வருகிறதற்கு ஏதுவுண்டு.

இவைகளைத்தவிர கிரிக்கெட்பந்து விளையாடல், ஓடுதல், களைவாவென்னும் மரக்கட்டைகளைச் சுற்றுதல், தோட்டவேலை முதலிய பல தேகமுயற்சிகளைச்செய்தல் ஆகிய இவைகளைப் பிரியத்திற்கும், மற்ற ஏதுக்களுக்குந் தக்கபடி கையாடலாம். இவ்விதமாய்த் தேகாப்பியாசத்தைக் கையாடி வருவதனால், சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அவயவங்களுக்கும் பலமுண்டாய்த் தேகதிடகாத்திரனாய் வியாதிகள் தேகத்திலணுகாதிருப்பதன்றியும், சோம்பற்றனத்தினாலும் அஜாக்கிரதையினாலும் ஏற்கனவே ஒட்டியிருக்கும் வியாதியும் கிட்டாய்ப் பறந்துபோகும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில் வருங்கதையைக் காண்க.

ஒரு தனவந்தன் ஓரின்பமான விடியற்காலையில் ஒருபட்டு மூட்டாக்கு சுற்றிக்கொண்டு சோர்ந்த முகத்தோடு ஒருவைத்தியர் வீட்டுக் கதவைத்தட்டினான். ஒருவேலைக்காரன் உள்ளிருந்துவந்து வைத்தியர் தோட்டத்தில் வேலைசெய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தான். தனவான் தோட்டத்துக்குப்போய் அங்ஙனம் வைத்தியர் தன் பயிர்களுக்குக் களையெடுத்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, ஒரு கூலி ஆள்வைத்து வேலைசெய்யாமல் வைத்தியர் தானே தேகசிரமத்துடன் இவ்வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறாரே, இது இவருடைய அந்தஸ்த்துக்கு எவ்வளவு குறைவான காரியம் என்றெண்

னிபோதிலும், அதைக்குறித்து ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் தான் கோரி வந்த விஷயத்தைக்குறித்து சுருங்கின முகத்தோடு, அவ்வைத்தியனைநோக்கி. "ஐயா வைத்தியரே! என்தேகம் ரொம்பவும் அசதியாயிருக்கிறது, தலைநோகிறது, பசியில்லை, சாப்பிடக்கூடிய சொற்ப அளவு போஜனமும் சரிவர ஜீரணசக்தியாகி வருகிறதில்லை. இத்துன்பத்தினால் யாதொரு வேலையைக் கவனிப்பதற்குஞ் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன், இதற்குப் பல வைத்தியரிடத்திலும் அவிழ்தம் சாப்பிட்டும் குணங்காணாமையினால் தங்களிடம் வந்தேன், தயவாய் இதற்குத்தக்க அவுஷதமும் பரிமாறும்படி வேண்டுகின்றேன்" என்றான். அதற்கு வைத்தியர் "நல்லது இவ்வியாதியை சௌக்கியப்படுத்திவிட்டால் நீர் எனக்கென்ன வெகுமதி கொடுப்பீர்?" என்று கேட்டார். தனவந்தன் "அவுஷதத்திற்குத் தாங்கள் குறிப்பிடுகிற தொகையையும் தங்களுக்கு இனாமாக ரூபாய் ஐம்பதும் சேர்த்துக் கொடுப்பேன்" என்றான்.

வைத்தியர் "அப்படியானால் நான் சொல்லும் பணிவிடைகளையும் கேட்கவேண்டும்" என்றார். அதற்கும் தனவான் உடன்பட்டதன்மேல் வைத்தியர் அவனை நோக்கி. "நீர் இன்றுமுதல் பதினைந்துநாளைக்கு அதிகாலையில் இங்குவந்து பிரதிதினம் ஒவ்வொருமணி நேரம் என்னுடைய தோட்டவேலைகளைப் பார்த்துவரவேண்டியது, அதற்குப்பிறகு உமக்குத்தக்க அவுஷதம் தருவேன்" என்றார். கிஞ்சித்தும் வேலைசெய்யாமல் சொகுசாய்க் காலங்கழித்துவந்த தனவந்தன் தடுத்துப்பேச வழியில்லாமல் பெரிய மனவருத்தத்தோடு சம்மதித்துக்கொண்டான். அன்றுமுதல் காலையில் ஒவ்வொரு மணி நேரம் தோட்டவேலை செய்துவந்ததில் 8 - நாள் பரியந்தம் பெரிய கஷ்டமாகவே யிருந்தது. அதன்பிறகு கஷ்டமில்லாமல் இலேசாய் வேலைபார்த்துவந்தான், பதினைந்துநாள் முடிகிறதற்கு முன்னமே இவனுக்குண்டாயிருந்த அசதி தலைநோய் முதலிய வியாதிகளெல்லாம் நிவாரணமாகி அதிக சுறுசுறுப்பும் மனமுயற்சியும் தேகத்தில் தேஜசும் அலங்கரிப்பு முடையவனாகி ஜீரணசக்தியொழுங்குபட்டுச் சுகதேகியானான், பதினைந்தாநாள் வைத்தியர் அவனைநோக்கி நீர் "இதுவரையில் வேலைசெய்தது போதும், நாளைமுதல் உமக்கு அவுஷதம் தருவேன்" என்றார். அதற்கு யாதொன்றும் பதில் சொல்லாமல் தனவந்தன் வீட்டுக்குப்போய் மறுநாட்காலையில் ரூபாய் 200 - எடுத்துக்கொண்டு வைத்தியரிடத்திற்போய் "ஐயா பண்டிதரே! தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தை யான் எவ்விதம் புகழ்வேன். மந்

திரத்தால் மாங்காய் விழும் என்பதைப் பொய்யாக்கித் தந்திரத்தால் சகலகாரியமும் ஜயங்கொள்ளலாம் என்பதை உண்மைகொண்டேன். நான் அனேகம் திரவியங்களை விரயமாக்கிப் பிரயோஜனமின்றிப் பல மருந்துகளைத் தின்று பலநாள் துன்புற்றிருந்த நோயை வெகுலேசாய் அவுஷதப் பிரயோகமின்றித் தேகமுயற்சியொன்றினால் ஆரோக்கியமடையச்செய்தீர், இதற்கெக்காலத்திலும் நன்றியறிந்த வுடையவனாயிருப்பேன். நான் சோம்பற்றனத்தினால் நாள்களைக் கழித்துவந்தபடியினால் தாங்கள் முதலில் தோட்டவேலைசெய்ய என்னைக் கட்டளையிட்டபோது எனக்கு வெறுப்பாயிருந்ததன்றியும், தாங்கள் இவ்வேலையெடுக்கும்போதும் இதைக் குறைவான வேலையென்றே எண்ணினேன். இதனுடைய அருமை இப்போதுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது, இனி எக்காலத்திலும் பிரதிதினம் தங்கள் தோட்டத்தில் ஒவ்வொரு மணிநேரம் வேலைசெய்ய எனக்கு உத்தரவு தரவேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதுடன், ரூபாய் இருநூறும் அவருக்கு இனாமாகக் கொடுத்துவிட்டு அன்றுமுதல் ஒவ்வொருமணிநேரம் காலையில் தேகாப்பியாசம் செய்துவந்து, பிறகு எக்காலத்திலும் சுகதேகியாகவேயிருந்தான். ஆகையால் முற்கூறியுள்ளபடி தேகாப்பியாசத்தை ஒவ்வொருவரும் கைக்கொண்டுவந்தால் தேகசுகத்தோடு வாழலாம்.

நித்திரை.

நல்ல நித்திரையானது, நமது தேகத்தில் தினந்தோறும் தேய்ந்து பலவீனப்படுகிற யந்திரக வெல்லாவற்றிற்கும் நூதனவலுவை யுண்டாக்குகின்றது. மேலும் நல்ல நித்திரைவேளைகளில்தான் போஜனஞ் சரியானபடி ஜீரணமாகி உடலில் சார்ந்து தேகத்தை வளரச்செய்கின்றது. அப்போதுதான் வேர்வை சரியான அளவு உண்டாகித் தேகக்கழிவுகளை வெளியே நீக்குகின்றது. பின்னும் நித்திரையானது கலைகள் முதலான பல மனமுயற்சிகளால் சோர்ந்துபோன மனோதத்துவங்களுக்கு இளைப்பாறுதலையும், நூதனபலத்தையுங் கொடுக்கிறது. ஆகையால் சகலரும் முக்கியமாய் விசேஷ தேக உழைப்பு, அல்லது மன உழைப்புள்ளவர்கள் நல்ல நித்திரையை அனுபவிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

நல்ல முயற்சியுள்ளவர்களுக்குத் தினந்தோறும் 6 - அல்லது 7 - மணிநேர நித்திரை வேண்டியது அவசியம். யாதொரு வியாதியுமற்ற சுகதேகிகளுக்கும் 6- அல்லது 7 - மணிநேர நித்திரை தாராளமாய்ப்போதும். அதற்குக் குறைந்தாலும் கெடுதிதான், கூடினாலும் கெடுதான். நடு இராத்திரி 12 - மணிநேரத்திற்கு முன்னுள்ள ஒரு

மணிநேர நித்திரையினால் வருஞ் சுகம் அதற்குப் பின்னுள்ள இரண்டுமணிநேர நித்திரையினாலுண்டாகாததினால், எப்பொழுதும் நித்திரைக்குப்போகும் நேரம் இராத்திரி 10 - மணிக்கு மேற்படாமலிருக்கும்படி பார்க்கவேண்டும். 10½ மணிக்குப் படுத்துக்கொண்டு, உதயம் 5 - மணிக்குள்ளாக எழுந்திருக்கிற வழக்கம் சுகத்திற்கு மிகவும் நல்லது. நீடிய சுகத்தையும் ஆயுளையும் அநுபவித்தவர்களில் அநேகர் முன்னேரத்திலேயே படுக்கைக்குப்போய் அதிகாலையிலே யெழுந்திருக்கிற நல்ல வழக்கத்தை அநுசரித்து வந்தவர்கள்தான். சிலர் பழைய பழக்கங்களினாலாவது அல்லது வேடிக்கை உல்லாசங்களுக்குரிய கெட்ட பழக்கங்களினாலாவது இரவை எல்லாங் கழித்துப்போட்டு, பகலில் நெடுநேர நித்திரை செய்துவருகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் இயல்பின் பிரமாணத்திற்கு விரோதமாய்ப் பகலை இரவாக மாற்றுகிறதினால் யாதொரு தீமையுமில்லையென்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் காரியம் அப்படியல்ல. நடு இராத்திரியில் நித்திரை செய்யும்பொழுது தேகத்தினின்று விசேஷித்த ஒருவகை வேர்வையுண்டாகிறதுண்டு. அதனால்தான் சரீரத்திற்கு விசேஷ சுகமுண்டாகிறது. மற்றெந்தநேர நித்திரையிலும் இந்த விசேஷித்த வேர்வையுண்டாகிறதில்லாமையால் அந்நித்திரையினால் பெருஞ் சுகம் வருகிறதுமில்லை. இதனால் இராத்திரி முன்னேரத்திலேயே படுக்கைக்குப் போகாமலிருப்பதால் சுகத்திற்கு அதிக கஷ்டம் நேரிடுவதுண்டு.

இராத்திரிகளில் நல்ல நித்திரை யடையவேண்டுமென்றால், பின்னே காட்டிய யோசனைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

1-வது. பகலில் போதுமான அளவு தேகமுயற்சியைச் செய்திருக்கவேண்டும். அவசியமானால் முந்தின அதிகாரத்திற் சொல்லியபடி படுக்கை நேரத்திற்குமுன் தேகத்தை நன்றாய்த் தேய்த்துக்கொள்ளலாம்.

2-வது. அவசியமின்றிப் பகலில் நித்திரைசெய்கின்ற தகாத பழக்கத்தை விட்டுவிடவேண்டும்.

3 வது. இராச்சாப்பாடு கொஞ்சமாயும் லேசில் ஜீரணமாகத்தக்கதாயு மிருக்கவேண்டும்.

4-வது. படுக்கை நேரத்திற்கு முன்னதாகவே கவலைகள் முதலியவற்றைக் கூடியமட்டும் நீக்கிவிட்டு மனதை அமைதியா யிருக்கச்செய்யவேண்டும்.

5 வது. படுக்கை அறையில் எப்பொழுதுந் தாராளமாய்ச் சுத்தமும் புதிதுமான ஆகாயம் பிரவேசித்துக்கொண்டேயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். சிலர் நித்திரை செய்யும்பொழுது துணிகளைப்போட்டுத் தங்கள் முகங்களை நன்றாய் மூடிக்கொண்டு, தாங்கள் சுவாசித்துவிட்ட விஷமான சுவாசத்தையே மென்மேலும் உட்கொள்ளுகிறார்கள். இது மகா மோசமான காரியம். ஆகையினால் இதுவிஷயங்களைச் செவ்வையா யாலோசித்துச் சுகாதாரத்திற்கு எ[illegible]வாய நித்திரை கொள்ளவும், தகாத நித்திரையை நீக்கவும் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

வீடுகட்டவேண்டிய இடம்.

தேகசுகத்திற் கநுகூலமாயிருக்கத்தக்க வீடு வேண்டுமென்றால், ஆறு - குளம் முதலிய தண்ணீருள்ள இடங்களுக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற பள்ளமும் எப்பொழுதும் ஈரிக்கதுமான தரையின்மேல் வீட்டைக் கட்டக்கூடாது. அப்படிச்செய்தால் சரீரசுகத்திற்கு அடிக்கடி இடையூறுகளுண்டாகிப் பெரிய வியாதிகள் அணுகுவதற்கேதுவுண்டு. எப்பொழுதும் உலர்ந்திருக்கிற தரையுள்ளதும், பொடிக்கற்களாகிய பாறைக் கல்லுள்ளதும், களிமண்ணில்லாத மணல்தரையுள்ளதுமான இடங்களும், உயர்ந்த மேடான இடங்களுமாகிய இவைகளெல்லாம் சுகம்பொருந்திய வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு மிகவும் ஏற்ற இடங்கள். மெத்தை வீடுகளிலுள்ள மேல் அறைகளில் கூடியமட்டும் சுத்தமான ஆகாயம் வருகிறதற் கேதுவிருக்கிறதனால் அவ்வீடுகள் சுகத்திற்கு அதிக அநுகூலமானவை.

ஒட்டுவாரொட்டி வியாதிகளைப்பற்றியது.

ஒட்டுவாரொட்டி விஷவியாதிகள் நடக்கும்பொழுது ஜனங்கள் செய்யவேண்டிய சில நல்ல பிரயத்தனங்களென்னவென்றால்:—

1-வது. கூடியமட்டும் தேகத்தை எப்பொழுதுஞ் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அநேக தொத்துவியாதிகளின் விஷங்கள் ஆகாயத்தோடு கலந்து, முதலாவது நமது தேகத்தின்மேல் ஒட்டிக் கொஞ்சநேரமான பின்புதான் சரீரத்திற்குள் பிரவேசிக்கின்றன. ஆகையால் அடிக்கடி தேகத்தைத் தண்ணீரைக்கொண்டு சுத்தம் பண்ணுவதானால் தோலின்மேல் ஒட்டியிருக்கும் விஷங்கள் உள்ளே செல்லுகிறதற்குமுன் வெளியே நீக்கப்படுவதற் கேதுவுண்டு. இதனிமித்தம் நாடோறும் ஸ்நானம்பண்ணித் தேகத்தை நன்றாய்ச் சுத்தம்பண்ணுகிறதுந்தவிர, வெளியேபோய் வீட்டுக்கு வந்த

பின் கூடிய சமயங்களிலெல்லாம் முகம், வாய், கை, கால், உடம்பு முதலியவற்றைக் கொஞ்சம் சுத்தஜலத்தால் கழுவிப் பின்பு சுத்தமான துணியினால் துடைத்துக்கொண்டால், தேகத்தின்மேல் படிந்திருக்கும் அசுத்தங்கள் நீங்கிப்போவதற்கும் சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியமுண்டாவதற்கும் ஏதுவுண்டு.

2-வது. எப்பொருளிலும் விசேஷ சுத்தத்தை நாடவேண்டும். மிகவும் சுத்தமான போஜனபதார்த்தங்களைச் சாப்பிடவேண்டும். சுத்தமான தண்ணீரைக் குடிக்கவேண்டும். தரித்திருக்கும் வஸ்திரங்களையும், படுக்கையைச்சேர்ந்த துணிமுதலியவற்றையும் மிகவுஞ் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். வீட்டின் முன்வாசல், பின்வாசல்களிலும் வீட்டுக்குச் சமீபமான மற்ற இடங்களிலும் கொஞ்சமேனும் நாற்றங்களும் அசுத்த பதார்த்தங்களு மிராதபடிக்கு மிகவும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும்.

3-வது. வீட்டுக்குள், விசேஷமாய்ப்படுக்கிற அறைகளிலே எப்பொழுதும் போதுமான அளவு சுத்த ஆகாயம் பிரவேசிக்கும்படி ஜன்னல் முதலியவற்றை எக்காலத்துந் திறந்துவைத்திருக்கவேண்டும்.

4-வது. பொதுவான ஜனங்களுக்குத் தோன்றியிருக்கிற சில வழிகளால் தொத்துவியாதிகள் அவர்களை அணுகுவதுண்டு. முதலாவது - சென்னபட்டணத்தைப்போலொத்த பெரியபட்டணங்களில் சொற்பக்கூலிக்கு அகப்படத்தக்க ஜட்காவண்டி முதலான பலவகை கேவலமான வண்டிகளிலும், பல்லக்குகளிலும், சகலவகையான ஜனங்களும், சிலசமயங்களில் விஷபேதி, வைசூரி முதலிய பல கொடிய தொத்துவியாதிகளுள்ளவர்களும் ஏறிப்போகிறபடியால், அவ்வண்டி முதலியவற்றில் தொத்துவியாதிகளின் விஷங்கள் ஒட்டியிருந்து பின்னாலே அறியாது அவைகளில் ஏறிப்போகிறவர்களுக்குச் சேதத்தை வருவிக்கிறதாயிருக்கும். இரண்டாவது சகலருடைய கைகளிலும், சிலசமயங்களில் குஷ்டரோகம் முதலிய கொடிய தொத்துவியாதிகளுள்ளவர்களுடைய கைகளிலும் போய்த்திரும்பி வருகிற செம்புக்காசு முதலிய பணங்களின் மூலமாயும் தொத்துவியாதிகள் ஒருவரிடத்திலிருந்து மற்றவரிடத்திற்குப்போகிறதுண்டு. மூன்றாவது - வீடுகளில் வளர்க்கிற நாய் முதலிய மிருகங்களைக் கவலையாய்ப் பாராமலும், அடிக்கடி சுத்தம்பண்ணாமலுமிருந்தால் அவைகள் கண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் போயிருந்துவிட்டு,

சிலவேளைகளில் தொத்துவியாதிகளைத் தங்கள்மேல் ஒட்டவைத்துக் கொண்டுவந்து ஜனங்களுக்கு விட்டுவிடும்.

5-வது. விஷவியாதிகள் இராத்திரிகாலங்களில் அதிக லேசாய்த் தேகத்தை யணுகுமாகையால், அவசரகாலந்தவிர இராத்திரிகளில் வெகுநேரமாக வெளியேபோய்த் திரிகிறது நல்லதல்ல.

அறிவீனமும் புத்தியீனமுமுள்ள ஜனங்கள், வைசூரியாகிய கொடிய தொத்துவியாதியை நீக்கும்படிக்குத் தயைநிறைந்த சர்க்கார் தயவாக நியமித்திருக்கிற வாக்ஸினேட்டர்களின் மூலமாய் வைசூரி குத்திக்கொள்ளுதலைக் கையாடினால் அதனிமித்தம் தங்கள் அம்மைகளுக்குக் கோபம் வருமென்று விபரீதமாய் நினைத்து அதைச் சரியானபடி கையாடாமல் தேடிக்கொண்டு பெரிய சேதங்களை யுண்டுபண்ணிவருகிறார்கள். ஒருவன் நல்லபாலினால் வைசூரி குத்திக்கொண்டால் அவனுக்கு அவ்வியாதி முற்றிலும் அல்லது அநேகவருஷகாலத்திற்கு வரமாட்டாது. ஒருவேளை அது வந்தபோதிலும் அதனால் அதிகதீமையிராது. வைசூரி குத்திக்கொள்ளாதவனுக்கு வைசூரி வருமானால் அது ஒருவேளை அவனுடைய மரணத்திற்கு ஏதுவாயேனும், அல்லது அவன் கண்களைக் கெடுக்கத்தக்கதாக வேனுமிருக்கும். ஒருவேளை இவையெல்லாவற்றிற்கும் அவன் தப்பினபோதிலும், அவன் தேகம் பலவீனமடைந்து மிகவுங் கெட்ட சிலவியாதிகளை இலேசில் அடையத்தக்கதாயிருப்போம். வைசூரி குத்திக்கொள்ளுகிறதினால் இத்தீமைகளெல்லாவற்றினின்றும் நீங்கலாம்.

விஷபேதி முதலிய வியாதிகள் ஒரு ஊரில் ஓர்பக்கத்தில் நடக்கும்போது மற்றப்பக்கத்திலுள்ள அறிவீன ஜனங்கள் பேய், பிசாசு, அம்மைகளால் அவ்வியாதிகள் தங்களுக்குண்டாகிறதென்று விபரீதமாய் நினைத்து, அப்பேய்களுக்குப் பொங்கல்கள், பலிகள் முதலிய கொடைகளைக்கொடுத்து அவைகளைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு, இராத்திரிகளிலெல்லாம் அம்மைகோயில்களிற் பெரியகூட்டங்களாகக் கூடிவந்து, கொட்டுமுழக்கம் பாட்டு முதலியவற்றால், தங்களுடைய சொந்த நித்திரையை முற்றிலுங் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறதுந்தவிர, சமீபத்தில் குடியிருக்கிறவர்களுடைய நித்திரைக்கும் இடையூறுகளை யுண்டாக்குகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் ஏராளமாய்ச் சோற்றையும், அகப்பட்ட காய் கறி வகைகளையும், தாறுமாறுகச் சமைத்து அம்மைகளுக்கு முன்பாகக் குவித்துவைத்து மறுநாள் உதயங்களில் அப்போஜனங்களை யாதொரு

வரையறையுமின்றிச் சாப்பிடுகிறார்கள். அன்றியும் இப்படி இந்த ஜனங்கள் நாடோறும் பெரிய கூட்டங்களாகக் கூடிவருகிறதினால் அம்மை கோயிலுக்குச் சமீபித்த இடங்களெல்லாம் சீக்கிரத்தில் சகலவகை அசுத்தங்களாலும் நிறைந்துபோகச்செய்கிறார்கள். இவ்வகையாய்ப் புத்தியீனமுள்ள ஜனங்கள் தங்கள் சொந்தப் புத்தியீனச் செய்கைகளினாலே ஆரங்களில் நடந்துகொண்டிருக்கும் பேதிமுதலிய வியாதிகள் சீக்கிரத்தில் தங்கள் இடங்களுக்கு வந்து தங்களையும் முழுமுறையாய்த் தாக்கும்படி செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

இப்போது யாம் கூறியிருக்கிற சுகாதாரவிதிகளில் ஒவ்வொரு அம்சங்களையும் கவனித்து, அறிவித்த சொல்லப்பட்டுள்ள விதிகளின்படி நடந்துவந்தால் எக்காலத்திலும் சுகத்தோடு வாழலாம். ஆகையால் இவ்விதிகளின்படி ஒழுகுவது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாக் கடமையாயிருக்கின்றது.

கோபம்.

பிறர் நம்மிலும் மிக்கவராயிருக்கினும் நமக்குச் சமானமானவராயிருக்கினும் நம்மிலும் குறைந்தவராயிருக்கினும் ஒரு காரியத்தைச் செய்தவிடத்து, அது நம்முடைய மனதுக்கு ஒவ்வாவிட்டாலும் நமக்குத் தீங்கை விளைத்தாலும், அப்போது அவர்களை அந்தக் காரியத்துக்காகத் தண்டிக்க நம்மைத்தூண்டும் துர்க்குணமே கோபம் என்று சொல்லப்படும். இந்த குணம் எப்படிப்பட்ட சற்புருஷனுக்கும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகும் என்று மனிதத்துவலட்சண சாஸ்திரிகள் கூறுகிறார்கள். சகல உணர்ச்சிக்கும் மூலாதார ஸ்தானமாகிய மூளையினின்றும் பற்பல நரம்புகள் தேகமுழுவதும் வியாபித்திருக்கின்றன. இந்நரம்புகள்-ஆன்ம நிலையாகிய மூளைக்கு உணர்ச்சி உண்டாகும்படி விஷயங்களை உள்ளுக்குக் கொண்டுபோய்த் தெரிவிக்கும் நரம்புகளென்றும், மூளையினிடத்துண்டாகும் உணர்ச்சியை வெளிக்குத் தெரிவிக்கும் நரம்புகளென்றும் இருவகையாயுள்ளன. ஒருவன் நம்மைத் திடீரென்று தோளில் குத்தினானென்று வைத்துக்கொள்வோம். நம்மை அந்தப்படி குத்தினவனை மறுபடியும் நாம் அதிகமாயடித்துக் குத்தவேண்டியதென்று நாம் எண்ணங்கொள்ளுவதற்கு முன்னமே அவனைக் குத்தவோ வேறே எதற்கோ வெகுசீக்கிரத்தில் நம்முடைய கை எழுகின்றது. இதற்குக் காரணம் யாது? அவன் நம்மைக் குத்திய உடனே அதிசீக்கிரத்தில் அவ்விஷயத்தை ஆன்மநிலையாகிய மூளைக்குச் சில நரம்புகள் தெரிவிக்கின்றன. அங்கு பிறக்கு

உணர்ச்சியை வெளிக்குத் தெரிவிக்கும் வேறே சில நரம்புகள் அதிஅற்புதமான வேகத்துடன் இயங்கி நம்முடைய கரத்தைத் தூக்குகின்றன. எனவே தப்பித் தாக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனுடைய கரத்தை நாம் கிள்ளினால், அவன் தன்னுடைய கரத்தை உடனே மடக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணங்கொள்ளாதிருந்தும், அவனுடைய கரம் உள்ளுக்கு வாங்கிக்கொள்வதையாகிலும், முன்னிருந்த நிலையிலிருந்து வேறே நிலைக்குத் திரும்புவதையாகிலும் நாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்கிறோம். உணர்ச்சியுண்டாகும்படி விஷயங்களை உள்ளுக்குக்கொண்டுபோய்த் தெரிவிக்கும் நரம்புகள்-மூளையினிடத்துண்டாகும் உணர்ச்சியை வெளிக்குத்தெரிவிக்கும் நரம்புகள் என்னும் இருவகை நரம்புகளின் அதிவேகமான இயக்கமே மேலெடுத்துக் காட்டப்பட்டதற்குக் காரணம். அவ்விருவகையான நரம்புகளும் அமைந்திருக்கிறபடியினால் ஒவ்வொருவனுக்கும் கோபம் என்பது இயல்பின் உதித்ததோர் குணமாயிருக்கிறது. இவ்விருவகையான நரம்புகளும் தாழ்ந்த ஜீவராசிகளுக்கும் அமைந்திருக்கிறபடியால் அவற்றிற்கும் கோபம் என்னுங் குணம் இயற்கையாயிருக்கிறது. இக்குணத்தை முழுவதும் போக்குவது சாத்தியமல்லாத காரியமாயிருக்கினும், ஒவ்வொருவனும் அதைத் தன்னுடைய புத்தியினால் அடக்குதல்கூடும். அந்தப்படி அடக்காதிருப்போமாயின் பெருந்தீமைகள் நமக்கும் பிறர்க்கும் சதா உண்டாய்க்கொண்டேவரும். நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் தத்தம் மனதுக்கிசைந்தவாறு பற்பல காரியங்களைச் செய்துகொண்டுவருகையில், அபிப்பிராய பேதத்தினால் நம்மனதுக்கு அவை ஒவ்வாவிடத்து நம்மிடத்தில் கோபம் பிறந்துகொண்டேயிருக்கும். அதைக் கூடுமான வரையில் அடக்க முயலவேண்டியது நம்முடைய கடமை. ஆறுவது (முழுவதும் அற்றுப்போவது) சினம் என்று கூறாமல், ஆறுவது (தணியத்தக்கது) சினம் என்று ஔவையார் கூறிய அருமையை யோசித்துப்பார்க்கையில், மனிதனுடைய மனிதத்துவலட்சணத்துக்குச் சினம் இயற்கையான குணமென்பதையும், அதை அறவேபோக்குவது எப்படிப்பட்டவனுக்கும் அசாத்தியமென்பதையும், அதை ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய மனதினால் அடக்கிக்கொண்டு தணிக்கவேண்டியதென்பதையும் அறிவிக்கவே, அம்மாது சிரோன்மணி அங்ஙனம் கட்டளையிட்டிருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. ஒரு பெரியவர் ஒருவரிடம் யார் என்ன சொன்னபோதிலும் கோபிக்கிறதேயில்லையென்று வீறு கூறிக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கேள்வியுற்ற ஒரு அகடியக்காரன்

அவரிடத்திற்சென்று, "சுவாமீ! தங்களுக்கு எப்போதும் கோபம் வருகிறதேயில்லையா?" என்றான். அவர் அவனை நோக்கி அதிசாந்தமாய், "அப்பா! எப்போதும் வருகிறதேயில்லை" என்றார். மறுபடியும் அவன் அப்படியே கேட்டான். அவர் அதற்கும் அதேமாதிரியாய் விடை பகர்ந்தார். மீண்டும் மீண்டும் முப்பது நாற்பது தரம் அவன் அதே கேள்வியைத் திருப்பித் திருப்பி மூச்சுவிடாமல் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அப்போது அப்பெரியவர் "சீ! சீ! நீ முட்டாளாயிருக்கின்றாய், எத்தனை தடவை உனக்கு நான் உத்தரவு சொல்லுகிறது? போ," என்று முகங்கடுத்துக் கூறினார். இதைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அவன், "ஐயா! பெரியவரே! இதோ தங்களுக்கு இப்போது கோபம் பிறந்ததே, எப்போதும் கோபப்படுகிறதில்லையென்னும் பிரதாபம் வெட்டவெளிச்சமாயிற்றே" என்று பரிகாசம் செய்துகொண்டே போய்விட்டான். ஆகையால் எப்படிப்பட்டவனிடத்தும் ஒருகாலத்தில் கோபம் தன்னை யறியாமலே உதிக்கும்; காமக்குரோதாதிகளை அறவே விட்டொழித்த துறவிகளுக்கும் சினம் ஒவ்வொருகாலத்தில் உண்டாகின்றதே; ஆனால் அவர்களுடைய கோபம் பிறருக்கு நன்மையையே விளைக்குமென்றும், ஆதலால் அதை மறக்கருணையென்றும் சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

கோபம் பெரும்பாலும் மனோதிடமற்றவனுக்கும் அகங்காரிக்குமே அடிக்கடி யுண்டாகும். பாலியர்களுக்கும் வயோதிகர்களுக்கும் அடிக்கடி சொற்பவிஷயங்களின் காரணமாகவும் கோபம் உண்டாகின்றதை யோசிக்கையில், கோபத்தை அடக்குவதற்கு மனோதிடமும் தேகதிடமும் அத்தியாவசியமென்று தெரியவருகிறது. கோபம் உண்டாகும்போதுமாத்திரம் அதைச் சற்றே அடக்கிவிட்டால் அதின் வேகத்துவம் வெகுசாய்க் குன்றும். "ஒருவனைக் கோபிக்க மனமெழும்போது நெடுங்கணக்கை ஒருவிசை முகபாடமாகச்சொல்லிவிட்டுப் பிறகு கோபித்துக்கொள்" என்று ஒரு சாஸ்திரியார் கூறுகிறார். அதை ஒருதரம் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாகக் கோபம் தணிந்தேபோய்விடுமென்பது அநுபவப்பிரசித்தம்.

"கோபமே பிறவியைக் கொடுக்குங் கொள்கையாம்
கோபமே மதியினைக் குறைக்குங் குட்டநோய்
கோபமே தாயையுங் கொல்லுந் தின்பகை
கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ."

"கோபத்தாற் கௌசிகன் தவத்தைக் கொட்டினான்
கோபத்தா னகுடனுங் கோல மாறினான்

கோபத்தா லிந்திரன் குலிசம் போக்கினான்
கோபத்தா லிறந்தவர் கோடி கோடியே." என்று கோபத்தால் விளையும் பெருங்கேட்டைக் குறித்து முதறிஞர் பலவாறாகக் கூறியுள்ளார். உலக சரித்திரமும் அதற்குச்சாட்சிபகரத்தக்கதாயிருக்கிறது.

ஒருவன் நமக்கு யாதொரு தீங்கான காரியத்தைச் செய்கையில் அவனை அதற்காகத் தண்டிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டல்லவா நாம் அவனைக் கோபிக்கின்றோம்? நாம் அந்தச் சமயத்தில் கோபியாது பொறுமையுடன் சும்மா இருந்துவிடுவோமாயின், நமது பொறுமையையே அவன் மனச்சான்றுடையவனாயிருந்தால் அவனது மனதை யறுக்கும்; இது மனோதத்துவ லட்சணம். அந்த சமயத்தில் நாம் கோபித்துக்கொண்டு அவனுக்குப்பிரதிபலனாக யாதொரு தீங்கைச் செய்வோமானால், அப்போது எவ்வளவு நமக்கு மனச்சந்துஷ்டி உண்டாகுமோ அதைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகமாய்ப் பொறையுடைமையாற் பெருமகிழ்வு மின்புண்டாகும். இக்கருத்தை யமைத்தே,—

"மிகுதியான்மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்றுவிடல்" எனவும்,
"ஒறுத்தார்க்கொருநாளையின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும்புகழ்" என்றும் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். அன்றியும் மனிதர்களிடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு துர்க்குணமும் பிறர்க்கும் தனக்கும் தீமையைத் தரத்தக்கனவாயினும். அவற்றுள் சில தனக்கே பெருத்த ஹானியைத் தரத்தக்கனவாகவும், மற்றும் சில பிறர்க்கே பெருத்த ஹானியைத் தரத்தக்கனவாகவும் இருக்கின்றன. இவ்விருவகைக் குணங்களுக்குள் தனக்கே பெருத்த ஹானியைத் தரத்தக்கனவற்றிலெல்லாம் கோபம் நடுநாயகம். ஆகையினால்தான்,—

"தன்னைத்தான்காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
தன்னையே கொல்லுஞ்சினம்" என்று ஆன்றோர் அறைந்திருக்கின்றனர். தன்னினும் மிக்காரிடத்தில் ஒருவன் கோபங்கொள்ளக்கூடாதென்று நாம் வற்புறுத்திக்கூற வேண்டுவதில்லை; ஏனெனில் அதனால் விளையும் பலப்பிராப்தியே அவனுக்கு வெகுசீக்கிரத்தில் புத்தி கூறத்தக்கது. ஒருவன் தன்னினும் கல்வி, செல்வம், பலம் முதலியவற்றில் குறைந்தவனிடத்துச் சினங்கொள்ளாதிருத்தலே பெருமையாகும். அதுதான் பொறையுடைமைக்கு அழகு.

" எல்லா-மொறுக்கு மதுகையுரனுடையாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை" என்று மேலோர் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வளவு தீயதான ஓர் குணத்தைக் கடவுள் மனிதனிடத்து ஏன் அமைத்து வைக்கவேண்டும்? என்னும் வினா நம் ஒவ்வொருவரிடத்தும் ஒவ்வோர்காலத்தில் நிகழக்கூடும் அல்லவா? லௌகிகதருமத்தை நடத்திக்கொண்டுவரும் ஒருவனிடத்தில் கோபம் முற்றுமே இல்லையென்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் கூட்டுறவு கொள்ளும் ஏனையோரிடத்துப் பொய்-களவு-கொலை முதலிய தீக்குணங்களிருக்கிறபடியினால் அவற்றினின்றும் அவன் தப்பிப் பிழைப்பதற்காவது, அவற்றை அவர்களிடத்திலிராமல் ஓட்டுவதற்காவது அவனிடத்தில் சிறிது சினம் இருத்தல் அத்தியாவசியம். ஒருவன் தன்னுடைய அருமைப்புதல்வன் தீயகாரியங்களைச் செய்யக் கண்டகாலத்து உடனே அவனைத் தண்டிக்கவேண்டியது தந்தையாகிய தன்னுடைய பெருங்கடமையல்லவா? அவனை அந்தப்படி தண்டிப்பதற்குச் சினம் சிறிது வேண்டியதல்லவா? அவனிடத்தில் சினம் முற்றுமே இல்லையானால் அப்புதல்வனைத் தண்டிக்க அவனுக்கு மனம் எழுதல் அரிது. இவ்விதமான சினத்தைத்தான் பெரியோர் மறக்கருணை என்பார். ஆகவே நடுவுநிலைமையுடனிருந்து இந்த விஷயத்தை யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, சினம் வரம்புகடந்து சென்றால் ஜனசமூகவாழ்க்கைக்கும் சினங்கொள்வோனுக்கும் பெருங்கேட்டைத் தருமெனத்தோன்றும். இவ்வாறு தருமென்பதற்கு,—

" கோபமே பாவங்களுக் கெலாந் தாய்தந்தை கோபமே குடிகெடுக்கும்
கோபமே யொன்றையுங் கூடிவர வொட்டாது கோபமே துயர்கொடுக்கும்
கோபமே பொல்லாது கோபமே சீர்கேடு கோபமே யுறவறுக்கும்
கோபமே பழிசெயுங் கோபமே பகையாளி கோபமே கருணைபோக்கும்
கோபமே யீனமாங் கோபமே யெவரையுங் கூடாம லொருவனாக்கும்
கோபமே மறலிமுன் கொண்டுபோய்த் தீயநர கக்குழியி னிற்றுமால் "
என்னும் செய்யுளையும் திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளலாம்.

சினம் சிறிதிருத்தல் ஜனசமூக வாழ்க்கைக்குக் கேடல்லவென்றும், எப்படிப்பட்ட சாதுவினிடத்திலும் சினம் முற்றுமேயில்லாமற் போகாதென்றும், அதைக்கூடியவரையில் தணித்துக்கொண்டே வருவதுதான் உத்தமபுருஷனுடைய குணமென்றும் தெரியவருகிறது. ஆகையினால் ஒவ்வொருவரும் நாளாவர்த்தியில் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டே வரும்படி முயற்சிசெய்துவந்தால் எக்காலத்திலும் சௌக்கியத்தை யடையலாம்.

பாவமென்பது உயிர்களுக்கு இதத்தைத்தராத அஹித செய்கைகளைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர். இவ்வித செய்கைகள் நமது மனோவாக்குக்காயங்களாலும் பார்வையாலும் கேள்வியாலும் விளைவதாயிருக்கும். இவற்றுள் மனதினால் விளையத்தக்கவை பொறாமை பேராசை கோபம் என்னும் துர்க்குணங்களாலுண்டாகும். வாக்கால் விளையத்தக்கவை தகாவுரைவருத்தல் பொய்கூறல் புறங்கூறல் கொடுஞ்சொற்கூறல் என்பவைகளாலுண்டாகும், காயத்தால் விளையத்தக்கவை தீச்செய்கைகளாலுண்டாகும், பார்வையால் விளையத்தக்கவை பரபொருளைப் பரதாரத்தை விருப்பமாய்ப் பார்த்தலாலுண்டாகும், கேள்வியால் விளையத்தக்கவை கோள் துர்ப்பாஷை பெரியோர்நிந்தை கடவுள்நிந்தை முதலியவைகளைக் கேட்பதாலுண்டாகும். இவ்வித பாவங்கள் பல தினந்தோறும் அபுத்திபூர்வமாகவே வந்துசேரும், அதனுடன்கூடப் புத்திபூர்வமாகவும் நாம் சேகரித்துக்கொள்வோமானால் எக்காலத்தில் அப்பாவங்கள் நிவாரணமாய்க் கரையேறுதல் கூடும்? ஆதலாற் கூடியவரையில் ஒவ்வோர் செய்கையை நாம் தொடங்கும்போதும் அதிகவனத்துடன் இவ்வித பாவங்கள் ஏறாமற் பார்க்கவேண்டும். பெரியோர் யாவரும் இத்தகைய பாவங்கட்கே மிகவும் அஞ்சி, இவைகள் அணுகப்பெறாத நிஸ்சஞ்சாரமாகிய வனங்களிற் சஞ்சரித்திருந்தார்கள். இவ்வாறவர்கள் பயந்தார்களென்பதை, பட்டினத்துப்பிள்ளை கூறிய—

" சொல்லால்வருங்குற்றஞ் சிந்தனையால்வருந் தோடஞ்செய்த
பொல்லாததீவினை பார்வையிற்பாவங்கள் புண்ணியநூ
லல்லாதகேள்வியைக் கேட்டிடுந்தீங்கு ளாயவுமற்
றெல்லாப்பிழையும் பொறுத்தருள்வாய்" என்னும் செய்யுளாலறிக.

ஆயின் நாம் அவ்வாறு வனசஞ்சாரஞ்செய்யச் சாத்தியமின்றேனும், உலகவாழ்க்கையில் வாழ்ந்துகொண்டே கூடியவரையில் அவ்வித பாவங்கட் கச்சமுடையவர்களாய் நடப்போமாயின், புத்திபூர்வமாகப் பாவமேறாதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேற்சொல்லிய துர்க்குணங்களாலுண்டாகும் பலகோடி பாவங்களையுந் தொகுப்பாக்கிச் சுருக்கித் தொகைகட்டத்தொடங்கிய மேலோர், அவைகளை, பொய்-கொலை-களவு - கள் - காமம் என்னும் ஐந்தாகத்தொகுத்து, அவ்வைந்திற்கும் பஞ்சமகாபாதகங்களென்று பட்டப்பெயர் கொடுத்திருக்கின்றனர். பலகோடிகளாய் விரியும் பாவங்களை ஐந்தென்று மிகச் சிறு தொகையாகத் தொகுத்ததெவ்வாறெனின், அப்பலகோடி பாவங்களும் மேற்கூறிய [illegible] காயம் பார்வை கேள்வி யென்னும்

ஐந்தின் செயல்களாதலாலும், அவற்றுள்ளும் பார்வையும் கேள்வியும் காயத்துளடங்குதலாலும், அத்திரிகரணங்களையே முக்கியமாகக்கொண்டு, அவ்வக்கரணங்களின் தீமைகளுள் அக்கிரகண்யமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லத்தொடங்கி, முதற்கரணமாகிய மனதால் நேரும் பாவங்களில் அக்கிரகண்யமாயுள்ளவை, களவும் காமமும் எனவும், இரண்டாங்கரணமாகிய வாக்கால் நேரும் பாவங்களில் அக்கிரகண்யமாயுள்ளவை, கள்ளுண்ணலும் பொய்கூறலுமெனவும், மூன்றாங்கரணமாகிய காயத்தால் நேரும் பாவங்களில் அக்கிரகண்யமாயுள்ளது கொலையொன்றேயெனவுங் கணக்கிட்டு ஐந்தாக்கினர். பாவத்திற்கேதுவாகிய எவ்வித கொடுஞ்செய்கைகளும் இவ்வைந்தினுள் அடங்கும் என்பது திண்ணம். ஆகலின், நினைத்தல் - யோசித்தல் - நிச்சயித்தல் - முயற்சித்தல் என்னும் செய்கைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்கணான்குடைய மானிடயாக்கையென்னும் அருமையான சரீரம்பெற்ற நாமனைவரும், எக்காலத்தும் இவ்வைவகைப்பாதகங்களுள் ஒன்றேனும் இருக்க இடங்கொடாதொழிக்கவேண்டும். ஐந்தனுள் ஒன்றிருந்தாலென்ன என்று அசட்டையாயிருப்போமாயின், அவ்வொன்றே மற்றைய நான்கையும் வரவழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைக் காணியாட்சியாகக்கொள்ளும். எவ்வாறெனின், திருஷ்டாந்தமாகப் பிறர்மனை நயக்கும் காமம் ஒன்றிருக்குமாத்திரம் நாம் இடந்தந்து காமியாய்விட்டால், அம்மனைக்குரியானைக் கொலைசெய்ய அஞ்சோம். அக்கொலையை மறைக்கப் பொய்கூறத் துணிவோம், அவளுடன் போகிக்கப் பலஹீனம் நேர்ந்தபோது கள்ளருந்தவும் உடன்படுவோம், அவளைப் போஷிக்கவும் அலங்கரிக்கவும் பொருள் கிட்டாவழிக் களவுசெய்யவும் ஒருப்படுவோம், ஆதலால் பொய் கொலை களவு கள் என்னும் இந்நான்கிற்கும் எவ்வாறு காமமே காரணமாயிற்றோ, அவ்வாறே இவ்வைந்துள் ஒவ்வொன்றே மற்றைய நான்கிற்கும் காரணமாகுதல் காண்க. இதனாலன்றோ,—

> "கொலையஞ்சார் பொய்ந்நாணார் மானமுமோம்பார்
> களவொன்றோ வேனையவுஞ் செய்வார் - பழியொடு
> பாவமிஃதென்னார் பிறிதுமற் றென்செய்யார்
> காமங் கதுவப்பட் டார்" என்று நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன.

மேற்கூறி முடித்த பஞ்சமகாபாதகங்களுள் முதன்மைபெற்றுள்ள பொய்யினியல்பை இதனடியிற் கூறுவாம்.

பொய்.

பொய் என்பது மெய் என்பதற்கு எதிர்மறையாயுள்ளது. இப்பொய்யே தீவினைகளென்னும் விருட்சங்களுக்கு வித்தாயிருப்பதால், இதனை மற்றைய நான்குபாதகங்கட்கும் முதலில் வைத்துப் பெரியோர் வழங்கினர். அன்றியும் நாம் கூறிய முறைப்படி கூறாது, இவ்வைந்தனுள் எதை முன்னாக எதைப் பின்னாகக் கூறியபோதினும், அவ்வாறு கூறுவோரும் பொய்மைமாத்திரம் முதலிலிருந்து பெயர்ப்பதில்லை. மேலும், உலகவிஷயங்களனைத்தையும் அளந்து நூல்செய்யத்தொடங்கிய திருவள்ளுவரும் பொய் என்னும் பெயரின் கொடுமைபற்றி என்னவோ அதற்கோரதிகாரங் கொடுத்துப்பாடாது, அதன் எதிர்மறையாயுள்ள மெய்யென்பதற்கே வாய்மை என்னும் அதிகாரங்கொடுத்துப் பாடினர். சரீரம் பொய்யென்பதைக் கரதலாமலகம்போலுணர்ந்திருந்த பெரியோர்களனைவரும் இச்சரீரத்திற்குரிய பெயராகிய பொய்யென்பதை உச்சரிக்கவும் பயந்தன்றோ, மெய் என்று மங்கலமாக வழங்கிவருகின்றனர். இப்பொய் இல்லாமையென்னும் பொருள்படுதலால் வறுமையளிப்பதென்றும், மெய் உண்மையென்னும் பொருள்படுதலால் செல்வமளிப்பதென்றும் சாதாரணமாயறிந்துகொள்ளலாம். அல்லாமலும் பொய்பேசுவோர்க்கு, ஒருதரம் பேசிய பொய்யைக் காப்பதற்காக மறுதரம் பொய்பேசவும், அப்பொய்யைக் காப்பதற்காக மற்றொருதரம் [illegible]பேசவும், இதனைக் காப்பதற்காக இன்னொருதரம் பொய்பேசவு[illegible]து, சதா அதிக ஜாக்கிரதையுடன் முன்பின் முரணாது பேச[illegible]ன ஞாபகசக்தியிருக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு மறப்பு [illegible] மாறிமாறிவருதலியல்பாகலின், எத்தனைகாலம் நினைப்புட[illegible]பாற்றினும் ஓர்காலம் மறப்பினால் தவறிப்போகும், அப்பொ[illegible] அத்தனைகாலமும் தான் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைகளும் அவலமாகிப் பொய்யனென்னும் பெயர் நிலைபெற்று, அதுமுதல் தன்னைப்போன்ற பொய்யர்களும் தன்னை நம்புதற்கிடமில்லாமல் ஆதரவற்றவனாவானென்பதுண்மை. மெய்பேசுவோர்க்கு இவ்வளவு ஞாபகசக்தியும் ஜாக்கிரதையும் வேண்டாமையுடன், உலகெங்கும் மெய்யனென்னும் பெயர் நிலைபெறப்பெற்றுப் புகழடைந்து, சகலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டாதரிக்கப்படுவான். இக்கருத்தையமைத்தே,—

> "உள்ளத்தாற்பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
> ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்" எனவும்,

" பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
எல்லா வறமுந் தரும்" எனவும்,

"முன்னமோர் பொய்யுரைக்க வப்பொய்யொளி யாகாமன் முமிய வன்னைக்
பின்னுமோர் பொய்யுரைக்க வதையுமிழுத் திடவேமோர் பெரும்பொய் சேர
வின்னவகை கைதவமொன் றிருநூறு கைகளைத்திற் கிடமாம் வாயமை
தன்னையே முன்பகரிற் சங்கடமொன் றிலையதுவே தனைமெய் செய்தே" எனா

வும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன.

பொய்யாற்றுயரடைந்தவர் பல்லாயிரங்கோடியர். மெய்யாற்று யரடைந்தவர் சிறுபான்மையரிற் சிறுபான்மையராய் ஏகதேசரா யிருப்பர். அவர்களடைந்த துன்பமும், ஆரம்பகல்வியின் துன்பத் தைப்போன்று இன்பத்திற்குக் காரணமாய்ப் புகழ் சிறந்தும். அவ் வாறுகவே அரிச்சந்திரன் பொய் சொல்லமாட்டாமலே பலவித துன் பங்கள் அநுபவித்ததும், பின் அவனடைந்த இன்பத்திற்கும் சத்திய கீர்த்தியென்னும் புகழுக்குங் காரணமாகவிருந்ததென்று சரித்திரங்க ளாற் காணலாம். ஆயின் பொய்யாலடைந்தும் பொய் பேசினுமன்றி வெற்றியடைய வேலாதென்பது உலக இயல்பேயாமெனபோதினும் அத் தகைய பொய்யர் சகவாசமே பொழிந்திருப்பதுத்தமம், அவ்வா றிணங்காதார்க்கு அப்பொய் பேசவேண்டிய அவசியமின்மையாதிக. ஒருக்கால் நல்வினைக்குடையார்க்கும் ஏதோ ஓர் சந்தர்ப்பத்தால் பொய்யினைக்கம் சேர்ந்து, அதனின்றும் மீண்டு தப்பித்துக்கொள்வ தற்கு ஓர்வித உபசாரமாம் கூறியதேயன்றி, அதுவே நியதமென்ப தல்ல. அப்பொய்யும் நன்மையைப்பயந்து இமையை யொழிப் பதனுலேயே அதை யும் சேர்த்த அங்கீகரித்தனர். அன்றியும் உலக இயல்பின்படி இப்பொழுதும், பொய்யர்க்குரைத்தால் வெற்றியா வதுகொண்டு மெய்யர்க்குப் புகழ் சொல்லலாகாது. மெய்யர்க்குப் பொய் யுரைப்போன் தான் செய்துள்ள புண்ணியங்களெல்லா மிழந்தவனு வான். தாய் தந்தையர்க்குப் பொய்யுரைப்போன் வறுமைப்பிணி யுடையவான். ஆசாரியர்க்குப் பொய்யுரைப்போன் அரிய நரகடை வான். இவற்றை,—

" மாதர்க்கிதங்கவி வாணர்க்குச் சாலை வணக்கற்குரு
காதர்க்குப்பத்தியோ டாசாரக்கல்வி நயந்தவர்க்குக்
கோதற்றவாசகம் பொய்க்குப்பொய்கோளுர்க்குக் கோளரிவி
வாதர்ச்சிரட்டிப் பதிவுடை யோர்செய்ய கான்மையினே" எனவும்,

" பொய்யருக்குப் பொய்யுரைத்தால் வெற்றியுண்டா
மாறுலும் பொய்யேயாக

மெய்யருக்குப் பொய்யுரைத்தாற் றேய்பிறைபோற்
றவக்குறைவா மிடியுண்டாகுந்
தய்யதாய்த் தந்தையர்க்குப் பொய்யுரைத்தால்
வறுமைநோய் தொலையாதென்று
முய்யவருள் தேசிகற்குப் பொய்யுரைத்தா
னரகமே துன்மைதானே" எனவும்,

" பொய்ம்மையும்வாய்மை யிடத்தபுரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்குமெனின்" எனவும் வரும் நீதிநூற் செய்யுள் களானறிக. இவ்வளவும் ஏகதேசத்திலும் ஏகதேசமான அபூர்வ சந் தர்ப்பத்திற்காகக் கூறிய நியாயமென்பது மலையிலக்காக வெளிப்பட வின், எக்காலத்தும் நமது மனமாகிய வீட்டைச் சுத்திபடுத்துவதும் பிரகாசிக்கச்செய்வதும் மெய்யேயாகும். அன்றுபற்றி, நாம் வசிக் கும் வீட்டைச்சுத்தப்படுத்திப் பிரகாசிக்கச்செய்வதற்கு எவ்வாறு ஜலத்தையும் விளக்கையும் அதி ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றிச்சுக மடைகின்றோமோ, அதுபோல, நமது மனதைச் சுத்தப்படுத்திப் பிரகாசிக்கச்செய்யத்தக்க மெய்யை, எவ்விதசந்தர்ப்பங்களினும் கை விடாது உறுதியாகப்பற்றுவதற்கு நம்மாற்கூடியவளவில் இடை விடாமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டு சுகமடைவோமாக. இவற்றை,

" புறந்தூய்மைநீ ரானமையுமகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப்படும்" எனவும்,

" எல்லாவிளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யாவிளக்கே விளக்கு" எனவும் வரும் நீதிநூலாற் காண்க.

பொய்யாற்றுன்பமாம் என்பதற்குதாரணம்.

முதலையும் முனிவரும்.

கருமநதியாற்றில் பரகாயன் என்னும் ஓர் முதலை வாசிலே என் னும் தன் மனைவியுடன் வெகுகாலம் இடையூறின்றி வாழ்ந்திருந்தது. ஒருநாள் அம்முதலை தன்மனைவியைநோக்கி, "பெண்ணே! நான் வெ குகாலமாய் விசாலித்த இந்நதியில் வசித்துவலாவி, விரதிரபராக்கிர மத்துடனே எதேச்சையாய் வேண்டிய உணவுகளை என்னென்னப் படி புசித்து உனக்குங்கொடுத்து ஆதரித்துக்கவலை என்பதறியாமற் காலங்கழித்தேன். இவ்வாறாக இத்தனைகாலமும் என்னாற் புசிக்கப் பட்டே, இந்நதியிலிருந்த சிற்றுயிர்கள் யாவும் நாசமாயின. இனி இந்நதியில் எவ்வளவும் ஆகாரங்கிடைப்பதாயில்லை, ஆகாரமே பிராணு தாரமாதலின் உணவின்றி ஜீவித்தல் கூடாது, இது வரையில் புசி

யென்பதறியாதிருந்த யான் இனி என் செய்வேன்? யாருடன் கூறுகேன்? யாவர் என்னை ஆதரிப்பவர்? செய்வகையறியாது திகைக்கின்றேன்" எனக்கண்ணீர்விட்டுக் கதறியது, அது கேட்ட மனைவி, "நாயகா! நீர் ஏன் இவ்வாறு கதறுகின்றீர்? சுகமுந் துக்கமும் மாறிமாறி வருதல் உலக இயற்கைதானே, சுகம் வந்தபோதெவ்வாறு அநுபவித்தோமோ அவ்வாறே துக்கத்தையும் அநுபவித்துத்தான் தொலைக்கவேண்டும், இப்போதைக்கு உமக்கு நானூற்றைம்பது வயதாகின்றன. இத்தனை காலமும் துக்கமென்பதை யறியாதிருந்ததும் வாஸ்தவமே; பசியென்பதும் துயரமென்பதும் அறியாதவர்க்கு இரக்கம் உண்டாகாதென்றே சிலகாலம் வறுமை யடையும்படி கடவுள் நியமிப்பது முண்டு, ஆதலால் இதுவும் நமக்கு நன்மையைத் தருவதேயொழிய வேறல்ல, இதற்காக நீர் வருந்தவேண்டாம், அவ்வக்காலத்திய கர்மபலன்களை யூட்டுவிக்கும் கடவுள் செயலுக்கு நாமென் செய்யலாம்." என்று தன்னாற் கூடிய வரையில் அநேக நீதிகளைப்போதித்தது. இவை யனைத்தையும் கேட்ட பாகாயன், அப்போதைக்கு அதற்கிசைந்தவனைப்போலிருந்து, மீண்டும் தனது துற்புத்தியினியற்கைக்குத் தக்கவாறே வஞ்சனையால் உணவு கொள்ள விரும்பி, அவ்வாற்றின் அடிப்பக்கத்திருந்த பொற்றிரளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கரையோரமாக வந்து, அவ்வழியில் நீராட வருகின்ற முனிவர்களைநோக்கியும் பார்த்து, இப்பொருளைவாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று பலமுறை கூவியும், அதுகேட்ட உண்மை நிலையுடைய முனிவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அப்பொருளின் இயற்பெயராகிய "வெறுக்கை" என்பதை நன்குணர்ந்தவர்களாதலின், அதனிடத்து வெறுப்புற்றவர்களாய்த் திரும்பிப்பாராமலே சென்றனர். அதன்பின் கடைசியாக விப்பிரபூமன் என்னும் பெயருடைய பேராசைப்பெட்டகமாகிய போலி முனிவனொருவன் அவ்வாற்றின் கரையில் ஏதேனும் பொருள் ஒதுங்கிக்கிடக்குமோ? என்னும் எண்ணமுடையவனாகவே, மற்றை முனிவரைப்போன்று தானும் நீராடவந்ததுபோலவந்து அக்கரையில் தேடிக்கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்த பாகாயன், இவனே நமதெண்ணத்திற் கிசைந்தவன், பேராசைப் பெட்டகமாகத் தெரிகிறது என்று சிந்தித்து, "ஓ! அந்தணச்சிரேஷ்டரே! வருக! வருக! ஐயா! நான் இந்நீரில் முழுகினோர் பலரையும் பார்த்திருக்கின்றேன், அவருள் நீரே மிகப்பெரியவரென்றறிந்தேன், என்னெண்ணம் இன்றே பூர்த்தியாயிற்று. நான் வெகு நாளாக, துஷ்கிர்த்தியத்திற் றன்மை பெற்றொழுகிவந்தேன், அதனாற்

சேகரித்த பாவங்களோ அளவில்லை; இவற்றை நிவர்த்திக்குங்கொள் வதெக்காலமோ வென்று ஏங்கியிருந்ததைக் கண்ட என் மனைவி, "நாயகா! பாவ நிவர்த்திக்காக ஆலோசிக்கும் தாங்கள் காஞ்சனம் கர்மவிமோசனம் என்ற பழமொழிப்படி உமது சுயார்ஜிதத்தைப் பிராமணோத்தமருக்குத் தானம் புரிவீராயின், நீர் புனிதராவீர்" என்றனள். அவ்வார்த்தைகளையே ஆசிரியருபதேசமாகக் கொண்டு பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு என்ற முதுமொழியையுங் கடைப்பிடித்து நல்லோரைத்தேடியிருந்தேன். இன்று எனது புண்ணியவசத்தால், தேவரீரைக்காணப்பெற்றேன், இத்தினமே சுதினம்" என்றது. இவையனைத்தையுங்கேட்ட விப்பிரபூமன் கும்பிடப்போன தெய்வங்குறுக்கேவந்தது என்றபடி நடதென்னம் பலித்தது என்று சிந்தித்து, "ஓ முதலையே நீயாது செய்ய விரும்பினை" என்றான். அம்முதலை, "ஓ அந்தணரே! நான் இப்பொன்னைத்தருகின்றேன். இதனைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னைப் புனிதனாக்குவீராக" என்றது. அப்போது வஞ்சகமறையோன் அவ்வாறே யாகுக என்று தண்ணீருக் கருகிற் போயினன். உடனே அம்முதலை யோசித்து, "ஓ விப்பிரரே! அதிதிகட்குத் தானந்தருவோர் தனியாகத்தருதல் விதியல்லவே! ஆகலின் கர்மவசத்தாற் றண்ணீருந்திருக்கும் என் மனைவியிருக்கின்ற இடத்திற்கு வந்தால், அவள் கரத்தால் அருக்கியாதிகள் கொடுக்கச் செய்து, நாங்களிருவருமாக இப்பொன்னைத் தமக்குத் தானந் தருகின்றோம்" என்றது. அது கேட்ட அந்தணன் தனக்குண்டாகிய பொன்னாசையால் அம்முதலை சுட்டிட்ட வழிச்சென்றான். இவ்வாறு சென்ற அவ்விப்பிரபூமனுக்கு முதலிற் கணுக்காலளவா யிருந்த ஜலம் முழங்காலளவாய் அரையளவாய் மார்பளவாயும் பின்னிட்டு நில்லாமற் பொன்னாசையால் மேன்மேலும் போயினன். அப்போது ஜலம் மார்புக்கு மேலும் வருவதாயிருக்கக்கண்டு, விப்பிரபூமன் அச்சங்கொண்டு, முன்னிட்டுச்செல்லவும் மனந்துணியாமல் பின்னிட்டுப் போகவும் பயந்தவனாய் இருதலைக்கொள்ளியிற்பட்ட எறும்பு போலக்கலங்கி யிருந்தான். அதுகண்ட முதலை, இதுதான் சமயமென்று அவன் காலைப்பிடித்திழுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொடூரமாகக் கவ்விற்று. விப்பிரபூமன் பயந்து தன் காலைக்கொஞ்சம் பின்னுக்கு வாங்கிக்கொண்டதால் அம்முதலையின் கவ்வுதல் தவறி அருகிலிருந்த ஓர் தக்கை மரத்திற் பலமாயழுந்திவிட்டமையின், பதிந்த பற்களைக் கழற்றிக்கொள்ள ஏலாமல், முதலையானது அவ்வண்ணமே பதைபதைத்து ஆகாரமின்றி உயிரிழந்தது. விப்பிரபூமனும் புலிவொல்லாவிடு

னுங் கிலிகொல்லும் என்றபடி அம்முதலையே தன்னைக் கொல்லாவிடினும், பயத்தினால் நீரிலிருந்து தாண்டிக் கரைக்கு வருவதற்குள்ளாகவே உயிரிழந்தான். ஆதலால் ஜீவனோபாயத்திற்காகப் பொய் கூறினும் அபாயம் நேருமென்பதிக்கதையாலறிக. அம்மறையவன் வஞ்ச ஒழுக்கமும் முதலையின் பொய்வார்த்தையுமல்லவா? பிராணஹானிக்குக்காரணமாயிற் றென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதனாலன்றோ,—

"பொய்சொன்னவாயர்க்குப் போஜனங்கிடையாது
பொருணில்லாது" என்றும்,

"வஞ்சமனத்தான் படிற்றொழுக்கம்பூதங்க
ளைந்து மகத்தேநகும்" என்றும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன.

இனி இரண்டாவதாகிய கொலையைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

கொலை.

கொலை என்பது காருணியமில்லாமை. காருணியமென்பது மனிதர்களுக்கமையவேண்டிய முக்கிய குணங்களுக்குள்ளே முக்கிய குணமாயுள்ளது. இத்தகைய காருணியமென்னுங் குணமொன்றிருக்குமானால், அக்குணத்தால், துன்பம் - ஓரவாரம் - கடினசித்தம் - கல்லாமை - அகந்தை - வஞ்சகம் - புண்ணியசரிதங்களைச் சிரவணியாமை - முத்திநெறி நாடாமை - வீண்காலம் போக்கல் - வீண்முயற்சிக்கவலை - தேகாபிமானம் முதலாகச் சொல்லத்தக்க துர்க்குணங்களனைத்தும் வேரோடற்றுப்போம். இக்காருணியமில்லாரே கொலைக்குத்துணிவர். மேற்சொல்லிய துர்க்குணங்களாற் கொலைசெய்ய நேரிடுதலால், அத்துர்க்குணங்களனைத்தையும் ஒருங்கே யொழிக்கத்தக்க காருணியம் மனத்திலமையும்படி சதா பழகவேண்டும். இதனாலன்றோ,—

"கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றிலென்பாற்
கோரமெத்தனைபட்ச பாதமெத்தனையவன்
குணங்களெத்தனை கொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத்தனை யுள்ளசத்
காரியஞ்சொல்லினுங் கேளாமையெத்தனை
கதிக்கென் றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை வீண்வாதேர்ஷட்டிடுமென்றிலோ
செல்வதெத்தனை முயற்சிக்

கிந்தையெத்தனைசயன மிந்த்ரஜாலம்போன்ற
தேகத்தின்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யானேனினைக்குமரனோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்த மானபரமே" எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

இவ்வித துர்க்குணங்களால் சேர்வது மனிதர் கொலையொன்றேயாதலின், அக்கொலையே அக்கிரமமாயுள்ளது. ஏனெனில், ஜந்துவங்களனைத்தும் நம்போலவே உயிரைப்பெற்றுப் பருத்ததிடத்துடன் ஆறறிவுடையாராகிய மனிதரைக் கொல்லுகையில் எவ்வளவு கடினசித்தமிருக்கவேண்டுமென்பது யாவருங் கவனிக்கற்பாலதே. மேலும் மிருகத்தை மிருகமும், பறவையைப் பறவையும், ஊர்வனவற்றை ஊர்வனவும், நீர்வாழ்வனவற்றை நீர்வாழ்வனவும் கொல்லுவதைப்போன்று மனிதரை மனிதரும் கொல்லுவாரானால், மற்றைப் பிராணிகளினும் மேம்பட்ட [illegible] பயனென்னை? நமது சரீரத்திலுள்ள [illegible] அபுத்திபூர்வமாய் ஓர்முள் தைத்துவிடுமானால் சகிக்கவொண்ணாத வாதனையுண்டாவதைக் காதலாமலகம்போற் கண்டறிகின்ற நாம், ஒருவன் உயிரைப் போக்குகையில் அவனுக் கெவ்வளவு வாதனை நேரும் என்பதைத் தீர்க்கயோசிப்போமாயின் அக்கொலைக் குடன்படுவோமா? அன்றியும் பகைமை பேராமை மானம் என்னும் இம்மூன்றிலுமே மனிதர் கொலை செய்வாராதலின், அத்தகைய தருணத்திலும் அதனைப் பாராட்டாது [illegible]ஜீவித்தவர் அதனாலுண்டாகத்தக்க பிரயோசனமடையா[illegible]வென்னும் விவேகபுத்தியால் [illegible]மை புரியாமையுடன், [illegible]மை புரிவதும், அவனைக்கொண்டே தாம் சுகமடை[illegible]யல்லது, கொலைசெய்வது தகாத காரியங்கள் [illegible] காரியமாம். இதனை,—

"[illegible]தானை பொறுத்தலைதானே
[illegible]செய்துவிடல்" என்னும் குறளாலுங் காண்க. பகை [illegible]ண்டிருக்கும் சுகம்பெறுமோ எனில், நமது [illegible]மும் பகையாயிருந்து எப்போது சமயம் வாய்க் [illegible]றோ அப்போதே கொல்லாம் கடிக்கின்ற முப்பத்தாறு பற்களைக் [illegible]ண்டுதான் அக்காலமான நாம் சுகாதனக்கு வேண்டிய உருசியான உணவுகளனைத்தையும் புசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது அநுபவமாயிருப்பதால், இதுபோலவே நமக்கு வேண்டிய சுகங்களைப் பகைவர்

களைக் கொண்டே பழுபவித்து வருவது மிகவும் வல்லபமாகுமேயன்றி, அவர்களைக்கொன்று விடுவது எவ்வளவும் வல்லபமாகாது. எந்நாளேனும் போகத்தக்க அவனுயிர் நம்மாற்போவதில் என்ன சிலாக்கியம். ஆனல் அதனாற் பாவம் மாத்திரம் பெருமூட்டையாக நமக்குச் சேரும். அவ்வாறு புரியாது அவனுடன் கூடிச் சுகித்து வருவோமாயின், நாம் இறக்குமளவும் இறந்த பிறகும் அழியாப் புகழடைவோம். இதனாலன்றோ,—

" பகைகெருமென் றென்கு பற்கொண்டேநன்று
வகைசேர்சுவையருந்து மாபோற்—றெருங்கசேர்
பகைவரான்மெய்யன்பு பாவித்தவாராற்
சுகமுறுதனல்லோர் தொழில்" என்றும்,

" ஒறுத்தார்க்கொருநாளை யின்பம்பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும்புகழ்" என்றும் நீதிநூல்கள் முறையிடுகின்றன. அன்றியும் வெளிநோக்கி ஆயக்காளிக்கேர்ந்த தீராக்கோபத்தாலும் தங்களுயிரைத் தாங்களே அறியாதழித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். இதுவும் மிகக்கொடியதே, எப்படியென்றால், தங்களுக்குண்டாகிய கோபத்தைத்தணித்துக் கொள்ளச் சக்தியில்லாமையால் இறக்கத்துணிந்தவர்கள், அக்கோபத்தை வருவித்தவனை யடக்கச் சக்தியின்மை வாஸ்தவமாகலின், அப்போது தங்கள் அறிவீனத்தைக் கவனித்து அறிவு விர்த்தியைத் தேடவேண்டியதை விட்டு மரணந் தேடிக்கொள்வது எவ்வளவு மதியீனம்? சிலர் மானக்கேட்டால் உயிர் போக்கிக் கொள்ளுகின்றார்கள். இதுவும் அத்தகையதே. நமக் கேரும்புகழ் உலகமுள்ளளவும் அழியாதென்பதாகக் கருதி உ
நாம் அவ்வோர் காரியஞ் செய்வது. அது நிச்சயமாகும்போ
க்கு கேரும் இகழும் அவ்வாறே நிலைபெறு மென்பது
யில்லை. அவ்விகழ்ச்சியாகிய மானக்கேடு வாஸ்தவ
யொழுக்கத்தால் நேர்ந்ததாயின், அது நம்முடை
பதிந்துவிட்ட படியால், அவ்வித மானக்கேட்டை
தால் மறைக்க முயல்வதை விட்டுக் கொலைசெ
உலகமுள்ளளவும் நிலைபெற்று விடுமேயல்லது அ
தற்கொலை என்னும் பாவம் ஒன்று மாத்திரமே
அன்றியும் ஜீவர்களெவருக்கும் உயிரினும் பிரியமானது வேறு யாதுமின்றென்பது சர்வஜன சம்மதமாகலின், அத்தகைய உயிரையே கொல்லத்துணிந்த இவன் பிறவுயிரை எவ்வளவும் லட்சியப்படுத்தாத பெருங் குரூரகுணத்தன் எனவும் பெரியோரால் நிந்திக்

கப்படுவான். இவ்விதக் கொலைத்தன்மையை யுடையவர்களெவரும் இகத்திற் பலராலும் நிந்திக்கப்படுவதுடன் பரத்திலும் கடவுளாற் கண்டிக்கப்படுவார். ஆகலால் இக்கொலையென்னும் பாவம் கனவிலும் புரியக்கருதாதவர்களெவர்களோ அவர்களே மிக்க புண்ணியவான்களென்பதற்கையமில்லை. இவ்விதக்கொலையால் ஓர்காற் பிற்பட்டுத் தீராத்துயரடையவும் நேரும். இதனை அடியில் வரும் ஓர் சிறுகதையாற் காண்க.

ஓரூரிலிருந்த பார்ப்பனியொருத்தி தனக்கிருந்த புத்திராபேட்சையால் ஓர் கீரிப்பிள்ளை வளர்த்துவந்தாள். அதன்பிறகு கடவுளருளால் அவளுக்கோராண்குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தையை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவருகையில், ஓர்நாள் அக்குழந்தையைத் தொட்டிலில் வளர்த்திவிட்டு நீராடப்போயிருக்கையில், அத்தொட்டில் கட்டியிருந்த கயிற்றின் வழியாக ஓர் சர்ப்பம் இறங்கிக் குழந்தையைக் கடிக்கத்தொடங்கினதைக்கண்டு, அவ்விடத்திற் கட்டியிருந்த கீரிப்பிள்ளை தன் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டு அப்பாம்பைக் கடித்துக் கொன்று, அவ்வுதிரம் வடியும் வாயுடனே, இச்செய்தியை அப்பார்ப்பனிக் கறிவிக்கும்பொருட்டுச் சென்றதருணத்தில், அதைக்கண்ட பார்ப்பனி, இக்கீரிப்பிள்ளை தன் பிள்ளையைக் கடித்துவிட்டதென்றெண்ணி, அந்தக் கீரியைக் கொன்றுவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்து, தொட்டிலிற் சுகசீவியாய்த் தூங்கும் குழந்தையையும் அறுபட்டுக்கிடக்கும் பாம்புத்துண்டங்களையும் பார்த்து, ஓ ஓ! நாம் ஆலோசியாமற் குழந்தையைப்பார்க்கிலும் பிரியமாய் வளர்த்துவந்த கீரியை அநியாயமாய்க் கொன்றோமே! இதனாலன்றோ? "பதறாத காரியம் சிதறாது" என்றும், "மறந்து செத்தேன் பிராணனே வாவென்றால் வருமா?" என்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனரென்று துக்கித்தனள்.

அன்றியும் பெரியோர்கள் இவ்வித கொலைக்கு மிகவும் பயந்தவர்களாய்த் தாங்களே புரியாதிருந்ததுடன், பிறர் புரியும்போதும் தங்களாற் கூடியவரையில் முயற்சித்து அவ்விதக் கொலையைத் தடுத்தும் வந்தார்கள். நாமும் அவ்வாறே கொலைபுரியாமலும், கொலைநேர்ந்த தருணங்களில் அக்கொலையை நம்மாற் கூடியவரையில் முயற்சித்துத் தடுத்தும் வருவதற்குரிய அப்பியாசங்களைப் பழக்கிவரவேண்டும். மேலும் சகல பற்றுக்களையும் அறவே நீக்கிவிட்ட துறவினைப்பார்க்கிலும் கொல்லாமையைக் கொண்டவர்களே மேன்மை

யுடையோராவர். ஏனெனில் இவ்வொன்றிலேயே மேற்சொல்லிய தீக்குணங்களெல்லாமொழிந்து சற்குணசம்பன்னராகலின், இதனினும் மேம்பட்டதன்று அறத்தல். இதனாலன்றோ,—

" நிலையஞ்சிநீத்தாரு ளெல்லாங்கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான்றலை" என நீதிநூலோர் கூறுகின்றனர்.

முற்கூறியபடி பெரியோர், கொலையைத் தங்கள் முயற்சியாற் றடுத்தார்களென்பதை அடியில் வரும் சிறுகதையாற் காண்க.

ஓர் அரசன் ஓர் பிராமணனுக்கு ஓர் மாணிக்கத்தைத் தானஞ்செய்து, நீ போகின்றவழியில் கள்வர்களிருப்பார்களாகையால், அம்மாணிக்கத்தை நீ விழுங்கி வீடுசேர்ந்தபிறகு கக்கியெடுத்துக்கொள்ளென்று சொல்ல, அவ்வாறே அம்மறையவன் விழுங்கிவிட்டான். இவையனைத்தையும் பார்த்திருந்த வேறொரு துன்மார்க்கன் அவனைப் பின்றொடர்ந்ததைக்கண்ட ஓர் பெரியவர், அம்மறையவனிடத்து வைத்த பரிவால் அவனுடனே அவனை யறியாமல் பின்றொடர்ந்து செல்லவும், அத்துன்மார்க்கன் நடுவழியில் ஓர் காட்டில் மடக்கிக்கொண்டு, அம்மாணிக்கத்தைக் கக்கிக் கொடுப்பாயென்று பிராமணனுடன் சண்டைசெய்கையில், அவ்வார்ப்பாட்டத்தால் அங்கொதுங்கியிருந்த கள்ளர்களனைவரும் ஒருங்கு கூடி, உனக்கெனக்கென்று போராடி அம்மறையவனைக் கொல்லத்துணிகையில், அதைப்பார்த்த அத்துன்மார்க்கனுக்கும் இத்தனைபேருக்கும் பங்கு விழுகின்றதேயென்றும், அச்சொற்பத்தொகைக்காக இந்தப் பிராமணக்கொலைக்கு நாம் பாத்திரமாவானேனென்றும் தோன்றி, மறைந்தோடிப்போனான். அப்பால் அப்பெரியவர் அம்மறையவனைத் தப்புவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, அக்கள்ளர்களை நோக்கி, "அப்பா! முதலில் நாங்களிருவரும் விளையாட்டாக உன்வயிற்றில் மாணிக்கம் இருக்கிறது என்வயிற்றில் மாணிக்கமிருக்கிறது என்று பேசிக்கொண்டோமேயொழிய, யார் வயிற்றிலும் மாணிக்கங் கிடையாது, அது உங்களுக்குச் சந்தேகமாயிருந்தால் முதலில் என் வயிற்றைக் கிழிப்பாருங்கள்" என்று சொல்ல, அக்கள்ளர்கள் அவ்வாறே கிழித்துச் சோதித்துப் பார்த்தில்லாமையினாலே அப்பிராமணனை விட்டுவிட்டார்கள். அதன்பிறகு பிராமணன் தன் வீடு போய்ச்சேர, அப்பெரியவரும் தம்மிடத்திருந்த சஞ்சீவிகரணி என்னும் இரணமாற்றும் மருந்தை உபயோகித்துக் கிழிந்த வயிற்றைச் சொஸ்தப்படுத்திக்கொண்டு சுகமாயிருந்தனர்.

ஆகலால் எக்காலத்தும் நம்மாற் கூடியவரையிற் கொலை தவிர்க்கும் வகையே தேடவேண்டுமேயன்றிக் கொலைக்குரிய பிரயத்தனம் மறந்தும் செய்யலாகாது.

களவு.

களவு என்பது பிறருடைமையாயுள்ள யாதொருபொருளை அப்பொருட்குரியானை வஞ்சித்து அபகரித்தல். இக்களவு செய்வோர் ஒவ்வொருவரும் பிறர் தங்கள் பொருள்களைத் தங்களை வஞ்சித்துப் பிறர் அபகரித்தால் தங்களுக்கு எவ்வளவு துயரமும் திரவிய நஷ்டமும் மானக்குறைவும் உண்டாகின்றதோ அவ்வாறே தங்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டுப் பொருளிழந்தவனுக்கும் உண்டாகுமல்லவா? என்பதை முதலிற் கவனிப்பார்களாயின் இத்தொழிற்குத் தலைப்படவே மாட்டார்கள். களவும், அப்பொருளிழந்தோர்க்கு மீளாத்துயரத்தை விளைவித்து மரணத்திற் கேதுவாகலின் கொலைக்குச் சமானமே. சில சமயங்களில் அப்பொருளை யபகரிக்கும் நிமித்தம் அதற்குடையாரைக் கொலைசெய்யவுந் துணிந்து கொன்றுவிட்டதாகவும் இம்சித்ததாகவும் கண்டுங் கேட்டுமிருக்கின்றோம். நடுவழிகளிலும் காடுகளிலுமிருந்து வழிபறிப்போர் இவரினுங் கொடியர். ஏனெனில் இடம் வலம் தெரியாதகாட்டில் அநாதரவாய் வருகையில் கையிலுள்ள பொருளைப் பறித்துக்கொள்வார்களாகில் அவன் எவ்விதமாய் வழிதேடி வீடுசேர்வான். அதைப் பார்க்கிலும் அவனைக் கொன்றுவிடுவதே நலம். அத்தகைய களவு செய்வோருஞ் ஜீவகாருண்ணிய மற்றவர்களே யாதலின் அவர்களையுங் கொலைபாதகரென்றே கொள்ளவேண்டும். முத்திநெறியை இகழாத ஒவ்வொருவரும் இக்களவைக் கனவிலுங் கருதாதிருத்தலே முக்கியசாதனம். இக்களவிற்கு முக்கியகாரணம் பேராவலாதலின், பிறர் பொருளைக் கண்டவிடத் துண்டாகும் பேராவலை யறவே ஒழிக்கும்படி பழகி வரவேண்டும். அவ்வாறு நமக்கொழியா திருக்குமளவும் அவாவுள்ள ஒவ்வொருவரும் கள்ளர் கூட்டத்திற் சேர்க்கத்தக்கவர்களே. பிறர் பொருளைக் கண்டு விருப்பங்கொண்டு இப்பொருளை எப்போதாயினும் வஞ்சகத்தால் அபகரிப்போமென்று கருதுதலே அதிபாதகமெனப் பெரியோர்கள் கூறியிருப்பதை,—

" உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதேபிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கள்வேமெனல்" என்ற திருக்குறளாலுந் தெளிக.

அன்றியும் அவ்வாறு களவு செய்தலால் வரும் பொருள், எவ்வாறு அப்பொருளுடையானை வஞ்சித்ததனால் இவன் கைக்குவந்ததோ?

அதுபோலவே வேறொருவனால் இவன் வஞ்சிக்கச்செய்து அப்பொருள் அவனிடத்திற்சேரும். அதனாலன்றோ, "காறுதுவந்தது காறுதுபோகும்" என்னும் முதுமொழி வழங்குகின்றது. அதனால் விளையும் இன்பமும் அப்போதைக்கு இன்பம்போற்றோன்றினும், அப்பொருள் எடுக்கும் வரையில் யார் பார்க்கின்றார்களோ? யார் பிடிக்கின்றார்களோ? யார் அடிக்கின்றார்களோ? என்னும் அச்சத்தைத் தருமேயன்றி இன்பந்தாராது. எடுத்துத் தன் கைக்குக் கிட்டியபிறகும் அது செலவாகும் வரையில், நம்முடைய களவை யார் கண்டு பிடித்தார்களோ? யார் நம்முடைய உளவை யறிந்துகொண்டார்களோ? என்றைக்குச் சொத்துடன் நம்மைப்பிடித்துக்கொள்வார்களோ? என்னும் ஏக்கமே யொழிய நிம்மதியான இன்பம் கிடையாது. செலவானபிறகும், அன்றைக்குத்தான் அவ்வளவு பாடுபட்டுக் களவுசெய்து கொண்டு வந்து இத்தனைநாள் ஜீவித்தோம், இனி எங்கு செல்வோம்? மறுபடி அவ்விடத்திற்குப்போனால் அகப்பட்டுக்கொள்வோமே? வேறே நூதன இடந்தேடவேண்டுமே? என்னும் பலயோசனைக் கவலையுண்டாதலால் இன்பம் எப்படி யுண்டாகும்? இதனாலன்றோ,—

" அரிமுழைநுழைதல்போல வயலகம்புகும்போதச்சம்
பொருளெடுக்கும்போதச்சம் புறப்பட்டேகுங்காலச்சந்
தெருவினிலெவர்க்குமச்சங் கவர்ந்தனநினைக்கவச்ச
முருமுருக்கொண்டகள்வ ருளங்குடிகொண்டபோதும்" என்று

நீதிநூல்கூறிற்று. களவுசெய்ய எண்ணுவோர், அக்களவிற்கு முந்தியே அநேக தீக்குணங்களையுடையோர்களாகின்றனர். எவ்வாறெனில், களவு செய்ய நினைக்கும்போதே, இன்னாரிடம் செய்யவேண்டுமென்றும், இவ்விதவஞ்சகத்தாற் செய்யவேண்டுமென்றும், அதுசெய்த பிறகு இவ்வாறாக ஒளித்துத் திரியவேண்டுமென்றும், ஒருக்கால் நாம் களவு செய்கையில் பிறர் கண்டுவிட்டால் அவர்களை இம்மாதிரி நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்றும், அரசவைக்குக்கொண்டு போவார்களாகில் இவ்வண்ணமாகப் பொய் சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பலவித கெட்ட எண்ணங்களையுதிக்கச் செய்தலைக் காண்க. தொடங்கியது தற்செய்கையாதலின் அதற்குரிய துர்க்குணங்களும் துர்ச்சிந்தனையும் உண்டாதல் இயற்கையே. இவற்றை யமைத்தன்றோ திருவள்ளுவரும்,—

" அளவல்லசெய்தாங்கே வீவர்களவல்ல
மற்றைய தேற்றாதவர்" என்று கூறியுள்ளார். ஆகையால் இவ்வித பெருங்கேடுகளனைத்தும் நிரம்பிய பெட்டகமாயிருக்கும் கள

ளவைச் சிறுவயதிலேயே விலக்கவேண்டும். நம்முடைய நாட்டார்களில் அநேகர் தங்களுடைய சிறுகுழந்தைகள் பிறர் பொருளைப் பார்த்து விரும்பிக்கேட்டால், அக்குழந்தையின் ஆண்டித்தனத்திற்கஞ்சினவர்களாய், அப்பொருளுடையாரைக் கெஞ்சிக்கேட்டு அதை வாங்கி அக்குழந்தைக்குக் கொடுத்துச் சமாதானஞ் செய்கின்றார்கள். இன்னுஞ் சிலர் தங்கள் குழந்தை வேறொரு குழந்தையின் விளையாட்டுச்சாமான்களில் ஏதேனுமொன்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டால் உடனே அதைத் தாங்கள் எடுத்து மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்து, வேறொரு குழந்தையுமில்லாமல் தங்கள் குழந்தை மாத்திரந் தனித்து விளையாடும்போது கொடுப்பதும் மரபுமாயிருக்கின்றார்கள். இவ்விதக்கொடிய பழக்கமுடைய பெற்றோர்கள் தாங்கள் குழந்தைகட்கு இளமைப் பிராயத்திலேயே கல்வியைப்போலக் களவைக்கற்றுக் கொடுப்போர்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. பிறர்பொருளைப் பார்த்துக் கேட்டவுடனே கண்டித்தும், என்ன அழுதாலும் வாங்கிக்கொடாமலும் இருந்துவிடுவோர்களேயாகில், பிறகு எக்காலத்திலும் அக்குழந்தை அவ்வாறு கேட்கவே மாட்டாது. அவ்வாறே பிறர் பொருள்மேல் விளையும் அவா ஒழிந்தேபோம். அவ்வாறே வேறொரு குழந்தையின் விளையாட்டுச் சாமானை எடுத்துக்கொண்டு வந்தவுடனே அக்குழந்தையைக் கண்டித்து, அச்சாமானுக்குடைய குழந்தையினிடத்தில் ஒப்பித்து விடுவார்களேயாகில், பின்பு எப்போதும் வேற்று சாமான்களை அக்குழந்தை தொடவே மாட்டாது. அது முதலாகவே பிறர்பொருளைத் தொடுதலாகிய வழக்கம் ஒழிந்தேபோம். இக்களவு இகத்தில் பலவித கேடுகளை விளைவித்துப் பரத்திலும் நரகத்தைக் காணியாட்சியாக்கிவிடும். இவ்வாறு இகத்திற்கும் பரத்திற்கும் தனக்கும் பிறர்க்கும் கேடுகளை விளைவிக்கின்ற இக்களவைக் கையாட யாவர்தா னெண்ணுவார்கள்? அவ்வாறெண்ணுவோ ரனைவரும் பகுத்தறிவற்ற பாமரரே யாவர். இக்களவால் நேர்ந்த துயரத்திற்காக ஓர் கதை எழுதுகின்றோம்.

தென்னாட்டிலேயுள்ள சுகந்தை என்னும் நகரில், உத்தமன் என்னும் ஓர்வணிகன், நல்லொழுக்கம் தெய்வவழிபாடு குருபக்தி விருந்தோம்பல் முதலிய சற்குணங்களமைந்த கற்புவாய்ந்த பத்தினி என்னும் மனைவியுடன் வாழ்ந்திருந்தான். நீதியானுமுடைய அவ்வுத்தமன் வெகுநாளாய்ப் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தியிருக்கையில் தெய்வாருளால் ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்குச் சாதகாதிகருமங்களை அவ்வக்காலங்களிற் புரிந்து சீனை

ன்று பெயரிட்டு, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்பிறைச் சந்திரன்போல வளர்த்தார்கள். இப்புத்திரனது நற்குண நற்செய்கைகளைக்கண்டு மனமகிழ் வடைவதற் கெதிர்பார்த்திருந்த தாய்தந்தையர்க்கு, மனகடுக்கம் வரும்படியான துர்க்குணங்களுடையவனாய், இவ்வுலகத்தில் இவனுக் கொப்பான துன்மார்க்கனில்லை யென்னும்படி, கொடுமையிற் றலைவனாய்த் திரிந்து, பொய்யர் களியர் கள்ளர் கொலையர் காமிகள் ஆகிய இவர்களின் சகவாசமே மிக்குடையவனாய், சூதாடுவாரோடுங் கூடி, தன் தாய்தந்தையர் தன்மேற் பூட்டியிருந்த ஆபரணங்களை யெல்லாம் விற்றுச் சூதாடித் தோற்றுவிட்டு, வீட்டில் தாய்தந்தையரால் வைத்திருந்த திரவியங்களையும் ஆடையாபரணங்களையுங் கொள்ளைகொண்டு சூதாடியே தோற்றனன். இதனையுணர்ந்த மாதா தன் மகனுக்கு மதிகூறத் துணிந்து, தந்தையில்லாக் காலம் பார்த்து தனயனை யருகழைத்து, "அப்பா மகனே! உன்னைப்பெறுதற்காக யாங்கள் பட்டபாடுகள் பலவாயிற்றே? புத்திரன் வேண்டுமென்று தவங்கிடந்த எங்கட்கு யாது சொல்லி திருப்தி விளைக்க வேண்டுமோ? அதைச் செய்யவில்லையே? தாய் தந்தையர் மனம் மகிழ்விக்கும் மகனே யன்றோ மகனெனல் வேண்டும். உனக்கு அருமையாக நாங்களிட்ட சீலன் என்னும் பெயருக்கு முதலில் நீயாகச் சேகரித்தது துர் என்கிற இரண்டெழுத்தேயன்றி, வேறு கீர்த்தியைச் சேகரித்தாயில்லையே? உன்னைக் கண்டோர்களெல்லாம், இவனைப் பெற்றவர்கள் யாவரோ? அவர் பாக்கியமே பாக்கியம்! என்று கூறுவார்களாயின் பெற்றோராயுள்ள நாங்கள் எவ்வளவு சந்தோஷமடைவோம். இதனை விளக்கவல்லவா,—

"ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்குந்தன்மகனைச்
சான்றோனெனக் கேட்டதாய்" என்றும்,

"மகன்றந்தைக்காற்று முதவியிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்" என்னும் நீதிநூல்கள்

கூறியுள்ளன. என்று பலவாறு மகன்மேல் வைத்த மாறா அன்பால் பலபல கூறினள். இவ்வளவுங் கேட்ட மகன், ஒரு செவியில் வாங்கி மறு செவியில் விட்டவனாய்த் தான் படித்த, "தாய்சொற் றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்ற அருமைவாக்கியத்தையும் மறந்து, தனது பழையதொழிலையே மேற்கொண்டொழுகி வந்தான். ஒருநாள் இவனுடன் பழகிய பாதகர் பலரும், இவனை உடன்கொண்டு அரசன் வீட்டிற்கன்னமிட்டுக் காவலர்களையுங் கொன்று, அவ்வூரின் பல பொருள்களையுங்கொண்டு, அபகரித்த பொருளுடனே மறைந்தோடினார்கள்.

இக்கள்ளரைப்பிடிக்கத் தேடித்திரிந்த காவலாளர்கள் [illegible]னையும் காடுந்தேடி காரணியம் என்னும் அரியகாட்டில் அவர்களைப்பற்றி, நகரத்திற்றுப்பியது மிக்கி இறுவெறுத்து [illegible] கழுவையும் தாம்பையும் ஆயுதங்களையும் வகைக்க வகைப்பட்டு, அரசன் சமுகம் சேர்த்தார்கள். அரசன் ஒவ்வொரு கள்ளரையும் தனித்தனி விசாரித்து, துர்சீலனென்று காரணப்பெயர்கொண்ட இவனை விசாரிக்கையில், இவனது பெயரும் இதுவென்றும், தாயும் தந்தையும் இன்னாரென்றும் அறிந்து, இவன் தந்தையாகிய உத்தமனென்னும் வணிகனிடம் வைத்த அன்பால், அவ்வணிகனையழைப்பித்து, அவன் புத்திரன் கொடுமைகளைப் புகல, அதைக்கேட்ட அவ்வணிகன், "அரசே! உலகத்தில் [illegible]ருக்கும் அரசராயுள்ள தேவரீர் இப்போது அடியேன் முகத்தைப் பார்த்து இவனை விட்டுவிட்டீராயினும், "அரசனன்றுகொல்லும் தெய்வம் நின்றுகொல்லும்" என்னு முதுமொழியின் வண்ணம் கடவுள் தப்பாது இவனைத் தண்டிப்பாரன்றோ? அவ்வாறு கடவுளால் நேருந் தண்டனையைத் தேவரீரும் அடியேனும் மற்றுயாவரும் விலக்கவல்லமோ? ஆதலால்? தங்கள் நீதிசெல்லும் வழி தண்டனை செலுத்தலாம்" என்று கூறினன். அதுகேட்ட அரசன் அவ்வணிகன் வாய்மைக்கு மனமகிழ்ந்து "இக்கள்ளராகிய பாதகரோடு இவனையும் சிரச்சேதஞ் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டனன். துர்சீலனும் சிரமிழந்து பழியை இவ்வுலகத்தில் நிலைபெறுத்துப் பாவத்தோடு அவ்வுலகத்தில் அரிய நரகவேதனைக் காளாயினன்.

ஆதலாற் களவென்பதைக் கனவிலுங் கருதாதவனெவனோ அவன் இகத்தில் கல்விமார் பலராலும் மதிக்கப்பட்டு அநாயாசமரணமடைந்து பரத்தில் மோக்ஷசாம்ராஜ்ய மடைவானென்பது திண்ணம். இனிக் கள்ளைப்பற்றிக் கூறுவோம்.

கள்.

கள் என்பது அறிவைமயக்குந் தன்மையுடையது. மனிதர்க்குக்கும் மிருகத்திற்கும் உள்ள பேதமெல்லாம் பகுத்தறிவுடைமையொன்றேயாதலால், அதை மயக்கத்தக்க கள்ளை யருந்துவோர் மிருகத்தன்மை யடைவரென்பது தேற்றம். அஃதெவ்வாறெனில், கள்ளருந்துவோர்க்கு அறிவு மயங்கப் பெற்றதனால், தங்கள் முன்னிற்போர் இன்ன இயல்பினரென்பதும், இன்ன முறையினரென்பதும், அவரிடத்துத் தாமிருக்கவேண்டிய நிலைமை இத்தன்மையதென்பதும், அவர்களுடன் இவ்வண்ணமாய் வார்த்தையாடவேண்டுமென்ப

நம், தான் இருந்த இடத்திலிருப்பதென்பதும், தம்முடைய கோலம் இவ்வாறிருக்கின்றதென்பதும் அறிந்துகொள்ளாதிருக்கும்படி அறிவு மழுங்கிவிடுகிறபடியால், அத்தருணத்தில் அவர்கள் தன்மை மிருகத்தன்மையாகவே யிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்றியும் அக்கள்ளருந்துவோர்கள் அறிவுமயக்கத்தாற் கண்ணிருந்தும் குருடராகவும், காதிருந்தும் செவிடராகவும், வாயிருந்தும் ஊமைகளாகவும், காலிருந்தும் முடவராகவும், கல்வியிருந்தும் மூடராகவும், செல்வமிருந்தும் வறியராகவும் தோன்றுவார்களென்பதுமே எக்காலத்தும் தங்கள் சுபாவ இலக்கணங்களை விளக்கமாட்டார்கள். மேலும் இக்கள்ளருந்தவர்கள், அறிவு - மூர்த்தி - மானம் இவைகளை யிழந்ததுடன், எவரைப்பார்க்கினும் பாவின்மிருக்க மாதாவும் பேசிநின்று வெறுக்கும்படியும் நேரும். இதனாலன்றோ,—

“ அறிவையழிக்குஞ்செயலழிக்கு மதியாமானத்தினைத் திக்குந்
செறியுமறிவுமுறியாத செருக்கையழிக்குமின்றுந்
மூரியும்வெறுப்புமிகவிளைக்கு மூணிவுவிளைக்கும்பகையுஞ்சாக்
குறிகள்விளைக்குங்கவலைவிளைக்குங் கொள்ளேல்கள்ளுண்டலைமைக்கா” என

நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன. அல்லாமலும் இம்மதுமயக்கத்தால் மானமிழந்து திரிகையில், இக்களியனைக்கண்டோர் யாவரும் அசேதனஜந்துவைக் கண்டாற்போன்றும், நாயொனைக் கண்டாற்போன்றும் பயந்து இகழ்ந்து விலகுவர். காமம் எவ்வாறு ஒழுக்கங்களைக் கெடுக்கின்றதோ? அவ்வாறே இதுவும் அறிவைக்கெடுத்து மயக்கத்தை விளைப்பதால் அக்காமத்திற்கு முற்படவைக்கும். தாமுடையதனை விற்று. செல்வர் அணையாதிருந்த பிறந்த அரசரிடத்தும் இச்சாதனை யிருக்குமாயின், சின்னாளிலேயே அவர்களது படை குடி முதலியன யிழந்து பாழ்படுவர். பெரியோர்களால் நன்மாக்களென்னும் பட்டப்பெயர் பெறவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர்களெவர்களோ? அவர்களே இக்கள்ளை யருந்துதல் வேண்டும். இக்கருத்தாலன்றோ,—

“ உண்ணற்க கள்ளை யுணில்உண்க சான்றோரான்
எண்ணப் படவேண்டா தார்” என நீதிநூல் கூறுகின்றன.

இராத்திரியாகவோ பகலாகவோ ஒருவனுக்குக் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு அதிகப்பிரீதி செய்து அறிவுவிருத்தியைத் தேடி புகழுடைத்த பலராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவதை விட்டு, அப்பொருளை யழித்து அறிவைக் கெடுத்துக்கொண்டு பழியைப்பூண்டு அசேதனமாயும் இகழும்படி நடந்து வறியனாய் விடுவது ஒவ்வொரு மதியீனம். கள்ளுண்ட ஒருவன் மதிமயக்கத்தாற் கல்லாயென்றும், சல

தாயையென்றும், சிறியென்றும், புறத்திண்ணையென்றும், வீடென்றுந் தெரியாமல் விழுந்துகிடப்பதைக் கண்ணாரப் பலகாற் கண்டும், இக்களியினியல்பிதுவாதலின், இதனை யுட்கொள்வோமாயின் நம்மையும் இப்படித்தானே செய்யுமென்றுணராது, மேலும் மேலும் அதனை விரும்புவோரை யாவர்தான் விலக்குவர். இக்கருத்தமையத்தன்றோ,—

“ கள்ளுண்ணாப்போழ்திற் களித்தானைக் காணுங்கா
லுள்ளான்கொ லுண்டதன்சோர்வு” எனவும்,

“ ஆமோ பனைவாக்க வாமோ வெருக்கணங்கள்
வாமோ பிரிக்க வசமாமோ - நீலநிறக்
காக்கையுமிழ்ப்பேசவிக்க வாமோ குருவிலா
மூர்க்கனைத்தேற்ற வாமோ” எனவும் நீதிநூல்கள் விதிக்கின்றன. இக்கள்ளை விற்போரும் புசிப்போரும் புசிக்கச் சம்மதிப்போரும் புசிக்கின்றவரை கேசிக்கின்றோரும் பற்பலகாலம் கடையேறவொண்ணாத அருநரகில் வீழ்வாரென்றன்றோ அன்றோர் பலரும் கூறியுள்ளார். இதனை,—

“ கள்விற்பவர்வோர் கள்ளினை நுகர்வோர் கள்ளருந்துதற் குடன்படுவோர்
கள்ளருந்துவனை மகிழ்நர்கரிக்கற்ப காலக்கிடைச் சழுந்தி
யெள்ளருந்திய மலப்புழுவாகி மலத்தினைநுகர்ந்தபின் பிறந்தும்
விள்ளரும்கொடிய நோய்வசமாகில் மீட்டுமீட்டுழன்றுநாள் கழிப்பர்”

என்றும் செய்யுளாலுமறிக. இக்கள் அறிவை மயக்குவதால், மலத்தை யமுதமாகப்புசிக்கவும், அக்கினியை மலர்த்த மலமென்று வகையிலெடுக்கவும், கொடுமையாய விளைக்கத்தக்க பகைவர்களிடத்தில் கெடு அகப்பட்டுக்கொள்ளவும் செய்யும். இத்தகைய தருணங்களில் அக்கள்ளருந்துவோர்க்கு விளையுந் தீமைகளோ பல்லாயிரங்கோடி. அத்தகைய தீங்கும் இதனை யருந்தலால் நேர்தலென்பதைச் சத்தியபுத்தியுடன் தெள்ளிதிற் றெளிந்துகொண்ட ஒருவன், மீட்டும் அதை யருந்துவானாயின், அவனை மிருகங்கள் யாவற்றினுங் கடைப்பட்ட மிருகமென்றே தீர்மானிக்கவேண்டுமென்பது திண்ணம். இம்மதுவால் இவ்வாறு விளைகின்றவென்பதை,—

“ மலத்தினையமுதென மாந்தச்செய்திடு
மனர்க்கபுமியனலை லள்ளச்செய்யுங்கொடு
சலத்துரும்பகைவர்கை தனக்குள்ளாக்குகள்
மலத்தினையழித்திடு மதுவென்கோமே” என்னும் நீதிநூற் செய்யுளாற்காண்க. இவ்வதிகாரத்திற்கு முற்கூறிய களவையும் தங்களு

க்கு நேர்ந்த வறுமையாற் செய்தார்களென்றும், கொலையும் பகை மையாற் செய்தார்களென்றும் ஒருவாறு அர்த்தாந்திரமாக வைத்துக்கொண்டபோதிலும், யாவராலும் பழிக்கின்ற பழிப்புடனே வறுமையையும் விளைவித்து, உயிருடனிருக்கும்போதே பிணத்தன்மையைத்தந்து, இம்மை மறுமை இரண்டிலும் அடையும் பயன்களனைத்தையுங் கெடுக்கின்ற கள்ளை யருந்துதல் எதுகுறித்தோ! அறியோம். இவ்வாறு ஓர் பயனுமற்ற கள்ளை யருந்திப் பல துன்பங்கட்காளாகுதல் பாமரர் தன்மையேயன்றிப் பண்டிதர் தன்மையல்ல. இக்கருத்தையமைத்தன்றோ,—

> "வறுமையாற்களவுசெய்வர் மையலாற்காமத்தாழ்வர்
> குறுமைசேர்பகையினால்வெங் கொலைசெய்வர் [illegible]
> சிறுமைத்துயிருக்குஞ் செத்தவராக்கிவிக்குமை
> மறுமையையழிக்குங்கள்ளை மாந்தவெப்பயன்வேட்டம்மா"

என நீதிநூல் கூறுகின்றது. இத்தனை கெடுதிகளிருந்தும் சுயவர்கள் இதனையே மேலும்மேலும் விரும்புவதற்கோருதாரணக்கதை யடியிற் கூறுவோம்.

ஒருநாள் ஓர் களியன் கள்ளருந்திய மயக்கவிசேடத்தால் இடந்தெரியாது அதிக அசுசியான ஓரிடத்தில் வாயைத் திறந்துகொண்டு தலைகீழாக விழுந்துகிடப்பதை, அவ்வீதிவழியே சென்ற மயக்கக் குறைவுள்ள வேறோர் களியன் கண்டு, அவனை யெழுப்பாமலுந் தன்வழியே போகாமலும் வெகு ஆவலாய் அவனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். ஓர் களியன் தலைகீழாகக் கிடப்பதையும் மற்றோர் களியன் உற்றுப்பார்த்திருப்பதையுங் கண்டு கள்ளென்பதைக் கனவிலுங் கருதாத விவேகி யொருவன், இவன் இவ்வாறு அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருப்பது எதற்காகவோ என்று யோசித்து, இதனை யறிந்துகொண்டே அடியெடுத்து வைக்க வேண்டுமென்று அவனும் ஓர் புறத்திற் காத்திருந்தான். இவ்வாறிருக்கையில் சற்றுநேரஞ்சென்று தனது பொருளைக்கொடுத்துக் கள்ளருந்தித் தலைகீழாக விழுந்து பிரக்ஞையற்ற களியன் தெளிந்து விழித்தான். அவன் எப்போது விழிப்பானென்று காத்திருந்த மற்றோர் களியன் அவனருகிற்சென்று, "அண்ணே! நீ யந்தக்கடையில் இந்தச்சாராயத்தை யுண்டாய்? நான் காலங்கண்ட களியன், நான் இத்தனைகாலமும் உண்ட கள்ளிலும் இக்கள் மிகச் சிரேஷ்டமுடையதே! ஆதலால் அக்கடையின் அடையாளத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று பேராவலுடனும் பெருங்களிப்புடனுங் கேட்டான். இதனைக் கண்டிருந்த விவேகி, இக்களியன் அவிவேகத்திற்கிரங்கிவருந்திப் பரிதாபப்

பட்டு, ஐயோ! இதென்ன விபரீதம்! கள்ளிற்குரிய தீக்குணங்களனைத்தினுந் தீக்குணமாகிய பிரக்ஞையறச்செய்தலால் இதுகாறும் அக்களியன் தலைகீழாய்த் தொங்கிக்கிடந்ததைக் கண்கூடாகக்கண்டும், கண்ட இத்தருணத்திலேயே இவனுக்கதில் வெறுப்புத்தோன்றாமல் விருப்பமுறுமாயின் இவன் மதியீனத்தை என்னென்று கூறுவோம் என்றெண்ணிக்கொண்டு சென்றான்.

இம்மதுபானிகட்கு அதன்விஷயமாகத் தேகத்திற்கு நேரும் நோய்கள் பலவுள. அந்நோய்களைக் கண்டிக்க நேரும்போது, இப்பழக்கத்தைமாத்திரம் அறவே கண்டித்தல் முக்கியாம்சம். இப்பழக்கத்துடனே அந்நோய்கட்கு எவ்வித மருந்துகளை எவ்வளவு சிரேஷ்ட வைத்தியர்கள் நித்தியமாய்க்கொடுத்துவந்தாலும், அப்பழக்கத்தினாலேயே வளர்ந்த நோய்களாதலின், அவைகள் நிவர்த்தியாகா. மதியூகியான வைத்தியரொருவர் ஓர் களியனுக்கு அவ்வப்பியாசத்தைத் தந்திரமாக ஒழித்து, அவனுக்கு நேர்ந்திருந்த நோயைச் சொஸ்தப்படுத்தியதை இதற்குதாரணமாக அடியிற் கூறுவோம்.

5190

ஓர் களியன் அக்கட்குடிவிசேஷத்தால் [illegible] வாய்க்கப்பெற்று, அந்நோய்க்குரிய பலவித அவுஷதங்களையும் பலவித்திலுண்டு பலனாக அநுபவித்துவந்தும் அக்கட்குடியை [illegible] யிருந்தான். அவ்வாறவனிருக்கையில் நாளுக்குநாள் அந்நோயதிகரித்துவிட்டமையின், வைத்தியஞ் செய்துகொள்ளத் தொடங்கி, அநேக வைத்தியர்களை வரவழைத்து மட்டற்ற மருந்துகளைப் புசித்தும் நோய் சொஸ்தப்படாமல், "பத்தியத்தாற்பிணியும் பயமில்லாமருந்தினை நல் - குற்றமெங்குதாலிற் கொன்றிமருந்துறானே" என்றபடி வியாதி விசேடப்பட்டு மரணத்திற்கேதுவாக்கத்தக்க நிலைமையில் வந்துவிட்டது. அப்போது தனக்கிருந்த வாதனை அதிகப்பட்டுவிட்டமையின், அதுவரையிற் பார்த்துவந்த வைத்தியர்கள்மேற் கோபங்கொண்டு, இனிமேல் நீங்கள் வரவேண்டாமென்று நிறுத்திவிட்டான். அத்தருணத்தில் அவனது பந்துவாகிய வேறோர் வைத்தியர் வெளியூரிலிருந்துவந்து இவன் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, உடனே அவனிடத்தில் வந்து, "ஐயா! இதுவரையில் நீ சாப்பிடத்தக்க மதுவிற் கலந்து மருந்து கொடுத்தவராக வொருவருமில்லையே, நான் இன்று முதல் நீ குடித்துவரும் மதுவிலேயே கலந்துகொடுப்பதைச் சாப்பிடுவா, இருபதுநாளைக்குள் சுகமடைவாய்" என்றார். அதுகேட்ட அந்நோயாளிக்களியன் மிகச் சந்தோஷமடைந்து அவ்வாறே செய்யுங்க

ளென்று வேண்டிக்கொண்டான். வைத்தியர் மறுதினம் முதல் தினந்தோறும் தான்கொடுக்கும் கள்ளைத்தவிர வேறு கள் கொஞ்சங்கூடச் சாப்பிடலாகாது என்று அவனிடத்தில் நிர்ணயஞ்செய்துகொண்டு, அன்றுமுதல் அவன் மதுவருந்தும் புட்டியிற் சிறுகல் ஒவ்வொன்று பிரதிதினம் போட்டுக்கொண்டே வந்து அக்கள்ளை அவனைக் குடிக்கச்செய்துவந்தார். இருபதுநாள் இருபது சிறுகற்கள் அப்புட்டியிற் சேர்ந்துவிட்டமையின், அதிலுள்ள மது கால்படியளவாய்க் குறைந்துபோயிருப்பதை நோயாளி கண்டு, இவ்வளவு அற்பமாய் நான் புசிப்பதில் என்னபயன் இதுவும் வேண்டாமென்று நீக்கிவிட்டான். அதுகண்ட அவ்வைத்தியர், அன்றுமுதல் அவனுக்கு அந்நோய்க்கு வேண்டிய மருந்துகொடுத்துச் சொஸ்தப்படுத்தினார்.

ஆதலால் மதுபானம் முதலிய துர்வழக்கங்களை யொழிக்க எண்ணங்கொண்டவர்கள் நாளாவர்த்தியில் அளவைக் குறைத்துக்கொண்டேவந் தொழிக்கவேண்டும். இக்கள்ளருந்தலால் வரும் கொடுமையைக்காட்டும் வேறோர் கதை இதனடியிற் கூறுவாம்.

வங்கதேசாதிபதியான சுபலன் என்னும் அரசன் நீதிகெடாது செங்கோல் செலுத்தி அரசபுரியுநாளில், அவன் கல்வி கேள்விகளில் விருப்பமில்லாதிருந்ததைக்கண்ட சுமதி என்னும் அவனது மந்திரி, மன்னனைநோக்கி, "மண்டலீகரே! தாங்கள் படை குடி முதலியவற்றாற் சிரேஷ்டராகவிருக்கினும், பெரியோர் சகவாசம் மிக்க நன்மையை விளைக்குமென்றறியாதிருப்பது கூடாது. பெரியோரென்று யான் சொன்னது சாதி செல்வம் என்னும் இவ்வொவ்வொன்றினாற் பெரியோர்களையல்ல, ஏனெனில், செல்வமில்லாதபோது சாதி சிறப்படையாது, செல்வம் கல்வியில்லாதபோது பெருமிதமுறாது. கல்வியோ? அறியாமையைக்கெடுத்து அறிவை விசாலப்படுத்திப் புறத்திலுஞ் சிறப்பினை யிருக்கச்செய்யும், இக்கல்வியே சென்றவிடமெல்லாஞ் சிறப்பியற்றக்கது. ஆகையாற் கல்வியில் மேம்பட்ட பெரியோரையே யான் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். அப்பெரியோர் பெருமை யளவிறந்தன. ஆதலால் தாங்கள் அத்தகைய பெரியோரையே கடைப்பிடித் தொழுகுதல் வேண்டும்" என்று நல்லறிவுகள் பலவற்றைக் கூறினன். அச்சுமதியென்னும் அமைச்சன் கூறிய பலவற்றையுஞ் செவியாரக்கேட்ட சுபலன் என்னும் அரசன் அவையனைத்தையும் அங்கீகரித்து, அன்றுமுதல் அத்தகைய வித்வசிரோமணிகளுக்கு இடந்தந்து, அவர்கள் வரவையே எதிர்பார்த்திருந்து,

வந்தவர்களை உபசரித்து, அவர்கள் கூறும் அதிவிநோத அற்புதாகார திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்டுக் காலங்கழித்து வந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் ஓர்நாள் ஓர் வித்வசிரோன்மணி, அச்சுபலனது பெருமையைக் கேள்வியுற்று, தென்தேசத்திலிருந்துவந்து, அவ்வரசனது சபையிலுள்ளாரனைவரும் மெச்சும்படி நவரசாலங்காரத்துடன் பிரசங்கித்தனர். அப்பிரசங்கத்தைக்கேட்ட அரசன், அதிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்தையும் பொருளேற்றத்தையுங்கண்டு வியந்து பெருங்களிப்படைந்து, அவர் மனம் விரும்பிய பரிசுகளை வேண்டியவரையிற் கொடுத்தனன். அவர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, பேரானந்தமுடையவராய்த் தன்னூர் நாடிவருகையில், இடைவழியில் அவருடன் வந்த சுயம்பாகியானவன், இவரை வஞ்சிக்க எண்ணங்கொண்டு உண்பித்த மதுவை, இது மதுவென்றறியாதவராயுண்டு களித்தனர். அம்மதுமயக்கத்தால் கவிவாணர் பிரக்ஞையற்றிருக்கையில், இதுதான் நல்லதருணம் என்று எண்ணிய சுயம்பாகி, அவருக்கு அரசனாற் கொடுக்கப்பட்ட பரிசுகளனைத்தையும் சுருட்டிக்கொண்டு, அத்தமிழ்ப்புலவரைத் தன்னந்தனியே விட்டுத் தலைமறைந்தோடினன். பதிகொடுத்த பாவாணர், மயக்கந்தெளிந்தெழுந்து தன்னுடனிருந்த சுயம்பாகியையும் அரசன்கொடுத்த பரிசுகளனைத்தையும் காணாதவராய், ஓ ஓ! நம்மைச் சுயம்பாகி மதிமயக்கி வழிபறித்தானல்லவா! என்று வருந்தி, அந்தோ! மறந்தும் நினைக்கப்படாத மதுவை யுண்டதனாலல்லவா? இம்மதிமோசம் வந்ததென்று துக்கித்து, நான் இன்ன சேரிவால் இன்றுறல் இவ்வாறு மோசம்போனேனென்று பிறருடன் கூறவும் நாணமுடையவராய்த் தம்மதியைத் தாமே நொந்துகொண்டு, அவ்விடம் விட்டுப் பெயரவும் மனந்துணியாமல், அவ்விடைவழியிலுள்ள வீதிகளிலேயே யாசித்துச் சீவித்திருந்தனர். இவ்வாறிருக்கையில், சுபலன் என்னும் அவ்வரசன் ஓர்நாள் அந்நாட்டுவழியே குதிரைமீதேறிச் சதுரங்கமுஞ் சூழவரும்போது; அப்புலவர் பெருமானைக்கண்டு, இவர் நம்மிடத்துப் பரிசுபெற்றவராச்சுதே! இவர் இவ்வாறிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று தனக்குள் ஆலோசித்து, அவரை அருகிலழைத்து, "நீர் யார்? உமது பெயரென்ன? தொழிலென்ன?" என்று வினவ, அதுகேட்ட அப்புலவர், யான் வித்துவான், குண்டையூர்க்கிழவன் மகன், வண்டமிழ் வழங்கும் பாண்டியநாட்டினன், என்பெயர் குணபூஷணன்" என்றனர். அதைக் கேட்ட அரசன், "நீர் நமது சமுகத்திற் பரிசுபெற்றவரல்லவா?" என்றனன். வித்துவான், நானும் வந்ததுண்டு, நீர் தந்தது மனங்கம்! அவையனை

த்தையும் மீண்டைக்கூறிய மதுமயக்கத்தாற் கண்டகச்சுயம்பாகி கவர்ந்தனன்" என்றார். அதுகேட்ட அரசன், வித்வசிரேஷ்டரே! நீர் பறிகொடுத்த பொருள்களைச் சொல்லும், மீண்டுந் தருகின்றேன், இதற்காக நீர் வருந்தவேண்டாம் என்றபோது, அந்நாவலர்பெருமான், தான் பறிகொடுத்த பொருள்களைச் சாதுரியமாகவைத்து,—

> " கயமுலவு மரக்கலங்கோ விந்தன் றிங்கள்
> கரும்புரசந் துலுக்குச்சொல் வன்மம் வன்னி
> குயவருடன் கேட்பதுநன் மதுரை யார்கள்
> கூறுவது மன்னரேவல் கூர்மை யாய்தம்
> உயருமரந் தறிக்கையிலம் மரத்தி னின்றே
> யுதிருவது மதன்பின்ன ருரைக்கு மாற்றம்
> வயமுலவு பரிசாரன் கவர்ந்து கொண்டான்
> வளர்குலவு ராஜவேள் வன்மைமாலே" என்ற செய்யுளாற்

கூறினன். அரசன் பரிதாபமுடையனாய்த் தன்னுடன் வரும்படிச் சொல்லித் தன்னகருக்கழைத்துப்போய், வேண்டிய பரிசுகள் பலவும் மீண்டுந்தந்து, தன்னாஸ்தான வித்வான்களுள் ஒருவனுகச் செய்துகொண்டனன். இக்கவியின் பொருளாவன:—

கயம் உலவும் மரக்கலம் - ஆழ்ந்த நீர்நிலையில் உலவாநின்ற கப்பலும், (கப்பல் என்பதற்கு வேறுபெயர் உரு). கோவிந்தன் - விஷ்ணுவும், (விஷ்ணுவுக்கு மாறுபெயர் மால்). இரண்டுங் கூட்டினுல் உருமால், திங்கள் - சந்திரனும், (சந்திரனுக்கு மாறுபெயர் சோமன்; அதாவது வஸ்திரம்.) கரும்புரசம் - கரும்பின் சாறும், (அதாவது பாகு; என்றால் தலைப்பாகை.) துலுக்குச் சொல் வன்மம் - ஒரு துலுக்குச்சொல்லும் வன்மமென்பதும், (துலுக்குச் சொல் ஜல்; வன்மத்திற்கு மாறுபெயர் அடம்; இரண்டுங்கூடில் ஜல்லடம்.) வன்னி - அங்கியும், (அதாவது அங்கியென்னும் கவசமும்.) குயவருடன் கேட்பது - குயவரிடம் கேட்டுக்கொள்ளும் சொற்களுள் 'சாலுவை' என்பதும், (சாலுவை-மேற்போர்வை.) நன் மதுரை யார்கள் கூறுவது-நல்ல மதுரையில் வாழ்பவர்கள் கூறுவதும், (கூறுவதாவது சொக்கா சொக்கா என்று சொல்வது) மன்னர் ஏவல் - பயிரிடும் தொழிலோரை ஏவுவதும், (ஏவுதல் பலவேலையினுன்றும், போர்வை என்பதும் ஒருவேலையாதலால் அதனை இங்குக் கூறியது.) கூர்மையாய் தம் - கூரிய எழுத்தாணி என்னும் ஆய்தமும், உயரும் மரம் தறிக்கையில் அம்மரத்தினின்று உதிருவது - உயருந்தன்மையதாய மரத்தைத் தறிக்கும்போது அவ்வெட்டுவாயில் விழுவதும், (விழுவது செறு அதாவது தூராய் என்னும் காற்சவசம்) அதன்பின்னருரைக்கு மாற்றம் - மரத்தை வெட்டிய பின்பு சொல்லும் சொல்லும், (அதாவது சாய்க்கட்டா? என்று கேட்கும் சொல்; சாய்க்கட்டு இடைச்சுக் கட்டும் ஒருவஸ்திரம்) வயமுலவு பரிசாரன் கவர்ந்துகொண்டான் - வஞ்சனையில் வெற்றியினையுடைய

பரிசாரகன் அபகரித்தான், வளர்குலவும் இராஜவேள் வன்மை மாலை-நல்ல வளங்கள் நிலைபெற்றுள்ள இராஜமன்மதனைப்போன்ற உதாரகுணத்தரான விஷ்ணு வம்சமுடைய சுபலனென்னும் அரசனே—என்றவாறு.

இத்தகைய கல்விமான் அறிவினைத்தையுங் கொடுத்துக் கைப்பொருளையு மிழக்கச்செய்த கள்ளைக் கனவிலுந் கருதாதவர்களே கனமுறுவர். இனிக் காமத்தைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

காமம்.

காமம் என்பதற்கு ஆசையெனப் பொதுவில் பொருள் பட்டு, எல்லாப்பொருள்களின்மீதும் செல்லும் அவ்வாசை பெண்களின் மேற் செல்லுகையில், அதற்குக் காமமென்று முக்கியமாய் வழங்குதல் வழக்கம். ஆகலால் இவ்விடத்திற் காமமென்பதற்குப் பெண்களிடத் திச்சைகொண்டநுபவித்தல் எனப் பொருள். இவ்வின்பத்தைத் தனது பத்தினியிடத்திலே நூல்களிற் கூறிய காலக்கிரமப்படி அநுபவித்தலே உசிதம். அவ்வாறின்றித் தனது பத்தினியிடத்தும் வரைவுகடந்து அநுபவித்தல் தீமையை விளைக்கும். பஞ்சமகாபாதகங்களிற் கடைப்பட்ட காமமென இவ்விடத்தெடுத்துக்கொண்டது அளவுகடந்த கலவியைக்குறித்தேயாம். இவ்வாறு தன் பத்தினியிடத்தில் அளவுகடந்து அநுபவிக்கத்தொடங்குவதால் அவ்வின்பவிச்சை விசேடமாய் பிறர்மனைவியர் கன்னிகைகள் பொதுமகளிர் என்னும் இவர்களிடத்தும் சதா அநுபவிக்க நேரும். இவ்வித அநுபவத்தைத்தான் பெரியோர்கள் விபசாரம் எனக்கூறினர். இவ்விபசாரங் குடிகொண்ட மனமுடையார்க்குத் தருமமும் புகழும் பெருமையும் நேசமுங் குறைந்து, இந்நான்கிற்கும் எதிர்மறையாகிய பாவமும் பழியும் அச்சமும் பகையும் விசேடிக்கும். இக்கருத்தையமைத்தன்றே,—

> " பகைபாவமச்சம் பழியெனநான்கு
> மிகவாவா மில்லிறப்பான்கண்" எனத் திருவள்ளுவருங்

கூறினர். தனது பத்தினியைப் பிறனொருவன் சிந்தித்தானென்று கேட்டமாத்திரத்தில் தனக்கு நேரும் சித்தவிபரீதங்களைத் தானே சற்று யோசிப்பானாயின், தான் பிறனொருவன் மனைவியைச் சிந்திக்க நேருமா? அவ்வாறு யோசிக்காது துணிவுடன் இத்தகைய விபசாரஞ் செய்வோர்களது மனத்திடனத்திற்கு எதை உவமானமாகக் கூற[illegible]வமானமின்மையின் பாவமே ஒருருக்கொண்டதென்றே கூறவேண்டும். இதற்கு முற்கூறிய பொய் கொலை களவு கள் என்

னும் நான்கையும் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருப்பது காமமென்பதை யுணர்ந்தே பெரியோர்களனைவரும் அந்நான்கிற்கும் பின் இக்காமத்தையும், பொய்யுடையானுக்கே ஏனைய நான்குபாதகங்களும் வந்து சேருமென்பதைக் குறிப்பிக்கும்பொருட்டே, அப்பொய்யை யெவற்றிற்கும் முதலிலும், அமைத்திருக்கின்றனரென்பதை அறிவுடையார் ஒவ்வொருவரும் யூகித்தறியலாம். பிறனொருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, அவன் வசமொழுகும் அருமையையுடைய ஒரு பெண்ணினிடத்திற் காதல் வைத்து அவளிடத்தில இன்பமநுபவிப்பதற்கு முயற்சித்தலினும் மேம்பட்ட அதிபாதகமின்மையின்,—

"அறன்கடைநின்றாரு ளெல்லாம்பிறன்கடை
நின்றாரிற் பேதையாரில்" என நீதிநூல் கூறுகின்றது. இவ்வண்ணம் பிறர்மனை நயப்போர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனைவியைப் பிறனொருவன் விரும்பி[illegible]தைக் கேட்டபோது தமக்கு நேரும் விபரீதங்களைக் கவனிக்கப் பழகுவார்களாயின், அத்தீக்குணம் வேரோடற்றுப்போம். பிறர்மனை நயத்தலால், அப்பெண்ணைத் தன் பத்தாவினிடத்திருந் தப்புறப்படுத்தித், தனது மனைக்கும் அழைத்துப்போகக் கூடாமையின் வேறேயோர் தனியிடத்தில் வைத்து, விபசாரியென்னும் பட்டப்பெயரை நிலைக்கச்செய்தால், வேறு பலராலும் இச்சிக்கப்புரிவதற்கு நேரும். அவ்வண்ணம் புரிவது அதிபாதகமென்பதை இன்னும் விரித்துரைக்கவேண்டுவ தவசியமன்று. தருமத்திற்கு வேறுபட்டுப் பிறன்மனைவியை இச்சித்து அவன் கடைத்தலை நின்று, காலம் நோக்கிக்கொண்டிருந்து, யார் பார்க்கின்றார்களோ? எவர்கள் இவ்வளவை யறிந்துகொள்ளுகின்றார்களோ? என்று பயந்து பயந்து மறைந்து மறைந்து அநுபவிக்கத்துணியும் இன்பமும் இன்பமாமோ? இவ்விதம் நடப்பதும் ஆண்மைத்தனமாமோ? இதனாலன்றோ,—

"பிறன்மனைநோக்காத பேராண்மைசான்றோர்க்
கறனொன்றோ வான்றவொழுக்கு" எனத் திருவள்ளுவருங் கூறினர். இத்தீக்குணமுடையோர் நல்லுணவிருக்கத் தீயுணவருந்தும் வராகத்தினுந்தாழ்ந்த விலங்கெனச் சான்றோர் கூறுவர். ஏனெனில், மிக்க பேரழகுவாய்ந்த மனைவிதன் அகத்திலிருக்க, அவளுடன் கூடி நிச்சிந்தையாய் இன்பம் அநுபவிப்பதை விட்டு, [illegible] தம்வளையிலும் அச்சத்தை விளைக்கத்தக்க பிறன் மனைவியின் இன்பத்தை விரும்புதல் பகுத்தறிவுள்ள மானிடர் செய்கையன்றென்பது தேற்றமாதலாற் றெளிக. மேலும் சுபாவத்திலேயே இவ்வின்பம்

வெகு அற்பகால அளவையுடைய தென்றும், அவ்வற்பகாலவளவை யின்பத்தால் விளையுந் துன்பமோ நீடித்த காலவளவையுடையதெனவும், பெரியோர் யாவரும் சிற்றின்பமெனவும், சின்னாளின்பமெனவும் வாய்ப்பறை யறைந்திருக்கின்றனர். அவ்வற்பகால வளவை யின்பமும் அச்சத்தா லொழியு மென்பதற் கையமென்னை? அவ்வாறொழியின் பிறர்மனை நயத்தலால் வரும் பிரயோசனம் யாது? பாவமும் பழியுமே நிலைத்திருமன்றி வேறொன்றுங் கிட்டாது. இப்படி தான் கருதிய இன்பஞ் சித்தியாகப்பெறாது அதனாற் பலவித துன்பங்களை [illegible] அநுபவிக்கக்கேதுவாகிய தொழிலைச்செய்வது எவ்வளவு மதியீனம். இதனாலன்றோ,—

"திருவிறுதல்லான் மனைக்கிறத்திலேயனும்
பிறர்மனைக்கே பேடிக்குத் தீர்ப்பாய் - தவறிய
வாயினவேறு மொழிக்குகைத்திற்றுத்
தியலிலைமிற் லென்" எனவும்,

"நெகிழ்காம - மூர்ப்பயக்குஞ்சின்னாளின்பத்தின்முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும் பீழைபெரிது" எனவும்,

"அரைக்கணத்தாலையின்பம் மற்றவர் தனையிழக்கடின்
விளைக்குமன்றேநரகாய்வேறு நினைப்பாமிடைப்பெற்றுத்
தளைக்கண்மற்றுமுமின்று மன்மேசாகிராத
முளைக்கடங்காதவன்ன றுறுதயர்தாழிக்கின்றோ" எனவும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆம். இதுவன்றியும் கூறியவற்றையனைத்தும் ஒவ்வொருவருக்கே யுரியராய்க் கற்புடை மனைவியரைப் பற்றியன்றோ? அவ்வாறு புரிவது அச்சத்தை விளைத்து இன்பத்தைக் கெடுத்துப் பழியைக் கொடுத்துப் பாவியாக்குமென்பது வாஸ்தவமாயினும், பொதுமகளிரைக் கூடினும் இத்தகைய தீங்கு விளையுமோ? என்றால், அப்பொதுமகளிர் சகவாசமும் அவ்வித தீங்கைத்தான் விளைக்குமென்பதிற் றடையென்ன? எவ்வாறெனில், அப்பொதுமகளிர் சகவாசத்தாற் றத்தம் குலமகளிரை அசட்டைசெய்ய நேரும், அக்கால் அவர்கள் அருவருத்துத் தமக்குரிய உபசாரங்களிற் பழுதுநேரப் பிணங்கிக்கொள்வார்கள். அவ்வாறு பிணங்கிக்கொண்டபோது, குலமகளிரை முற்றுங் கைவிட்டு அப்பொதுமகளிர் மனையே கதியாயிருக்கவேண்டும். அவர்களோ பொதுமகளிரென்றபெயரோடு யாவருக்கும் பொதுவாயிருத்தலின், இவர்களைப்போன்றே இன்னும் வேறுசிலர் இவர் [illegible]த்திலும் விசேடப்பொருள் தருவாராயின், அவர்களை யிணங்குவார்களையொழிய இணங்காதிரார்கள். அல்லது அவ்வண்

ணம் வேறொருவரையும் நாடாதிருக்கும்படியான பெருந்தொகையை அவர்கள் விரும்பும்போதெல்லாம் கொடுக்கக் குபேரனாலும் முடியாது. அன்றியும் நமக்குள்ள பொருளையெல்லாம் அவர்களுக்கே தத்தஞ்செய்து விடுவோமென்றாலும், அப்பொருளனைத்தையும் பெற்றுக் கொண்டவுடனே அவர்கள் இவனை உதைத்துத் துரத்துவார்களே யன்றி, தனது பிதிரார்ஜிதம்முழுமையும் நமக்கே யளித்தானல்லவா என்று சொற்பனத்திலும் எண்ணார்கள். ஆனபோதிலும் நம்முடைய திரவியமிருக்குமளவாயினும், உள்ளபடி அன்புகாட்டுவோர்களா என்று யோசித்துப்பார்க்கையில், அப்பொதுமகளிரெவரேனும் குணம் குறி கொள்கை இம்மூன்றுவும் கொடிய பாதகர்களாதலின் உள்ளன் பென்பது ரவலேசமுமிடையாது. அப்பொதுமகளிர்பிறர்பொருளை அபகரித்தலையே சதா தொழிலாகக்கொண்டு, அதற்கியைய அவ்வாடவர் மனத்தை வசப்படுத்த இனிய வுணவை யூட்டி, வெற்றிலைச்சுருளை நீட்டி, மருந்தை இரகசியமாகக்கூட்டி, போனை முதலிய வஸ்துக்களால் வாட்டி, நம்தாமனைவி இவ்வளவு செய்வாளோ என்றெண்ணும்படி பரிவுகாட்டி மயக்குவர்கள். அன்றியும் மஞ்சட்பொடியாலும் வாடைப்பொடியாலும் வாசனையேற்றிக் குளித்து வஸ்திரந்தரித்து ஆபரணங்களைப் பூண்டொயிலாக நடந்துகாட்டுவர். இவ்வளவும் உள்ளபடியல்லவாதலால் இவர்களுறவு, ஆற்றிற்கு அம்பியைத் துணைகொண்டுபோனதுபோலாகும். இதனாலன்றோ,—

> " அம்பிதுணையாக வாதிழிந்தவாறொக்குங்
> கொம்மைமுலைபகர்வார்க் கொண்டாட்ட - மிம்மை
> மறுமைக்குநன்றன்று மாநிதியம்போக்கி
> வெறுமைக்குவித்தாய் விடும் " எனவும்,

> " நாவாரவேண விதந்துசொல்வாருமை நான்பிரித்தாற்
> சாவேனென்றேயிருந் தொக்கவுண்பார்கள்கை தாவறண்டாற்
> போய்வாருமென்று கடுத்தலைக்கேகுட்டும் பூவையருக்
> கோர்தலைவிதியோ " என்னும் பெரியோர் கூறினர். இதனால்

அவர் குணம் நன்கு விளங்குகின்றது. இனிக் குறி எத்தகையதென்றால், பொன்னைப்பறிக்க எண்ணங்கொண்டிருக்கும் அப்பொதுமகளிர், மானைப்பிடிக்க வெண்ணிய வேடன் அம்மானையே காட்டுவது போல, பொன்னையே ஆபரணங்களாக்கி அணிந்துகாட்டுவர். இதனாற் குறியும் வஞ்சகக்குறியென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கும். இனிக் கொள்கை எத்தகையதென்றால், சாதிவேற்றுமை-நோயாளன் - குருடன் - குருபி - கூனன் - செவிடனென்னும் ஏனையபு

நோக்காது, அவர்கள் கோடிக்கும் தொகையையே பிரதானமாக எண்ணி, அத்தொகை கொடுப்போரையே எவ்விதத்திலும் குறைவற்ற மேன்மையுடையவரெனக்கொண்டு நடத்தலால், கொள்கையும் அத்தன்மையான வஞ்சகமுடையதே யென்பதறிக. இத்தகைய குணம் குறி கொள்கை என்னும் மூன்றுள்ளும் வஞ்சகமே நிறைந்த மாக்கலம் போன்ற அப்பொதுமகளிரையும் கூடிக்கலக்க விரும்பங்கொள்ளும் பேதையரினும் பேதையர் யாண்டுளர். இதனாலன்றோ,—

> " தன்மனையாளைத் தனிமனையிருத்திப்
> பிறர்மனைக்கேகும் பேதையும்பதரே " என்றும்,

> " தன்மனையாளைத் தாய்மனைக்கேற்றிப்
> பின்பவட்பாராப் பேதையும்பதரே " என்னும் பெரியோர்

கூறினர். பிறர்மனை நயத்தலிற் பொதுமகளிர் சேராரென்பது அதே கருணைய தாற்பரியம், அதின் பொதுமகளிர் நீக்கென்றே யுரிமையுள்ளதோ? பொதுமகளிரென்னும்போதே பிறர்க்குமுரியதெனப் பொருட்குறிக்க புணரார்போலும்; ஆகவின், இதுகாறும் யாம் எடுத்துக்காட்டிய இவ்வோர் விஷயங்களையும் கவனித்துப் பார்ப்போர்க்குப் பிறர்மனை நயத்தலால் வருங் கேடுகள் பலவும் விளங்காமற்போகா.

இவ்வுலகத்தில் கேரிடும் வியாதிகளும், அவற்றால் நேரும் மரணங்களும் எத்தேறத்தைக்குறைய முடியாதபடிக்குமேல், மோக இச்சைகளே அக்கிரமமாக நிறைவேற்றும் நியமங்கள் பலவற்றுள் ஓர்வகையில் எவ்விதத்தும் சம்பந்தப்பட்டே யிருக்கின்றன. இதற்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. "அளவிற்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகும்" என்றுற் போலப் போகத்திற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் பிரமாணத்திற்குமேல், தன்மனைவியுடன் கூடினும் கலவியினும் அது நோய்க்கேதுவாய விளைக்குமென்பதிற்றடையில்லை, அவ்வாறிருக்கையில், பல புருஷர் வசமேயாகவென்றிற்றடையில்லை விலைமகளிரைக் கலந்துண்மையே உதாபோகமாகக்கொண்டுள்ள விலைமகளிரைக் கலந்து கழிப்போர்களிலை யாம் கூறவேண்டியதென்னே? ஒவ்வொருவருக்கும் தேகக் கூறுபாடு வேறு வேறாயிருக்குமாதலால், அவ்வகையான பல புருஷரைக் கூடிய பல பெண்டிரைக் கலப்பதால் பல வியாதிகள் ஒருங்கு சேர்ந்து விடுமென்பதற்குச் சந்தேகம் யாது? "பலமனை சகவாசம் பலவிஷ சகவாசம்." என்னும் பழமொழியும் இதுபற்றி யெழுந்ததுபோலுளது. இவ்விலைமகளிரோ வியாதிப்பொக்கிஷம். இவர்கள் மேனுக்கு காம் பார்த்து மோகிக்கும்படி ஆடையாபரணாதிக

ளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு திரிகினும், கொடேர்வியாதிகளென்னுங் கொடி படர்வதற்குக் கொழுகொம்பாயிருக்கின்றார்கள். இது காரணமாகவே இவர்களுக்குக் "கொம்பனையார்" என்னும் பெயர் வந்ததென்னும் ஓர் வித்வசிரோன்மணி விநோதமாகக் கூறினர். மேக வியாதிகள் பலவற்றிற்கும் மூலகாரணம் இவ்விலை மகளிரும் விசேஷ போகமுமேயாம். எனவே, இவ்விலை மகளிருடன் சேர்வோர்க்கும் விசேஷபோகம் அநுபவிப்போர்க்குமே மேகவியாதி நேருமென்பது கருத்து. இவ்விலைமகளிரிடத்திலேயே வியாதிகட்குத் தங்குமிடமாயிய மேகவியாதிகளுண்டென்பதைக் குறிப்பிக்கும்படி ஓர் வித்வசிரோன்மணியார் வேடிக்கையாக,—

"மேகங்கள்யாவு முயர்விண்ணிலி வேசையர்தம்
தேகங்களில் வாசஞ் செய்கையான்—மாகமிசை
யானைக்கு [illegible]ர்க்கரீஞ மக்கேவைகயர் கொடுப்பர்
காசைக்கொ[illegible]பார்க்குக் காண்" எனக்கூறினர். இம்மேக வியாதியின் கூறுபாடுகளை [illegible]மாயினும், அவற்றுள் மிகச்சொற்பக் கூறுபாடுகளை இனடியிற் கூறுவாம்.

1. தேஜசோடிருக்கும் தேகம் மாறுதலடைந்து நிறங்கறுத்தல்.
2. தேகம் முழுமையும் கரும்புள்ளிகள் விழுந்து அழகு கெடுதல்.
3. தேகம் முற்றிலும் படைகளும் பிட்டைகளும் விழுதல்.
4. தேகம் முற்றும் இரணமாகுதல்.
5. முகத்திற் படைகளுண்டாகி விகாரப்படுத்துதல்.
6. கைகால் இடைமுதலிய அங்கங்களிலும் கில்களிலும் நோவும் வீக்கமும் உண்டாதல்.
7. கைகால்களில் திமிர் உண்டாதல்.
8. நேத்திரங்களிற் பலவியாதியுண்டாதல்.
9. மூலம் - பவுத்திரம் - அரையாப்பு முதலிய கொடிய வியாதிகள் உண்டாதல்.
10. நீர்த்தாரையில்-குத்தல்-எரிச்சல்-கடுப்பு-இரணம் முதலியவை உண்டாதல்- இரத்தம் வடிதல் - சீழுடன் வெள்ளை விழுதல் - மஞ்சள் ஒழுகல் இவற்றுலுண்டான துர்க்கந்தத்திற்குப் பிறர் சகிக்காதபடிச் செய்தல்.
11. மதுமேகம் நீரிழிவு நீரடைப்பு முதலியவை உண்டாவதுடன் குஷ்டத்தையும் உண்டாக்குதல்.

12. இந்திரியம் நீத்து ஜனனேந்திரியம் [illegible]க்கியடைதல்.

இவை இன்னும் அனேகமாகும். இக்கொடிய பாடுகெட்ட அனேக வியாதிகளும், புருஷர்கள் அன்யஸ்திரிகளின் கலப்பினால் உண்டாக்கிக்கொண்டனவல்லவா? இவ்வியாதியின் துன்பங்களை யாவராலும் விவரித்துரைக்கமுடியவேமுடியா. அவைகளை அந்தோ அநுபவிப்பவர்களே புரிந்துகொள்வார்கள். நேரில் அவ்வியாதியாளரைக்காண விரும்புவோர் பட்டணங்களிலுள்ள பெரிய ஆஸ்பத்திரிகளில் இடைக்கிடை சென்று நோக்கிவருவாராயில், கண்களுங் கூசத்தக்க பலவியாதிகளை அப்போதைக்கப்போது பார்த்துவரலாம். அவ்வண்ணம் தேகத்தை, சின்னவிதிமோசமான சையோகத்தாற் கெடுத்து, பாலியத்திலேயே நரம்புகள் தளர்ந்து, இந்திரிய புஷ்டிக்கு கஷ்டமுண்டாய், உடல்வெளுத்து அதனுற் சோர்வடைந்து, தொழில்மேற் செல்லவுங் கூடாதவராய், மூலைக்கு முடமாய் வீட்டிற்றிருக் காவலாளராகக் கால் முடங்கிக் கைமுடங்கி, ஐயோ! என்று தம் பூர்வவிபரீதத்தைச் சிந்தித்துக் கண்ணீர்விட்டு, இரக்கமற்றபோது தம் மனைவியிடத்தும் கலக்கத் தியற்று, தம்புயிர்க்கும் உற்றாருறவினர்க்கும், அவர் முகத்தைப்பார்க்கவும் வெட்கமுடையராய், வாழுநாளை வீணுளாக்கிச் சுருக்கிக்கொண்டு, அந்தியகாலமளவும் தீராதநோயுடையராய் இறக்கின்றார்கள். இவ்வளவு துன்பமும் தாம் வெகுநாளைக்குமுன்னே இரண்டொருநிமிஷம் அடைந்த விலைமகளிரின் புணர்ச்சியாலேனேர்ந்ததல்லவா? இதுகுறித்தன்றோ,—

"செங்காம - முற்பயக்குஞ் சின்னீர வின்பத்தின் முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும் பீழைபெரிது" எனச் சான்றோர் கூறினர்.

குறிப்பு.

நண்பர்களே! இதுகாறும் நாம் எழுதிவந்த ஒவ்வோர் விஷயங்கட்கும் உதாரணமாக ஒவ்வோர் கதை எழுதுவது வழக்கமல்லவா? அது போல, காமம் என்னும் இவ்விஷயத்திற்கு கண்கூடாக அநுபவத்திலுள்ள ஒருகுறிப்பை எடுத்து உதாரணமாக இங்கெழுதலின்றியமையாமையால், முக்கியமாய் இளையோர்களே இதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதைவாசிக்கையில் கற்பனையாக எழுதியதென்று கருதலாகாது. இவ்வளவு வழுப்பத்தையும் இதை வாசிப்போர் நன்மைக்கேயன்றி வேறன்று, ஒருநாளத்தில் கம்பிட[illegible]தில் வைத்தியஞ்செய்துகொள்வதற்காக வந்தவர்களுக்குள் ஓர் வாலிபர், நம்மைநோக்கி, அடியிற்கண்டவாறு கூறினர்.

"ஐயா! நான் உங்களுக்குப் புதியவனாயினும் இவ்வூருக்குப் பழையவனே! எனது நண்பர் பலரும் உங்கள் மருந்தின் குணவிசேடத்தைக் கூறினார்கள். அதன்மேல் நான் இரண்டு மூன்றுவிசை தங்களைத்தேடி வந்தேன், என் துர்ப்பாக்கியத்தால் தங்களைக் காணக்கூடாமல், இன்றுவந்து காணப்பெற்றேன், என் பரிதாபச் சரிதத்தைச் சற்றுச் செவிசாய்த்துக்கேட்டு, நான் அடைந்துள்ள துன்பத்திலிருந்து, என்னைக் கரையேற்றிவிடவேண்டும், இவ்வுபகாரம் தாங்கள் புரிவீராயின், அதை என்னுடலில் உயிருள்ளளவும் மறவேன், எனக்கு வயது இப்போது இருபத்தைந்து, இரண்டுவருஷங்கட்கு முன்பு யான், 16 - வயதுடைய ஒரு வாலிபப்பெண்ணைக் கண்டு நேசித்தேன், அவள் ஆடவரை மயக்கும் அழகி, அவ்வழகில் அகப்பட்ட எனக்கு அவள் சரீரத்தில் வியாதியுண்டோ? என்று சந்தேகிக்க இடமில்லாதிருந்தது, வயதோ சிறியதாயும் தேகமோ வர்ணமாயும் இருந்தமையால் யான் ஐயமில்லாது அவளுடன் கலந்தேன். யான் புருஷனாய்ப்பிறந்ததற்கு ஸ்திரீசங்கமத்தில் இதுவே முதல் நடவை, எனக்கு விவாகமாயிருந்தும் விஷேசமாத்திரமில்லாமையால் இவ்வாறு நிகழலாயிற்று, ஐயோ! இந்த ஒரே தடவை கலப்பினால், மறுநாள் என் நீர்த்தாரையில் சிறு எரிச்சலுண்டாயிற்று, பின்பு குத்தலாயிற்று, இரண்டொருநாளில் உபாதை அதிகப்பட்டு வெள்ளை என்னும் வியாதியாய் முடிந்தது, இதனால் நான் சகிக்கொணாத வருத்தத்தை யநுபவித்ததன்றியும், என் ஆடைகளெல்லாம் ஆபாசமாய்ப் பிறர் கண்டாலும் அருவருக்குந்தன்மையில் வந்துவிட்டது. என் தேகமும் நாளுக்குநாள் ஒடுங்கி, மனமும் கலங்கிக் கரைகாணாக் கப்பலாயிற்று. இவ்வியாதியை யொழிப்பதற்காக, நான் காணாத வைத்தியரில்லை, உண்ணாத ஔஷதமில்லை, என் சிநேகர் பலரும் என் பரிதாபத்திற் கிரக்கங்கொண்டார், மருந்து இனியிருக்குமென்று யான் நம்பவில்லை, இவ்வண்ணம் ஒருவருடங் கழிந்தபின்பு, எம்பெருமானருளால் அவ்வெள்ளைநோய் ஒழிந்தது, அப்போது நான் கொண்ட சந்தோஷத்திற்குக் கடலே ஒப்பாகும், இவ்வாறு ஒருமாதம்வரையில் சௌக்கியமாயிருந்தது பிறகு எனது கோசத்தின் மேற்றோலில் ஒரு கொப்புளம் உண்டாய் வருத்த ஆரம்பித்தது, உடனே என் சந்தோஷமெல்லாம் கடலிற்கவிழ்த்த பாலைப்போற் பாழாயிற்று, இவ்வியாதி நாளுக்குநாள் விருத்தியானதால் விலங்கைவிட்டுத் தொழுவில் மாட்டிக்கொண்டதுபோலச் சலமும் துபாரைந்துவருகையில், அந்நோய் கோசத்தினுட் பிரவேசித்துச் சிலநாளையில் செல்லரித்தாற்போன்று

அம்முனையைத் தின்றுவிட்டது. ஐயோ! தற்காலத்தில் ஆண்குறியோ! அரைப்பங்குக்குமேற் குறைந்துபோயிற்று, இதற்காக ரூபாய்கள் 1000 - க்குமேற் செலவாயின, இங்கிலீஷ் டாக்டர்களும் கூடியவரையிற் சிகிச்சைசெய்தார்கள், என் துர் அதிர்ஷ்டம் ஏதனும் சௌக்கியமடையவில்லை, என் மனைவி மிக இளம்பெண்ணையாயிருந்தும் எனது ஜீவதசையிலேயே அவள் புருஷசுக மிழக்கலாயிற்று, இப்பரிதாபம் என் மனதை மிக வருத்துகின்றது, என் நண்பர் போதனையால் இங்கு வந்தேன், என் துர்ப்பாக்கியத்தை நற்பாக்கியமாக்கி, என்னைப் புனிதனாக்கவேண்டும்." என்று கண்ணீர்விட்டார். யாம் இதனைக் கேட்கக்கேட்க வேறு யாதொருவிஷயத்திலும் எமக்கு மனஞ் செல்லவில்லை. அவர் பரிதாபம் எமது கண்களையுங் கலக்கிவிட்டது. உடனே நாம் அவரை மறைவிடத்திற் கூட்டிக்கொண்டுபோய், கோசத்தைச் சோதித்துப்பார்க்க, எமக்கே பயமாய்விட்டது. பின்பு அவருக்குத் தேறுதல் சொல்லி, கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு அவிழ்தப் பிரயோகஞ்செய்தோம், கடவுளின் கிருபையினால் 45 - நாள்களில் அந்நோய் நிவர்த்தியாய், சுகதேகியானார். ஆயினும் அவருடைய ஜனனேந்திரியம் குன்றாததுபோக, எஞ்சிநின்றவை மட்டுந்தான் அவருக்குச் சொந்தமாயிற்று.

இளைஞர்களாகிற வாலிபர்களே! கவனியுங்கள். இந்த விபரீதம் கேட்கவும் பயமுறுகின்றது. காமக்கொடுமை கடுமையுடையது. அதனை அளவாகக்கொள்ளுதலே உத்தமம். அதுவும் தன் மனையாளிடத்திலன்றிப் பரஸ்திரீகளிடத்திற் கொள்வதே கூடாது. இதனைக் கவனித்து ஒழுகவேண்டியது அறிவாளிகளின் கடமை. 10 - துளி இரத்தம் ஒருதுளி இந்திரியமாகிறபடியால், இந்திரியச்செலவால் எவ்வளவு உதிரம் நஷ்டமாகிறது. உதிரபோஷணையால்தான் உடலுக்கு சௌக்கியமுண்டாகிறது, ஆகையால் உலகத்தில் நேரும் நோய்களிலும் மரணங்களிலும் முக்காற்பங்குக்கு அதிகமானவை மோகவிச்சைகளை அக்கிரமமாய் நிறைவேற்றுவதனாலுண்டாகின்றன. இவ்வாறு பரஸ்திரீகளுடன் சம்பந்தப்பட்டு, அவர்களிடத்திலுள்ள கொடிய விஷங்களாகிய பலவகைப் புண்கள் முதலிய வியாதிகளைக் கிரகித்துக்கொண்டு, மிகவும் வேதனைப்பட்டுத் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் இவ்வித துன்பமடைந்து தேகம் மெலிந்து இந்திரியமுடைந்து புத்தி தடுமாற்றமாய்த் தங்கள் மனைவிகளுக்கும் சந்ததிகளுக்கும் தாங்கள் அநுபவிக்கும் துன்பத்திற் சிறிதளவு தத்தஞ்செய்துவிட்டு, அகாலமரணமடைகிறதுமன்றி, பரலோகத்திலும் கடவு

ளால் தண்டிக்கப்பட்டுச் சதா நாகநெருப்பில் துன்பப்படுவதில் பய னென்னே? ஆகையால், நண்பர்களே! இதுவிஷயத்தைச் செவ்வை யாய்க்கவனித்து, ஒரு அருமையாய்க் காப்பாற்றும் தேகத்தைப் பாழும் பாதத்தையர்க்கொப்பிக்காமல், சொந்த மனைவியருடன் சுக மாய் வாழ்ந்து, இருலோகங்களிலும் நற்பதவியடைவதே பெரும் பாக்கியம்.

மேலே கூறியுள்ளபடி பாவமாகப்பட்டது எப்போதும் நமக்குப் பகையாகவே யிருக்கிறது. பாவம் பாம்பினுங் கொடிது, தீயினுங் கடிது, நஞ்சினும் பெரிது, பாம்பு கடித்தாற் கொல்லும், நெருப்பு தொட்டவர்களைச் சுடும், விஷம் உண்டவர்களைக் கொல்லும். பாவ மோவென்றால், நினைத்தமாத்திரத்திற் கொல்லுந்தன்மை யுடைய தாயிருக்கின்றது. ஒரு அன்னியஸ்திரீயை நாம் சேராமலிருந்தா லும், அவளை ஆசையோடு மனதில் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவளைச் சேர்ந்ததற்குச் சமானமான பாவிகளாகிறோம். பிறர்பொருளைப் பார்த்து நாம் பொறாமைகொண்டால் உடனே அப்பொருளைத்திருடின தோஷத்திற்குள்ளாகிறோம். பிறர் கெட்டுப்போகவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தால் உடனே அவர்களைக் கொலைசெய்த தோஷத்திற் குள்ளாகிறோம், இப்படியே "உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பலமா னேன்" என்பதுபோல, யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லாமல் மனதி னால் பலபாவங்களைக் கட்டிக்கொள்கின்றோம். இன்னும் வாக்கினா லும் கிரியையினாலும் நாம் செய்கிற பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு அற்பமனுஷன் நம்முடன்கூட இருந்தால் அவன் முன்பாகத் துன்மார்க்கவிஷயங்களைச் செய்வதற்கஞ்சி சர்வ ஜாக்கிரதையா யிருக் கிறோமே, சக்கரவர்த்திகளுக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியாய் நம்மெல் லோரையும் ஆக்கிக் காத்து அழிக்கவல்லவராகிய கடவுள் சதா நம க்கருகிலிருப்பதை நினையாமல் நாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயாவிகாரத் தில் மதிமயங்கிப் பலபாவங்களைச்செய்வது தகுமா? ஆகையால்—

"மாற்றுவாய் பாவத்தை நீயே - நல்ல
காற்றுள்ளபோதே நீ தூற்றிக்கொள் வாயே
அகங்காரம் மோகம் உலோபம் - பகை
யிருங்கோபம்பேருண்டி சேர்ப்பதப் பாபம்
மண்ணிலுண்டாற் கொல்லு நஞ்சு - நெஞ்சில்
எண்ணிடச்சொல்வது பாவமே யஞ்ச
எவரையும் பாவம் விடாதே - நிலம்
அவரைவிதைக்கத் துவரை கொடாதே

பாவஞ்செய்ய விரும்பில் அம்மா - ஆதி
தேவனருளொழிந்து தியங்குவாய் சும்மா
தீதுசெய்தால் நன்மை தருமோ? - வேம்பை
நீதான்விதைக்கக் கரும்பு வருமோ?
தையலே யுலகந் தன்னை றடி - நாம்
செய்வதையேயது செய்யுமே தேடி
வைவாரை வையுமே யுலகம் - தீமை
செய்வாருக்கேயது செய்யுமே கலகம்
தன்வினை தன்னைச்சுடும் மயிலே - பாம்பை
முன்வளர்த்தவர்க்கது தீயுமோ குயிலே
இன்றுமே துஷ்டனிக் கிரகம் - மானே
அன்றுமேபாவத்துக் கவிடைந்த நரகம்" என நீதிநூல்

கள் கூறுகின்றன. ஆகையினால் நம்முடைய பகைவனைப் பார்க்கவா வது, அவனுடன் சகவாசஞ் செய்யவாவது, அவனுடன் வார்த்தை யாடவாவது கூடாமல் எப்படி விலகியிருப்போமோ அதுபோல, நம க்குப் பகையாயுள்ள பாவத்தை விட்டும் விலகியிருக்க ஒவ்வொருவ ரும் முயற்சிக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் இகபரமிரண்டிடங்க ளிலும் சௌக்கியமடையலாம்.

எல்லாமறிந்தவரும் எதுமறியாதவருமில்லை.

உலகத்தில் அநேகர் தாமே எல்லாமறிந்தவரென்றும், ஏனை யோர் ஒன்றுமறியாதவரென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு, அகங்கரித் துப் பிறரைத் திரஸ்காரஞ்செய்கின்றார்கள். அது பெரும்பேதை மை. சர்வசக்தியும் அமையப்பெற்று, யாதொருவிஷயத்திலும் சற் றும் குறைவுபடாத சர்வவல்லபமுள்ள கடவுள் ஒருவரே முற்றுண ர்ந்தவரென்றும், அவருடைய சிருஷ்டிகளாகிய நாமனைவரும் சிற்று ணர்வினரென்றும் சுருதி யுக்தி அநுபவமாகிய மூன்றினாலும் மூதறி ஞர் நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள். அந்த ஆப்தவாக்கியத்தாற் கடவுளைத் தவிர மற்றெவரும் முற்றுமுணர்ந்தவர்களல்லவென்று தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. இதனை யறியாத அவிவேகிகள் அற்ப அறிவைக்கொ ண்டு தாங்களே சகலகலாவல்லபர்களென்றும், தங்களுக்கிணை யொ ருவருமில்லையென்றுங் கருவமடைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்க ளைத் தாங்களே மதித்துக்கொள்ள வேண்டுமேயொழிய அறிவாளிக ளனைவரும் மூடரென்றே மதிப்பார்கள். ஆனால் அறிவாளிகள், தாங்கள் கல்வியிலும் மற்ற விஷயங்களிலும் எவ்வளவதிக மேம்பா

டடைந்திருந்தபோதிலும், ரவலேசமும் தானென்னும் அகங்காரமின்றி, தமக்கு மேற்பட்ட அநேக வித்வசிரோன்மணிகள் உலகத்திலிருக்கின்றார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் அடக்கம் வணக்கம் பொறை சாந்தம் முதலியவைகளமையப் பெற்றவராய் யாவரோடும் அன்பு பாராட்டுபவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவ்விதகுண மமையப்பெற்றோரே வித்வசிரோன்மணிகளென்று சொல்லத்தக்கவர்கள். இதனாலன்றோ,—

"கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென்றிரண்டு
செல்வமுஞ்செல்வ மெனப்படு - மில்லார்
குறையிரந்துதம்முன்னர் நிற்பபோற்றாமுந்
தலைவணங்கித் தாழப்பெறின்" என்றும்,

"கற்றதுகைம்மண்ணள வல்லா துலகளவென்
றற்றகலைமடந்தை யோதுகிறாள் - வெற்ற
வெறும்பந்தயங்கூற வேண்டாம்புலவீ
ரெறும்புந்தன்கையாலெண் சாண்" என்றும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன. சிறந்த பண்டிதனுக்குத்தெரியாத ஒன்று, சிற்றறிவுடைய பேதைமனிதன் ஒருவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவுங்கூடும். ஆகாயத்திற் பறக்கும் சிட்டுக்குருவி குளவி கறையான் தேன்வண்டு சிலந்தி என்னும் இவ்வற்பப்பிராணிகள் கட்டுங் கூட்டைப்போல், பகுத்தறிவுள்ள மனிதனாற் செய்யக்கூடுமா? ஆதலால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றருமையாகவும், ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றெளிமையாகவுமிருக்கும். இவ்வண்ணம் அநுபவமாயிருத்தலின், இவ்வுலகத்துள்ள மானிடர்களுக்குள் முற்றுமுணர்ந்தவர்களெவ்வாறிருக்கக்கூடும். இதனாலன்றோ,—

"வான்குருவியின்கூடு வல்லரக்குத்தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பியாவர்க்குஞ் செய்யரிதால் - யாம்பெரிதும்
வல்லோமேயென்று வலிமைசொலவேண்டாங்கா
ணெல்லார்க்குமொவ்வொன் றெளிது" எனவும்,

"முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை முழுவதூஉங்
கற்றனமென்று களியற்க - சிற்றுளியாற்
கல்லுந்தகருந் தகராகனக்குழாய்
கொல்லுலைக் கூடத்தினால்" எனவும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன. எவனெவன் எந்தெந்தவிஷயத்தில் எவ்வளவெவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்திருக்கின்றானோ அவ்வளவவ்வளவிற்குத்தக்கபடி அவனவனுக்குப் புகழும், எவனெவ னெந்தெந்த விஷயத்தில் எவ்வளவெவ்வளவு தேர்ச்சியற்றிருக்கின்றானோ, அவ்வளவவ்வளவில் அவனவனுக்கு இகழுங் கூறப்படுமேயன்றி, எவனையும் எல்லாமறிந்தவனென்றும், எவனையும் ஏதுமறியாதவனென்றும் சொல்லமுடியாது. அன்றியும் எவரையேனும் அறிவுண்மையால் விற்பனரென்றும் அறிவின்மையால் அவிவேகியென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டுமேயன்றி, சவுந்தரியம் ஆடையாபரணம் சரீரசாத்திரம் முதுமை இவைகளையுடைமையினாலேயே முற்றுமுணர்ந்தவர்களென்றும், அவை யில்லாமையினாலேயே ஒன்றுமறியாதவரென்றும் எண்ணுதல் கூடாது. சவுந்தரியம் அவயவகம்பீரம் ஆடையாபரணாலங்காரம் முதுமை இவையுடையவர்கள் சிலசமயம் அவிவேகிகளாகவும், இவைகளெல்லாம் முற்றும் குறைந்தவர்கள் சிலசமயம் விவேகிகளாகவுமிருப்பது அநுபவசித்தமே. உருவத்தில் மிகப்பெரிதாயிருக்கும் இரதத்தைச் செலுத்துவது அவ்விரதத்தின் பரிமாணத்தில் அனந்தங்கோடி அம்சத்தில் ஓரம்சமும் பெறாத அவ்வளவு சிறிய அச்சாணியல்லவா? ஆதலால் உருவத்தால் மதிப்பது அவமதிப்புக்கிடம். இப்பொருளையமைத்தே,—"உருவுகண்டெள்ளாமை வேண்டுமுருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணியன்னா ருடைத்து" என ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு உருவத்திற் சிறியவர்களாயிருந்தவர்களைக்கண்டு, அவமதித்த சில பண்டிதோத்தமர்கள் அச்சிறுவர்களாலேயே அதிசொற்ப விஷயங்களில் அவமானமடைந்தமையை அடியில் வரும் சில சிறு கதைகளாற் காண்க.

மகாபண்டிதனைச் சிறுபிள்ளை வென்றது.

உலகத்தில் சிறப்புற்றோங்கிய செந்தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டின் ராஜதானியாகிய மதுரைமாநகரத்தில் எழுநூறுவருஷத்திற்கு முன்பு அரசாண்ட பாண்டியகுலத்தரசரில் ஒருவனுடைய சமஸ்தானத்தில் வித்வஜனகோலாகலனென்று எண்டிசையிலும் பிரசித்தமாகப் பெயர்பெற்ற சமஸ்கிருதவித்வான் ஒருவனிருந்தான். அவன் தர்க்கம், வியாகரணம், மீமாஞ்சை, தர்மசாஸ்திரமென்கிற நான்கிலும் பூரண பாண்டித்யமுள்ளவன். மற்ற வித்வஜனர்கள் யாவரும் அவனைக் காணுமிடத்திற் கருடனைக்கண்ட பாம்புபோலவும், யமனைக்கண்ட உயிர் போலவும் நடுங்குவார்கள் அவன் அத்தன்மையாகிய வித்தியாசாமர்த்தியமுடையவனாதலால், பாண்டியன் அவனைச் சன்மானித்துத் தன்னருகில் அதிக கௌரவமாக வைத்துச் சம்ரட்சணை செய்துவந்தான். அவ்வித்வான் தனக்குண்டான வித்தியா கர்வத்தினாலும், "கொண்டவன் பலமிருந்தாற் குப்பையேறிச் சண்டைசெய்யலாம்"

என்பதற்கிசைய, அரசன் தனமேல் வைத்த தயையினாலும் ஒருவரையும் மதிக்கிறதேயில்லை. பச்சோந்தியைக்கண்டு பயந்து மயில் தன் கண்ணை அதனிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பதுபோலப் பல தேசங்களிலும் இருக்கின்ற கவிஜனர்களெல்லாம் அவனுக்கு அஞ்சி வருஷாந்தரம் கப்பம் கொடுத்துவந்தார்கள். கையில் ஏடுமெழுத்தாணியும் எடுத்தவர்களிடத்திலெல்லாம் அவன் கப்பம் வாங்கிவருகையில், வைஷ்ணவசமயாசாரியர்களுக்குள் மகிமைதங்கிய யமுனைத்துறைவரென்றும், யாமுனாரியரென்றும் திருநாமமுடைய பெரியவரொருவர் ஏறக்குறையப் பத்துப்பன்னிரண்டுவயதுள்ள சிறுபிள்ளையாய்ப் பாஷ்யாசாரியரென்னும் உபாத்தியாயருடைய பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாட்காலையில் எழுட்டு நாழிகைக்கு அப்பள்ளிக்கூடத்தில் இப்பிள்ளையைக் காவலாக வைத்துவிட்டு, மற்றப்பிள்ளைகளும் உபாத்தியாயரும் போஜனத்திற்குப் போயிருந்தார்கள். அத்தருணத்தில் அந்த உபாத்தியாயர் நாலைந்து வருஷத்து வரிகொடுக்கவில்லையென்று அதைக்கேட்டு வாங்கிவர வித்வஜனகோலாகலன் அனுப்பிய தண்டற்காரன்வந்து உபாத்தியாயர் எங்கே போனாரென்று கேட்க, காவலாயிருந்த யமுனைத்துறைவர் எங்களுபாத்தியாயரைத் தேடுகிறவிதம் என்னவென்று கேட்டார். அச்சேவகன் வித்வஜனகோலாகலனென்னும் எங்கள் வித்வசிரோமணி உங்களுபாத்தியாயரிடத்தில் கப்பம் வாங்கிவரச்சொன்னார். அதுநிமித்தம் அவரைத் தேடுகிறேனென்ன, யாமுனாரியர் வரிவாங்குவது எதற்காகவென்ன, அவன் எங்கள் வித்வான் சகலபண்டிதர்களுக்கும் சிரேஷ்டராகையால், அவருக்கு ஏடுமெழுத்தாணியும் பிடிக்கிறவர்களெல்லாம் கொடுக்கிறது வழக்கந்தானென்றான். அதைக்கேட்டு யமுனைத்துறைவர் இதென்ன வழக்கம் நியாயவிரோதமாயிருக்கின்றதே. பிடித்தவருக்கெல்லாம் பெண்டுபோல உலகாள்பவர்களுக்கும் வரிகொடுக்கிறது. இவனுக்கும் வரிகொடுக்கிறதா? கன்றாயிருக்கிறதென்று அதிசயித்து, வரிகொடுக்கிறதில்லையெனப் போய்ச்சொல்லென்றார். அச்சமயத்தில் உபாத்தியாயர் வந்து அதையறிந்து சிங்கசொப்பனங்கண்ட யானையைப்போலக் கைகால் விலவிலக்கக் குடிமுழுகிப்போயிற்றே காலத்திலேயே அவன் கொடியவன். அப்படியிருக்க, இதைக்கேட்டால் அவன் சும்மாவிடுவானோ; "வெறுவாய் மெல்லுகிற அம்மையாருக்கு ஒருவாய் அவலகப்பட்டதுபோலல்லவா" வாதுக்கழைப்பானே அந்த யமகண்டனை ஆர் வெல்லுகிறதென்று பயந்தார். யாமுனாரியர் தேவரீர் அதைப்பற்றிக் கலக்கம்

கொள்ளவேண்டியதில்லை. வெக்கிரில் வீடுவேகுமா? இருப்புத்தூணைச் செல்லரிக்குமா? அப்படியே வருமானால் நாமொன்றும் அறியாமல் அடியேனை பணித்தால் நான்போய் உமது கடாட்சத்தினால் ஜெயிக்கிறேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். இவர் எத்தனைவிதத்திற் சொன்னாலும் அவைகளை உபாத்தியாயர் "கண்ணைப்பிடுங்கி முன்னேயெறிந்தும் கண்கட்டுவித்தை யென்பதுபோல்" நம்பவில்லை.

இப்படி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த சேவகனன்போய் இங்கே நிகழ்ந்தவைகளையெல்லாம் சொல்ல, அவ்வித்வான் "கொட்டினால் தேளும் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியுமா" என்று கோபித்துக்கொண்டு அந்தச்செய்தியை அரசனுக்கறிவித்து அவனுடைய அனுமதிப்படி விவாதத்திற்கு வரச்சொன்னான். அதுகேட்டு உபாத்தியாயர் மனங்கலங்கி "ஐயையோ யாமுனாரியா! நீயென் தலைமேலே கல்லைப்போட்டாயே! இனிமேலொப்படித்தப்புவது" என்று துக்கித்தார். யமுனைத்துறைவர் அவருக்கு நிர்ப்பயமாகும்படி தைரியஞ்சொல்லிச் சேவகனைப்பார்த்து வாதுசெய்கிறதற்கு உங்கள் வித்வானை இங்கே வரச்சொல் அல்லவென்று நம்மை அவ்விடத்திற்கு அழைப்பிக்கிறதானால் மரியாதைப்படி நடத்திக்கொள்ளச்சொல்லென்றார். உடனே சத்திர சாமரமுதலிய பரிவட்டங்களோடு பல்லக்கு வந்தது. அதன்மேலேறிச்சென்று மதுரையின் ராஜவீதியிற் பிரவேசிக்கும்போது, உப்பரிகையின்மேல் உலாவிக்கொண்டிருந்த பாண்டியராஜன் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தான். அவனருகிலிருந்த ராணியானவள் மகாப்பிரபு சிரிக்கைக்கின்ற காரணமென்னவென்றாள், மகாராஜன் "பெண்ணே! இதோபார் வீதியிற் பல்லக்கில் வருகிற இந்தக்குழந்தை நமது வித்வஜனகோலாகலனுடனே வாதுசெய்யவருகிறதாம்" என்றான். ராஜபத்தினி அக்குழந்தையின் திருமுகதேஜஸைக் கண்ணுற்றுப்பார்த்து அதிக மகிழ்ச்சிகூர்ந்து இவர் வாதுசெய்வதன்றி நமது வித்வானையும் அவருக்கு மேலானவர்களையும் ஜெயிப்பதும் அருமையல்லவென்றாள். அரசனுக்கு அந்தச்சொற் புண்ணிலே கோலிட்டதுபோல வருத்தத்தை விளைக்க, அவன் "போபோ நீயென்ன பேதையாயிருக்கிறாய் நமது வித்வானுக்கு மேலானவர்களும் உண்டென்று சொல்வது "பெட்டைக்குதிரைக்கிடைக்கொம்பு முளைத்தது" என்பதுபோலிருக்கிறது. இச்சிறுபிள்ளையும் அவனை வெல்லுவானா, காலில்லாத முடவனுங் கடலைத்தாண்டுவானோ? மண்புழுவையும் எலி பிடிக்குமா? இது சொப்பனந்தான்" என்றான். ராஜபத்தினி வித்வான் தோற்பது நிச்சயமே. அது

இவர் முகக்குறியால் எனக்கு உள்ளங்கைப் பொருள்போல விளங்குகின்றது சந்தேகமில்லையென்றான். இவ்வாறு இருவரும் சம்பாஷிக்கையில், அரசன் நீ இந்தப்பிள்ளையை எவ்வளவு சிறப்பித்துச்சொன்னாலும் நான் நம்பமாட்டேன். விரல் உரலானால் உரல் எப்படியாகமாட்டாது. நமது வித்வானே ஜெயிப்பார். இவர் ஆரம்பத்திலேயே தோற்பார். தோற்றால் நீயென்ன செய்வாயென, இராஜமகிஷி மெய்யாயிவர் தோற்றாரானால் நான் உமது தாதிக்குத்தாதியாகி அவளிட்ட வேலைகளை செய்வேனென்றாள். வேந்தன் வைத்தியகாரிமன்றுதினாயை நம்பி ஆற்றில் இறங்குவார்போல் யோசியாமற் பேசுகிறாய், உன் சொற்படியே இவர் ஜெயித்தால் நான் இவருக்கு எனது இராச்சியத்திற் பாதிபகிர்ந்து கொடுப்பேனென்றான்.

பின்பு யமுனைத்துறைவர் அவ்வரசன் சமுகத்தில் வந்தார். அப்பொழுது அங்குவந்த வித்வஜனகோலாகலன் அவர் வடிவைப் பார்த்து வயதைக்குறித்துக் குலுங்க நகைத்து, நெடிய மகாமேருவுடனே அற்பமாகிய ஒரு இரணமானது எதிர்ப்பதுபோலவும், சுண்டுவிரலத்தனை சிறுபையல் நம்முடனே வாதுசெய்ய வந்தானேயென்று அலட்சியம் பண்ணி, மிகவும் கர்வத்தோடே அவரைநோக்கி, ஓய் சிறுபிள்ளாய் நீ ஹரிச்சுவடி வாசித்தையா? உனக்கு எழுத்துக்கூட்டத்தெரியுமா? உன்பெயரைப் பிழையில்லாமலெழுதுவையா? ஒரு பூனைக்குட்டியானது வேங்கைப்புலியை வெல்லவருவதுபோலக் கவிச்சிங்கமாகிய நம்முடன் வாதுக்கு வந்தவன் நீதானோவென்றான். யாமுனாசிரியர் இவன் ஆரம்ப சூரத்துவமாய்ப் பேசுகிறானென்று புன்சிரிப்புக்கொண்டு நீர் பெரியவராயும் நாம் சிறுபிள்ளையாயு மிருப்பதைப்பற்றி நம்மை அவமதிக்கிறீர். யானை எத்தனைபெரிது, அதைக் கண்டவுடனே உக்கிரங்கொண்டு விசையாயெழும்பிப் பாய்ந்து அதன் மஸ்தகத்தைப் பிளக்கின்ற சிங்கக்குட்டி எத்தனைசிறிது. மலை பிரமாண்டமானதாயிருந்தும் அதை ஒருவிரலளவான சிற்றுளி சக்கை சக்கையாகப் பெயர்த்தெறியவில்லையா? அறுகம்புல் நுனியில் தங்கியிருக்கின்ற தினையளவாகிய பனித்துளி பெரிய பனையளவையும் தனக்குள் அடக்கிக்காட்டவில்லையா? ஒரு பொறியாகிய நெருப்புப்பொறியுமல்லவோ ஆகாசமளாவிய வைக்கோற்போரைச் சுட்டெரிக்கின்றது. சிறியமீன் சினையிலும் அதிநுட்பமாகிய வித்திலிருந்து பெருத்து ஆலமரம் கிளைத்து தன்றாய்த் தழைத்து, ஓங்கி மேலெழுந்து வளர்ந்து பூமியின்கீழ் இறங்குமென்று புருஷபாகம் வேர் விழுந்து, அடர்விழுதுவிட்டு மட்டற்ற யானைசேனைகளோடு அரசர்களிருந்து இருக்க நிழல் கொடுக்கி

இல்லையோ. ஆயினும் அது ஒருவேளை "ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்" என்பதாகத் தவறியதென்று நினைக்கவுங்கூடும். ஆதலாற் பெரிதல்ல, இரண்டாவதற்காவது சொல்லவேண்டுமே அதுவும் ஈடேறாமற்போயிற்றே போனாலும் போகட்டும், மூன்றாவதற்காவது சொல்லாமென்றால், ராஜபத்தினி வியபிசாரியுமன்றல்லவோ சொல்லவேண்டும். எவ்விதத்தில் நாவெழுந்து சொல்லுகிறது. சொன்னாற் பக்கத்தார் பல்லை உதிர்க்கமாட்டார்களா? மேல் அரசனைக்குறித்துப் பிறந்த இரண்டாங்கேள்வியிலும் இம்மூன்றாங்கேள்வி பழியும் பாவமும் விரோதமும் விளைக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றதே, இதைக்குறித்து உத்தரஞ்சொல்ல வாயைத் திறக்கவுங்கூடுமோ, இந்தவிஷயம் கையுமெய்யுமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும் வெளியிலே சொல்லத்தக்கதல்லவே. அரசன் மனைவி வியபிசாரியாயிருக்க, அவளைத் தோஷமுடையவளென்று சும்மா அவள் தலையில் வியபிசாரி பட்டம் கட்டலாமா, பெண்பாவமல்லவா? "மண்ணின்மேல் நின்று பெண்ணோரம் சொல்வது" தெப்படி? ஒருவர் தலையில் மாணிக்கமிருக்கிறதென்று அவர் தலையை வெட்டலாமா, நிச்சயித்தமாகக் கண்கொண்டு பார்த்து ஊர்ஜிதப்பட்டதென்றால் நம்புதற்கு இடமுண்டா? நாம் ஓடமேற்கொண்டு உறங்கியிருந்தாற்போலாகுமே, "தன்வினை தன்னைச்சுடும்" என்பதாக நம்முடைய வாதமே நம்மை அழிக்கது. நமக்கு அடுத்ததென்பது சற்றுமில்லாமற் கல்விசில் நாமே பெரியவனென்று அகங்கரித்துப் பிறரைப் பொருள்செய்யாமல், அரசனது சன்னதியிலே அவர்களை அவமானப்படுத்திய வந்த அந்தக்கொடுமையல்லவோ இப்படி விளைந்து நமது வாயைக் கட்டியதென்று எண்ணாது மௌனித்து இக்கிராமக்கொண்டு ஏங்கியிருந்தான். அதுகண்டு ராஜபத்தினி மனமுருகி நான்செய்த பிரதிக்கினையை முடித்து என் மூக்கை மீட்க்கொண்டுவந்தாரோயென்று பெருமகிழ்ச்சி கூர்ந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக, அக்குமரனதாகிய யமுனைத்துறைவரைத் தன்னிருகையாலும் இறுகத்தழுவிக்கொண்டு இவர் என்னை ஆளவந்தாரோவென்று வியந்தாள். அன்றுமுதல் அவருக்கு ஆளவந்தாரென்ற திருநாமம் வழங்கத்தலைப்பட்டது. அந்தருணத்தில் ஆனைபோலிருந்த வித்வஜனகோலாகலன் பூனைபோலொடுங்கிச் சிவந்தெழுந்து "ஓட்டைகாழிக்குப் பூனைகட்டினதுபோல்" வித்வஜனகோலாகலனென்னும் இத்தனை பெரியபெயர் எனக்கேன்? "அம்மான் வெட்டுகேட்டுக்கு மூக்காகூட வா?" என்பதுபோல என் திறமைக்கு விருதுகளும் வேண்டுமோவென்று சலிப்புற்றுத் தன் விருதுகளையெல்லாம் வாங்கி அவருக்கு முன்பாகவைத்து அவரை வணங்கிநின்றான்.

அரசன் இவைகளையெல்லாம் கண்ணாரக்கண்டு காதாரக்கேட்டுப் பிரமிப்படைந்து ஆளவந்தாரை விழித்துநோக்கிச், சுவாமி! தேவரீர் கேட்ட மூன்றுகேள்வியில் ஒன்றையாவது நமது வித்வான் மறுக்கச் சக்தியில்லாமல் தோற்றது வாஸ்தவமே. அம்மூன்றில் ஒன்றேனும் இரண்டேனும் தேவரீரால் மறுக்கக்கூடுமோவென, அவர் மூன்றும் மறுக்கக்கூடுமென்று உத்தரிக்கின்றார்.

க-வது. "உமது தாய் புத்திரவதி" என்றதற்கு உத்தரம்—வாழையானது ஒருகுலை ஈனுவதுபோல இந்த வித்வானுடைய தாய் இவரொருவரைமாத்திரம் பெற்றதனால் "ஒருபிள்ளையும் பிள்ளையல்ல ஒருமரமும் தோப்பல்ல" என்ற பழமொழிப்படியே அவள் வாழை மலடியாதலால் புத்திரவதியல்லவென்றார்.

உ-வது. "ராஜா தர்மவான்" என்றதற்கு உத்தரம்—"ராஜாராஷ்டிர கிருதம்பாபம்" என்ற நீதிவாக்கியப்படியே, தேசத்தார் செய்த பாவம் அரசனை அடையுமென்பதனால், ராஜா தர்மவானல்லவென்றார்.

ங-வது. "ராஜபத்தினி பதிவிரதை" என்றதற்கு உத்தரம்—ஸ்திரீ உற்பத்தியாற் சந்திரனுக்கும், விளையாட்டாற் கந்தருவனுக்கும், இடைவிர்த்தியால் அக்கினிக்கும் முன்பு சுவாதந்திரியப்பட்டுப் பின்பு மணஞ்செய்துகொள்பவனுக்கு உரியவளாகின்ற காரணத்தால் நான்கு பதிகளையுடையவளாதலாலும், மணஞ்செய்யுங் காலத்தில் அக்கினி வருணன் முதலிய பஞ்சதேவர்களுக்கு அவள் சமர்ப்பிக்கப்படுதலாலும் ஸ்திரீக்குப் பதிவிரதாபங்கம் வருகின்றது. இதனை,—

"அன்றியுங்கனவிகாரமுங் கல்லருவ அதனையாற்றத்
தொன்றிமோவருணனெங்கா தக்கமோடனிக்குத்தாய
மன்றலின்வாமுற்றும் வல்லவாருனிவலாமற்
றன்றுநீர்ப்புவியில்யார்க்குஞ் சூழ்வினைமுடிக்கலாமோ" என்னுஞ் செய்யுளாலறிக என்றார்.

இவ்வண்ணமாக ஆளவந்தார் வித்வஜ்ஜனகோலாகலனை முன்பு கேட்ட மூன்றுகேள்விகளையும் பின்பு தாமே சாஸ்திரசம்மதமாகவும் உலகத்தாருக்கு அங்கீகாரமாகவும் மறுத்துரைக்கக்கேட்டு, பாண்டியராஜனைவன் சிவபாலகனுகிய இவர் இத்தனை அருமையும் பெருமையுமாகிய கேள்வி உத்தரங்களையெல்லாம் எப்படி உணர்ந்துரைத்தார். தாமுரைத்தவைகளைத் தாமே மறுக்கவும், மறுத்தவைகளை ஸ்தாபிக்கவுந் தக்க பரமசக்தி இவருக்கு எங்கிருந்து உற்பத்தி

ன்ற ஆலவிருட்சம் உற்பத்தியாகின்றதே. பெருந்தாழிநிறையப் பூரிக்கப்பட்ட பாலைத் துளி மோர்ப்பிரையானது தயிராய்ப் பரிணமிக்கப் பண்ணுகின்றதே. உலகமெங்கும் வியாபிக்கின்ற சூரியனை ஒரு கைக்குடையுமல்லவோ மறைக்கின்றது. இருபத்தொருநிலைக் கோபுரம்போலுயர்ந்த தேரை நடத்துவது இறையத்தனை அச்சாணியல்லவோ? அன்றியும் அங்குஷ்டப்பிரமாண தேகத்தையுடைய அகஸ்திய முனிவர் அண்டத்தை முட்டிய விந்தியபர்வதத்தை அடக்கி மகா சமுத்திரத்தையும் உட்கொள்ளவில்லையா? இவைகளையெல்லாம் நீர் ஆலோசியாமல் இளையனென்றும் முதியனென்றும் விவகரித்துக்கொண்டு வீண்காலம் போக்குவானேன்; எடுத்த காரியத்தை நடத்தத் துணிவதே யுக்தமென்றார். வித்வான் அப்பொழுதும் இணங்கப்படாமல் அவரைக் கின்னுக்கிரையாக நினைத்து முட்டைப்பணியாரம் போலக் குதித்தெழும்பித் தன்னறிவின்மையால் ஆழமறியாமல், இவனுக்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் எவ்வளவுதூரம் "இரைதேடுந்தவளைக்கு நாட்டுவெளப்பம் தெரியுமா" நாம் அது விஷயமாக வெற்றை யாவது பேசி அரைநிமிஷத்தில் விரட்டித் துரத்திவிடலாமென்று அவருடனே தர்க்கமுதலிய சாஸ்திரவிஷயத்தைப்பற்றிச் சிலநேரம் சம்வாதித்து அதனால் ஆயாசக்கட்டுமை கண்டு, அவரைநோக்கிச் "சாஸ்திரவாதஞ் செய்யத்தொடங்கினால் வெகுநாட்செல்லும். நீரும் சிறுபிள்ளை குருவியின் தலைமேலே பனங்காயை வைப்பதுபோலு உமக்கு அதிக பிரயாசத்தைத்தர நமக்குச் சம்மதமில்லை. ஆகையால் அதுநிற்க, மற்றொருவிஷயத்தையாவது நீரே பேசும் பார்ப்போ" மென்று கடாமகச்சொன்னான். யமுனைத்துறைவர் இதிவன் நம்மிடத்திற் பரிவுள்ளவன்போற் பேசுகிறான். இது உண்மையா "ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் குந்தியழுமா" ஜாலமேயல்லாமல் வேறல்லவென்று நினைத்துக்கொண்டு அவனை நீர் பார்க்கிறதென்பதென்ன? உமது அனுமதிப்படியே செய்வோம். அதிகமாய்ப் பேசவேண்டுவதில்லை, நாம் ஆமென்கின்ற மூன்று கேள்வியைமாத்திரம் அல்லவென்று மறுப்பீரானால் நம்மை ஜெயித்ததாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் உமக்குச் சம்மதந்தானாவென்றார். அதற்கு அவனும் அரசனும் சரிதானென்று சம்மதித்து உடன்படிக்கை செய்தார்கள்.

முதற்கேள்வி—சிறுகுழந்தையாகிய யாமுனாரியர் அவ்வித்வானையே குறித்து, "ஐயா! உமது தாய் புத்திரவதியென்கிறோம். நீர் உம்முடைய வாக்குவல்லமையால் அவள் புத்திரவதியல்லவென்று மறுத்துவிடும் பார்ப்போம்" என்று கேட்டார். அதுகேட்டு வித்வான் வெ

டுசோமாகப் பலவிதத்திலும் ஆராய்ந்தும் மறுக்கக்கூடாமையால், அவன் என்னைப்பெற்றதாய் மலடிதானென்று வீண் குதர்க்கம் செய்வேனானால், கேட்பவர்கள் பார்ப்பவர்கள் அனைவரும் என்னகாணும் நீ அவள் கர்ப்பத்திலிருந்து கொழுக்கட்டைபோலப் பிறந்து குட்டிச்சுவர்போல கட்டகடுவிலிருந்துகொண்டு வாய்கூசாமல் அவளை மலடியென்று பிரத்தியட்சவிரோதமாக விதண்டாவாதம் செய்கிறதையே யென்பார்களே, அதற்கு என்ன உத்தரம் சொல்லுகிறது. இதென்ன முதற்கோணல் முற்றும் கோணலாய் முடிவதுபோலக் காண்கிறதே. இப்படி இறங்கும் துறையிலேயே நீச்சாயிருந்தால் ஏறுகிறதெப்படியென்று மயங்கினேன்.

இரண்டாவது கேள்வி—யமுனைத்துறைவர் வித்வானைப்பார்த்துப் பாண்டியனைக்குறித்து, இந்த அரசன் தர்மவானென்கிறோம். ஏதோ நீர் மறுக்கக்கூடுமானால் மறுக்கலாமென்றார். வித்வானோ கோலாகலன் அந்தக்கேள்வியை மறுக்கவேண்டுமென்றும் தன் கருத்தினால் கூடியவரையில் எட்டிப்பார்த்தும் எட்டக்கூடாமற் கடினமாயிருந்ததனால், அவன் ராஜா தர்மவானல்லன் என்போமானால் அரசனே நம்மைப்பகைத்து அடா! நன்றிகெட்ட பாதகா! என்னுடைய சொத்தை உன் இஷ்டப்படி [illegible]கொண்டாடியும் கொள்ளைகொண்டு ஆயுள்காலமெல்லாம் அனுபவித்து, இப்பொழுது என்னைப் பாவியென்றுசொல்லி எனக்கே துரோகம் செய்கிறாயாவென்று உடைவாளை உருவி ஒரேவீச்சாக வீசிவிடுவானே என்னசெய்வதென்று தியங்கினேன்.

மூன்றாவது கேள்வி—யமுனைத்துறைவர் இந்த ராஜபத்தினி பதிவிரதையென்றார். அது வித்வான் செவியில் நுழைந்தவுடனே அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்ததுபோல அவனுக்கு யாதொன்றும் தோன்றாமையால், அவன் இவளா தீயழுந்த நெருப்பென்று நினையாமல எளிதாகச் சிறுபையலென்று அவமதித்தோமே நமக்கென்ன பிரசாதம் தான் போதாதோ? இத்தனைகாமோர் மகாவித்வான்கள் அனைவரையும் அவர்கள் தலைக்குப்போட்டால் நாம் காலுக்கும், காலுக்குப்போட்டால் தலைக்குப்போட்டு சசப்பாசப்படுத்திப் பட்டிமிரட்டிமிரட்டிச் செயித்துவந்தோமே. இப்பொழுது ஒரு குழந்தை கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்ல வகைதெரியாமற் கற்றுமூடனாய் விட்டோமே. இனி நமக்கென்ன பெருமை. பண்டிதனென்னும் பட்டமும் பறந்துபோம்; முதற்கேள்வி ஒன்றுக்காவது உத்தரம் சொன்னோமா?

யாயிற்று. மேலும் அந்த வித்துவான் தாய்க்கு ஏகபுத்திரனென்பது எவ்விதத்தில் தெரியவந்தது. அது ஜோதிஷத்தினால் அறியலாமென்றால், அவர் ஜாதகத்தையும் இவர் பார்க்கவில்லையே ஆதலால் ஆகா திவ்யம் ஆகா திவ்யமென்று பலமுறையும் நினைந்து ஆச்சரியவெள்ளத்தில் மூழ்கி; பூர்வம் போஜராஜ சமஸ்தானத்திலிருந்த காளிதாசன், தண்டி, பவபூதி முதலாகிய சாமர்த்தியுள்ள கவீச்வரர்களும், இந்த மதுரையில் தமிழ்ப்புலமை செலுத்திய சங்கப்புலவர்களும் இவருக்கு ஒப்பல்லவர் என்று மெச்சி, இராசசபையில் தன்பத்தினிக்கெதிரே தான் நிருணயித்தபடி தன் இராச்சியத்தில் பாதி கொடுத்தான்.

1. ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒரு வித்துவான் மிகவும் பசியால் வருந்தி அங்கிருந்த விவேகசாலியாகிய ஒரு பையனைக்கண்டு, தம்முடைய வித்தைக்கு இச்சிறுவன் கல்வி எவ்வளவு! ஆகையால் இவனுடன் இலக்கணமாய்ப் பேசுவதிற் பயனில்லை என்று அலட்சியமாக எண்ணி அலங்கரித்துச் சாமானியமாய், அடே பையா! சோறு எங்கே விக்கும் சொல்? என்றான். அதுகேட்ட அச்சிறுவன் இவன் நம்மை இலக்கணம் அறியாதவனென்று அவமதித்தனனோ? "விற்கும்" என்று சொல்லவேண்டிய வார்த்தையை "விக்கும்" என்று பிழைபடப் பேசுகிறான் என்று அறிந்துகொண்டு, இவனுக்குத் தக்க உத்தரமளித்து இவனது கல்விச்செருக்கை அடக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, "ஐயா! சோறு தொண்டையிலே விக்கும், இது தெரியாதா?" என்றான். இதைக்கேட்ட அவ்வித்துவான் அடடா! நாம் இவனை இலக்கணம் அறியாதவனென்றும் சிறுபிள்ளையென்றும் அவமதித்ததனாலன்றோ அவ்வவமதிப்பு நம்மையேயடைந்தது? "பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே" என்ற முதியோர் வாக்கியத்தைச் சிந்தித்தும் கவனிக்காமற்போனோமே. "கற்றுமறிவில்லாத என் கர்மத்தை யென்சொல்லுவேன்?" என்று என்றுதெல்லாமெண்ணித் துக்கித்துத் திரும்பினான்.

2. ஒரு கிராமத்தில் சில பிள்ளைகள் கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வழியே போகும் ஒரு வித்துவான் தனது கல்விச் செருக்கினால் அகங்கரித்து, "அடா பையன்களே! உங்களூர் இன்னும் எத்தனையில் ஆரத்தியிருக்கின்றது?" என்று கேட்டான். அதற்கு அப்பிள்ளைகளில் ஒருவன் அவனுடைய செருக்கை அறிந்து அதை அடக்கவேண்டுமென்று கருதி நகைத்து, "ஐயா! இன்னாமுறையால் மணம்மாறுத வாயையுடைய அவ்வளவு சிறுவர்களாகிய நாங்கள் இவ்

வீட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதனாலேயே எங்களூர் அதிசமீபத்திலிருப்பதாகத் தாங்கள் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதா?" என்றான். அதுகேட்ட அவ்வித்துவான் நாணமுற்றுத் தலைகவிழ்ந்து இச்சிறு பிள்ளை சொல்வது வாஸ்தவந்தானே, இவ்வளவு சிறுபாலியர்கள் ஊருக்கு அதிதூரத்தில் வந்து விளையாடமாட்டார்களென்று நாம் யோசிக்காமற் போனேமே. இவ்வளவு சிறுவர்களிடத்தில் நாம் அவமானப்படும்படி நேரிட்டதல்லவா? இதை முன்னுணர்ந்தன்றோ நாயனார் திருவள்ளுவரும், ஒருசொல்லைச் சொல்லும்போது வேறொருசொல் அந்தச்சொல்லை வெல்லக்கூடாமையை அறிந்துசொல்லவேண்டும் என்னும் பொருள்பட—

"சொல்லுகசொல்லைப் பிறிதோர்சொலச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொ லின்மையறிந்து"

என்று கூறியுள்ளார்? எனப் பலபலவாறாக யோசித்துக் கல்விச்செருக்ககன்று திரும்பினான்.

3. ஓர் இடைச்சேரியில் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில், புத்தகமேந்தி வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் யாதவகுலச்சிறுவனொருவனைச் சகல பாஷாவல்லபனென்னும் ஒரு வித்துவான் கண்டு மாடுமேய்க்கும் இவனும் வாசிக்கிறதா! என்று [illegible]மையோடு கலைவென்று சிரித்துக் கல்விச்செருக்கினால், "அடா! இடைப்பயலே! உனக்கு எல்லா எழுத்தும் தெரியுமா?" என்றான். அதைக்கேட்ட அச்சிறுவன் இவன் மகா அகங்காரி என்று எண்ணி, "ஐயா! ஒரு எழுத்துத்தான் தெரியவில்லை, இதற்கு என்னபெயர்? இதை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும், அந்த எழுத்து இதுதான்" என்று தன் கையிலிருந்த மாடுமேய்க்கும் கோலால் கைக்கு வந்தபடி பூமியிற்கிழித்தான். அது கண்ட அவ்வித்துவான் வெகுநேரமட்டும் தான் கற்றிருந்த பாஷைகளின் லிபிகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பொறுமையுடன் ஞாபகப்படுத்தி, அவற்றின் உருவங்களையெல்லாம் அச்சிறுவன் கிழித்த கீற்றுக்குப் பொருத்திப்பார்த்தும் அது தனக்குப் புலப்படாமையால், அவ்வித்துவான் தீர்க்காலோசனை செய்துகொண்டிருக்கும்போது, அச்சிறுவன் மறுபடியும் அவ்வித்துவானைப்பார்த்து, "ஐயா! கையினெழுதிய எழுத்து கையெழுத்தல்லவா? கோலினலெழுதிய எழுத்து கோலெழுத்தல்லவா?" என்றான். இதுகேட்டு அவ்வித்துவான், ஆ! ஆ! இவ்வளவு புத்தி நமக்கு முன்னமே தோன்றாமல் மதிமோசம் போனேமே!—

"நெட்டிருப்புப் - பாறைக்குநெக்குவிடாப் பாறைபசுமரத்தின்
வேருக்குநெக்குவிடும்" என்ற ஔவையார் அமுத வாக்குக்கு யானே இலக்கியமானேனே! என்று துக்கித்துத்திரும்பினான்.

4. கணிதகலாநிதி என்னுங் காரணப்பெயர்பெற்ற ஒருவன்; தன் ஊரிலுள்ள ஏனைய வித்துவான்களையெல்லாம் கணிதம் ஒன்றினாலேயேவென்று, பிறநாட்டிலுள்ள வித்துவான்களையும் அவ்வாறே வென்றபிறகு வெற்றிக்கொடி நாட்ட எண்ணி, அவ்வூரைவிட்டு வேறோர் ஊருக்குப் பரிஜனங்கள் புடைசூழத் தண்டிகைமீது ஆரோகணித்துப்போகையில், அங்கிருந்த ஓர் சிறுவனைக்கண்டு அதிக இறுமாப்புடன், "அடா! இவ்வூரில் யாராவது வித்துவான்களிருக்கின்றார்களா?" என்று கேட்டான் அதற்கு அச்சிறுவன், "ஐயா! ஏன் கேட்கின்றீர்?" என்றான். உடனே அக்கணிதசாஸ்திரி, "நான் கணிதத்தில் பூரணபாண்டித்தியம் உடையவன், அதனாலேயே எங்கள் ஊரிலுள்ள வித்துவான்களையெல்லாம் வென்று அக்காரணத்தால் கணிதகலாநிதி என்னும் காரணப்பெயருடையவனானேன்; ஆதலால் இவ்வூரிலுள்ள வித்துவான்களையும் வெல்லக்கருதிவந்தேன்" என்றான். மறுபடி அச்சிறுவன் அச்சாஸ்திரியைப்பார்த்து, "ஐயா! யான் கேட்கும் ஓர் சிறிய கணிதத்திற்கு உத்தரம் தந்தால், பிறகு இவ்வூரிலிருக்கும் வித்துவான்கள் பெயரைச் சொல்லுகின்றேன் என்று, தனது வலக்கை நிறைய மண்ணையள்ளிப் பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இது எவ்வளவு மண் சொல்லும் பார்ப்போம்?" என்றான். அதைக்கேட்ட அச்சாஸ்திரி, தான் கற்றுணர்ந்த கணிதநூற்பிரமாணப்படி இவ்வளவு பரிமாணமுடைய இச்சிறுவன் உள்ளங்கைக்குள் அடங்கத்தக்கது எத்தனை மண்ணென்று அதிகவிபரீதமாய்ப் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பார்த்து, சங்கம் - மஹாசங்கம் முதலிய தொகைகளில் அமிழ்ந்து கூட்டக் கூடாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கையில், அச்சிறுவன் அச்சாஸ்திரியைப்பார்த்து, "ஐயா! பெரியவரே! பிடிக்குளடங்கிய மண் பிடிமண் அல்லவா? இந்த அளவுதெரியாமல் ஏனோ வீணாய்க் கணிதசாகரத்தில் அமிழ்ந்துவிட்டீர்?" என்று கையை விரித்து மண்ணைக் கீழே போட்டான். அதுகண்ட அச்சாஸ்திரி தனது இறுமாப்பு முழுமையும் ஒழித்து,—

"கலங்காதகிரிய நாளுளும்போகின்ற காலம்வந்தா
லலங்காமலேவெல்ல மாட்டவரோவிந்த நானிலத்தில்

"சலங்காணுங்கோட்டை மதிலேழ்மலைபத்துச் சானிருந்து
மிலங்காபுரியின்றதோ வென்னோகாலிருப்பவனே" என்ற அறிஞர் வாக்கியம் நம்மளவில் அனுபவமாயிற்று, நமக்கு இனி கணித கலாநிதி என்னும் பெயர் தகுமோ? இவ்வாறு இச்சிறுபையனிடத்திலே இவ்வற்பகேள்வியில் நாம் தோல்வியடைந்தமையை, முன்பு நம்மிடத்தில் தோல்வியடைந்த நம் ஊர் வித்துவான்கள் கேள்விப்பட்டால் நம்மைக் கற்றறிமோழை என்றல்லவோ கருதுவார்கள்? நம்முடைய செருக்கே நம்மைச் சீரழித்தது. ஆகையால் இதுமுதல் நாமே கணிதத்தில் சிறப்புடையோமெனக் கனவிலுங்கருதுதல் கூடாதென்று மிகுந்த அடக்கத்துடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

5. அதிபுத்திகோசரமுடைய ஒரெளியவன் ஒரு நியாயாதிபதி முன்னிலையில் சாட்சிகூற வந்தான். அவனுடைய கல்வித்திறத்தையும் புத்திநுட்பத்தையுங்கண்டு அந்த நியாயாதிபதி பொறாமைப்பட்டு, அவனினும் தன்னை அதிக கல்விமானென்றும் புத்திமானென்றும் அந்த நியாயஸ்தலத்திலுள்ளார் கருதவேண்டுமென்றெண்ணி, அந்த சாட்சிக்காரனைப்பார்த்து, "ஓய்! நீ நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சரியாகச் சொல்லவில்லை, நீ திருடனென்பதை உன்முகம் கண்ணாடிபோல் காட்டுகிறது" என்றான். இப்படி வரம்புகடந்து பேசிய நியாயாதிபதியைப்பார்த்து அந்த சாட்சிக்காரன், "ஐயா! என்னுடைய முகம் கண்ணாடியானதால் அதில் நீர் உம்முடைய முகத்தைப் பார்க்கின்றீர்" என்றான். இதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி பெருத்த அவமானமடைந்தான்.

6. ஒரு கட்சிக்காரன் நியாயஸ்தலத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவனுடைய எதிரியின் வக்கீல் அவனைப்பார்த்து, "நீ என் நாய்போல் குலைக்கின்றாய்?" என்றான். அதற்குஅந்தகட்சிக்காரன், "ஐயா! திருடனைப்பார்த்தால் நாய் குலைக்காதா?" என்றான். இதைக்கேட்ட வக்கீல் அங்கிருந்த பலரும் நகைக்க அவமானமடைந்தான்.

7. ஒரு அரசனும் அவனுடைய மகனும் ஒருவிகட கவியை அழைத்துக்கொண்டு வேட்டைக்குப்போனார்கள். வழியில் பெருத்த மழை பெய்தபடியால் அரசனும் அவனுடைய புத்திரனும் மழையில் நனைந்து, ஈரமாய்ப்போன அவர்களுடைய உடுப்பைக்கழற்றி, ஒரு மூட்டையாகக்கட்டி அந்த விகடகவி தலைமேலே வைத்து, அதைச்சுமந்து வரும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அவன் இராஜ விசுவாசத்தோடு அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு போகும்

போது, அரசனும் அவனுடைய குமாரனும் "விகடகவி ஒருகழுதை பாரம் சுமந்துகொண்டு போகிறான்" என்று பரிகாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட விகடகவி அவர்களைத்திரும்பிப்பார்த்து, "ஒருகழுதை பாரந்தானா? இரண்டுகழுதை பாரம் சுமக்கிறேன் தெரியவில்லையா?" என்றான். இதைக்கேட்ட அரசனும் அவனுடையகுமாரனும்-ஐயோ! நாம் அவனைக் கழுதையாக்கப்போய் அவன் நம் இருவரையும் கழுதைகளாக்கிவிட்டானே என்று துக்கித்தார்கள்.

8. ஒரு அரசன் தன்னுடைய சபாமண்டபத்தில் கொலுவீற்றிருக்கையில், தூரதேசத்திலிருந்த ஒரு சிறந்த வித்துவான், தன்னுடைய பாண்டித்யத்தை அவ்வரசனுக்குத் தெரிவித்துப் பரிசுபெறலாமென்றுகருதி அவ்வரசன் முன் வந்து நின்றான். அவனைக்கண்ட அரசன் தன் முகத்தைப்போல் அந்த வித்துவானுடைய முகமிருப்பதைப்பார்த்து, "ஓய்! உன் தாயார் இந்த ஊர்வழியாக எப்போதாவது வந்திருப்பாளா?" என்று வினவினான். அதற்கு அந்த வித்துவான் "மகாப்பிரபு! என் தாயார் இந்த ஊர்வழியாய் எப்போதும் வந்ததில்லையென்றும், என் தகப்பனார்மாத்திரம் தேசாந்தர யாத்திரை செய்துகொண்டு வரும்போது இந்த நகரத்திலேயே சிலகாலம் வசித்திருந்தாரென்றும் எனக்குக் கேள்வி" என்றான். இதைக்கேட்ட அரசன் சபையார் முன்னிலையில் மிக்க அவமானமடைந்தான்.

9. எப்போதும் அகசியம் பேசிக்கொண்டே தன் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்த ஒரு விகடகவிக்கு, அந்தியகாலம் சமீபித்துச் சேத்துமங்கட்டி மரணாவஸ்தை பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அவனைப் பார்க்கவந்த ஆப்தனொருவன், சிறிது பாலாகிலும் அவன் வாயில் வார்க்கலாமென்றெண்ணி, அங்கிருந்த ஒரு கந்தைத்துணியில் பாலைத்தோய்த்து அவனுடைய வாயில் பிழிந்தான். அப்போது அந்தப் பால் உள்ளே இறங்காமல் வெளியே வழிந்துவருவதைக்கண்டு அந்த ஆப்தன், "அப்பா! உனக்குப் பாலும் கசக்கலாயிற்றா?" என்று பரிதாபத்துடன் கூறினான். அதுகேட்ட பிணியாளனாகிய விகடகவி, அக்கந்தைத்துணி அதிகஅழுக்காயிருப்பதுகண்டு, தன்னுடைய ஆப்தனை ஏளனஞ்செய்ய எண்ணி, அவனைக்கண்விழித்துப்பார்த்து, "அப்பா! நீ வார்த்த பால் கசக்கிறது வாஸ்தவமே, ஆனால் அந்தப்பால் பிழிந்த கந்தைத்துணிதான் கசக்கவில்லை" என்றான். அவனுடைய விகடத்தன்மை மரணகாலத்திலும் மாறவில்லையல்லவோவென்று அந்த ஆப்தனும் மற்றவர்களும் அதிசயித்தார்கள்.

10. முத்தன் சித்தன் என்னு மிரண்டுதோழர்கள் தம்மூரை விட்டு வேறோர் ஊருக்குப்போகையில், இடையிலே ஒருபெருங்காட்டைக் கடக்கவேண்டியதாயிற்று. அப்போது சித்தன் முத்தனை நோக்கி, "அப்பா! துஷ்டமிருகம் ஏதாவது வந்தாலென்னபண்ணுகிற" தென்று பயத்தோடு கேட்டபோது, முத்தன் சித்தனை முதுகில் தட்டி, "நீ பயப்படவேண்டாம், அப்படி ஏதாவது வருமானால் நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன், பயப்படாதே" யென்று வாயோயாமல் படபட வென்று வீறாப்புப்பேசிக்கொண்டே போனான். சற்றுநேரத்திற்குள் ஒரு வேங்கைப்புலி எதிரே வந்தது. அதைக் கண்டமாத்திரத்தில் முத்தன் பர பர வென்று ஒரு செடியின்மேலேறிப் பதுங்கிக்கொண்டான். சித்தனோ பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் கடவுளைத் தியானித்து, மூச்சையடக்கிக்கொண்டு செத்தபிணம்போல் நிலத்தில் விழுந்துகிடந்தான். இறந்த பிராணியை ஜாதி மிருகங்கள் ஒன்றுஞ் செய்வதில்லையாகையால், அப்புலி சித்தனுடைய காதண்டையும் மூக்கண்டையும் முகர்ந்து பார்த்து, மூச்சுவாராமையினால் பிரேதமென்று நினைத்து ஓடிப்போய்விட்டது. இதை மேலிருந்து பயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்த முத்தன் பிறகு கீழே இறங்கி, சித்தனைப் பரிகாசம் பண்ணக்கருதி, "அப்பா! புலி உன் காதில் என்ன உபதேசம் பண்ணிய" தென்றான். அதற்குச் சித்தன் வயிறெரிச்சலோடு "அப்பா! கபடத்தனமுள்ள உன்போலியவரை இனிமேலும் நம்பி மோசம் போகாதே யென்று உபதேசம் பண்ணிய" தென்றான். அதுகேட்டு முத்தன் நாணமடைந்தான். வீணே வாய்ப்பறையடிப்போர் சமயத்தில் உதவியற்றவராவார்.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள கதைகளினால் அற்பமனுஷனும் அதிக புத்தியுள்ள வித்துவானை வெல்லுவானென்றால், யாரை உயர்த்தியும் யாரைத் தாழ்த்தியும் சொல்லக்கூடும்? ஒருவரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாகாதே! ஆகையினால் எவன் கடவுளுக்குப் பயந்து தான் என்னும் அகங்காரத்தை நீக்கி, அடக்கம் - ஒழுக்கம் - பொறை - சாந்தம் - தயை - தாட்சண்ணியம் - கொடை முதலிய குணங்களமையப்பெற்றவனாயிருக்கிறானோ அவனே சிறந்தவன் என்றும், எவன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பிறரை அவமதித்து அகங்கரிக்கின்றானோ அவனை பதருக்குச்சமானமானவனென்றும் விவேகிகள் கூறுவர்.

உலகத்துள்ள எப்பொருளுக்காயினும் ஓர் சக்தியில்லாதபக்ஷத்தில், அப்பொருளால் யாதொருகிரியையும் செய்துகொள்ள இயலாது. நெருப்புக்குச் சூடென்னும் சக்தியிருப்பதால்தான், நமக்குச் சமையல் செய்து சாப்பிடுவதற்கும், கம்மாளன் கொல்லன் மற்றுமுள்ள தொழிலாளிகள், தத்தந் தொழிலைத் தடையின்றிச் செய்துகொள்வதற்கும் உதவியாகின்றது. அதனிடத்தில் சூடென்னும் சக்தியில்லையாகில் அது யாதொன்றுக்கும் உதவாது. அதுபோலவே ஆக்கையில் ஆத்மா எ[illegible] சக்தியிருப்பதால்தான் சகல பிராணிகளும் ஓட நடக்க [illegible]ல் செய்ய இயல்புண்டாயிருக்கின்றது. ஆக்கையில் ஆத்மா [illegible]ம் சக்தியில்லாதபட்சத்தில் இவ்வாக்கையால் யாதொரு பய[illegible]. இதுபோலவே ஒவ்வொருவஸ்துவையும் சிந்தித்துப்பார்க்[illegible]த்தில், அதனதன் இயல்புக்குத்தக்கவாறு ஒவ்வொன்றிற்கும் ஓ[illegible] சக்தியமைந்திருப்பதுண்மை. ஆகையால நம்முடைய திரு[illegible]க்கக்கப்படக்கூடிய ஒவ்வோர் பொருளிடத்திலும் வெளிப்படையா[illegible] ஓர்சக்தியில்லாதிருக்கினும், மறைவாகவாவது ஓர்சக்தி யிரு[illegible]ன்று நாம் ஊகித்துணரவேண்டும். காகிதத்திற்கு எழுத்தாக்கத்[illegible]ன்மேற் போர்த்திக்கொள்ளத்தக்க வெளிப்படையான சக்தி ஒன்றிருக்கின்றது. பேனாவிற்கும் எழுதுவதற்குதவும் வெளிப்படையாகிய சக்தியுண்டு. மனிதனுக்கோ கடிதத்திலுள்ள எழுத்துக்களாலாகிய சொற்களின் பொருளைக் கிரகிக்கின்ற மறைவான ஓர் சக்தியுண்டு; அதுதான் ஆத்மா. ரெயில்வே என்ஜின் ரெயிலை அதிவிரைவா யோட்டும்படியான சக்தியொன்றை மறைவாய்ப் படைத்திருக்கின்றது. அதற்குப் பெயர் ஸ்டீம்பவர் என்று சொல்லப்படும். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொருபொருளையும் விடாது வரிசையாகக் கவனிப்போமாயின், அவ்வவற்றிற்கும் ஒவ்வோர் சக்தி மறைவாயேனும் வெளிப்படையாயேனுமுண்டென்றும், அச்சக்தியே அப்பொருளின் சகல கிரியைகளுக்குங் கர்த்தாவாயிருக்கின்றதென்றும் கரதலாமலகம்போற் காட்டுமல்லவா? இதுபோலவே நாம் வசிக்கும் உலகத்திற்கும் ஓர் சக்தியிருக்கவேண்டுமென்று தடையின்றி நிச்சயப்படுகின்றது. உலகமானது பஞ்சபூத சையோகமென்பது பிரத்தியக்ஷம். இப்பஞ்சபூதங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் மேற்சொல்லியவண்ணமே ஒவ்வோர் சக்தியிருக்கினும், அவையனைத்தும் ஒன்றுகூடினதே யுலகமாதலால், இவ்வாறு கூட்டியும் கூட்டாமலும், அதனதன் குணாகுணங்கள் ஏறாமலும் குறையாமலும், அவ்வக்காலங்கட்கேற்றபடி யமையச்செய்யும் சக்தி ஒன்று வேண்டுமென்

பது யாவரும் நிராக்ஷேபமாய் ஒத்துக்கொள்ளற்பாலதாகிய விஷயம். மேற்காட்டியபடி ரெயில்வண்டியை நடத்த ஸ்டீமம்பவர் என்னும் சக்தியிருக்கினும் அந்த ஸ்டீமம்பவரை ரெயிலுடன் அமைந்திருக்கும் படி நடத்தும் சக்தியாகிய ஒன்றுடைய ஒருவன் வேண்டியிருப்பது போல இப்பூலோகத்தை, பஞ்சபூதங்களின் சக்தியைக்கொண்டு சரி வர நடத்தும் சக்தி ஒன்று அத்தியாவசியகம் வேண்டியதே. அச்சக்தி தான் ஏகவஸ்து இந்த வஸ்துவுக்குச் சகல பொருள்களிலுமுள்ள சக்திகளின் வல்லபம் யாவும் ஐக்கியப்பட்டி [illegible] வஸ்துவுக்குச் சமானதிகமில்லை. ஆதியந்தமுமில்லை. தா [illegible] ல்லை. இது தன்னிற்றானே தனியாயிருக்கும் வஸ்துவா [illegible] ன்றினாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுமல்ல. மற்றுள்ள எவ்வஸ் [illegible] ன் பிரகாசத்தினின்றுமே யுற்பத்தியானவை, இதுவே எ [illegible] ந்த பரிபூரணவஸ்து. ஓர்காலத்திற் றோன்றியதல்லவாத [illegible] க்காலத்திலும் ஏகாந்தமாய்ச் சாஸ்வதமாயிருக்குமவ் [illegible] இவ்வற்புதாகாமான ஏகவஸ்துவைத்தான் முஹம்மதிய [illegible] வன்னும் அல்லாவென்னும் கரீமென்னும் ரஹீமென்னும், [illegible] கள் ஈஸ்வரனென்னும் * கடவுளென்னும் பகவானென்னு [illegible] ர்கள் பராபரனென்னும் கர்த்தாவென்னும் காட் என்னும், இவ்வாறு இன்னும் அனேகம் அனேகம் விதமாய் பலபல மதஸ்தரும் பலபல நாமங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்றார்கள். இவ்வண்ணம் பலபல மதஸ்தர்களாலும் பலபல நாமங்களைப் பூண்டிருக்கும் அக்கடவுள், நம்மை இல்லாமையிலிருந்துற்பத்தியாக்கி, தேகத்தையும் அதன் அங்கங்களாகியவை கால் கண் முதலிய உறுப்புக்களையுமமைத்து, பிராணனையுந்தந்து, உண்பதற்கு அன்னபானாதியும், உடுப்பதற் காடையும், வசிப்பதற்கு வீடும், உலாவுதற்குப் பூமியும், சுகிப்பதற்குப் பெண்டு பிள்ளைகளையும் அளித்திருக்கின்றனர். இவ்விதமாக நமக்கு வேண்டியவை அனைத்துங் குறைவறக்கொடுத்து ஆதரிக்கும் கடவுளுக்கு எவ்வளவு நன்றியறிதலுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். சாதாரணமான ஒரு அரசனுக்குப் பயந்து நடப்பதுபோலவாகிலும் நாம் நடக்கின்றோமில்லையே, அரசனுடைய தயவையும் கடவுளுடைய தயவையும் யோசிப்போம்.

* கடவுள் என்னும் நாமத்தை எல்லாமதஸ்தர்களும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பொதுவாய் உபயோகித்து வருகிறபடியாலும், இந்நூல் எல்லாமதஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியினாலும், அந்த உண்மைப்பொருளைக் கூறவேண்டிய இடங்களில் கடவுள் என்றே இந்நூலில் பேசப்பட்டிருக்கின்றது.

அரசனிடத்தில் நாம் நின்று சேவிக்கவேண்டும், கடவுளிடத்தில் சேவித்தலாகிய தியானத்தை நின்றுகொண்டே செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை. நாம் பசியாயிருக்கும்போதே அரசன் உண்கின்றான். கடவுளோ நாம் புசியாமலே நமக்கு வேண்டிய உணவாதிகளைத் தந்துவருகின்றார். அரசன் நித்திரைசெய்கையில் நாம் விழித்திருந்து அவனைக் காக்கவேண்டும். கடவுளோ நாம் தூங்காமலே நம்மைத் தூங்கச்செய்து காவலாயிருக்கின்றார். அரசன் ஓயாமல் நம்மிடத்தில் வேலை வாங்குகின்றான். கடவுளோ நம்மிடத்தில் ஒரு வேலையும் வாங்காமலே நமக்கு வேண்டிய சகலவேலைகளையும் தாமே செய்கின்றார். அரசன் நம்மிடத்தில் வரி வசூல் செய்கின்றான். கடவுளோ நம்முடைய அன்பைத்தவிர மற்றொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. அரசன் அற்பகுற்றத்தையும் மன்னியான். கடவுளோ நாம் தினந்தோறுஞ் செய்கின்ற எண்ணிறந்த குற்றங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு, சாகிறவரையில் நமக்குச் சகல உபகாரங்களுஞ் செய்து வருகின்றார். இவ்வண்ணமாக நம்மீது அன்பாயிருக்கிற கடவுளுடைய கட்டளையை அலட்சியஞ்செய்வது எவ்வளவு பேதமைத்தனம்.

அரசனொருவன், தன் பிரஜைகளைநோக்கி, பிரதிதினம் நீங்கள் ஐந்துவேளை சர்க்கார்வேலை பார்க்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு பார்க்காதவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்களென்றும் கட்டளையிடுவானாகில், அதுகேட்ட பிரஜைகள் தவறுதலில்லாமல், மழைபொழிந்தாலும் இடியிடித்தாலும் காற்றடிசினாலும் பின்னிட்டாலும், இவற்றால் தங்கள் சரீரங்களுக்குண்டாகும் தொந்தரைகளையும் பிணிகளையும் நோக்காது, எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாயும் காலக்கிரமப்படி சென்று அவ்வூழியத்தை முடிப்பார்கள். இவ்வரசனைப்போன்ற எத்தனையோகோடி அரசர்களைச் சிருஷ்டித்து ரட்சித்து அழிக்கத்தக்க வல்லபத்தையுடைய கடவுள் இட்ட கட்டளையை மீறி நடக்கத்துணிந்தவர்கள் பரலோகத்திற் றண்டிக்கப்படுவார்களென்பதற்குத் தடையாது? அன்றியுங் கடவுளுடைய கட்டளைகளைக்கவனிக்கையில், அவையனைத்தும் நமது சுயப்பிரயோசனமாக முடியுமேயன்றி அவருடைய பிரயோசனத்திற்கல்ல. அப்படிக்கிருந்தும் மேற்கூறியபடி யுள்ள சகல சவுக்கியங்களையும் நமக்கு அளித்த அக்கடவுள், அடியார்களாகிய நாம் சுகப்படும்பொருட்டே ஏற்படுத்தின அக்கட்டளைகளைச் சற்றுங் கவனியாதிருப்பது பெருந்துரோகமல்லவா? இவ்வித துரோகிகளுக்கேயன்றோ? அவியாசெருப்பையுடைய கும்பிபாகம் என்னும

நாகமேற்பட்டிருக்கின்றன. அக்கட்டளைகள் நம்முடைய சௌக்கியத்திற்குரியவைகளென்பதை அடியில் வருமாறு காண்க.

பொய்சொல்லலாகாதென்பது ஒருகட்டளை. இக்கட்டளையை நாம் கடைப்பிடித்தொழுகினால், உண்மையனென்றும் நம்பிக்கையுடையவனென்றும், பலராலும் மதிக்கப்படும் பெரிய கௌரவமுண்டாகும். இதை மீறினால் பொய்யனென்று பலராலும் அவமதிக்கப்பட்டுப் பல இடையூறுகளடைவோம். இது நமக்குப் பிரயோசனத்தைத்தருங் கட்டளையேயன்றிக் கடவுளுக்குப் பிரயோசனமானதல்ல.

திருடலாகாதென்பது ஒருகட்டளை. இதைக் கடைப்பிடித்தொழுகினால் நம்பிக்கையுடையவனென்று மதிக்கப்படுவோம். இதை மீறினால், "பலநாள் கள்ளன் ஒருநாள் அகப்படுவான்" என்பதுபோலக் காவற்காரரால் பிடிபட்டு, இராஜாங்கத்தாரால் தண்டிக்கப்பட்டுப் பலரும் கள்ளன் கள்ளன் என்று பழிக்கப்படுவோம். இதுவும் நமது சுயப்பிரயோசனமே.

கட்குடித்தலாகாது என்பது ஒருகட்டளை. இதைக் கடைப்பிடித்தொழுகினால், தீயொழுக்கமற்றவன் குணக்கேடற்றவன் என்று பலராலும் புகழப்பட்டுப் பூசித்து நேசிக்கப்படுவோம். இதை மீறினால், கட்குடியன் கட்குடியன் என்று பலராலும் நிந்தித்தவமதிக்கப்பட்டு, பகுத்தறிவிழந்தவராய் மிருகத்தைப்போன்று தாயென்றும் தாரமென்றும் தங்கையென்றும் தமக்கையென்றும் தோன்றாதவராய், ஸ்பரிசனைதப்பிப் பலருடன் சச்சரவுசெய்து பலபல ஆபத்துக்களையடைவோம். இதுவும் நமக்கநுகூலமே.

பிறர்மனை நயத்தலாகாது என்பது ஒருகட்டளை. இதைக் கடைப்பிடித்தொழுகினால், ஏகபத்தினிவிரதன் எனப் பலராலும் புகழப்படுவோம். இதை மீறினால் அயலான் மனைவியை இச்சித்தநுபவித்தது முதல் அநேக இடையூறுகளும் பழிப்பும் தண்டனையுமடைவதுடன், தேகத்திற் பலவித வியாதிகளும் சேர்ந்து ஆயுளுள்ளவரையிற் கஷ்டப்படுவோம். இதுவும் நமது சரீரசுகாதாரமே.

கடவுளைத் தொழவேண்டுமென்பது ஒருகட்டளை. இதைக் கடைப்பிடித்தொழுகினால், பக்திமானென்று பலராலும் புகழப்பட்டு நாம் அடையக்கூடாத பாக்கியம் ஒன்றுமேயில்லை. அன்றியும், நானே பெரியவன், தனக்கு மேலொருவருமில்லை என்னும் அகங்காரத்தால் விளையும் தீமைகளனைத்தும் நமக்கொழிவதோடும், அத்தீமைகளாற்

பிறர்க்கு நேரும் துன்பங்களுமொழிந்து, தீமைசெய்யிற் கடவுள் தண்டிப்பாரேயென்னும் அச்சத்துடன் நல்வழியில் நடக்கும்படி நேர்ந்து, பரலோக சாம்ராஜ்யமும் பெறுவோம். இதுவும் நமது இகபரசாதனங்கட்குரியதேயன்றி வேறன்று.

மேல் நாம் கூறிமுடித்த ஐந்துகட்டளைகளும் நமது பிரயோசனத்திற்குரியனவாயிருக்குங்கால், இதுபோலக் கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு பிரமாணத்தையும் யோசித்துப்பார்க்குமிடத்தில் நம்முடைய சுயப்பிரயோஜனங்களுக்கநுகூலமாகவே, அப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவெனக் காணலாம். இவ்வாறு நாம் அக்கட்டளைகளை மீறாமல் நடப்போமாயின், நாமே சுகமடைவதன்றிக் கடவுளடையும் பிரயோசனமொன்றுமில்லை. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் கடவுளுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சதா அவரைத் தியானித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். இவ்வாறு பாவச்செய்கைகளைத் தவிர்த்துக் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டே வந்தால், பரலோகத்தில் சதானந்தமடையும்படியான பதவியடைவதன்றியும், இகலோகத்திலும் நமக்கு வேண்டிய போகபாக்கியங்களைக் குறைவின்றி யடையலாம். இவ்வாறடையலாமென்பதற்கு, முற்கூறியபடி கடவுள் கட்டளைகளின்படி நடக்கும் அநேகம் பெரியோர்கள் தாங்கள் நாடின நாட்டப்பிரகாரம் காரியங்களை முடித்துக்கொள்வதே தக்க உதாரணமாகும். கடவுள்தான் கிருபையுடையவராச்சுதே! அருள்பெற்றவர்களுக்குமாத்திரந்தானா கேட்டதைக் கொடுக்கவேண்டும்? நமக்குங் கொடுக்கலாகாதா? என்று சிலர் சந்தேகிக்கக்கூடும். சுபாவத்திலேயே பிரதிதினமும் அவர் நமக்குச் செய்துவரும் நன்மைகளுக்கே அளவில்லையே. இன்னும் நமது பேராசையால் நாம் கேட்பவையனைத்தும் ஏன் தருவதில்லையெனில், பெரியோர்கள் தங்கள் அந்தஸ்துக்குத் தக்கவற்றையே கேட்பார்கள். ஆதலால் அவற்றை உடனே பெறுவார். நமது மௌடீகத்தால் நம்முடைய அந்தஸ்துக்குத் தகாதவைகளை நாம் கேட்போம், அவ்வாறு தரின் நமக்கே துன்பம் விளையுமென்பதை யுணர்ந்த கடவுள் அவற்றைத் தருவாரா? இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில் வரும் கதையைக் காண்க.

பேராசையுள்ள ஒரு அரசன்.

பொன்னினிடத்தில் பேராசைகொண்டிருந்த ஓர் அரசன் நெடுங்காலமாய்க் கடவுளை நோக்கி யான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துவந்தான். அவன் பிரார்த்தனை கட

ணமானால் அது அவனுக்குப் பெருத்த ஹானியை உண்டாக்குமென்பதை உணர்ந்து, கடவுள் அவன் எண்ணத்தை முடிக்காமலே இருந்தார்.

பிறகு அவ்வரசன் கடவுளைப் பலவாறாக மேலும் மேலும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துவந்தான். அவனும் உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் உண்மைதெரிந்து உய்யும்படி கடவுள் ஒர்நாள் "இன்றுமுதல் நீ தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகக்கடவது என அனுக்கிரகித்தோம்" என்று அசரீரிவாக்கால் அவனுக்குத் தெரிவித்தார். அரசன் உடனே மனமகிழ்ச்சிகொண்டெழுந்து தன்னுடைய படுக்கை - தன் பக்கத்திலிருந்த கல் - மண் - தூண் - சுவர் முதலிய யாவற்றையும் தொட்ட மாத்திரத்தில் அவைகளெல்லாம் பொன்னாய்விட்டன; இதைக்கண்டு அரசன் கடவுள் என்னிடத்துவைத்த கருணையே கருணை! என்று வியந்தான். பிறகு சாப்பிடுவதற்காக இலையில் உட்கார்ந்து அவன் போஜனத்தைத் தொட்டமாத்திரத்தில் அது பொற்கட்டியாய்விட்டது. தண்ணீரை வாயில் வார்த்தவுடன் அதுவும் அப்படியே ஆய்விட்டது. பசி - தாகம் மிகுதியால் ஐயோ! என்செய்வேன்? என்று அலறினான். தின்பண்டங்கள் யாவும் தன் ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் பொற்கட்டிகளாகவே, அவன் ஐயோ! மதிமோசம் போனேனே! இப்படிப்பட்ட பாழும் வார்த்தையும் கேட்பேனா? பத்துமாற்று ஆயிரம் வராகனிடைப்பொன்னைவிட ஒருபிடி அன்னமும் எனக்கு விசேஷமாயிருக்கிறதே! என்று துக்கித்து நாலைந்துநாளாய் ஆகாரம் ஒன்றுமில்லாமல் கடவுளைத் தியானித்து ஒருபிடி அன்னம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு யான் உயிரோடிருந்தால் போதும், இந்தப் பாழும்பொன் எனக்கு வேண்டாம் வேண்டாம் என்று கெஞ்சினான். கடவுள் அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கவே, அவன் முன்போலவே சாப்பிடுவதற்கு ஏதுகரமாயிற்று.

ஆகையால் "என்னினும் மிகியானொருவனுளன்" என்றும், "எவ்வளவறிந்த தீயவினையறிவியதிகமேவேனந்தேனோ!" என்றும் மேலோர் கூறியபடி, நமக்கு இனியது இன்னதென்பதையும், இன்னாதது இன்னதென்பதையும் உணர்ந்த கருணைபெருங்கடலாகிய கடவுள் நம் பிரார்த்தனைப்படியெல்லாம் தாராமைக்காக அவரை நோவது பெருத்த அவிவேகமாகும். கடவுள் நமக்கு யாதொன்றைத் தருவதும், தராதிருப்பதும் எல்லாம் நம்முடைய நன்மைக்கென்றே அறியவும்.

கடவுள் நமக்கு வெகு சமீபத்திலிருக்கிறார், நாம் அந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருப்பதினால் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளும்படியான சக்தி நமக்கில்லை; அந்தப் பரிசுத்தமான கடவுளுக்கு நாம் சமீபிக்கவேணுமென்றால் நாம் சகல அசுசங்களையும்விட்டு நீங்கி, நம்மைத்தானே துப்புரவாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்கு திரயசுத்தியே முக்கியம் வேண்டும்.

திரயசுத்தி எப்படியெனில், மானிடர்க்குள்ள மனம் - வாக்கு - காயம் என்னும் மூன்றுகரணங்களுக்குள்ளே மனதினாலேயே விளையத்தக்க தொழில்கள் சில உளவென்றும், வாக்கினாலேயே விளையத்தக்க தொழில்கள் சில உளவென்றும், காயத்தினாலேயே விளையத்தக்க தொழில்கள் சில உளவென்றும் மேலோர் பாகுபாடு செய்திருக்கின்றனர். இவ்வொவ்வொன்றினாலும் உண்டாகத்தக்க தொழில்கள் நல்லனவாகவும் தீயனவாகவுமிருக்கின்றன. அருளுடைமை - அவாவறுத்தல் - அன்புடைமை - ஊக்கமுடைமை - தீவினையச்சம் - நடுவுநிலைமை - பொறையுடைமை - பிறனில் விழையாமை - பண்புடைமை - செய்ந்நன்றியறிதல் என்னும் இவைபோல்வன மனதின் நல்ல தொழில்களாகும். இவற்றிற்கு மாறானவை மனதின் தீயதொழில்களாகும். வாய்மை - இனியவைகூறல் - புறங்கூறாமை - பயனில்சொல்லாமை என்னும் இவைபோல்வன வாக்கின் நல்ல தொழில்களாகும். இவற்றிற்கு மாறானவை வாக்கின் தீயதொழில்களாகும். கள்ளாமை - கள்ளுண்ணாமை - சிற்றினஞ்சேராமை - கொல்லாமை - பிறனில் புகாமை - இன்னாசெய்யாமை என்னும் இவைபோல்வன காயத்தின் நல்ல தொழில்களாகும். இவற்றிற்கு மாறானவை காயத்தின் தீயதொழில்களாகும். இவ்வாறாக நம்முடைய தொழில்கள் அந்தந்தக் காரணத்திற்கேற்றபடி ஒருவாறு பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், யூகித்துப் பார்க்குமளவில் இவைகளெல்லாம் உண்மையிலே மனதின் தொழில்களாகவே முடிகின்றன. மனம் இயங்காவிடில் ஏனைய கரணங்களுக்கு இயக்கம் கிடையாது. வாக்கினாலேயாவது காயத்தினாலேயாவது ஒருவன் யாதொரு நற்காரியத்தையாகிலும் தீக்காரியத்தையாகிலும் செய்தானாகில் அந்தச்சமயத்திலே அவன் மனம் அதற்கு இணங்கியிருந்ததா? இல்லையா? என்கிற கேள்வியைக் கேட்டறியவேண்டுவது தர்மசாஸ்திரத்தின் கருத்தாயிருக்கிறது. உன்மத்தனொருவன் மற்றொருவனைப் பலவாறாக வசைச்சொற்களினால் வைதானென்றாவது கொலை முதலிய பாதகங்களைச் செய்தானென்றாவது வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப்பட்டவனு

டைய செய்கையைப்பற்றி நியாயாதிபதி விமரிசைசெய்யுங்காலத்தில் அக்காரியங்களை அவன் மனப்பூர்வகமாகச் செய்திலனென்று அவ்வுன்மத்தனை மன்னித்துவிடுகிறார். இவ்வாறே ஒருவன் மேலுக்குமாத்திரம் நற்காரியத்தைச் செய்தபோதினும் அக்காரியத்தை அவன் அகத்தே ஒரு கெட்ட எண்ணத்தோடு செய்வானால் அவன் அபராதியாகின்றான்.

மேலே காட்டப்பட்ட நியாயங்களினாலே நம்முடைய செய்கைகளுக்கெல்லாம் இதயமே முக்கியகாரணமென்று ஏற்படுகின்றது. அவ்வொன்றைமாத்திரம் நாம் பண்படுத்தித் தீக்குணங்கள் புகவொட்டாதபடி நின்மலமாய் வைத்திருப்போமாகில் எல்லாவிதத்திலும் நாம் ஒழுக்கத்திற் சிறப்படைவோமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை. மனதிலுள்ள அசுத்தங்களை நீக்கிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய முயற்சியை காட்டாமல் புறத்தே நம்முடைய செய்கைகள் சரியாயிருக்கவேண்டுமென்று முயல்வது - ("கொழுநற்கொன்று சந்ததிவேண்டி நோற்குந் தையலோடொக்குமன்றே.") கணவனைக் கொன்றுவிட்டுப் பிள்ளைப்பேற்றுக்காகத் தவஞ்செய்யும் அறிவிலாமங்கையின் செய்கையை ஒக்கும்.

பெரும்பான்மையோர் நல்லொழுக்கமுடையவர்களாயிருப்பது ஜனங்களுடைய மதிப்பையும் அவமதிப்பையும் நோக்கியேயல்லவா? நாம் நல்லொழுக்கமுடையவர்களாயிருந்தால் நம்மை யாவரும் புகழ்ந்து மதிப்பார்கள், அதனால் நமக்கு உலகத்தில் சகல சவுக்கியங்களுமுண்டாகும், ஒழுக்கத்தில் தவறுவோமாகில் நம்மை யாவரும் இகழ்ந்து அவமதிப்பார்கள், அதனால் பலவகையான துன்பங்களும் விளையும், என்னும் இவைபோன்ற தோற்றங்களே பெரும்பான்மையோருடைய நற்செய்கைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. மிகச் சிறுபான்மையோர்மாத்திரம் கடவுளுக்குப் பயந்து விதிவிலக்குகளுக்குட்பட்டு அஞ்சி நடக்கின்றார்கள். இவ்விருவகையாருக்குள்ளே கடவுளுக்கு அஞ்சி நடப்போரே உத்தமர். ஏனெனில் கடவுள் பரமாத்மாவாக அவர்களுடைய உள்ளும் புறமுமிருந்து அவர்களுடைய செய்கைகளையறிந்து அவற்றிற்கேற்ற பயன்களைத் தருவாரென்னும் மனோதிடத்தினால் அவர்கள் தீயகாரியங்களுக்கு அஞ்சநேரிடும். கேவலம் ஜனங்களுடைய மதிப்பை நாடியும் அவமதிப்புக்குப் பயந்தும் நடப்போர் இதயசுத்தி பெற்றிருப்பது அத்தியாவசியம். இதயசுத்தியிருக்குமாகில் புறத்தே அவர்களுடைய செய்கைதானே உலகத்தாருடைய புகழைப் பெறுதற்குரியதாகும். அப்படிக்கில்லாமல் புறத்தே புரியும் தொழிலுக்கேற்ற அகச்சுத்தியிராவிடில் அதிசீக்கிரம் அவர்களுடைய வஞ்சகத்தன்மை வெளிப்பட்டுவிடும். எத்தனைநாள்தான் ஒருவன் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு உலகத்தில் திரியலாம்? எப்படியிருந்தால் நம்மை நல்லவர்களென்று உலகத்தார் புகழ்வார்களென நாம் கருதுகின்றோமோ அந்தப்படி உண்மையில் உள்ளத்தில் ஆய்விடுவதே உத்தமம். அகத்தே ஒருமாதிரியாகவும் புறத்தே வேறொருமாதிரியாகவுமிருந்து நடப்போர் நிராமனக்கவலையையும் பயத்தையும் அடைந்தவர்களாகித், தாம் எண்ணியபடியே பிறருடைய மதிப்பையும் பெறாமல் தம்முடைய கபடநாடகத்தால் சகல போகபாக்கியங்களையுமிழந்து யாவராலும் அருவருக்கப்படுவர்.

இவ்வாறின்றி உள்ளும் புறம்பும் நம்மை இடைவிடாது எக்காலத்தும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கடவுளொருவர் இருக்கின்றார், அவருடைய மதிப்பும் அவமதிப்புமே வாஸ்தவத்தில் மதிப்பும் அவமதிப்புமாகும், ஏனையோருடைய புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் ஒருபொருளாகா, என்னும் கருத்துடையவராகி நடப்போர் இகபரசாதனங்களை ஐயமற அடைவர். இதனாலன்றோ?—

"அவமதிப்புமான்ற மதிப்புமிரண்டு
மிகைமக்களான்மதிக்கற்பால." எனப் பெரியோர் கூறினர்.

மேன்மக்களுடைய மதிப்பே மதிப்பென்றும், அவர்களுடைய அவமதிப்பே அவமதிப்பென்றும் பிரமாணமிருக்குமானால், கடவுளைக்காட்டிலும் சிறந்தவரொருவரும் இல்லையாகையால், அவருக்குப் பிரீதியாக நடந்துகொள்பவர் எவரோ அவரே மதிப்புடையவராவார். அவருக்குப் பிரீதியில்லாதனவற்றைச் செய்பவரெவரோ அவரே அவமதிப்படைந்தவராவார். ஆகையால் ஒருநொடியில் தோன்றி நின்றழியும் நிலையிலாவாழ்க்கையுடைய ஜனங்களின் புகழை நாடிப் புறத்தே நம் தொழில்களை அவர்களுக்குப் பிரீதியாயிருக்கச்செய்வதைக்காட்டிலும், உயிர்க்குயிராயும் சர்வாந்தரியாமியாயும் அநாதியே நம்மை இடைவிடாமல் தொடர்ந்துவருபவராயுமுள்ள சர்வலோகசரண்யாது திருவுளப்படி நம்முடைய மனதை நின்மலமான ஸ்திதியில் வைத்திருப்பதே மானிடராய்ப் பிறந்த நம் எல்லோருடைய பெருங்கடமையாகும்.

இவ்வகையான நியாயங்களினாலே இதயசுத்தி ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தியாவசியமானதென்று ஏற்படுகின்றது. நித்திய நிரதிசயா

னந்த வின்பத்தை நாடிய பெரியோரெல்லாம், ஒழுக்கத்திற் சிறந்து வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவர்களானபோது, இதயசுத்தி ஒன்றையே விரும்பினதாகத் தெரியவருகிறது. அப்படிப்பட்டவர்கள் வேறு எவ்வகையான வரத்தையும் கடவுளை நோக்கிக் கேளாமல், ஆண்டவனே! மனம் என்னும் யானை என்வசப்படாமல் ஐம்பொறிகளென்னும் வீதிகள் வழியாகப் பிளிறிட்டு ஓடுகின்றது, அதையடக்கி என்வசப்படுத்திக்கொள்ள எனக்கு ஆற்றலில்லை, முறையோ! முறையோ! நீதான் அதை நிறுத்தி என்வசப்படுத்தல் வேண்டும், அங்ஙனம் செய்வார் நின்னையன்றி வேறே யாவருளார்? ஆதலால் நின்னையே ஆதாரவாக அடைந்தேன், அம்மனதை நிறுத்தி எனக்காக நீயே செலுத்தி நன்னெறிகளில் அதை உய்க்கவேண்டுமென்னும் பொருள்பட,—

“ மனமெனும்வயமா வென்வயப்படாமன் மயக்குறு மைம்புலவீதி
மறிபடாதோடுகின்றதுமுறையோ மறித்ததைநிறுத்தியென்றனக்கு
நினையலதுதவுவாரிலையதனு னினைப்பரவுற்றனனதனை
நிறுத்திநீயிவர்ந்து பின்னர்நீவேண்டு நெறிகளிற்சென்றிடவிடுவாய்’

எனத் தனித்தனியே ஆங்காங்கு கூறியிருக்கின்றனர்.

இதயசுத்தி நாம் உலகத்தில் விரும்பத்தக்க யாவற்றினும் முக்கியமானதாயிருக்கின்றதனால் அதை சுத்திப்படுத்திக்கொண்டு கடவுளுக்கு சமீபத்தில் நாமிருந்து அவர் நமக்குச் செய்துள்ள எண்ணிறந்த உபகாரங்களை நினைந்து அவர் கட்டளைகளுக் கமைந்து நன்றியறிதலுடையவர்களாய் சதா அவரை தியானித்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்.

ஓர் காலத்தில் ஓர் பெரியவர், தமக்கு முன்புவந்த ஓர் நாயைப் பார்த்து, சாஷ்டாங்கமாக அதன் காலில் விழுந்தார். அப்போது அந்நாய் அப்பெரியவரை நோக்கி, ஓய் பெரியவரே! நீரோ? மிருகஜாதிகளனைத்திற்கும் மேம்பட்ட மானுடஜாதியாயிருக்கின்றீர், நானோ? மிருகங்களுக்கெல்லாம் தாழ்ந்த நிலைமையையுடைத்தாயிருக்கின்றேன். அப்படியிருந்தும் நீர் எனது காலில் விழவேண்டிய காரணமென்னையோ? என வினவ, அதுகேட்ட பெரியவர், நாயைநோக்கி, ஓ சுணங்கனென்னும் பெயர்பெற்ற சகுணஜந்துவே! உன்னிடத்திலுள்ள சிறந்த மூன்றுகுணங்களுள் ஒன்றேனும் என்னிடத்தினில்லையே! நீ எனக்கான மேலல்லவா? அம்மூன்று குணங்களுள், முதலாவது - என்றைக்காவது ஓர் கவளம் அன்னங்கொடுத்த ஒருவனை அன்றுமுதல் இரவும் பகலும் காத்துக்கொண்டு அவன்

வாசலிலேயே வசித்தல். இரண்டாவது - அவன் உனக்குச் செய்யும் கட்டளைகளைத் தவறாது செய்தல். மூன்றாவது - எக்காலத்திலும் எங்குபோயினும் அவனை மறவாதிருத்தல். இத்தகைய முக்குணசம்பன்னனாகிய உன்னைப்பணிந்தால் எனக்கும் அக்குணங்கள் வாய்க்குமென்றெண்ணுகின்றேனென்னவும், நானோ, தாய் கருப்பத்திலுதித்த நாள்முதல் பூலோகத்தில் வாழ்ந்து மறைகின்றவரையில், ஆகாராதிகளில் அணுவளவுங் குறைவின்றித் தந்து போஷித்து வரும் எனது எஜமானனை யறிந்துகொண்டு, அவருடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு நடந்து, அவரைச் சேவிக்கிறதேயில்லை, இவ்விஷயத்தை யாலோசிக்கையில், என்னைப்பார்க்கினும் நீ வெகு சிரேஷ்டனென்று நிச்சயித்தே இவ்வாறு செய்தேன், இதனை யுணர்ந்தல்லவா? பெரியோர்களெல்லாம் “நாயினுங்கடையேன்” என்று கூறினர்கள், இக்கருத்தையமைத்தே,—

“ எய்ப்பிறப்பொன்றில்லாத வென்பிறப்பிற்கென்மடங்கு
நாய்ப்பிறப்பேநல்லபிறப்பந்தோ” என்றும், “நாயாய்ப்பிறந்திடினல்வேட்டையாடி நலம்பெறலாம்” என்றும் அநேகர் பாடியிருக்கின்றார்கள் என்றுங் கூறினர். மிருகங்கள் யாவற்றினும் மேம்பட்டப் பகுத்தறிவமைந்த மானிடசரீரம்பெற்ற நாம் அத்தகைய நாய்க்குணத்தினும் சிறுக்குணமமைந்திருத்தல் நகைப்புக்கிடமன்றோ? ஆதலால் கடவுள் நமக்குபகரித்திருக்கும் ஒவ்வோருபகாரங்களைச் சற்று கூர்ந்து கவனிப்போமாயின், கனவினும் அவரை மறக்கவேலாது. இவ்வண்ணம் மறவாது கடவுளை வழிபாடு புரிந்தாலன்றி நமது மானுஷீகம் சிறப்படையாது. ஓர்காலத்தில் ஓர் இடைப்பையன் தன் எஜமானனுக்குத் அதிக்ரமமில்லாமல் நடந்துகொண்டதை அடியில் வரும் சிறுகதையிற் காண்க.

ஜெர்மனிதேசத்துச் சக்கரவர்த்தியும் ஆடுமேய்க்கும் சிறுவனும்.

ஜெர்மனிதேசத்தை அரசாண்டுவந்த சக்கரவர்த்தி ஒருவர், முன்னொருகாலத்தில் ஓர்நாள் தன் அரண்மனையைவிட்டுப் பரிவாரத்துடன் காட்டில் வேட்டையாடச்சென்றார். அன்றையத்தினம் அவர் அதிவேகமாய் வேட்டையாடிக்கொண்டுபோனபடியால் அவருடன் வந்த பரிவாரங்கள் அவரைத் தொடரமாட்டாமற் பின் தங்கிவிடலாயின. நெடுநேரமாய் விட்டபிறகு பசிதாகத்தினாலே மிகவும் வருந்திய அச்சக்கரவர்த்தி, மீண்டும் தம்முடைய அரண்மனைக்குப்போகும் வழிதெரியாமல் திகைத்து அயர்ந்து சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டி

ருக்கையில் அங்கு ஆடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்த ஓர் சிறுவனை நோக்கி அவனுடன் அடியில் வருமாறு சம்பாஷிக்கலாயினர்:—

சக்கரவர்த்தி—பிள்ளாய்! சமீபத்தில் ஏதாவது கிராமம் இருக்கிறதா? அதற்கு வழி எப்படி?

சிறுவன்—ஐயா! சமீபத்தில் ஓர் கிராமமிருக்கிறது. இதோ போகிற கால்வழிதான் அதற்குப்பாதை. ஆனால் இடையில் கல்லும் முள்ளும் புதரும் இருக்கிறபடியால் வழிமுழுவதும் நன்றாயிராது. தங்களையொத்த அன்னியர் ஒருவேளை வழிதப்பிப் போகக்கூடும்.

சக்கரவர்த்தி—பிள்ளாய்! எனக்கு அதிகபசியாயும் தாகமாயும் இளைப்பாயும் இருக்கிறது. என்னுடன் கூடவந்தவர்களெல்லாம் பின்னே நின்றுவிட்டார்கள். என் ஊருக்குப்போவதற்கோ எனக்கு வழி தெரியவில்லை. நீ சமீபத்திலிருப்பதாகச் சொல்லுகிற கிராமம்வரையில் என்னைக் கொண்டுபோய்விடு. உனக்குத்தக்கவாறு சன்மானம் செய்கிறேன்.

சிறுவன்—ஐயா! என் ஆடுகளைவிட்டு நான் வரலாமா? அவற்றில் எதுவாவது காட்டில் நுழையுமானால் தோண்டான் விழுங்கிவிடும். அல்லது அவற்றைத் தனியே விட்டுப்போனால் திருடர்கள் வந்து தூக்கிக்கொண்டுபோய் விடுவார்கள். பிறகு நான் என்னசெய்வேன்?

சக்கரவர்த்தி—ஒன்று இரண்டுபோனால்தான் என்ன? இவ்வாடுகள் உன்னுடையனவல்லவே? மேலும் இவ்வளவு பெரிய மந்தையில் ஒன்று இரண்டு காணமற்போய்விட்டால் உன் எஜமானனுக்குத் தெரியப்போகிறதா? அது அவனுக்குப் பெருந்நஷ்டம் ஆகுமா? இந்த ஆடுகளை மேய்ப்பதற்காக வருஷம் முழுமைக்கும் உனக்கு எவ்வளவு எடைக்கும் அதற்கு அதிகமாய் உன் பிரயாசைக்காக நான் பொருளுதவி செய்கிறேன். சீக்கிரம் கூடவா.

சிறுவன்—ஐயா! தங்களைப்பார்த்தால் பெரியவராகத் தோன்றுகிறது. யான் இவ்விடத்தைவிட்டு எவ்வளவும் பெயரேன். ஒருநாள் முழுவதும் இவற்றை மேய்ப்பதற்காக என் எஜமானன் எனக்கு கூலிகொடுத்து என்னை நம்பி இவற்றை என்வசத்தில் ஒப்பித்திருக்கிறார். நான் எத்தனைமணிநேரம் வேலைசெய்வதற்காக அவரிடத்தில் கூலிபெற்றுக்கொள்ளுகிறேனோ அந்த காலவரையறைக்குள் எவ்வளவுநேரமாவது என்வேலையை விடுத்து வேறுவேலையைச் செய்வேனாகில் என் எஜமானனுக்கு நான் துரோகியாகமாட்டேனா? அப்படி வேறே வேலையாயிருக்கும் நேரத்தில் இரண்டொரு ஆடுகள் காணமற்போய்விடுமானால் நான் என் எஜமானனுக்கு நம்பிக்கைத்துரோகம் செய்தவனாவேனா?

சக்கரவர்த்தி—ஆம். சரிதான். இவ்வாடுகளை என் இடத்தில் நம்பி விட்டுவிட்டு அடுத்த கிராமத்திற்கு அதிசீக்கிரமாய்ப்போய் ஒருசொம்பில் கொஞ்சம் தண்ணீரெடுத்துக்கொண்டு, என்னை அவ்விடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு போவதற்காக ஒரு ஆளையாகிலும் அழைத்துவா.

சிறுவன்—நான்மாட்டேன். என் ஆடுகளுக்கு உம்முடைய குரல் தெரியாது. அவை இங்கும் அங்கும் ஓடுமாகில் உம்முடைய குரலொலியால் அவற்றை மடக்க முடியாது. மேலும்—

சக்கரவர்த்தி—போதும். அம்மட்டும் நிறுத்து. என்ன! அடா! என்னை நீ நம்பாயோ? என்னைப்பார்த்தால் திருடனைப்போலவா உன் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது?

சிறுவன்—ஐயா! கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம். என் வேலையைவிட்டுப் போகும்படிசெய்து, என் எஜமானனுக்கு என்னைத் துரோகியாக்க முயன்ற உங்களிடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லையே. என்னசெய்வேன்? நான் இல்லாதபோது என் ஆடுகளை ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்திருப்பதாக வாக்குதத்தம் செய்யும், நீர் வேறே யாராவது வந்து, இப்போது என்னை நீர் கேட்டதுபோல் ஏதேனும் வேலைசெய்யும்படி உம்மைக் கேட்டுக்கொண்டால் இவற்றை விட்டுவிட்டுத் தானே போய்விடுவீர்? ஆகையால் உம்மை நான் எவ்வளவும் நம்பமாட்டேன்.

இதைக்கேட்ட சக்கரவர்த்தி வெட்கமடைந்து என்சானுடம்பும் ஒருசாணுடம்பாய்க்குன்றி அச்சிறுவனுடைய நிடசித்தத்தையும், அவன் எஜமானனிடத்து வைத்திருந்த விசுவாசத்தையும், அவனுடைய புத்திகூர்மையையும், மனோதைரியத்தையுங்கண்டு ஒன்றும் பேசாமல் ஸ்தம்பம்போல் நின்றார். சற்றுநேரம் பொறுத்து, நீ அதிக நல்லவன், மகாபுத்திமான், நானுன்னை மறக்கமாட்டேன், நீ காட்டிய கால்வழியாக நானே ஸாதுவாய் போய்ப்பார்க்கிறேன், என்னசெய்கிறது? என்றுசொல்லிச் சக்கரவர்த்தி நடக்க ஆரம்பித்

தார். அப்போது அச்சிறுவன் அவரைப்பார்த்து, ஐயா! சற்றே நில்லும் என்று சொல்லித் தன் மடியிலிருந்த இரண்டொரு பலகாரவர்க்கங்களை எடுத்து, ஐயா! இதைத்தின்று சற்றே இளைப்பாறும் என்று சொல்லி அவருக்குக் கொடுத்தான். அதைக்கண்டமாத்திரத்தில் சக்கரவர்த்தி அந்த உதவியற்ற பலகாரத்தைத் தின்பது அவருடைய கௌரவத்துக்கு ஏற்றதன்றாயினும், அச்சிறுவனுடைய மனத்திருப்திக்காக அதை மகா சந்தோஷத்துடன் அவர் வாங்கிப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய பரிவாரங்கள் அவரைத் தேடிக்கொண்டு அங்கே வந்தன. அங்குநின்ற பரிவாரங்களாகிய மெய்க்காவலர்கள் ஏறியிருந்த குதிரைகளையும், அவர்கள் தரித்திருந்த உடைகளையும், ஏந்தியிருந்த இராஜசின்னங்களையும், தன்னுடன் இதுவரையில் பேசிக்கொண்டிருந்தவருக்கு அவர்கள் செய்த வந்தனை வழிபாடு முதலிய மரியாதைகளையுங்கண்ட அச்சிறுவன் நடுநடுங்கி வியப்படைந்து, இவர் நம்மையாளும் சக்கரவர்த்தியார், ஓ! ஓ! என்செய்தோம்? என்று கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றான். சக்கரவர்த்தி உடனே தன் அரண்மனைக்குச்சென்று அச்சிறுவனை அழைப்பித்து வேண்டியமட்டில் பொருளுதவிசெய்து, அவனை நன்றாய்க் கல்வி பயிலச்செய்வித்து அவனையும் அவன் உற்றாரையும் செல்வர்களாக்கிவிட்டனர்.

அச்சிறுவனிடத்து அடிநாளையிலிருந்த திடசித்தமும், எஜமான விசுவாசமும் மனோதைரியமும் சத்தியமும் அவனைக் கடைநாள்வரையில் விட்டில.

“ தக்காருந்தக்கவ ரல்லாருந்தந்நீர்மை
யெக்காலுங் குன்றவிலராவ - ரக்காரம்
யாவரேதின்னினுங் கையாதாங்கைக்குமாந்
தேவரேதின்னினும் வேம்பு.”

கரும்பின் கட்டியை எவர்கள் தின்றாலும் கைப்புண்டாகாது, வேம்பை யாவர் தின்றாலும் கைக்கும், அதுபோல் இயற்கையில் நற்குணம் அமையப்பெற்றவர்கள் எவ்வகைப்பட்டகாலத்தும் பேதியார், அங்ஙனம் அமையப்பெறாதவர்கள் எவ்வகையாலும் சீர்திருந்தார், என்னும் பொருள்படும் மேலைய வெண்பாவுக்கு அச்சிறுவனே உதாரணமாயினன். அவனுடைய நற்குணம் அவ்வளவு வறுமையான ஸ்திதியிலும் மாறவில்லை. பின்னே செல்வமடைந்தகாலத்தும் அது எவ்வளவுங் குறையாமல் செழித்தோங்கியது.

இக்கதையினால் அந்த இடைப்பையன் எப்படி எஜமானத்துரோகமில்லாமல் உண்மையாகவே எஜமானனுக்கு ஊழியஞ்செய்தானோ, அதுபோல நாமும் கடவுளை உண்மையாகவே தொழுதுவந்தால் நற்கதியடையலாம்.

வறுமை மிகக்கொடிது.

வறுமையானது மனிதர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் நேரிடும் பல கொடுமைகளிலும் மிகக் கொடுமையுடையது. வறுமைக்கு தரித்திரம் கலி - இன்மை - நல்குரவு - இலம்பாடு - மிடி என்னும் பற்பல பெயர்களுள. அவைகளெல்லாம் அதன் கொடுமையை விளக்குங் காரணப்பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. வறுமை என்னும் துன்பம் ஒன்றுமாத்திரம் ஒருவனுக்கு நேரிடுமாயின், அது எவ்வகைப்பட்ட தீமையைச்செய்யவும் அவனைப் பிரேரேபிக்கவல்லது. வறுமை ஒருவனுக்கு நேர்ந்தகாலத்து அவனது சரீர அழகு - செல்வம் - மனோதிடம் - சாந்தகுணம் - நற்குடி - உயர்குலம் இவைகளெல்லாம் கெட்டுப்போகின்றன. இக்கருத்தையமைத்தே,—

“ வடிவுந்தனமும் மனமுங்குணமும்
குடியுங்குலமுங் குடிபோகியவா
வடியந்தமிலா வயில்வேலரசே
மிடியென்றொருபாவி வெளிப்படினே” என்று பெரியோர்

வறுமையின் கொடுமையை வியந்துரைத்திருக்கின்றனர்.

“ இன்மையி னின்னாத தியாதெனி னின்மையி
னின்மையே யின்னாதது.”

ஒருவனுக்கு வறுமைபோல் துன்பஞ்செய்வது யாதென்று வினவின், வறுமைபோல் துன்பம் செய்வது வறுமையேயாம், எனவே, துன்பம் செய்வதில் அதற்கு ஒப்பும் உயர்வும் வேறில்லை என்று பொருள்படத் திருவள்ளுவர் கூறியதைவிட விசேஷமாக அதைக் குறித்துச் சொல்ல ஒருவராலும் முடியாது.

முற்காலத்தில் ஒருநாள் சோழராஜன் சமுகத்தில் ஔவையார் எழுந்தருள, அதை அறிந்த சோழன் எதிர்சென்று அழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, அம்மையே! இவ்வுலகத்தில் கொடியவைகளிலெல்லாம் கொடியது எது? என்று கேட்க, அப்போது அம்மாதுசிரோன்மணி—

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது" என்று அவ்வறுமை என்னும் பதத்திற்குமுன் இரண்டுவிசையும், அதற்குப்பின் ஒருவிசையுமாக மூன்றுதரம் கொடிது என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்து உலகத்திலுள்ள நம்மனோர் அவ்வறுமையின் தன்மையை அறிந்துய்யும் பொருட்டு மொழிந்தனர். இவ்விதமான கொடுமையிற் சிறந்த வறுமையால் பசிநேர்ந்தபோது, அது கடந்தஞானியுங் கடத்தற்கரிய புத்திரவாஞ்சையையும் ஒருநிமிஷத்திற் போக்கவல்லது. எல்லாவாஞ்சையிலும் விசேஷமானதாயும் எத்தகையோராலும் விடக்கூடாததாயுமுள்ள புத்திரவாஞ்சையையே ஒருநிமிஷத்திற் போக்கவல்ல அவ்வறுமை இன்னும் எவ்வித கொடுமையைத்தான் புரியாது? இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு சிறுசரித்திரம் அடியில் எழுதப்படுகின்றது:—

ஓர் ஊரில் கவிகேசன் என்னும் ஓர் ஏழை, மிடிமித்துரு என்னும் மனைவியுடன் தினந்தோறும் கூலிக்கு நெற்குற்றி அதனாற் கிடைக்கும் அற்சொற்பவரும்படியால் வெகு கஷ்டஜீவனம் செய்துவந்தான். இவ்வாறு ஜீவித்துவருகையில் கடவுள் அருளால் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தன. அவர்களில் முதற்குமாரனுக்குச் சிங்கநாதன் என்றும், இரண்டாவது குமாரனுக்குக் குயுக்திவீரனென்றும், மூன்றாவது குமாரனுக்குப் பவித்திரன் என்றும் அவன் பெயரிட்டான். இப்படி அம்மூன்றுபிள்ளைகளையும் தங்கள் சொற்பவரும்படியைக் கொண்டே அத்தாய் தந்தையர்கள் இருவரும் போஷித்துவருகையில், முன்னிலும் அதிககஷ்டம் நேரிட்டதால் அவர்களால் சகிக்கக் கூடாமல் அதிக மனவருத்தமுற்று அக்கவிகேசன் என்னும் ஏழை தன் மனைவியாகிய மிடிமித்துரு என்பவளைப்பார்த்து, பெண்ணே! எத்தனைநாளைக்கு இவ்வூரில் இவ்வாறு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது? சிலநாளைக்கு வேறே எந்த ஊருக்காகிலும்போய் ஜீவனம் செய்வோம் என்றுசொல்ல, அவளும் அப்படியே செய்வோம் என்று ஒப்புக்கொண்டவுடன், அவ்விருவரும் தம்முடைய மூன்றுகுமாரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவ்வூர்க்கருகாமையிலிருக்கும் தமனியபுரம் என்னும் ஓரூருக்குச்சென்று, அன்றிராத்திரி பட்டினியாய் அவ்வூர்ச் சத்திரத்துத்திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அச்சத்திரத்தின் எதிர் திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்த வழிப்போக்கர்களிருவர், இவ்வூர் அரசன் தனக்குள்ள ஏதோ ஒருகோரிக்கை நிறைவேறுவதற்காக, இவ்வூர்க்காளிக்கு வருடந்தோறும் ஒருகுழந்தையைப் பலிகொடுத்துக்கொண்டுவருகின்றானாம், அத

ற்காகக் குழந்தையைக் கொடுப்பவர்களுக்கு வேண்டிய பரிசு அளிக்கின்றானும் என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருப்பதை, அக்கவிகேசன் கேட்டுத் தனது மனைவியாகிய மிடிமித்துருவைப்பார்த்து, பெண்ணே! இவ்வூர் அரசன் காளிக்கு வருஷந்தோறும் ஒருகுழந்தையைப் பலியாகக்கொடுப்பது வழக்கமாம், அப்படி அப்பலிக்காகக் குழந்தை கொடுப்பவர்க்கு வேண்டிய திரவியம் கொடுக்கின்றானாம், ஆகையால் நாமும் நமது குழந்தைகளில் ஒருகுழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு, வேண்டிய திரவியம் பெற்றுக்கொண்டு இவ்வறுமையினின்றும் நீங்கி, நமது ஆயுள்வரையில் சுகஜீவிகளாயிருப்போமென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட மனைவி, பிராணநாதா! அப்படியேசெய்யலாம், ஆனால் மூன்றாவது குமாரனாகிய பவித்திரனைமாத்திரம் நான் கொடுக்கமாட்டேன் என்றாள். அதற்கு அக்கவிகேசன் மூத்தகுமாரனாகிய சிங்கநாதனை நான் தரமாட்டேன் என்றான். பிறகு இவர்களிருவரும் ஒருமித்து இரண்டாவது குமாரனாகிய குயுக்திவீரனைக் கொடுத்துவிடலாமென்று தீர்மானித்தார்கள். இவ்வாறு தாயும் தந்தையுமாகிய இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை விழித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குயுக்திவீரன், சரேலென்றெழுந்து தாய்தந்தையர் பாதங்களைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, என்னை ஈன்ற இருமுதுகுரவர்களே! தாங்கள் தீர்மானித்தது நல்ல தீர்மானமே, எனக்கும் பூரணமாய் விருப்பமிருக்கின்றது, தாங்கள் இதற்கொவ்வளவும் பின்னிடவேண்டாம், ஏனென்றால் நானிருந்து என்ன சாதிக்கப்போகிறது? ஒன்றுமில்லை, இப்போது தாங்கள் செய்த யோசனைப்படி நடத்தினால் அரசனுடைய பிரார்த்தனையும் நிறைவேறுகின்றது, தங்களுடைய வறுமையும் நிவாரணமாகின்றது, நானும் காளிக்குப்பிரியனாகின்றேன், ஆதலால் இதனினும் மேம்பட்டகாரியம் எனக்கென்ன இருக்கிறது? எப்போது பிறப்புண்டோ அப்போதே இறப்புண்டு என்பது நிச்சயம், எத்தனைநாளிருந்தாலும் ஒருநாளைக்கு இறக்கவேண்டும், ஆகையால் தாங்கள் யோசித்ததற்கு யாதொன்றும் ஆக்ஷேபமில்லை. அவ்வாறே செய்யலாம் என்றான். அந்தப்படி அத்தாய்தந்தையரிருவரும் காலையில் அக்குயுக்திவீரனை அரசனிடத்துக்குக் கொண்டுபோய், மகாப்பிரபு! இக்குழந்தையை விற்று விடுகின்றோம் என்றார்கள். அரசன் பார்த்து அப்படியா? நல்லது, இதற்காக எவ்வளவு திரவியம் வேண்டும்? என்று கேட்டான். அவர்கள் ஐயாயிரம் வராகன் வேண்டுமென்றார்கள். அரசன் அதற்குச் சம்மதித்து அவர்கள் ஐவரையும் அப்பலியிடுங்காலம் வரும்வரையில் போஷித்து வருகையில், அப்படி

பலியிடப்போகிற குழந்தை கேட்கின்றபடியெல்லாம் அரசன் செய்யவேண்டியதென்னும் நியமமிருந்தபடியால், அக்குயுக்திவீரன் ஒருநாள் அரசனைப்பார்த்து, மகாப்பிரபு! தங்கள் சிங்காசனத்தின்மீது ஒருமுகூர்த்தநேரம் இருந்து அரசாட்சிசெய்ய எனக்கு உத்தரவளிக்கவேண்டுமென்றனன். அதற்கு அரசன் உடன்பட்டு அவ்வாறே யளித்தனன். அக்குயுக்திவீரன் சிங்காசனமேறி அம்முகூர்த்தநேரத்திற்குள் அவனரசாட்சிக்குட்பட்ட சிப்பந்திகள் யாவருக்கும் சம்பளத்தை விருத்திசெய்தும், சில தீர்வை முதலியவைகளைக் குறைத்தும், இன்னும் குடிகளுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் பலவற்றையுங் குறைவற முடித்துமானபிறகு அச்சிங்காசனத்தைவிட்டிறங்கிப் பழையபடி அவ்விடத்திலேயே இருந்தான். அப்போது குடிகள் அடைந்த மனக்களிப்புக்கு அளவில்லை. இப்படியிருக்கப் பலிகொடுக்கும் நாள் வந்தது. அன்று காலையில் அக்குயுக்திவீரனை நீராடச் செய்வித்துச் சர்வ ஆடையாபரணங்களினலங்கரித்து அரசன் அவனுடைய தாய் தந்தையர்களுடன் மந்திரி பிரதானி முதலிய பரிஜனங்கள் புடைசூழ அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய்க் காளிகோயிலுக்கெதிரில் நிறுத்தி வாளாயுதத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கையில், அக்குயுக்திவீரன் காளியைப்பார்த்துக் கலகலவென்று நகைத்தான். இதைப்பார்த்து காளி பிரத்தியட்சமாகி, ஓ பிள்ளாய்! என்ன ஆச்சரியத்தைக் கண்டு நீ சிரித்தனை? என்று கேட்டாள். அதற்கு அப்பிள்ளை, அம்மே! உலகத்தில் ஒரு பிள்ளையைத் தாய் அடித்தால் தந்தை அணைப்பதும், தந்தை அடித்தால் தாய் அணைப்பதும், அவ்விருவரும் விரோதித்தால் அரசன் ஆதரிப்பதும், அரசன் பகைத்தால் தெய்வம் காப்பதும் வழக்கமென்று பெரியோர் கூறுவார்கள்; அதற்கு மாறாக இப்போது தாயும் சத்துருவாயினாள், தந்தையும் வைரியாயினான், அரசனோ வெட்டும்படி வாளேந்தி நிற்கின்றான், தெய்வமாகிய நீயே பலியேற்க எதிரில் நிற்கின்றாய், வேறே எனக்குப் புகலிடந்தான் யாது? தஞ்சமளிக்கத்தக்க யாவரும் எனக்கு விரோதிகளானார்களே, இதைவிட ஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றது? இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்டுதான் நான் சிரித்தேன் என்னும் பொருள்பட—

“ [illegible] ||
[illegible] ||”

“ மாதாசத்ருபிதாவைரி ராஜாகட்கதரப்ரபு:|
தைவம்பலிமாலக்தே கிமாச்சரியமதஃபரம் ||”

என்னும் ஸ்லோகத்தைச் சொன்னான். அதைக் காளிகாதேவி கேட்டு ஆச்சரியமும் வெட்கமும் அடைந்து அன்றுமுதல் பலி தனக்கு வேண்டாமென்று நிக்கிரகித்து அரசனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றிவிட்டாள். அரசன் புத்திரப்பேறற்றவனாகையால், அக்குயுக்திவீரனுக்கே தன் அரசாட்சியைக்கொடுத்தான். அதுமுதல் அவன் மாதாபிதாக்கள் சகோதரர்களோடும் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்தான். என்னும் கதையினால் வறுமை மஹா கொடியதாயினும், அதையும் பரமபிதாவாகிய கடவுள் பின்வரும் சம்பத்துக்கு ஓர் ஹேதுவாக உலகத்தில் அமைத்து வைத்திருக்கிறாரென்பது விளங்கும்.

கடன்.

ஒருவன் வேறொருவனிடத்து ஓர் பொருளை வாங்கும்போதே, தான் அவனுக்குக்கூறிய கெடுவிற்குள் கொடுத்துவிடும் ஏற்பாட்டுடன் வாங்குவதற்குத்தான் கடன் என்று பெயர். இதுவன்றியும் தனக்காக ஒருவனுடைய சரீரப்பிரயாசையைப் பெற்றுக்கொள்வதும் கடனேயாகும். மீண்டும் அவ்வாறான சரீரப்பிரயாசை அவனுக்கு வேண்டியகாலத்தில் தானும் அவ்வாறே புரியவேண்டியிருத்தலைக்காண்க. ஆயின் இது பொருளைப்போன்று உருவுடையதாயில்லாமையால், இதற்கு உபகாரமென்று பெரியோர் பெயரிட்டனர். இவ்வுபகாரத்தைக்குறித்துப் பின்வரும் பரோபகாரம் என்னும் அதிகாரத்தில் விரிவாகக் கூறுவோமாதலால் இங்கு முதலிற்குறித்த கடனைப்பற்றிப் பேசுவாம். பொதுவாகக் கடன்களனைத்துமே மகா கொடிய விஷத்திற் கொப்பாயிருந்தபோதிலும், அவற்றுள்ளும் பொருட்கடனே பெருந்துன்பத்தைக் கொடுக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஓர் வித்துவான் இப்பொருட்கடனை ஓர் பக்ஷியாக உருவகித்து, அதற்கு ஜடவாசிப்பக்ஷியெனப் பெயர்தந்து, இப்பக்ஷி ஓர் மனிதன் பொருட்கடன் வாங்கிய தினமுதல், அவனது இருதயக் கூட்டில் வாசஞ்செய்துகொண்டு, அவனது சரீரத்துள்ள தசையையே ஆகாரமாகவும் உதிரத்தையே பானமாகவும் உட்கொண்டு மதியைக்கலக்கி நாளாவர்த்தியில் மனிதனையே பக்ஷித்துவிடும். ஒருநிமிஷங்கூட ஓய்வின்றி வயிற்றுநோயால் வருந்தும் ஒருவன் அடையுந் துன்பத்தைப்பார்க்கினும் நூறுமடங்கு அதிகமாக இப்பக்ஷி துன்பம் புரியும் என்று கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வித்துவசிரோமணியின் யுக்திசாதுரியத்திற்காக நாம் வியக்கவேண்டும். அவர் கூறிய அவ்வளவும் வாஸ்தவமாதலால், உலகத்திலுள்ள அநேகவித துன்பங்களி

னும் மிகச் சிரேட்டமானது கடனென்னும் துன்பமென்றே நினைதல்வேண்டும். இவ்வித கொடுந்துன்பந் தருவதான கடன்படுதலாகிய காரியத்தை, பொருளுடையாரும் பொருளில்லாரும் சாதாரணமாகப் புரிந்துவருகின்றார்கள். இவ்விருபாலாரும் அவசரகாலத்திலும் அவசரமில்லாதகாலத்திலும் கடன்படுவதை அடியிற் கூறும் வகையினாற் காணலாம். அக்கடன் நான்குவகையாம். அவை, யாசகக்கடன் - தாக்ஷணியக்கடன் - அதிகாரக்கடன் - வலியவருங்கடன் என்பவைகளே.

யாசகக்கடன்.

ஒருவனுக்குப்பணம் அவசியமானபோது, வட்டிக்குக்கொடுக்கும் செட்டிமார்கள் பலரிடத்திலும் தானேபோய்த்திரிந்து பணம் கேட்கையில், இவன் நாணயமில்லாதவனென்றாவது, அல்லது ஏழையாயிருக்கின்றானென்றாவது அவர்கள் நினைத்து, அவனுக்குப் பணமில்லையென்று சொல்வதால், பத்துபதினைந்துநாள்வரையில் அலைந்து திரிந்து கேட்காதவிடமெல்லாம் கேட்டு, சிலருடைய சிபாரிசும் பெற்றுக் கடைசியாய் யாராயினும், பணங்கொடுக்கச் சம்மதித்தாலோ, தங்கநகையையாவது வீடு தோட்டம் நிலங்களையாவது அல்லது வேறெந்த ஆதாரத்தையாவது ஈடாக வைத்துக்கொண்டு, இன்னும் பத்துநாள் அலையவைத்துத் தொகையைக் கொடுக்கின்றார்கள். இதற்குத் தான் யாசகக்கடன் என்று பெயர். இது பெரும்பான்மை ஏழைகளிடத்திலும், சிறுபான்மை தனவந்தர்களிடத்திலும் உண்டு.

தாக்ஷணியக்கடன்.

ஒருவன் தன் அவசரநிமித்தம் தனக்குத் தேவையுள்ள ஒரு தொகையைச் சுற்றத்தாரிடத்திலாவது அல்லது சிநேகரிடத்திலாவது போய்க்கடனாகக்கேட்கையில், அவர்களுட்சிலர், "கொடுத்துப் பொல்லாங்காவதைப்பார்க்கிலும் கொடாமலே பொல்லாங்காவது நலம்" என்ற பழமொழிப்படி, ஆரம்பத்திலேயே இல்லையென்று சாதித்துவிடுகிறார்கள். வேறுசிலர் தாக்ஷணியத்திற்காகக் கேட்ட தொகையைக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இதற்குத்தான் தாக்ஷணியக்கடனென்று பெயர். இது ஏழைகளிடத்தும் தனவந்தர்களிடத்தும் உண்டு.

அதிகாரக்கடன்.

ஒருவன் தான் நடத்திவரும் வியாபாரம் அல்லது தொழிலைச் சீர்திருத்தமாகவும் நாணயமாகவும் கௌரவமாகவும் நடத்திவருவனாயின்; அவனுக்குத் தேவையான ஒரு தொகைப்பணத்திற்காக,

தான் கொடுக்கல் வாங்கலையுள்ள, அல்லது தனக்கு அறிமுகமாயுள்ள ஓர் செட்டியினிடத்தில் தன் குமாஸ்தாவையனுப்பி, மறுதினம் பன்னிரண்டுமணிக்கெல்லாம் ரூபாய் ஆயிரம் தன்வீட்டிற்குக் கொடுத்தனுப்பும்படி சொல்லியனுப்புகின்றான். அந்தருணத்தில் அச்செட்டியினிடத்தில், குறித்ததொகை அஜராயிராவிடினும், கேட்டநேரத்திற் கொடுக்காவிட்டால் வர்த்தகர் கோபித்துக்கொண்டு, தன்னிடத்திற் பற்றுவரவுசெய்யமாட்டாரென்றஞ்சி, உடனே வேறொருவனிடத்திலாயினும் கடனாகவாங்கி, ரூபாய் ஆயிரத்தையும் குறித்தநேரத்திற் கொண்டுபோய்ச் செலுத்திவிடுகின்றான். அவ்வாறு செய்யாமல் நாலுதினம் பொறுத்தனுப்புவதாகச் செட்டி சொல்லியனுப்பினால், வர்த்தகன் அதிக கோபங்கொண்டு, மறுநாளே தனக்குத் தொகை வேண்டியதென்றும், கொடுக்க முடியுமா முடியாதா என்று அதிகாரத்துடன் கேட்டுவரும்படி, மீண்டும் ஒருதடவை தன் குமாஸ்தாவை அனுப்புகின்றான். செட்டியார் இடுக்கிட்டு எப்படியாவது பணம் சேகரஞ்செய்து, மறுதினமே வர்த்தகன் வீட்டிற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவருகிறார். இதற்குத்தான் அதிகாரக்கடனென்று பெயர். இது பெரும்பான்மை தனவந்தர்களிடத்திலும் சிறுபான்மை ஏழைகளிடத்திலும் உண்டு.

வலியவருங்கடன்.

ஒருவன் வியாபாரம் அல்லது தொழிலைக் கிரமமாகவும் நாணயமாகவும் பெருமையாகவும் நடத்திவரக்கண்டால், பெருந்தொகையுள்ள செட்டிமார்கள் தங்கள் வசமிருக்குந் தொகையைத் தாங்களே வலியக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து, இதையும் தாங்கள் வைத்துக்கொள்ளுங்களென்று வேண்டிக்கொள்வதுண்டு. அப்போது அவ்வர்த்தகன் தனக்குத் தொகை வேண்டியதில்லையென்று வெகுகண்டிப்பாய் மறுத்துவிடினும், அச்செட்டி வேண்டியவரையில் சமாதானஞ்சொல்லி, அத்தொகையை அவன் கழுத்திற் கட்டிவிட்டுவருவான். அவ்வளவு தொந்தரை செய்யும்போது வர்த்தகனும் நிர்த்தாக்ஷணியமாய் வேண்டாமென்று தடுத்துவிட முடியாமையாலும், நம்முடைய தொகையுடன் இத்தொகையுமிருந்தால், நமது வியாபாரத்தை இன்னும் பெருக்கப் பார்க்கலாமேயென்று தோன்றிய பேராவலால் ஒத்துக்கொள்ள நேரும். இவ்வாறு நேர்வதற்குத்தான் வலியவருங் கடனென்று சொல்லப்படும். இது தனவந்தர்களிடத்தில் மாத்திரமேயுண்டு.

இந்நான்குவகைக்கடன்களில் தாக்ஷணியக்கடனுக்கு வட்டி நூற்றுக்கு இரண்டு இரண்டரையாகவாவது ஒன்று முக்காலாகவாவது இருக்கலாம்; வட்டியில்லாமலாவது இருக்கலாம். யாசகக் கடனுக்கு வட்டி அவ்வாறே இரண்டு இரண்டரையாகவும், அதிகாரக்கடனுக்கு நூற்றுக்கு ஒன்று முக்கால்லாகவும், வசியவருங் கடனுக்குக் காலேயரைக்கால் அல்லது அரையாகவுமிருக்கலாம்.

இவ்வண்ணம் பணத்தை வட்டிக்கு வாங்கி வியாபாரஞ்செய்பவர்கள், வரவிற்கு மேற்பட்ட செலவில்லாமலும் கிரமப்பிசகில்லாமலும் ஒழுங்கீனமில்லாமலும் காரியங்களை நடத்திவருவார்களாகில், கடன்காரருக்குச் செலுத்திக் கௌரவத்தாழ்வின்றிக் காலங்கழித்து வருவார்கள். அவ்வாறின்றிக் கிரமப்பிசகாய் நடந்து வரவிற் கதிகமான செலவுசெய்பவர்களும், தாங்கள் பிறருக்குக்கொடுத்த கடன்களை வசூல்செய்யத் திராணியற்றவர்களும் மோசம், நெருப்பு, கள்ளர் மற்றும் பலவகை இடையூறுகள் என்னும் இவற்றால் நஷ்டமடைந்தவர்களும் கடன்காரருக்குக் கடன்கொடுக்கச் சக்தியற்றுக் கஷ்டமடைவார்கள்.

கடன்படுவதற்குக்காரணம்.

ஒரு குடும்பபோஷகனாயிருப்பவன் இறப்பதனாலும், கொடிய பஞ்சத்தினாலும், வரவிற்கு மேற்பட்ட செலவாலும், பிணைப்படுதலாலும், சோம்பலாலும், சூதாடலாலும், தாசிவேசி கமனம்பண்ணலாலும், விசேஷ ஆடம்பர கலியாணச்செலவாலும், சில்லறைச்சடங்குக ளியற்றுவதாலும், ஆபரணங்கள் செய்வதாலுந்தான் கடன் நேரிடுகின்றது.

இவற்றுள் முதலாவதாயுள்ள குடும்பபோஷகனிறத்தலால் அக்குடும்பத்தைப் போஷிக்கக் கடன் வாங்குவதும், பஞ்சத்திற் சீவிக்கக் கடன் வாங்குவதும் முக்கியமும் நீதியுமானதே. மற்றவையனைத்தும் அக்கிரமமானதும் அனாவசியமானதுமென்பதை அடியிற்குறிக்கும் விஷயங்களால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

வரவிற்கு மேற்பட்டசெலவு.

வரவிற்கு மேற்பட்ட செலவுசெய்பவன் சதா துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவனென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஒருநாளைக்கு எட்டணா சம்பளமுள்ளவன் தினம் ஒன்றுக்குப் பன்னிரண்டணா செலவுசெய்

வானாகில், தன்னுடைய சம்பாதனையும் போதாமல் பிதிரார்ஜிதத்தையுமழித்துக் கடன்காரனாகவும் கவலையுறாமல் என்செய்வான்?.

பிணைப்படுதல்.

ஒருவன் மற்றொருவனுக்குச் சகாயமாய்ப் பிணைப்பட்டுக் கடன் வாங்கிக்கொடுத்தால், யாருக்காகத் தான் கடன்வாங்கிக் கொடுத்தானோ? அந்த மனிதன் அக்கடனைக் கொடுக்கத் தவறினபோது, தானே அக்கடனைத் தீர்க்கவேண்டியவனாயும் தனக்குச் சக்தியில்லாதிருக்கினும், கடன் வாங்கியாவது அதைத் தீர்க்கவேண்டி நேர்வதால், சதா துன்பப்படவேண்டியவனாகின்றான்.

சோம்பல்.

சோம்பேறிகளாயுள்ளவர்கள் யாதொரு தொழிலுஞ்செய்யாமல் தகப்பன் தேடிவைத்திருந்த ஆஸ்திகளைச் சொற்பகாலத்திற் செலவுசெய் தழித்துவிட்டு, பிறகு கடன்வாங்கிச் செலவுசெய்து, அக்கடனை இறுக்கச் சக்தியற்றவர்களாய்ச் சதா துன்பத்திலாழ்கின்றார்கள்.

சூதாடல்.

சூதாடுந்தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டவன் எவ்வளவு வருவாயுள்ளவனாயினும், அவை முழுவதுந் தோற்று, வீட்டிலுள்ள நகை நட்டு தட்டு முட்டு சாமான்கள், வீடு மனை நிலம் தோட்டம் முதலியவைகளான ஆஸ்தி முழுவதும் தோற்று, கடைசியாய்க் கடன்பட்டு, அதை இறுக்கச் சக்தியற்றவனாய்த் துன்பத்திலாழ்கின்றான். இதற்குதாரணமாக அநேகம் இராஜாக்கள் சூதாடித் தங்கள் இராஜரீகம் நாடுநகரங்கள் ஆபரணாதிகள் முதலியவைகளுந் தோற்றுப் போதாமையால், பெண்பிள்ளைகளையும் தோற்றிருக்கின்றார்களென்று பல சரித்திரங்களா லறிந்திருக்கின்றோம்.

தாசிகமனம்.

புருஷனுடைய சுகதுக்கங்களுக்குப் பாத்தியப்பட்டவளாயும், அவனுக்கு அடியாளைப்போலப் பணிசெய்யப்பட்டவளாயுமிருக்கின்ற அதிசௌந்தரியமுள்ள மனைவியைச் சட்டைசெய்யாமல் வீட்டில் விட்டுவிட்டு, தாசிவீட்டிற்சென்று அவள் காலுதைபட்டு, அவளிட்ட கட்டளைக்கு அணுவளவும் பிசகாது பணிந்து நடக்கும் பேடிகள் சிலருளர். இவர்களுக்குத் தாசியில்லாவிட்டால் பிரபுத்துவமுண்டாகாதென்றெண்ணி, அவள் காலாலிட்ட வேலைகளைக் கை

யாற் செய்துகொண்டு, அவள் கேட்டதெல்லாம் அவளுக்கு மன வருத்தம் வாராமல் உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வாங்கிக்கொடுத்து, தங்கள் ஆஸ்திமுழுவதையும் நாஸ்தியாக்கிக் கடைசியாய், கடன் வாங்கியும் அவள் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டுவந்து, முடிவில் அவளால் ஜோட்டடிபட்டுத் தங்கள் சுயபத்தினியிடம்சென்று, தங்கள் கதியைக்கூறித் துக்கித்து, தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பலவியாதிகளினால் துன்புற்று துக்கசாகரத்தழுந்துகின்றார்கள்.

கலியாணச்செலவு.

இவ்விந்துதேசத்தில் நடக்கும்செலவுகளில் கலியாண விசேஷ ஆடம்பரச் செலவே மிக முக்கியமானது. ஒரு கலியாணத்திற்கு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் நாலாயிரம் பதினாயிரம் என்னும் கணக்காகச் செலவு செய்வதை அநேகர் பார்த்தும் கேட்டு மிருக்கலாம். இது எவ்வளவு அபரிமிதமான செலவு! பணக்காரர்கள் மாத்திரமே இவ்விதச்செலவு செய்கின்றார்களென்றாலோ? ஏழைகளாயிருப்பவர்களுந் தங்களியல்புக்கு மேற்கொண்டு கடன்வாங்கிச் செலவுசெய்கின்றார்கள். தங்கள் அந்தஸ்துக்குக் கண்ணியமாய்ச் செலவுசெய்யாவிட்டால், கௌரவத்திற்குக் குறைவென்று தப்பபிப்பிராயங் கொள்கின்றார்கள். இதர மனிதர்கள் இந்தப் பிரபு கலியாணத்தில் நல்ல விருந்து செய்தார். உயர்ந்த வாத்தியங்களெல்லாம்வைத்தார், தாசிக்கச்சேரிவைத்தார். சிறப்பாக ஊர்க்கோலஞ் செய்தார். விசேட பாணவேடிக்கைகள் செய்தார். இவ்வாறு ஒருவருஞ் செய்யவில்லை யென்று பலவாறாய்ப் புகழ்வதனால், அவ்விதம் நடத்திய பிரபுவிற்கு ஏதாவது லாபமுண்டா? அல்லது இதர மனிதர்கள், இந்தக்கலியாணத்தில் நல்ல வாத்தியமில்லை, ஊர்க்கோலமில்லை, தாசி கச்சேரியில்லை, பாணவேடிக்கைகளில்லை, விசேஷமான விருந்தில்லையென்று பலவாறாய்த் தாழ்த்திப்பேசுவதனால் அப்பிரபுவிற்கு ஏதாகிலும் நஷ்டமுண்டாகுமா? இந்தப்புகழ்க்கும் இகழ்க்கும் பார்த்து அநேகர் கடன்வாங்கிக் கலியாணஞ் செய்து, பின்பு துன்பத்திலழுந்துகின்றார்கள். பிரபு கடனிறுக்கச் சக்தியற்றுத் துயரடையுங்காலத்தில் டம்பக் கலியாணத்தில் புகழ்ந்தவர்களெல்லாம் வந்து கைகொடுப்பார்களா? அவர்களே பிரபுவை ஏளனஞ் செய்வார்கள். இதை ஏனிவர்கள் சிந்திக்கக்கூடாது. விவாகமான மூன்றுமாதத்திற் கடன்காரன் வந்து, கலியாணமாப்பிள்ளையைக் கடன் கேட்கும்போது, கலியாணப் பெண்ணின் கழுத்திலிருக்கும் கண்டசரத்தைக்கழற்றிக் கடனிறுக்க

வகைதேடுகின்றான். இது எவ்வளவு பேதைமைத்தனம். விவாகத்தைச் சுலபமான செலவில் முடித்துவிட்டு அக்காலத்தில் டம்பமாய்ப் பெண்வீட்டுக்காரரும் பிள்ளைவீட்டுக்காரரும் செய்யும் வீண் செலவுகளையெல்லாம் சுருக்கி, அத்தொகைகளையெல்லாம் உயர்ந்த ஆபரணங்களாகச் செய்து அப்பெண்ணுக்கு போட்டிருந்தால், அந்த ஆபரணங்கள் அவர்களிருவருக்கும் எவ்வளவு அலங்காரமாகவும், ஆபத்துக்காலத்தில் ஆதரிக்கத்தக்கதாகவுமிருக்கும். இவ்விஷயங்களைச் சிந்தித்தும் கவனியாமல் கடன்வாங்கிக் கலியாணம்செய்து, கடைசியாய்க் கஷ்டத்தினாற் கவலைப்படுவது எவ்வளவு பரிதாபமான காரியம்.

நகைசெய்தல்.

ஸ்திரீகளின் அங்கங்களைப் பங்கப்படுத்தி நகைசெய்து போடுவது கெட்ட வழக்கமென சிலர் அபிப்பிராயங்கொள்ளுகின்றார்கள். இது விஷயத்தில் எத்தனைவித திருஷ்டாந்தங்கள் எடுத்துக்காட்டிய போதிலும், இந்துதேசஸ்திரீகள் அவைகளைச் சற்றேனுங் கவனித்து நகைபோடும்வழக்கத்தை நழுவவிடப் போகிறதில்லை. ஆனால் நமது அபிப்பிராயம் அப்படியல்ல. நகைகள் தரித்துக்கொள்வது ஸ்திரீகளுக்கு அலங்காரந்தானாயினும், அபரிமிதமாகக் கொள்ளாமல் மிதமாகவும் இயல்புக்குத்தக்கவாறும் செய்துகொள்வது உசிதம். அப்படிச்செய்யாமல் பதினாயிரம் இருபதினாயிரம் ஐம்பதினாயிரம் என்னும் பெருந்தொகைகளுக்குச் செய்து, ஸ்திரீகள் சுமக்ககூடாத அவ்வளவு பெரும்பாரத்தை அவர்களைச் சுமக்கச்செய்வதும், கடன் வாங்கி நகைகள் செய்துபோடுவதும் பெரும்மதியீனம். அன்றியும் சதாகாலமும் பெட்டியில் தூங்கவைத்து, வருஷத்திற் கொருதரம் அல்லது இரண்டுதரம் எடுத்துடுத்தும்படி ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ரூபாய்கள் போட்டு ஆடைகள்வாங்கிக் கொடுப்பதும் பெரும்பேதமையே. இவ்விதமாய் அளவுக்கு மேற்பட்ட செலவுகள் செய்வதனால், கையிலுள்ள பொருளையும் தோற்றுக் கடனும் வாங்கி, கஷ்டதிசைக்காளாகின்றார்கள்.

சில்லறைச்சடங்குகள்.

ருதுசாந்தி, சோபனம், சீமந்தம், நாமகரணம், கர்ணாந்தரம், அன்னப்பிராசனம், வித்தியாப்பியாசம் இவை முதலிய சில்லறைச்சடங்குகளில் விசேட ஆடம்பரமாகச் செலவுசெய்வதும் வீண்செலவேயாகும். இத்தகைய செலவுகளும் தனவந்தர்களைப்போலவே ஏழைகளும் செய்ய வெண்ணிக் கையிற் பணமில்லாமையாற் கடன்வாங்கிச்

செலவழித்துக் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். இதுவும் பேதைமைத்தனமே. இவ்விதமாக இதிற் குறிக்காத இன்னும் பலவித வீண்செலவுகளில் தலையிட்டுக்கொண்டு, சிறுகச் சிறுகச் சம்பாதித்தபொருளைச் செலவு செய்து வெறுங்கையர்களாகின்றார்கள். இன்னும் சிலர் இவைகளைத் திற்கும் வரிசையாகவே கடன்வாங்கிச்செய்து, கடைசியாய்ப் பெருந் தொகையான கடனாளிகளாகின்றார்கள்.

வட்டி.

பணக்காரர் கொடுக்கும் வட்டியைப்பற்றி முன்னமே கூறினோம். ஏழைகளுட்சிலர், தங்கள் அவசரநிமித்தம் வாங்கும் ரூபாய்களுக்கு, ரூபாய் ஒன்றுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு அணா அரை, அதாவது நூற்றுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு மூன்றே அரைக்காலாக வட்டி கொடுப்பதுண்டு. முதலில் நகைகளை ஈடாகவைத்து, பிறகு சமுசாரிகளுடைய ஆடுமாடு நிலம் முதலியவைகளை ஈடுவைத்துக் கடைசியாய்க் கடன்கொடுத்தவனுக்குக் கடன்பட்டவன் அடிமையுமாய் விடுகின்றான். இவ்வாறான குடிமுழுகும் அநீதவட்டிக்குத் தலைபோகுங்காலத்திலும் சம்மதிக்கலாகாது. அநியாயமானதாக இருக்கும் கடனையே இறுக்கச் சக்தியில்லாமல் பெருந்தனவந்தர்களெல்லாம் முழுகிப்போவதாயிருக்க, ஏழைகள்இத்தகைய வட்டியைச் சம்மதித்துக்கொண்டு கடன் வாங்குவது எவ்வளவு பேதைமைத்தனம்.

கடனால்வரும் தீமைகள்.

இந்துதேசத்தில் அனேகம் காசுக்காரர்கள் அல்லது சௌக்காரிகளுண்டு. இவர்களைத் தவிர வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கின்ற வேறு அநேகம் பொருளாளிகளுமுண்டு, இவர்களுக்கு வரும் வட்டித்தொகைக்கே அளவு சங்கையில்லை. ஐம்பது ரூபாய் கடன்பட்டவன் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் மூன்றேயரைக்கால் வீதம் மூன்றுவருஷங் கொடுத்து, இத்தொகையே நூறுரூபாய்க் கதிகமாயும், முதற்கடன் ரூபாய் ஐம்பதில் எவ்வளவுங் குறையாமலேயிருக்கும். ரொக்கமில்லாதவன் ஓர் கடைக்குப்போய்த் தனக்குவேண்டிய சரக்குகளைக் கடனாகவாங்குகையில், அக்கடைக்காரன் கடனென்று தெரிந்துகொண்டு தன் இஷ்டப்படி அதிகவிலைவைத்துக் கணக்கெழுதி மொத்தங் கட்டுகின்றான். அவ்விலைகளைப்பார்த்த இவன், எவ்வளவு சாமர்த்தியனாயினும் கையில் ரொக்கமில்லாமையால் அவனைக் கேட்கவும் வாயில்லாமல், அவனை விட்டுப்போகவும் வழியில்

லாமல் அக்கணக்கின்படி ஒத்துக்கொண்டு, தனக்கு அச்சரக்கால் கிடைக்கும் இலாபத்தைக் காட்டிலும் அவன் போட்டிருக்கும் அதிக விலைக்குக் கொடுத்துவிட்டு கஷ்டமடைகின்றான். இவ்வாறு முதலில்லாமையாற் கடன்வாங்கி அதனால் வரும் இலாபத்துடன் முதலையும் அக்கடன்காரனுக்கே கொடுத்துவிட்டு வெறுங்கையனாய்க் கஷ்டமடைவதைப் பார்க்கிலும், ஒருவனிடத்திற் சம்பளத்திற்கிருப்பது நலம். கடன் கொடுத்தவன் கடன் வாங்கினவனை, கெடுவுதப்பிப்போனதனால் பிடித்து, சற்றேனும் அச்சமின்றி அலட்டிப்படுத்திவைவதால், அவன் முகத்தில் எதிர்ப்படாமல் அஞ்சுமிக்கும் ஒளித்துக்கொண்டு திரிந்து, "கடன்பட்டவன் முதுகிறபொய் இடம்பெற்றது சாவதிக்கு" என்னும் பழமொழிப்படி, பல பொய்மொழிகளைக் கூறித் திரிந்துகொண்டிருக்கநேரிடுகிறது, இவ்விதமாய் வெகுநாள் திரிந்துகொண்டிருந்தும், கடைசியாய் ஒருநாளிற் பிடிக்கப்பட்டு ஜெயிலிலடைக்கப்பட்டு, கடன்பட்டவன் கடன்கொடுத்தவனுக்கு அடிமையே ஆய்விடுகின்றான். இங்ஙனம் கடன்பட்டவன் பல சங்கடங்கட்கிலக்காகுவதன்றியும், அவன் குடும்பத்தாரும் உபத்திரவப்படுகின்றார்கள். கடன்பட்டவன் தன் குடும்பத்தைச் சம்ரக்ஷணை செய்யவும் முடியாது. அக்குடும்பத்தவர்களும் கடன்பட்டவனைப்போன்றே கடன் கொடுத்தவனுக்குப் பயந்து அவன் வரும்போதெல்லாம் நடுங்குவதுடனே, தங்களுக்கு நேர்ந்த வறுமையை நினைத்தும் கலங்குகின்றார்கள். சிலசமயங்களிற் கடன்பட்டவனுடைய சொத்துக்களைத்தாம் கடன் கொடுத்தவனால் ஜப்திசெய்யப்பட்டு ஏலத்திற்கு வரும்போது, அவ்வீட்டிலுள்ள அவனுடைய பெண்பிள்ளைகள் யாவரும் அக்கடன் கொடுத்தவனால் வெளியே துரத்தப்படுகின்றார்கள். கடன்பட்டவன் வெகு சாமர்த்தியனாயிருந்து ஒருவேளை தனது வாணாளளவும் கடன் கொடுத்தவன் வீட்டுவழி வரவொட்டாமல் தந்திரங்கள் செய்துகொண்டு வரினும், அவனிறக்கும்போது அக்கடன் கொடுத்தவர்களால் பிரேதம் மறிக்கப்படுகின்றதும், அவன் பெண்டுபிள்ளைகள் பிச்சைவாங்கும்படி நேர்வதும், நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் கண்டும் கேட்டுமிருக்கின்றோம். கடன்பட்டவனுக்கு இக்கவலையே இடைவிடாது மனதிற் பாதித்துக்கொண்டிருப்பதால், தான் முத்திபெறும் மார்க்கமாகிய கடவுள் தியானஞ் செய்யவும் அவகாசமிராமல், அவனாற் புரியும் ஏதோ சில நற்செய்கைகளும் பயனற்றுப்போகின்றதுமன்றியில், அக்கவலையும் துக்கமுமாகிய வினைகள் நெருக்கித் திருட்டு புரட்டுகள் செய்யும்படிக்கும் எத்தனிக்

கச்செய்கின்றது. இவ்வித கவலைகள் ஒழிவதற்கு வழியில்லாமையால், இவ்வாறுள துன்பங்களை மறந்திருப்பதற்காகப் பிரக்ஞையறச் செய்வதாகிய மதுபானஞ்செய்யத் தொடங்கிக் குடியனாய்ச் சாகின்றான். இத்தனைவித துன்பங்களைத்தந்து கவலையை அதிகரிக்கச் செய்வதனுற்றான், வித்வசிரோமணியாகிய கம்பரும் தாம்பாடிய இராமாயணத்தில், போர்க்களத்திற்குவந்த இராவணன்மீது இராமபாணம் வந்தகாலத்தில், அதுகண்ட இராவணன், தூண்டில் முள்ளிற் புகட்டியிருந்த விஷத்தையுண்ட மீனைப்போலவும், கொடிய அக்கினியிற்பட்ட மெழுக்கைப்போலவும், படத்தையுடைய சர்ப்பத்தின் வாயிலகப்பட்ட தேரையைப்போலவும், இராமபாணத்திற்கிலக்காய், கடன்பட்டவர்கள் மனதைப்போலக் கலங்கினன், என்னுங் கருத்தையமைத்து,—

"விடங்கொண்டமீனைப்போலும் வெந்தழல்மெழுகுபோலும்
படங்கொண்டபாந்தள்வாயிற் பற்றியதேரைபோலுந்
திடங்கொண்டராமபாணஞ் செருக்களத்துற்றபோது
கடன்கொண்டார்நெஞ்சம்போலக் கலங்கினனிலங்கைவேந்தன்" எனக்

கூறினர். அவ் வித்வச்சிரோமணி அஞ்சாதநெஞ்சுடைய இராவணன் என்னும் ராக்ஷசனது மரணத்திற்கேதுவாகிய மனக்கலக்கத்திற்கு இதனை யொப்புக்கூறுவாராயின், கடன்பட்டவன் மனக்கலக்கம் இவ்வளவென்பதை இதனை வாசிக்கும் நண்பர்களே யூகிக்கக்கடவர்கள். இதனாலன்றோ இக்கடனுக்கு ருணம் என்று பெரியோர்கள் பெயரிட்டிருக்கின்றனர். சரீரத்தில் சேர்ந்தருணம் எவ்வாறு சரீரத்தினகத்துள்ள உதிரங்களை வெளிப்படுத்தி வலுவைக்குறைத்து இம்சைபுரியுமோ? அவ்வாறே, இக்கடனும் கடன்பட்டவனது சரீரத்தின் வலுவை மஹோவியாதியாற் குறைத்துத் துன்பம்புரியும் என்பதிற்றடையென்ன? கடன்காரன் என்பதும் கடன் கொடுத்தவனுக்குக் கீழ்ப்படியத்தக்க கடமையுடையவன் எனப்பொருள் படுதல் காண்க. நாம் முற்கூறிய எவ்வித கடன்காரனாயினும் அவன் இத்தகைய துன்பங்களை எக்காலத்தாயினும் அடையக்கூடுமென்பதை நிச்சயமாகக்கொண்டு, எக்காலத்தும் எவ்விதகடனிலும் பாத்தியப்படாதிருப்பதே நலம். அவசியமான முக்கியகாலந்தனில் கடன்படவேண்டிநேரினும், அதை உடனே நிவாரணிக்கும் வழியைத்தேடிக்கொண்டே அக்கடனைவாங்கிக் காரியத்தைநிறைவேற்றிக்கொண்டு, உடனே நிவாரணித்து விடவேண்டும். "கடனில்லான் பொருளுள்ளான்" என்னும் பழமொழியைச் சதா ஒவ்வொருவரும் கவனிக்கவேண்டும்.

இன்ஸால்வென்ட் ஆக்ட்.

இந்த ஆக்ட்டானது, ஆதியில் சத்தியமாகப் பெருத்த தொகை கொண்டு பெருத்த வியாபாரங்கள் முதலியன செய்து, பலவிடங்களிலும் நாணயத்தாற் பொருள் வாங்கி நடத்திவந்தருணத்தில், தற்செயலாய் வாணிபத்தில் நஷ்டம்சேர்ந்து, அந்நஷ்டத்திற்குத்தக்க ஆஸ்தி தங்கள் வசமில்லாமையால், கடன்காரர்கள் பலரும் அதனை யறியாதவர்களாய்த் தங்களைப் பலவிதத்தில் இம்சிக்கத்தொடங்கிய போது, அவ்விம்சைகளைச் சகிக்க முடியாததும் மானக்குறைவிற்கு மனத்தாளாமலும் பிராணச்சேதம் செய்துகொண்டும் இன்னும் பலவிதமாகிய தீங்குகளுக்கு முட்படுகின்ற மானிகளுக்காகக் கவர்ன்மெண்டார் யோசித்து ஏற்படுத்தியது. இது மானிகளுக்குச் சம்பவிக்கக்கூடிய பல இம்சைகளை நிவர்த்திப்பதற்காக ஏற்பட்டதேயன்றிக் கடன் கொடுத்தவர்களை ஏமாற்றும்பொருட்டு ஏற்படுத்தியதல்ல. அவ்வாறு வாணிபத்திற் பெருந்தொகை நஷ்டம்சேர்ந்து மனம்வருந்தி மரணமடைவதற்கு இதுதக்க நிவாரணியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. எங்ஙனமெனில்,—

"இசையாமென்றுமொருவிக்கென்றல்யார்க்கும்
வரையன்றுதேவைநித்தை" என நீதிநூல்கள் கூறுகின்

றன. தனக்குள்ள மயிர்த்தொகுதிகளுள்ளே ஓர் மயிர் விழினும் உயிர் வாழாத கவரிமாவைப்போன்றவர்கள், மானக்குறைவு நேர்ந்த போது உயிரையும் விடுவாரன்றல்லவா? இதனாலன்றோ,—

"மயிர்நீப்பின்வாழாக் கவரிமாவன்னா
ருயிர்நீப்பர் மானம்வரின்" எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய மானிகட்கே ஏற்படுத்திய இவ்வாக்ட்டானது, நெல்லுக்கிறைத்த நீர் புல்லுக்கும் பொசிவதுபோல, மானமற்ற அற்பர்களாகிய மோசக்காரர்களுக்கும் இடங்கொடுக்கின்றது. மானிகளாயுள்ளவர்கள் தங்களுக்கு வாணிபத்தில் கடன்கொடுக்க இயலாத அந்தத் தருணத்திலே, கவர்ன்மெண்டாருக்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டு இவ்வித நிவாரணையைப் பெற்றுக்கொண்டபோதினும், உண்மையான உயர்குலத்தாரும் நாணயஸ்தரும் கௌரவஸ்தருமாயிருக்கின், நம்மை நம்பி நமக்கு வேண்டியிருந்த அவசரத்தில் பெருந்தொகை கொடுத்துதவிய கடன்காரர்களுக்கு மோசஞ்செய்தோமே இவ்வாறு செய்தது தங்களுடைய அந்தஸ்திற்குக் குறைவாக்கிற்றேயென்றும், எண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணாய்

பலவித வியாதிகளை சேர்ந்து கடைசிவரையில் மறுபடி கொடுக்கத் தக்க சக்தி வாராமையால் மாணமுமடைகின்றார்கள். அம்மானிகளுட் சிலர் இவ்வித பிராணனைப்பத்திரம் பெற்றுக்கொண்ட பின்னும் தாம் நடத்திய வியாபாரத்தில் இலாபங் கிடைக்கவில்லையென்று, முந்திய கடன்காரர்களை வரவழைத்து, தங்களுக்குக் கிடைத்த இலாபத்தொகையைப் பங்கிட்டுங் கொடுக்கின்றார்கள். சில அயோக்கியர்கள் தங்களுக்குக் கடன் கொடுத்த கடன்காரர்களை மோசஞ்செய்யவேண்டுமென்னுங் கருத்துடன், சொற்பகாலம்வரையில் செவ்வையாய் வியாபாரம் நடத்திக்காட்டி, பலவர்த்தகர்களிடத்திலும் பெருந்தொகையான பணத்தைக் கடன் வாங்கி, அதுமுதற்கொண்டே மோச எண்ணத்துடன் கணக்கெழுதி வந்து, இலாபப்பணத்தையெல்லாம் பந்தோபஸ்து செய்துவிட்டு, அக்கள்ளக்கணக்கைக் கவர்ன்மெண்டாருக்குக் காட்டி உண்மையாகவே தாங்கள் நஷ்டமடைந்தவர்களாகச் சாதித்து, விடுதலைப்பத்திரம் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். இவர்கள் மறுபடியும் [illegible] பிறரை மோசஞ்செய்து தாங்கள் க்ஷேமமடையவேண்டுமென்னும் கருத்துவைத்த இவர்கள், எக்காலத்திலும் சுகமடையாதவர்களாய்ப் பலவித அவமானங்களடைந்து, இகபரமிரண்டிடங்களிலும் தண்டனையடைவார்கள்.

கடன்தீர்க்குமுபாயம்.

கடன்படாதிருப்பதுதான் சாமர்த்திய புருஷனது சிறந்த முக்கிய லக்ஷணம். கடன் வாங்குவதும் எவ்விதத்திலும் ஓர்வகை யாசகத்திற் சேருமேயன்றிக் கௌரவத்திற்சேராது. ஆதலால் அவ்விதக் கடன் வாங்குவதை எவ்வகையாலாவது புரியாதொழிப்பதே சர்வோத்தமம். ஒருக்கால் அபூர்வ சந்தர்ப்ப விசேஷத்தாற் கடன் சேர்ந்துவிடின், அதைத் தீர்க்க வகைதேடாது அதைரியப்பட்டு மறைந்துதிரிவதில் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. “[illegible] கடன் தீராது” என்ற பழமொழிப்படி, கடன் சேர்ந்துவிட்டதேயென்று எத்தனைகாலம் கலங்கியிருந்தபோதிலும், அக்கடன் அதிகரிப்பதுபோலக் கலக்கமும் அதிகரிக்குமேயொழிய நிவர்த்தியாகாதென்பதைக் கவனித்து, அக்கடனை இத்தனை காலத்துக்குள் தீர்த்துவிடுவோமென்னும் மனோதைரியத்துடன் அடியில்வரும் ஒழுங்கையைக் கடன்பட்ட ஒவ்வொருவரும் கைப்பிடித்தொழுகவேண்டும். முதலில் தங்களுக்கு சேர்ந்துள்ள கடன்தொகை இவ்வளவென்றும், அதன் வட்டித்தொகை இவ்வளவென்றும் தெளிவாய்க் கண்டு, தங்களுக்கு வரப்பட்ட வருமானத்தொகையில், வட்டி

செலுத்தியதுபோக அசலுக்கும் ஒருபாகம் செலுத்தி, மிகுதியைத் தன் குடும்பசவரக்ஷணைக்குச் செலவாக்கும் ஒழுங்கை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக மாசம் முப்பது ரூபாய் வரும்படியுள்ள ஒருவனுக்கு, ரூபாய் இருநூறு கடனிருக்கின்றதென்றும், அத்தொகைக்காக மாதம் இரண்டுரூபாய் வட்டிகொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றானென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். இவன் மாசம் இருபத்தாறுரூபாய்க்குள் தன் குடும்பச்செலவை முடித்துக்கொண்டு, நான்கு ரூபாயைத் தன் கடனுக்காகச் செலுத்திக்கொண்டு வருவானாயின் ஆறுவருஷத்திற் கடன் தொலைந்துபோம். இதற்கு வட்டியும் ரூபாய் தொண்ணூற்றிரண்டுமாத்திரந்தானாகும். வட்டிமாத்திரஞ் செலுத்திக்கொண்டுவந்தால் அந்த ஆறுவருஷத்திற்கும் இதற்கு வட்டித்தொகை ரூபாய் நூற்றுநாற்பத்தினாலாகுவதுந்தவிர அசல் குறையாமலேயிருக்கும். ஆறுவருஷங் கழிந்தபிறகு முதலைக் குறைக்கத்தொடங்குவது வெகுபிரயாசை. மாதம் ஆறுரூபாய் கொடுத்து வந்தால் அக்கடன் தொகை நான்குவருஷங்களுக்குள்ளாகவே கழிந்துபோம். இதற்குப்பட்ட வட்டித்தொகையும் ரூபாய் ஐம்பத்திரண்டு மாத்திரமேயாகும். நகையைக் கொதுவை வைத்துக் கடன் வாங்கி, அத்தொகைக்காக வட்டிகொடுப்பதைப்பார்க்கிலும் அந்நகையை அப்போதே விற்றுவிடுவதே நலம். சில அறிவீனமுள்ள ஸ்திரீகள் தங்கள் நகையை விற்றுவிடுதல் தங்கள் உயிரைப் போக்குவதற்குச் சமானமாக எண்ணி, அவ்வாறு விற்பதற்குச் சம்மதியார்கள். அந்தருணங்களில் அந்த ஸ்திரீகளின் புருஷர்கள் கூடியவரையில் அந்நகையை விற்றுவிடுவதனாலும், கொதுவைவைப்பதனாலும் விளையும் லாபலோபங்களை விரிவாயெடுத்துக்காட்டினால், அறிவுள்ள ஸ்திரீகள் அங்கீகரிப்பார்கள். கொதுவைவைக்கும் நகையை அதிவிரைவில் மீட்டுக்கொள்ளும்வழிகளைப்பற்றி இவ்வளவு கவலை வேண்டியதில்லை. “தன்னுடைய வரவு செலவு இவ்வளவிருக்கிறதென்பது ஒவ்வொருவனுக்கும் கண்கூடாக இருப்பதால், செலவு எல்லைக்குள் அடங்கும்” என்று (Locke) லோக் என்னும் ஓர் வித்துவான் கூறுகின்றனர். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் குடும்பத்தின் வரவு செலவைத் தினசரிகணக்காக வைக்கவேண்டியது அவசியம். ஏழைமனிதர்களில் அநேகர் வரவுசெலவு கணக்கு வேண்டியது அவசியமில்லையென்றெண்ணுகின்றார்கள். இது பெருந்தப்பிதம். ஒருவன் ஏழையாயிருக்கின்றானோ? அவ்வளவுக்குத் தக்கபடி அவனுடைய வருமானம் குறைந்திருக்குமாதலால், அவன்

தான் முக்கியமான் ஒவ்வொரு பைசாவையும் விடாமற் கணக்கெழுதிச் செலவைச் சுருக்கிப் பொருளைப் பத்திரப்படுத்தவேண்டும்.

கடனுக்குச் சாமான் வாங்குதல் மிகக்கொடிதாகலின், எவ்வித சந்தர்ப்பங்களிலும் கூடியவரையில் தங்கள் தங்கள் கையிலுள்ள ரொக்கத்திற்குத்தக்கபடி பல கடைகளிலும் விசாரித்துக் கிரமமான விலைகொடுத்துச் சாமானை வாங்கவேண்டும். ஏலம் கூறுமிடம் ஷாப்புக்கடை இப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கு அடிக்கடி போகும் வழக்கத்தை யொழிக்கவேண்டும். அவ்வழக்கமிருந்தால் ஏலம் கூறும் சாமான்களில் நமக்குத் தேவையற்றதாயிருக்கும், ஒரு சாமானையும் விலைசாசத்தைக்குறித்து வாங்கநேரிடும். ஷாப்புகளிலும் அப்படியே நேரும். நமக்கு வேண்டாத சாமான்கள் எவ்வளவு குறைந்த விலைக்கு வந்தாலும் நமக்கென்ன பிரயோசனமாகும். முற்கூறியுள்ள பிரதான சடங்குகளில் செய்யும் விசேஷ ஆடம்பரங்களையும் சில்லரைச்சடங்குகளையும் அபூர்வ உபயோக விசேஷ ஆடையாபரணங்களையும் தாசிகமனம் முதலியவற்றையும் ஒழித்து, வருவாய்க்குத் தக்க செலவுசெய்துகொண்டு கடன் நேராதபடி சதா கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டே வரவேண்டும். இவ்வாறு தாம் விவகார திசைக்கு வந்ததுமுதல் ஒவ்வொருவரும் கவனித்து நடந்துவந்தால் கடன் நேரவேநேராது.

உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் குடும்பங்களோடு க்ஷேமமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்வதற்குப் பிரியங்கொள்வது இயற்கை. அவ்வாறிருக்க, சணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கு மாட்டிக்கொண்டதுபோல, மனிதர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் அஞ்ஞானத்தினாலேயே இவ்வித துன்பங்களிற் சிக்கிக்கொள்கின்றார்கள். அறிவாளி பின்னால் விளையப்போகும் ஒவ்வொரு சங்கதிகளையும் முன்னதாகவே செவ்வனே ஆலோசித்து ஒழுங்காய் நடந்துவான். வீண்டம்பங்கள் செய்யாமல் வரவுக்குத்தக்க செலவுசெய்துகொண்டு, தன் வருவாயில் சேகரித்துவைப்பானேயொழிய, உள்ள பொருளையும் அழித்துவிட்டுக் கடன்வாங்க எத்தனப்படான், மூடனோ அப்படியல்ல, முற்கூறியபடி தன் வரவையும் செலவையும் சிந்திக்காமல் வீண்டம்பங்கள் செய்து, தாசிவேசி கூத்து, கேளிக்கை ஆட்டம் பாட்டு முதலாகிய நிஷ்பிரயோஜன விஷயங்களிற் பிரவேசித்து, தான் சம்பாதித்த பொருளையும் பிதிரார்ஜிதத்தை அழித்து, கடன்பட்டுச் சன்னியிற்சிக்கித் தொல்லையடைவா

வித தொந்தரைகள் நேரவண்ணம் முற்கூறிய அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவரும் செவ்வையாய்க் கவனித்துக் கடன்படும் வழியைக் கைவிட்டுக் கௌரவமாய் நடந்து சௌக்கியமாய் வாழவேண்டும்.

பொருளீட்டல்

உலகத்துள்ள மானிடர்களனைவரும் தத்தம் குடும்பத்தைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு, பொருளீட்டவேண்டியது அத்தியாவசியகம். பொருளில்லாவிடில், இவ்வுலகத்தில் யாதொரு காரியமும் நடவாது. உலகத்தில் நடவாவிடினும் உலகத்தார் மதியாவிடினும், தத்தம் குடும்பத்தாரேனும் மதிப்பார்களோ வென்னின், தன்னைப் பெற்றதாயும் தன்னையணைந்த மனைவியுமே மதியார்களென்றால், மற்றையர்தான் மதிப்பார்கள். அருளில்லார்க்குப் பரலோகாநுபவம் எவ்வாறு கிட்டாதோ? அவ்வாறே பொருளில்லார்க்கு இகலோகாநுபவம் லவலேசமும் கிட்டாது. இதனாலன்றோ,—

"கல்லானே யானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயி
னெல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வ - ரில்லானை
யில்லாளும் வேண்டாண்மற் றீன்றெடுத்ததாய்வேண்டாள்
செல்லாதவன் வாயிற்சொல்" என்றும்,

"அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு" என்னும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன.

அன்றியும் அப்பொருளில்லாவிடில் எந்தக்காரியத்தையும் நம்மெண்ணப்படி சரிவர நடத்த இயலாமல், உண்ணும் உணவிற்கும் வழியின்றிப் பட்டினி கிடந்து பரிதபிக்கும்படித்தான் நேரும். ஆயின் பொருளீட்டுவது யாவர்க்கும் சாதாரணமாய் முடியத்தக்கதோ வெனில், பிபீலிகாதி ஜந்துக்கள் முதல் மானிடர்வரையிலும் வெகு கஷ்டப்பட்டுத் தத்தமக்கு வேண்டிய பொருள்களை யீட்டி வருவது கண்கூடாகக் கண்டிருத்தலால், இது இயற்கையான சாதாரணமென்றே சொல்லலாம்; ஆனால் முயற்சிமாத்திரம் இடைவிடாமற் புரிந்து வா[illegible] நமது கடமை. முயற்சியால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆதிமுதலாகப் புராணசாத்திரங்களிற் கூறுவதும், தற்காலம் நாம் அனுபவமாகக்காண்பதும் ஆகிய சகலகாரியங்களும் முயற்சியின் ஊக்கத்தினாலேயே முடிந்தும் நிறைவேறிக்கொண்டும் வருகின்றன என்பதைக் கரதலாமலகமாகத் தெரிந்திருக்கும் நாம் நம் தரத்திற்குத் தக்கபடி ஏன் பொருளீட்டலாகாது இதனாலன்றோ,—

"முயற்சி திருவினையாக்கு முயற்றின்மை
யின்மை புகுத்தி விடும்" என நீதிநூல் கூறுகின்றது. இதனைச் சற்றும் யோசியாத சிலர், "விதியிருந்தாலல்லவா நிதியுண்டாகும்" என்று பழமொழி மாத்திரம் கூறிக்கொண்டு, அதன் பொருளுணராதவர்களாய்ச் சோம்பலடைந்து திரிவார்கள். விதி என்பதற்கு நியதம் கட்டளை எனப் பொருளிருத்தலறியாத பேதமைத்தனத்தால் அவ்வாறு கூறுவதேயன்றி வேறல்ல. மேற்சொன்ன பழமொழியால் நமக்கு விதித்தபடி நாம் கடவாதிருந்தாற் பொருள் கிடைக்கும் என்றர்த்தம் விளங்குமேயன்றிச் சும்மாவிருக்கினும் திரவியம் கிடைக்கும் என்றர்த்தப்படாது. ஆனால் நம்மால் இயன்றமாத்திரம் பிரயாசைப்பட்டு வேலைசெய்து சம்பாதித்து அப்பொருள் நமக்குச் சித்திக்காமற் போய்விட்டாலாவது அல்லது நாம் பிரயாசைப்பட்டு வேலைசெய்தும் நமக்குப் பொருள் கிட்டாமற் போய்விட்டாலாவது தான் விதியினாலென்று சொல்லலாமேயன்றி, நாம் முயற்சிசெய்யாமல் சோம்பற்றனத்தினால் காலத்தைக்கழித்துப் பொருள் கிட்டாததற்கு விதியென்று சொல்லலாகாது. ஆதலால் எவ்வித முயற்சியேனுமின்றிப் பொருள் கிடைக்கின்றதென்பது திரிகாலத்துமில்லை. இவ்விஷயங்களை நன்காலோசித்துச் சதா முயற்சியுடனிருப்போமாயின் நம்முடைய தரத்திற்குத் தக்கபொருளீட்டத் தடையேயில்லை. இது பற்றியன்றோ, "திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு" என்றும், "பொருடனைப்போற்றிவாழ்" என்றும் ஔவையார் கூறினர். அவ்வாறான முயற்சிக்குக், காலத்தை வீண்போக்காமை-உழைப்பு-செட்டாய்ச் செலவுசெய்தல் என்னும் இம்மூன்று அநுஷ்டானங்களைக் கவனமாய்க் கையாடி வரவேண்டும். அம்மூன்றினுள் முதலாவதாகிய காலத்தை வீண்போக்காமையைப் பற்றிக் கூறுவாம்.

காலத்தை வீண்போக்காமை.

நமது வாணாளாகிய காலத்தைப்பற்றி யோசிக்குமிடத்து அது மிக அருமையாகக்காப்பாற்றத்தக்க வஸ்துவாயிருக்கின்றது. மண்ணாற் பானையும் பொன்னால் ஆபரணமும் பஞ்சபூதங்களால் சரீரமும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல, நமது வாணாளானது நேரத்தின் அணுத்திரள்களாலமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறமைக்கப்பட்டுள்ள நாள்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தனி முத்தாகாள் நேற்று இன்று எனக் காட்டிக்கொண்டே நமதுயிரை யறுக்கின்ற வாளாயுதத்தைப் போன்று கணக்கானவுடன் இடையொன்று மரணத்தைத் தருகின்றது. இவ்வளவு அற்புதமாய்க் கழியத்தக்க நமது வாணாளை நாம் எவ்வளவு

ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதை யோசியாமல், தன் பெட்டியிலுள்ள பணத்தைத் தினங்கொஞ்சமாக எடுத்துத் தனக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளாமல் பிறர்க்கும் உபயோகப்படுத்தாமல் வீணிற் செலவழிக்கும் பைத்தியக்காரனைப்போல், வீணாள்கழிப்போனை அப்பைத்தியக்காரரினும் மேம்பட்ட பெரும்பைத்தியக்காரனென்றும் மூடசிகாமணியென்றும் சொல்வதே தகுமல்லவா? இதன் அற்புதச்செலவை யறிந்த ஆப்தர்களனைவரும்,—

"நின்றனநின்றன நில்லாவெனவுணர்ந்
தொன்றினவொன்றின வல்லே—செயிற்செய்க
சென்றனசென்றன வாழ்நாள்செறுத்துடன்
வந்தனவந்தன கூற்று" என்றும்,

"நாட்கள்படாஅமை நன்றாற்றினஃதொருவன்
வாழ்நாள்வழியடைக்குங் கல்" என்றும்,

"நாழிகைகேட்டுழாளாக நாடினையேகாணையொரு
நாழிகையாவெனினு நவிலிலையே" என்றும் கூறியுள்ளாரன்றோ? முழுதொருங்குணர்ந்த ஞானிகளனைவரும் இவ்வாறு மிக அருமையானதாகக் கூறியுள்ள வாணாளை ஈவலேசமும் மதியாது அலட்சியத்துடன் வீண்போக்கல் எவ்வளவு மதியீனம்? கழிந்துபோன காலத்தை மீட்டும் கொண்டுவரும்படி தலைகீழாய்த்தவஞ் செய்யினுங் கிட்டுமோ? இவ்வாறிருக்கும், காலத்தைச் சோம்பலாலும் வீண்வம்புவார்த்தைகளாலும் தூக்கத்தாலும் எவ்வளவு கழிக்கின்றோம். இவ்வாறு கழித்தபிறகு, எனக்கிப்போது கிட்டத்தட்ட நாற்பது வயதாயிற்று ஐம்பது வயதாயிற்று என்று வயது முதிர்ந்தவர் தான் பாலியனல்லவென்று பிறர் மதிப்பின்பொருட்டுப் பெருமிதமாகக் களித்துக்கூறுகின்றனேயன்றி, நம்முடைய வாணாளின் தொகையில் இவ்வளவு கழிந்து போயிற்றேயென்று நினைத்தும் கவலைப்படுவது கிடையாது. ஒருவன் தனக்குள்ள ஆஸ்தியில் காற்பங்கு அரைப்பங்கு திரவியத்தை வீணிற் செலவழித்துவிட்டுப் பிறகு, எனது ஆஸ்தியில் காற்பங்கு வரையிற் செலவாய்விட்டது, அரைப்பங்கு வரையிற் செலவாய்விட்டதென்று மனக்கவலையின்றிக் களிப்புடன் கூறுவானாயின் அவனை அறிஞர்கள் எவ்வாறு மதியார்களோ? அதுபோலவே, வீணாள் கழித்து எனக்கு வயது அதிகமென்பவனைப் பண்டிதர்களொருவரும் லட்சியப்படுத்தார்கள். உலகத்தில் ஓரரசன்கீழிருக்கும் குடிகளுக்கு அவ்வரசன், இக்குடிகளெல்லாம் தினந்தோறும் தன்

கள் காலத்தில் பத்தில் ஒருபாகம் இராஜகாரியத்திற் செலுத்தவேண்டுமென்கிற நியதி ஏற்படுத்துவானாகில், அவ்வரசனைக் குடிகளெல்லாங் கொடுங்கோலரசனென்னக் கூறுவதுடன், அவனைக்கொல்லவும் வகைதேடுவார்களல்லவா? அதுபோலச் சற்றேறக்குறைய நமது வாழுளின் முழுப்பங்கையும் தன் விஷயத்திலேயே கழிக்கும்படி கட்டளையிட்டுக்கொண்டால் செலுத்தாவிட்டால் சோம்பலென்பதினைத் தொலைக்கவழிதேடாது அவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நித்திரையிலும், வீண்வார்த்தையிலும் பராக்கிலும் எவ்வளவு நேரத்தை வீணாக்கிக்கழிக்கின்றோம். சோம்பலென்னும் அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்களில் யாரேனும் சுகப்பட்டதாக இதுவரையிற் கதையிலேனுங் கேட்டதுண்டா? அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்களுக்குச் சோம்பேறிகளென்னும் பட்டப்பெயர் கிடைக்கின்றது மாத்திரம் நிஸ்தவம். அவ்விதச் சோம்பேறிகள் சுகமென்பதறியாத் துராத்துமாக்களாய்ச் சதாவருந்துவார்கள். இதனாலன்றோ, "சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்" என்று ஒளவையார் கூறினர். இச்சோம்பலாற் சுகங்கிட்டாதபோது துக்கமே கைவல்யமாதலால், அதற்குக் காரணமான பலவிதவியாதிகள் சம்பவிக்கின்றன. அவ்வியாதிகளுக்குத் தீர்வு கிடையாது. எவனொருவன் சதா தொழிலின் முயற்சியிலிருக்கின்றானோ அவனுக்குப் பிணிகள் அதிகமாய் அடுத்தடுத்து நேரிடாது. மேற்கூறியபடி மிக அருமையான காலத்தை வீண்போக்குகிறவர்களைத் தான் ஆகாவழிகளென்று பெரியோர் கூறுவர். நாம் முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியங்களனைத்தையும் விடாதுசெய்யத் தொடங்கின், ஒவ்வோர் காரியத்திற்கும் நேரம் பற்றுதல்கவே முடியும். சோம்பலுள்ளவனுக்கு மிக அற்பமான காரியமும் முடியாது. முயற்சியுடையவனுக்கு அதிபார காரியங்களும் வெகுசுலபத்தில் முடியும். இவ்விதச் சோம்பலுக்கு அதிநித்திராபேக்ஷையே ஆதிகாரணம். அந்நித்திரையைக் காலக்கிரமப்படி பழக்கிவந்தால் சோம்பலும் அதிவிரைவில் விலகும். வெகு நித்திரை விருப்பத்தால் விடிந்தது தெரியாது தூங்க நேரும். அவ்வண்ணந் தூங்கி விழித்தபிறகு, அவன் யாதொரு காரியத்தில் முயற்சிக்கினும், அது சுலபத்தில் நிறைவேறாது. அவனிடத்தில்தான் மூதேவி வாசமாதலால் அவனுக்கு எப்போதும் சஞ்சலம் விடாது. அவனுக்குத்தான் "விடியாமூஞ்சி" எனச்சாதாரணமாகக் கூறுவர். இத்தகையோர்களைத் தரித்திரம் விடாப்பற்றாக விரும்புதால், அன்னம் விசேடமாக உண்ண விருப்பமும், வஸ்திரத்தைத் தோய்க்க முயலாமையின் அழுக்கினவஸ்திரந் தரித்தலும், பல்துலக்

கலும் சோம்பலுடைமையால், அழுக்கடைந்த பல்லும், விடிந்தபின் புரி நித்திரையும், எம்மாதும் இவனை விரும்பாமையின், கலன் கழி மதனீர் கலப்பும் உண்டாகும். இவ்வித அருசச் செய்கைகளெல்லாம் ஏற்படுதலால் மூதேவிக்கு அவனே ஆலயமாகின்றான். இதனாலன்றோ—

"அன்னமிகவுண்பானு மாடையழுக்காவானும்
மின்னொளிபோற்பல்லே விளக்கானும்—இந்நிலத்திற்
காலைதுயில்வானுங் கைம்பெண்புணர்வானும்
மாலயமாமூதேவிக் கங்கு" எனப்பெரியோர் கூறினர்.

ஆதலால் சோம்பலென்னுங் கொடுங்கோன் மன்னனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நமது வாழுனைத்தையும் வீணாக்கி, சதா வறுமைத்துயரடைந்து வாளாவருந்துதல் மானிடத்தன்மையன்று. காலங்கழியும் வேகத்தையும் அதன் அருமைப்பிரயோசனத்தையும் யூகித்துணர்ந்து, "வைகறைத்துயிலெழு" என்னும் நீதிவாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து, ஒருநிமிஷநேரத்தையும் அவலமாக்காது, எக்காலத்தும் யாதொரு நன்முயற்சியையேனும் செய்துவரவேண்டும். இவ்வாறின்றிச் சோம்பலுக்கடிமையாய்க் காலங்கழித்துக்கொண்டு நற்காலம் வரவில்லையென்று குறைகூறுவதில் யாது பயன்? நம்முடைய முயற்சிக்குரிய நற்காலமனைத்தையும் ஒவ்வொருநாளாய்க் கழித்துக்கொண்டே நற்காலம் வரவில்லையென்பது, வெண்ணெயைக் கையிலேந்திய ஒருவன் கடும்வெய்யிலில் நின்றுகொண்டு, அது உருகிக் கழிந்துகொண்டேபோகையில் நெய் வரவில்லையே என்று ஏங்கும் மூடத்தன்மைக்குச் சமானமேயன்றி வேறன்று.

முயற்சி.

"முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்" என்றும், "கஷ்டத்திற்குச்சான் கவலையில் விருசான்" என்றும், "வருத்தமின்றி வரவில்லை" என்றும், "உத்தியோகம் புருஷலக்ஷணம்" என்றும் வழங்கிவரும் பழமொழிகளைக் கவனிக்கும் ஒவ்வொருவரும் சதா முயற்சி புரிவதிற் பின்னிடார்கள். இவ்விதம் முயற்சியை இடைவிடாது புரிபவர்கள் ஒருவேளையாகிலும் பட்டினியிரார்கள், அன்றியும் கடனாளியுமாகார்கள். ஏனெனில், முயற்சிக்கத் தொடங்கினோர் ஒன்றுவிட்டொன்றைத் தொடுத்துக்கொண்டேயிருப்பார்களாதலின், எம்முயற்சியிலாயினும் ஏதேனும் கிட்டாமற்போகாது. அவ்வாறு முயற்சித்துச் சம்பாதிப்பதால் பொருள் வரவின் கஷ்டம் அவர்களுக்கு நன்றாய் விளங்கி, வரவுக்குத் தக்கபடி செலவுசெய்து கடன் வாங்கும்படி நேரிடவொட்டாமல் தப்

பித்துக்கொள்வார்கள். ஒருவனுக்குப் பிதிரார்ஜிதம் புதையல் இப்படிப்பட்டவைகளில் ஒன்றேனுமில்லாவிடினும் அவன்மாத்திரம் முயற்சியுடையவனாயின், அம்முயற்சியே கடவுள் கட்டளையாதலின், தம்முடைய கட்டளை தவறாது நடக்கின்றானென்னுங் கிருபையால், அக்கடவுளே அவனுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் யாவும் அளிப்பார். ஒருவனுக்குச் செல்வம் வருதலும், வறுமை நேர்வதும் இரண்டும் அவனவன் முயற்சியினாலும் சோம்பலினாலுமேயல்லது வேறொன்றினாலல்ல. சிலர் நமக்குச் செல்வம் வரவேண்டிய ஊழிருந்தால் வரும், வறுமை யனுபவிக்கவேண்டிய ஊழிருந்தால் விடாது என்று சொல்வதுண்டு. இதுவும் சோம்பேறிகள் சொல்வதேயன்றி முயற்சியுடையோர் ஒருபோதும் சொல்லார். உலகத்தில் முயற்சியுடையோர் செல்வந்தர்களாகவும், சோம்பேறிகள் வறியர்களாகவுமிருப்பதற்கு அனேக திருஷ்டாந்தங்கள் காணலாம். ஆதலால் எவ்வளவு பெரிய காரியமாயினும், ஓஓ! இது அபாரமான காரியம்! அம்மம்ம! நம்மால் முடியாது! என்று சோர்வடையலாகாது. மனிதனாலே, மழை வெயில் காற்று இடி மின்னல் சூரிய சந்திர கிரகநக்ஷத்திரங்கள் என்னும் இவைகளைப்போன்ற இன்னுஞ்சிலவற்றை வரவழைக்கவும் போக்கவும், புல் பூண்டு செடி கொடி விருக்ஷாதிகளையும், பிபீலிகாதி மனிதர் வரையிலுள்ள சீவப்பிராணிகளையும் பஞ்சபூதங்களையும் சிருஷ்டிக்கவும்மாத்திரம் முடியாதேயன்றி, மற்றுள்ள எவ்விதகாரியங்களையும் முடிக்கத் தடையில்லை. ஆனால் ஏககாலத்திலெல்லாக்காரியத்தையும் முடிக்கக் கூடாவிடினும், ஒவ்வோர் காரியத்தைப் பலநாள் முயற்சியினாலாவது முடித்துக் கைவல்யப்படுத்தலாமென்பதிற் றடையேயில்லை. இது சுருதி யுத்தி அனுபவம் என்னும் மூன்றிற்கும் ஒத்ததே,—

"அருமையுடைத்தென்றசாவாமைவேண்டும்
பெருமை முயற்சிதரும்" என்னும் குறளும் இதற்காகவே பிறந்தது. ஒருவன் தான் சுகமடைந்து, தனது சுற்றத்தார் நட்பினர் இவர்களது வறுமையைத்தீர்த்து அவரையும் பரிபாலிக்கும் வல்லபமுடையோனாகவேண்டின், காரியமாகிய இன்பத்தை விரும்பாமல் காரணமாகிய முயற்சியை விரும்பவேண்டும். அவ்வாறு விரும்புவோனுக்கு எல்லாப்பயன்களும் சித்தியாம். அப்படிக்கின்றிக் காரணமாகிய முயற்சியைக் கைவிட்டுக் காரியமாகிய இன்பத்தைமாத்திரம் விரும்புவோன் ஓர்பயனுமடையாது தனது கருத்திற்கெதிர்மறையாகிய துன்பமே யடைவான். இதனை,—

"இன்பம்விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பந்துடைத்தூன்றுந் தூண்" என்னுந் திருநூலானுந் தெளிக. உலகத்திலுள்ளார் பலர்க்கும் புகழுடையவேண்டுமென்பதுமாத்திரம் மறவாத எண்ணமாயிருப்பதென்பது சர்வஜனசம்மதம். அத்தகையபுகழ் பிறர்க்குபகாரஞ் செய்தலென்னும் மேம்பாட்டாலன்றி வேறொன்றால் வாய்க்காது. அம்மேம்பாடு முயற்சியென்னும் நற்குணத்திலே நிலைபெற்றுள்ளது. ஆகவே, முயற்சியுடையோனெவனோ அவன்தான் பலர்க்கு முபகரித்து, அதனால் பெரும் புகழையடையக் கூடும். அவ்வாறான நற்குணமின்றிப் புகழுடையவேண்டும் விருப்பமும் பலர்க்கும் உபகரிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணமாத்திரம் உடைத்தாயிருத்தல், பேடிகையில் வாளாயுதமிருத்தலுக்குச்சமானமாகும். எனவே பேடி வாளாயுதந்தாங்கினும், அதை உபயோகிக்குந் திறமில்லாமையால் அதனாலுள பிரயோசனத்தை எவ்வாறிறுப்பானோ? அதுபோலவே, பிறர்க்குபகரிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணமாத்திரமிருந்து அதற்குரிய முயற்சியில்லாமையால் நிஷ்பிரயோசனமாம் என்பது கருத்து. இக்குறிப்பைக்கொண்டே,—

"தாளாண்மையென்னுந் தகைமைக்கட்டங்கிற்றே
வேளாண்மையென்னுஞ் செருக்கு" என்றும்,

"தாளாண்மையில்லாதான் வேளாண்மைபேடிகை
வாளாண்மை போலக்கெடும்" என்றும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இரண்டு குறள்களையும் தொடர்ச்சியாகக்கூறினர். இவ்வாறான முயற்சியை மேற்கொள்வோர், ஒவ்வோர் காரியத்தையும் தகுதியாக எண்ணிய அத்தினத்திலேயே தொடங்கவேண்டும். நாளைக்குச் செய்வோம் மறுநாளைக்குச் செய்வோமென்று போக்குச்சொல்லி நாள் கழிக்கலாகாது. நாளைக்கு என்று நிறுத்திவைத்தால் நாளைக்குள்ளாக என்ன தடை நேருமோ அதை நாமறியோம். ஆதலால் இன்று செய்யக்கூடியகாரியத்தை நாளைக்கென்று நிறுத்திவைக்கவேகூடாது. இதனாலன்றோ, "ஸ்ரீலியம் விதைக்" என்றும், "ஆறியகஞ்சி பழங்கஞ்சி" என்றும், "நாளைப்பெறப்போமென்னும் பலாக்காயைப்பார்க்கினும் இன்றுபிடிக்குங் களாக்காயேமேல்" என்றும்,

"ஒன்றேசெய்யவும் வேண்டும்; ஒன்றும்
நன்றேசெய்யவும் வேண்டும்; நன்றும்
இன்றேசெய்யவும் வேண்டும்; இன்றும்
இன்னேசெய்யவும் வேண்டும்; இன்னும்
நாளைநாளை யென்பீராகில்

நம துடைமுறைநா ளைவருமறியீர்
நம்முடைமுறைநா ளைவருமறியீர்" என்னும் பழமொழிக
ளும் நீதிவாக்கியங்களும் வழங்குகின்றன. ஒருக்கால் நாம் தொடங்கிய தொழிலில் முயற்சித்துவருகையில், நம்மால்மாத்திரமே முடிக்க அசாத்தியமாகுமெனத் தோன்றில், "மெல்லப்பாயுந்நீர் கல்லையுங்குழிக்கும்" எனவும், "சிறுகச்சிறுகத்தின்றால் மலையைத் தின்னலாம்" என்னும் வழங்கும் பழமொழிகளின்படி, தினங்கொஞ்சங்கொஞ்சமாகவாவது இடைவிடாது செய்துவந்தால், எவ்வளவு பெருங்காரியங்களையுங்காலவசில் முடிக்கலாம். இதுகாறும் யாம்கூறிவந்தபடி இடைவிடாமுயற்சியில் மனம் வைத்து முயற்சித்தால் நமக்கெல்லாம் அவகாசங்கிடைக்காதல்லவா? அவ்வாறு உழைப்பது சரீராரோக்கியத்திற்குக் குறைவல்லவாவென்று சிலர்யோசிப்பது மெய்யே! அதற்காகவேமுதலிற்றானே காலத்தின்மகிமையை அதிவிரிவாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். ஆதலால், அவ்வாறான அவகாசம் எடுத்துக்கொண்டு சரீராரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்குத்தான் ஒரே ஏற்பாடான முயற்சியிருக்கவேண்டும். அவகாசமென்பது முயற்சியுள்ளவனுக்கே யவசியம் கிட்டும், சோம்பேறிக்கு ஒருபோதுங் கிட்டாது. அநேகர் மேலும் மேலும் முயற்சித்துத் தமதறிவை விர்த்திசெய்யாமல், பிரதமத்திற் றீக்க சிறுமுயற்சியால் சேர்ந்த சொற்ப அறிவைக்கொண்டே, அவ்வறிவிற்குத்தக்கபடி ஒருவாறு ஜீவிக்கலாமென்று நினைப்பார்கள். அது எப்போதும் அபாயகாமன்றே. ஏனெனில், எத்தகைகாலம் தப்பித்துக்கொண்டுவந்தாலும் ஓர் சந்தர்ப்பத்தில் மேலே போக இடமில்லாமையால், உடனே அதிக தாழ்வை யடைய நேரிடும். அப்போது அதுவரையிலடைந்துவந்த அற்பகீர்த்தியும் அவமாம். நாம் எக்காரியத்திற்காக முயற்சிக்கின்றோமோ? அக்காரியத்திற்குரிய இடம் பொருள் ஏவலென்னும் மூன்றையும் பிரதமத்திலேயே நிர்ணயித்துத் தொடங்கவேண்டும். தொடங்கிச் செய்துபார்ப்போம் என்று சந்தேகத்துடன் தொடங்கி, அடிக்கடி மாற்றிக்கொண்டேயிருந்தால் எக்காரியத்திலும் சித்தி கிடையாதென்பது திண்ணம். இதனையன்றோ, "கிளைமீறிப் படியேல்" என்றும், "உருளுங்கல்லு பாசிபிடியாது" என்றும்,—

"எண்ணித்துணிக கருமந்துணிந்தபி
னெண்ணுவமென்ப திழுக்கு" என்னும் பெரியோர் கூறி

னர். அன்றியும், எக்காரியத்தையும் எஜமானனே நேரில் பார்த்துவரவேண்டும். அக்காரியங்களில் ஒவ்வொன்றையும் எஜமானனே செய்யவேண்டுமென்பது தாற்பரியமன்று. அதனதற்குரியவர்களை வே

லினும் முடிவில் எஜமானன் அவையனைத்தையும் பார்வையிட்டே தீரவேண்டும். தன்னுடைய ஏவலாளர்கள்மேல் நம்பிக்கைவைத்துப் பாராதிருக்கையாயிருந்தால், அவ்வேலையாளர்களின் வஞ்சகத்தாலாயினும் அறிவின்மையாலாயினும் அக்காரியம் கெடும். எஜமானனுடைய அறிவீனத்தால் நேரும் கஷ்டத்திலும் அஜாக்கிரதையால் நேரும் கஷ்டம் அதிகமாகும். ஏவலாளர்கள்மேற் கண்காணியாமலிருப்பது நமது பணப்பையை அவிழ்த்து வெளியில் வைத்துவிடுவது போலாம். "தன்கையிற்கேற்ற வேலைக்காரன் தனக்குத்தானே" என்னும் பழமொழிப்படி தானே வேலைக்காரனுக்கும் தானே எஜமானனுமாயிருந்தால்மாத்திரமே கஷ்டம் நேராது. மேலும் எந்தக் காரியத்தைச்செய்தபோதிலும் அதற்குவேண்டிய முழுசாதனங்களையும் பூர்த்தியாய்ச் செய்யவேண்டும். சம்பளங்களில் அநேகர் அவ்வாறு புரிவதில்லாமையால் அதனால்நேரும் பெருந்தஷ்டங்களினால் பின்பு வருந்துவார்கள். உதாரணமாக, ஒரு சிறு ஆணியற்றதனால் குதிரையின் காலிலிருந்த லாடம் விழுந்துவிடவும், அவ்வாறு விழுந்துவிட்டமையால் குதிரைக்குக் காலிடறி யொடியவும், அதனால் குதிரையின் மேலிருந்த வீரன் நடந்து தப்பித்துக்கொள்ள வழியின்றிச் சத்துருக்கள் கையிலகப்படவும் நேர்ந்து மரணமடைந்தான். இவ்வளவு விபரீதங்களும் மறுபிக்கு கலகம்போல, குதிரைலாடத்தின் சிற்றாணியைப் பாராது பராமரித்ததனால் நேர்ந்தவைகளல்லவா? ஆதலால் அப்ப மேலும் அஜாக்கிரதையாயிராமல் ஒவ்வொருகாரியத்திலும் ஜாக்கிரதையாயிருந்து, தானே முன்னின்று முடிக்கவேண்டுமென்ற முயற்சியுடையவர்களாயும் உறுதியுடையவர்களாயுமிருந்து பொருளீட்டல் வேண்டும்.

செட்டு.

முற்கூறியபடி காலத்தை வீண்போக்காது, சரீராபிரயாசைப்பட்டால் முயற்சிக்குத்தக்கவாறு எவ்வாறாயினும் உண்டாகும். அவ்வாறுண்டாகும் வருவாயைச் செட்டாய்ச் செலவு செய்யவேண்டும். சம்பாதிப்பவன் சேமிக்க வகையறியானாயின், ஓட்டைக்குடத்திலிட்ட நீரைப்போல வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியாய் ஒருகாசுந் தங்கா வழியின்றிப்போம். "செத்தாந்தெரியும் செட்டியார்வாழ்வு" என்னும், "கொழுத்தவனைக்கெடுக்க [illegible]" என்னும் வழங்கும் பழமொழியின் தாற்பரியத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். பொருளாசிகளைக விரும்பியவர், பொருளை பிட்டினுமோலவே கட்டிவைத்தும் பழிவுமல்லைப் பயனில்லை. கண்டுப்பதனும்

வைப்பாட்டி வைத்துக்கொள்வதனாலும் வஞ்சகம் புரிவதற்கேதுவா கிய கொடிய சூதாடுவதனாலும் பொருள் விரயமென்பது நிச்சயமல்லவா? அத்தகைய துர்வழக்கங்களுடையோர் எக்காலத்தும் பொருளாளிகளாகார். அவர்களிடத்துச் செல்வமுஞ் செல்வமென்றே சொல்லுமல்லவா? இதனாலன்றோ?—

"குடிகூத்தியன்றிக் கொடுஞ்சூதிம்மூன்று
மிடிதரச்செல்வங்கெடும்" என மேலோர் கூறினர்.

இவ்வகையான துர் அப்பியாசங்களுள் ஒன்றிற்குச் செலவாகுஞ் செலவு மாத்திரமே இரண்டு குழந்தைகளைப் போஷிக்கக்கூடும். மேற்சொல்லிய குடி கூத்தி சூது என்னும் மூன்றும் ஒருதொடராகவோ, இம்மூன்றுள் ஒன்றுடையானிடத்து மற்றைய இரண்டும் காலூர்வத்தியில் அமையுமென்பதற்கையமில்லை. அவ்வாறம்மூன்றும் அமையப்பெற்றவனது செலவு ஆறுகுழந்தைகளைப் போஷிக்கக்கூடுமென்பதில் ஆக்ஷேபமென்னை? இவ்வண்ணம் ஆறுகுழந்தைகளைப் போஷிக்கத்தக்க பொருளை அனியாயமாயழிப்பது அறிவின்மையல்லவா? ஆயின், சிலர் எப்போதேனும் கொஞ்சம் தேயிலைத்தண்ணீர் சாப்பிடுவதாலும், முக்கியமாய் வேண்டிய இரண்டொருவருக்கு விருந்திடுவதாலும், சற்றே விலையுயர்ந்த வஸ்திரமுடுப்பதாலும் விசேஷ செலவாய் வறுமைநேருமா, என்று வாதிக்கக்கூடும். அவர்களை, செலவு என்பதற்குப் பொதுவாகக் கழிவு என்றுபொருளாகிச் சிறுசெலவுகளொன்றுஞ் சில்லறையாய்க் கழிவதென்னும் பெருஞ் செலவுகளொன்றாய் மொத்தமாய்க் கழிவதென்னும் விளக்குவதையும், "பலதுளி பெருவெள்ளம்" என்றும், "காலாறுகூடிமுழுப்பாலாறு" என்னும், "ஒருகாசுபேணில் இருகாசுதேறும்" என்றும் வழங்கும் பழமொழிகளையும் சற்றுங் கவனியாதவர்களென்றேநாம் எண்ணவேண்டும். ஒவ்வொரு சிறுதுவாரம் எவ்வாறு ஓர் பெருங்கப்பலை முழுகச்செய்யுமோ? அதுபோலப் பல சிறு செலவுகள் ஓர் பெருந்தொகையான செலவிற்குப் பயோகமாகும். "அதிசிலான் விருந்தில் அரிவாளி புசிக்கிறான்" என்னும் உலகவழக்கையுங் கவனிக்கவேண்டும். இதனால் வீண்செலவுசெய்து விருந்திடுவோன் பொருளருமையறியாத புல்லறிவாளனென்னும், அதைக்காக்குஞுவோன் பொருளருமையறிந்த புத்திசாலியென்னும் புலப்படவில்லையா? ஒருபொருள் வாங்கப்போகையில், ஒரு காசுதானேயென்று அலட்சியம்பண்ணாமல், அப்பொருள் அவ்வொருகாசு பெறத்தக்கது தானென்று நன்றாயோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்படி யோசிக்கும் வழக்கமில்லாவிடிற் றனிகருங்கூடக் கெடுவதும் என்றபடி,

பெருந்தொகைக்கும் அந்த அலட்சிய வழக்கமே சேர்ந்து பெருநஷ்டத்தை விளைக்கும். அனாவசியமான பொருளைப்பார்த்தபோது அதிக விலை சரசமாயிருந்தபோதிலும் வாங்கவேகூடாது. அவ்வாறான பொருள்கள்வாங்கும்வழக்கத்தால் அவசியமானபொருள்வாங்க நேரமற்சமயத்தில் பெருத்த நெடுக்கிடுண்டாகும். சிலர் அனாவசியமாய் அலங்காரமாயுள்ள அநேகம் பொருள்களை வாங்கி வீட்டில் அடுக்கிவைத்து, சமயத்தில் தமக்குவேண்டிய முக்கியப்பொருள் ஒன்றில்லாமையால் வருந்தும்போது, இத்தனை பொருள்களைவாங்கி வீணே அடுக்கி வைத்தோமே யொழிய, நமக்கு வேண்டிய முக்கியப்பொருளை வாங்காமற்போனோமேயென்று வருந்துகின்றார்கள். இது எவ்வளவு அபாயகரமானது? அடிக்கடி ஏலங்கூறுமிடத்திற்குப்போய்க் கண்ட வஸ்துக்களை வாங்குவதும், அழகழகென்று விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை வாங்குவதும் மிகக்கொடிய வழக்கமே. இவ்வித வழக்கத்தால் பொருள் வருவாய் குறைந்தபோது தாங்கள் பட்டினியிருப்பதுடன், தங்களை நம்பியிருக்கும் குழந்தை குட்டிகளையும் பட்டினி போடும்படிநேரும். தங்கள் அந்தஸ்துக்கு மேற்பட்ட வஸ்துக்களைத் தாங்கள்வாங்கும்போது கண்டவர்களெல்லாம் அவ்வஸ்துக்களைப்பார்த்து இவன்குடிக்கிறதுகூழ் கொப்பளிக்கிறது பன்னீரா? என்று பரிகாசஞ்செய்ய இடமுண்டாகும். தங்கள் தங்கள் தரத்திற்குத் தக்க உடைகளை யுடுத்தவேண்டுமேயன்றி, விசேஷ தரமான உடைகளை யுடுத்தலாகாது. அவ்வாறின்றித் தங்கள் தரத்திற்கு மேற்பட்ட பட்டுப் பட்டாவளி சீதாம்பரம் மகமல் என்னும் இவைகளை வாங்குவதற்காகப் பணத்தைச் செலவிட்டுவரின், ஜீவாதாரமாகிய அன்னத்திற்கே அபாயமுண்டாகும். இதனாலன்றோ, "உயர்ந்தஉடுப்பு அயர்ந்த அடுப்பு" என்னும் பழமொழி வழங்குகின்றது. இவ்வித விலையுயர்ந்த உடைகள் சுகவிர்த்தி புரியத்தக்கதா? இல்லையே! அப்படிக்கிருந்தும் கண்களுக்கு அழகாயிருப்பதென்பதுமாத்திரத்தினாலேயே அநேகர் அவைகளில் விருப்பம்வைத்து வீண்செலவு புரிவதால், பிதிரார்ஜிதமும் சுயார்ஜிதமும் செலவழிந்து வறுமையுற்று, தாம் உயர்குலத்தாரேனும், "இவனெம்மாத்திரம் வாவாசெலவா?" என்று அவமதித்திருந்த, வெறுதாழ்ந்த அந்தஸ்துள்ளவனிடத்திற்போய், அவன் சிக்கனத்தாலும் பிரயாசத்தாலும் சேர்த்து வைத்திருக்கிற திரவியத்தைக் கடன்கொடுக்கும்படி, தன்னைப்பணிந்தானைத் தான் பணிவது போலக் கெஞ்சிக் கடனுக்கு நிற்கநேரிடுகிறது. "தான்தேடாப்பொன்னுக்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை" என்பதுபோலச் சுயமாய்க்கஷ்டப்படா

மல் தன் முன்னோர் தேடிவைத்துப்போன பிதிரார்ஜிதத்தைச் செலவழித்துக்கொண்டு, இந்தச் சூரியன் இப்படியே பிரகாசிக்கும் என நினைத்து, நமக்கிருக்கும் அகண்டைஸ்வரியத்தில் கொஞ்சம் செலவழிந்தாலென்னவென்று, பிரயோசனமற்ற விஷயத்தில் வீண்செலவு செய்வார்கள். அவர்கள், "குந்தித்தின்றால் குன்றும்மாளும்" என்றும், "சலத்தின் அருமை கிணற்றுவீழ்வில்" என்றும், "நிழலருமை வெய்யலில்; செல்வத்தினருமை வறுமையில்." என்றும், "கடன்பட்டார் துயர்க்குடன்பட்டார்" என்றும் வழங்கும் பழமொழிகளைச் சற்றுங்கவனித்திரார் போலும். கையிற்பொருள்கிட்டாவழி கடன்வாங்கநேரும். அவ்வாறு கடன்கேட்கையிற்றான் பணத்தினருமை விளங்கும். கடனோ டென்றால் வாங்குகையிற் கொண்டாட்டம் கொடுக்கையில் திண்டாட்டம். இக்கடனால்நேரும் துயரங்களை, இதன்முற்பட்டெழுதியுள்ள "கடன்" என்னும் அதிகாரத்திற் கூறினோம். ஆகையால் இவ்விதக் கடன் நேராதவழி பார்க்கவேண்டும். வீம்புக்கு விருதுகட்டாமல், கடன் வாங்க எண்ணும்போதே அதைத்தீர்க்கவேண்டிய வழிவகைகளைச் செவ்வனே ஆலோசித்துத் தீர்மானிக்கவேண்டும். பெருமைக்குப் பாடுபடப்புகுந்தால் அதற்கோரளவில்லை. உதாரணமாக, பெருமையின்பொருட்டால் ஓர் விநோதமான சாமானைச் சம்பாதிக்க எண்ணங்கொண்டு, அதைச்சம்பாதித்துவந்தபோதிலும், அந்தச்சாமான் தனியே சிறப்படையாது, அதற்குத்தக்க உபகரணமாகிய சாமான்கள் பல சம்பாதிக்கவேண்டும், அவ்வளவும் சம்பாதிக்கினும் அவைகளை வைக்கத் தகுதியான இடம்வேண்டும், இடம் அமையினும் அவைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாமும் [illegible]வராலும் மதிக்கும்படியான ஆடம்பரத்துடனிருக்கவேண்டும். இவ்வளவும் சரிப்பட்டபோதிலும், வந்து பார்ப்பவர்களில் இவ்வித விநோதத்தை எக்காலமும் பார்க்காத பலரும், "சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது. அதிவிநோதம்! இதைப்போல் எங்குமில்லை, இவ்வளவு விநோத சாமான்களைச் சேகரித்த இவன்தான் பிரபு" என்று சொல்லும்போதெல்லாம்நமக்கு மனச்சந்துஷ்டி யதிகப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும், அக்கூட்டத்தாருள் ஒருவனும், இதைப்போன்ற அநேககோடி விநோதங்களை அநேகவிடங்களிற் பார்த்தவனுமாகிய ஒருவன் இதைப்பார்த்து, "ஈதென்ன அதிசயம்! இதைப்போன்ற அநேககோடி விநோதங்களை ஒரே இடத்தில் அமைந்திருக்க, அநந்தம்விசை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அவ்விநோதங்களில் இது எம்மாத்திரம், சகஸ்திராம்சத்தில் ஓரம்சமுங்காணாது. அவ்வாறமைத்தவர்களல்லவோ பிரபுக்கள். அவர்

களுக்கிவ்வெவ்வளவு அஜகஜாந்திரமல்லவா?" என்று சொல்லக்கேட்டபோது, முன் அடைந்த அவ்வளவு மனச்சந்துஷ்டியும் அடங்கி, நாணமும் மேலிடும். இவ்வளவுக்கெல்லாம் காரணமாய் முதலிற்றோன்றிய பெருமையடையவேண்டுமென்றெண்ணிய எண்ணத்தைவிட்டொழித்திருந்தால் ஒருபிரயாசமுமில்லை, திரவிய நஷ்டமுமில்லையல்லவா? அல்லவென்று அப்படித்தான் பெருமைபெற்றோமேனும், அதனால் சுகவிர்த்தி நோய்நிவாரணை யோக்கியதாதிகம் என்னும் பிரயோசனங்கள் ஏதேனுமுண்டா? இல்லை! இல்லை! இவையனைத்தையுமுணர்ந்தன்றோ,—

"உண்ணுநின்றனையுணமனோர்பெரியனென்றுணருமாசெயவுண்பான்
மண்ணுமீசனைபந்தம்விடவிப்பவன்மற்றையரறிந்தென்னை
மன்னவன்றிருப்பொன்னடிகரியதாயருந்தவஞ்செய்நெஞ்சே
பின்னைமுன்னவனுகைநித்திறைஞ்சுமாபெருமைசெய்குவனோரே." எனப்

பெரியோர் கூறினர். இவற்றைக் கவனியாது, செல்வரைப்பார்த்து ஏழைகள் வீண்செலவுசெய்யக் கருதுவது, புலியைப்பார்த்துப்பூனை சூடிக்கொள்வதுபோலிருக்கின்றது. இவ்விதம் பெருமை பாராட்டுவோர், காலைப்போஜனம் சம்பிரமமாயுண்டபோதிலும், மத்தியானபோஜனத்திற்குள் தரித்திரத்தையடைந்து, இராப்போஜனத்திற்குள் சீச்சீ என்று கடன்காரர் முதலியவர்களால் நிந்திக்கப் படுவார்கள். ஆகையால், பொருளீட்டல் என்னும் அதிகாரத்திற்கூறிய, "திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு." என்றும், "பொருடனைப்போற்றிவாழ்." என்னும் இரண்டு நீதிவாக்கியங்களையுங் கடைப்பிடித்து, தங்கள் தங்களாற் கூடிய பிரயாசையுடன் பொருள் சேகரித்து வீண்செலவின்றி ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி யநுபவிக்கவேண்டும். இதுகாறும் நாமெடுத்துக்கூறிய விஷயங்களனைத்தும்பெருத்ததொகைகளைப் பூதத்தைப்போல் காத்துவைத்துக்கொண்டு ஒருகாசுக்கூட தருமத்திற்கீயாமலும் தாங்களும் பிரயோசனமடையாமலும் சுற்றத்தார்களுக்கும் கொடாமலும் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் காவற்காரனைப்போல் காத்துவைத்திருந்து கடைசியாய் மரணமடையும்போது காத்திருந்த பொருளை வைசேதமாய்விட்டுக் கண்ணைக் கெட்டியாய் மூடிக்கொண்டு கரைசேர்ந்து, குடும்பத்திற் கலகத்தை விளைத்துக் கோர்ட்டு லாயர் பாரிஸ்டர் முதலியோர் கொள்ளை கொள்ளும்படியாய்ச் செய்துவிட்டுப்போகும் பாமலோபிகளுக்காகவன்று. பின்னை யாருக்கென்றால், நடுவுநிலைமையாயிருந்து பணஞ்சேகரிக்க விரும்பும் புருஷர்களுக்கே. மேற்கூறிய விஷயங்களெல்லாம் நம்முடைய

யூகத்தாலும் பகுத்தறிவாலும் செய்யக்கூடியவைகளே யாதலால், நம்முடைய பிரயாசை செட்டு முன்ஜாக்கிரதை முதலிய நற்குணங்களால், நாம் சுகமடையும்படி முயற்சிக்கும்போது, சதா கடவுளை நமது இருதயத்திற் சிந்தித்து, நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள நமது சுற்றத்தார் மற்றுமுள்ள ஏழைகளிடத்திற் காருணியமுடையவர்களாய் அன்புபாராட்டி, நம்மாலியன்றவளவில் நாம் சம்பாதித்த பொருளினால் அவர்களுக்குதவிபுரிந்து வரவேண்டும். மேற்சொன்ன பிரமாணங்களைச் செவ்வனே கவனித்தொழுகிவந்தாற் செல்வவான்களாவதற் கியாதொரு சந்தேகமுமில்லை. ஆயின் விவேகிகள்,—

"எப்பொருள்யார்யார்வாய்க்கேட்பினுமப்பொருள்
மெய்ப்பொருள்காண்பதறிவு" (   ) குறளின்படி, சொல்லியவனைத்தையுங் கவனித்துச் சுகமடைவார்கள். அவிவேகிகளோ என்ன சொன்னபோதிலும் கவனியார்கள். அதற்குநா மென்செய்வது! ஆயினும், "பட்டறிகெட்டறி பத்தெட்டிறுத்தறி" என்ற பழமொழிப்படி, அத்தகையோர் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்தா லறிவார்கள்.

பரோபகாரம்.

பரோபகாரம் என்பதற்கு அன்னியர்க்குச்செய்யும் உதவி எனப் பொருளாம். தன்னைத்தவிர மற்றுள்ளவர்க ளெவர்களுக்கேனும் புரிவனைத்தும் அதில் அடங்குவதால், குடும்பசம்ரக்ஷணைக்கும் சுற்றத்தினரை யாதரித்தலுக்குங்கூடப் பரோபகாரமென்றே கூறத்தகும். ஆயின் குடும்பசம்ரக்ஷணையும் பந்துஜனபோஷணையும் அத்தியாவசியகமாய், ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ளவேண்டிய கடமையாய்முடிந்தமையின், இவ்விடத்திற் பரோபகாரம் என்று கூறவந்தது அவைகள் நீங்க, மற்றுள்ள அன்னியர்களுக் குபகரிப்பதையே. வாஸ்தவத்தில் நோக்குமிடத்து, தம்மோடிணங்கிய நேசர்கட்கும் உறவினர்க்கும் குடும்பத்தார்க்கும் உபகரிப்பது பரோபகாரமாகவே யாகாது. மேற்கூறிய பற்றில் ஒன்றேனுமில்லாதவர்களாய் அன்னியர்களாயுள்ளவர்கட்குப் புரிவதொன்றை மாத்திரமே பரோபகாரமென்று பெரியோர் அங்கீகரித்தனர். இவ்வுபகாரத்தையே தானமென்றும் தருமமென்றும் இரண்டாகப்பிரித்தனர். அவற்றுள் தானமென்பது பிரமஹத்தி முதலிய பஞ்சமகாபாதகங்களை யொழித்த வேதியர்க்கும் தவமுதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கும் சம்மானமென்ற பொருளுதவல். தருமமென்பது பொருள்தேடி யுண்ணுதற்குச் சக்தியில்லாத குருடர் முடவர் வியா

தியாளர் விருத்தர் பாலர் அநாதைச்சிசுக்கள் முதலாயுள்ளோர்க்கு அன்னவஸ்திரமீதல், வறியவர்க்கன்னமிடல், சத்திரங்கட்டல், குளம் வெட்டல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல், வழிப்போக்கர்க்கு நிழல்தரும்பொருட்டுச் சோலைகளமைத்தல், தருமவைத்தியசாலை நியமித்தல், கல்விச்சாலை ஏற்படுத்தல், அக்கல்விச்சாலையில் கல்வி கற்கும் ஏழைப்பிள்ளைகட்குப் பொருள்வாங்காது வித்தை கற்பித்தல், அநாதைப்பிள்ளைகட்கு அன்னவஸ்திரமீந்து கல்விபயிற்றுவித்தல் முதலியனவாம். தானத்தை ஒழுக்கமற்றவர்கட்குச் செய்தலும், தருமத்தை வறியவரல்லார்க்குச் செய்தலும் பயன்றராது. இதனாலன்றோ,—

"செய்தக்கவல்லசெயக்கெடுஞ்செய்தக்க
செய்யாமையானுங்கெடும்." என்றும்,

"நன்றாற்றலுள்ளுந்தவறுண்டவரவர்
பண்பறிந்தாற்றாக்கடை." என்றும் நீதிநூல்கள் கூறுகின்றன. சர்வலோகசரண்யராகிய கடவுள் சதாகாலமும் ஆன்மாக்களுக்கு உபகரிப்பதையே தமது நித்தியமாகக்கொண்டிருத்தலின், உலகத்துள்ள மனிதர்களாகிய நாம் அவருடைய கட்டளைக்குக்கீழ்ப்படிந்து நம்மொத்த சிருஷ்டிகளிடத்தில் அன்பு ஆதாவாயிருந்தால் கடவுள் அதிகமாய் நம்மீது அன்புவைத்து பரலோகத்தில் பலபாக்கியங்களை யடையச்செய்வதன்றியும், இகலோகத்திலும் நம்முடைய மனதைக் களிக்கச்செய்கின்றார். எப்படியெனில், உபகாரம் பெறுவோரடையு மின்பம் பெரிதாயினும் அவ்வுபகாரம் புரிவோரடையு மின்பம் அதனினும் எண்மடங் கதிகமென்றே எண்ணவேண்டும். ஒருவன் பசியினாற்களைத்து முகம்வாடி நாவுலர்ந்து மெய்தளர்ந்து நடைதள்ளாடி வாய்குழறி தொனிகுறைந்து படுகின்ற வேதனையைப்பார்க்கின்ற நமது கண்கள் கூசுதலடைந்து, உடனே இரக்கந்தோன்றி, அவன் பசியார அமுதளித்து அவன்களையைத் தீர்த்தவுடன் அவனுக்குண்டாகும் முகமலர்ச்சியையும் சரீரகாந்தியையும் மனக்களிப்பையும் வார்த்தைத்தெளிவையும் தொனிவிசேஷத்தையுங்கண்ட நமக்கு எவ்வளவு இன்பமுண்டாகுமென்பதை, இதை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவருங் கவனிக்கின் தெள்ளிதிற்புலப்பட்டுப் பசிதீர்ந்தவன் இன்பத்திலும் பல்லாயிரமடங்கு அதிக இன்பம் பசிதீர்த்தோன் அடைவது வாஸ்தவமென்றுவிளங்கும். இதனாலன்றோ,—

"மண்டிணியால்வருந்துமிடவுழுங்கைப்பக்
கண்டுகேளுழுமேசன்" என்றும்,

"இன்னாதிரக்கப்படுதலிறந்தவ
ரின்முகங்காணுமளவு" என்றும்,

"ஈத்துவக்குமின்பமறியார்கொல்லுடைமை
வைத்திழக்கும்வன்கணவர்" என்றும் பெரியோர்கூறி னர். அன்றியும் இவ்வுலகில் எவ்வாறு உபகாரபுருஷனென்று பல ராலும் புகழப்படுகின்றோமோ? அவ்வாறே அவ்வுலகத்தும் கடவு ளால் அங்கிகரிக்கப்படுவோம். இதுபற்றியே, "ஜனவாக்கியம் கர்த்த வ்யம்" என்றும், "இங்கற்றபடியங்குமெனவறியுநல்லறிஞ ரெக்காலமும்முத வுவார்" என்றும் மேலோர் கூறுவர். நம்மாற் கூடுமானகாலங்களில், நம்மிடத்துவந்து யாசிப்போர்க்கு இல்லையென்று கூறல் மிக ஈனத் துவமாகும். இல்லையென்றிரப்பவன் ஈனனென்றறிந்த நாம் உடைய வர்களாயிருக்குங்காலத்தும், அவன் வார்த்தையையே உபயோகித் தால், இல்லாமைபாற்கூறும் அவனினும் நாம் ஈனரென்பதற்குக் கேட்பானேன். இக்கருத்தையமைத்தே,—

"இரப்பவன்புவிமீதிலீனனவனுக்கில்லையென்னுமவனவனிலீனன்" என்றும்,

"இலனென்னுமெவ்வமுரையாமையீதல்
குலமுடையான்கண்ணேயுள" என்றும் நீதிநூல்களில் விதித்திருக்கின்றன. இவ்வாறுசெய்யும் உபகாரமும் இனியசொல்லு டனும் உபசாரணையுடனும் செய்தலே தக்கதாம். அப்படிக்கின்றி மனவெறுப்புடனும் கடுகடுத்தவார்த்தைகளுடனும் புரிவது எவ்வ ளவும் பயன்படாது. ஏனென்றால், ஒருவன் பசியாய் வந்தபோது இன்சொற்கூறி முகமலர்ச்சியுடன் கூழ்வார்க்கினும் அவன்மனவ ருத்தமின்றி யுண்பதால் அது அவனுக்கு அமுதத்தை யுண்டது போன் றின்பந்தரும். இதற்குமாறாகக் கடுத்தமுகத்துடன் உதாசின வார்த்தைகளாற் சம்பாஷித்து, அறுசுவையோடு கூடிய அமுதத் தைப் படைத்தபோதினும், அவ்வமுதம் படைத்தோன்பேசிய வன் சொற்கள் அவன் மனதை வருத்திக்கொண்டிருப்பதால் இவ்வார்த் தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு பசியைத்தணித்துக் கொள்வதைவிடக் கடும்பசியோடிருத்தல் சர்வோத்தமமெனத்தோன்றலில், அவ்வுணவி னிடத்தில் அவனுக்கு ரவலேசமும் இன்பமுண்டாகாது. இதனை வி ளக்கத்தானே,—

"உபசரித்தன்புடன்பரிமாறிடாதசோறுண்டவர்க்கன்னமாமோ" என்றும்

"ஒப்புடன்முகமலர்ந்தேயுபசரித்தினிமைகூறி
யுப்பிலாக்கூழிட்டாலுமுண்பதேயமுதமாகு

முப்பழமொடுபாலன்னம்முகங்கடுத்திடுவாராயின்
கப்பியபசிக்சத்திற்கடும்பசிநல்லதாமே" என்றும் முதறிஞர் மொழிந்தனர். பொருளுதவிமாத்திரம்முதலிற்கூறியபடி தக்கவர்க்கே யுபகரிக்கவேண்டும். தகாதவர்க்குபகரிக்கின் அதனது பிரயோசனம் நாமடையாமற்போவதுடன், அப்பொருளால் அத்தீயோன் புரியும் தீவினையும் நம்மையடைதற் கேதுவாகும். எவ்வாறெனில், கட்குடிய னொருவனுக்கு நாம் பொருளுபகரித்தால், அப்பொருளைக்கொண்டு அவன் குடித்து வெறிகொண்டு, அவ்வெறிமேலீட்டால் தான் புரிவ தின்னதென்றுணராதவனாய்க் கொலைமுதலிய பாதகங்களைப்புரியின், அப் பாதகத்திற்கு முதற்காரணம் பொருள்கொடுத்த நாமாகவும், துணை க்காரணம் பொருளாகவும், கட்குடியன் நிமித்தகாரணமாகவும் முடி வதனைக்கூர்ந்து யோசிக்கின் விளங்கும். இதனை யுணர்த்தவேண்டிய ன்றோ,—

"தக்கார்க்கேயீவர்தகார்க்களிப்பாரில்லென்று
மிக்கார்க்குதவார்விழுமியோ-ரெக்காலு
நெல்லுக்கிறைப்பதேநீரன்றிக்காட்டுமுளி
புல்லுக்கிறைப்பரோபோய்" என ஆன்றோர் அருளினர். இவ்வித பரோபகாரத்தை மனம் வாக்கு காயம் என்னும் முக்கரண ங்களாலும் புரியக்கூடும். அவற்றுள், மனத்தாற்புரியும் உபகாரமா வது நல்ல சிந்தனையுடன் சதா பிறருடைய க்ஷேமத்தைக் கோரியி ருத்தல். இது மனத்தூயராகிய மகிமைவாய்ந்த பெரியோர்க்கேயுரி யது. வாக்கினாலும் காயத்தினாலும் புரிவது யாவர்க்கும் கூடுமானவை, இவ்விரண்டுபகாரமும் செல்வர் வறியர் என்னும் இருதிறத்தினரும் எக்காலத்திலும் புரியத்தக்கனவே. இவற்றுள்ளும் சரீரதிடமற்றவர்க் குக்காயத்தாற்புரியும் உபகாரம் ஒவ்வோர் சமயங்களில் ஏலாவிடினும் வாக்காற்புரியும் உபகாரத்திற்கு எக்காலத்தும் எவ்விதத்தும் எத்திற த்தினர்க்கும் தடை நேரவேநேராது. உலோபகுணமொன்றால் மாத் திரமே இவ்வித உபகாரங்கட்குத் தடைநேரும். இதனை,—

"கட்டுரையிற்றமக்குத்துணைபோதே
யிட்டிசைகொண்டறனெய்தமுயன்றே
நட்டதுவெம்பகையாவதுலோபம்
விட்டிடவென்றுவிலக்கினர்நாமே" என்னும் செய்யுளாலறிக. இவ்வுலோபகுணமுடைய செல்வரைப்பார்க்கினும் வறியவரே கவலை யற்றவர் எவ்வாறெனில், உலோபகுணச் செல்வர்கட்குப் பொருள் செலவழிகின்றதேயென்றும், பொருள் சேகரிக்கவேண்டுமே யென்

லும், புதைத்துவைக்க நிலந்தோண்ட வேண்டுமேயென்றும், தங்கள் கைகள் வருந்தும்படிப்பூட்டிக் காவலிருக்கவேண்டுமேயென்றும் கவலைகள் சதாவிருத்தலையும், இத்தகைய கவலைகளில் ஒன்றேனும் வறியவர்க்கில்லாமையையுங்கூர்ந்து யோசிக்கவிளங்கும். இதுகுறித்தே,

"வழங்காதசெல்வரினத்துவர்ந்தாருய்ந்தா
ரிழந்தாரெனப்படுதலுய்ந்தா - ருழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார்கல்லுதலுய்ந்தார்தங்கைந்நோவ
யாப்புய்ந்தாருய்ந்தபல." என அறிஞரறைந்தனர். மனமொழி மெய்களாற்புரியும் இவ்வித உபகாரத்தைப் பிரதியுபகாரம் தனியுபகாரம் பொதுவுபகாரம் என மூன்றாகக்கூறப்படும். இம்மூன்றும் முறையே சாமானியம் விசேடம் மகாவிசேடம் என ஒன்றுக்கொன்றதிகமாகும். ஒருவர் நமக்குச்செய்த உபகாரத்திற்குப் பதிலாகச்செய்வது பிரதியுபகாரம், இவ்வுபகாரம் நன்றியறிதலுடைய ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாக் கடமையாயிருத்தலின் இதனைச்சாமானிய வகுப்பிலும், எக்காலத்திலும் ஓர்வார்த்தையுமாடாத அன்னியனாயினும் அவனுடைய துயரத்தைக்கண்டு சகியாதுபகரிப்பது தனியுபகாரம், இவ்வுபகாரம் கைம்மாறு கருதாது புரிவதாதலின் இதனை விசேடவகுப்பிலும், உலகத்துள்ள பலர்க்கும் பொதுவாகக் கவலைநீக்கி யாதரிக்கப்புரிவது பொதுவுபகாரம், இவ்வுபகாரம் ஒருவர்க்கு மாத்திரமேயல்லாது பலஜனோபாதை நிவாரணமாகக் கைம்மாறுகருதாக்கருணையாற்புரிவதாகலின் இதனை மகாவிசேட வகுப்பிலும் சேர்த்தனர். ஆயின், பிரதியுபகாரம் சிறந்ததன்றோவெனின், தமக்கு ஒருவர்புரிந்த உபகாரத்தைமறந்து, அவர்களுக்கே அபகாரம்புரிவதினும் நன்றிமறவாது பிரதியுபகாரம் புரிவது பல்லாயிரமடங்கு அதிகமென்பதற்கையமென்னை? தனியுபகாரம்பொதுவுபகாரத்தைநோக்க இதுசாமானியமென்பதறிக. இதனாலன்றோ திருவள்ளுவரும்,—

"வறியார்க்கொன்றீவதே யீகைமற்றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து" எனச் சாமானியமாகக் கூறினர். இவ்வித உபகாரங்கள் புரிகின்ற காலபேதத்தால், தாளாண்மை - வள்ளன்மை - காற்கூலி, என மூவகுப்பினதாய் உத்தமம் மத்திமம் அதமம் எனப் பெயர்பெறும். பிறவிச்செல்வராயிருந்து தீவினைவயத்தாற் செல்வமிழந்து வறியராய்ப் பலரிடத்துந் தங்குறைகூறச் சகியாராய் மானத்தை மேற்கொண்டு குடும்பபோஷணைக்காக வருந்துகின்றோர்க்குக் குறிப்பறிந்துபகரித்தல் தாளாண்

மை. இது சற்குண சம்பன்ன தனவந்தர்களுக்கே உரியதாதலின் உத்தமமென்றும், தம்மிடம்வந்து குறைகூறிக் கேட்டவுடன் உபகரிப்பது வள்ளன்மை, இது நாளைக்குவா பின்னைக்குவா என்னுமதும் இல்லையென்னுமதும் உடனே புரிவதாதலின் மத்திமமென்றும், தேடிவந்து குறையினைத்தமது முறையிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டும் நிலைக்கெடுமளவுந் திரியச்செய்து உபகரிப்பது காற்கூலி. இது அவ்விரவலன் இப்பொருளாளியின் சேவகனைப்போலவே இவன் சொன்ன தவணைகளுக்கெல்லாம் வந்து திரிந்ததால், அவன் திரிந்ததற்குக் கூலியேயல்லது உபகாரமல்லாமையின் அதமமென்றும் வகுத்தனர். இதனை,—

"தண்டாமல்வது தாளாண்மைதண்டி
யடுத்தக்காலீவது வண்மை - யடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றுவீவது காற்கூலிபின்சென்று
மீயாமெச்சம்போலாகும்" என்ற ஔவையார் அருள்வாக்கானுமறிக. இவ்வாறு பலகாலந் திரியச்செய்து காற்கூலியாகக் கொடுப்பதைப்பார்க்கினும், தன்னை வந்துகேட்ட அன்றைக்கே தன்னாலியலாததாகுமாயின் இல்லையென்று கூறிவிடுதல் சாலவுத்தமம். பலதினங்களாய்த் திரியச்செய்வதால், அத்தினங்கட்கெல்லாம் பசிநோய் தணிக்கப் பலவிடத்தும் கடன் வாங்கியும், அவ்வவ்விடத்திலும் இன்றைக்குக் கொடுக்கின்றேன் அவர்கள் கொடுத்தவுடன் கொடுக்கின்றேனென்று தவணைசொல்லிக்கொண்டும் வந்து, கடைசியாக அவன் திரிந்தநாட்களிற் புசித்த சோற்றுக்கடனுக்கும் போதாத தொகைகொடுத்தால், அவ்விரவலன் மனம் எவ்வளவு வருந்துமென்பதைக் கவனமாய் யூகித்துப்பார்த்தால் மறுபடி வாவென்று கூறவாயெழுமா? இதனை,—

"இசையாவொருபொருளில்லென்றல்யார்க்கும்
வசையன்று வையத்தியற்கை" எனவும்,

"காத்தோறுமென்றுங்கடைப்பொங்கினேவென்று
[illegible] - [illegible]
[illegible]
[illegible]" எனவும் வரும் நீதிநூல்களாற்றெளிக.

இவ்வித உபகாரங்களைத் தாம் பெற்றிருக்கும் செல்வத்திற்கு அளவாகச் சுருக்கமாகவும் பெருக்கமாகவும் செய்தல் வேண்டும்.

செல்வப்பெருக்கமுடையோர்க் குபகாரச்சுருக்கமும் செல்வச்சுருக்க முடையோர்க் குபகாரப்பெருக்கமு மிருக்கவியலாது. இதனை யுணராது அதிசொற்பவருமானமுடையோர் மிக விசேஷவுபகாரம் புரியத்தொடங்கின் கடன்காரர் பலராலும் இகழ்ச்சியடைந்து வறியவராவர். அவ்வாறே விசேஷவருவாயுடையோர் உபகாரச்சுருக்கமும் உபகாரசாஸ்திரமுமுடையராயின், அவர்களும் பலராலும் உலோபகுணமுடையோரென்றும் பரோபகார மற்றவர்களென்றும் பழிக்கப்பட்டு வறியவரைப்போன்றே செல்வத்தின் பயனையடையாரென்பது தேற்றம். இதனை,—

"பெருக்கமொடுசுருக்கம்பெற்றபொருட்கேற்ப
விருப்பமொடுகொடுப்பர்மேலோர் - சுருக்க
மலையளவுநின்றமுனிவோர்தெரியின்
கலையளவினின்றகதிர்." என்பதனாலறிக. ஆதலால் இவையனைத்தையும் நன்காலோசித்துத் தத்தமதியன்றவரையிற் பரோபகாரம் செய்துவருதலே மானுஷீகத்துவம். ஆயின் இவ்வாறு பரோபகாரம் புரிவோர் பெருஞ்செல்வராயினும் கொடுத்தழிந்து வறியவராய்விடுவார்களேயென்னின், அவ்வண்ணம் பரோபகாரத்திற் போக்கிய பொருளைத்தும் தமக்கு கிடைக்கவில்லையென்றும், அங்ஙனமின்றிப் புதைத்துவைத்த பொருளைத்தும் அழிக்கவில்லையென்றும் மதிநுட்பமுடைய அதனால் சேர்ந்த வறுமை வறுமையாகாது. அவர் புத்திரபௌத்திரர்களும் தமது முதாதையர் பரோபகாரத்தால் வறுமையடைந்தார்களென்பதைக் கனவிலுங் கருதாது, அப்பரோபகாரிகளின் பரம்பரையினரென்பதை யாவரும் மதிக்கத்தக்கவண்ணம் தம்மாலியன்ற பரோபகாரத்தைப் புரிந்துவருவது நலம். இதனை,—

"எந்தைநல்கூர்ந்தா னிரப்பார்க்கீந்தென்றவன்
மைந்தர்தம்மீகை மறுப்பரோ - பைந்தொடி
நின்றுபயனுதவி நின்றவரம்பையின்றீக்
கன்றுமுதவுங் கனி" என்னும் வெண்பாவானறிக. பரோபகாரமற்றவர்களது திரண்ட திரவியத்தின் பயனை, அவர்களுடையது, அப்பொருளை யுபயோகிப்போர் அடைவாரென்பதை, அவர்கள் தேடித்தொகுத்துப் புதைத்து வைத்த கடனிலை, ஆங்கு கள்ளர் வந்து கொண்டுபோய் மறைத்துப் பொருளாக்கி, நம்மது வென்றுக் கருதிக்கொள் என்று உபயோகிப்பர் பயனை யடைகின்ற அநுபவத்தாலறியலாம். ஆதலால் பொருளுடையவர்கள் உலோபகுணத்தை யொழித்து, உபகாரம் புரிதலே ... [illegible]

புரிந்துவந்தால் இகலோகப்புகழும் பரலோகவின்பமும் அடைவார்கள். இதனை,—

" பிறர்க்குதவிசெய்யார் பெருஞ்செல்வம்வேறு
பிறர்க்குதவியாக்குபவர் பெறும் - பிறர்க்குதவி
செய்யார்க்குங்கடவுள் சென்றுபயன்றருக்கு
பெய்யாக்கொடுக்கும் பிறர்க்கு" என்பதனாலறிக. உபகாரகுணமுள்ள தயாளசிந்தையுள்ள பரோபகாரிகள் தங்களிடம் பணமிக்குறைவிருக்கினும் அதற்காக யோசனையுஞ் சிந்தியாது, பிறர்க்கு நேர்க்குள்ள கொடுந்துயரங்களிற் சிறிதேனும் தம்மால் நிவாரணிக்கக்கூடுமாயின், அம்முயற்சியிலேயே சதா காலங்கழிப்பார்கள். இத்தகையோரே உலகத்துள்ள இருளைப் போக்குவதேயன்றித் தனக்குள்ள களங்கங்களைப் போக்கக் கலையுறுத பூர்ணசந்திரனுக்கொப்பாவர். இவர்களது புகழும் அச்சந்திரனது சந்திரிகை உலகெங்கும் பரவுதல்போன்று யாவர்க்கும் பிரசித்தமாகும். அவ்வாறே எங்கும் நிறைந்த பரிபூரணருக்கும் இனியவராகும். இதனை,—

" தங்குறைதீர்வுள்ளார் தளர்ந்துபிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறைதீர்க்கிற்பார் விழுமியோர் - திங்கள்
கறையிருளைநீக்கக் கருதாதுலகி
னிறையிருணீக்குமே நின்று" என்பதனாலறிக. இரக்கமிகுந்தவுடையோர் பரோபகாரசிந்தையால், தமது சரீரத்திற் படும்பாடுகளைத் தாக்குமின்றும் சிரம்பழுதிய அறிவினாலே நோக்கின்றதாமே பின்னும் தமிக்குந் தம்பீடு வேற்றுக்கொள்வதுபோலவே, பிறர்க்கு நேருந் துக்கத்தைத் தமதே யென்றேற்றுத், அதனைத் தீர்ப்பதற்காக முயலுவார்கள். இவ்விதச் சற்குணம் சாமானியர்களுக்கு வாய்ப்பதரிது. இக்கண் மதிநுட்பமும் அறிவுமுடையவர்களுள்ளார்க்கே ஒவ்வொருவர்க்கு மத்தியில் அபூர்வமாய் வாய்க்கத்தக்கது. இக்குணமுடையோரேசுகமுற்றுக்கிருக்கும்... காணப்பெறும். அவர்களே பரோபகாரசிந்தையை ஒன்றொன்று மதிப்பர். இதனை,—

" பொறிநூற்காக்கும் பிறர்துயரத்தாற்றிலே
வீரமொடுகாக்க விரைகுவார் - தெரிதல்
மெய்ச்செல்றுதக்கும் வியன்கோவடிதன்மேல்
வைசென்றுதாக்கும் வடிது" என்பதனாலறிக. இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த விஷயங்களனைத்தையும் ஞாபகத்தில் வைத்துப் பரோபகாரசிந்தை படைத்த ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களாலியன்றவரையிற்

பரோபகாரம்புரிய நிச்சயித்து, தங்கள் சரீர நிலையாமையை சிந்தித்து, வெள்ளம் வருவதற்குமுன் அணைபோட்டுவையாதவர்கள் அவ்வெள்ளம் பிரவாகித்து வரும்போது யாதுசெய்யக்கூடும்? என்றெண்ணி, தங்களுக்கவ்வெண்ணம் உதித்தபோதே தொடங்கிப் புரிதல்வேண்டும். அவ்வாறின்றி செய்வோம் செய்வோமென்று நாள் கழித்துவந்தால் அவ்வெண்ணம் அவமாவதுடன் புகழுமின்றிப் பழியுஞ்சேரும். இதனை,—

"கொள்ளுதற்கென்றுகூற்றங் கொல்லான்றுறுதுகள்று
ள்ளங்கனிந்தறஞ்செய் துய்கவே - வெள்ளம்
வருவதற்குமுன்னே யணைபோலிளையார்
பெருகுதற்கண்ணென்செய்வார் பேசு" என்பதனாலறிக. இப்பரோபகாரமே பாக்கியமளிப்பதென்பதையும், இங்ஙு புரிந்தோர்க்கும் உபகாரம்புரிவதே உத்தமகுணமென்பதையும், அவ்வுபகாரம்புரிவோர்க்கியற்றும் அபகாரம் தமக்கே விளைக்குமென்பதையும் அடியில்வரும் கதையாற்காண்க.

சாலீக் என்னும் தருமவான்.

நெடுங்கடலகுழ்ந்த நிலவுலகத்திலுள்ள ஜெருசலமென்னும் பட்டணத்தில் குலம் குடி குணம் பணம் கல்வி என்பவற்றிற் சிறந்த சாலீக்கென்றொருவர், பூவுலகோர் புகழும்படி பூரணதயாபரனாகிய கடவுளை அனுதினமுந் துதித்து, அவரது வேதவாக்கியங்களை போற்றிவந்தார். அவ்வாக்கியங்களிற் றருமவிர்த்தியும் அதருமநிவிர்த்தியுங் கூறியிருத்தலின், அவ்விதி விலக்குகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி, அதருமச்செயல்களைக் களைந்து, தருமச் செயல்களையே சதாசெய்யநாடி, மனைவேற்றுமையகற்றி ஏழை யாசகர் முதலியவர்களுக்கே தமது அசையும்பொருள்கள் யாவற்றையும் தருமஞ்செய்தழித்தபின், அசையாப்பொருளாகிய வீடு மனை தோட்டம் காணி முதலியவற்றையும்விற்று, அப்பொருள்களையுந் தருமத்திற்கே செலவிட்டு, பிதிரார்ஜிதம் சுயார்ஜிதம் என்னும் இரண்டார்ஜிதங்களையுமிழந்து, வெறுக்கையை வெறுத்து வெறுங்கையராய், முன்னிருந்த மதிப்பிழந்தமையின் எக்காரணமுமொழிந்த துக்கத்தாளாய்த் துயரமென்னுங் கடலிலாழ்ந்து, கடவுளை நோக்கி, எனையாளிறையவரே! இதுவரையில் யான்புரிந்த தருமத்திற்கீடாக என்னைப் பரிசுத்தனாக்கிப் பரிபாலிக்கவேண்டும். அப்பால் உமது சித்தம் அடியேன் பாக்கியம்! என்றிருதயத்திற் றியானித்து, தன் கருத்திற்கிசைந்த காதலியை நோக்கி, "பெண்ணே! யனுதாரமாகிய மனைவியே! உன்னை யான்

விளையாடும் பருவத்தில் விவாகஞ்செய்து, அதுமுதல் இதுவரையில் அவனியோர் மதிக்கும்படி அருமையாய் வாழ்ந்தேன்; அளவிறந்த தருமங்களை அவாவுடன் புரிந்தேன்; இப்போது ஆஸ்திகளனைத்தும் நாஸ்தியாய், அஜிதைத்தாரால் அவமதிப்படைந்து அருந்துயரனுபவிக்கின்றேன்; இன்னும் கடவுள் எனக்கென்னசெய்ய விருக்கின்றாரோ? அதையாரறிவது? ஆயினும், செல்வத்திற்சிறந்து தருமசீலனாய்ப் பெருமிதத்துடன்வாழ்ந்த யான், இந்நகரத்திலேயே செல்வமிழந்து சிறுமையடைந்து உருவமாறி யுலாவச் சகியாமையால், வேறொந்த அன்னியதேசத்திற்காவது சென்று சிலகாலமிருந்துஆருயிர் பிழைக்கலாமென் றெண்ணுகின்றேனாதலால், அவ்வாறு யான்போய்த்திரும்புமளவும் நீ இப்பட்டணத்திலேயே, கடவுளை தியானித்து காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிரு" வென்று கூறினர். அதுகேட்ட அவர் மனைவி தன்காதலனைநோக்கி, "ஆ! என்பிராணநாதரே! நம்முடையசெல்வத்திற்கும் அழிவுவந்ததாமிருவரும் இவ்வாறுவார்த்தையாடவும் நேர்ந்ததா?என்று பெருமூச்சுவிட்டு மூர்ச்சையடைந்து, சற்று தெளிந்தபின் கணவனை மீண்டும்பார்த்து, "ஆ!எனதாருயிர்த்தலைவரே! அடியேன் உம்மைவிட்டுப்பிரிவது சரீரத்தை நிழல்விட்டுப்பிரிவதுபோலத்தான். அது எவ்விதத்தும் அசாத்தியமான காரியம், ஒருக்கால் சாத்தியமாயினும் அச்சாத்தியததால் விளையும்பயன் இன்னதென்பது நேரிருக்கத் தெரிந்தவிஷயந்தான். ஆனதுபற்றி அடியேனும் உம்முடனேகூட வருகின்றேன்" என்றனள். இவையனைத்தையுங்கேட்ட சாலீக்கென்பவர், மீண்டும் தன்பத்தினியைப்பார்த்து பாவையர் சிலாக்கியமே! பெண்கள் பரதேசசஞ்சாரஞ்செய்தலடாது. "அடாதுசெய்வர் படாதுபடுவர்." என்ற பழமொழிப்படி அவ்வாறு செய்யின் அநேகந்துயரமனுரும். உலகத்தாரனைவரும் நிந்திப்பார்கள். உலைவாயைமூடலாம் ஊர்வாயைமூடலாமா? இவைகளையெல்லாம் யோசித்து, சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளென்னும் அவனன்றியோரணுவுமசையாது, என்ற திடசித்தமுடையவளாய், அக்கடவுளையே சதாசிந்தித்துக்கொண்டிரு" என்று சொல்லி, உதாரணமாகப் பெரியோர் சரித்திரமொன்றுங் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

"பெண்ணே! முன்னொருகாலத்தில் நம்மினும் விசேட செல்வவந்தராய் உலகமெல்லாம் ஒருகுடைக்கீழரசாண்டுவந்த அலிபாத்துசாவானவர், தமது ஜேஷ்டகுமாரன்புரிந்த சேஷ்டைகளால், நாடு

மூழ்ந்து நகரிழந்து அரசிழந்து பரதேசசஞ்சாரஞ்செய்து, கல் ...... ன்னும் மன்னனுக்குத்தன் மனைவியையும்மக்களையும் பறிகொடுத்துத் தாமும் மிசார்நதியிலே முதலையின்வாய்க்கிரையாகி இறந்தபின், அவர் மண்டையோடானது அவ்வாற்றங்கரையி லுருண்டுகொண்டிருக்கையில் * ஈசா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவ்வழியே போவதைக்கண்டு, அம்மண்டையோடு வழிபாடுபுரிந்தது. அதையுணர்ந்த ஈசா அலைஹிஸ்ஸலாம் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, மண்டலமும் விண்டலமு மமைக்க வல்லபராகிய கடவுளை வாழ்த்தி, அம்மண்டையோட்டின் வரலாதியவென மனதிலறிந்து, உடனே கடவுளைவேண்டிப் பழையபடி மானிடசரீரத்துடன் விளங்கச்செய்து, அவரது மனைவி மக்களையும் வரவழைத்துப் பூர்வமாசாண்டதுபோலவே இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யும்படி பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்வித்தனர்." என்று கூறி, இது போலவே, உண்மைப்பொருளாகிய கடவுளானவர் என்னையும் உன்னையும் மறுபடியும் சேர்த்து வைக்கத்தக்க வல்லபமுடையவரென்பதற்குத் தடையில்லை; ஆதலால், நீ அக்கடவுளருளையே நம்பி மனச்சலிப்பின்றி என்மனமகிழ எனக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி நீ ஆரோக்கியமா யிருவென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட அவர் மனைவியின் முகம் இராகுகவ்விய பூரணசந்திரனைப்போலாகி, நெடுமூச்செறிந்து விசனத்துடன் வீட்டுக்குட்சென்று, தன்பர்த்தாவுக்குக் கையிற்கொடுத்தனுப்பத் தின்பண்டமொன்றுமில்லாமையால் மிகவருந்தி, அயல்வீட்டிற்குப்போய் அவர்களிடமிருந்த கோதுமைத் தவிட்டைக் கேட்டுவாங்கி, அதை இரண்டுரொட்டிகளாகச்சுட்டு, அதை அக்கணவன் கலையில் முடிந்து கையிற்கொடுத்துக் கடவுளைப்புகழ்ந்து விடைகொடுக்க, தருமவானாகிய சாலிக்கென்பவர்கடவுளைத்துதித்துஅதைப் பெற்றுக்கொண்டுப் பிரயாணமாய், சிலதூரம் நடந்துபோகையில், தமக்குநேர்ந்த தௌர்ப்பாக்கியத்தைப்பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்து, எல்லாம்வல்ல இறைவராகிய கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டே சில நாள்நடந்து போயினர்.

அப்போது அதிகவிசாலம்பொருந்திய வனமொன்று சமீபிக்கக் கண்டு நிர்மானுஷ்யமான இவ்வாரணியத்தில் துஷ்டமிருகங்கள் ஜின் பூதம் பசாசு இவைமுதலியன சஞ்சரிக்குமே, ஆதலால் இவ்வனத்தை அதிவிரைவிற் கடக்கவேண்டுமென்று வேகமாய் நடந்துபோகையில், ஒருநாள் சூரியகிரணவெப்பத்தால் கால்கள்வெந்து மூளையுருகி முகம்

* ஓர் தீர்க்கதரிசி.

வாடித் தாகமும் பசியுந்தாங்கமுடியாத வருத்தமுற்று சிலதூரஞ் சென்று, அவ்விடத்தில் நாகங்கள் பல[illegible]குடியிருக்கும்புற்றொன்றைக்கண்டு, இவ்வளவு அவதிப்படுவதைவிட இப்புற்றில் கையைவைத்துச் சர்ப்பவிஷத்தாலிறப்பதேநன்றென நிச்சயித்துக்கொண்டு, அப்புற்றில் கையைவிட்டுச்சிலநேரம் தாமதித்திருந்தனர். அதனைக்கண்ட புற்றிலிருந்த நாகமானது "மனிதர்களுக்கு நாம்மரணம்விளைக்கும் சத்துருவாயும், அவர்களும் நமக்கு மரணம் விளைக்கும் சத்துருக்களாயுமிருப்பது உலகப்பிரசித்தமாயிருக்க, இம்மனிதன் சற்றும் அஞ்சாதவனாய் நமதுபுற்றிற்கையைவைத்துக்கிடத்துடனிருக்கின்றானே! இவன் என்ன துர் எண்ணங்கொண் டிருக்கின்றனோ தெரியவில்லையே" என்று கவலையுற்று, தன்னிருவிழிகளினுந் தீப்பொறிபறக்கச் சினந்து, படத்தைவிரித்துக் கைமேலடிக்க, அவ்வடி சாலிக்கின் கையிற்பட்டதவன்னம் ஓர் தங்கக்காசுவந்து மறைந்ததை, நாகமானது கண்டு பிரமித்துச் சாலிக்கின் கரத்தை நோக்குகையில், அக்கரங்கள் தருமஞ்செய்தவைகளாயிருப்ப துணர்ந்து, "ஓ ஓ! இக்கரங்களுடைய இவனுக்கு நாம் தீங்குபுரியிற் கடவுளாக்கினைக்குள்ளாவோம்" என்று பயந்து, தன்வாயிலிருந்த மாணிக்கத்தைக் கக்கிச் சாலிக்கின் கரத்தில்வைத்தது. அப்போது அவர்கை ஜில்லென்று குளிர்ந்தபடியால், உடனே அவர் தமதுகையை வெளியேவாங்கி நாகரத்தினமிருக்கக் கண்டு, உண்மைப்பொருளை யுவப்புடன்துதித்து, இரத்தினத்தையெடுத்துத்தனது வஸ்திரத்தின் முன்தானையில் முடிந்துள்ள ரொட்டியுடன்சேர்த்து முடிந்துகொண்டு பின்னும் சிலதூரம் போனர். அப்போது முன்னினும் அதிகதாகமும் பசியும் இளைப்பும் உண்டானதால், அவ்விடத்திருந்த விசாலமுள்ள ஓர் விருக்ஷத்தினிழலி லுட்கார்ந்து, தனது விதியையும் தானிருக்குங் கதியையும் நினைந்து நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வழியேசென்ற ஜெலாலென்பவன் இவரைக்கண்டு சலாம்செய்து அருகிலுட்கார்ந்து, "ஐயா! எனக்குத் தாகமும் பசியுந் தாங்கமுடியாது அதிகரித்திருப்பதால், உம்மிடம் ஏதேனும் [illegible]னவிருந்தீந்தனிறால் உத்தமம்." என்று கெஞ்சிக்கேட்டனன். அவன[illegible]வார்த்தைகளைக்கேட்ட சாலிக், உடனே மனவுருக்கமுடையவராய்[illegible]தனது முடிப்பைபவிழ்த்து ஜெலாலுக்குமுன்னேவைக்க, அதில் ரொட்டியுடனே நாகரத்தினமிருக்கக்கண்ட ஜெலால் பிரமித்து, இந்நாகரத்தினத்தைமாத்திரம் எவ்விதத்திலேனும் நாம் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டால், நமதாயுளுள்ளவரையில் மகா பாக்கிய யோக்கியனாயிருக்கலா மென்றெண்ணி, அந்தரொட்டியைச்

சாலிக்கு [illegible]ருமா[illegible]ண்டபின்பு, ஜெலால் அக்காட்டிற் பழகியுள்ளவனாதலால் இடையொன்[illegible]றுபோய், அவ்வூரரசனுக்காக நீரெடுக்கும்பொருட்டு மிக ஆழமாயமைந்துள்ள கிணற்று நீரை மொண்டுகுடித்து, சாலிக்கினிடம் வந்து, "ஐயா! இதோ! அதிசமீபத்தில் ஓர் கிணறிருக்கின்றது, அங்கேவந்தால் தாகந்தணியத் தண்ணீருண்ணகலாம்." என்றான். அதுகேட்ட சாலிக் தனது தாகாதிசயத்தாற் சீக்கிரமெழுந்து ஜெலாலின்பின்னே சென்று, கூவலைக்கண்டு ஆவல்கொண்டவராய்க், குடத்தைக் கயிற்றிற்பூட்டிக் கிணற்றில்விட்டுத் தண்ணீர் மொள்ளும்பொழுது, ஜெலாலென்பவன், உண்டவீட்டிற் கிரண்டகஞ்செய்து ஊராருடைமைக்குப் பேயாய்ப்பறப்பவனானமையால், சாலிக்கின் இரண்டுகால்களையுந்தூக்கிக் கிணற்றினுள்ளே விட்டு, அவரது காகரத்தினத்தை யபகரித்துக்கொண்டு நடந்துவிட்டான். இவ்வாறு ஜெலாலென்பவன் மாணிக்கத்தைக் கவர்ந்துகொண் டோடிப்போனபிறகு, சாலிக்கென்பவர் கிணற்றிலேயே தன்பிராணனை இழக்க நேரிட்டதேயென்ற அச்சத்தோடு, தன்கைகளால் தண்ணீரிலடித்துக் கால்களையுதறி நீந்துகையில், அவர்காலிலே அக்கிணற்றின் மதிலில் வைத்திருந்த கல்லானது தட்டுப்பட்டதனால் அவர் அக்கல்லின்மேலேறிக்கொண்டு, தனதிறைவராகிய ஆண்டவனைச்சிந்தித்து, தனக்கு நேரிட்ட அபாயத்தைக் குறித்து வருந்திக்கொண்டிருந்தார். அப்போது பிறப்பிறப்பில்லாப்பெருமான் அருளால் அக்கிணற்றின்மேல் வளர்ந்திருந்த விருக்ஷத்தின்மீது இரண்டு பஞ்சவர்ணக்கிளிகள்வந்தட்கார்ந்தன. அவ்விரண்டினுள்ளே ஆண்கிளியானது பெண்கிளியைநோக்கி, "பெண்ணே! இத்தேசத்தி லிப்போது நடந்திருக்கும் அற்புதத்தை நீயறிவாயோ?" என்றுகேட்க, நான் அறியேன் அதனைச் சொல்லுமென்று அக்கிளி கூறியவுடன், "பெண்ணே! இத்தேசத்தரசனுக்கு ஓர் புத்திரியுண்டு, அப்புத்திரி இக்கிணற்றினருகாக நீராடுதற்கு வந்தபோது இவ்விடத்திருந்த நாகமொன்று அவளைத் தீண்டியதனால் அவ்விஷந் தலைக்கேறி, இத்தேசத்துக்கடுவிஷவைத்தியரால் அவ்விஷம் இறங்காமற் பிரேதத்தைப்போற் மூன்றுநாள்களாய்க் கிடப்பதால், அரசன் விசனமடைந்து தன் குமாரத்திக்கிப்போது நேரிட்டிருக்கும் இடையூற்றைத் தீர்த்தவர்களுக்கு அவளை மணம்புரிந்து கொடுப்பதுமன்றி, தனதரசாட்சியிற் பாதியுங் கொடுப்பேனென்று வாக்குதத்தஞ்செய்து பறைசாற்றியிருக்கின்றான்" என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட பெண்கிளி ஆண்கிளியைப் பார்த்து, "ஓ! எனதன்புள்ள அன்பே! அவ்விஷத்தைத் தீர்க்கும்படியான

ஔஷதிகளித்தேசத்திற் கிடையாதா?" வென்றுகேட்க, "ஓ! பெண்ணே! அவ்வௌஷதி இக்கிணற்றுக்குள்ளன்றி இத்தேசத்திலு மெந்தேசத்திலுங் கிடையாது. அவ்வௌஷதி இக்கிணற்று மதிலிற் சிவந்த பூண்டுகளாக முளைத்திருப்பவைகளேயாதலால், அவற்றைப்பிடுங்கிச் சாறுபிழிந்து கடிவாயிலும் நாசியிலும் விட்டவுடனே விஷம் நீங்கி எழுந்திருப்பாள்" என்றுகூறி இரண்டுகிளிகளும் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு பறந்துவிட்டன. இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த சாலிக்கென்பவர், இதுவோர் நற்செய்தியே! இறைவனது ரகசியத்தை யெவர்தானறிவார்! ஆகூழ்வசத்தாலாவது நடைபெறுமோ? என்று எண்ணி, அக்கிணற்றின்மதிலில் நோக்குகையில் கிளிகள் கூறிய பூண்டுகளிருக்கக்கண்டு, தன்கைகளுக் கெட்டினவரையில் அப்பூண்டுகளைப் பிடுங்கித் தானுடுத்திருந்த வஸ்திரத்தில் முடிந்துகொண்டு தன்னைத்தாங்குங் கல்லின்மேல் நிற்கும்போது, அப்பட்டணத்தையாளும் ஜெம்கூனென்ற இராஜாவின் வெள்ளாட்டிகளிருவர் தண்ணீர் மொள்ளும்படி அக்கிணற்றினருகில்வந்து, அவர்களுளொருத்தி, குடத்திற் கயிற்றைமுடிந்து கிணற்றுள்விட, அக்குடத்தைநோக்கிய சாலிக்கென்பவர் தனக்குநேரிட்ட அபாயத்தினின்றும் விலகியுயிர்தப்பிக் கொள்ளலாமென்று மனோதைரியத்துடன், குடத்தின் கயிற்றைப் பற்றிப் பிடிக்க, அக்குடத்தை விட்டவெள்ளாட்டி கயிற்றை யிழுத்தாள். அப்போது கயிறு கனங்கொண்டிருக்கக்கண்டு, அவ்வெள்ளாட்டிகளிருவருமாகப் பற்றியிழுக்கவே, சாலிக்கென்பவரும் வீரமுடையராய், மதிலிற் காலூன்றியேறி வெளியில் வந்தார். அவ்வாறு அவர் வெளியில் வரக்கண்ட வெள்ளாட்டிகள் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து அவரை நோக்கிக்கொண்டிருக்கையில், சாலிக் அவர்களச்சத்தையொழித்து அருகிலழைத்து, "ஓ! பெண்களே! உங்கள் தேசத்தின் நூதனவிஷயங்களென்ன?" என்றுகேட்க, அதுகேட்ட அப்பெண்கள், "ஓ பெரியவரே! இப்பட்டணத்திற் புலியும் பசுவும் ஓர்துறையில் நீருண்ணும்படி அரசாட்சிசெலுத்தும் ஜெம்கூனென்னும் அரசனுக்குப் புத்திரப்பேறில்லாமையால் வருந்திக் கர்த்தனை தியானித்து, அவரது கருணையால் [illegible]காலத்திற்குமுன் ஓர் புத்திரியை யீன்றான். அப்புத்திரியை நா[illegible]யும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துப் பருவமடைந்தவுடனே, அவ்வத்தேயத்தரசர்களும் அவளை மணம் முடிக்கக் கோரியிருக்குங்காலத்திலே, ஓர்நாள் இக்கிணற்றில் நீராடும்படி தனது தாதிகளுடன் அவள் வந்ததருணத்தில், இங்கிருந்த அரவந்தீண்டி அவ்விஷந் தலைக்கேறி, அவ்விஷத்தை யிறக்குவதற்கு

இத்தேசத்துக் கூன்ற வைத்தியரால் முடியாமையின், மூன்றுநாளாகப்
பிரேதம்போற் கிடக்கின்றதைக் கண்டு, அவ்வரசன் மிகவும் மனம் வரு
ந்தி, தனது புத்திரியின் விஷவேகத்தைப் போக்குவோர்க்கு, அப்புத்
திரியையே மணஞ்செய்து கொடுத்துத் தன் அரசாட்சியிலும் பாதி
கொடுப்பதாகப் பறை யறைந்திருக்கின்றார். இதுதான் இத்தேச
த்து நூதன செய்தி" என்று கூறிமுடித்தனர். அதுகேட்ட சாலிக்
கென்பவர் அவ்வெள்ளாட்டிகளைப்பார்த்து, "பெண்களே! நீங்கள்
அவசரமாக வந்து அரசனிடஞ்சென்று, இக்கிராமத்தினருகே ஓர்
விஷவைத்தியர் வந்திருக்கின்றார், அவர் தங்கள் குமாரத்திக்கு ஆரோக்
கியமடையும்படி விஷவேகத்திற்குத் தக்க ஔஷதங் கொடுப்பதா
கச் சொல்லுகின்றாரென்று கூறி, அவரது அபிப்பிராயத்தை யறிந்
துவாருங்கள்" என்று கூற, அதுகேட்ட அப்பெண்கள் அனந்தங்கொ
ண்டு அதிக விரைவாகச்சென்று அரசனைக்கண்டு, இச்சமாசாரமனை
த்துங் கூறினர். இதனை யுணர்ந்த அரசன் மனோற்சாகத்துடனே
தனது அரண்மனைக் காவற்சேவகரை யழைத்து, கிராமத்திற்கருகிலிரு
க்கும் விஷவைத்தியனை யழைத்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்ட
னன். அவர்களவ்வாறே யழைத்துவந்து அரசன் சமுகத்தில் விட்ட
மாத்திரத்தில், அரசன் சாலிக்கைநோக்கி, "ஓ! விஷவைத்தியரே! நீர்
என் குமாரத்திக்கு நேர்ந்த விஷவேகத்தைப் போக்குவீராயின், உம
க்கே அப்பெண்ணை மணமுடித்துவைத்து என் அரசாட்சியிற் பாதி
யுந்தருவது துண்மை" என்று கூறினன். அப்போது சாலிக்கென்பவ
ர் தற்கிசைந்து, பஞ்சவர்ணக்கிளி கூறியபடி தனது வஸ்திரத்தில் முடி
ந்துவைத்திருந்த மூலிகையை எடுத்துக் கையாற்கசக்கி அச்சாறத்
தைக் கடிவாயிலும் நாசியிலும் விடவே, விடவேகந் தணியப்பெற்ற
இராஜகன்னிகை நித்திரைதெளிந் தெழுந்தவளைப்போ லெழுந்து
இராகு நீங்கிவிட்ட பூரணசந்திரனைப்போல நின்றாள். அரசனும்
அவன் பத்தினியும் தங்கள் குமாரத்தி தெளிவடைந்தெழுந்ததைக்
கண்டு மனமகிழ்ந்து ஆனந்தசாகரத்திலழுந்தி, வைத்தியராகிய சா
லிக்கென்பவருக்கு, ஸ்நானஞ்செய்வித்து அறுசுவையோடுகூடிய நா
ல்வகை யுண்டிகளையும் படைத்துண்ணச்செய்து, ஆடையாபரணங்
களிருநராக்கிச் சிறப்புடன் வைத்திருந்தார்கள். இவ்வாறு சிலதினங்
கழிந்தபின்பு, அரசன் தனதமைச்சர்களை யழைத்து, "ஓ மந்திரிகளே!
நமது வைத்தியராகிய சாலிக்கென்பவருக்கு அன்று நான்செய்த வா
க்குதத்தத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய நல்லநாளை யோசித்துக் கூறு
ங்கள்" என்று கட்டளையிட்டனன். அதுகேட்ட மந்திரிமார்களின் வத

னங்கள் மலர்ச்சியற்றிருப்பதைக்கண்ட மன்னவன், "ஓ மந்திரிகளே!
எனது மகளின் மணவினைச்செய்தி அறியவளவில் முகவாட்டமுற்ற
காரணம் யாது?" என்று வினவலும், அதற்குமந்திரிமார்கள் "ஓ! இடை
வள்ளலாகிய இறைவரே! ரூபலாவண்யத்திற்சிறந்த உமதுபுத்திரியை
அழகிருந்த ஆரிற் குடியிருந்து மதியாத இவ்வைத்தியருக்கு மணம்
புரிந்து தருவது நாயின்கழுத்தில் குஸுமமலர்மாலையணிவதுபோலிருப்ப
தை யோசித்து மனவாட்டமுற்றதால் முகமலர்ச்சியற்றோம்" என்று
கூறினர். உடனே அரசன் தனதிருவிழிகளுஞ் சிவக்கக் கோபக்
குறிப்புடன், "எனது வாக்குதத்தத்தை மாற்றுவேனாகில், கர்த்தரால்
பலவித தண்டனை படுவேனாதலால் நான் ஒருகாலத்திலும் மாறமா
ட்டேன்' என்றுரைக்க, மந்திரிமார்கள் மனக்கலக்கத்துடன் மணம்
புரியச் சம்மதித்து, நன்முகூர்த்தம் பார்த்து நாடெல்லாமழைத்து
மணச்சிறப்புச்செய்து விவாகத்தை நிறைவேற்றியபின்னர், மணாள
னும் மணாட்டியும் மன்னவன் பாதம் வணங்கி விடைபெற்று, அலங்
கரித்திருந்த பள்ளியறைக்குட் சேர்ந்தார்கள். மறுதினந்தொடங்கி
இருவரும் இணைபிரியாமல் வாழ்ந்துவரும் நாள்களில் ஒருநாள், சா
லிக் தனது மாமனாருடைய மந்திரிகளிலொருவனை யழைத்து, "மந்
திரியே! நான் ஒருநாளும் இத்தேசத்திலுலாவித் தேசச்சிறப்பைக் கா
ணவில்லையாதலால், அவ்வாறு காணவேண்டுமென்னுங் காதல்கொண்
டிருக்கின்றேன்" என்றறிவிக்க, அதைக்கேட்ட அம்மந்திரி, உடனே
இரண்டுகுதிரைகளை அலங்காரத்துடன் வரவழைத்து, ஒரு குதிரை
யின்மேல் அவரையேற்றி வேறொருகுதிரையின்மேல் தான் ஏறிக்கொ
ண்டு, அப்பதியிற்றெருக்களிலும் உலாவிக் கடைவீதியில் வரும்போது,
முன்பு சாலிக்கின் மாணிக்கத்தைத் திருடிக்கொண்டோடிய ஜெலா
லென்பவன், கந்தைத்துணி கட்டிக் கடைக்குக்கடை யாசிப்பதைக்
கண்டு, "ஓ! மந்திரி! இதோ யாசிக்கின்ற யாசகனை எனது வீட்டிற்கழை
த்துவரும்படி தெருக்காவற் சேவகருக்குத் தெரிவியும்" என்று கூறி
வீட்டிற்குத் திரும்பினர். அச்சேவகர்கள் அவ்வாறே அந்த யாசகனா
கிய ஜெலாலை அழைத்துவந்து சாலிக்கின் சமுகத்திற் சேர்த்தார்கள்.
அவனைக்கண்ட சாலிக் அதிக மனமகிழ்ந்தவராய், தனது மாமனாரின்
அரண்மனைத்தலைவனை யழைத்து, இவனை யழைத்துப்போய் அரண்
மனையி லிருப்பிடந்தந்து தினந்தோறும் இவனுக்கு வேண்டிய உப
சாரங்களிற் குறைவுநேராது சிறந்த போஜனம் ஆடையாபரணங்
களைத் தந்து பாதுகாத்துவருவாயாக எனக் கட்டளையிட்டனர்.
அன்றுதொடங்கி ஜெலாலின் க்ஷேம சமாசாரத்தை யறிகவனத்

துடன் விசாரணை செய்துவரும் நாள்களில் ஓர்நாள், சாலிக்கின் மனைவி தாதிகளுடன் நந்தனவனத் துலாவுவதைக்கண்ட ஜெலாலென்பவன், அவளது ரூபலாவண்யத்தால் காமநோய்கொண்டு, ஊணுறக்கமற்றுப் பேச்சற்று ஊமைபோற்கிடந்தான். அத்தருணத்தில் அரண்மனையிலுள்ள ஜெலாலைப்பார்த்து வருவோமென்று அங்குவந்த சாலீக், அவனிருக்கும் நிலையைப்பார்த்து, "ஓ! நேசனே! நீ என் மனோவியாகுலத்துட னிருக்கின்றனை? உன் கருத்தென்ன" என்று கேட்டபோது, ஜெலாலென்பவன் அது சங்கதியைத் தெரிவிக்கச் சற்றஞ்சினவனாயிருக்கையில், சாலீக்கு சொல்லும்படியாக அவனை வற்புறுத்திக் கேட்டதனால் உமது மனையாள்மேற் காதல் கொண்டேனென்று கூற, அதுகேட்ட சாலீக் சற்றுநேரந் தலைகவிழ்ந்திருந்து பொறுமையுடையவராய் மீண்டும் ஜெலாலைப்பார்த்து, "ஓ நேசனே! உனதபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன், அஞ்சவேண்டாம்" எனக்கூறி வீட்டிற்குச் சென்று, தமது மனைவியை அழைத்தருகில் வைத்துக்கொண்டு, "ஓ எனது மனதிற்கினிய மனைவியே! நமக்கிவ்வளவு செல்வத்தையும் வருவித்ததற்குக் காரணனான எனது நேசன் ஜெலாலென்பவன் உன தழகைக்கண்டு காமநோய் கொண்டு வருந்துகின்றான். அந்நோய் தீரும்படி செய்வாயாகில் நற்பயனடைவாய்" என்று கூறலும், உடனே அவர் மனைவி, திடுக்கிட்டுச் சற்றுநேரம் தியங்கிநின்று பிறகு தனக்குள் ஓர்யுக்திசெய்து கொண்டு கணவனைநோக்கி, "ஓ பிராணநாயகா! எனது கற்புக்கழிவு வாராமற் காத்துக்கொள்வது எனது கடமையாயிருக்கினும், உமது வாக்கியத்தைப் பரிபாலிக்காது விடுதலும் பாவமாகும், ஆதலால் அடியேன் இதற்கோருபாயம் கூறுகின்றேன், அவ்வாறுசெய்யின் எனது கற்பும் அழியாது, உமது வாக்குங்கெடாது, உமது நேயர் அபிப்பிராயமும் நிறைவேறும்" என்றனள். அதற்கினியத சாலீக் அவ்வாறே சொல்லென்று கேட்டபோது, அவர் மனைவி, "எனது தாதிமாருளொருத்தி என்னைப்போன்றே அழகுவாய்ந்தவளாயிருக்கின்றாள், அவளுக்கு எனது ஆபரணங்களனைத்தையும் பூட்டி அலங்கரித்து உமது நேயனாயணையச்செய்யலாம்" என்றாள். சாலீக் அதற்கு வெகுசந்தோஷத்துடன் சம்மதிக்க, உடனே அப்படி அத்தாதிக்கு அலங்கரித்துச் சாலீக்குக்குத் தெரிவிக்க, சாலீக் தனது நேயனாகிய ஜெலாலிடத்திற்குப்போய் தான் வேட்டைக்குப் போகிறதாகவும், அன்றிரவு தன் பள்ளியறைக்குப்போய் அவன்கொண்ட எண்ணப்படி தன்மனையாளுடன் அவனுடைய இச்சையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்படியாக

வும் கூறியபின், அன்றைக்கு விட்டிலிராமல் வேட்டைக்குப் போய்விட்டார். துன்மார்க்கத்திற்கஞ்சாத ஜெலாலென்பவனும் அதிகசந்தோஷமாகவிருக்கையில், சாலீக்கின் மாமனாராகிய ஜெம்கூனிராஜனதாசக்குரிய வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு அரண்மனைவழியாய் வருகின்றவர், ஜெலாலைக்கண்டு, "ஓய் விருந்தினனே! உன்னை எனது மருமகன் இத்தனை நாள்களாய் ஆதரித்துவருவதற்குக் காரணமென்னை?" என்று கேட்க, ஜெலாலென்பவன் அரசனைப்பார்த்து, மன்னனே! இச்செய்தியைக்கூற என்மனங்கூசுகின்றதால், அதைத் தாங்கள் கேளாதிருப்பது நலமென்றான். அப்போது அரசன் மிகச்சினங்கொ[illegible] உனது மனதிலுள்ள உண்மையை மறைக்காமற்சொல்லாவிடில் தக்[illegible] தண்டஞ் செய்வேனென்று கூற, உடனே ஜெலால் "ஐயா! இப்போது உமது மருகராயிருக்கும் சாலீக் முன்பு எனது பிதாவின் சிறைச்சாலையிலுள்ள ஒருவன், இவன் அவ்வாறிருந்து என்வீட்டுவேலைகளைப்பார்த்துவருகையில், எனது தாயின் நகைகளைத் திருடிக்கொண்டு ஓடிவந்துவிட்டான். அப்படி ஓடிவந்தபிறகு எனது பிதா இவனைக்கண்டு பிடிப்பதற்காகவே என்னையனுப்பினர். அவர்கட்டளைப்படியே நான் பலதேசங்களிலுந்திரிந்து காணுமல இத்தேசத்திற்கண்டேன். இவனும் என்னைப்பார்த்தவுடனே நாணங்கொண்டு இச்சங்கதியை வெளிப்படுத்தாதிருக்கும்படிக்கேட்டுக்கொண்டு, அதற்காகவே என்னை இவ்வளவு பெருமையாய்ப் பரிபாலித்துவருகின்றான்" என்றான். இச்சொற்கள் அம்மன்னவன் இருசெவிகளிலும் அம்பாய்த்தைக்க, அவன் நெஞ்சம் புண்பட்டு மனம்வருந்த, அவ்விடம் விட்டகன்று, இப்பழி நமக்கெவ்வகையாலும் தீருமோவென்று சிந்தித்து, உடனே தலையாரிகளிலொருவனை யழைத்து, இன்றிரவில் எனது மருமகனும் மகளும் உறங்குந்தருணம்பார்த்து, அவர்களை உன்கைவாளால் இருதுண்டாக வெட்டி, அவர்களுதிரத்தை எனக்குக் காட்டாமல் நீ உறங்கக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டான். தலையாரியும் அதற்குச்சம்மதித்து அரசனுக்கு வந்தனஞ்செய்து திரும்பினான். பிறகு சூரியன் அஸ்தமனமானவுடன், ஜெலால் தனது காமவிச்சையைத் தணித்துக்கொள்வதற்காக அதியாவலுடன், அழகையுடைய அடையாபரணலங்கிருதனாய் சந்தனமலர்களணிந்துகொண்டு வாசனைக்கட்டிந்து, அந்தப்புரத்திற்குச்சென்று, அங்கு சாலீக்மனைவியின் தாதிமாரால் உபசாரம்பெற்றுப் பள்ளியறையிற்புகுந்து, பஞ்சணையின்மேற் படுத்திருந்த தாதியுடனே சையோகசாகரத்தில்மூழ்கிக் காமநோய் தணிந்தவனாய்க்கண்ணுறங்கினான். அத்தருணத்தில் அரசனாற்கட்டளையிடப்பெற்ற தலை

யாரீ அதிஜாக்கிரதையாய்க் காத்திருந்து, இடமென்றுவந்து மோட்டின்வழியாகப் பள்ளியறைக்குளிறங்கித் தனது கைவாளால் அவ்விருவரையும் ஒரேவெட்டாகவெட்டிவிட்டு, அவ்வுதிரத்தை யரசனுக்குக் காட்டித் தன்வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அதுகண்ட அரசனும் தனதுபழி இன்றோடேதொலைந்ததென்று சந்தோஷித்து, வியாகுலமற்றவராய்த் தனதுபள்ளியறைக்குப்போய் நிர்ச்சிந்தையாய்நித்திரைசெய்தார். இவ்வண்ணம் இராவெல்லாங் கழித்து சூரியோதயமானவுடனே, அரசன் தன் படுக்கையைவிட்டெழுந்து வெளியேவந்து, தந்தசுத்தி செய்துகொண்டே, தன் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் அன்றிராத்திரி தன்னால்நேர்ந்தமரணத்தைக்குறித்து யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், வேட்டைக்குச்சென்ற சாலிக் தனது வேட்டைப்பிரதாபத்தை மாமனுக்கறிவிக்கவெண்ணி, அரசனைக்காணும்படிக்குச்சென்று சலாஞ்செய்து எதிரில்நிற்க, அதுகண்ட அரசன் ஆச்சரியமுற்று, "சாலிக்கே! நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்?" என்றான். அப்போது சாலிக், "ஓ மாமா! நான் உமது நாட்டிலுள்ள காட்டில் வேட்டையாடச்சென்று அதிவீரத்துடன்வெற்றியடைந்து, அப்பிரதாபத்தை உமக்கறிவிக்க வந்தேன்" என்றனர். உடனே அரசன்மனமகிழ்ந்து "அப்படியானால் உமது புத்திரியை எங்கேவிட்டீர்?" என்றுகேட்க, சாலிக் "உமது புத்திரியை வீட்டிலேவிட்டுப்போனேன்" என்றமாத்திரத்தில், சாலிக்கையுடனழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குச்சென்று அரசன் தனது மகளால் வந்தனையேற்று மகளைநோக்கி, "அம்மா! நீ இன்றிரவு எங்குறங்கினை சொல்" என்று கேட்க, சாலிக்கின் மனைவி தன்பிதாவைப்பார்த்து, "என்நாயகர் வேட்டைக்குப்போயிருந்ததனால், நான் எனதுதாதிகளுடன் தங்கினேன்" என்றுகூற, மன்னனுக்கு ஒன்றுந்தோன்றாமையால், "அருமைமகளே! நீங்கள் வழக்கமாகத்தூங்கும் பள்ளியறையில் இன்றிரவுயாருறங்கினது" என்றுகேட்க, அவ்வறையில் எனது தாதிகளிலொருத்தி இன்றிரவு உறங்கினளென்று புத்திரி சொன்னவுடனே, அவ்வரசன் அவ்வறையின்கதவைத்திறந்து தாதியும் ஜெஸாலும் வெட்டுண்டிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியமுற்று, "இவன் யார்? எப்படி இங்குவந்தான்?" என்று சாலிக்கைக் கேட்டதற்கு, சாலிக் ஜெஸாலின் விர்த்தாந்தம் முழுமையும் ஆதியோடந்தமாகக்கூறக்கேட்டு, அரசன் ஆச்சரியமுற்று அதற்குமுன் அரண்மனையில் ஜெஸாலைக்கண்டபோது அவன் கூறியதையுங்கூறி, அந்த ஜெஸாலென்பவனின் கெட்ட சிந்தனை

அவனையே கொன்றதென்னும், சாலிக்கின் தருமசிந்தனை அவனைக் காப்பாற்றிற்றென்னும் அகமகிழ்ந்து தனது புத்திரியையுமழைத்து, "ஓ மந்திரிகளே! எனக்கிப்போது வயோதிகம் சேர்ந்திருப்பதால், எனது மருமகனைச் சிம்மாசனத்திலேற்றி முடிசூட்டி அரசனாக்கிக்கொள்ளுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டதைக் கேட்ட ஆலோசனைக்காரர்கள், அவ்வாறே வெகுவிமரிசையாக அலங்காரங்களுடன் பலவாத்தியங்கள் கொழிக்கச் சாலிக்கை சிம்மாசனத்திலேற்றி முடிசூட்டிக் கொண்டாடினார்கள். சாலிக்கென்பவர் அவ்வாசனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஜெருஸாவென்ற பட்டணத்தில் தான்விட்டுவந்த தனது முதன் மனைவியையும் வரவழைத்துக்கொண்டு, இருமனைவியருடனும் நீடூழிகாலமாக செங்கோல் செலுத்தி வாழ்ந்திருந்தார்.

கேடுவான் கேடுநினைப்பான்.

மனிதராகிய நம்மவரில் அநேகர் பிறருக்குத் தீமையைச்செய்யப் பிறர் கேட்டை விரும்பும் பேதையர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவ்விதகுணம் அடைந்து தாம் கேடடையவேண்டியதாயிருந்தாலும் கடைசிவென்றுபயனளியாதிருப்பதில்லை. இத்தகுத்திருஷ்டாந்தம் எப்படியென்றால், ஒருவனுக்கு நாம் தீமைபுரியவெண்ணினால், அத்தீமைக்கு வேண்டியமுயற்சிகளில் நாம் முயலத்தொடங்கிய நாள்முதலாக அக்காரியத்தை முடிக்குமளவும், அத்தீமைபுரிவோரிடத்தில் நிலைத்து அலைவதும், அத்தகைமையோரிடத்திருந்து போகத்தக்க தருணங்களை எதிர்பார்த்திருக்கவும், அத்தருணங்களில் யாராவது நமது செய்கைகளைக் கண்டால் என்னசெய்வதென்று, அவர்களுக்கு உத்தரம்சொல்ல வகையின்றி விழிக்கவும், அதற்குவேண்டிய பொருள் செலவிற்குப் பின்னிடாதிருக்கவும், இத்தகைய காலங்களில் ஊண் உடையாதிகளைக் கவனியாது சகல இம்சைக்கும் உட்படவும், நமது குடும்பசவாசத்தைக் கைவிடவும் நேரும். இவ்வளவு பிரயாசமும் முதலில் நமக்கே கைவல்யமாதலால், இவ்வினை பலனளிக்குங்காலம் நேர்ந்தாக்கலது பிறர்க்குத் தீங்குபுரியும் எண்ணம் உதியாது. இதனாலன்றோ, "கெடுவான் கேடுநினைப்பான்" என்றும்,—

> "தீவினையார்க்குஞ்சார்விழுமியோரத்தக்கவை
> தீவினைவென்றுவென்னுக்கு" என்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

அன்றியும் சர்வான்மாக்களையுங் காரகம்மியமின்றிப் படைத்துக் குக் தயாபரர் இப்பூலோகத்திலுள்ள சகலவஸ்துக்களையும் ஒன்றுக் கொன் அநுகூலமாயிருக்கும்படியாக இயற்றியிருக்கின்றார். அப்படியே

ளில், தச்சன்-கொல்லன்-தட்டான் முதலாகிய மற்றுமுள்ள சகல தொழிலாளிகளும் தத்தம் ஆயுதமுதலியவைகளின் உதவியின்றி யாதொரு வேலையும் செய்துகொள்வதற்கேலாது. நாம் வாசஞ்செய்யும் இப்பூமிக்குக் காற்று மழை சூரிய சந்திரர் முதலியவைகளின் உதவியின்றி, தானியம் புற் பூடு முதலிய யாதொன்றும் பூமியில் முளைகாணாது; பூலோகமுழுமையும் ஒரே குடையிலாளாநின்ற சக்கரவர்த்தியாயினும், அவனுடைய பிரஜைகள், சைனியங்கள், ஆயுத முதலியவைகளின் உதவியின்றி, ஒரு அற்பமான காரியத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ள அவன்சக்தி பெறான். மானிடராகிய நாமோ! நம்முடைய கை கால் கண் முதலிய அவயவங்களின் ஒத்தாசையின்றி உலகத்தில் உய்வதே அரிது. இவ்விதமாய் ஒவ்வொன்றையுஞ் சிந்தித்துப்பார்க்கையில், ஒன்று மற்றொன்றின் உதவியைத் தேடாதது உலகத்தில் ஒன்றுமேயில்லை. ஆதலால், நம்மையொத்த சிருஷ்டிகளுக்கு உதவிபுரியும்படி இயற்றியிருக்கிற கட்டளையை மீறி நாம் சுயகாரியப் புலிகளாகமட்டு மிருந்தால் கர்த்தர் இகபரமிரண்டிடங்களிலும் தண்டியாமல் விடுவாரா? ஆதலால், மனிதர்களாகிய நாமனைவரும் ஏகபிதாவாகிய இறைவனின் சுபுத்திரர்களென்று சந்தேகமறத் திடநிச்சயங் கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிந்துகொண்டு போராவலன்றி வல்லவராகிய ஆண்டவருக்குச் சம்மதமாகாது. இவ்வித எண்ணத்துடன் நமக்குத் தீங்குபுரிந்தோனுக்கும் நாம் நன்மையே புரிந்துவந்தால் நமக்கொருபோதும் தீங்குவாராதென்பது வாஸ்தவம். அபகாரிக்கே யுபகாரஞ்செய்வது ஆன்றோர்கொள்கையாதலால், உபகாரிக்கும் அபகாரஞ்செய்வது உயிர்ப்பிரேதங்களின் செய்கையேயல்லது வேறல்ல. இதனாலன்றோ,—

“இன்னாசெய்தாரையொறுத்தலவர்நாண
நன்னயஞ்செய்துவிடல்.”

கெடுதிசெய்தோரைத் தண்டிக்கலாவது அவர்கள் வெட்கும்படி அவர்களுக்கே தக்கதருணங்களில் நன்மையைச்செய்தலே, என்னும் பொருளமைய மேலோர் கூறியுள்ளார். மேலும் நாம் வல்லமையுடையவர்களாயிருக்கின்றோமென்றெண்ணி நம்மினும் எளியவர்களுக்கு ஓர் தீங்கிழைத்தால், நம்மினும் வலியோரால் அத்தண்டனைத் தீங்கு நமக்கு விளையுமாதலால், ஒத்தோர் உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் ஆகிய மூவகுப்பினர்க்கும் எக்காலத்தும் தீங்கு விளைக்கக் கனவிலுங் கருதலாகாது. இம்மூவரில் ஒத்தோர்க்கும் உயர்ந்தோர்க்கும் புரிவது கஷ்டசாத்தியம், இழிந்தோர்க்குப் புரிவதோ அனாயாசமே சாத்தியம். அவ்வாறு கஷ்டசாத்தி

யத்துடன்நாம் ஒத்தோர் உயர்ந்தோர்க்குத் தீங்கு புரியின், அதன்பயனைப் பிரதிதீங்கு உடனே நமக்கு நேர்வது பிரத்தியக்ஷம். அத்தீங்குகள் மனிதர்களாற் புரிவதாகலின், அது எவ்வளவு கடூரமானதாயினும் சகிக்கக்கூடும். வல்லமையற்ற இழிந்தோர்க்குக் கடவுளே முன்னின்று நடத்துவதால், அவர்களுக்காக நாமடையுந்துன்பம் மீளாததாகும். இதனாலன்றோ, “எளியாரைவலியாரடித்தால் வலியாரைத்தெய்வமடிக்கும்.” என்றும், “மூடனைமூர்க்கன்கொன்றால் மூர்க்கனைமுனிதான்கொல்லும்.” என்றும் நீதிவாக்கியங்கள் வழங்குகின்றன. இவ்விதகாரணங்கள் பலவற்றையும் ஒவ்வொருவரும் யூகித்துப்பார்க்குமிடத்தில், எவருக்கும் தீங்குபுரிதலாகாதென்பது தேற்றமாம். இதற்குதாரணமாக அடியில்வரும் சிறுகதையைக்காண்க.

சுண்டெலியும் தவளையும்.

ஓர் ஆற்றங்கரையோரமாகத் தப்பிவந்த சுண்டெலியொன்று, அவ்வாற்றைக்கடக்க யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வாற்றில் வெகுநாளாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அதிதந்திரந்தேர்ந்த வயோதிகத் தவளையொன்று, இச்சுண்டெலியைப்பார்த்து, “ஓ! எலியே! நீஇவ்வாற்றைக்கடக்கவெண்ணி அதிகயோசனை செய்துகொண்டிருப்பதாயெண்ணுகின்றேன், அதுவாஸ்தவமாயின், உன்னை என்முதுகிலேற்றிக்கொண்டு இவ்வாற்றைக்கடத்தி விடுகின்றேன், என்னை நீ நம்பு” என்று உறுதியாகக்கூறியது. அம்மண்டூகத்தின்வார்த்தையை மெய்யிலக்காய நம்பிய அவ்வெலி, உடனேசந்தோஷித்து அவ்வாறே ஒத்துக்கொண்டது. அப்போது அம்மண்டூகம் அவ்வெலிக்கு ஓர்கயிற்றைக் கட்டி, அக்கயிற்றின் நுனியைத்தன்காலிற் கட்டிக்கொண்டு, எலியைத் தன்முதுகிலேறச்செய்து தண்ணீரில் சரேலென் றகுதித்து, நட்டாற்றில்விட்டுவிடவேண்டுமென்னுங் கெட்ட எண்ணத்துடனே, நடுஆறுவரையிற்போய்த் தான் தண்ணீரில் முழுகி நீந்தத்தொடங்கியது. அப்போது சுண்டெலி மண்டூகத்தைப்பார்த்து, “ஐயா! மண்டூகராஜனே! என்னை முழுகச்செய்வதில் உனக்கென்ன லாபம்?” என்றது. அதற்குத் தவளை “ஏமாந்த பயித்தியங்கொண்ட எலியே! மண்டூகத்தலைவனாகிய நானோ உன்னை முதுகிற் சுமந்துகொண்டு ஆற்றைக் கடத்திவிடுவேன்? நான் எனக்கிஷ்டமானபடி செல்லுவேன், நீ தப்பித்துக்கொள்ளும் வழியைத்தேடிக்கொள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தண்ணீரில் முழுகிவிட்டது. இவ்விதமாய்த் தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்து தவித்துக்கொண்டிருந்த எலியை ஆகாயத்தில் வட்ட-

மிட்டுப் பார்த்திருந்த ஓர்நாரை உடனே பறந்துவந்து, அதைத்தன் மூக்கிற்கௌவிக்கொண்டுபோய்த்தன் கூட்டில் வைத்தது. அவ்வெலியுடன் தவளையும் அந்தக்கூட்டில் வந்து சேர்ந்தது. அத்தருணத்தில் நாரை தவளையைப்பார்த்து, "ஓ! மண்டூகமே! உன்னை இவ்விடத்திற் கொண்டுவந்ததார்?" என்று கேட்டது. அதற்குத் தவளை மிகவும் நாணத்துடனே, "சுண்டெலியை மோசஞ்செய்ய எத்தனித்த எனது பொல்லாவஞ்சகமே என்னை இங்கு கொண்டுவந்துவிட மோசம்போனேன்" என்றது. அதனைக்கேட்ட நாரை உடனே தவளையைக் கவளீகரித்தது. இதனால், "கெடுவான் கேடுநினைப்பான்" என்னும் பழமொழி அனுபவமாதலைக் காண்க.

நன்மைவிதைத்தால் நன்மைவிளையும்.

ஒரு சமஸ்தானத்தில் ஓர் பிராமணர் சூரியோதயத்திற்கு முன் எழுந்திருந்து ஸ்நாநம்செய்து கர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்து ஒரு எலுமிச்சம்பழ மெடுத்துக்கொண்டு போய் இராஜாவைக் காணுகிறது வழக்கம். அரசன் கையில் பழத்தைக் கொடுக்கும்போதெல்லாம் "நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும், தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்; நன்மையுந் தீமையும் பின்வரக்காணலாம்." என்றிவ்வாறு தினம் சொல்லி ஆசீர்வாதம்பண்ணி வருவார். அரசனுக்குத் தினம் இப்படி ஆசீர்வாதம் பண்ணிவருகிறவர் யாரோமகா பெரியவர்" என்று இவரிடம் வெகு விசுவாசம் வைத்து பூஜாகாலத்தில் இவரை எப்பொழுதும் தன்னுடன் கூடவே வைத்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் அரசன் ஏதோ அவசரத்தால் பூஜையில் உட்காரும்போது தனது பட்டாக்கத்தியை அந்தப்புரத்தில் வைத்து மறந்துவந்துவிட்டான். தினம் பட்டாக்கத்தி வைக்காமல் பூஜை செய்கிறதேயில்லை. ஆனதுபற்றி தன்முன்னில் உட்கார்ந்திருக்கும்பிராமணனைக்கூப்பிட்டு "சுவாமீ! தாங்கள் அரண்மனைக்குள் என்படுக்கை அறைக்குப்போய் கட்டிலின்பேரில் மெத்தையின்கீழ் என்பட்டாக்கத்தி இருக்கிறது, அதை எடுத்துவரவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான். பிராமணர் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றார்.

அந்த ஊர் மந்திரி ராஜபத்தினியினிடம் நெடுநாளாய் பிரீதிவைத்து அரசன் பூஜையிலுட்காருகிற வேளைபார்த்து அந்தப்புரத்துக்கு

வந்து அவளுடன் இருந்துபோகிறது வழக்கம். அந்தப்படியே அவர்களிருவரும் அன்றையத்தினமும் கட்டிலின்பேரில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பிராமணர் பார்த்து நடுங்கிக்கண்ணைமூடிக்கொண்டு மெத்தையை மட்டில் தூக்கிக்கத்தியை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ராஜாவிடம்கொடுத்தார். ஆனால் கண்ட சங்கதியைப்பற்றி வாயைத் திறக்கவேயில்லை அவரவர்கள் தலைவிதி நாமென் அந்தப்பாவத்திற்குப் பாத்திரனாகவேண்டும் என்று இருந்துவிட்டார்.

பிராமணர் வந்து தங்களிருவரையும் இருந்தநிலையில் பார்த்துப் போகவே, மந்திரி ராஜபத்தினி இவர்களிருவருக்கு மனதில் சுருக்கென்றுபயம் தோன்றிவிட்டது. உடனே மந்திரி "இவன் நம்முடைய ரகசியத்தை ராஜாவிடம் சொல்லிவிடுவான், நாளைக்காலைக்குள் இவனைக்கொன்றுவிடவேண்டும்" என்றான். அவளும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு தலைமயிரை அவிழ்த்துவிட்டு அரசன் சாப்பிட உட்காரும் சமயம்பார்த்து அவனிடம்சென்று "ஓ! என் பிராணநாயகா! அந்தப்புரத்துக்கு இன்னாரை அனுப்பலாம் இன்னாரை அனுப்பக் கூடாது என்னும் புத்தி இத்தனைநாள் ராஜாவாயும் தங்களிடம் இல்லையா? அந்த பிராமணன் என்னகிழவனானாலும் அவன் சபலம் போயிற்றா? என்னைக் கையைப்பிடித்து இழுத்தான்" என்றாள். அரசன் உடனே கோபங்கொண்டு மந்திரியைக் கூப்பிட்டுப்பிராமணர் பெயர் சொல்லி, இவன் இன்னமாதிரி குற்றம் செய்திருக்கிறான். இவனுக்கென்ன தண்டனை என்றான். இவ்வித குற்றஞ்செய்தவனை "எண்ணெய்க்காயவைத்துப்பொரித்துவிடும்படி மநுஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு மந்திரி வீட்டுக்குப்போய்விட்டான். உடனே அரசன் கொலையாளிகளைக் கூப்பிட்டுச் சாயந்திரமே ஒரு பெரிய அடுப்புக்கட்டி அதில் வெல்லக்கொப்பரையொன்று பெரிதாகவைத்து, அதில்ஐம்பது ஆடம் தேங்காயெண்ணெய் விட்டு மறுகமறுக காயவிட்டுக்கொண்டிருங்கள், காலமே உதயத்துக்கெல்லாம் ஒருமனிதன் வந்து "ஆயிற்றா" என்று கேட்பான். முன்பின் யோசியாமல் அவனை அப்படியே கட்டிக் கொப்பரையிற் போட்டுப் பொரித்துவிடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு, அரசன் சாப்பிட்ட பின்பு பிராமணனை வரவழைத்து "ஐய நீர் காலமே ஸ்நானத்துக்குப் போகும்போது கீழ்வாசலில் ஒருகொப்பரையில் எண்ணெயைக் காய்ச்சிக்கொண்டு சிலர் உட்கார்ந்திருப்பார்கள், அவர்களிடம்போய் "ஆயிற்றா" என்று கேளும். அவர்கள் என்ன பதில் சொல்லுகிறார்கள்

ளோ அதைஎன்னிடம் தெரிவியும் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, "தெரிவிக்கப்போகிறதேது உம்மைக் கொப்பனையிற்போட்டு எரித்துவிடப்போகிறார்கள்" என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். பிராமணனைக் கூப்பிட்டுச்சொன்னதாவது கொலையாளிகளிடம் சொன்னதாவது மந்திரிக்குத் தெரியுமேதெரியாது. அவன் காலமே பிராமணனைக் கொப்பனையிற்போட்டு எரித்துவிடுவார்கள், நம்மிஷ்டப்படி அப்புறம் பயமில்லாமல் அந்தப்புரம் போய்வரலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு, எப்போது பொழுதுவிடியப்போகிறது என்று காத்திருந்தான்.

அருணோதயமாயிற்று: உடனே மந்திரி எழுந்திருந்து கொப்பனையைக்காப்பிக்கொண்டிருக்கும் ஆட்களிடம்சென்று ஆயிற்றாஎன்றான், "யாராயிருந்தாலும் பார்க்கவேண்டாம்" என்ற ஆக்ஞையைக் கொலையாளிகள் மனதில் வைத்திருந்தவர்களாகையால், மந்திரி என்று பின்வாங்காமல் அவனைக்கட்டித்தூக்கிப் பொரித்துக் கொப்பனையைக்கீழ் இறக்கி வைத்துவிட்டார்கள்.

"பிறருக்கு நினைக்கும் கெடுதி தனக்கேவிளைக்கும்" என்பதுபோலப் பிராமணருக்குக் கோரியவஞ்சகம் மந்திரியைக்கெடுக்காதா?

பிராமணர் வழக்கம்போலெழுந்திருந்து ஸ்நானஞ் செய்யப்போகும்வழியில் அவிந்திருக்கும் அடுப்பிடஞ்சென்று அங்கிருப்பவர்களை "ஆயிற்றா" என்று கேட்க, அவர்கள் "ஆயிற்று" மந்திரிவந்து ராஜாக்ஞைப்படி கேட்டான். அவனைப் பொரித்துவிட்டோம் என்றார்கள். பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து ராஜாவிடம் ஓடல் தெரிக்க ஓடிவந்து "ஆய்விட்டதாம் மந்திரியைப்போட்டுப் பொரித்துவிட்டார்களாம்" என்று தெரிவித்தான். ராஜாவுக்கோ உண்டான வியப்பு அவ்வளவிவ்வளவல்ல. உடனே ஓடோடியும் கிழக்குவாசல் சென்று நடந்த சங்கதியை வினவ, அவர்கள் "மகாராஜாவே! முன்பின் பாராமல் யார்வந்து ஆயிற்றாவென்கிறாரோ அவனைப்போட்டுப் பொரித்துவிட எண்ணெயைத் தயாராக வைத்திருக்கச்சொன்னீர்கள், அப்படியே நாங்கள் வைத்திருந்தோம். மந்திரியானவர் வந்து ஒரு நாழிகைக்குமுன் கேட்டார். அவரைத் தங்களுத்திரவுப்படி பொரித்துவிட்டோம்" என்றார்கள்.

"மந்திரி என் அவ்வளவு தீவரமாய் "ஆயிற்றா" என்று வந்து கேட்கவேண்டும்" என்று ராஜாவுக்குச் சந்தேகந்தோன்றிப் பிராமணனைப்பார்த்து "நேற்றுநடந்தது நடந்தபடி சொல்லும், இல்லாவிடில்

உம்மைக் கொன்றுவிடுவேன்" என்று அரசன் கோபத்தோடு கேட்கவே, அவர் எல்லாவற்றையும் உள்ளது உள்ளபடி சொல்லிவிட்டார். அரசனுக்குவந்த சந்தோஷம் கணக்கிலடங்கவில்லை. தன் சம்சாரத்தையும் அந்த எண்ணெயில் பொரித்துவிட உத்திரவு செய்து பிராமணரைப்பார்த்து "தினம் எலுமிச்சம்பழம் கொடுக்கும்போது தாங்கள் சொல்லிவந்த வசனத்தின் அருத்தம் இன்றுதான் நான் அறிந்தேன். "நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும், தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும், நன்மையுந் தீமையும் பின்வாக்காணலாம்" என்பது உங்கள் விஷயத்திலும் மந்திரிவிஷயத்திலும் சரியாய் முடிந்தது. நீங்கள் நல்லது விளைத்துவந்தீர்கள். அந்த நன்மை உங்களைக் காப்பாற்றிற்று. மந்திரி தீமைவிளைத்து நாசம் அடைந்தான் என்று அவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து அவரை மந்திரிபதவியில் வைத்துவந்தான். அவருக்கும் காலத்துக்குத்தகுந்த புத்திவந்துவிட்டது. இராஜ்ஜியகாரியத்தைச் சரிவர நடத்தி யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ராஜ்ஜியநீதி செலுத்திவந்தார்.

முற்கூறப்பட்டுள்ள கதைகளினால் பரோபகார சிந்தையுடைய பேர்களுக்குக் கடவுளால் எப்போதும் நன்மையே பயக்கப்படுகிறதென்றும், தீய எண்ணங்கொண்ட பேர்களுக்குக் கடவுளின் கட்டளையால் தீங்கு நேரிடுவதிற் சந்தேகமில்லையென்றும் தேர்ந்துகொள்ளலாம். ஆதலால்—

"ஆருக்குஞ் செய்யுப காருக்கும்நல்லவட் குன்றோதி	காரம் - உபல சாரம்
சயம்பிசைக்ஷயைத் தகித் பேயென்றொருவர்வெள்ளைப் பெறாதி	காதே - உன்னைப் காதே
தூக்கமுன்னோரை அக்குருடர்முடவர்பிணி	நிமித்து - வரும் ந்தது
தாய்போ லெளியரைத் வாயுறவும்மன வைம்மும்	[illegible] - வெறும் நிகு
பிணியுடை யோரை துணியுடன்காய்ச்சி நேருதி	தேடு - கட்டத் போடு
பாத்திர மறிந்திடு தோத்திரஞ்செய்வோரைத் தாத்துதல்	பிட்சை - தப்புத் பிட்சை
புத்தியில் லார்க்குச் பத்தியில்லாரெதிர் படிப்பித்தல்	போதி - தெய்வ நீதி

5190

நன்மையிடைந்துன்ற   பேதமி - பெருந்
இன்மைசெய்தோர்க்கும்தீ செய்யாதே   தீது
பூமியிநிலைமைபோல்   வேஷம் - கொண்டு
சாமியேவருவானி தன்னுதல்   தோஷம்
நரக மோட்சங்கொண்டு   கருவார் - இனர்
தருவோர்க்கொன்றீவார்நூரார்க்கொன்று   தருவார்
பல்வகை ஏழைசன்   நிமித்தம் - அந்தன்
செல்வனாய்ப்படைத்தனன் ஜெகத்தில்   பிரசித்தம்
யாசகர்களை யுப   சரியே - ஸ்வர்க்க
வாசலில்தொண்டமானுந் தோட்டியுஞ்   சரியே" என ஆன்

றோர் கூறியிருக்கின்றமையால், நாம் சதா ஜீவகாருண்யமாயிருந்து முற்கூறியபடி யாவரையும் ஆதரித்துப் பிறருக்குப் பிரயோஜனப் படும்படியான நிலைமையில் நாமிருந்தோமானால், இகபரமிரண்டிடங்களிலும் சௌக்கியமடையலாம்.

நிரவிசாரித்தல்.

உலகத்தில் புரட்டு உருட்டுகள் ஜாஸ்தியாய் நடந்துவருகிறபடியினால், அநேகர் ஏழைஜனங்களையும் விவேகிகளையும் பலபலவிதமாய் ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள்.

" பொய்யுடையொருவன் சொல்வன்மையினால்
மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே
மெய்யுடையொருவன் சொல்மாட்டாமையால்
பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே" என்றபடி, சில அவிவேகிகள் தாங்கள் கூறும் வார்த்தைகளில் சற்றும் சந்தேகமுண்டாகாவண்ணம் அவ்வளவு சாமர்த்தியமாய்ப்பேசி எவ்விதபுத்தி கூர்மையுடையவர்களையும் மருட்டிவிடுகிறார்கள். அன்றியும் உண்மையொன்றிருக்க வேறுவிதமான அபிப்பிராயங்கொள்ளும்படியாகிய சர்பவங்களும் உலகத்தில் அநேகம் நடந்துவருவதியல்பாகையினால், ஒவ்வொருவிஷயத்தையும் நிர்க்கவிசாரித்து ஆய்ந்தறிந்தோடு உண்மையறிந்து நிச்சயிக்கவேண்டுமேயல்லது, ஒரு விஷயத்தைச்செவியுற்ற உடனே அதைநம்புதல்கூடாது. இதற்குத்திருஷ்டாந்தமாக அடியில் வரும் ஒரு கதையைக்காண்க.

இலந்தைக்கனி.

ஓரூரில் ஒரு அரசன் அரசாண்டுவருங்காலத்தில் ஒருநாள் தனது மந்திரியை அழைத்து "அமைச்சனே! நாம் நகர்சோதனைக்குப்போய்

வேண்டியபடியால், அவசியம் இன்றிரவில் போகவேண்டும்" என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட மந்திரி அரசனுடைய கட்டளைப்படியே அன்றிரவு அரண்மனைக்குவந்து மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு அரசனுடன் கூடப்போனான். இவ்வாறு மந்திரியுடன் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு நகர்சோதனைக்காகப் புறப்பட்ட அரசன் வீதிவழியாகப்போனால், ஒருவேளை தன்னை யாராவது தெரிந்துகொள்ளப்போகிறார்களென்று ஒருதோட்டத்தின் வழியாகச்சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில் அந்தத்தோட்டத்தின் குளத்தில் வலைவீசிக்கொண்டிருந்த ஓர் வலைஞன் பாதிராத்திரியாய் விட்டபடியால், இதுவரையில் அகப்படாத மீன் இனிமேல் அகப்படப்போகிறதா? என்று சிந்தித்துத் தன் வலையை உதறி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். அதுகண்ட அரசன் அவ்வலைஞனைத் தன் னருகிலழைத்து, "நீ யார் அப்பா? இவ்வளவுநேரம்வரையில் இந்தக் குளத்தண்டை என்னசெய்துகொண்டிருந்தாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவ்வலைஞன், "ஐயா! நான் ஜாதியில் செம்படவன், மிகவும் ஏழை, காலைமுதல் இதுவரையில் ஓயாமல் இக்குளத்தில் வலைவீசிக் கொண்டிருந்தும் ஒருமீனாவது அகப்படாமையால் இளைத்துப்போய் என்வலையை உதறிக்கொண்டு வீட்டுக்குத்திரும்புகிறேன்" என்றான். உடனே அரசன் அவனைப்பார்த்து, "அப்பா! நீ இவ்வளவில் சலித்து விடக்கூடாது, 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்' என்றும், 'முயற்சி திருவினையாக்கும்' என்றும், 'முயற்சிதன்மெய்வருத்தக் கூலிதரும்' என்றும், 'சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்' என்றும் முயற்சியைப்பற்றியும் சோம்பலைப்பற்றியும் பெரியோர்கள் கூறியுள்ள மூதுரைகளை அலட்சியஞ்செய்யாமல் இன்னொருமுறை உன் வலையை வீசு, அதில் என்னவந்தபோதிலும் நான் எடுத்துக்கொண்டு உனக்கு நூறுரூபாய் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றான். அவ்வரசன் சொன்னதைக்கேட்ட வலைஞன் அவ்வாறு செய்யத்துணிந்து மறுபடி தன்வலையை வீசினான். உடனே அவ்வலையில் ஓர் பெட்டியகப்பட்டது. அந்தப்பெட்டியை இழுத்து வெளியிற்போட்டதைக்கண்ட அவ்வரசன் அவ்வலைஞனைக்கொண்டே அப்பெட்டியை எடுப்பித்துக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்குச்சென்று அவ்வலைஞனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்தபடியே நூறுரூபாய் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தன்னுடன் கூடவந்த மந்திரியைப்பார்த்து அப்பெட்டியைத் திறக்கச் சொன்னான். அவ்வாறே அம்மந்திரி அப்பெட்டியைத்திறக்க, அதில் ஒரு பெண்ணின் அவயவமுழுமையும் துண்டு துண்டாய் வெட்டி நிரப்பி

யிருந்ததை அரசன் கண்டு பிரமைகொண்டு, நடுநடுங்கிப் பெருமூச் செறிந்து கோபாவேசமுடையவனாய் மந்திரியைநோக்கி, "சபாஷ்! நன்றாயிருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீஹத்திசெய்யும் பாபிகளை உயிர்போகாமல் வைத்துக்கொண்டுதானா நான் அரசாட்சிசெய்கிறது! என்னரசு இருந்தவாறு நன்று! நன்று!" என்று பலவிதமாகத் தூக்கித்துப் பிறகு ஒருவாறு மனந்தேறி, "அமைச்சனே! இதுவரையில் நம் தேசத்திலுள்ளார் செய்கைகளையெல்லாம் நீ கண்டு சீர்திருத்திக்கொண்டு வருகின்றாயென்று நம்பியிருந்தேன், இன்றுதான் உன்னுடைய நகரவிசாரணைத்திறம் எனக்குத் தெரியவந்தது. இனி நானே சகலமுங்கண்டு சீர்திருத்தினலன்றிக் குடிகளுக்கு நியாயங் கிடைக்காது; இப்போது நேர்ந்துள்ள இந்த ஸ்திரீஹத்திக்குமாத்திரம் காரணம் நீயே தேடவேண்டுமாகையால், இன்றுமுதல் இரண்டு நாளைக்குள் இக்கொலைசெய்தவனைக் கண்டுபிடித்து அவனை என்னிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டுவரவேண்டும், இல்லாவிடில் இந்த ஸ்திரீஹத்திக்கு நீதானே காரணனென்று உன்னையே கொலைசெய்துவிடுவேன்," என்றான். இவையனைத்தையுங்கேட்ட மந்திரி இடியோசையைக்கேட்ட சர்ப்பம்போற்கலங்கி, எண்ணுதனவெல்லாமெண்ணி மனம் புண்ணாகி, நடக்கக் கால்வராமல் தட்டித் தள்ளாடிக்கொண்டு வீடு போய்ச்சேர்ந்து, அன்றையத்தினமுதல் தன்னாற்கூடியமுயற்சியோடு பலபல விதத்தினாலே அன்றுமுழுதும்விசாரித்துக்கொண்டுவந்தும், இரண்டாம்நாள் காலைவரையிலே கொன்றவன் இன்னானென்று தெரியவாராமையினால், மந்திரி நிராதாரங்கொண்டவனாய் மரணத்திற்குத்துணிந்து, வீட்டிலுள்ளார் யாவருக்கும் இன்றையத்தினந்தான் என்னுடைய வாழ்நாளின் முடிவு என்று தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கையில், அரசனிடத்திலிருந்து வேவுகாரர்கள் வந்து மந்திரியைநோக்கி, "உம்மை அரசன் அழைத்துவரச்சொன்னான்" என்றார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே மந்திரி "உள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடிகாணே" என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தைச் சிந்தித்து, தன்னுடைய உடை முதலியவற்றை உடுத்திக்கொண்டு, அவ்வேவுகாரர்களுடனேசென்று அரசனைக்கண்டு, "இராஜாதிராஜனே! என்னுடைய முயற்சியால் கூடியவரையிலே கள்ளமில்லாமல் விசாரித்தும் அக்கொலைஞன் அகப்படவில்லை" என்றான். அதுகேட்ட அரசன் "நல்லது, அப்படியானால் நீ தான் அக்கொலையாளியின் தண்டனைக்குப் பாத்திரனாகவேண்டும்" என்றுசொல்லி, உடனே தண்டவினைஞரை யழைத்து, இவனை இன்றுமாலை சிரச்சேதம் செய்துவிடுங்களென்று உத்தரவுசெய்தான். அத

ப்படியே அத்தண்டவினைமாக்கள் மந்திரியைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டுபோகையில், அவ்வீதிவழியே போய்க்கொண்டிருந்த ஓர் வாலிபன் இச்சங்கதியைக்கேட்டு, "ஐயோ! கொலைசெய்தவன் நானிருக்க, யாதொரு பாவமும் அறியாத இம்மந்திரியை ஏன் வீணாய்ச் சிரச்சேதம் செய்யவேண்டும்? அக்கொலைசெய்தவன் நான்தானென்பதை யாவருக்கும் திருப்தியாகும்படிக் கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன்" என்றான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவனுடன் கூட வந்த வயோதிகனொருவன், இவ்வாலிபன் இன்னுஞ் சிலகாலம் இவ்வுலகத்தில் உயிரோடிருப்பானாகில் இவனுடைய குழந்தைகள் முதலியவர்களுக்கு ஆதரவாயிருப்பானே, நானிருப்பதனால் யாருக்கென்ன பயனென்று தனக்குள்ளே கருதிக்கொண்டு, "ஓ! ஓ! இதென்ன? இந்த வாலிபன் இவ்வளவு அசத்தியம் பேசுகின்றானே, அப்பெண்ணைக்கொன்று பெட்டியிலடக்கஞ்செய்து குளத்தில் விட்ட நானிருக்க, இவ்வாலிபன் இவ்வளவு துணிவாகக் கடவுள் சாட்சியென்று யாவரும் நம்பும்படிச் சொல்லுகின்றானே. கிழவன்பாட்டுக் கின்னுரைத்துக் கேற்கப்போகின்றதா?" என்றே பரிதபித்தான். இவை இரண்டையுங்கேட்ட மந்திரி அத்தண்டனைக்காரர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரையும் அழைத்துப்போய் அரசனெதிரில் விட்டு அவர்கள் கூறிய அனைத்தையுங் கூறினான்.

அதுகேட்ட அரசன் "நல்லது, அப்படியானால், அக்கொலையை இவர்களிருவருமே செய்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது; அக்கொலைக்குத்தீர்வாக இவர்களிருவரையுமே சிரச்சேதம் செய்யச் சொல்" என்றான். அதற்கு மந்திரி "மன்னனே! அக்கொலையை இவர்களிருவரிலொருவன்தான் செய்திருக்கவேண்டும்; ஒருகொலைக்கு இருவரைக் கொலைசெய்தல் நீதியல்லவே" என்றான். பிறகு அரசன் ஆலோசித்து "அது நியாயந்தான், இவ்விருவரில் இன்னான்தான் கொலை செய்தவனென்று நிச்சயிக்கக்கூடுமானால், விசாரித்து இவன் தான் கொலையாளியென்று எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்றான். உடனே அமைச்சன் அவ்விருவரையும் ஓர் தேவாலயத்தில் அழைத்துக்கொண்டுபோய், வாலிபன் முன்னமே கடவுள் சாட்சியாக வென்று சத்தியஞ் செய்திருப்பதால், அவனைக்கேட்காமல், வயோதிகனைநோக்கி, "கொலையாளி யாரென்பதைத் தீரயாசித்து, நான் இக்கொலை செய்தவனென்று சத்தியஞ் செய்" என்றான். அவ் வயோதிகன் தேவாலயத்தில் சத்தியஞ் செய்வதற்குப் பின்னிட்ட

படியால் அவன் சொல்லுகிறது பொய்யென்றறிந்துகொண்டு, அவ்வாலிபனைப் பார்த்து, "அப்பா! நீ யார்? ஏன் அப்பெண்ணைக் கொலை செய்தாய்? அப்பெண் யார்? அவளுக்கும் உனக்கும் என்ன விரோதம்? இவ்வயோதிகன் யார்? இவையனைத்தையுந் தெளிவாகவும் சத்தியமாகவும் சொல்லவேண்டும்" என்றான், அதற்கவ்வாலிபன் "ஐயா! நான் சில்லறைக்கடை வியாபாரி, அந்தப்பெண் என் மனைவிதான், இவ்வயோதிகன் அப்பெண்ணுக்குத் தந்தை, அந்தப்பெண்ணுக்கும் எனக்கும் யாதொரு விரோதமுமில்லை, ஆனால் அப்பெண் இதற்கு முன்பு ஆறுமாதகாலமாக நலிவாயிருந்தாள், இப்போது ஒருமாதமாகத்தான் அவளுக்குத் தேகம் சொஸ்தமாய் வந்தது, அவள் இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்னே இலந்தைக்கனிமேல் தனக்கு ஆசையாயிருக்கிறதென்றாள், இந்தக்காலம் இலந்தைக்கனி எங்கும் அகப்படாத காலமாதலால் நான் எங்குந் தேடியும் அது கிடைக்காமல் கடைசியாய் ஒரு சிறந்த பிரபுவின் தோட்டத்தில் உள்ள இலந்தை மரத்தில் மறுதாம்பாய்ப் பழுத்திருந்த மூன்று பழங்களுக்கு அதிக விலைகொடுத்து வாங்கிவந்தேன், அதை அவள் அப்போதே தின்னாமல் தன் படுக்கையின் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டாள், உடனே நான் வழக்கப்படிக் கடைக்குப்போய்விட்டேன், அங்கு கடையில் நான் வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் நான் கொண்டுவந்த இலந்தைக்கனிகளிலொன்றை ஓர் வாலிபயாசகன் தன்கையிலெடுத்துக்கொண்டு போகக்கண்டேன், உடனே அக்கனி நம்முடையதாகாதோ அல்லவோவென்று அறிந்துகொள்ளும்படி அவனை யழைத்து உனக்கு இந்தப்பழம் ஏதென்று கேட்டேன், அவன் "ஐயா! அதோ தெரிகிற மூன்றாவது வீதியிலே இன்ன எண்ணுள்ள வீட்டில் எனக்கொரு அபிமானஸ்திரீயிருக்கின்றாள், அவள் ஆறுமாதமாக நலியாயிருந்து இப்போது ஒருமாதமாகத்தான் சொஸ்தப்பட்டுவருகின்றாள், அவளுக்குச் சொந்தப்புருஷன் கொண்டுவந்து கொடுத்த மூன்று கனிகளில் ஒன்றை எனக்குக்கொடுத்தாள்" என்றான். அவன்சொன்ன வீதியும் வீட்டினெண்ணும் மற்றும் யாவும் சரிப்பட்டிருந்தபடியால், நம்முடைய மனைவிதான் இவனுக்கு அபிமானஸ்திரீயாயிருக்கிறாளென்று நினைத்து, உடனே கடையை மூடிக்கொண்டு வீட்டுக்குச்சென்று என் மனைவியைப்பார்த்தபோது அவளிடத்தில் இரண்டுகனிகளேயிருக்கக் கண்டு, இன்னொரு கனி எங்கேயென்று அவளைக்கேட்டேன், அதற்கவள் 'நீங்கள் கொடுத்தபோது வாங்கிவைத்ததேயொழிய மறுபடியும் நான் அவைகளைப் பார்க்கவில்லை' என்றாள்; அதைகேட்ட நான் அதிக

கோபமுடையவனாய் அந்தவாலிபயாசகன் வார்த்தையையே நம்பி அவளைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டிப் பெட்டியில்போட்டுக் கரையிலிருக்க வயோதிகனுக்குந் தெரியாமல் குளத்தில் விட்டுவிட்டேன். பிறகு வீட்டிற்குவந்தவுடன் எனது குமாரன் அழுதுகொண்டு திண்ணையின்மேலுட்கார்ந்திருக்கக்கண்டு, 'ஏனப்பா அழுகின்றாய்?' என்றேன்; அதற்கு அவன் 'அப்பா! அம்மாள் படுக்கையின்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்த இலந்தைக்கனிகள் மூன்றிலொன்றை நான் அம்மாளுக்குத் தெரியாமலெடுத்துப்போய்த் தெருவில் வீட்டுக்கெதிரிலே விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவாலிபயாசகன் பிடுங்கிக்கொண்டோடினான், அவனுடன்கூட நானும் ஓடியபோது, அவன் அக்கனியின் விர்த்தாந்தத்தைக்கூறும்படி என்னைக்கேட்டான், நான் அம்மாள் நோயாயிருந்து சொஸ்தப்பட்டதையும் உன்னை இலந்தைக்கனி கேட்டதையும் நீ மூன்று கனிகள் கொண்டுவந்து கொடுத்ததையும் சொன்னேன், இவ்விஷயங்களையெல்லாம் நான் கூறியும் அவன் அக்கனியைக்கொடுக்காமற் போய்விட்டான், அம்மாள் பழத்தைத் தேடிப்பார்த்து என்னைக் கேட்பார்களேயென்றழுகிறேன்' என்று சொன்னதின்மேல், நான் ஆய்ந்தோய்ந்துபாராமல் எனதருமை மனைவியைக் கொலை இயற்றினதற்காக இன்னமும் துக்கித்துப் பிரலாபங் கொண்டவனாயிருக்கிறேன் கிருபாநிதியான என்மனைவியைக்கொன்று நான் இன்னும் ஜீவித்திருப்பதினும் இராஜதண்டனைக்குள்ளாகி உயிர் துறப்பதே உத்தமம்!" என்றுவிளம்பினான். இவையனைத்தையும் விரிவாய்ச் சத்தியபூர்வமாகக் கேட்ட மந்திரி இவன்தான் கொலை செய்தவனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவனை அரசனிடத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் அவன் வாய்ப்படியே சங்கதிகளை யெல்லாம் சொல்லச்சொல்லி அவனே கொலைசெய்தவனென்று அரசனுக்குப் புலப்படச்செய்தான். அதன் பின்பு அரசன் "ஆம், ஆம் இப்போது இவன்தான் கொலை செய்தவனென்று நன்றாய்த் தெரியவருகிறது, ஆனால் இவனுக்கும் அப்பெண்ணுக்கும் நிர்த்துவாய் அவ்வளவு விரோதம் விளையும்படி செய்த அவ்வாலிபயாசகனே இக்கொலைத்தண்டனையை யடையவேண்டுமாகையால், இனி அவ்வாலிபயாசகனைத் துட்சணமே கண்டுபிடிக்கவேண்டும்" என்று மந்திரிக்கு உத்தரவுசெய்தான். அதுகேட்ட மந்திரி "தூவானம்விட்டும் பொடிமழை விடவில்லை" என்கிற பழமொழிப்படி. இன்னும் நம்மைச் சனியன் விடவில்லையேயென்று துக்கத்துடனே வீட்டுக்குவந்து ஒழியாக் கிலேசத்தோடு உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில், வீதியிலோடி விளை

யாடிக்கொண்டிருந்த சிறு குழந்தையாகிய அவன் புதல்வி உள்ளே வந்து அங்கு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த தன் தந்தையாகிய மந்திரியின்மடிமீது உட்கார்ந்தது. அப்போது மந்திரி அதிகமனவருத்தமடைந்திருந்தும் தன் குழந்தையினிடத்துவைத்த பரிவால் அக்குழந்தையைத் தூக்கிமடியிட்டுக்கொண்டு உடம்பில் படிந்திருந்த தூசுகளைத் துடைத்துக்கொண்டு வருகையில் அதன் மடியில் ஏதோ ஒன்று உயர்வாயிருக்கக்கண்டு அதன்மடியை அவிழ்த்துப்பார்த்தபோது, அது இலந்தைக்கனியாயிருக்கக்கண்டு அதிக ஆச்சரியமுடையவனாய் அக்குழந்தையைப்பார்த்து, "அம்மா! உனக்கிந்தப்பழம் ஏது?" என்றுகேட்டான். அதற்கு அக்குழந்தை "அப்பா! நான் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் என்னிடத்தில் ஒரு அணா வாங்கிக்கொண்டு இதைக்கொடுத்துப்போய் விட்டான்" என்றது. அது கேட்ட மந்திரி உடனே அவனைக்கண்டுபிடித்து அரசனிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டுபோனான். அரசன் அவனுடைய வாக்குமூலத்தைக் கேட்டுக்கோல்போட்டுக்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, வீணாய் ஒருவன்பெண்சாதிமேல் அவதூறுகள் சொல்லி அவள் புருஷனைச்சம்பசிசெய்து அவனுக்கு அவளைக்கொல்லும்படியான கோபம் வரச்செய்தமையால் இப்படிப்பட்ட பெரும் பொய்யன் உயிரோடிருக்குமளவும் இந்த நகரம் சீர்படாதாகையால் இன்று உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி உத்தரவு செய்தேனென்று அவனுக்குச்சொல்லி அவனைத் தண்டனைக்காரர் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டு, விசாரியாமல் தான் காதாரக்கேட்டதையும் கண்ணாரப்பார்த்ததையும் நம்பி தன்மனைவியைக் கொலைசெய்து விட்டு மனந்துடித்துக்கொண்டிருக்கும் வாலிபனுக்கு விவாகம் மறுபடி செய்துகொள்ளவேண்டிய அளவுக்குத் திரவியங்கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். "கண்ணாற்கண்டதும் பொய், காதாரக்கேட்டதும்பொய், தீரவிசாரித்ததுமெய்" என்னும் மொழிக்கு இக்கதை ஒருநல்ல உதாரணமாயிருக்கிறதாகையால், ஏதொரு கருமத்தையும் விசாரித்துத் தீரவிசாரியாமல் கருமத்தை நடத்தினவன் "ஆராய்ந்து பாராதான் காரியம் தான்சாந்துயரந்தரும்" என்னும் வாக்கியப்படிச் சதா துன்பத்திற்குட்படுவானாதலால், தீரவிசாரித்து முடிவுசெய்யவேண்டியதே விவேகிகளின் இயல்பு.

இதுகாறும் நாம் கூறிவந்த விஷயங்களில் குழந்தை பிறந்தபிறகு தாய்தந்தையர் அதைக்காப்பாற்றிக் கல்வியறிவு ஒழுக்கமுதலியவைகளிற் பயிற்றுவிக்கவேண்டியவைகளைப்பற்றியும், பிள்ளைகள் தாய்தந்தையருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களிடத்தில் அன்பு ஆதர

வாய் சதா நன்றியறிதல் உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றியும், தேகாரோக்கியத்தை அடையும்படியான சுகாதார விதிகளையும், கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டிய வகையையும், பாவச்செய்கையை நீக்கி நல்வழியில் நடந்தொழுகும் வகைகளையும், அகங்காரத்தை நீக்கும் ஒழுங்குகளையும், கடவுளை அறிந்து அவருக்குப் பணிந்து அவரைத் தியானித்துவரவேண்டிய நியதிகளையும், கடன்படாமையையும், பட்டகடனை மீட்கும்படியான உபாயங்களையும், பொருள் சம்பாதிக்கும் வழிகளையும், பரோபகாரசிந்தையையும், பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்கலாகாதென்னும் நியதிகளையும், எக்காரியத்தையும் செம்மையாய் ஆலோசித்து நடத்தவேண்டுமென்னும் நியாயங்களையும், ஒருவாறாக எடுத்துச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றோம். ஒருமனுஷன் இத்தனை விஷயங்களிலும் கூடியமாத்திரம் தேர்ச்சியடைந்தபிறகே, சம்சாரவாழ்க்கைக்கு ஆரம்பிப்பது மேலான காரியம். இனிக் கலியாணவிஷயத்தைப்பற்றிக் கூறவேண்டியதவசியம். அப்படிக் கூறுவதற்குமுன் ஸ்திரிகளைப்பற்றிய சிலவிஷயங்களைக் கூறுவாம்.

ஸ்திரிகள்.

உலகவிவகாரங்களை நடத்திவருவதற்காகக் கடவுள், ஜீவராசிகளனைத்தையும் ஜதைஜதையாகவே சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். இதற்கு உதாரணம் ஒளி இருள், பகல் இரவு, சூரியன் சந்திரன், சகல ஜீவர்களிலும் ஆண்பெண் என்பவைகளே. இவைகளைப்போன்றே மானுடர்களாகிய நம்மையும் ஆண்பெண் என்னும் இருபகுப்பாகச்சிருஷ்டித்து, ஆணிற்குப்பெண் உதவியாயிருக்கும்படிக்கும், பெண்ணிற்கு ஆண் உதவியாயிருக்கும்படிக்கும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார். இவற்றுள் ஆண்பிள்ளைகளின் விவகாரங்களைப் பற்றி இதுகாறும் ஏராளமாய்க் கூறிமுடித்தோமாகையால், இனி பெண்பிள்ளைகளுக்குரிய முக்கியவிஷயங்களை ஒருவாறெடுத்துச் சுருக்கிச்சொல்லுவோம்; ஆண்பிள்ளைகள் திடகாத்திரராகவும் புத்திகோசாமுடையாராகவும் காரியநிர்வாகஸ்தராகவும் இன்னும் மற்றுமுள்ள சகல விஷயங்களிலும் மேம்பட்டவர்களாகவும் இருப்பதால், அவர்களை எஜமானர்களெனவும், பெண்பிள்ளைகள் "பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்றும், "எண்ணறக்கற்று எழுத்தறவாசித்தாலும் பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்றும் வழங்கும் பழமொழிகளின்படிச் சகலவிவகார விஷயங்களிலும் சற்று தாழ்ந்தவர்களாதலால், அவ்வாண்பிள்ளைகளு

க்கு இவர்களைக்கீழ்ப்படிந்து நடக்கத்தக்கவர்களாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், ஓர் வீட்டிற்குப்பெண்களே மிகச்சிறப்பைத் தருகின்றவர்களாகவும், ஆண்பிள்ளைகட்குகந்த அன்புள்ளவர்களாகவும், புருஷர்களுக்கு நேரும் சுகதுக்கங்களிரண்டிற்கும் பாத்தியமுடையவர்களாகவும், புருஷர்களுடைய கெட்டகுணங்களை மாற்றிச் சுகுணங்களை அநுசரிக்கச்செய்து, களிப்பைக்கொடுக்கின்றவர்களாகவும், சிறந்த கல்வித்தேர்ச்சியாற் கணவர்களுக்கு மந்திரிகளைப்போற் சமயத்திற் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களாகவும், காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிருககிர்த்தியங்களை நடத்திக்கொள்ளுகின்றவர்களாகவும், கணக்கர்களைப்போற் குடும்பத்தைச்சார்ந்த கணக்குகளெல்லாம் எழுதிக்கொள்ளத்தக்கவர்களாகவும், தாய்போலப் புருஷர்களைப் போஷிக்கத்தக்கவர்களாகவும், அடிமைகளைப்போற் புருஷர்களின் பணிவிடைகளையும் குடும்பகாரியங்களையும் நடத்திக்கொள்ளத் தக்கவர்களாகவும், தாசிகள்போல் இன்பங்கொடுக்கத்தக்கவர்களாகவும் இன்னும் அனேகவித அநுகூலம் புரிகின்றவர்களாகவுமிருப்பதால், அப்பெண்பிள்ளைகளால் ஆண்பிள்ளைகளுக்குண்டாகும் நன்மைக்கோ அளவில்லை. மேற்கூறிய நற்குணங்கள் அமைந்தவளே பெண்ணுவாள். அவளைத்தான் ஒருவன் மனைவியாகவும் கொள்ளவேண்டும். இவற்றை—

"அன்னைதயையும் அடியாள்பணியுமலர்ப்
பொன்னினழகும் புவிப்பொறையும் - வன்னமுலை
வேசித்துயிலும் விறன்மந்திரிமதியும்
பேசிலிவையுடையாள் பெண்" என்னும் செய்யுளாலுணர்க.

அன்றியும் புருஷன் வீட்டிலுள்ள மாமன் மாமி நாத்தி கொழுநன் முதலியவர்களுக்கும் மனங்கோணாது பணிவிடைசெய்து அவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்துத் தமது தாய்தந்தையருக்கும் சற்குணபுத்திரியைப்பெற்றோம் என்னும் மனக்களிப்பை விளைவிக்கின்றார்கள். இவ்விதம் தன் தாய்வீட்டாருக்கும் தலைவன்வீட்டாருக்கும் சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதன்றியும், சந்தானவிர்த்தியால் உலகத்தை நிறைத்தும், கற்பினால் உலகத்தைக்கௌரவப்படுத்தியும், அழகினால் உலகத்தை அலங்கரித்தும் உலகத்திற்கும் பெரும்பிரயோசனத்தை விளைவிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு குடும்பத்திற்கும் குலத்திற்கும் குவலயத்திற்கும் அதிபிரயோசனமுள்ள அரிவையர்கள் கணவர்களுக்குத் துணைவர்களென்பதில் சந்தேகமென்ன? "கடுகத்தனை வேலைசெய்பவர்களும் காரிகையரைக்கண்டாற் கடலத்தனை வேலைசெய்வார்கள்."

"மணலத்தனை வேலைசெய்பவர்களும் மாதரின்மருங்குற்றால் மலைத்தனை வேலைசெய்வார்கள்." "தினையத்தனை வேலைசெய்பவர்களும் தெரிவையாரைசயுற்றால் பனையத்தனை வேலைசெய்வார்கள்." "கஷ்டத்தோடு செய்யக்கூடியவையும் இஷ்டமாய் முடியும்." ஆனால், ஒரே ஆயுதத்தைக் கிரமமாயுபயோகித்தால் அனேக நன்மைகளும், அக்கிரமமாயுபயோகித்தால் விசேஷ தீமைகளும் நேரிடுவது எவர்க்கும் அநுபவமோ? அவ்வாறே, முற்கூறிய பலவித நன்மைகளைத் தரத்தக்க பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியயிற்றி வைக்காத காரணத்தாலும், கிரமமாய் நடத்தாதகாரணத்தாலும் பலகெடுதிகளும் நேரும். எவ்விடத்தில் நடக்கின்ற கொலைக்கும் மூலகாரணம் பெரும்பாலும் ஸ்திரீகளாகவேயிருப்பார்கள். உலகத்தில் மனிதர்க்குண்டாயிருக்கும் வியாதிகளின் மூலாதாரத்தை விசாரிக்குமிடத்தில் முக்காலேமுன்றுவீசம் பங்குக்கு ஸ்திரீகளே மூலகாரணமாயிருக்கின்றார்கள். ஒரு குடும்பத்திலே நல்லொழுக்கம் பயிற்றப்படாத ஒருஸ்திரீ சேர்ந்துவிட்டாலோ? அவளுடையகணவன் மாமன் கொழுநன் மாமி நாத்தி முதலிய யாவர்க்கும் அஷ்டமத்துச்சனியனைப்போல் தோன்றி, அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஓயாத் துன்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதன்றி, அவளுடைய பெற்றோர்களுக்கும் அபகீர்த்தியும் நிந்தனையும் சஞ்சலமுங் கொடுக்கின்றாள். இத்தகைய தாய்தந்தையர் வயிற்றில் இப்படிப்பட்ட ராக்ஷசியும் பிறப்பாளா? இவள் உலகத்திலுதிக்காதிருந்தால், அநேகருக்குண்டாயிருக்கும் துன்பங்களில்லாமலிருக்குமே? "குலத்தைக்கெடுக்கவந்த கோடாரிக்காம்பாயிருக்கின்றாளே" என்று தாய்தந்தையருக்கு நிந்தனையும், கணவன்வீட்டிலுள்ள யாவர்க்கும் பகையும், அதனால் பிறர் யாவர்க்கும் வெறுப்பும், இவளுடைய துர்க்குண துர்ச்செய்கையால் உலகத்தில் அபகீர்த்தியுண்டாக்கி அபாசப்படுத்திவிடுகின்றாள். ஆதலால் இவள் குலத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் குவலயத்திற்கும் பலகெடுதிகளை விளைவிக்கின்றவளாகின்றாள். இவ்வாறு ஸ்திரீகளாலுண்டாகும் கெடுதிகளுக்கு யார் காரணகர்த்தாவென்றாராய்வோம். அரிசி ஜீவாதாரத்திற்குரிய அதிமேலான வஸ்துவாயிருக்கினும், அதைப் பக்குவப்படுத்திச் சாப்பிட்டால்மாத்திரமே நற்குணத்தைத்தரும். பக்குவப்படுத்தாமல் சாப்பிட்டால் தீக்குணத்தைத் தரத்தடையில்லை. அதுபோல ஸ்திரீகள் உலகத்திற்கு அதிக பிரயோசனத்தை யளிக்கத்தக்கவர்களேயாயினும், அவர்களைக் கல்வியறிவு ஒழுக்கமுதலியவைகளாற் பக்குவப்படுத்திச் சீர்திருத்தத்திற்குக் கொண்டுவராமல், அவர்களைப்பொல்லாத

வர்களென்று சொல்லுவது எவ்வளவு அக்கிரமம். ஸ்திரீகளை நீலிக ளென்றும், கன்னிகளென்றும், ராட்சசிகளென்றும், அவர்களை நம்பக் கூடாதென்றும், பாவமே திரண்டு ஸ்திரீரூபமாக வந்திருக்கிறதென் றும் பலவிதமாய்த் தூஷிக்கின்றார்கள். ஆயினும் சத்தியமடந்தைய ரைப் புகழ்வதும், அசத்தியமடந்தையரை இகழ்வதும் சாஸ்திரயுக் தமாயிருக்கிலுமாயிருக்கினும், பரிதபிக்கத்தக்க கேவல அந்தஸ்திலிரு க்கப்பட்ட பேதைமையையுடைய பெண்களைக் கெடுதலையான வழிக் குக் கொண்டுவருவதற்கு மூலகாரணர்களாயிருக்கிற அவர்கள் தாய் தந்தை கணவன் மாமி இவர்களை விட்டுவிட்டு, அறியாமையையே ஆபரணமாகப் பூண்டிருக்கும் அறிவையரைத் தூஷிப்பது, 'எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதுபோலிருக்கின்றது.' இது பெருத்த அநீதி யல்லவா? இவ்வித தூஷணைகள் வாராவண்ணம் இதில் கூறப்பட்டுள் ள பிரமாணங்களை கவனித்து அவைகளின்படி யொழுகவேண்டும்.

கல்யாணம்.

கல்யாணமென்பது இவ்வுலகத்துள்ள ஆடவர் மகளிரிருவரும் ஒருவரோடொருவர் அன்னியோன்னியமா யளவளாவி இல்லறதரும நடாத்தும்பொருட்டு ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் ஓர்வித உடன்படிக்கை. இது இகபரசாதனங்கட்குரிய எவ்வித சுகத்தையும் அடைவதற்கு முதற்காரணமாயிருக்கின்றது. ஆதலாலன்றோ? இதற்கு விவாகம் மணம் சுபம் மங்களம் மன்றல் என்னும் சிறந்த பெயர்களமைந்திரு க்கின்றன. கல்யாணம் என்பது கடவுளாலேயே விதித்த விதியன்றி லிலக்கல்ல. அவருடைய விதியே என்பதை ஆண் பெண் என்றிரு பகுப்பாய்ப் படைத்திருப்பதனாலேயே யறியலாம். எல்லாச் சீவராசி களையும் இவ்வாறே படைத்திருக்கினும் மானிடர்களாகிய நமக்கு மாத்திரமே பகுத்தறிவளித்திருக்கின்றனர். அஃதொன்றில்லாவிடின் மிருகாதிகளைப்போன்றே நாமும் தாயென்றும் தாரமென்றும் தமக் கையென்றும் தங்கையென்றும் தாரதம்மியம் நோக்காது நடக்க முய ன்று அதனாற் பலகெடுதிகள் நேரவும் செய்துகொள்ளும். அப்பகுத்த றிவுடைமையினாலேயே மிருகாதிகளுக்கு நடக்கவியலாத அரிய விதி களெல்லாம் நமக்கு விதித்திருக்கின்றார். அவ்விதிகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகி இல்லறநடாத்திப் புத்திரப்பேறடைந்து குடும்பவிர்த்தி புரி ந்து சுகமாய் வாழும்பொருட்டுத்தான் விவாகவிதியைக் கடவுள் விதித் திருக்கின்றார். விதியெட்டும் ஒருவன் அவ்விதி கெடுகாள் அறியாதிருக்

கும்படி உறுதியாய்க் கட்டுவதற்கான முயற்சிகள் பலவற்றையும் முன் ஜாக்கிரதையாய்ப் புரிவதுபோல,ஓர் விவாகம் நியமிக்கும்போது மணமகன் மணமகள் என்னும் இருவரும் இகலோகத்தில் ஒற்றுமை யாய்ச் சுகஜீவிகளாக வெகுகாலம் வாழும்பொருட்டும், இவ்வில்லற தருமத்தாற் பரலோகத்திற் சதானந்தம் அநுபவிக்கும்பொருட்டும் இன்றியமையாதனவாயுள்ள ஒழுங்குகளனைத்தையும் புரியவேண்டி யது அத்தியாவசியகம். விவாகமானது சதிபுருஷாளிருவரின் மன ஒற்றுமையாற் பாக்கியத்திற்கும், மனவேற்றுமையால் தௌர்ப்பாக் கியத்திற்கும் அஸ்திவாரம்போலாகின்றது. குடும்பத்திற்கநுகூலம் பாக்கியமும் பிரதிகூலம் தௌர்ப்பாக்கியமுமாமென்பது சர்வஜன சம்மதமாதலின், அவ்விரண்டும் முறையே மனவொற்றுமையாலும் மனவேற்றுமையினாலுமே விளையக்கூடுமென்பது ஆபாலவிருத்தர் களுமறிவார்களன்றோ? அதுபற்றி விரித்துக்கூறவேண்டியது அனாவ சியம். தாதனைகும்பிகளாகிய மணமகன் மணமகள் என்னும் இருவ ர்க்கும் விவாகமானது முதற்கொண்டே, பாக்கியமாயினும் தௌர்ப் பாக்கியமாயினுந் தொடர்ந்துகொள்வது தேற்றமாகையால், அக்கா லமுதல் அத்தகைய பாக்கியம் விர்த்தியாகவும் தௌர்ப்பாக்கியம் நிவி ர்த்தியாகவும் அவசியமான ஒழுக்குகள் எவைகளோ அவைகளை அவ்விருவரைப் பெற்றோரேனும் சுற்றத்தினரேனும் செவ்வனே யுகி த்து, ஒவ்வொன்றையும் திருத்தமாய் நடத்திவைக்கவேண்டியது முக் கிய கடமையாதலின், அதற்காக வேண்டிய இன்றியமையாத சில பிரமாணங்களை அடியிற் கூறுவாம்.

கல்யாணஞ்செய்யுங்காலம்.

சில சாஸ்திரிகள், ஆடவர்களுக்கு 25 - வயதிலும், மகளிர்களு க்கு 20 வயதிலும் விவாகம் முடிப்பது தகுதியென்றும், ஆடவர்களு க்கு 25 - வயது வரையில்தான் வளர்ச்சியென்றும், மகளிர்களுக்கு 20-வயதுவரையில் சரீர அஸ்திகள் அவயவங்கள் பூரணமாகுமென் றென்றும், இவ்வயதிற்கு முந்தி விவாகம் முடித்தல் இருவருடை ய சரீரசௌக்கியத்திற்கும் பிரதிகூலமென்றுங் கூறுகின்றார்கள். சில தேசங்களில் சீதோஷ்ண வேறுபாட்டிற்கும் தேகசுவாபிகத்திற்குந் தக்கபடியும் ஆடவர்களுக்கு 22-வயதிலும், மகளிர்களுக்கு 18-வய திலும் விவாகம் முடிப்பது யுக்தமெனச் சில சாஸ்திரிகள் கூறுகின் றார்கள். நமது முன்னோர்கள் காலத்திலே 25 - வயதுக்கும் மேற் பட்டு 30-வது வயதிலேயே விவாகம் முடித்துவந்ததாகவும், அது வரையில் அவர்கள் சிற்றின்பம் அறியாதவர்களாயிருந்ததாகவும்

அருந்தீசற்றபடியே அவர்களனைவரும் நீட்டித்த ஆயுளுடையவர்களாயும் சொயற்ற இடகாத்திரமுடையவர்களாயு மிருந்ததாகவும் கேள்விப்படுகின்றோமல்லவா? அதனாலன்றோ,—

"வொத்தொட்டலந்தன்னின் மணவினைமுடித்தேயின்பம்
வரைத்திரீனியுண்டு மகவினைப்பெறுவார் தம்முன்
வரைவிர்பிணிகளின்றி வளருமாயுளினைப்பெற்று
வரைத்திபுகழினோடு மறுமையும்பெறுவரென்றான்" என்னுஞ் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இந்த வயது நிர்ணயங்கள் எவ்வாறிருக்கினும், மிக்க வயோதிகனுக்கு வாலிபப் பருவப்பெண்ணை மணம் முடிப்பதும், 18-வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுபிள்ளைக்கு விவாகமுடிப்பதும், முதிர்ந்த வயதுடைய ஓர்பெண்ணை அவளுக்கதிக இளையவனான பிள்ளைக்குக் கல்யாணஞ்செய்வதும் எவ்வளவுந் தகாதகாரியம். இதனாலன்றோ, "தன்வயதின்மேலாணமக்கையைச்சேரார் சதாகாலம்வெயிலிடைவார்" என்றும், "பயோதரமும்மூத்த - வேலஞ்சேர்குழலியரோடிளவெயிலும்விரும்போம்" என்றும் பெரியோர் கூறினர். நம்முடைய இந்துதேசத்தில் முக்கியமாய்த் தென்பாகத்திலே,பெரும்பான்மையாய்ப் பிராமணர்களுக்குள் சிறுகுழந்தைகளுக்கு விவாகம் புரிவதும், வயோதிகப்பருவமுடைய ஆடவனுக்கு அதிபாலியப்பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்வதுமாகிய வழக்கம் நடந்துவருகின்றது. கோமுட்டிச்சாதியினிலும்சிறுபான்மையோர் இவ்வழக்கத்தை யனுஷ்டிக்கிறார்கள் முகம்மதியர்களிலும் இதரஜாதிகளிலும் பெரும்பான்மையோர் பெண்மக்களுக்கு ருதுவானபிறகும் ஆண்மக்களுக்குத்தக்கபருவகாலத்திலும்,சிறுபான்மையோர் ஆண்மக்கள் பெண்மக்களாகிய இருதிறத்தருக்கும் அதிபாலியத்திலும் விவாகம் முடிக்கின்றார்கள். நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டிமார்களும் சற்றேறக்குறைய இம்மாதிரியே நடாத்தினும், அவர்களுக்குள்ளே, எம்மாபாரிலும் வழங்காததும் நியாயத்திற்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒவ்வாததுமான ஓர் துர்வழக்கமுண்டு. அதாவது 15-வயதுக்கு மேற்பட்டு ருதுவான ஓர்பெண்ணை, இரண்டு மூன்று அல்லது நாலு வயதுள்ள அதிபாலிய ஆண்பிள்ளைக்கு மணம் புரிந்துவருவதே. திரவியாபேக்ஷையால்அவர்கள் புரிந்துவரும் இத்துர்வழக்கம் மிகக்கொடூரமானதாயும் யாவராலும் வியக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்றது. இவ்வாறே இன்னும் இவ்விந்துதேசத்தின் இதரபாகங்களிலுள்ள துர்ப்பழக்கங்களையும் நற்பழக்கங்களையும் கூறலாம்.

இந்துதேசத்தின் சிலபாகங்களில் வயோதிகனொருவன் பெருந்தொகைத் திரவியத்தால், 9 - அல்லது 10 - வயதுடைய சிறுபெண்ணையும் மணம் புரியலாம். அவ்வண்ணமே குஷ்டம் முதலியநோடிய வியாதிகளுடையவனும் நல்ல சௌந்தரியப்பெண்ணைத் தன் மனையாளாக்கிக்கொள்ளலாம் அப்பாகங்களில் ஓர்பாகத்திலே, ருதுவாகும் பருவம்வாய்ந்த ஓர்பெண்ணை அதிபாலியச் சிறுவனொருவனுக்கு மணம் புரிந்ததால், அப்பெண் ருதுவானவுடனே அவளுக்கு நேசமுள்ள ஒருவன் அவள் புருஷனாகிய அச்சிறுவனை விஷம் வைத்துக்கொன்றானென்று வியாஜ்ஜியமொன்று ஆமதாபாத்து மாஜிஸ்ட்ரேட்டினிடத்தில் விசாரணைக்கு வந்தது. சிலசமயங்களில் இவ்வித வியாஜ்ஜியங்கள் கூர்ச்சரத்திலும் விசாரணைக்கு வருகின்றன. ஆதலால் அவ்விடத்திலும் இவ்வழக்கமுண்டென்று எண்ணவேண்டும். தக்ஷிணபாகத்தில் அவ்வாறு நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. குன்பி என்னும் ஜாதியார் 12-வயதுக்குள் விவாகம் நடத்தவேண்டியது கடவுள் கட்டளையென்று அவ்வாறே செய்கின்றார்கள். மற்றும் சிலர் தங்கள் செலவைச் சுருக்கும் நிமித்தம் தாங்கள் கொண்டாடும் பண்டிகையுடனே தாங்கள் நடத்தவேண்டிய கலியாணத்தையும் பருவம் நோக்காமலே முடித்துவிடுகிறார்கள். ஓர் ஜாதிக்குள்ளாகவே அநேக உட்பிரிவுகளிருந்து அவ்வுட்பிரிவுகளுக்குள்ளாகவே மணம் முடிக்கவேண்டுமென்னுங் கட்டுப்பாடிருந்தால், பெற்றோர்கள் கூடியசீக்கிரத்தில் அவ்வினத்திலேயே தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெண்களும், பெண்களுக்குப் பிள்ளைகளும் பருவநோக்காமலே நாடித் தமக்கென்று குறிப்பிட்டு வைத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். இவ்வழக்கம் விசேஷமாய்க் கூர்ச்சரத்தில் அனுஷ்டிப்பதால், அவ்விடத்திலே மாசக்கணக்கான வயதுடைய சிசுக்களுக்கும் விவாகம் நடக்கிறது. இவ்வித அனுஷ்டான விசேஷத்தால், சம்பந்தியாதற்குரிய பந்துத்துவமுள்ள இரண்டுமாதர்கள் கர்ப்பமுற்றிருந்தால், அப்போதே தங்கள் நாயகர்களின் சம்மதத்தின்பேரில், அவ்விருவருள்ளே யாருக்கு ஆண் யாருக்குப் பெண் பிறந்தபோதிலும், அது முன்பின்னாயிருந்தபோதிலுங் காலத்தை நோக்காது அவ்வாண்குழந்தைக்கு அப்பெண்குழந்தையை மணமுடித்துவிடுவதென்று வயிற்றிலுள்ளிருக்கும்போதே மணமுடித்து வைப்பதுண்டு. ஆனால் தெய்வாதுகூலத்தால், இருவருக்கும் ஆணாகவேனும் பெண்ணாகவேனும் பிறந்துவிட்டால், இவர்களெண்ணிய எண்ணமும் செய்துகொண்ட ஏற்பாடும் பயனற்றுப் போகின்றன. இவ்வித வழக்கத்தால்தான், "என்பிள்ளை தொட்டில

யிருக்கும்போதே தாலிகட்டியது" என்னும் பழமொழி கூர்ச்சரத்
தில் வழங்கிவருகின்றது. பெற்றோர்களி லனேகர் தங்கள் பெண்களு
க்குத்தக்க வரன் கிட்டாததனாற் பெருந்தொகையான பணத்தைக்
கொடுத்து மாப்பிள்ளை சம்பாதிக்கின்றார்கள். இப்போது சாதாரண
மாய்க் கலியாணத்திற்கு முந்தி ஓர் இனத்தார் கேட்பதும் மற்றோ
ரினத்தார்க்குக் கொடுப்பதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. தங்கள் ஜாதி
யாசாரப்படி கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய பெருந்தொகை கொடுக்கச்
சக்தியற்ற ஏழைக்குடும்பத்திற்பிறந்த பெண்களனேகர் தங்களா
யுண் முழுமையு மணமில்லாமலே இருந்துவிடுகிறார்கள். தெலுங்கு
தேயத்திலுள்ளவர்கள், ஏலம்போடுகையில் உயர்ந்த தொகைக்குக்
கேட்பவனுக்கு எப்படி சரக்கைக் கொடுப்பதோ அதுபோல, பெ
ருந்தொகை கொடுப்போ ரெவர்களேனும் அவர்களுக்கே தங்கள்
பெண்களை விற்கிறார்கள். மாப்பிள்ளை இவ்வா றிருக்கவேண்டுமெ
ன்பதெல்லாம் பொருளுங் கிண்டாவதேயன்றி வேறல்ல. கூர்ச்ச
ரத்தின் சிலபாகங்களில் ஒரே கோத்திரத்திலுங் கூடக் கலியாணம்
நடக்கின்றது. தக்கவயதுடைய பெண் கிடைக்காமையாற் பெண்
ணைக் கொடுத்துப் பெண்ணை மாற்றிக்கொள்ளும் துர்வழக்கமும்
இப்போது நடந்துவருகின்றது. பொன்னனுடைய குடும்பத்துப்
பிள்ளைக்கு வேண்டியபெண்ணை, ரங்கனுடைய குடும்பத்தாரிடத்
திலிருந்து அடையவேண்டியதா யிருக்கின், அந்தப் பொன்னனு
டைய குடும்பத்துள்ள ஓர் பெண்ணை, ரங்கனுடைய குடும்பத்துப்
பிள்ளைக்குக் கொடுத்தாலொழியத் தரமாட்டார்கள். சில குடும்பங்க
ளிற்கொடுக்கப் பெண்ணிருக்கிறதேயன்றி மாற்றிக்கொள்ளப் பெண்
ணிருக்கிறதில்லை. பெண்வீட்டுக்காரர்களுக்குத் தாங்கள் பெண்கொ
ள்ளவேண்டிய அவசியமில்லாதகாலத்தில், தங்கள் பெண்ணைமாத்தி
ரம் கலியாணஞ் செய்துகொடுத்து, அப்பெண்வயிற்றிற்பிறக்கும் பெ
ண்ணைத் தங்கள்வீட்டிலேயேவளர்த்து, பிறகு தாங்கள் பெண்கொ
ள்ளவேண்டிய அவசியம் வந்தகாலத்தில், அதற்குப்பதிலாக இப்பெ
ண்ணைமாற்றிப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். ஒரிஸாவில் சிறுகுழந்
தைகளுக்குத் தான் கல்யாணம் நடத்தும் வழக்கம் வைத்திருந்தா
லும், அப்பருவத்தில் விவாகச்சடங்கைச் சுருக்கமாக நடத்தி, பிறகு
அப்பெண் ருதுவானவுடனே அச்சடங்கை விரிசைப்பட நடத்துகின்
றார்கள். பங்காளத்தில் கல்யாணஞ் செய்தவுடனே சிறுகுழந்தையா
யிருந்தாலும் புருஷன்வீட்டிற் கனுப்பிவிடுகின்றார்கள். ஒரிஸாவிலு
ள்ள கர்ணன் என்னும் ஜாதியாருள் பால்யவிவாகமேகிடையாது. பஞ்

சாப்பிரதசமாகிகளுள் கல்வியறிவு நாகரிகமுமுள்ள ஜனங்கள் நீங்க,
கல்வியறிவில்லாதவர்களுக்குள் அதிபால்ய விவாகம் நடத்தும் வழக்
கமேயில்லை, எவ்வெவ்விடங்களிற் பால்ய விவாகமில்லையோ? அவ்வவ்
விடங்களிலுமுள்ளவர்களனைவரும் தேகாரோக்கியமும் திடகாத்திரமு
முள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்கள். கலியாணகாலத்திற் பெருங் கீர்த்தி
யடையவேண்டுமென்ற மனக்கவலையே பெரிய பிராகுதாரர்களுக்கும்
ஜாதிதாரர்களுக்கும் கடன் அதிகரிக்கக் காரணமாயிருக்கின்றது. நல்
லகுலத்திற்பிறந்த பெண்ணின் தகப்பன் அக்கல்யாணகாலத்தில் தன்
வரும்படிக்குமேற்பட்டுச் செலவுசெய்து தன் பெயரை நிலைநிறுத்தா
விட்டால், அவன் தனது ஜாதிசம்பந்திகளால் நிந்திக்கப்படுவதுமல்
லாமல் இளவயதுடைய அப்பெண்ணும் தான் பிற்காலத்தில் அச்சம்பந்
திகளால் அடையப்போகும் கஷ்டதிசைகளுக்கும் வழிகாட்டுகிறா
ன். பஞ்சாப்பில் எச்சாதியரும் தங்கள் பெண்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்
கும் இளவயதிலேயே கல்யாணஞ்செய்கின்றார்கள். பெண்வீட்டுக்கா
ரர்களை வலியப்பெண்ணைத் தருவதாகச்சொல்லியனுப்புவதால், அப்
பெண் தங்களுக்குச்சம்மதமிராவிடினும், அவர்கள் வலியச்சொல்லி
யனுப்பியதைத் தள்ளிவிடுதல் தங்களுக்குக் கெட்டபெயரென்றெண்
ணித் தடுக்கத்துணியார்கள், மற்றும் சிலர் கலியாணமின்றிப் பிள்ளை
வளர்த்தால் பிள்ளைகளாவது குடும்பத்திற்காவது கெடுதியென்று ஜன
ங்கள் சொல்லுவதால் அதிபால்யத்திலேயே கல்யாணத்தை முடிக்கி
ன்றார்கள். பெண்ணைப்பெற்றோரும் அவ்வாறேசெய்கின்றார்கள். பெ
ண்ணுக்குப் பக்குவம்வருமளவும் காத்திருந்தால், அப்பெண்ணுக்
குத்தக்கவரன் அகப்படாமையுமன்றி, தாங்களெதிர்பார்த்திருந்த வர
னுக்கு விவாகம் நடந்தேறிவிடுவதால், அதன்பிறகு அப்பெண்ணைத்
திரவியவானான வயோதிகனுக்கும் அல்லது ஏழைக்குடும்பத்து வாலிப
னுக்கும் கொடுக்க நேரிடுமென்பதை யோசித்தே அதிபால்
யவிவாகம்புரிகின்றார்கள், ஜாதிபேதத்தினாலும் மற்றொரு ஜாதியில்
மணம்புரிய வொண்ணாதென்ற ஏற்பாட்டினாலும் கலியாணத்திற்குத்தக்க
பெண் அருமையாயிருப்பதுமன்றி, அவர்களை அதிகவிலைக்குக்கேட்
கின்றவனுக்குக் கொடுக்கவும் வாய்க்கின்றது. இதுமாம்சவிக்கிரயமே
யன்றிச் சம்பந்தித்தனமல்ல. இங்ஙனேதந்தவர்களோ, தங்களுநில்
பிள்ளைகளைப்பார்க்கிலும் பெண்களதிகமாயிருப்பதால், அவர்கள் பிள்
ளைகளை விற்பதேயன்றிப் பெண்களை விற்கிறதில்லை. முற்கூறியபடி
பெண்பணத்தாசையாலும், சிலர் பூர்வீகவழக்கத்தாலும், சிலர் மேன
டத்தாலும் பலபல தேசங்களிற் பலபலவிதமாய்ப் பலவித [illegible]

யாசங்கள் நடத்திவருகின்றார்கள். இக்காலத்தில் நாளாவர்த்தியிற் கல்விபரிசித்து நாகரிகம் விர்த்தியாய்வருவதால், மேலேகூறியபடி ஒவ்வோர் ஜாதியாரும் அசப்பியமும் அநீதியும் அசௌக்கியமுமான கிரியைகளனைத்தையும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்த் தவிர்த்துவருகின்றார்கள். ஆயினும் முற்றுமே அவைகளையொழித்துச் சரீரசௌக்கியத்திற்கநுகூலமான பிரமாணங்களை ஒவ்வொருவரும் கைக்கொண்டு நடத்திவருவதுத்தமம். சில தாய்தந்தையர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின்மீதுள்ள பிரியத்தாற் சிறுபருவத்தில் விவாகம்முடிக்கின்றார்கள், அது அப்பிள்ளைகளைப் பிற்காலத்தில் துன்பத்திற் காளாக்குமென்பதை அவர்கள் சற்றும் கவனிக்கிறதில்லை. அவ்வாறுசெய்யாமற் பெற்றோர்கள் இவ்விஷயத்தில் அதிககவனம்வைத்துத் துர்க்கிரியைகளைத் தவிர்த்துக் குழந்தைகளுக்குத்தக்க பருவம் வந்த பிறகே விவாகம் முடித்துவைப்பதற்கு முயலவேண்டும்.

இலங்கைப்பெண்கள்.

இலங்கைத்தேசத்திற் பெரும்பான்மையாய்ப் பெண்வீட்டாரே தம் பெண்களுக்கு மாப்பிள்ளை விசாரிப்பதும், பெண்ணுக்குச் சீதனப்பணமென்று பெருந்தொகையை மாப்பிள்ளைக்குக்கொடுப்பதும், கல்யாணம் முடிந்தபிறகு மாப்பிள்ளை தன் வீட்டைவிட்டு மாமியார் வீட்டிலேயே போய்வசிப்பதும் வழக்கமாய் நடந்துவருகின்றது. இவ்வித வழக்கம் ஹிந்தியாவிலே தென்பாகத்திலுள்ள நாகை - காரைக்கால் முதலிய இன்னும் சில பிரதேசங்களிலும் நடந்துவந்தபோதிலும், இலங்கை முதலியார்களுக்குமாத்திரமே சாதாரணமாய் நடக்கிறது. ஹிந்தியாவில் பிள்ளைவீட்டார் பெண் விசாரிக்கும் வழக்கத்தைப்போல இலங்கையில் பெண்வீட்டார் பிள்ளை விசாரிப்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. இவ்வழக்கமிருந்தபோதிலும் தேசாசாரமென்று ஒருவாறு அங்கீகரிக்கலாம், அதற்குமேலும் பெண்ணுக்குச் சீதனமென்று பெருந்தொகை கொடுப்பதும், பிள்ளை மாமியார் வீட்டிற்கே வந்துவிடுவதுமாத்திரம் எவ்வளவும் நியாயமாகாது. அவ்வாறுசெய்வதால் அநேக கெடுதிகள் நேரும். அக்கெடுதிகளுள் முதலாவது - பெண்ணுக்குப் பெருந்தொகையாகச் சீதனங்கொடுப்பதால் நேரும் கெடுதிகளைக் கூறுவாம். சீதனப்பணமென்று 5000, 10000, 20000 - என்னும் தொகைகளும் இன்னும் விசேஷதொகைகளும் பெண்களுக்குக் கொடுக்கும் வழக்கமிருப்பதால், ஒருபெண்ணின் தகப்பன் தன் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை விசாரிக்குங்காலத்

தில், அம்மாப்பிள்ளை, சீதனப்பணம் எவ்வளவு தருகின்றீரென்று கேட்கவும், அத்தகப்பன் தன் இயல்புக்குத்தக்கபடி 2000 தருகின்றேனென்றால், 5000 - கொடுத்தால்தான் உன்பெண்ணை மணமுடிப்பேனென்று கூறவும், அதுகேட்ட அப்பெண்ணின் தகப்பன் தன் இனத்தார் மூலமாய்ச் சேகரித்துப் பார்த்தும் ஜயம்பெறாமையால் வேறுமாப்பிள்ளை தேடவும், அம்மாப்பிள்ளையும் அவ்வாறே அதிக தொகை கேட்டால் அவனைவிட்டு மற்றொருவனைத் தேடவும், இவ்வாறு தேடித்தேடித் தன் இயல்புக்குத்தக்க தொகை பெற்றுக்கொண்டு மணம்புரியும் மாப்பிள்ளை யகப்படாமையால், பெண்ணைப்பெற்ற மாதாபிதாக்களிருவரும் இராக்கவலைப்படவும், அப்பெண்ணுக்கும் கொடுக்கவல்லமையில் விவாகமாகாமலே யிருக்கவும் நேரிடுகின்றன. தனவந்தர் வீட்டுப்பெண்களுக்கு, இவ்வித்தடைகள் யாதொன்றுமின்றி, மாப்பிள்ளை விரும்பிய தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு தக்க பருவத்தில் விவாகம் முடித்துவிடுகின்றார்கள். ஆதலால் இவ்வித வழக்கம் ஏழைப்பெண்களுக்கே ஏழரையாண்டுச்சனியனாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சீதனப்பணக்குறைவால் சில ஏழைப்பெண்கள் 30, 35 - வயதுவரையிலும் சில பெண்கள் ஆயுள்முழுதும் விவாகமாகாமலே யிருக்கின்றார்கள். அத்தகைய ஒவ்வோர் ஏழைப்பெண்ணும், அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையரும் அடைகின்ற மனவருத்தத்தை வரையறுத்துக்கூற யார்தாம்! ஒரே பெண்ணைப்பெற்ற ஏழைப்பெண்ணுக்கும் அவள் தாய்தந்தையர்க்குமே இக்கதியானால், மூன்றிற்கு மேற்பட்ட பெண்களைப் பெற்றோரும் அப்பெண்களும் அடையும் பரிதாபகரமான துர்ப்பாக்கிய கதியை இதை வாசிக்கும் நண்பர்களே யறியவேண்டும். ஐயோ! பெண்ணென்றால் பேயு மிரங்குமென்கிறார்களே! இவ்வளவு துர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியிலிருக்கப்பட்ட இப்பெண்களுக்காக இரக்கங்கொண்டு, அனாதிகாலத்தில் வந்திருக்கும் துர்வழக்கத்தை யொழிக்கவேண்டுமென்று அத்தீவிலுள்ள பிரபுக்களுக்குங் கருணை பிறக்கவில்லையோ? தாங்கள் பிரபுக்களாகையால் தங்கள் பெண்களுக்குமட்டும், மாப்பிள்ளையின் விருப்பப்படி, 30000, 50000 - என்னும் பெருந்தொகை கொடுத்து விவாகம் முடித்துவிட்டு, ஏழைப்பெண்கள் எக்கேடுகெட்டாலும் கெட்டும் என்று, தங்கள் மகிமையொன்றையே பெரிதாகமதித்து, ஏழைகளின் பரிதாப நிலைமையைக் கவனியாதிருப்பது நீதியோ? அத்தீவிலுள்ள பிரபுக்களனைவரும் ஜீவகாருண்ய முடையராய் ஒருங்குசேர்ந்து, ஏழைகள் படும் கஷ்டத்தை எடுத்துக்கூறி, இத்துர்வழக்கத்தை ஒழி

க்கவேண்டுமென்று முயற்சித்தால் வெகு சுலபமாய் நீக்கிவிடலாமே. யாழ்ப்பாணத்திலும் இன்னும் சில பிரதேசங்களிலும் பெரும்பான்மையாக இந்துக்களிடத்தில் இவ்வழக்கமிருப்பதால், அவர்களும் இவ்வாறே முயற்சித்து ஒழித்துவிட்டால், தேசானுகூல முண்டாகத்தக்க பொது ஜனோபகாரமாயிருக்கும்.

இரண்டாவது - மாப்பிள்ளை மாமியார் வீட்டிலேயே சேர்ந்துவிடுவதால் விளையும் கெடுதிகளைக் கூறுவாம். "தந்தைதாய்ப்பேண்" என்றபடி, தாய்தந்தையரைப் பாதுகாக்கவேண்டிய முக்கிய கடமை தனயனுடையதாயிருப்பதாலும், தந்தையின்பெயர் தனயனாற் பிரகாசிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், தன்னைப் பெரிதும் பிரியமுடன் வளர்த்த பெற்றோரைவிட்டுப் பெண்சாதியின் வீடுசேர்ந்து, அதனையினருடன் சகவாசஞ்செய்துவருவது ஆண்பிள்ளைக்கழகல்லவாதலாலும், "மாடுமேய்க்கும் பயலு மாமியார் வீட்டிலிரான்" என்ற பழமொழிப்படி, பிள்ளைக்கு வெகு கஷ்டமும் அகௌரவமு நேருமாதலாலும், "இல்லிற்பிரியேல்" என்றதை மறுத்து மாப்பிள்ளை மாமியார் வீடுசேர்வது துர்வழக்கமேயன்றி நல்வழக்கமாகாது. அன்றியும் மருமகன் மாமனைப்பார்க்கிலும் சற்று ஏழையாயிருந்தால், மாமன் மாமி மைத்துனர் முதலியவர்களின் கட்டளைப்படி நடந்துகொள்ள நேர்ந்து, சில சமயங்களில் தன் தாய்தந்தையரை விசாரிக்க வேண்டாமென்று அவர்கள் கட்டளையிட்டால் அதற்கஞ்சி, தன்னை அருமையாய் ஈன்றெடுத்தாதரித்த தாய்தந்தையரை அவமதியஞ் செய்யவும் நேரும். அல்லது மாமனைப்பார்க்கிலும் மருமகன் தனவந்தனாயும், மனைவி மாமன் மாமி என்னும் இவர்களது இதோபதேசத்தால் மதிமயங்கி மாமியார் வீட்டைச் சுவர்க்கமே பெரிதாக மதித்துத் தன் தாய்தந்தையரைக் கவனிக்க ஏதுவுண்டாகாமற்போம். இவ்விதமாய் மாமியார் வீட்டிற்போய் வசிக்கும் பிள்ளை மாதுர்த்துரோகி பிதுர்த்துரோகியாவதுடன், தனக்குங் கௌரவக்குறைவைத் தேடிக்கொள்கின்றான். ஆகையால் இவ்வகையான துர்ப்பியாசங்களை யூகித்து முயற்சித்து நீக்குதலே நலம். உலகத்திற் சாதிகம் மேற்பட்ட மேற்பட்ட துர்ப்பியாசங்களும் ஒழியும் என்பதற்கையமென்னை?

சதிபுருஷர் சம்மதம்.

ஐரோப்பாமுதலிய இன்னும் சிலதேசங்களில், பெண்ணும் பிள்ளையும் பருவமடைந்தபின் விவாகம் முடிக்கிறவிஷயம் ஒருவரோடொருவர்பேசிச் சம்மதப்பட்டபிறகே முடித்துக்கொள்ளுகின்ற வழக்க

முண்டு. இந்துதேசத்திலோ சிறுபான்மையாய் அவ்விருவருடைய சம்மதத்திற்குப்பிறகும், பெரும்பான்மையாய் அவர்கள் சம்மதமின்றியும் தாய்தந்தையருடைய பிரியப்படி விவாகத்தை முடித்துவிடுகின்றார்கள். இவ்விதமாய்ச் சதிபுருஷரிருவரின் சம்மதமின்றி விவாகம்முடிவதற்குமூன்றுமுகாந்தரங்களுண்டு. அவை:—முதலாவது-குழந்தைகளின் அறியாப்பருவத்தும் பாலருந்தும் பருவத்தும் விவாகம் முடித்தல். இரண்டாவது-தக்க கல்வியின்மையால் அவ்வாறு செய்ய அசக்தர்களாய் விவாகம் முடித்தல். மூன்றாவது-* கோஷாவென்னுங் கொள்கையால் பெண்கள் தங்களுக்குரிய கணவர்களைப்பார்த்துச் சம்மதத்தைக்கூற முடியாமல் விவாகம் முடித்தல், என்னும் இம்மூன்றுமே. கடைசியாகக் கூறிய இவ்வநுஷ்டானம் மாத்திரம் பெரும்பான்மையாய் முஹம்மதியர்களிடத்தும் சிறுபான்மையாய் ஹிந்துக்களிடத்துமுண்டு. முற்கூறிய கோஷாக்கொள்கையி லிருக்கும் பெண்கள் முகூர்த்ததினத்தில் ஒருவாறாகத் தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தபோதிலும், நிச்சயதாம்பூலங் கொடுக்குங் காலத்திலேயே தன்னுடைய மணவாளனுடைய குணம் அந்தஸ்து முதலியவற்றைத் தீரவிசாரித்துத் தன்னுடைய சம்மதா சம்மதத்தை அப்போதே தெரிவித்துவிடுவது அதிக பிரயோசனகரமும் உத்தமமுமானவிஷயம். இவ்வித அனுஷ்டானத்தைக் கல்வியின்மையால் வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவரக்கூடவில்லை. எவ்விதத்தேனும் நாளாவர்த்தியில் இதைவழக்கத்திற்குக்கொண்டுவருவதுதான் நலம். இவ்விஷயத்தில் தற்காலம் நடந்துவருவதுபோலப் பெண்கொள்ளவும் பெண்கொடுக்கவும் பெற்றோரும் மற்றோரும் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியாம்சங்கள் சிலவுண்டு. அவற்றை இதனடியிற்கூறுவாம்.

புருஷனுக்குப் பெண்கொடுக்க நிச்சயித்தல்.

ஒருவனுக்கு ஓர்பெண்ணை நிச்சயப்படுத்துவதானால், அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையர் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியாம்சங்களாவன:—

புருஷன் பெண்ணின் அந்தஸ்துக்குத்தக்க நல்லவம்சத்திலுள்ளவனென்றும், அவன் அல்லது அவன் தந்தை மேகம் க்ஷயம் முதலிய வியாதிகளில்லாதிருக்கிறார்களாவென்றும், கல்வியிற்றேர்ந்து நன்னடக்கையிற்பயின்று விவேகம் புத்திநுட்பம் அடக்கம் ஒழுக்கம் சாந்தம் வணக்கம் தயை தாட்சணியம்முதலிய சற்குணங்களமையப்பெற்றவனுவென்றும், பெண்ணுக்குத்தக்க வயதுள்ளவனுவென்றும்

* ஸ்திரீகள் ஆடவர் திருஷ்டிக்குத் தோற்றாமல் மறைவாயிருத்தல்.

லௌகிக விஷயங்களிற்றேர்ந்து தன் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்குத்தக்க பொருள்சம்பாதிக்கும் திறமையுள்ளவனென்றும், நன்றாய்விசாரித்துப் பலவழியிலும் ஆராய்ச்சிசெய்துபார்த்துப் பலநாள் ஆலோசித்துத் திருப்திகரமானபின்னரே பெண்ணைக்கொடுக்கச் சம்மதிக்கவேண்டும். அப்புருஷனுக்கு மேகம்முதலிய தொத்துவியாதிகளிருந்தால் அவ்வியாதி காளாவர்த்தியில் அவன்மனைவிக்கேறி, "அரசமரத்தைப் பிடித்தபிசாசு பிள்ளையாரையும்பிடித்தது" என்பதுபோல், யாதோர் அநுபவமுமறியாமல் அவர்களது வயிற்றிற்பிறந்த பிள்ளைக்கும்பிடித்துக்கொள்ளும். ஆதலால் அவ்விதரோகமுடையவனுக்குப் பெண்தரலாகாது. க்ஷயரோகமுடையவன் உன்மாதவம்சத்திற்சேர்ந்தவன் குடியன் என்னும் இவ்வகையினரைப் பெண்கள் மணம்புரிந்துகொண்டால், அவர்கள்வாழ்நாளளவும் துக்கமும் துன்பமும் அநுபவித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். சில புருஷர்கள் தங்களுக்குள்ள மேகம்முதலிய வியாதிகளைக்கல்யாணகாலம்வரையில் இரகசியமாய் ஒளித்துவைத்துக் கொண்டிருப்பார்களாதலால், அப்படிப்பட்ட விஷயங்களை அவர்களுக்குரிய சிநேகிதர்களைக்கொண்டு லளிதமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். திரவியவந்தனுயிருக்கின்றானென்று வியாதியஸ்தனுக்கும் மூடசிகாமணிக்கும் வயோதிகனுக்கும் பெண்ணைக்கொடுக்கச் சம்மதிக்கலாகாது. மூடன்கையிற் சிக்கியபொருள் பைத்தியக்காரன் கையிலிருக்குங் கத்திக்குச்சமானம். பைத்தியக்காரன் எப்படி அக்கத்தியால் தனக்கும் பிறர்க்குங் கேடுவிளைப்பானோ? அதுபோலவே, மூடனும் தன்கையிற்சிக்கியபொருளாற் பிறர்க்குங்கேடுதேடித் தானுங்கெட்டுத் திண்டாட்டமுற்றுத் தெருவில் நிற்பான். ஆதலால் அவ்வித அறிவிலாப்பாக்கியவானுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதைவிட, அறிவுள்ள தௌர்பாக்கியனுக்கு வாழ்க்கைப்படுதலே அதிகநன்மை. திரவியவந்தனான நிராரோகஸ்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுச் சிந்தைகலங்குவதைவிட, அரோகதிடகாத்திரமுள்ள ஏழைக்கு வாழ்க்கைப்படுதே யானந்தம். ஐசுவரியமுள்ள வயோதிகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, ஆயுளுள்வரையிற் சுகாநுபவமின்றி அல்லற்பட்டழுங்குவதைவிட, வாலிபனான ஏழைக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுச் சுகாநுபவத்திற் சோர்வின்றியிருத்தலே அதிகமேன்மை.

பேராசையுள்ள பெற்றோர்களே! நீங்கள் ஊட்டிவளர்த்த கிளிப்பிள்ளையைப் பூனைவாயி லொப்பித்தாற்போல, அருமையாகப் பெற்றெடுத்த அரிவைமார்களை முற்கூறிய தரத்தினர்க்குப் பேராசை

யாலும் மௌடீகத்தாலுங் கொடுத்துவிட்டுப் பரிதவிக்கவிடாமற் செவ்வையாய் ஆராய்ச்சிசெய்து, ஏழையாயிருந்தாலும், அரோகதிடகாத்திரனாகவும், வாலிபனாகவும், சற்குணசம்பன்னனாகவும், கல்வியறிவுள்ளவனாகவும், லௌகிகஸ்தனாகவும், குடும்பசம்ரக்ஷணைக்குப் போதுமான வருவாயுள்ளவனாகவும், அல்லது இனிமேல் சம்பாதிக்கத்தக்கவனாகவும் பார்த்துப் பெண்ணைக்கொடுங்கள். கண்மூடித்தனமாய்க் கொடுத்துவிடாதீர்கள்.

புருஷனுக்குப் பெண்பார்த்தல்.

முற்கூறியபடி இவ்விந்துதேசத்தில் தாய்தந்தையரே தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெண்பார்த்து விவாகம் முடிப்பது வழக்கமாய் அநுஷ்டானத்தில் வந்திருப்பதால், அதற்குரிய லட்சணங்களை யடியிற் கூறுவாம், "இனம் இனத்தைச்சேரும்" என்றபடி தாய்தந்தையர், தங்கள் இனத்திற்சேர்ந்து தங்கள் அந்தஸ்துக்குத்தக்கதாயுள்ள பெண்ணைக் குறிக்கவேண்டும். அதன்பிறகு, "தாயைத் தண்ணீர்த்துறையிற்பார்த்தால் வீட்டிற் பெண்ணைப்பார்க்கவேண்டியதில்லை" என்ற பழமொழிப்படியே அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையர் சகோதரர் இவர்கள் கல்வி-யறிவு ஒழுக்கம்-அடக்கம்-பொறுமை-சாந்தம்-உண்மை,சண்டை சச்சரவுக்கஞ்சுதல்,அரோகதிடகாத்திரம் முதலிய சற்குணங்களமையப்பெற்றவர்களா? என்று தெளிவாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதன்மேல் அப்பெண் கல்வியறிவு-புத்திநுட்பம்-சாந்தம்-அமைதி-அடக்கம்-ஒழுக்கம்-வணக்கம் முதலிய சற்குணங்களமையப்பெற்று, சௌந்தரியமுடையவளாய், வாய்ப்பட்டியாயிராமல் அமர்ந்த வார்த்தையும், அன்னநடையும், குளிர்ந்த பார்வையும், சத்தியவாசகமும், உள்ளும் புறம்பும் ஒத்த நடவடிக்கையும், பாபத்திற்கஞ்சுதலும், சரீரசுசியும், பரிசுத்த வஸ்திரமுடுத்தலும், சதா கடவுள் தியானமும், எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போலென்னும் எண்ணமும், வேலையிற் சுறுசுறுப்பும், வீட்டுச்செய்தியை வெளிவிடாமையும், பிறர்நிந்தை கூறாமையும், அதனைப் பிறர்கூறக்கேளாமையும், சமையற்பாகத்தேர்ச்சியும் ஆகிய இவ்வித குணங்களமையப்பெற்றவளாவென்று, அவள் வீட்டுக்கு அண்டை அயலிலுள்ள வீட்டாரைச் செவ்வையாய் விசாரித்துத் திருப்தியானபிறகுதான், அப்பெண்ணை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

விவாகமுகூர்த்தம்.

மேற்கூறிமுடித்த குணங்களமைந்த பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் தக்கவாறு ஓர் நல்லமுகூர்த்தம் நியமித்து, அக்காலத்தில் முக

நியமான கிரியைகளை அவரவர்களாசாரப்படி செய்து வீண்செலவுகளைச்சுருக்கி விவாகத்தை முடித்துவிடவேண்டும். அவ்வளவு முக்கியமான செலவையும் கடன்வாங்காமலே கையிலுள்ள பொருளைக்கொண்டே நடத்தவேண்டும். திரவியவான்கள் பிறர் புகழுக் கிச்சித்து, ஊர்கோலத்திலும், பாணவேடிக்கைகளிலும், பாட்டுக்கச்சேரிகளிலும், தாசிகளின் சதிர்கச்சேரியிலும், பலவித வாத்தியங்களிலும் வியர்த்தமாய்ச் செலவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செலவுசெய்யும் பெண், பிள்ளை இருதாத்தாருடைய தொகையையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து அத்தொகைக்கு வீடு தோட்டம் நிலம் இப்படிப்பட்டவைகளை வாங்கி, மணமகன் மணமகள் ஆகிய அவ்விருவர் பேராலும் செய்வித்து, அதின் வரும்படியை அவர்களிருவரும் அநுபவித்துக்கொண்டு சௌக்கியமடையச்செய்வது சர்வோத்தமம்.

சம்போகம்.

உலகத்துள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய இருபாலாரும் கலந்து மகிழ்ச்சியடைந்து நுகரும் ஓர் சிற்றின்பத்திற்கே சம்போகம் எனப் பெயராம். இதைச் சில அறிவிலிகள் காமவிச்சையை ஒழிப்பதற்காகத்தான் ஸ்திரீகளை உற்பத்தியாக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அவர்களிடத்திற் சம்போகிப்பது தங்களிச்சையை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்குத் தானென்றும், தப்பபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். "நெல்லுக்கிறைத்தநீர்வாய்க்கால்வழியோடிப்-புல்லுக்குமாங்கேபொசியுமாம்" என்பதுபோல, சந்தானவிர்த்திக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சம்போகத்தில் ஓர்வித இன்பத்தைக் கடவுளுண்டாக்கி யிருக்கின்றாரேதவிரக் காமவிச்சையையொழித்துக் கொள்வதற்காகமட்டுமல்ல. கடவுள்நம் நன்மைக்காகப் பூலோகத்தில் சிருஷ்டித்திருக்கும் சகல பொருள்களையும் அவரால் நிர்ணயித்திருக்கப்பட்ட பிரமாணத்தின்படிநாம் அநுபவிப்போமேயானால், அது நமக்கு நன்மையைச் செய்யுமேதவிரத் தீமையை ஒருபோதும் விளைக்காது. ஔஷதத்திற்குபயோகிக்கும் பாஷாணத்தை அதற்குத்தக்க பிரமாணப்படி சேர்த்தால் நன்மையே செய்யும், பிரமாணத்திற் கதிகமாய்ச்சேர்த்தால் தீமை விளைவிக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமென்னை? அதுபோலச் சந்தானவிர்த்திக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சம்போகத்தைப் பிரமாணத்துடன் நடத்திவந்தால் அநேகவித நன்மைகளை விளைக்கும், அவ்வாறின்றிக் காமவிச்சாதிக்கத்தினிமித்தியம் அப்பிரமாணமாய்ச் சம்போகித்தால், பலவிததீமைகளை விளைவித்துவிடும். இன்னும் நம்முடைய ஜீவனைக்காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகக்கடவுள் நமக்குப் போஜனத்திற்குரியபதார்த்தங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். அப்பதார்த்தங்களைப் புசித்தால் அவைகள்ஜீவாதாரமாயிருப்பதுடன் அவைகளை உண்ணுகையில் ஒவ்வோர் உருசிதோன்றுகின்றன. அவ்வுருசியை நாமறிவதற்காகத்தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அமிதமாய்ப்புசித்தால் அவைகள் கெடுதிவிளைக்குமென்பதிற் றடையாது? இதனால், அப்பதார்த்தங்களின் உருசியை நாமறிவதற்குமாத்திரமே பதார்த்தங்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவல்லவென்றுநமக்குப்புலப்படுகின்றதல்லவா? அதுபோலவே, ஸ்திரீகளின் சம்போகமும் சந்தானவிர்த்திக்காகவே யுண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றுணரவேண்டும். இவ்வித நற்செய்கையை பிரமாணாதிக்கத்தால் துர்ச்செய்கையாக்கிக்கொண்டு சிலர் அதனால் அநேகவித கெடுதிகளடைவதைக் காமம் என்னும் அதிகாரத்திற் கூறியிருக்கின்றோம். ஆதலாற் சம்போகத்தைக் கிரமமாகவும் ஒழுங்காகவும் நடத்தவேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் கடமையாயிருப்பதுகொண்டு அச்சம்போகத்திற்குரிய காலப்பிரமாணத்தை அடியிற்கூறுவாம்.

சம்போக காலம்.

ஸ்திரீகளின் 15-வது வயதிற்கு மேற்பட்டு 20-21-வது வயதுவரையில் அவர்களின் சரீரத்தின் சுபாவத்திற் கேற்க, எலும்புமுதலிய வளர்ந்து பூரணப்பக்குவம் அடைகின்றபடியால், முற்கூறிய 20-வது வயதிற்கு மேற்பட்டே சம்போகிக்கத்தொடங்கவேண்டும். அதற்கு முந்திச் சம்போகஞ்செய்யும் பக்ஷத்தில், அவர்கள் சரீர உறுப்புகள் பூரணவளர்ச்சியடையாததால், கர்ப்பந்தரித்து முற்றிப் பிரசவிக்குங் காலத்தில் விசேஷசங்கடங்களும் ஆபத்துக்களும் நேரிடுவதன்றியில் அவர்களுக்குப் பிறக்குங்குழந்தைகள் எலிக்குஞ்சுகளைப் போன்றும் பூனைக்குட்டிகளைப்போன்றும் அவ்வளவு பலஹீனமாய்ப் பிறப்பதன்றியில் அவர்களும் துர்ப்பலப்பட்டுப் பலவியாதிகட்கு ஆளாகிறார்கள். சம்போகஞ்செய்வதுமாதத்திற்கொருதரமென்றும் இரண்டுதரமென்றும் நான்குதரமென்றும் பிரமாணமிருப்பதால், தேகபலத்திற்கும் வயதிற்கும் தக்கபடிசெய்வதே உசிதம். 50-வயதுக்குமேற்பட்டு மாதத்திற்கொருதரமாயினும் இரண்டுமாதத்திற் கொருதரமாயினும் நான்குமாதத்திற்கொருதரமாயினும் அவரவரின் தேகபலத்திற்குத் தக்கபிரகாரம்புரிவதுநலம். 20-வது வயதிற்குமேல் 35-வது வயதுவரைக்கும் பிரசவிப்பதற்கு அவ்வளவுகஷ்டமிராது. ஆனால் 35-வயதுவரையிற் சம்போகமேயில்லாமல் அதற்குமேற்பட்டுச்சம்போகஞ்செய்து கர்ப்பந்தரித்தால், 35-வயதுக்கு மேற்பட்ட ஸ்திரீகளின் சரீரவுறுப்புக்க

ளின் மிருதுவான பாகங்களெல்லாம் வேண்டியவரையில் வளையக்கூடாதபடி தடித்து விரைத்துப்போவதுடன், கருப்பாசயம் சுருசுருப்பின்றி மந்தப்படுதல், கருப்பைகிழிந்துபோதல், உதிரம்பெருகுதல், தளர்வடைதல், தாபமடைதல்முதலியவும் இன்னும் அனந்தம் உபாதிகளால் பிரசவகாலத்தில் ஸ்திரீகள் துன்புப்படுவார்கள். 20-வயது முதல் 35-வயதுவரையில் தான் பிரசவத்திற்குத் தக்ககாலம். அக்காலத்தில் சுகமாய்ப் பிரசவமாவதுடன் மரணம் நேர்வதும் அபூர்வம். இன்னும் 10-12-வயதில் ருதுவாய்க் கர்ப்பந்தரித்துப் பிரசவகாலத்தில் அநேக இந்து ஸ்திரீகள் படும் துன்பத்தை அனேகர் பார்த்தும் கேட்டுமிருக்கலாம். அதனால் நேரும் மரணத்தின் அளவை யாவர்தானறியார்கள். இவ்வித பிரசவத்தில் தப்பிப்பிழைத்த ஸ்திரீகள் தங்கள் சரீர உறுப்பின் வளர்ச்சி பூரணமாயமையப் பெறாமையால், அதுமுதலாகவே நோயாளிகளாயிருந்து அதியற்பவயதில் மரணமடைகின்றார்கள். இவ்விதகாரணங்களால் 20 - வயதிற்கு மேற்பட்ட காலத்தையே சம்போககாலமாகக் கொள்வது உத்தமம். நாம் சாப்பிடும் ஆகாரம் ஜீரணமாவதற்கு சுமார் நான்குமணிநேரம் செல்லுமாகையால், ஆகாரஞ்செய்து நான்குமணிக்குப்பிறகே சம்போகம்செய்வது நலம்.

சம்போகத்தின் பிரமாணம்.

நாயகனும் நாயகியும் தேகத்தைச் சுத்திசெய்துகொண்டு பரிசுத்த வஸ்திரந்தரித்து, களபகஸ்தூரிகளைப்பூசி, இதயசுத்தியடைந்து, மனதைக் கவலை சஞ்சலம் முதலியவைகளில் அலையவிடாமல் அமரிக்கையாய் நிறுத்தி, ஏகாந்தமாய் அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் சயனிக்கையில் தாம்பூலதாரணஞ் செய்துகொண்டு, பலவித மனக்களிப்பைத் தரத்தக்க வார்த்தைகளாடி, இருவரும் ஒரே மனதுள்ளவர்களாய், சந்தோஷ சித்தத்துடன் சம்போகம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யுங்காலத்தில் வேறு யாதொரு எண்ணங்களும் மனதில் தோன்றாதவண்ணம் கடவுளின்பேரில் பக்திவைக்கவேண்டும். இவ்விதம்புரியின் கர்ப்பத்திற்கு யாதொருவிக்கினமின்றி சற்குணமுள்ள பாலரைப்பெறுவார்கள். சில மூடர்கள் தங்கள் நாயகிகளுடன் சம்போகிக்குங்காலத்தில், வேறு ஸ்திரீகளின்பேரில் மனதைச்செலுத்துவார்கள். அப்படிச்செய்வதால் அவர்கள் விபசாரக்குற்றத்திற்குள்ளாவதுடன் கர்ப்பக்குறைவும்நேரிடுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்திரீகளும் இதரவிஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமலிருக்கவேண்டும். சம்போககாலத்தில் நாயகிக்கு அச்சரியம் சஞ்ச

லம் பயம் அதிருப்தி முதலியவைகளுண்டாயின் கருத்தரித்தலுக்கு விரோதமாகையால், கூடியவரையில் அவைகளைநீக்கி, அவள்மனதிற்குச் சந்தோஷத்தையும் உற்சாகத்தையும் விருப்பத்தையும் விளைவிக்கவேண்டும். தந்தைதாயின் மனோவியாபாரமே பிள்ளையுண்டாவதற்கு முக்கியகாரணமென்று விவேகிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அக்காலத்தில் அவர்களுடைய மனது எவ்வளவு தெளிவாயும் பரிசுத்தமாயுமிருக்கின்றதோ? அவ்வளவுசௌந்தரியமுள்ள குழந்தைகளைப்பெறுவார்கள். இவ்வாறு சம்போகித்தபிறகு, ஸ்திரீகள் ஸ்நானஞ்செய்து வேறுயாதொன்றையும்நோக்காது தனது கணவன் முகத்தையாவது, அல்லதுகண்ணாடியில் தன்முகத்தையாவது அல்லது அழகுள்ள படங்களையாவது பார்க்கவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன்னுருவத்தைப்போன்றாவது தனது கணவனுருவத்தைப்போன்றாவது சௌந்தரியமுள்ள பிள்ளைபிறக்கும். ஸ்திரீ ஸ்நானஞ்செய்தவுடன், குரூபியான ரூபங்களைப்பார்க்கநேரிட்டால், குழந்தையும் குரூபியாகவே பிறக்குமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இதற்குச்சரியாய் அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் உலகத்தில் நடந்துவருகின்றன. மாதர்களணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களுள் ஒன்றில் வைக்ராந்தத்தைப்பதித்துச் சதாபோட்டுக்கொண்டிருந்தால், கருப்பந்தரிக்குந்தன்மையுண்டாவதுடன் சதிபுருஷர்களிருவரின் மனவொற்றுமை எக்காலத்தும் மாறாதிருக்குமென்றும் கல்விமான்கள் கூறுகின்றார்கள். மிகப்புணர்ச்சிசெய்யும் விலைமாதருக்குப் பிள்ளையுண்டாவதரிதாயிருப்பதும், நெடுநாட்பிரிந்த கணவன் வந்தவுடனே சம்போகித்தமாத்திரத்தில் கருப்பந்தரிப்பதும் அநுபவமாயிருத்தலின், அதிகசம்போகத்தினால் மாதர்களுக்குக் கருவைவளர்க்கும் சக்தியற்றுக் கருத்தரிப்பதற்கேதுவில்லாமற் போகுமென்பது திண்ணம்.

கணவன் மனைவிக்கு நடத்தும் முறைமை.

ஒருபெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்து புருஷன் வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்தபோது, அந்தப்பெண்ணிற்கு அவ்வீடு புதிதாகவும், அங்குள்ள மனிதரும் தன்னருகிலுட்காரும் தன் கணவனும் நூதனமனிதர்களாகவுமிருப்பதாலும், தன்னுடைய சிறுபிராயம் முதல் தன் வீட்டிற் செல்வமாய் வளர்ந்து, தன்னை இதுகாறும் அருகில் வைத்துப் பட்சமாயாதரித்துவந்த தாய்தந்தை சகோதரர் சகோதரி முதலிய சுற்றத்தினரை விட்டுப்பிரிந்து இப்போது தனியாய் வந்திருப்பதாலும் அவளுடைய மனதிற் பெருந்திகிலுண்டாகின்றது. அத்

தருணத்தில் அவ்வீட்டிலுள்ளாரனைவரும் அவளை அதிக அன்பாயும் பிரீதியாயும் நடத்திவருவதுடன், அப்பெண்ணின் கணவன் முக்கியமாய் அவள்பேரில் அதிக அன்புபாராட்டி வரவேண்டும். அவளுடைய கருத்துகளை நாளாவர்த்தியில் தெரிந்துகொண்டு அவள் கருத்திற்கிணங்கவே நடந்து, அவளைச் சன்மார்க்கத்திற் பயிற்றிவரவேண்டும். அவள் ஏதேனும் ஓர் குற்றஞ்செய்தால் உடனே அவள்மேற் சீறி முறுமுறுத்துப்பாயாமல், அன்பாக இதமான வார்த்தைகளால் அவள் குற்றத்தை அவளுக்கெடுத்துக்காண்பித்து, திருந்தும்படியான உபதேசங்கள் செய்யவேண்டும். மாமி அவள்பேரில் நிஷ்டூரஞ் சொல்லாமலும், நாத்தி கோள்கள் சொல்லாமலும் குடும்பத்தில் சண்டை சச்சரவில்லாமல் அமரிக்கையாகவும் சந்தோஷமாகவும் நடத்திவரவேண்டும். மாமன் மாமி நாத்தி கொழுநன் முதலிய யாவரும் அப்பெண்ணின்மேல் அத்தியந்த விசுவாசமும் அன்பும் வைத்து நடத்திவரும்படி செய்யவேண்டும். கணவன் மனைவி என்னும் இருவருடைய சரீரமும் ஒருசரீரமாதலின், இருவரும் நகமுஞ் சதையும் போலவும், ஊசியுஞ் சரடும்போலவும் அளவிறந்த விசுவாசத்தோடு ஒருவருக்கொருவர் அன்னியோன்னியமாயிருக்கவேண்டும். ஏற்கனவே தாய்வீட்டில் அப்பெண்ணுக்குக் கற்றுவைக்கப்பட்ட நல்லொழுக்கங்களோடு இப்போதும் கல்வி கேள்வி நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளில், மேலும் மேலும் சிறப்புறச்செய்யவேண்டும். எப்போதும் தேகத்தைச் சுத்தமாகவும், ஆடைகளைத் தூய்மையாகவும், பொய் களவு முதலிய பாவச்செய்கைகளையொழித்து இதயசுத்தியாகவும் வைத்துக்கொண்டு, சதா கடவுளுடைய தியானத்திலிருக்கும்படி பழக்கிவரவேண்டும். கஷ்டமோ நஷ்டமோ சுகமோ துக்கமோ எது நேர்ந்தாலும் எக்காலத்திலும் அவள்மேல் அன்புபாராட்டி வரவேண்டும். அவளுக்குத் தெரியாத கைத்தொழில் வீட்டுவேலை முதலியவற்றைக் கற்றுக்கொடுத்து வரவேண்டும். இல்வாழ்க்கையில் எந்தச் சுகமும் அவள் மூலமாகவே கிடைக்கவேண்டியதாகையால், இல்லாள் மனங்கோணும்படி நடப்பது தகாது. அவள் தன் பெற்றோர் முதலிய சுற்றத்தினரையெல்லாம் விட்டுவிட்டுக் கணவனே கதியென்று அடைக்கலமாய் வந்துவிட்டபடியால், அவளுடைய சுகதுக்கங்கள் யாவற்றிற்கும் இவனே பாத்தியஸ்தனும், எல்லாவிதத்திலும் அவளைக் காக்கக்கடமைப்பட்ட காரணத்தாற் காவலனென்றும், அவளிடத்தில் அன்புபாராட்டத்தக்கவர்களிற் றலைபெற்றிருக்குங் காரணத்தாற் காதலனென்றும் காரணப்பெயர் பெற்றிருப்பவனுயிருத்த

லால், அவளை அன்புடனாதரித்துவரவேண்டும். இவன் எவ்வளவு அன்புடன் அவளை யாதரிக்கின்றானோ, அதனினும் எண்மடங்கதிகமாய் அவள் இவனுக்குபசாரனை செய்வாளென்பதிற் றடையாது. மனைவி கணவன் வீட்டிற்கு வரும் முன்னமே, அவள் பெற்றோரால் நல்லொழுக்கத்திற் பயிற்றப்படாமல் மூடத்தனமுள்ளவளாகவும் மூர்க்கமுள்ளவளாகவும் இருந்தால் கலியாணப்பெண்ணுயிருக்கிறபொழுதும், அதற்குப்பிறகு சொற்பகாலமும், அவளுடைய அபிப்பிராயத்திற்கிணங்கக் கணவன் நடந்துவந்து, சிறுகச்சிறுக நல்லுபதேசங்களைப் போதித்துத் திருப்பவேண்டுமேயன்றி, ஒருபோதும் அவளிடத்திற் கணவனாவது அக்குடும்பத்தினருள் வேறுயாராவது கோபமாயும் மூர்க்கத்தனமாயும் பேசலாகாது. அவள் கோபமாயும் மூர்க்கமாயும் பேசினாலும் கணவன் இதமாகப்பேசி பிறகு அவளுடைய குற்றத்தை அவளை யுணரும்படி செய்து அவளைத் திருத்தவேண்டும். யாவரும் சதா அவளுடன் சந்தோஷமாகவும் ஒத்துமையாகவும் பேசி நடத்திவரவேண்டும். மேலும் அவள் [illegible]மான அல்லது ஒழுங்கீனமான காரியங்கள் செய்யும்போது அன்பு [illegible]தமான வார்த்தைகளோடு அவைகளைத் திருத்தவேண்டும். எப்போதும் கடுஞ்சொற்கூறினுற் கைவல்யம் கிட்டாது. காட்டிலுள்ள யானை புலி கரடி சிங்கமுதலிய மிருகங்களையும் நாளாவர்த்தியில் அதனதன் ஸ்வபாவங்களையடக்கித் தங்கள் ஏவல்களைச் செய்யும்படி பழக்கிவருவது அநுபவமாயிருக்க, நம்போன்ற மானிடசரீரமுடையவர்களைத் திருத்துவது அசாத்தியமல்ல. விவாகமான முதலிலேயே சமுசார வாழ்க்கைக் காரம்பமாதலால், அதில் தொடக்கிய செவ்வையாய்த் திருத்தினாலொழிய கடைசிவரையில் திருத்தமாகுமென்பதைக் கவனித்துத் திருத்தி ஒழுங்குபெற நடத்தவேண்டும். சிலர் காமவிகாரத்திற்குமாத்திரம் பெண்களுரியவர்களென நினைத்து, அக்காமத்திற்குரிய பருவம் வரும்வரையில் பாராட்டிவந்து, பிறகு தனக் கக்கரையில்லையென்று கைவிட்டுவிடுகின்றார்கள். இது மகாகொடிய பெரும்பாதகமாகும். ஆனால் கல்விநிரம்பியவர்கள் அவ்வாறு புரியார். தங்கள் மனைவிமார்களை தங்களுக்குத் துணைவிகளாதலின், அவர்களைச் சீருடனே பரிபாலனம் செய்யாமலும் அவர்களின் இளமைப்பருவத்தில் தனியே விடாமலும் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாத்துவரவேண்டியது கணவர்கள் கடமை. இனி இல்வாழ்க்கையில் கணவனும் மனைவியுஞ் சேர்ந்து புரியுங்கடமையைப்பற்றியும், மனைவி கணவனுக்குப்புரியுங் கடமையைப்பற்றியும் கூறுவாம்.

இல்வாழ்க்கை.

இல்வாழ்க்கை என்பது காதலனுங் காதலியுங் கலந்து வாழ்தலாம். இவ்விருவரும் இகபரஸௌக்கியங்களை யடைவதற்காகக் குடும்பவிவகாரங்களை நடத்துகையில், அவ்விவகாரங்கள் காதலன் காதலிக்குச்செய்யுங் கடமையென்றும், காதலி காதலனுக்குச்செய்யுங் கடமையென்றும், காதலனுங் காதலியுஞ்சேர்ந்து செய்யுங் கடமையென்றும் மூவிதப்படும். இவற்றுள் காதலன் காதலிக்குச் செய்யுங் கடமைகளைக்குறித்து முன்னமே கூறி முடித்தோமாகலின், இவ்விடத்தில் காதலனுங் காதலியுங் கலந்து செய்யுங் கடமைகளைப்பற்றிக் கூறுவாம். உலகத்தில் நம்மாற் செய்யப்படும் எத்தொழிற்கும் கற்கும்பருவம் பழகும்பருவம் புரியும்பருவம் என மூன்று பருவங்களுண்டு. இவ்வித மூன்று பருவங்களில் கற்றலின்றிப் பழகுதலும் பழக்கமின்றிப்புரிதலும் இயலாது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இம்மூன்றும் அமைந்தவர்க்கே ஓர் தொழிலில் திருத்தமாமென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விஷயம். லாயர் என்னும் நியாயவாதி முதலில் லாபுக்ஸ் என்னும் நியாயவாத புஸ்தகங்களை நன்றாயும் செவ்வனே கற்றுத் தேர்ந்தபின் கோர்ட்டிற்சென்று வேறொரு நியாயவாதிக்குக் கீழிருந்து தான் கற்றவைகளை அப்பியாசித்துக் கைவந்தபிறகு தானே தனியாக அநேகவழக்குகளை நடத்துகின்றார். இதுபோலவே ஓர் ஸ்திரீ தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய குடும்பவிவகாரங்கள் முதலியவற்றை, தன் சிறுவயதில் தனது தாய்தந்தையரிடத்திற் கற்றுக்கொண்டு தன்கணவன் மாமி இவர்கள் மூலமாய் அப்பியாசப்படுத்தியபிறகு தானே தனியாய்க் குடும்பவிவகாரங்களை நடத்தத்தொடங்குகின்றாள். இவ்வித மூன்று பருவங்களுள் முதற்பருவமாகிய கற்றல் நீங்க ஏனைய இரண்டு பருவங்கட்குமே இல்வாழ்க்கையென்னும் பெயராம். இவ்வாறு அப்பெண் தன்தாய் வீட்டிலிருந்து கற்கும்பருவமாகிய முதற்பருவத்திற் கற்றுக்கொண்ட அடக்கமுடைமை ஒழுக்கமுடைமை பொறையுடைமை வெஃகாமை புறங்கூறாமை பயனில்சொல்லாமை தீவினையச்சம் ஒப்புரவறிதல் ஈகை புகழ் அன்புடைமை விருந்தோம்பல் இனியவைகூறல் செய்ந்நன்றியறிதல் நடுவுநிலைமை பிறனில்விழையாமை அழுக்காறாமை முதலியவைகளைக் கணவன் வீட்டிற்குவந்த பருவமாகிய இரண்டாம் பருவத்திற் பழக்கிக்கொள்ளவேண்டியதாகையால், முற்கூறியவைகளைச் செவ்வனே திருத்தமாக்குவது கணவன் மாமி என்னும் இவர்களிரு

வரின் கடமையாயிருக்கின்றது. ஆயின் இவ்விருதிறத்தவருள் மாமி கற்பிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பின்னர்க்கூறப்படுமாகையால் இப்போது இருவருங்கூடி வாழ்தலைப்பற்றி கணவன் கவனிக்கவேண்டியவைகளைக் கூறுவாம்.

கணவன் எக்காலத்திலும் மனைவியின்மேல் அன்பும் ஆதரவுமாயிருந்து முற்கூறப்பட்டுள்ள ஒவ்வோர் விஷயங்களிலும் மனையாள் பயின்றுவரும்படியான உபதேசங்களைச் செய்துவந்து, தன்காதலி ஏதோ ஓர் விஷயத்தில் தவறி நடந்தபோதிலும் அதற்காக உடனே கடியாது, அவ்விஷயத்தின் தவறையும் அதனாற்சேருங் குற்றங்களையும் இதமான வார்த்தைகளால் அவளுக்குத்தெரிவித்து, சிறுகச்சிறுக நாளாவட்டத்தில் தனதிஷ்டப்படி நடக்கும்படியாகச் செய்துகொண்டு, இருவரும் ஒரு மனதுடையவர்களாய் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துவரவேண்டும். காதலன்பாதி காதலிபாதி, ஆகக்கூடியதே ஒரு சரீரம் என்பது சகலசாஸ்திர சம்மதமாகலின், இவர்களிருவரும் உயிருமுடலும்போல் வாழ்வதே சாலோத்தமம். காதலனுக்கு நேர்ந்த துன்பம் காதலி தனக்கு நேர்ந்ததாகவும் காதலிக்குநேர்ந்த துன்பம் காதலன் தனக்கு நேர்ந்ததாகவும் கருதினலன்றி இல்வாழ்க்கை சிறவாது. ஓர் வண்டியை நோக்குமிடத்து இருசக்கரங்களும் ஒற்றுமைப்பட்டு செல்லவே இயலும், அவ்வாறு செல்லாக்கால் அவ்வண்டியின் ஓட்டமொருவும் நன்கு புலப்படாமையும் அநுபவமாதல்போல, காதலனும் காதலியும் ஒற்றுமையுடன் நடந்தாலன்றிக் குடும்பவிவகாரம் நன்கு விளங்காது. இதுபற்றியன்றே,—

“காதன்மனையாளுங் காதலனுமாறின்றித்
தீதிலொருகருமஞ் செய்பவே—யோதுகலை
யெண்ணிரண்டுமொன்றுமதி யென்முகத்தாய்நோக்கலுங்
கண்ணிரண்டுமொன்றையே காண்” என மேலோர் கூறினர்.

(நல்வழி)

புருஷர்கள் வெளியேபோய்ப் பலவகையான விஷயங்களிலுழன்று சிரமத்துடனும், அவ்வவ்விஷயங்களைப்பற்றிய மனோசங்கற்பங்களுடனும் வீட்டிற்கு வந்தவுடனே, அச்சிரமங்கள் யாவும் பெண்சாதிமார்களால் ஒழிந்து சமாதானமடையவேண்டியிருப்பதால், தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களை, அவ்வாறு சிரமத்தைப்போக்கிச் சந்தோஷத்தைத் தரத்தக்க விதேயினராகச்செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு செய்துகொள்வதற்குப் பிரதானத்திற் கணவர்களிடத்திற் சாதுர்யமுடைமை வேண்டியதே பெருங்காரணமாயிருத்தல் காண்க. “ஒரு கின்றதின் மையில் நீர்விட்டால் உடன் ஓடிக்கொண்டே விடுவான்” என்னும்

பழமொழிப்படி புருஷர்கள் ஒழுங்கீனமாய் நடக்கும்பக்ஷத்தில், அவர்
கள் மனைவிமார்களுக்கும் அவ்வொழுங்கீனங்கள் தாமே யமையுமென்
பது திண்ணம். இத்தகைய ஒழுங்கீனங்களைத் தங்களிடத்திலிருக்
கவொழிக்காத கணவர்கள் தங்கள் மனைவிமார்களைச் சீர்திருத்துவது
அசாத்தியமான காரியம். உவக்கின்றவர்களை யுவப்பதும் வெறுக்கின்ற
வர்களை வெறுப்பதும் மனிதசுபாவமாதலால், ஸ்திரீகளுக்கு எக்கா
லத்தும் கொடுமைபுரியும் புருஷர்கள் அந்த ஸ்திரீகளால் தாங்களும்
கொடுமையடைவார்களேயன்றி இனிமையடையார்கள். குற்றமற்ற
ஸ்திரீகளையும் சிலபுருஷர்கள் நாயே பேயே கழுதையே என்னும் பல
அற்பவார்த்தைகளாற்பேசி யடித்துதைத்துச் சதா இம்சிக்கின்றார்கள்.
இத்தகையோர் சிவகாருண்ணிய மற்றவர்களென்றும், வீரமற்றவர்க
ளென்றும், பகுப்பறிவற்றவர்களென்றும், அவிவேகிகளென்றும் கூறப்
படுவர். பெண்களுக்கு இயற்கையாயமைந்துள்ள மாதவிடாய் கர்ப்பம்
பிரசவம் பிள்ளைவளர்த்தல் பாகஞ்செய்தல் புருஷன் மாமன் மாமி
முதலியோர்க்குபசரித்தல், விருந்தோம்பல் முதலியவற்றால் அவர்க
ளடையுங் கஷ்டங்களைக்கண்டு மனமுருகாமையாற் சிவகாருண்ணிய
மற்றவர்களாகவும்,

“ மங்கையைப்பாலியத்தி[illegible]மொழிதாதைகாப்பான்
பொங்கியயௌவனத்திற் பொருந்துபதியேகாப்பான்
தங்கியமூப்பிலேதன் றனயனேகாப்பானன்றிச்
சங்கையாலெக்காலுஞ் சுதந்தரமில்லைதானே” என்றபடி பாலி

யத்திற் றந்தையின் சம்ரக்ஷணையிலும், யௌவனத்திற் கணவன்
காப்பிலும், முதுமையிற் புத்திரன்போஷணையிலு மிருக்கத்தக்கவர்
களாய், எக்காலத்தும் சுதந்தரமற்ற நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியிலுள்ள மா
தர்களை யடிப்பதால் வீரமற்றவர்களாகவும், தங்களுடைய ஆண்மை
க்கு எவ்வளவும் ஒத்தவர்களல்லவென் றுணராமையாற் பகுப்பறிவற்
றவர்களாகவும், அவர்களிடத்துள்ள துர்க்குணங்களை காலாவர்த்தி
யில் போதனையாற் போக்க வகையறியாமையால் அவிவேகிகளாகவு
மாதலின், பெண்சாதிமார்களுடனே புருஷர்கள் எதிர்ப்பது, அணுக்
களை மலைகளெதிர்ப்பதற்கும், எலிகளைப் புலிகளெதிர்ப்பதற்கும் சமா
னமாகும். மடவார் பேதையர் ஏழையர் என்பனபோன் றழைக்கும்
அப்பெண்களின் பெயரைக் கூர்ந்து யோசித்தாலும், “பெண்ணென்
றாற் பேயுமிரங்கும்” என்னும் பழமொழியைக் கவனித்தாலும், அவர்
களை யெதிர்த்துக் கைதிண்டியடிக்க ஆடவரெவருக்கும் மனந்துணி
யாது. [illegible] ஒத்தவர்களுடனெதிர்த்து வெற்

றியடையிற் புகழும், உயர்ந்தோருடனெதிர்த்துத் தோல்வியடையி
னும் புகழும், தாழ்ந்தோருடனெதிர்த்து வெற்றிகொள்ளினும் பேடி
த்தனமும் லபிப்பது சர்வஜன சம்மதமாதலையறிந்த நாம், நம்மினுந்
தாழ்ந்த பெண்களைக் கைதிண்டியடித்தல் ஆண்மைத்தனமற்றமை
யென்கை வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. ஆனால் பாலியத்
திலே நற்பழக்கத்தைத் தவிர்த்துத் துற்பழக்கத்திற்பயின்ற ராக்ஷசி
களென்று சொல்லத்தக்க ஸ்திரீகளும் சிலருண்டு. அப்படிப்பட்டவர்
களையும் புருஷர்கள் தங்களாற்கூடியவரையில், சிறுகச்சிறுக இதோப
தேசங்களாற் போதித்துச் சரியானவழிக்குத் திருப்பவேண்டும். உல
கத்தில் ஒருவரையொருவர் வசப்படுத்துதற்காகவே சாமபேத தான
தண்டமென்னும் சதுர்வித உபாயங்கள் நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன.
அவற்றுள் முதலாவது-தனக்கும் பிறர்க்கும் சமப்படுத்தி ஒற்றுமை
பாராட்டல். இரண்டாவது-தனக்கும் பிறர்க்குமுள்ள தாரதம்மியத்
தை எடுத்துக்காட்டல். மூன்றாவது - தன்னாற் பிறர்க்கு விளையக்கூ
டிய நன்மைகளைக்கூறல். நான்காவது-[illegible]வசப்படாவிடில் தண்டித்
தல். எனவே முதற்கூறிய மூன்றினும் வசப்படாதவர்களையே தண்
டிக்கவேண்டியதென்று புலப்படுதலறிக. இவ்வாறே ஒருவன் தன்
பெண்சாதியைத் தன் வசப்படுத்த யத்தனிக்கும் முதலில், நாமிருவ
ரும் இக்குடும்ப ஸம்ரக்ஷணையிற் பாடுபடவேண்டியவர்களாதலால்,
நம்மில் ஒருவருக்கொருவர் விரோதித்திருக்கின், குடும்பவிவகார
ங்கள் சரியாய் நடவாது, அவ்வாறு நடவாதபக்ஷத்தில் உலகத்தா
ரால் தூற்றப்படுவோம், அவ்வித அவதூறோடு நாம் இல்வாழ்க்கை
யனுசரிப்பது சிறப்பல்ல என்றிவ்வாறான பல விஷயங்களை இனிய
வசனங்களாகக் கூறிவரவேண்டும். இவ்வாறு கூறி வசப்படாவிட்
டால், நம்மில் இக்குடும்பத்திற்கு வேண்டிய வருவாய் நானே உழை
த்துக்கொண்டு வரவேண்டியிருப்பதால், பல விவகாரங்களிலும் விவ
ரிக்கத்தக்க ஆண்மைத்தனம் எனக்குண்டேயல்லது உனக்கில்லை
யென்பதை நன்றாய் யோசித்துப்பார் என்றும், குடும்பத்தில் நேரும்
லாபலோபங்களுக்கு நானே பகிரங்க சுதந்தரனாயிருப்பதையும் நீ கவ
னிக்கவேண்டுமென்றும் இன்னும் இவைபோன்ற தாரதம்மியங்களை
இனியவசனங்களாற் கூறிவரவேண்டும். இதற்கும் வசப்படாவிட்
டால், நீ என்சொற்படி நடந்துவந்தால் நமது குடும்பப் பாதுகாப்பி
ற்கு வேண்டிய தொகைபோக மிகுதியைச் சேகரஞ்செய்து, நீ யணி
ந்துகொள்ளத்தக்க ஆடையாபரணாதிகளை மிக விசேடமாய் வாங்கித்
தருகின்றேன், வசிக்கத்தக்க மாடமாளிகைகளை வெகு அலங்கார

மாகக்கட்டுகின்றேன், உனக்கு வேண்டிய சிறந்த உணவாதிகளைவாங்கித்தருகின்றேன். மலர்வகைகளும் சுகந்தபரிமளகஸ்தூரி வகைகளையும் அமிதமாகக்கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றேனென்றும் இன்னும் இதுபோன்ற இனியமொழிகளைக்கூறிவரவேண்டும். இதற்கும் அவளிணங்காவிடில் அதன்பிறகு கடைசியாய்க் கடுஞ்சொற்களாற் கண்டித்து வழிப்படுத்தவேண்டும். இவ்வாறு கடுஞ்சொற்கூறலே அவர்களைத் தண்டித்தலன்றிக் கைநீண்டியடித்தலல்ல. இந்நான்குவிதங்கட்கும் இணங்காதவளாகிய மகாதுஷ்டியொருத்தியிருக்கின் அவளை மனைவியாகப்படைத்தவனுக்குத்தான், "பிடாரியைப் பெண்டுபிடித்தவன்" என்று சொல்லப்படும். அது அவனது கர்மானுசாரமென்றே தீர்மானிக்கவேண்டும். இதுபற்றியே—

"பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையுண்டானால்
எத்தாலுங்கூடியிருக்கலாஞ் – சற்றேனு
மேறுமாறாக விருப்பாளேயாமாகிற்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்" என ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர். சில புருஷர்கள் அழகிய மனைவியை அகத்தில் வைத்துவிட்டு, தாசி காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுவார்கள். இவர்கள் குப்பையை மெச்சுங் கோழிக்கும் இரணத்தை விரும்பும் ஈக்கும் சமானமான அற்பர்களென்பதற்கையமென்னை? இதனால் விளையும்மானக்கேட்டைச் சற்றுங்கவனியாது அவமானத்தையே மானமாகக்கொண்ட அறிவிலிகளுமவர்களே, "தாசிவிசுவாசன் தாரமனைநாசன்" என்னும் பழமொழியை யறியப்பாமருமவரே. இவ்வாறு தாசிகமனர்களாயிருப்பதில் தற்காலம் இவர்களுக்குக் கொண்டாட்டமும் பிறகு திண்டாட்டமுமாயினும், இது முதற் கடைசிவரையில், "ஈக்குத்திண்டாட்டம் பல்லிக்குக்கொண்டாட்டம்" என்பதுபோல, இவர்கள் மனைவிமார்களுக்குத் திண்டாட்டமல்லவா? இவர்களையே கதியாகநம்பித் தாய்வீடுவிட்டுத் தஞ்சமென்று வந்திருக்கும் ஸ்திரீகளை இவ்வாறு தவிக்கவிடுவோரைக் சர்வலோகசரண்யர் தண்டிக்காது விடுவாரா? ஒருஸ்திரீயானவள் எவ்வித துர்நடக்கை நடந்தகாலத்தும் பிறவாத கடுங்கோபம், பரபுருஷ கமனம் செய்தகாலத்துண்டாவதைக் கரதலாமலகம்போலத் தெளிவாயுணர்ந்திருக்கும் நாம், பரஸ்திரீ கமனஞ்செய்யநாம் தொடங்கிய காலத்தில் நம்மீதும் அத்தகையகோபம் நம் மனைவிமார்களுக்குண்டாகும் என்பதை யறியாதிருத்தல் அறிவீனமையல்லவா? புருஷனை அலட்சியப்படுத்தும் ஸ்திரீ ஒருத்திமாத்திரமே அவளது அறியாமையால் புருஷன் எக்கேடுகெட்டாலும் நமக்கென்

னவென்றிருப்பாளேயொழிய, உத்தமஸ்திரீயானவள் புருஷனால் நேரும் எவ்வித தீங்கைச் சகித்தபோதிலும், பரஸ்திரீகமனமாகிய தீங்கை ஒருக்காலும் சகியாள். மேலும் அவள் தனக்குச்சகலபாக்கியமும் கணவனேயென்று நினைத்திருப்பதால், தனக்குப் புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு நேசமிருக்கின்றதோ? அவ்வளவு நேசம் புருஷனுக்குத் தன்னிடத்திலிருக்கவேண்டுமென்றும், புருஷனுடைய சுகத்திற்குத் தன்னைவிட வேறொருத்தி உரியவளாயிருக்கக் கூடாதென்றுமெண்ணுவாள். ஒருவன் ஓர் சுவரிலெழுதியிருந்த சித்திரத்தைப் பார்க்கும்படி தன் மனைவியை யழைத்தபோது, அவள், அச்சித்திரரூபம் புருஷவடிவமாயிருந்தால் நான் பார்க்கமாட்டேனென்றும், பெண்வடிவமாயிருந்தால் நீர் பார்க்கச்சம்மதியேனென்றுங் கூறியதாகவமைத்து,

"ஓவியர்தீட்டியவொழுகுமோவியத்தை நோக்கென்றுரைத்தவன்
றேவியையாமழைத்திடவாண்சித்திரமேனும் பாரேன்
பாவையர்தமுருவெனினீர்பார்க்கவுஞ் சம்மதியேனென்
றாவிநிகர்மங்கையவன்கற்புநெறிப்படுவாள்" எனநீதிநூலிற் கூறியிருத்தலை யூகித்துணரின், அத்தகைய ஸ்திரீக்கு வாய்த்த கணவன் பரஸ்திரீகமனஞ் செய்யத்தொடங்கியகாலத்து அவள் மனம் வருந்தும் வருத்தத்தை வர்ணிக்கமுடியுமோ.

ஆதலாற் பரஸ்திரீகமனஞ் செய்வோர் பண்டிதர்களேனும் பாமரரென்பது பசுமரத்தாணிபோல் காட்டப்பட்டது. ஓர் சற்புத்திரனை ஓர் தாசி தன்வலைக்குள்ளாக்கப் பிரயத்தனித்தபோது அப்புத்திரன் அவளைநோக்கி, "ஓ! பச்சைவளையல்களையணிந்த பொதுமாதே! எனது உடல் மனம் பஞ்சேந்திரியங்கள் உயிர் முதலியயாவும் கல்யாணகாலத்தில் எனது காதலிக்குக் கொடுத்துவிட்டேனாகையால், இப்பொழுது உன்னுடன் சேர்ந்து சுகிக்க வேறே உடல் மனம் பஞ்சேந்திரியங்கள் உயிர் முதலியவை யில்லை" யென்னுங் கருத்தமைத்து,—

"இந்தவுடலுளமைம்பொறியின்னுயிர்யாவுமணஞ்செயு
மந்தமன்றுகாதலிக்களித்தனன்யான்பொதுப்
பைந்தொடியேயுனைச்சேர்ந்திடப்பரிவெனக்குடல்வேறில்லை
சிந்தைபுலன்களும்வேறிலைவேறுமுயிரில்லைசெல்லையே" எனக் கூறியதாக நீதிநூலிற் கூறியுள்ளது. இத்தகைய சற்குணவானையல்லவா? புருஷசிகாமணி என்று கூறவேண்டும். ஆகவின், மேற்கூறியுள்ளபடி மனைவிக்கு எவ்விதத்தாலேனும் மனக்கிலேசத்தை விளைவிக்காமல், அரசனும் அமைச்சனும்போன்று குடும்பத்தையரசாண்டு, பிரஜைகளாகிய தங்கள் சந்ததிகளையும் சுற்றத்தினரையும் மித்திரரையும் அன்

பாகப்பாராட்டி யாதரித்துச் சதா கடவுளைத் தியானித்து, அகமகிழ்ச்சியோடு குடும்ப நிர்வாகஞ் செய்துவந்தால், இகலோகத்திற் சவுக்கியமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்வதுடன், பரலோகத்திலும் இதற்குமேலான சகல சுகாநுபவங்களை யிருவருங்கூடிச் சதா வாழ்வார்கள். இதுகாறும் புருஷனும் பெண்சாதியும் கூடிவாழ்தலைக் கூறி முடித்தோமாகையால், இனி கணவனுக்குக் காதலி நடக்கவேண்டிய கடமையென்னும் கற்பைக் கூறுவாம்.

கற்பு.

கற்பு என்பதற்குக் கற்றல் என்று பொருள். கல்வி கற்பதற்கே கற்றல் எனப் பெரும்பாலும் கூறினும் இவ்விடத்திற் பொதுவாக நல்லொழுக்கத்தைக் கற்றலையே பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இக்கற்பென்பது ஆண்பாலார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் உரியதேயாயினும் ஆண்பாலார்க்குரிய கற்பை நல்லொழுக்கமென்றும் பெண்பாலார்க்குரிய கற்பையே கற்பெனக்கூறல் ஆன்றோர் வழக்கமாதலானும், ஆண்பாலார்க்குரிய கற்பிற்கு இல்வாழ்க்கையெனப் பெயர்தந்து மேலே கூறினோமாகலின், ஈண்டு பெண்பாலார்க்குரிய கற்பைக் கூறத்தொடங்குவாம். ஆண்பாலார் பலநூல்களாற் பலவிஷயங்களை யறியக்கூடும். ஆண்பாலாருள் பெரும்பாலும் கற்றோர்களேயன்றி மற்றோரிருப்பது சொற்பம். பெண்பாலாரோ இக்காலத்திற்குச் சற்று முந்தியகாலத்திலே, கற்றோர் சிலரும் கல்லார் பலருமாயிருந்தார்கள். அதற்கு முந்தியகாலத்திலே, அரசனரண்மனையிலந்தப்புரத்துள்ள இராஜமகிஷிகள் சிற்சிலர்மாத்திரமே இயலிசைநாடகமென்னும் முத்தமிழிலும் வல்லாராயிருந்தார்கள். தற்காலத்திற் பெரும்பாலும் வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களாயிருக்கினும், நீதிநூல்களை யாராய்ந்து பலவித நீதிகளைத் தாங்களே யுணரத்தக்க கல்வித்திறம் பற்றாது. ஆகையால் அவ்விஷயங்களைச் சுருக்கி "கடலைக் கடுகிலடக்கினான்" என்றதுபோலக் கூடியவளவு கூறுவாம். பெண் என்பதற்கே அமைதியெனப் பொருளிருத்தலின், அவர்களுக்கு முக்கியமாய் அமையவேண்டியது அமைதிக்குணமாதலறிக. இத்தகைய அமைதிக்குணமுடையாளே பெண்ணெனத்தகும். மற்றையாளைப் பேயென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அத்தகைய அமைதிக்குணமமைந்த அரிவை, தன் தாய்தந்தையர் சுதந்தரத்தை எப்போது விட்டாளோ? அப்போதே தன் சுகத்திற்குக் காரணன் புருடனென நினைக்கவேண்டும். "சுவரை வைத்துக்கொண்டே சித்திரமெழுதவேண்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி, தன் நாயகனன்றித் தனக்குப் பெருமையில்லையெ

ன்பதை நன்றாகவறிந்து, "கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை" என்றபடி கணவன் சொற்கு மாறுபடாதிருந்து, தனது தாய்தந்தையர் கற்பித்த நல்லொழுக்கங்களை அப்பியாசித்துவரவேண்டும். முதலாவது - பொய்சொல்வதையும், களவுசெய்வதையும், பிறர்மேற் கோள் நிந்தனை சொல்வதையும், பிறர்கூறும் வார்த்தைகளை அவர்களறியாமல் மறைந்திருந்து கேட்பதையும், எவரோடும் சண்டை செய்வதையும், ஊத்தவார்த்தை பேசுவதையும். மற்றும் ஸ்திரீகளுக்கியற்கையாயுண்டாகத்தக்க துர்க்குணங்கள் யாவற்றையும் தன்னாலியன்றவரையில் முயற்சித்துச் சிறுகச்சிறுக நீக்கிச் சகல சற்குணங்களுங் கைவரப்பெற்றவளாய், தான் எப்போதும் சுத்தமாகவும் தன்னுடைய ஆடைகளில் அழுக்கின்றியும் வைத்துக்கொண்டு சதா கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டும், தன் மாமன் மாமி முதலியவர்களுக்கும் பணிந்து நடந்து, அவர்கள் மனதிற்குந் திருப்தியுண்டாக்குவளாகித் தன் கணவன்பேரிலேயே சதா எண்ணமுற்றவளாய், அவனுக்குத் தேவையாயுள்ள பணிவிடைகளைச்செய்து, அவனுடைய கட்டளைக்குச் சிஞ்சித்தும் மீறாமல் நடந்து, சதா அவன் சந்தோஷமடையும்படி செய்து, இருவருமுடலுமுயிரும்போலொத்து வாழவேண்டியது அவசியமாகையால் இனி அவள் கணவனுக்கு நடக்கவேண்டிய கடமைகளைச் சுருக்கி இவ்விடத்திற் கூறுவாம்.

மனைவி பிரதிதினம் கணவன் நித்திரைதெளிந்தெழுந்திருப்பதற்குமுன் அதிகாலையில்தானெழுந்து, தனது காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, கணவனுக்கு ஸ்நான முதலியவைகட்குத் தேவையுள்ள அனைத்தும் தயார்செய்துவிட்டுப் பிறகு குடும்பவேலைகளனைத்தும் செய்யவேண்டும். கணவனுக்கு எந்தெந்த நேரங்களில் அவசியமான எந்தெந்த விஷயங்கள் செய்யவேண்டுமோ? அவைகள் முழுமையும் முன் ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்துவைத்துச் சற்றும் தாமதமில்லாமல் கணவன் கேட்கின்ற நேரத்தில் அன்னபானாதிகளும் தாம்பூலமுதலியவைகளும் திருத்தமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் கொடுக்கவேண்டும். அறுசுவையோடுகூடிய உணவை யவன் காலத்தினிமையாகவும் அவனால் விரும்பத்தக்கனவாகவும் பாகஞ்செய்து படைத்து, அல்லும் பகலும் அவன் பணிவிடைகளிலேயே கவனம் வைத்தவளாயிருந்து, இரவில் அவன் நித்திரைசெய்தபின் தான் உறங்கவேண்டும். இத்தகைய ஒழுக்கமுடையவளே கற்பிற்சிறந்தவள். அன்றியும் ஒரு ஸ்திரீயானவள் முதலில் தன்னொழுக்கங்கட்குப் பழுதுவராமற் காத்துக்கொண்டு, தன்னை மனைவியாகக்கொண்ட கணவனை உபசாரங்க

னைப் பாதுகாத்து, ஆசாரியருபதேசம்போன்ற அக்கணவனது வார்த்தைகளைக் கடவாமல் நடந்து, இத்தகைய விஷயங்களில் எக்காலத்தும் சோர்வடையாமற் செய்வாளாகில், அவளைத்தான் பெண்ணெனப் பெரியோர் அங்கீகரித்தனர். இதனை,—

"தற்காத்துத்தற்கொண்டாற் பேணித்தகைசான்ற
சொற்காத்துச்சோர்விலாள் பெண்" என்னுங் குறளாற் காண்க.

தனக்கு நாயகனன்றி வருந்தித் தேடத்தக்க பொருளும் சுற்றத்தினரும் வேறில்லையென்று சத்தியமாக எண்ணவேண்டும். நமக்குள்ள அவயவங்களில் கண்ணினுஞ்சிறந்த அவயவம் வேறொன்றெவ்வாறில்லையோ? அதுபோலவும், நாம் அடையத்தக்க அருமையான பொருள் கல்வியன்றி வேறொன்றெவ்வாறில்லையோ? அதுபோலவும், உத்தமகுணநாயகிகளுக்குக் கணவனைத் தவிரச் சுற்றத்தினர் ஒருவருமேயில்லை. இதனை,—

"கண்ணிற்சிறந்த வுறுப்பில்லைகல்வியி
னுண்ணியவாய பொருளில்லை - கொண்டானின்
றுன்னியகேளிர் பிறரில்லையீன்றாரி
னென்னகடவுளு மில்" என்னும் வெண்பாவானறிக.

இவ்வாறொத்தன்மையுடன் வாழ்ந்து கணவனுக்குபசரிப்பதில் தாய்போலவும், பணிவிடை புரிவதில் அடியாள்போலவும், அழகில் திருமகள்போலவும், பொறுமையிற் பூமியைப்போலவும், புத்திகூர்மையில் மந்திரியைப்போலவும், போகத்திற்குத் தாசியைப்போலவுமிருந்து கணவனுக் கெவ்விதத்திலும் வெறுப்புண்டாகவண்ணம் உபசாரம் புரிதல் வேண்டும். இதனை,—

"அன்னைதயையு மடியான்பணியுமலர்ப்
பொன்னினழகும் புவிப்பொறையும் - வன்னமுலை
வேசியயிலும் விறன்மந்திரிமதியும்
பேசிவிவையுடையாள்பெண்" என்னும் வெண்பாவானுமறிக.

இத்தகைய சற்குணங்களமையப்பெற்றவள், "இல்லறத்திற னிலைவனவிட்டிவ-னல்லசெய்தேவதினமித்திடாள்" என்றபடி மனைவா ன் வருவாய்க்குத்தக்கவாறு, இல்லறத்திற்கு வேண்டியவைகளைச் சிறுகச்சிறுகச் சேகரித்து, அவற்றைக்கொண்டே குறைவின்றி நடத்தி, கணவனுக்கும் உறவினருக்கும் விருந்தினருக்குங் கூடியவளவில் உபசரித்து அன்னமருந்தி, கணவனை யீன்றோராகிய தனது மாமன் மாமிமுதலிய மூத்தோருக்கும், கணவனது சகோதரர் சகோதரிகளாகிய மூத்தார் மைத்துனர் நாத்திகள் முதலியோர்க்கும், தன

து தாய்தந்தையர் சகோதரர் சகோதரிகளுக் கெவ்வாறு அன்புடன் உபசரிப்பாளோ? அத்தகைய அன்புடனும் ஆவலுடனும் அவர்களுக்கும் பேதமின்றி உபசரிக்கவேண்டும். இவ்வாறின்றித் தனது சுற்றத்தினருக் கோர்விதமும், கணவன் சுற்றத்தினருக் கோர்விதமுமாய் நடத்துபவள் படுபாவியாவாள், தனது மாமன் மாமி மூத்தார் மைத்துனர் நாத்திகள் முதலியோரைத் தான் அசட்டை செய்துவந்தால், தனக்கிருக்கும் மகனுக்கு வரும் மருமகளும், தனக்கும் தன் கணவனுக்கும் தனது புத்திரர்களுக்கும் புத்திரிகளுக்கும் அவ்வாறு நடத்துவாளென்பதற் கையமில்லையென் றறியவேண்டும். ஆதலால் இத்தன்மையான தீய ஒழுக்கங்களைக் கைவிட்டு நல்லொழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து, தன்னைக்கண்டோர் பலரும், "இவள் யார் மகளோ? இவளை [illegible] எத்தகைய புண்ணியரோ? இவளைப் பெண்டாகப் பெ[illegible]தார் [illegible]மே பாக்கியம்" என்று சொல்லத்தக்கதாக நடந்துகொள்ளல்வேண்டும். நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நால்வகைக்குணங்களும் அமைந்தாலன்றி மேற்கூறிய நல்லொழுக்கங்கள் கைகூடா. அவற்றுள், நாண் என்பது - ஆடவர்களைக்காணின் இயற்கையாயுண்டாகும் வெட்கம், மடம் என்பது சகலமும் அறிந்தும் தெரியாதுபோலிருத்தல், அச்சமென்பது - நூதனங்களைக்கேட்டவுடனும் கண்டவுடனும் அஞ்சுதல், பயிர்ப்பு என்பது-கணவரல்லாதார் கரங்கள் மேற்படின் அருவருத்தல். இந்நான்கனுள் முதலாவதாகிய நாணில்லார்க்கு மடமும், மடமில்லார்க் கச்சமும், அச்சமில்லார்க்குப் பயிர்ப்பும் அமையாது. எனவே ஒன்றின்றி மற்றொன்றிராதென்பது காண்க. ஆதலால் எவற்றிற்கும் முதலிற் பெண்களுக்கு நாணுடைமையே பெருங்குணமாயிருத்தலால், அந்நாணைவிட்டவர்களே விபசாரிகளும் வேசையருமாவார்கள்.

"பெண்ணுதவுங்காலை பிதாவிரும்பும்வித்தையே
யெண்ணிறனம்விரும்பு மீன்றதாய் - நண்ணிடையிற்
கூரியநற்சுற்றங்குலம்விரும்புங்காதலனு
பேரழகுதான்விரும்பும்பெண்" என்றபடி, ஓர் பெண்ணை ஓர் மணவாளனுக்குக் கொடுக்க எத்தனிக்கும்போது பிதா கல்வியுடையவனுக்கும், மாதா ஐஸ்வரியனுக்கும், சுற்றத்தினர் நற்குலத்தனுக்கும் கொடுக்க விரும்பினும், அப்பெண்மாத்திரம் வாலிபப்பருவத்தால் அழகுடையவனுக்கு வாழ்க்கைப்படவேண்டுமென்று விரும்புவாள். ஆயினும் அனைவருடைய எண்ணமும் அவமாய் அப்பெண்ணின் விதிப்படியே கணவன் வாய்ப்பது பிரத்தியக்ஷம். அவ்வாறு

வாய்த்த கணவன், அழகிருந்த வூரிற் குடியிருந்தறியாக் குரூபியாயினும் அவனே அழகிற்சிறந்த அதிரூபசவுந்தரனாகவும், அசாத்திய ரோகமுடையவனாயினும் அரோக திடகாத்திரனாகவும், கல்வியறிவில்லாக் கயவனாயினும் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகவும், குடிக்கக் கூழுக்கும் உடுக்கக் கந்தைக்கும் வழியற்று, அரைக்காசும் கையிற்கிடையா அஷ்டதரித்திரனாயினும் குபேரசம்பத்துடையவனாகவும், கொக்கைப்போல் நரைத்துக் கண்குழிந்து பல்விழுந்து வில்லைப்போல் வளைந்த முதுகுடைய கூனற்கிழவனாயினும் நல்ல யௌவன பருவமுடையவனாகவும் நினைத்து, அவனை யவமதியாது, "கல்லென்றாலுங் கணவன், புல்லென்றாலும் புருஷன், மண்ணென்றாலும் மணவாளன்" என்பதுபோல், அக்கணவனுடைய தாழ்ந்த அந்தஸ்தைக் குறித்துச் சற்றேனுங் கவலையின்றி, சகல பாக்கியமுமுள்ள கணவனேயென்றெண்ணிச் சந்தோஷமாய் அவனுடன் இணங்கி வாழவேண்டும்.

ஓர் மங்கலப்பெண் தனது ஆபரணங்களனைத்தையும் துறக்கினும் மங்கலசூத்திரத்தை எவ்வாறு துறக்கலாகாதோ அதுபோல, எவ்வகைச் சுற்றத்தினரைவிட்டும் தான் பிரியினும் கணவனைமாத்திரம் இமைப்போதும் விட்டுப் பிரியலாகாது. அற்பஜந்துக்களாகிய அன்றிற் பேடையுங்கூடத் தன் சேவலைவிட்டுப் பிரியாதென்றால், மானிடசரீரம்பெற்ற நாம் விட்டுப்பிரிதல் எத்தகைய பேதைமையாகும்.

"அறிவினழகேயழகு அவயவவழகு பழுது" என்றதுபோல், ஒரு பெண்ணிற்கு அவயவ அழகில்லாவிடினும், அறிவிற்சிறந்த குணவழகிருக்கிற் கோடிபங்கதிகமே. அவளே அருந்ததி! அரும்பாக்கியமாவாள்.

உலகத்தில் இரவிற்கு வேண்டியவற்றைப் பகலிலும், மாரிகாலத்திற்கு வேண்டியவற்றைக் கோடைகாலத்திலும், முதுமைக்கு வேண்டியவற்றை இளமையிலும், மறுமைக்கு வேண்டியவற்றை இம்மையிலும் தேடிவைத்துப் பாதுகாப்பதுபோன்று, ஸ்திரீகள் இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவற்றைத் தருணமறிந்து சேகரித்துவைத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்திற்குதவுமென்று செட்டாய்க் காப்பாற்றி, எக்காலத்தில் எப்பொருளைக் கணவன் கேட்பினும் இல்லையென்னாது கொடுத்துவரும் அதிகச்செலவகற்றி அக்கறையுடன் பாடுபடவேண்டும். இதனன்றோ,—

"இல்லாளகத்திருக்க வில்லாதெனொன்றில்லை
யில்லாளு மில்லாளே யாமாயின் - இல்லாள்
வலிகிடந்தமாற்ற முரைக்குமேலவ்வில்
புலிகிடந்த தூறாய் விடும்" என மேலோர் கூறினர்.

இனி கணவன் வீட்டிலுள்ள அரிசி முதலிய வஸ்துக்களைக் கணவன் முதலிய தன் குடும்பத்திலோர் அறியாமல் எடுத்து விற்றுக்கொள்வதும், அல்லது அவற்றைத் தன் தாய்வீட்டிற்கனுப்புவதுமாகிய துர்வழக்கத்தைக் கையாடி வருகின்றார்கள். இது தனக்கும் தன் தாய்வீட்டார்க்குமே வெகு கெடுதியை விளைக்கத்தக்க கொடிய வழக்கமாயிருப்பதால், இத்துராப்பியாசத்தைக் கனவிலுங் கருதாதிருக்கவேண்டும். தன் தாய்வீட்டார் ஏழைகளாயிருந்து தன் கணவன் ஐஸ்வரியவானாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், கணவனுடன் சொல்லி அவனது அனுமதியின்பேரிற் கொடுத்தாற் குற்றமில்லை. தன் தாய்தந்தையர்க்குங் கீழ்ப்படியாத அவர்கள் சகவாசத்திலுள்ள கணவனாயிருக்கில் அதுவுஞ் செய்யக்கூடாது. ஒரு அற்பவிஷயமாயினும் கணவனுடைய உத்தரவின்றி நடத்தலாகாது. கணவன் கட்டளையிட்ட காரியம் எத்துணை அற்பமாயினும் அதனை அலட்சியஞ்செய்யாமல் அருமையுடனே ஓர் பெரிய காரியத்தைச் செய்வதுபோலவே வெகு கவனமாய் அதிவிரைவிற் செய்து முடிக்கவேண்டும். நட்சத்திரங்கள் பகலில் பிரகாசிக்கின்றனவென்று கணவன் கூறின், பகற்காலத்தில் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிக்குமா? என்று மறுத்துரைக்காது, என்னகாரணத்திற்காகக் கூறுகின்றாரோ என்னும் எண்ணமுடையவளாய் ஆம் என்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். இதுபற்றியன்றோ, "பெண்டிர்க்கழகெதிர் பேசாதிருத்தல்" எனப் பெரியோர் கூறினர்.

உதாரணமாகத் திருவள்ளுவர் ஓர்காலத்திற் பகற்பொழுதில் வஸ்திரம் நெய்துகொண்டிருந்தபோது ஊசி நழுவிக் கீழே விழுந்துவிட்டது. உடனே அதைத் தேடுவதற்குத் தமது பத்தினியைத் தீபங்கொண்டு வரச்சொன்னார். அதுகேட்ட அவர் பத்தினியார் பகற்காலத்தில் தீபம் அவசியமில்லையேயென்று கருதாதவராய்க் கணவன் கட்டளைப்படி தீபங்கொண்டு வந்தார். மற்றொருகாலத்தில் அவர் புராதனஞ் சாப்பிடுகையில், அதனை விசிறிகொண்டு வீசும்படி கட்டளையிட்டனர். அப்போது புராதனஞ் சில்லென்றிருப்பதால், இதற்கேன் விசிறிகொண்டு வீசவேண்டுமெனச் சிந்தியாதவராய், கணவன் கட்டளைப்படி விசிறிகொண்டு வீசினார். வேறொருகாலத்தில் அவர் பத்தினியார் தண்ணீர் மொள்ளக் கிணற்றருகில் சென்று குட-

த்தைத் திணைத்தில்விட்டு மொள்ளுகையில், அக்குடம் அரைவாசித் திணைத்தில் வரும்போது, தமது கணவர் தம்மைக் கூப்பிடும் சப்தங் கேட்டுத் திடீரென்று தோண்டியை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய்க் கணவன் பணிவிடையைச்செய்தார். அப்பதிவிரதாசிரோமணியின் கற்புநிலைமையைக் காண்பிக்குங் குறியாய், அக்குடம் அரைவாசித் திணைத்தில் அந்தரமாய் நின்றது. வாசுகி என்னும் இம்மாதுசிரோமணி, இப்பூவுலகில் கற்பு வழுவாது இல்லறம் நடத்தி இன்புற்று வாழ்ந்திறந்த பிறகு, அவருடைய சடலத்தை மயானத்திற் கொண்டுபோய்த் தகனஞ்செய்கையில், நெடுநாளாக நகமுஞ் சதையும்போலவும் உயிருமுடலும்போலவும் மனமொத்துப் பிரிவற்றிருந்த அருமை மனைவியின் பிரிவாற்றாமையைப்பற்றி, திருவள்ளுவர் துக்கசாகரத்திலாழ்ந்து கண்ணீர்விட்டு அவள் பிரேதத்தைப் பார்த்து, வேழமுண்ட விளங்கனியாகி, சிற்பால் எழுதரும் பொற்பாவைபோல்வாளே! எனது நாவிற்கினிய அறுசுவையுணவு சமைத்து என்னருகிலிருந்து என்னை யுபசரித்து, உண்பித்துப் போஷிக்கின்றவளே! என்னிடத்தில் அனவரதமும் மாறாத உள்ளன்புடையவளே! தெருவில் சற்படி கடவாதவளே! எனது சொல்லை எதிர்மறுத்துரையாது, கடவுளருளிய வேதவாக்கியம்போல உண்மையாகக்கொண்டு நடப்பவளே! இரவில் என்பாதத்தை நெடுநேரமாக வருடிக் கொண்டிருந்து நான் நித்திரை செய்தபின்பு என் கால்மாட்டிலேயே சிறிதுநேரம் நித்திரைசெய்து, நான் விழிப்பதற்குமுன் விழித்தெழுந்திருப்பவளே! நீ இப்போது என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடுகின்றனையே, இனி நான் எப்படி கண்ணுறக்கங்கொள்வேனென்னுங் கருத்தையமைத்து,—

“ அடிசிற்கினியாளே யன்புடையாளே
படிசொற்கடவாத பாவா - யடிவருடிப்
பின்றூங்கிமுன்னெழூஉம் பேதையேபோதியோ
வென்றூங்குமென்கணிரா” என்றுஞ் செய்யுளைப்பாடி விசனித்தார். தாமரையிலையில் நீரைப்போன்றும், புளியம்பழத்தோடு போன்றும், இல்வாழ்க்கையில் ஒட்டியும் ஒட்டாமலிருந்து உலகத்திற்கு நடத்திக்காட்டிய சிவகாருண்யராகிய இவரும் அவ்வளவு தாரத்தினத்தின் மனமொழிமெய்களாற்புரிந்த நற்குண நற்செய்கைகளினலல்லவா? இலைத்துமத்திலகப்பட்ட ஈயைப்போலப் பரிதபிக்கும்படி நேர்ந்தது. இத்தகைய குணத்தையன்றோ மாதர்களனைவரும் கடைக்கொள்ளவேண்டும். பதிவிரதாசிரோமணிகள் தங்கள் தங்கள் மண

வாளர்கள் புசித்து மிகுந்ததைப் பஞ்சாமிர்தமாகவும், அவர்கள் பாத சேவையைப் பரமார்த்த தரிசனமாகவும், அவர்கள் வாய்ச்சொல்லைச் சற்குருபதேசமாகவுங் கொள்வதேயன்றி வேறாகக்கொள்ளார்கள்.

ஒருவன் தன்னைக் கண்ணுற்ற இதரபுருஷர்களுமே, நாம் பெண் வடிவெடுத்திருந்தால் இம்மகாபுருஷனைத் தழுவலாமே என்று விரும்பத்தக்க பேரழகுடையவனாயினும், இளங்காளைபோன்ற அதிக யௌவனமுடையவனாயினும், சரபேதங்களைப் பேதந்தெரிந்து நாம்போசையுங் குரலோசையும் வேறுபடாது சுயமாய்ப் பாடுகின்ற சங்கீத சாமர்த்தியனாயினும், தன்னை நோக்கிய பெண்களின் பார்வைகள் முழுமையுங் கவர்கின்ற விசாலமாகிய கமலதளம்போன்ற அழகிய பார்வையுடையவனாயினும், ஆண்சிங்கம்போலும் பெருமித நடையுடையவனாயினும், மலைபோலக் குவிந்துள்ள அளவிறந்த பெருஞ்செல்வமுடையவனாயினும், கற்புள்ள மங்கையர்கள் அவனைத் தன் கணவனுக்கு முன் ஒரு திரணமாக மதிப்பார்களேயன்றி ஏறெடுத்தும் பாரார்கள். வறுமைச்சமுத்திரம்போன்ற செல்வமுடையோரிடத்திற் பிறந்தும் வறியவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாலும், தமது செல்வப்பெருக்கையே பெரிதாகமதித்து அக்காரணத்தால் தம் கணவனை அசட்டைசெய்யாமல், “ மலையிலே விளைந்தாலும் உரலிலேதான் மசியவேண்டும் ” என்பதுபோல, அவனுக்கடங்கி நடப்பார்கள். இன்னும் உலகத்துள்ள அன்னியாது செல்வத்தின் படாடோபங்களைக்கண்டு, நெய்க்குடத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஆகாசக்கோட்டை கட்டினவன்போல, நாம் இந்தச் சீமான்பட்சம் சேர்ந்தால் யாதொரு வருத்தமுமின்றி, எக்காலமும் வேளை தவறாமற் பால்பழங்களுடனே நெய்யாரக்கையார நல்ல ராஜபோஜனம் செய்து, சிறந்த ஆடையாபரணங்களும் கனபகஸ் தூரிகளுமணிந்து, சகல வைபவங்களுடனே சுகமாய் வாழலாமே, இந்த வெறுங்கை யிவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு என்ன சுகத்தைக் கண்டோம் என்னும் எண்ணம் கற்புடைய மங்கையர்க்குக் கனவினும் நேராது.

ஒருவேளை கணவன் தன்னைக் கோபித்தால் தானுங்கூடக் கோபியாது, அக்கோபமே தனக்கனுக்கிரகமாகவும், அவன் வைதால் தானும் எதிர்த்து வையாமல், அவ்வசவையே வாழ்த்தாகவும், அவன் கைநீண்டியடித்தல் முதலிய தீமைகளைப்புரியின், அவைகளைக் கொடுமையாக நினையாமல், சரசத்திற்புரியும் தாடனங்களாகவும், நினைத்துச் சாந்தத்துடன் அவனிடத்தில் வந்து, கைமெய்ப்படி நோகின்ற

தோ? பாதமெப்படி உனைகின்றதோ? என்று அவனுக்கிதஞ்சொல்லி, அவன் கோபத்தைத் தணித்தல் கற்புடைய மங்கையர் கடமை. அவ்வாறு செய்யின் அவன் பொல்லாத மூர்க்கனாயினும் அவனுடைய கல்லான நெஞ்சமுங் கரைந்து சாதுவாவான். கற்புடைய மங்கையர் எக்காலத்திலும் உரத்த சத்தத்துடன் பேசாமல் குயில் கூவுதல்போல் இனிய குரலாகவும், கிளிகொஞ்சுதல்போல் மிருதுபாஷையாகவும், தான் வசனிக்கும் வார்த்தைகள் இதரபுருஷர்கள் காதிற்கேளாமலும் வசனிக்கவேண்டும். இவ்வாறு வசனியாமையினன்றோ, ஒருபெண் பேசினாற் பூமியதிரும், இரண்டுபெண்கள் பேசினால் நட்சத்திரங்கள் உதிரும், மூன்றுபெண்கள் பேசினாற் கடல் வற்றும், நான்குபெண்கள் பேசினால் உலகம் யாதாகுமோ? என்றும், உரத்த சத்தத்துடன் பேசும் பெண்ணுள்ள வீடு மகாதகைவரியமம்பத்துடனிருந்தபோதிலும் அதிசீக்கிரத்தில் புலிகள் வசிக்குங் காடாய்விடும் என்றும் பொருள்மைய,—

> "பெண்ணொருத்திபேசிற் பெரும்பூமிதானதிரும்
> பெண்ணிருவர்பேசில்விண் மீன்விழும் - பெண்மூவர்
> பேசிலைகடலும் வற்றும்பெண்டிர் நால்வர்
> பேசிலுலகென்னுமோ பின்" எனவும்,

"இல்லாள் - வல்லிகிடந்தமாற்ற முரைக்குமேலவ்வில்
புலிகிடந்ததூறும் வீடு" எனவும் நீதிநூல்களிற் கூறியுள்ளன. அன்னம்போன்ற மிருதுநடையாகத் தலைகுனிந்து தன் பெருவிரலை அல்லது பூமியைப் பார்த்தவண்ணமாய் நடக்கவேண்டுமேயல்லாது பூமியதிரும்படி நடக்கலாகாது.

தங்கட்குள்ளுடைய ஆண்பாலாரோடும் பெண்பாலாரோடும் தாரதம்மியம் பாராமல் அக்கிரமமாய்ப்பேசினால், அது தன்னைப் பேசியதாக எடுத்துக்கொள்ளாமலும் அவர்களை எதிரிட்டுப்பார்க்காமலும் அவர்களை விட்டு விலகிப்போய் விடவேண்டும். கணவனாயினும் அல்லது மற்றையர்களாயினும் எதைனும் ஒருவிஷயத்தைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில், அது என்ன சமாச்சாரமென்று அவர்களை கேளா விசாரியாமலும், ஜாடையாய் அதனின் சந்நிதியில் [illegible] போலவும் [illegible] கேட்காமலும், "[illegible] நாட்டிலைப் படிமன்" என்றபடி அதனைச் [illegible] கவனியாமலும் அவ்விடத்தில் நில்லாமலும் தன்னுடைய வேலையைக் கவனித்து நடக்க

வேண்டும். புருஷனுக்குப் பொருள்வருவாயின்றி அவன் வருந்துங்காலத்தில், "ஏருழுகிறவன் என்னசெய்வான் பாணிபிடித்தவள் பாக்கியம்" என்பதுபோல, தனது நிர்ப்பாக்கியமே அவனது வருவாய்க்குறைவிற்குக் காரணமெனக்கருதி, பொறுமையாயிருந்து, அவனுக்குப் பணிவாகவும் இதமாகவுமுள்ள வார்த்தைகளாற் சம்பாதிக்கும்படியான வகையைக் கூறவேண்டுமேயன்றி, அவன் சம்பாதிக்கவில்லையேயென்று மனஞ்சலிக்கும்படி செல்லரிப்பதுபோல் அவனை எந்நேரமும் வருத்தப்படுத்துதல் தகாது. "சிரித்தாயோ சிணுக்குலைத்தாயோ" என்றபடி பரபுருஷர் எதிரில் நின்று பல்லைக்காட்டிச் சிரியாமலும், அவர்கள் முகத்தைப்பாராமலும் பரிகாசஞ்செய்யாமலும் தன்னுடைய கல்வி முதலிய விஷயங்களிற் கவனமாயிருக்கவேண்டியது. தாய்வீடு அண்டைவீடாயினும் யாருடனுஞ் சொல்லாமல் நினைத்தநேரமெல்லாம் அவ்விடத்திற்கோடி ஓடிகொளி என்று பெயரெடுக்காமலு மிருக்கவேண்டும். இதனாலன்றோ, "தாய்வீடோடிய பெண்ணும் பேயோடாடிய கூத்தும்" என்னும் பழமொழி வழங்குகின்றது. அடிக்கடி அண்டைவீட்டிற்கும் அயல்வீட்டிற்கும் போகவே கூடாது. கல்வியற்ற பெண்களின் சகவாசத்தை விரும்புதலுடன் தனிமையாய் ஓரிடத்திலிருத்தலுங் கூடாது. இவ்வித அநுஷ்டானங்களைக் கைப்பிடித்தொழுகத்தக்க மங்கையர்களே கற்புடைய மங்கையர்கள். அவர்களை மனைவியாகப்பெற்ற மணவாளர்களுக்கு எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்விதத்தாலும் யாதோர் மனக்கவலையும் நேராது. இதனாலன்றோ,—

> "பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுளகற்பென்னும்
> திண்மையுண்டாகப் பெறின்" என மேலோர் கூறினர்.

மனைவிமார்கள் தம் கணவர்களுக்கு அடக்கம் - வணக்கம்-ஒழுக்கமுடன் நடந்து அவர்கள் மனதிற்குக் கிஞ்சித்தும் வருத்தமுண்டாக்காமல் எப்போதும் அவர்களைக்களிக்கச்செய்வார்களாயின், அதுவே கணவர்களின் சரீரசுகத்திற்கும் சரீரதாஷ்டிகத்திற்கும் தக்க சஞ்சீவிக்கொப்பாகும். அப்படிக்கின்றி, கணவனுடைய மனதிற்குச் சதாதாபத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் மனைவியினுடைய செய்கையே கணவனுக்குக் காலகோடவிஷமென்று கூறப்படும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அடியில்வரும் ஒருசிறுகதையைக் காண்க.

மூன்றுசகோதரர்.

ஓரூரில் வசித்துவந்த இரண்டுசகோதரர் தங்கள் பிதுரார்ஜிதத்தைப் பாகித்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்டு, மூத்தவன் "தம்

ஜேஷ்டபுத்திரனாகையால், மூன்றி லிரண்டு பாகம் எடுத்துக்கொள்வேன், மிகுதி ஒருபாகத்தைத்தான் நீ எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்'' என்றான். அதுகேட்ட இளையவன், "அதெப்படி? நாமிருவரும் ஒரு தாய்வயிற்றுப் பிள்ளைகளாதலாற் சமபாகமாகத்தான் பாகித்துக்கொள்ளவேண்டும்'' என்றான். இவ்வாறிவரிருவரும் நெடுநாள் போராடிக்கொண்டிருக்கையில், இவ்விருவர்க்கும் வருவாயில்லாமையால், பிதுரார்ஜிதசொத்தில் பெரும்பாலும் செலவழித்துவந்தார்கள். இதைக்கண்டபிறனொருவன் அவர்களைநோக்கி "நீங்களேன் இப்படி வீணாய்ப் போராடிக் காலங்கழிக்கின்றீர்கள், இதற்கடுத்த மங்கலை என்னுங் கிராமத்தில் வசனாதிகாரி என்பவனிடத்திற் சென்று உங்கள் வழக்கைக் கூறிக்கொண்டால், அவன் உங்களுடைய வழக்கை விசாரித்து நியாயங்கூறுவான்'' என்றான். அதுகேட்ட அவ்விருவரும் அவ்வாறே அவ்வூருக்குப்போய் அவனைக்கண்டார்கள். தாடி மீசை முதலிய யாவும் பால்போல் வெளுத்து தேகபலவீனமடைந்திருக்கும் அவ்வசனாதிகாரி இவர்களைப்பார்த்து, "நீங்கள் என்னிடத்தில்வந்த காரணமென்னை?" என்று கேட்கையில், இவ்விருவரும் தங்கள் வரலாற்றினை ஆதியோடந்தமாய்க் கூறிமுடித்தார்கள். அதனைக்கேட்ட அவன், "இது ஒருபெருத்தவிஷயம். இது என்னால் தீர்க்கமுடியா தாகையால் என்னுடைய தமையனிடத்திற் சென்றால் அவர் சரியான தீர்ப்பளிப்பார்'' என்று, அவனிருக்குமிடத்தையுங்கூறி, வழித்துணைக்காக ஓராளையும் அவர்களுடன் அனுப்பினான். அவர்கள்போய்ச் சேர்ந்தபொழுது உச்சிவேளையான[illegible]யால், அம்மனிதன் படுத்து நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது வாயிலாளர்கள் இவர்கள் வந்தசெய்தியை அவனுக்கறிவித்தமையின், உடனே அவன் எழுந்துவந்து, "நீங்கள் வந்த செய்தி யாது?'' என்று வினவலும், இவ்விருவரும் தங்கள் குறைகளை விண்ணப்பிக்கக் கேட்ட அவன், "இது என்னாலாவதல்ல, எனதுமூத்த தமையனிடஞ் செல்லுங்கள்'' என்றான். இம்மனிதன் முதலிற்கண்டவனைப்போன்று தாடியும் மீசையும் முழுவதும் நரைத்திராமல் கறுப்பும் நரையும் கலந்த தாடியும் மீசையு முடையவனாயிருக்கக் கண்டதிசயித்தார்கள். அப்பால் அவ்விருவரும் அவன்சொன்ன குறிப்பின்படியே மூன்றாவது சகோதரனிடத்திற்குப் போனார்கள். அவனும் அத்தருணத்திற் பகற்போஜனம் முடித்துக்கொண்டு பஞ்சணையின்மீது பத்தினியுடன் படுத்துறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது வாயிற் காவலாளர்கள்சென்று "ஐயா! யாரோ இரண்டுபேர் உங்கள் சகோதரரிருவராலும் அனுப்பப்பட்டு நெடுந்தூரத்திலிருந்து

தங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக்கொண்டு போவதற்காக வந்திருக்கின்றார்கள்'' என்றார்கள். அம்மனிதன் அயர்ந்து நித்திரைசெய்திருந்ததால், வாயில்காப்பாளர் அரவத்தால் விழித்துக்கொண்ட அவன்மனைவி, அவர்கள் கூறியவை முழுதுங்கேட்டு, உடனே எழுந்திருக்கப்பார்க்கையில், தனது சேலையின் முன்றானை புருஷன் சரீரத்தின்கீழிருந்தமையால், அங்கிருந்த கத்திரிக்கோலை எடுத்து அதுவரையிற் கத்திரித்துக்கொண்டு, கணவன் நித்திரைக்குப் பங்கம்புரியாது கீழிறங்கிவந்து, காய்கறி வர்க்கங்களைத் தருவித்துச் சமையல்செய்யத்தொடங்குகையில், கெடுநேரம் நித்திரைசெய்திருந்த அவளது கணவன் விழித்துத் தனது பத்தினியைக் காணாமையுடன் அவளது சேலையின் முன்றானை கத்திரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்து, தனது பத்தினியையழைத்து என்ன சங்கதியென்று கேட்டனன். அப்போது அவள், "உம்முடைய சகோதரரிருவராலும் அனுப்பப்பட்ட இரண்டுபெயர் வந்திருக்கின்றார்களென்று கேள்விப்பட்டு அவர்களுக்குச் சமைப்பதற்காக எழுந்த தருணத்தில், என்முன்றானை உமது சரீரத்தின்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததால், இழுத்தால் உங்கள் நித்திரைக்குப் பங்கம் வருமென்று கருதி அதுவரையிற் கத்திரித்துக்கொண்டுவந்து சமையல் செய்கின்றேன்'' என்றனள். அதனைக்கேட்ட அவன் மிக மனமகிழ்ந்து, அவ்விருவரையும் வரவழைத்து, அவர்கள் வழக்கைவிசாரித்து விவரந்தெரிந்துகொண்டு, "ஒரு சகோதரியும் ஒரு சகோதரனுமானால்மாத்திரம் ஆண்பாலுக்கு மூன்றிலிரண்டுபாகமும் பெண்பாலுக்கு ஒருபாகமும் நியாயமாகுமேயல்லாது, இருவரும் ஆண்பாலாயிருக்கின் சமபாகமேயென்று தெளியப்படுத்தி, அவ்வாறே அவர்கள் பிதிரார்ஜிதத்தைப் பகிர்ந்துகொடுக்கும்படி ஓராளையும் நியமித்து "நீங்கள் போஜனஞ்செய்துகொண்டு போங்கள்'' என்றான். அதற்குச் சம்மதித்த அவர்கள் அவனை உற்றுநோக்கி, அவனுடைய தாடியிலும் மீசையிலும் ஓர் மயிரும் நரையாதிருக்கக்கண்டு பேராச்சரியமடைந்து, நாம் முன்பார்த்த இருவருக்கும் இவன் மூத்தவனாயிருந்தும், இவனுக்குமாத்திரம் ஓர் மயிரும் நரையாதிருக்குங்காரணமென்னையோ? என்றுசங்கையுடையவர்களாய், "ஐயா! உம்முடைய சகோதரர்களிருவரையும்பார்த்து உம்மையும்பார்த்தோமாகையால், உமது இரண்டாஞ் சகோதரருக்குப் பாதி நரைத்தும் முதற்சகோதரருக்கு முற்றும் நரைத்தும் உமக்கு நரையேயில்லாமலும் வரிசைமாறியிருப்பதைப்பற்றி எங்களுக்குண்டாயிருக்குஞ் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டும்'' என்றார்கள். அப்போது அவன், அவர்களைநோக்கி, "தார

முங்குருவுந்தலைவிதி." என்பதுபோல் அவனவனுக்குநேரும் இன்ப துன்பங்கட்கு மூலகாரணம் அவனவனுக்கு விதிப்படி வாய்த்த பெண்டீரேயென்பது சத்தியம். அப்பெண்டீர்கள் பகுத்தறிவுடையார் பசுப்போல்வார் நாய்போல்வார் என மூவகைப்படுவர். அவருள் எனதுபத்தினி முதல்வகுப்பைச்சேர்ந்த பகுத்தறிவுடையவளாகையால், நீங்களிருவரும் வந்தீர்களென்றே கேள்வியுற்றதும், உங்களுக்குபசாரனை செய்து அமுதூட்ட வேண்டுமென்னும் அறிவுடையவளாய், எனது கீர்த்திக்குப் பங்கம் நேராதபடி தனது சேலையையும் கத்திரித்துக் கொண்டுவந்து சமைக்கின்றாள். ஆதலால் என் மனதிற்கோர் கவலையும் கிடையாது. அதனால் சரீரத்தளர்ச்சியும் நரையும் நேரவில்லை. எனது இரண்டாவது சகோதரன் மனைவி பசுப்போல்பவளாய், எந்த காலையிலும் எந்த வேலையையும் செய்யென்று சொன்னவளவிற் செய்வாளே யல்லது தானாய்ச்செய்து தயார்படுத்த மாட்டாளாதலால், அவன்மனதிற் கவலைசேர்ந்து சொற்பஅளவாய்த் தேகந்தளர்ந்து நரைக்கத்தொடங்கியது. எனது முதலாவது சகோதரன் மனைவி நாய்போல்பவளாய் அவன் எவ்வளவு அன்புபாராட்டினும் சதாகாலமும் அவனுடன் எதிர்த்துப் பேசி, "அடா சண்டாளா! உன்னுடன் எத்தனை நாளைக்கழுவேன்! பாழுந்தெய்வம் இப்படியும் விதிக்குமா! எல்லார் தலையிலும் எட்டெழுத்தும் பாவிதலையிற் பத்தெழுத்துமா?" என்றிவ்வாறு தினந்தோறுமே சண்டை தொடுப்பாள். ஆதலால் அவனுக்கு மனம் புண்ணாய்த் தீராக்கவலையுற்றுத் தேகமுழுதும் வாடித்தளர்ந்து தாடி மீசை முதலிய வனைத்தும் கொக்குப்போல வெளுத்திருக்கின்றன" என்றனன். அதுகேட்ட அவ்விருவரும் தங்கள் சந்தேகங்கள் தீர்ந்தவர்களாய்ப் போஜனம் முடித்துக்கொண்டு, அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய்த் தங்களூரையடைந்து, தங்களுடன் வந்த மத்தியஸ்தர் முன்னிலையிற் ஆஸ்தியை சமபாகமாய்ப் பாகித்துக்கொண்டு சுகமாய் வாழ்ந்தார்கள்.

புருஷனுடன் பெண்சாதி போர்செய்துகொண்டிருக்கும் வீடு புலிகிடக்க புதருக்குச் சமானமாகையால், அவன் எவ்வளவு தனவந்தனாயினும், வெளியில் எத்தனை செல்வாக்கும் கவரவமும் பெற்றவனாயினும், வேறு யாதொரு வியாதியுமில்லாமல் சுகதேகியானவனாயினும், அவனுடைய பெண்சாதியின் போராட்டத்தினால் நெஞ்சம் புண்ணாகித் தேகமெலிந்துச் சரீரசுகங்கெட்டுப் பலவியாதிகளுக்கிரையாகின்றான். ஆகையால் பெற்றோர்களே! உங்கள் பெண்களை பிடாரிப்பிசாசுகளா யாக்கிவிடாமல் சிறுபிராயத்திலேயே கல்வியொ

ழுக்கத்திலும் நற்பழக்கத்திலும் செம்மையாய்ப்பயிற்றிச் சற்குணவதிகளாய்த் தங்கள் கணவர்களுக்குச் சுகானுபவத்தைக் கொடுத்துத் தாங்களும் சுகமாய் வாழும்படி செய்யுங்கள்.

மாமிக்கு மருமகள் நடந்துகொள்ளும் முறைமை.

மாமியென்பவள் தனது பத்தாவிற்கு மாதாவாதலால், தன் புருஷனால் தானநுபவிக்கும் சகல சுகங்களுக்கும் அவளே மூலகாரணமாயிருக்கிறாளென்றும், மாமியில்லாவிட்டால் தன் புருஷனுடைய சுகம் தனக்கெப்படிக் கிடைத்திருக்குமென்றும், தன் புருஷனை அன்பாதரவுடன் பெற்றெடுத்து எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டுக் காப்பாற்றி வளர்த்து, தன்னையும் தன் புத்திரர்களையும் காப்பாற்றும் வல்லபமடையும்பொருட்டுக் கல்வியறிவொழுக்கங்களில் அவனைப் பழக்கிச் சன்மார்க்க நெறிகளைக் கற்பித்துச் சம்பாத்தியம் செய்யும்படியான கைத்தொழில் முதலிய யாவுங் கற்றுக்கொடுத்து, தக்க பருவமுள்ள ஆண்பிள்ளையாக்கித் தனக்குத் தத்தஞ்செய்திருக்கின்றாளென்றும், இவ்வளவு உபகாரமுந் தனக்குச் செய்திருக்கும் மாமிக்குத் தான் ஒருபோதும் துரோகியாயிருக்கலாகாது என்றும் சிந்தித்து, மாமியைத் தன் தாயைப்போலெண்ணி, அவளுடைய கட்டளைகளுக்கு மீறாமல் எப்போதும் அவள்பேரில் அன்பாதரவாய் நடக்கவேண்டும். குடும்ப விவகாரங்களை மாமிமூலமாகவே முற்றும்பெறக் கற்கவேண்டியிருப்பதால், அவள் கோபமாய்ச் சொன்னாலும் இதமாய்ச் சொன்னாலும் அது நல்லுபதேசமென் றெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுவதைவிட்டு, விரோதமாய்ப்பாவித்து "வல்லடிவழக்கைச் சொல்லடிமாமி" யென்று அவளுடன் வாதுசெய்யாமல் பொறுமையோடிருந்து அவள் சொல்வதெல்லாம் குருபதேசமென்றெண்ணி, அவள் காலிலே பட்டது தன் கண்ணிலே பட்டதாகக்கொண்டு, குடும்பபாரத்தையெல்லாந்தாங்கி, அவள் "கண்மணியாகிய என் மருமகளைப்போலத் தேடக்கிடைக்குமா?" என்று சொல்லும்படி அன்னியோன்னியமாய் நடந்து, "மாமியார் மெச்சிய மருமகளில்லை" என்னும் பழமொழியைப் பொய்யாக்கி நடக்கவேண்டும். மாமியார் நெடுங்காலத்திய அநுபோகமுடையவளாகையால், மருமகள் நூதனமாயிற்றேயென்று அடிக்கடி புத்தி கற்பிக்கும் வழக்கம் சிலரிடத்திலுண்டு. அப்போதெல்லாம் மருமகள், "இந்தக் கிழட்டுப்பிணம் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா கிடவாமல் நச்சுநச்சென்று தொந்தரை செய்கின்றாளே" என்று வெறுக்காமல், தன் மாமிசொல்லும் புத்திகளை அன்

புடன் சிரமேற்கொண்டு, அந்தப்படியே நடக்கவேண்டும். இவ்விதமாய் மாத்திரம் மருமகள் நடப்பாளாகில், மாமியார் எவ்வளவு கடூரமுள்ளவளாயிருக்கினும், அவளுடைய துஷ்டகுணங்கள் நீங்கி, மருமகள்பேரில் அதிக அன்புவைத்து ஆதரித்து, இத்தகைய சற்குணம் வாய்ந்த பெண் எனக்கு மருமகளாக வாய்த்தாளே எங்கள் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டமென்று புகழ்ந்து கொண்டாடுவாள். மாமியாருக்குநடக்கவேண்டிய முறைமைகளைக்கூறி முடித்தோமாகையால், இனி மாமன் மூத்தார் கொழுநன் நாத்தி முதலியோர்க்கு நடந்துகொள்ளும் முறைமையைக் கூறுவாம்.

மாமன் மூத்தார் கொழுநன் நாத்தி முதலியோர்க்கு நடக்கும் முறைமை.

மாமனோ தன்னை முதலிற் பார்த்துக் கலியாணஞ் செய்யத்துணிந்தவரும், அதற்கு முந்தியும் தனது கணவனைப்பெற்றுப் பாதுகாத்து வளர்த்து விர்த்திசெய்வதற்காகப் பொருளிட்டப் பாடுபட்டவருமாகலின், அவர் எக்காலத்திலாயினும், "சனியனை விலைக்கு வாங்கினாற்போல்" இப்பெண்ணை ஏன் கொண்டோமென்றெண்ணி வருந்தாமற், காணக்கிடையாத கற்பகம் கரத்திலகப்பட்டதுபோல், இத்தகைய சற்குணமுள்ள பெண்ணும் உலகத்திலுண்டா? என்று புகழும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும். மாமன் மூத்தார் கொழுநன் நாத்தி என்னும் இவர்கள் தன் கணவன் இனத்தவர்களாதலால், அவர்களிடத்தன்பாயிருந்து அவர்கள் கட்டளைகளை மீறாமல் அவர்களுக்கும் பணிவாய் நடக்கவேண்டும். "சாண்பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை" என்பதுபோல, ஆணாய்ப்பிறந்தவன் பிதாவானாலும் சகோதரனானாலும் மற்றெவரானாலும் அவர்களிருக்குமிடத்தில் அச்சமின்றி நில்லாமற் சற்று மறைவாய்ப்போயிருக்கவேண்டும். "ஐந்துவயது ஆண்பிள்ளையைக்கண்டால் ஐம்பதுவயது பெண்பிள்ளையும் எழுந்திருக்கவேண்டும்" என்னும் பழமொழியும் உண்டு. கொழுநன் தனக்கும் இளையவனாயினும் நாத்தியும் சிறுபிராயமுடையவளாயினும் அவர்கள் வயதைநோக்கி அலட்சியம்செய்யாமல் முறையை நோக்கி மரியாதை பாராட்டி நடக்கவேண்டும். கொழுநனுக்குத் தமையன் மனைவியாகத் தானிருத்தலால், "தமையன் மனைவி தாய்" என்னும் பழமொழிப்படி அவனிடத்திற் றாய்போ லன்புடையவளாயிருக்கவேண்டும். நாத்தி கொஞ்சம் வீறுப்புடையவளாயினும் தான் நடந்துகொள்ளுந் தன்மையினால் தன்னிடத்து அத்தியந்த விசுவாசமுடையவ ளாவாளென்ப

திற் றடையில்லை. இவ்வாறு தான் நடந்துவருவதால் கணவனுடைய சுற்றத்தினர் யாவரும் இவளிடத்திற் பிரீதியுடையவர்களாய் விடுவார்கள். அப்போது குடும்பத்திற் கலகம் நேராது. அவ்வாறு கலகமில்லாதபட்சத்திற் குடும்பத்திலுள்ளோர் யாவரும் சதா சந்துஷ்டியை யடையக்கூடும். இனி மாமிமருமகளை நடத்தும் முறைமையைக்கூறுவாம்.

மாமி மருமகளை நடத்தும் முறைமை.

ஸ்திரீகள் தங்களுடைய வாழ்நாட்களின் முடிவிற்குள்ளாக ஐந்துவகையான அந்தஸ்தை யடைகின்றார்கள். அவை:—குழந்தை - பெண் - மனைவி - தாய் - மாமி என்பவைகளே. இவைகளுள், முறையே விளையாடும் பருவத்திற் குழந்தையென்றும், கல்விகற்கும் பருவத்திற் பெண்ணென்றும், விவாகமானபிறகு மனைவியென்றும், புத்திரோற்பத்தியானபின் தாயென்றும், அப்புத்திரர்களுக்கு விவாகம் முடித்தபின் மாமியென்றும் பெயர் படைக்கின்றார்கள். குழந்தையென்னும் அந்தஸ்திற் விளையாடுவதும், பெண்ணென்னும் அந்தஸ்தில்-கல்வியொழுக்க முதலியவை கற்பதும்போன்று, மனைவி என்னும் அந்தஸ்தில் தன் கணவனுடன் சுகானுபவங்களை யனுபவித்து, தானே குடும்பத்திற் கெஜமானியாயிருந்து குடும்பவிவகாரங்களையெல்லாம் சீர்திருத்திவருதலும், தாய் என்னும் அந்தஸ்தில் குடும்பவிவகாரங்களை நடத்திவருவதுடன் குழந்தைகளைப் போஷிக்கவும் அவர்களை வளர்க்கவும் அவர்களுக்குக் கல்வியொழுக்கம் முதலியவைகளைப் பயிற்றுவிக்கவும் முயலுதலும், மாமி என்னும் கடைசி அந்தஸ்தில், தனது சிறுபிராயமுதல் அப்பருவம்வரையில் சகல சுகானுபவங்களையுங் கையாண்டு குடும்பவிவகாரங்களனைத்திலும் அனுபோகமுடையவளாய் விட்டபடியாலும், தன்னுடைய முதுமைப்பருவம் அதிசீக்கிரத்தில் அடுக்கவிருப்பதாலும், ஓர் அரசன் தனது முதுமைப்பருவத்தில் தனது பட்டத்திற்குரிய புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து முடிசூட்டி அரசாக்ஷியைத்தருவதுபோல, மாமியாரும் இதுகாறும் தான் எஜமானியாக நடத்திவந்த குடும்பவிவகாரத்தை, தன் குடும்பத்திற்குரியவளாகவந்த மருமகளையே நடத்திவரும்படி. எஜமானி என்னும் பட்டத்தைக் கட்டிவைத்து, அவ்வளவில் தான் ஆசோதையாய் இளைப்பாறலும் இயற்கை. இவ்வாறு பட்டங் கட்டிவைத்தபிறகு, தன் மருமகளுக்கருகிலிருந்து, அவளிடத்தில் அத்தியந்த விசுவாசமும் அன்பும் பக்ஷமும் வைத்து, அவளை தன் வயிற்றிற் பிறந்த மகளைப்போலப் பாவித்து, அவளுக்கிதமான வார்த்தைகளைச்

சொல்லிக் குடும்பவிவகாரங்களை யவளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். அவளால் உண்டாகப்பட்ட தவறுதல்களை அன்பான வார்த்தைகளால் திருத்தச் செய்யவேண்டுமேயன்றி, மூர்க்கத்தனத்தாற் கோபாவேசங்கொண்டு சீறி முறுமுறுத்துப் பாய்தலாகாது. மருமகள் என்பதற்குத் தன்னுடைய மகனை மருவும் மகள் எனப் பொருளாதலால், அவளும் தன் மகள்போன்றவளே என்பதிற் றடையில்லையென்பது கொண்டு, தன் மகள் செய்த குற்றத்தை எவ்வாறு பக்ஷமாய் க்ஷமிக்கின்றாளோ அவ்வாறே மருமகள் செய்த குற்றத்தையும் பக்ஷமாய் க்ஷமித்து அவளைத் திருத்தச்செய்யவேண்டும். தான் அருமையாய் ஈன்றெடுத்த புத்திரனுக்கின்பந்தரவந்த பத்தினியாதலின், தன்புத்திரன்மீது வைத்திருக்கும் அன்பைப்போலவே அவளிடத்தும் வைக்கவேண்டுமேயன்றித் தனது சக்களத்தியைப்போற் பாவித்து, அவள் பேரில் விம்பும் வைராக்கியமும் வைக்கலாகாது. தான் இதற்கு முந்திய அந்தஸ்த்தானமருமகள் ஸ்தானத்தி லிருந்தபோது, தன்னுடைய மாமி தன்னை அன்பாய் நடத்தியிராவிட்டால், தனக்கெவ்வளவு துன்பமும் கஷ்டமும் நேர்ந்திருக்கவேண்டு மென்பதையும், தனது மகளை அவளுடைய மாமியார் குரூரமாய் நடத்தும்பக்ஷத்தில், தன் மகளுக்கும் தனக்கும் தன்கணவனுக்கும் எவ்வளவு துன்பமும் மனவருத்தமும் நேரிடுமோ? அவ்வளவு மனவருத்தமும் துன்பமும், தன்மருமகளைத் தான் குரூரமாய் நடத்தும்பக்ஷத்தில் அவளுக்கும் அவள் தாய்தந்தையருக்கும் நேருமல்லவா? என்பதையும், மானிடர்களனைவரும் குற்றமுற்றவர்களேயன்றிக் குற்றமற்றவர்களல்லவென்பதையும், நாம் பிரதிதினம் கடவுள் கட்டளைக்குமாறாக நடத்தும் அளவிறந்த குற்றங்களைக் கடவுள் க்ஷமிக்கின்றாரல்லவா? என்பதையும் சிந்திக்கவேண்டும். நூதனமாய்த் தன்வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் பேதைமையை ஆபரணமாகப்பூண்ட மருமகளின் அற்பகுற்றத்தையும் துரும்பைத் தூணாக்குவதுபோலப் பிரமாதமாக்கி, கோபாவேசங்கொண்டு நாள்முழுவதும் நச்சுநச்சென்றுகத்தி, நற்குண மருமகளின் மனதைக்கெடுத்து, அவளுக்குத் தொந்தரையையும் தனக்கு அகௌரவத்தையும் உண்டாக்கிக்கொள்கின்ற துரப்பியாசம் லம்பிக்குதேசத்தில் அநேக மாமிமார்களுக்குண்டு. இதனாலே குடும்பத்திற் சதாகலகங்கள் நேர்ந்து, பலகெடுதிகள் விளைகின்றன. மருமகள் துர்க்குணமுடையவளாயினும் மாமியார்மட்டும் சற்குணமுடையவளா யிருந்தால், இதமான வார்த்தைகளால் அவளுக்குப்போதனைசெய்துவந்து அவளை நல்வழியில் திருப்பிவிடக்கூடும். மருமகளுக்குக் குடும்பவிவ

காரங்களைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு மாமியானவள் உபாத்தியாயர் ஸ்தானத்திலிருப்பதால், முந்தி அவள் சற்குணவதியாயிருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியம். ஆனால் மருமகள் சற்குணவதியாயும் மாமியார் துர்க்குணமுடையவளாயு மிருக்கின், அவளுடைய துர்க்குணத்தால் மருமகளுடைய சற்குணங்களுங்கெட்டு, மாமியாரை எதிர்த்துப் போராடிச் சதா குடும்பத்தில் கலகம் நேர்ந்துகொண்டிருப்பதனால் மாமியார் மேலும் மேலும் மருமகளைக் கெடுத்துக்கொண்டு போகிறாளே தவிர அவளை நல்வழியில் திருப்புவதற்கு ஏதுகரமில்லாமற் போய்விடுகின்றது. ஆகையால் மாமியார் முதலில் தன்னுடைய துர்க்குணங்களை நீக்கிவிட்டு, தன்மகளுக்கென்று முதலிற் கொள்ளும்போது எவ்வளவு பக்ஷமும் அன்புமுடையவளாயிருந்தாளோ அவ்வாறே கடைசிவரையிலிருந்து அவளைச் சீர்திருத்தி நல்வழிக்குக்கொண்டுவர வேண்டும்.

சிலமாமிமாரால் மருமகளுக்குநேரும் பெருங்கஷ்டம்.

சில குடும்பங்களில் மாமிமாருடைய உத்தரவில்லாமல் புருஷனும் பெண்சாதியும் பேட்டிசெய்வதரிது, அவர்களிருவரும் அபூர்வமாய்ச் சந்தித்தாலும் கல்லுந் தேங்காயும் சந்தித்ததுபோலவும் எலியும் பூனையும் சந்தித்ததுபோலவும் இருக்குமேயல்லது குளிர்ந்த தரிசனங்கிடையாது. சொர்க்கத்திற்குப்போயும் சோற்றுப்பிச்சை யெடுப்பதுபோலக் கலியாணம்செய்தும் நித்திய சந்நியாசிகளா யிருக்கிறார்கள். இதனாலன்றோ, "கடன்பட்டும்பட்டினி கன்னிகழித்துஞ்சந்நியாசி" என்னும் பழமொழியும் வழங்குகின்றது. அத்திபூத்ததுபோலத் தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒருமதுரமான வார்த்தை பேசிவிட்டாலோ? மாமிக்குக்கடுப்பு, மாமனுக்கு மனஸ்தாபம், நாத்திக்கு வயிற்றெரிச்சல், ஊரெல்லாம் ஓம்மல், "மகன்செத்தாலுஞ் சாகட்டும் மருமகள் கொட்டமடங்கட்டும்" என்கிற கொள்கையையுடைய துர்க்குண மாமிமார்களும் அநேகரிருக்கின்றார்கள். புருஷன் பெண்சாதியைத் திட்டியடித்தால், இறந்துபோன தன் புருஷன் மறுபடியும் பிழைத்துவந்ததுபோல உற்சாகமடையும் மாமிமாரும் உண்டு. "மாமியாருடைத்தால் மண்கலம் மருமகளுடைத்தால் பொன்கலம்" என்பதுபோல, மருமகள்பேரில் மாமியார் தோஷஞ் சொல்லாத நேரமில்லை. இத்தகைய மாமன் மாமி நாத்திமார்கள் தங்கள் மனைவியிடத்தும் புருஷரிடத்தும் சந்தோஷமாய்ப்பேசிச் சையோகித்துச் சுகிக்கத் தாங்கள் எவ்வாறு கருதுகின்றார்களோ அது

போலவே மற்றையரும் எண்ணுவார்களென்று யூகித்துணராத அறிஞர்களுடைய அவிவேக புஞ்சர்களென்பதற் கையமென்னை? இவ்வளவு கொடுமைகளைச் சதாபுரிந்துவந்தால் மருமகள் எவ்வாறு முன்னுக்குவருவது. அக்குடும்பம் எவ்வாறுகலகமின்றிச் சிறப்படையும்.

நாத்திமுதலியோர் மருமகளை நடத்தல்.

நாத்தி முதலியோர் தங்கள் வீட்டிற்குவந்த தங்கள் சகோதரரின் மனைவிமார்களை அன்புடனோக்கி அருளுடன்பழகி இன்புறப் பேசி இனிமை பாராட்டலே போதும். அப்பெண்ணிற்கு வேண்டியவற்றைத் தருதற்குக் கணவனிருத்தலின் இவர்கள் அவளுக்கு ஒன்றுங்கொடுக்கவேண்டுவதேயில்லை.—

"ஈகையரிதெனினுமின்சொலினுநல்கார்
வேகோகொடிதவொடிதம்மா - நாகொன்று
றீவினைக்கம்மியனுள்வாய்புட்டிடப்பாடின்மற்
றுவாவிவரென்செய்வார்." என்றபடி இன்சொல்லுமின்றிக் கடுமையைக்காட்டிப் புலியைக்கண்ட பூனையைப்போ லொடுங்கும்படி அப்பெண்ணை நடத்திவருஞ் சிலருண்டு. அவ்வாறு நடத்துவது கொடுமையிற் கொடுமையாகும். இவர்கள் கையில் இப்பெண்ணகப்பட்டுவருந்துவது, குரங்குகையிற் பூமாலையகப்பட்டதற்குச் சமானமாகும். ஆதலால் நாத்திமுதலியோர் தங்கள் மாமியார் வீட்டில் ஒரு நாத்தியிருந்து தங்களை இம்சித்தால் தங்களுக்கு எவ்வளவு மனவருத்தமும் துன்பமும் நேருமென்பதைக் கூர்ந்து யோசித்துக் குரூரத்தை யொழித்து இனிமைபாராட்டி வரவேண்டும்.

ஒருமருமகளுடைய பரிதாபநிலைமை.

ஓர் ஊரில் சிங்காரவல்லி என்னும் மாதுசிரோமணி புஜங்கபூஷணன் என்னும் புண்ணியவானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, கற்புத்தன்மை வழுவாது இல்லறம் நடாத்திவருகையில், அவளது சிநேகியாகிய மதனவல்லியென்பவள் சிங்காரவல்லி வீட்டிற்கு வந்து அவளைக்கண்டு, தனது மாமியார் நாத்தனார் முதலியோர் புரிகின்ற கொடுமைகளை முறையிட்டபோது, அதுகேட்ட சிங்காரவல்லி, அவளுக்கு வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லிமுடித்து, அதற்குமுன் தான் தனது மாமியார் முதலியோரிடத்திற் பட்ட சங்கடங்களை முறைமையாகக் கூறுகின்றாள். "அம்மா மதனவல்லியே! நான் புதுவைமாநகரத்தில் குபேரஐச்வர்யம் பெற்றிருந்த சிகாமணி என்பவருக்குப் புத்திரியாய்ப்பிறந்து, பொன்னரசி என்னும் இவ்வூரில் வாழ்க்கைப்பட்டேன், என் கணவர் அக்காலத்தில் இராணுவவகுப்பில் தளகர்த்தராயிருந்தார், அவர் எனது அத்தைகுமாரரேயன்றி வேறல்ல, என் தாயார் இறந்துபிறகுதான் எனக்கு விவாகமாயிற்று, எனக்கு விவாகம் முடிந்து இப்போதைக்குப் பதினாறுவருஷங்களாகின்றது, எனது விவாகம் முடிந்து நான் இவ்வீட்டிற்கு வந்தவுடனே, அரதேசத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த எனது நாத்தனாருடைய புருஷன் தேகவியோகமானதாகச் சமாசாரம் வந்தபடியால், என் மாமியார் அந்த ஊருக்குப் போய்விட்டாள். அவள் திரும்பிவரப் பத்துமாதங்கள் சென்றன, அப்பத்துமாதகாலமளவும் நானும் எனது பத்தாவும் உடலும் உயிரும்போலவும் கரும்பும் ரசமும்போலவும் அதிக பிரீதியாக வாழ்ந்தோம். அக்காலங்களில் நீங்காது நாங்கள் அநுபவித்துவந்த சந்தோஷம் இன்னும் நீடித்திருக்குமானால் ஒருவேளை நாங்களிருவரும் இவ்வுலகமே சதமென்றெண்ணிவிடுவோமென்றோ? அல்லது வேறென்ன காரணமோ? எங்களுடைய சந்தோஷம் உடனே மாறிவிடும்படியாக எனது மாமியும் அமங்கலியாய்ப்போன அவளுடைய மகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் எங்களுடைய கிருகத்தில் வந்து பிரவேசித்தது எங்கள் கிரகசாரமே வந்து பிரவேசித்ததுபோலாயிற்று. அவர்களிருவரும் வந்து வீட்டில் நுழைந்தபோது, நானும் என்பத்தாவும் சேர்ந்திருந்து அதிகசல்லாபத்தோடிருந்தோம், அதைக்கண்டவுடனே அவர்களுக்குக் கோபம்பொங்கி அவர்கள் எங்களைப்பார்த்த கடூரமான பார்வை ஆயிரங்கத்திவெட்டுக்குச் சமானமாயிருந்தது. அந்தப்பார்வையில் நாங்கள் பட்டுப்போகாமல் பிழைத்தது யார்செய்த புண்ணியமோ தெரியவில்லை, அவர்களை நான் கண்டவுடனே அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அப்பாலே போய்விட்டேன், என் மாமியார் என் பத்தாவை நோக்கி "நான் உன் தகப்பனை விவாகஞ்செய்துகொண்டு இருபதுவருஷம் வாழ்ந்தேன், அவ்வளவு காலத்திலும் இரண்டு வார்த்தைகள்கூட எனது நாயகரிடத்தில் நான் பேசியறியேன், அப்படியிருக்க, கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு வந்தவுடனே நாத்தனார் புருஷனை வாயில்போட்டுக்கொண்ட நாசகாரியுடன் உனக்குப் பேச்சென்ன?" என்றாள். அதுகேட்ட என் பத்தா, "நாத்தனார் புருஷன் நான்வந்திறந்தால் என் பெண்சாதி என்னசெய்வாள்? நான் எனது மனைவியிடத்தில் [illegible]த்தையாடினேனென்றிப் பாவிகளிடத்திற் பரிகாசஞ் செய்ய[illegible]லையே" என்றார். இதைக்கேட்ட மாமியார், "அந்தச்சிறுக்கி உனக்கிவ்வளவு பேச்சு கற்றுக்கொடுத்துவிட்டாளா?" என்று குதித்த குதிப்பும் ஆடிய

ஆட்டமும் சதிருக்கு வரும் தாசிக்கும் சாத்தியமாகாது. என்னுடைய நாயகர் மானியானதால் ஊர் சிரிக்கும் என்று பயந்து ஒன்றும் பேசாமல் மௌனியாய்விட்டார். அன்றுமுதலாகப் பலநாள்வரைக்கும் என் மாமியார் வாயும் நாத்தனார் வாயும் ஓய்வேயில்லை. அவர்களிருவரும் எனது கொட்டத்தை யடக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதங்கொண்டு, வேலைக்காரர்களையெல்லாந் தள்ளிவிட்டுச் சகலவேலைகளையும் நான் செய்யும்படி என் தலைமேலே சுமத்தினார்கள். எனது நாயகருக்கு அமுதுபடைத்தல் தாம்பூலங் கொடுத்தல் முதலிய பணிவிடையையாவது நான் செய்வதாயிருந்தால், எனது சிரமங்களுக்குக் கொஞ்சம் பரிகாரமாயிருக்கும். அந்த வேலைகளையெல்லாம் அவர்களிருவருமே வகித்துக்கொண்டு, கஷ்டமான வேலைகளையெல்லாம் என்பங்கில் விட்டுவிட்டார்கள். எல்லாரும் சாப்பிட்டபிறகு அவர்கள் உச்சிஷ்டத்திற்காகத்தான் நான் காத்திருக்கவேண்டுமேயல்லாது எனக்குப் பசித்தபோது நான் சாப்பிடக்கூடாது. அந்த உச்சிஷ்டமும் பாதிவயிற்றுக்கும் பற்றாது. என் மாமியும் நாத்தியும் வந்தநாள் முதல் என் புருஷனும் நானும் பேசுவது குதிரைக்கொம்பாய்விட்டது. நான் ஒருபக்கத்திலும் அவர் ஒருபக்கத்திலுமிருப்பதால் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்க்கக்கூடாமையினாலே நயனபாஷைக்கும் இடமில்லாமற் போய்விட்டது. இராக்காலங்களிலும் எனது பத்தாவின் படுக்கையறைக்குள் நான் பிரவேசியாதபடி, அந்த அறையின் வாயிற்படியோரத்தில் தாயும் மகளுமாக ஒருவர்மாற்றியொருவர் படுத்துக்கொண்டு விழித்திருக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

இவ்வளவு துன்மார்க்கங்களுக்கும் என்பத்தா இடங்கொடுத்துக்கொண்டு அவர்களிடத்து உபேக்ஷையாயிருப்பது எனக்கு மனவேதனையாயிருந்தாலும், அவமானத்துக்குப்பயந்து மௌனமாயிருக்கின்றாரென்றும் அவருக்கு என்னிடத்திலிருக்கிற அன்பு குறையாதென்றுமெண்ணி, நான் சகல கஷ்டநிஷ்டூரங்களையும் பொறுமையுடன் சகித்தேன். அப்படியிருக்கையில், என் மாமியும் நாத்தியும் சில விபசாரிகளை அடிக்கடி வீட்டிற்கு வரவழைத்து, அவர்களுக்கும் என் பத்தாவுக்கும் சிநேகத்தை யுண்டுபண்ணச் சர்வ பிரயத்தனஞ் செய்தார்கள். என்னுடைய கணவர் சொந்தஸ்திரீயினிடத்திலே பேசக்கூடாதென்று விலக்கி, அந்நியஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ்செய்யும்படி முயற்சிசெய்த என்னுடைய மாமியும் நாத்தியும் எப்பாடுபட்ட போதல் [illegible] விருக்கவேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்தக்கொடுமைகளையெல்லாம் நாம் தேசத்திலிருக்கின்ற

என் தந்தையாருக்குக் கடிதமூலமாகத் தெரிவித்திருந்தால் உடனே எனக்குப் பரிகாரங்கிடைத்திருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. என்பாட்டனார் இறந்தபிறகு என் தகப்பனாரே அவருடைய தங்கையாகிய என்மாமியை வளர்த்து விவாகஞ்செய்து கொடுத்ததுந்தவிர, அவள் விதந்துவானபிறகும், அவரே அவளையும் அவள் பிள்ளையாகிய என் பத்தாவையும் நெடுங்காலம் ஆதரித்து வந்தபடியாலும், அவர் துஷ்டகண்டகரானபடியாலும், அவரைக்கண்டால் என் மாமியும் நாத்தியும் கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல் அடங்குவார்களென்பது நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரிந்திருந்தும், புருஷன் வீட்டில் நடக்குங் கொடுமைகளைத் தந்தைக்குத் தெரிவிப்பது பதிவிரதைகளுக்குத் தகுதியல்லவென்றும், கலகத்துக்கு ஆஸ்பதமாகுமென்றும் நினைத்து, என் தந்தையாருக்குக் கடிதமெழுதாமலிருந்துவிட்டேன். என்னுடைய வருத்தங்களையெல்லாம் என் புருஷனுக்கு எவ்வகையிலாவது தெரிவிக்கிறதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் எல்லாரும் நித்திரைசெய்தபிறகு, நான் எழுந்து சந்தடி செய்யாமல் என் பத்தாவின் படுக்கையறைக்கு நேரே போனேன். அந்த அறையின் வாயிற்படியின் ஓரத்தில் இரண்டு காவற்காரிகளும் படுத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய காவலைக்கடந்து, உள்ளே போவதற்காக அவர்களிருவரையும் ஒரே தாண்டாகத் தாண்டிக்கொண்டு போகையில், எனது சேலையினால் தடுக்கப்பட்டு, அடியற்ற மரம்போலே அவர்களிருவர்பேரிலும் விழுந்துவிட்டேன். அப்போது அவர்கள் விழித்துக்கொண்டு, விழுந்தவள் நான்தானென்று தெரிந்து, இருவருமாகச்சேர்ந்து என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒருவர்பின்னொருவராக மாறிமாறி விடாமல் அடித்தார்கள். அவ்வடி பொறுக்கமாட்டாமையால் அவர்கள் என்னை விட்டுவிடும்படிக்கு நான் அவர்கள் முதுகிற் கீறினேன். அதுவே முகாந்தரமாக வைத்துக்கொண்டு தாங்களும் தங்கள் தங்கள் உடம்பிலே தங்கள் தங்கள் நகங்களால் விசேஷமாகக் கீறிக்கொண்டு, கூ கூ என்று கூச்சலிட்டு, எங்களைக் கொல்லவந்தாளே! என்று ஓலமிட்டார்கள். இவர்கள் கூவிய கூச்சலைக் கேட்டவுடனே, எனது கணவர் நித்திரைவிட்டு விழித்துத் தீபமேற்றிக்கொண்டு எங்களிடம் ஓடிவந்து என்னைப்பார்த்து, "உன்னுடைய அறையைவிட்டு இங்கு நீ ஏன் வந்தனை" என்றனர். அதற்குநான் ஓர் கள்ளப்புருஷனிடத்திற் போகும்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டவளைப்போல மனங்கலங்கி, உண்மையுரைக்கவஞ்சி ஊமையைப்போலிருந்தேன். அப்போது அவர்களிரு

வரும் தாங்களே கீறிக்கொண்ட காயங்களைக் காண்பித்து, இவளுக்குப் பேய்பிடித்திருக்கவேண்டும் அல்லது பைத்தியந் தொடர்ந்திருக்கவேண்டும் என்றார்கள். என் கணவரும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்பட்டு அவர்கள் வார்த்தைகளை அங்கீகரித்தவராய் என்னைத் தள்ளிக்கொண்டேவந்து, எனது அறைக்குள் விட்டுக் கதவைச்சாத்தி, வெளியே தாளிட்டுக்கொண்டார். பிறகு அவ்வறைக்குட்போனது முதல் விடியுமளவும் கணவனைப் பார்க்கப்போன நமது கன்மபலன் இப்படியாய்விட்டதென்று கதறி அழுதகண்ணீர், அவ்வறைமுழுவதிலும் கரைபுரண்ட வெள்ளம்போற் பெருகியது. பொழுதுவிடிந்தவுடன் வைத்தியர்களும் மாந்திரிகர்களும் வந்து சேர்ந்து, கதவைத்திறந்து எனது கைப்பிடித்துப்பார்த்த வைத்தியர்கள் பைத்தியத் தொடக்கம் எனச் சாதித்தார்கள். எனது முகத்தைப் பார்த்த மாந்திரிகர்கள் பேய்பிடித்திருக்கின்றதென்று போதித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன்மாத்திரம் மிகுந்த திரவியாபேக்ஷையால் எனக்கு ஆறு பேய்கள் பிடித்திருப்பதாகப் புளுகினான். அதைக் கேட்டவுடனே அதிக கோபம் பிறந்து, அவ்விடத்திற் கிடந்த ஒரு கல்லையெடுத்து அவன்மேலெறிந்தேன். எனக்குப் பேய்பிடித்திருப்பது வாஸ்தவமென்பதற்கு இதுவே சந்தேகமற்ற சாக்ஷியாய் விட்டது. உடனே அங்கு வந்திருந்த வைத்தியர்களும் மாந்திரிகர்களும் எனக்குக் கைவிலங்கு கால்விலங்கு போட்டுச்செய்த சித்திராக்கினைகள் என்னொரு வாயாற் சொல்லிமுடியாது. அப்போது நான் அவர்களைப்பார்த்து, "ஒரு உன்மாதக்காரிக்கல்ல இத்தனை காவலர்கள் வேண்டுமோ? வாஸ்தவத்தில் எனக்குப் பைத்தியமும் பிடிக்கவில்லை, பேயும் பிடிக்கவில்லை, என்னை ஏன் வீணாய் வதைக்கின்றீர்கள்?" என்று கல்லுமண்ணுங் கரைந்துருகும்படி அவ்வேதனையுடன் கண்ணீர்விட்டுக் கதறியுரைத்தும், அவ்வளவும் எனக்குப் பிரதிகூலமாயிற்றேயன்றி அநுகூலமாகவில்லை.

எனது கணவனுடன் கூடியிருந்தகாலத்தில் தரித்த கர்ப்பம் அப்போது தெரியாதிருந்து, பிறகு சிலகுறிகளால் எனக்குத் தெரியவந்தபடியால், அவ்விஷயத்தை வைத்தியர்களுடன் கூறி வேறு மருந்து வேண்டாமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டேன். கர்ப்பிணியாயிருக்கின்றேனென்று செய்தி தெரிந்தவுடனே, எனது மாமிக்கும் நாத்திக்கும் தங்கள் தங்கள் கணவர்கள் அன்றைக்குத்தான் இறந்ததுபோன்ற அவ்வளவு துக்கமுண்டாய், அக்கர்ப்பத்தைக் கரைக்கும்படியான மருந்துகள் தயார் செய்துகொண்டிருக்கையில்,

தெய்வகதியாய், என் மாமியாரையடக்கச்சாமியாராகிய எனது தந்தையார் வந்தார். அவர் எனது அலங்கோலத்தைப் பார்த்தவுடனே உள்ளங் கலங்கி என்னைக்கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக்கதறினார். அதன்பிறகு அவர் எனக்குப் பைத்தியமுண்டா இல்லையா என்பதையறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு என்னைச் சிலகேள்விகள்கேட்டார். அதற்குத் தகுந்த உத்தாரஞ்சொல்லி, எனது மாமி நாத்தி இவர்கள் செய்த கொடுமைகளைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தேன். இவைகளைக் கேட்டுணர்ந்த எனது தந்தை எனக்குப் பைத்தியமில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, எனக்குப் போட்டிருந்த கைவிலங்கு கால்விலங்குகளைக் கழற்றுகையில், எனதுமாமியார் ஓடிவந்து "ஓ அண்ணா! விலங்கைக் கழற்றவேண்டாம்! கழற்றிவிட்டால் எல்லாரையும் இம்சிப்பாள்" என்றனள். உடனே எனது தந்தைக்குக் கோபம் பிறந்து மாமியாரை எட்டியுதைத்தார். அவள் எட்டுக் குட்டிக்கரணம் போட்டுக்கொண்டு குப்புறவிழுந்தாள். அப்போது நான்போய் என் பிதாவின் காலில் தெண்டனிட்டு, "அப்பாவே! எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதுபோலக் கடவுள் யான் செய்திருந்த துஷ்கிர்த்தியத்திற்காக என்னைத் தண்டித்திருக்க, நீர் என் அத்தையை என் வீணாய் மோதவேண்டும்!" என்று சொல்லித் தடுத்தேன். உடனே எனது பத்தா வந்து, என் பிதாவை நமஸ்கரித்தார், அப்போது அவர் எனது பத்தாவை நோக்கி, "மிகப் பலஹீனர்களாகிய இரண்டு பெண்பிள்ளைகளை வீட்டில் அடக்கமாட்டாத நீ வெளியில் யுத்தகளத்தில் பகைவர்களை எவ்வாறு ஜயங்கொள்வாய்? இதற்காக எனக்குப் பல கடிதங்களை எழுதிவந்தாயே" என்றார். அப்போது என் கணவர் இவ்விஷயமாகத் தந்தையாருக்குக் கடிதமெழுதியிராத செய்தி தெரிந்தபடியால் அவர்மீதிருந்த மனஸ்தாபம் உடனே யொழிந்தது. அன்றுமுதல் மாமியும் நாத்தியும் பெட்டியிற் பாம்புபோல் அடங்கினார்கள். அது தொடங்கிப் பழையபடியே கணவனும்நானும் கலந்துவாழவும், மாமி நாத்தி இவர்களுடைய காவற்கட்டளையென்கின்ற சிறைச்சாலையினின்று விடுபடவும் நேர்ந்தது. இவ்விதமாக நான்பட்ட பாடுகளில் நீ பட்டதெவ்வளவு மதனவல்லியே?" என்று சிங்காரவல்லி சொல்லிமுடிக்கக் கேட்டவுடனே மனந் தெளிந்தவளாய், நமக்கும் இப்படிக்கொத்த காலம் பின்னால் வருமென்ற தைரியத்துடனே மனத்துயரொழிந்து தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். ஆதலால் இத்தகைய குரூரகுணங்களை மாமியார்களொழிப்பதும், அவ்வாறொழியுமளவும் மருமகள் சகித்திருப்பதும் ஒவ்வொருவருக்கும் கடமையாகுமென்பதை இச்சம்பாஷணையாலறியலாம்.

குடும்பங்களில் விளையுங் கலகம்.

ஒரு குடும்பத்தில் மாமியாவது மருமகளாவது துஷ்டியாயிருந்தாற் சதா கலகங்கள் விளைந்துகொண்டேயிருக்கும். புருஷனானவன் பலவித அலுவல்கட்கெல்லாம் உட்பட்டு வெளியேபோய்த் திரிந்து வந்தவுடனே, சில குடும்பங்களில் வேற்றுமை காட்டும் பந்துக்களாற் பேசப்பட்ட கபடசொற்களைக் கேட்டிருந்த மனையாள், புருஷனிடம் வந்து, சாப்பாட்டுக்கு அரிசியில்லை, அடுப்புக்குக் கட்டையில்லை, விளக்குக் கெண்ணெயில்லை, எல்லாங் கொண்டுவந்தால்தான் சமையல் செய்து சாப்பிடலாம், இல்லாவிட்டாற் பட்டினிதானிருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதுண்டு. அப்போது வெளியேபோய்க் களைத்து வந்துட்கார்ந்த புருஷனுக்கு மனம் எப்படியிருக்குமென்பதை, இதை வாசிக்கும் நண்பர்களே யறியவேண்டும். இன்னும் சில குடும்பங்களில், புருஷன் வெளியே போயிருக்கையில், மாமியாரும் மகளும் மருமகளும் பிரமாதமாய் மடிபிடி சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்து, புருஷன் வெளியிலிருந்து வந்தவுடனே அவன் பெண்சாதி அவனருகிற்போய்த் தலையைவிரித்துக்கொண்டழுது, மாமியார் நாத்திமார் இவர்கள் திட்டினதையும் அடித்ததையுஞ்சொல்லி ஆவாரிப்பாள். பிணக்குடன் குந்தியிருக்கும் தாயாரிடம்போய் "என்ன அம்மா! வீட்டில்சச்சரவு என்றுகேட்டாலோ!" "அடபயலே தேற்றுவந்த இழுக்கிக்கு சிபாரிசுபேசிக்கொண்டாவந்தாய், இதோ நான் வெளியே போய்விடுகிறேன்! நீயே அவளைக்கட்டி யழுதுகொண்டிரு" என்று தொடுத்துவிடுகிறாள் தோரணியை. அப்போது அதைக்கேட்ட புருஷனுக்கு மனம் எவ்வாறிருக்குமென்பதை எல்லாம்வல்ல கடவுளே யறிவார். இப்படிப்பட்ட குடும்பங்களில் எக்காலத்திற் கலகம் ஒழியும்? இவ்வாறு பல[illegible]ங்கேட்டுக்கொண்டு, பெண்சாதியைக் கண்டித்தால் கோபம் அதிகரித்து நான் தாய்வீடு போகின்றேனென்கின்றாள். தாயாரைக்கண்டித்தாற் சாபங்கொடுக்கின்றாள், பார்ப்பவர்களும் பெண்சாதியை அடக்கமாட்டாதவன் பெற்றதாயை அடக்கத்துணிந்தான் என்கிறார்கள். தங்கை தமக்கைகளைக் கண்டித்தால், "நாங்கள் இதோ போய்விடுகிறோம், தாய்வீடென்றும் தமையன் தம்பியென்றும் ஆசையுடன்வந்தோம், பெண்சாதி பேச்சே சிலாக்கியமாக எண்ணி எங்களை நீயே[illegible]க வந்துவிட்டால், நாங்கள் என்னசெய்வோம்!" என்கிறார்கள். இவையனைத்தையும் யோசித்து, இவர்களையெல்லாம் கண்டிப்பதைவிட, தமக்கு லபித்த பெண்சாதியோடு தாமே தொலைந்துபோவது உத்தமமென்று தான் தனியேபோயிருக்கப் பிர

யத்தனித்து அவ்வாறே செய்துவிடுகின்றான். இப்படிச் செய்தபிறகு பெண் துணையின்றி, மாதவிடாய்நோய் விசேடதினங்கள் இவைகள் நேர்ந்தபோது, "ஐயோ! நாம் குடும்பத்திலிருந்தால் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாயிருக்குமல்லவா? இப்போது நின்றால்நெடுமரம் படுத்தால்பனைமரம் என்பதுபோல, ஒண்டியாய் உழைக்க நேர்ந்ததே" எனத் துக்கிக்கின்றார்கள். ஆதலால் குடும்பங்களில் யாதொரு கலகமும் நேரிடாதபடி மாமியார் மருமகள் இவர்களிருவரும் தாயும் பெண்ணும் போலும், புருஷனும் மனைவியும் அரசனும் அமைச்சனும்போலும் மனவொற்றுமையுடன் கலந்து வாழ்தலே சர்வோத்தமம்.

மாமி மருமகள் முதலியவர்களைப்பற்றி ஒருவாறாய்ப் பேசி முடித்தோமாகையால், இனி பதிவிரதாசிரோமணிகளைப்பற்றிச் சிலது கூறுவாம்.

புருஷனை விபசாரத்தைவிட்டு நீக்கிய மனைவி.

அளகேசன் என்னும் ஓர் தனவானும் தனபாக்கியம் என்னும் அவன் மனைவியும் உயிரொன்றும் உடலிரண்டும் என்று சொல்லத்தக்கதாய் ஒருவர்க்கொருவர் அதிநேசமாகவும் பிரியமாகவும் இவர்களைப்போலப் பத்தாவும் பத்தினியும் உலகத்திரார்கள் என்று யாவரும் மெச்சும்படிக்கு, கல்யாணம் ஆனதுமுதற் பத்துவருஷம் வரையில் நடந்துவந்தார்கள். பதினோராம்வருஷ ஆரம்பத்திலே அளகேசன் சில துர்மந்திரிகள் சகவாசத்தால் சோரஸ்திரீ யொருத்தியுடன் ஸ்நேகஞ்செய்யத்தலைப்பட்டு, நாளுக்குநாள் அவளிடத்தில் நேசம்மிகுந்து, சொந்த ஸ்திரீயின்பேரில் அவள் சொல்லுக்கோள்களைக் கேட்டு, "வேண்டாதபெண்சாதியின் கால்பட்டாற்குற்றம் கைபட்டாற்குற்றம்" என்பதுபோலப், [illegible]தினமும் சொந்தமனைவியை வீணே குற்றங்கற்பித் தடிப்பதும் வைவதுமாயிருப்பதுடன், போஜனவேளை தவிர மற்றைப்போதெல்லாம் சோரஸ்திரீவீடே சொந்தவீடாய் வசிக்கத்தலைப்பட்டான். [illegible] இவ்வளவையும் சகித்துக்கொண்டு தன்னுடைய அடக்கத்தினாலும் உண்மையினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் அளகேசனுக்குத் தன்னிடத்திற் பழையநேசம் உண்டாக்குதற்குவேண்டிய முயற்சிகள் பலபல செய்தும் பயனற்றன. கடைசியாக அவள் கடவுளையே கதியாக நம்பிக் கணவன் பணிவிடைகளில் மாத்திரம் தவறாது கனிவுடன் நடத்திவந்தாள். புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லாமற் செய்துவிடவேண்டுமென் றெண்ணிய அவளது வைப்பாட்டி, தினந்தோறும் அளகேசனிடத்தில் அவ

ன்பெண்சாதி சோரத்தனஞ் செய்வதாய் மனந்துணிந்து சொல்லத்தொடங்கினள். அவன் அதை உடனே நம்பாமல் வெகுநாள் அசட்டைசெய்து வந்தான். இதுகண்ட அச்சோரநாயகி, நாம் இனந்தோறுஞ் சொல்லிவரும் விபசாரத்தனத்தை எப்படியாவது ஸ்திரப்படுத்திவிடவேண்டும், அப்பால் இவன் அவளைக்கொன்றுவிட்டு நம்மையே சேர்ந்தபத்தினியாய் வைத்துக்கொள்வானென்றெண்ணி, அவளுக்கும் சோரபுருஷனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணைக் கடிதங்களாக வெவ்வேறெழுத்தில் இரண்டு கடிதங்கள் தயார்செய்து, அவ்விரண்டையும் தனபாக்கியத்தின் வேலைக்காரிவசம் கொடுத்து, அவளது பெட்டியிற் கொண்டுபோய் வைக்கும்படி சொல்லி, அவ்வேலைக்காரிக்கு வேண்டியபொருள் கொடுத்தனுப்பினள். அவ்வேலைக்காரி பொருளபேக்ஷையால் எஜமானிக்குத்ரோகத்தை எள்ளளவும் நினையாமல், அவ்வாறே அக்கடிதங்களிரண்டையும் தனபாக்கியத்தின்பெட்டியில் வைத்துவிட்டாள். அன்றையத்தினம் அளகேசன் வைப்பாட்டிவீட்டிற்குவந்தவுடனே, வழக்கப்படி கள்ள உபசாரங்களெல்லாம்செய்து, பின்பு நான் எத்தனைநாள் சொன்னாலும் நீங்கள் உங்கள் பத்தினியின் சோரத்தனத்தைக் கவனித்துத் திருத்தாதிருக்கின்றீர்கள். இது உங்கள் கௌரவத்திற்குக் குறைவென்றுதான் கவலைப்படுகின்றேனே யொழிய வேறல்ல. சோரபுருஷனுக்கும் உங்கள் மனைவிக்கும் கடிதசம்பாஷணைகள்கூட நடக்கின்றதாம், இப்போது நீபோன்றுபோய் உங்கள் மனைவியின்பெட்டியிற் பார்த்தால் அப்படிப்பட்ட கடிதங்கள் கிடைத்தாலுங்கிடைக்கும், அதன்பிறகாவது என்வார்த்தை உங்களுக்கு நிச்சயப்படும் என்றாள். இவ்வசனத்தையுங்கேட்ட அளகேசன் சற்றுநேரம் யோசித்து, வழக்கப்படி சாப்பாட்டுக்கு வீட்டிற்குப்போனான். அப்போது தனபாக்கியம் கணவனுக்குவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்து, உள்ளூரிலிருக்கும் தன்பிதாவிற்குச் சரீரஜாட்டியமாயிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேனென்றும் அவரைப்போய்ப் பார்த்துவர உத்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். அதுகேட்ட அளகேசன் உடனே சம்மதித்தவனாய் அப்படியே போய்ப்பார்த்துவிட்டுவா என்று உத்தரவுகொடுத்துவிட்டான். அவளும் அவ்வாறே தன் தாய்வீடுபோனாள். அத்தருணத்தில் அவள்பெட்டியை அளகேசன் திறந்துபார்க்கையில் அதில் தன் வைப்பாட்டி சொன்னபடியே சோரபுருஷனுக்கும் தன் மனைவிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாக இரண்டு கடிதங்கள் கிடைத்தன. அதில் ஒன்றில் அச்சோரபுருஷன் அன்றிரவு ஒன்பதுமணிக்குத் தனபாக்கியம் வீட்டிற்கு வருவதாக

வும் எழுதியிருந்தது. அவ்விரண்டையும் வாசித்துப்பார்த்த அளகேசனுக்குக் கோபம்மூண்டு வைப்பாட்டிவார்த்தை வாய்மையெனக்கொண்டு மாறுக்கோபத்துடனிருந்தான். தாய்வீடுசென்ற தனபாக்கியம் தந்தையைப்பார்த்துவிட்டுச் சாயுங்காலம் தன்வீடுவந்து சேர்ந்தாள். வந்தவுடனே அளகேசன் மிகவும் கடூரமாக வார்த்தையாடுதலைக் கேட்ட தனபாக்கியம் சிலகாலமாக இவ்வாறே வைதுகொண்டிருப்பது வழக்கந்தானே என்றெண்ணித் தன்வீட்டு வேலைகளைச்செய்துகொண்டு, இராப்போஜனம் சமைத்தாள். சமைத்தானவுடனே, கணவனுக்குப்பரிமாறி உபசரித்தாள். அவன் சாப்பிட்டானபின், வழக்கப்படி சோரநாயகி வீட்டிற்குப்போகிறவனைப் போலப்போய், சற்றுநேரத்திற்கெல்லாந்திரும்பி, தனபாக்கியத்திற்குத்தெரியாமல், அவள் படுக்கையறையின் ஜன்னலுக்கெதிரில் வீட்டிருந்தவண்டியில் வாளாயுதத்தோடுவந்து மறைந்துகொண்டு, இன்றிராத்திரி ஒன்பதுமணி நேரத்திற்குச் சோரபுருஷன் வருவதாகக் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பதால் அவன் அவசியம் வருவான், அப்போது இருவரையும் ஓரே முகூர்த்தத்திற் கொன்றுவிடுவோமென் றெண்ணியிருந்தான். ஒன்பதும் அடித்துப் பத்தும் அடித்துப் பதினொன்றும் அடித்துவிட்டது. அதுவரையில் அவள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகக் கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாளே யன்றிக் காமவிகாரங்கொண்டவளாய்க் காணப்படவில்லை. அந்தருணத்தில் முன்னேரத்திலே சாப்பிடாமல் தூங்கிவிட்ட அவளது குழந்தை எழுந்து அழுகினால் அதற்குச் சாதமூட்டுதற்குக்கருதி ஊட்டிக்கொண்டிருக்கையில், அக்குழந்தை தன்தாயின்முகத்தைப்பார்த்து "என் அம்மா அழுகிறாய்? அப்பா வரவில்லையென்றா? அவர்தான் உன்னைத் திட்டி அடித்துவதைக்கின்றாரே! அவர்வராவிட்டாலென்ன? நம்மை யாதரிப்பதற்கு உன்பிதாவாகிய எங்கள் பாட்டனாரில்லையா? உன்சகோதரர்களாகிய என்மாமன்மாரில்லையா?" என்றது. அதுகேட்ட தனபாக்கியம் "அப்பாமகனே! அப்படிச்சொல்லாதே எத்தனைபேரிருந்தாலும் உன்அப்பாவுக்குச்சமானமாக நம்மை ஆதரிப்பார்களா? அவரில்லாவிட்டால் நமக்கென்ன வாழ்விருக்கிறது! அவர்சவுக்கியமாயிருக்கும்படிக்குக் கடவுளைப்பிரார்த்தனைசெய்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அவள் வேலைக்காரி யாதோ ஓர் வேலையாக அவ்வறைக்குப் போனாள், அப்போது அக்குழந்தை தன் தாயாரைப்பார்த்து "அம்மா! இவள் இன்றுகாலையில் உன் பெட்டியைத்திறந்தாள்" என்று கூற, அது கேட்டு வேலைக்காரி "நான் திறக்கவேயில்லை" யென்று சாதித்தாள். அத்

குழந்தை! என்பொய்சொல்லுகிறாய் பெட்டியைத்திறந்து அதில் ஏதோ இரண்டு கடிதங்களைக்கூட நீ வைக்க வில்லையா?" என்று மறுபடியும் சொல்லியது. அதைக்கேட்ட தனபாக்கியம் தனக்கொன்றும் கடிதவிஷயம் தெரியாதாகையால் இவள் ஏதோ பணம் திருடுவதற்காகத் திறந்திருப்பாளென்று நினைத்து, "இனிமேல் நீ என்பெட்டியைத் திறக்க வேண்டாம்; அது கெட்ட வழக்கம், அப்படி திறப்பாயாகில், உன்னை நீக்கிவிடுவேன்" என்றாள். அவ்வேலைக்காரி தான் செய்த வஞ்சகம் வெளியாய்விட்டதே என்று மனந்திடுக்குற்றுக் கவலையுடன் வீட்டிற்குப்போய்விட்டாள். இவையனைத்தையும் வண்டியிலிருந்து கண்டும் கேட்டுமிருந்த அளகேசன், தன்மனைவியின்மீதிருந்த சந்தேகம் முழுதும் நிவாரணமாகப் பெற்றவனாய், அவள் தன்னைப்பற்றிக் குழந்தையுடன் பேசிய உண்மைவார்த்தைகளை நினைத்து நினைத்து மனமுருகியவனாய், இவ்வளவுமோசங்களும் வேலைக்காரியால் நடந்ததாகத் தோன்றுவதால், இக்கடிதங்களின் செய்தியைக்குறித்து அவளையே திரவிசாரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, வேலைக்காரி வீட்டிற்குப்போய் அவளைக்கண்டு "நேற்று நடந்த செய்தியென்ன? உண்மையைச் சொல், இல்லாவிட்டால் இப்போதே கொன்றுவிடுவேன்" என்றனன். அது கேட்ட வேலைக்காரி நடந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் விவரமாய் ஒன்றும்விடாமற் சொல்லி முடித்தாள். உடனே அளகேசனுக்குத் தனபாக்கியத்தினிடத்தில் முன்னையினும் அத்தியந்த விசுவாசமுண்டாயிற்று. பிறகு தன்வீட்டிற்குப் போய்த் தன் பெண்சாதியை வழக்கமாய்க் கூப்பிடுவதுபோற் கூப்பிட்டுக் கதவைத் தட்டினான். அதைக்கேட்ட அவன்மனைவி இதென்ன நமது கணவன்குரல்போலிருக்கின்றதே, இந்நேரத்தில் அவரிங்கு வரமாட்டாரோ யென்று ஆச்சரியமுற்று, மெள்ள எழுந்து போய்க் கதவண்டையிற் பேசாமல் நின்றாள். மறுபடியும் அவன் தன்மனைவியின் பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கதவைத்தட்டினவுடனே, தன்னுடைய கணவன்தானென்று நிச்சயங்கொண்டு கபாடத்தைத்திறந்தாள்; உடனே கணவனுள்ளே வந்து அவளைக்கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு "என்னுடைய அன்பிற்கிசைந்த ஆசைக்கண்ணாட்டியே! என்மனங்கோணாமல் நடந்த வனிதாரத்தினமே! கற்பிற்சிறந்த காதலியே! நீ எனக்குச் செய்ததெல்லாம் உபகாரம், நானுனக்குச் செய்ததெல்லாம் அபகாரம், நீ சதா என்னுடன் விருப்புற்றிருக்கின்றாய், நான்சிலகாலம் உன்னுடன் வெறுப்புற்றிருந்தேன், நீ எக்காலத்திலும் எனக்குத் துரோகம் செய்ய எண்ணவேயில்லை, நான் சிலகாலம் உனக்குத் துரோகம் செய்துகொண்டு

வந்தேன். அந்தப்பாழும் வேசைவலையிற் சிக்கி நான் பாழாய்ப்போனேன், இனி அவள்முகத்தில் விழிக்கிறதேயில்லை. நீயே எனக்குத் துணைவி! நீயே என் காதலி! நீயே என் அஷ்டைஸ்வரியம்" எனப் பலவாறுகப்புகழ்ந்து தன் வைப்பாட்டியால் நடந்த விர்த்தாந்தம் முழுவதும் அவளுடன் சொல்லி, அன்றுமுதல் அவளைவிட்டு இணைபிரியாமல் ஒருவர்க்கொருவர் அதிக அன்புபாராட்டி இருவரும் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இப்பேர்க்கொத்த மனைவியையல்லவா பதிவிரதா சிரோமணியென்று கூறவேண்டும்.

கற்பலங்காரியின் சரித்திரம்.

சிலகாலத்திற்குமுன் திரிசிரபுரத்தில் அரசுசெய்திருந்த விஜயரங்க சொக்கலிங்கநாயகர் சந்ததியில்லாமல் இறந்துபோனமையால், அவரது பத்தினியாகிய மங்கம்மாளுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். அம்மாதுசிரோமணி துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து மநுநீதி வழுவாது அரசாண்டு வருகையில், தன் தம்பியாகிய காமியப்பநாய்க்கன்மீது அந்தம்மாளுக்கிருந்த பிரியத்தால், தனது நாட்டிலுள்ள சில நகரங்களைப் பிரத்தியேகமாகப் பிரித்து அவன் ஸ்வாதீனப்படுத்தி, தனக்கடங்கிய சிற்றரசாயிருந்து அரசாண்டு திறைகட்டி வரும்படி திட்டஞ்செய்தாள். அவன் தனக்குப் புதுக்கோட்டையை இராஜதானியாக்கிக்கொண்டான். காமியப்பநாய்க்கனுக்கு மகோன்னதபதவி கிடைத்தவுடனே மதிமயங்கிச் சமஸ்தான காரியங்களை எவ்வளவும் கவனிக்காமல், காமாந்தகாரத்தாற் கண்மூடப்பட்டுப் பரஸ்திரீகளெனும் [illegible] துர்விஷயங்களிற் காலங்கழிக்கத் தலைப்பட்டான். [illegible] ஸ்தான உத்தியோகஸ்தரில் ஒருவனாகிய மங்களா[illegible]ன்னையின் பத்தினி கற்பலங்காரி என்பவள் இவ்வுலகத்தாரும் தன் பேருக்குத்தக்க சுகுணமுமுள்ளவளாயிருக்கின்றாளெனக் கேள்வியுற்று, அவளிடத்தில் மோகம்வைத்து, அவளைத் தன்வசப்படுத்தும்பொருட்டுச் சில மாதர்களைத் தூதாக அனுப்பினான். அவர்கள் கற்பலங்காரியின்கணவன்வீட்டிலில்லாதசமயம்பார்த்து அவளிடம்சென்று, "அம்மா நீசெய்த தவமகிமையாலுனக்கு இராஜயோகம் வந்துவிட்டது, உன்னைப்போலும் அதிர்ஷ்டவதிகளுண்டா? நம்முடைய அரசரே உனதழகை விரும்புவாராகில் உனது பாக்கியத்திற் குவமையேது? அவருடைய தயவைப்பெறும்பொருட்டு எத்தனையோ ஸ்திரீகள் தவம்புரிகின்றார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் சித்திக்

காமல் உனக்கு அவருடைய கிருபை கிடைத்தது எவ்வளவு சிலாக்கியம். இனி இந்த நாட்டுக்கெல்லாம் நீயே அரசி. சமஸ்தான காரியங்களெல்லாம் உன்னுடைய கட்டளைப்படி நடக்கும். ஆகையால் அவருடைய இஷ்டம் பூர்த்தி செய்து அஷ்டைஸ்வரியங்களையுங் கைக்கொள்" என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே கற்பலங்காரிக்குக் கோபமுண்டாகி "எனக்கு அரசரும் குருவும் தெய்வமும் என்னுடைய பர்த்தாவேயன்றி வேறில்லை. அவருடைய கிருபையே எனக்கு அஷ்டைஸ்வரியம். அவருக்கு முன்பாக மற்றையரசர்களெல்லாரும் அஜகஜாந்தரம். உங்களரசரின் கிருபைக்காகத் தவஞ்செய்கின்ற மாதர்களே அந்தக்கிருபையைப்பெற்றுக்கொள்ளட்டும், எனக்குவேண்டாம் வேண்டாம்" என்றாள். மறுபடியும் மறுபடியும் அவர்கள் தங்களாற்கூடியவரையில் அவ்வுத்தமியின் புத்தியைக் கலைக்கிறதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள்செய்தும் அவள் இசையவில்லை. அவர்கள் உடனே புறப்பட்டுப்போய் அரசனுக்கு நடந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட அரசனாகிய காமியப்பநாய்க்கன், மிகவும் காமாதிக்கமுடையவனும், அவளைப் பலாத்காரமாய்க் கொண்டுவரலாமென்றாலோ? இந்த சங்கதி நமது சகோதரனுக்குத் தெரிந்தால் நம்மைச் சிக்ஷினைசெய்து விடுவானே? என்றெண்ணிச் சிந்தித்து, பணமென்றால் பிணமும் வாயைத்திறக்கும் என்றபடி, இவளைப் பணத்தைக்கொண்டே வசியப்படுத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஒருபெட்டியில் தங்கநாணயங்களையும் வேறொரு பெட்டியில் இரத்தினாபரணங்களையும் நிரப்பி, முன் தூதுசென்ற மாதர்களின் கையிற்கொடுத்து, அவளுக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்லியனுப்பினான். அவர்களும் அவ்வாறே அப்பெட்டிகளைக் கொண்டுபோய்க் கற்பலங்காரிக்குத் திறந்துகாட்டி அவள் புத்தியைமயக்க முயன்றார்கள். அவள் அவர்களைப்பார்த்து, "ஸ்திரிகளுக்கு கற்பே சிறந்த ஆபரணம். அந்த ஆபரணம் போய்விட்டால் இந்த ஆபரணங்களாலென்ன பிரயோஜனமென்ன?" என்று சொல்லி அந்த ஆபரணங்களையும் நாணயங்களையும் உதைத்துத்தள்ளி அவர்களையும் அவமதித்துத் துரத்தினாள். அவர்கள் ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அதற்குச் சற்றுநேரத்தின்பின் வீட்டிற்கு வந்த தன்பர்த்தாவினிடத்தில் சகலசங்கதிகளையுந் தெரிவித்து, "இனி இந்த அரசனிடத்தில் உத்தியோகஞ்செய்வது முறைமையல்ல, உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டுப் பிச்சையெடுத்தேனும் பிழைப்பது உத்தமம்" என்றாள். அவளுடைய வார்த்தையைப் புருஷன் அங்கீகரித்துக்கொண்டு, உத்தியோகம் வேண்டாமென்று ஒருபத்திரிகை எழு

தியனுப்பிவிட்டு, அவரும் அவருடைய பத்தினியும் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அடுத்த கிராமத்திற்குப்போய் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அந்தரங்கமாய் வசித்தார்கள். உத்தியோக வரும்படியைத்தவிர வேறு வருவாயொன்றுமில்லாமையால் உத்தியோகம் போனபிறகு அவர்கள்பட்ட கஷ்டம் சொல்லிமுடியாது. தங்களுடைய நகைகள் பாத்திரசாமான்கள் முதலியவைகளை விற்றுச் சிலநாள் ஜீவித்துவந்தார்கள். அதன்பிறகு கையில் ஒரு காசுமில்லாமல் கடன் கொடுப்பார் யாருமில்லாமல் கைப்பாடுபடவுந் தெரியாமல் இராப்பட்டினி பகற்பட்டினியாயிருக்கவும் ஆரம்பித்தார்கள். அந்த அரசனுக்கு அவர்கள்போயிருக்கிற இடம் சிலநாள் தெரியாமலிருந்து பிற்பாடு தெரிந்து, சாம பேத தான தண்டம் என்னும் சதுர்வித உபாயங்களில் முற்பட்ட மூன்றும் செய்துபார்த்தோம், இனி நான்காவதாகிய கடைப்பட்ட தண்டோபாயத்தைப் புரிவதுதான் கடமையாகுமென்று நிச்சயித்து, காலகதியா யிறந்துபோன ஓர் அநாதைப்பிரேதத்தை நடுச்சாமத்தில் அவர்களிருக்கிற வீட்டுவாயிற்படியிற் போட்டுவிடும்படியாயும், மங்களாகரம்பிள்ளை கொலைசெய்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டிப் பிடிக்கும்படியாயும் ஜாக்கிரதைசெய்தான். அதப்பிரகாரமே ஓர் அநாதைப்பிரேதத்தை அர்த்தராத்திரியில் மங்களாகரம்பிள்ளை வாசற்படியிற் போட்டுவிட்டுக் கலகஞ்செய்து சேவகர்கள் மங்களாகரம்பிள்ளையைப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டினுள் கற்பலங்காரி வெளியே எங்கும்போகாதபடி அந்த வீட்டின் நாலுபக்கங்களிலும் காவல் வைத்தார்கள்.

உத்தியோகம் போய்விட்டபிறகு அகாலபோஜனம் பட்டினி வஸ்திரஹீனம் முதலிய சகல கஷ்டங்களுக்குஞ் சகித்திருந்த கற்பலங்காரி, தன் புருஷனைக் குற்றவாளியாக்கிச் சேவகர்கள் பிடித்துக்கொண்டுபோனதைச் சகியாதவளாய், கனலிற்பட்ட மலரைப்போல வாடிப் பதைத்து விம்மி யழுதாள். அந்தத்தருணத்தில் அக்கொடுங்கோல் மன்னனுடைய தாதிகள்வந்து, கற்பலங்காரியைநோக்கி, "தானாய்வருகிற சீதேவியைக் காலால் உதைத்துத்தள்ளுவது என்பது போல நீயே உன்னுடைய வாழ்வைக் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறாய். உன் புருஷனை கொலைசெய்ததாகச் சாட்சிகளால் குற்றம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், மரணதண்டனை கிடைக்குமென்பது நிச்சயம். ஆனால், நாங்கள் சொல்லுகிறபடி நீ கேட்டால், உன் புருஷனுக்கு ஜீவஹானி நேரிடாது. நீயும் எப்போதும் சுமங்கலியாகவும் பாக்கியவதியாகவுமிருப்பாய், எங்களுடைய வார்த்தையை நீ தள்ளிவிட்டால், நீ அமங்கலைதான்" என்றார்கள். அதைக்கேட்ட கற்பலங்காரி, அம்மாதர்களைநோ

க்கி, "ஓ பெண்களே! மங்கலசூத்திரந் தரித்த கணவனை விட்டபோதே அமங்கலையென்பதற்குத் தடையென்னை? அவ்வாறு புருஷனிருக்கும்போதே நான் அமங்கலையாய் அவமானமடைவதைவிட வாஸ்தவத்தில் கற்பழியாதிருந்து புருஷனிறந்தபின் அமங்கலையானேனாகில் என்னைப்பழிப்பார் ஒருவருமில்லையல்லவா? மேலும் "எளியாரை வலியாரடித்தால் வலியாரைத் தெய்வம் அடியாமல்விடாது." என்றும், "அரசன் அன்றுகொன்றால் தெய்வம்நின்றுகொல்லும்" என்றும், "மானம் பெரிதேயன்றிப் பிராணன்பெரிதல்ல" என்றும் வழங்கும் பழமொழிகள் வழுமொழிகளா? என்றைக்கிருந்தாலும் மனுஷதேகமெடுத்தவர்களெல்லாம் சாவது நிச்சயமேயல்லாது சாகாதவரம் வாங்கிக்கொண்டு வந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. "இன்றுமொருநாளைமிருக்கினு மிறப்பதல்லாற் பின்னையிங்காவதுண்டோ" எனப்பெரியோர் கூறுகின்றார்கள். எப்படியும் ஒருநாளிற் சாகப்போகிறவர்கள் சிலநாள் முந்திச்செத்தால் பாதகமென்னை? என்புருஷனைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் கற்பை இழந்து பாவத்தையும் பழியையும் நரகத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்வதைவிட, பதிவிரதாபங்கமில்லாமல் நானும் என் பர்த்தாவும் இறந்து நித்தியமோக்ஷ சாம்ராச்சியத்தை யடைவது உசிதமல்லவா?" என்றாள். "ஆனால் வருகிற துக்கத்தைநீ அநுபவித்துக்கொள்" என்று சொல்லிவிட்டு அந்தத்தூதிகள் போய்விட்டார்கள். அதன்பிறகு, சுப்பலங்காரிக்குக் கடவுளைத் தவிரத் திக்குத்திசையில்லாமையால், கடவுளை நோக்கிப் பலவாறு பிரலாபித்துத் தன்குறைகளை முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அவள் வீட்டின் நாற்றிசையிலும் காவலாயுள்ளவர்களில் ஒருவன் மங்களாகரம்பிள்ளையின் நேசனாகையால், குற்றவிசாரணை எப்படி நடக்கிறதென்று விசாரித்துத்தெரிவிக்கும்படி அவனுக்குச் சொன்னாள். விசாரணை அதிரகசியமாய் நடந்துவந்தபடியால், சிலநாள்வரையில் அவனுக்குத் தெரியாதிருந்து பிறகு, மங்களாகரம்பிள்ளை கொலைசெய்ததாய்க் குற்றம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதாகவும், ஆனால் மங்கம்மாளுடைய உத்தரவின்றி மரணதண்டனை விதிக்க அவ்வரசனுக்கு அதிகாரமில்லாமையால், இச்சங்கதியை மங்கம்மாளுக்குத் தெரிவித்து மரணதண்டனைக்கு உத்தரவுகொடுக்கும்படி கேட்டிருக்கிறதாகவும், அந்தக் காவற்சேவகன் மூலமாகச் சுப்பலங்காரி கேள்விப்பட்டு, அந்தம்மாளுக்குண்டான மனக்கிலேசம் இவ்வளவென்று யார் விவரிக்கக்கூடும். அம்பெறுண்ட மயில்போல் அவள் கீழே விழுந்துபுரண்டு, "ஐயோ! தெய்வமே! நான் என்னசெய்வேன்! இந்த அநியாயத்தை யாருடன்

சொல்லுவேன்! குடிகள் அக்கிரமஞ் செய்தால் அரசனிடத்தில் முறையிடலாம், அரசனே அக்கிரமஞ்செய்தால் உம்மைத்தவிர யாரிடத்திற் சொல்லுவேன்; என்புருஷனை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வாமீ" என்று முறையிட்டாள். பிறகு கடவுளது கிருபையால் அவளுக்குத் திடசித்தமுண்டாகி, மங்கம்மாளிடத்திலிருந்து உத்தரவு வருவதற்கு முன், அந்த அரசியிடத்திற்குத் தான் எப்படியாவதுபோய்த் தன்புருஷனைக் காப்பாற்றுவதற்கு மார்க்கந் தேடவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தக்காவற்காரனுடைய சகாயத்தால், ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டுத் திரிசிரபுரத்தை நோக்கி, ஓட்டமும் நடையுமாகப் போக ஆரம்பித்தாள். ஓடும்போதே தபாற்காரன் எதிரே வருகிறானென்று பார்த்துக்கொண்டே யோடினாள். தங்க விக்கிரகம்போல அவளுடைய மேனி பிரகாசிக்க, அவளுடைய கூந்தலவிழ்ந்துசோர, ஜலப்பிரவாகமாய்க் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு அவள் ஓடுவதைப்பார்த்தவர்கள், இவள் தேவஸ்திரீயோ அல்லது ராஜஸ்திரீயோ என்று மயங்கி, அவள் துக்கத்துக்காக இரங்கி அழாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவள் நடுவழியில் தபாற்காரன் வருகிறதைக்கண்டு, அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து "ஏதாவது விசேஷம் உண்டா?" என்றுவினவ, அவன் மகாராணியிடத்திலிருந்து, மரணதண்டனை உத்தரவைக் கொண்டுபோவதாகத் தெரிவித்தான். அவள் உடனே தபாற்காரனுக்குத் தீர்க்கதண்டன் சமர்ப்பித்து, மரணதண்டனை உத்தரவை மாற்றுவதற்காகவே தான் மங்கம்மாளிடத்திற்குப் போகிறேனென்றும் எப்படியும் அநுகூலங்கிடைக்குமென்றும் ஆகையால் அவன் புதுக்கோட்டைக்குப்போகாமல் தாமதிக்கவேண்டுமென்றும் மிகவும் பரிதாபமாய்க்கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். இரக்கமனமுள்ள தபாற்காரன் தேவஸ்திரீக்குச் சமானமாகிய அந்தஸ்திரீயினுடைய பிரார்த்தனையை மறுக்கமாட்டாமல் ஒருநாள் தாமதஞ்செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். அந்தப்படி அவனிடத்திற் பிரமாணம்வாங்கிக்கொண்டு, வேடனுக்குப் பயந்தோடும் மானைப்போல ஒரே ஓட்டமாகவோடித் திரிசிரபுரத்தை யடைந்து, மங்கம்மாளுடைய அரண்மனைக்குள்ளே பிரவேசித்தாள். அரண்மனைக்காவற்காரர்கள் இவள் யாரோ ராஜஸ்திரீயென்று அவளைத்தடுக்க மனம்வராமல் உள்ளேவிட்டுவிட்டார்கள். அவள் மங்கம்மாளுடைய கொலுமண்டபத்திற்போய் அவளைப்பார்த்து, "ஓ மகாராணியே! அபயம்! மண்டலேஸ்வரியே! அபயம்! மங்கையர்க்கரசியே! அபயம்! மதிகுலத்தலைவியே! அபயம்! என்றுரையிட்டுச் சிங்காதனத்தினடியிற்போய் விழு

ந்தாள். சிலநாள்களாய் அன்னமாகாரமில்லாமையாலும், நாற்காத வழியும் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிவந்தபடியாலும், தேகஸ்மரணை தப்பி மூர்ச்சையாய்விட்டாள். அப்போது சிங்காதனத்தின்மேல் வீற்றிருந்த மங்கம்மாள் உடனே கீழே இறங்கி, அவளைக்கட்டித்தழுவி அவளுடைய மூர்ச்சை தெளியும்படி சைத்தியோபசாரங்கள் செய்வித்து, மூர்ச்சைதெளிந்தவுடனே, அவள் கையைப்பற்றியழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்பக்கத்திற் சிங்காதனத்திலிருத்தி, அவளுடைய குறையைத்தெரிவிக்கும்படி உத்தரவுசெய்தாள். கற்பலங்காரி அந்த சித்ரரசன் செய்த தீமைகளனைத்தையும் விபரமாய் விஞ்ஞாபித்தவுடனே, மகாராணிக்குத் தன் சகோதரன்மீது உக்கிரகோபாக்கினி மூண்டு, அவனையும் சாக்ஷிமுதலானவர்களையும் உடனே கொண்டுவரும்படி குதிரைப்பட்டாளத்தைச்சேர்ந்த நூறுபோர்வீரர்களைப் புதுக்கோட்டைக்கனுப்பினாள். அந்தத் துஷ்ட அரசன் மங்களாகரம்பிள்ளையைக் கொல்வதற்காக, கொலைக்களத்திலே கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு, இராணியின் உத்தரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சமயத்தில் நூறு போர்வீரர்களும் போய்ச்சேர்ந்து, இராணியின் உத்தரவைத்தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டவுடனே அந்த அரசனுக்குக் கோபமுண்டாகி, அந்தப்போர்வீரர்களின்மேற் பாய்ந்து, அவர்களில் இருவரை வெட்டிக்கொன்றுவிட்டான். மற்றவர்களெல்லாரும் அவனைப்பிடித்து நிராயுதபாணியாக்கிப் பின்கட்டுமாறாகக்கட்டி, அவனையும் சாக்ஷிகள்முதலானவர்களையும் கொண்டுபோய் மகாராணிசமுகத்தில் விட்டார்கள். மகாராணி சாக்ஷிகளைப் பார்த்து, "மங்களாகரம்பிள்ளை கொலைசெய்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்க, அவர்கள் தங்களுக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதென்றும், ஆனால் அரசனுடைய ஆக்கினைக்குப்பயந்து தங்களுக்குத் தெரிந்ததுபோல வாக்குமூலம் எழுதிவைத்திருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். உடனே மகாராணி தன் தம்பியைப்பார்த்து, "நீ என்ன சொல்லுகிறாய்" என்று கேட்க, அவன் இராணியைக்கூட மதிக்காமல் சகோதரியென்கின்ற தைரியத்தினால் அசட்டையாக மறுமொழி சொன்னான். மகாராணிக்கு அடங்காத கோபமுண்டாகி, கிங்கரர்களைப்பார்த்து, "இவனை நான் உன்னதஸ்தானத்தில் வைத்திருக்க அந்த ஸ்தானத்துக்குத்தன்னை அபாத்திரனாக்கிக் கொண்டபடியால், இவனை உன்னதஸ்தானத்தினின்றே தள்ளவேண்டியது நியாயமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவனைத் தாயுமானஸ்வாமி மலைச்சிகரத்தின் மேலேற்றி, அங்கேயிருந்து கீழே தள்ளிவிடுங்கள்" என்று உத்தரவு

கொடுத்தாள். அவர்களவ்வாறே அவனை மலைமேலேற்றித்தள்ளிவிட்டார்கள். அவனுடையயோகமும் தேகமும் போகமும் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் ஏகமாய் முடிவுபெற்றன. பிறகு மங்கம்மாள் தன்னுடைய நியாயசபையில் மங்களாகரம்பிள்ளைக்குப் பெரிய உத்தியோகங்கொடுத்து அவனைக் குபேரசம்பத்துடையவனாக்கிவிட்டாள். எத்தனை நாள் சென்றாலும் பரஸ்திரீகமனஞ்செய்பவன் கதி அதோகதிதான் என்பதற்குக் காமியப்பநாய்க்கனே சாட்சி. கற்புள்ள ஸ்திரீகள் மேன்மையடைவார்களென்பதற்குக் கற்பலங்காரியேசாக்ஷி. ஆகலால் ஆடவர்கள் பரஸ்திரீகமனஞ்செய்யாமலும், மாதர்கள் கற்பழிவு தேடாமலும் வாழவேண்டும்.

விபசாரம்.

விபசாரமென்பது தனது பத்தாவைவிட்டு அந்நியபுருஷனை இச்சித்தல். மாதர்களுக்கு இதைப்போல அவமானத்துடன் தீங்கை விளைப்பதும், அவர்களுடைய குடும்பத்திற்கு என்றும் நீங்காத அபகீர்த்தியை விளைவிக்கத்தக்கதுமாகிய செய்கை வேறொன்றுமில்லை. கடவுளின் கற்பனைப்படி தங்களுக்குக் கிடைத்த கணவன் அழகிலாவது செல்வத்திலாவது குணத்திலாவது கல்வியிலாவது குறைந்தவனானாலும், அதுகுறித்து அவனை அசட்டைசெய்யாது, அவன்மேற் பூரணவிசுவாசம் வைத்து இல்லறதருமத்தை நடத்துபவளே பதிவிரதாசிரோமணி. அதற்கு மாறாக அவனை வெறுப்பவளே விபசாரச்சண்டாளி. இவளை உலகத்தில் ஒருவரும் மதியார்கள். இவளுடைய பிள்ளைக்குப் பெண்கொடுக்கவும், இவளுடைய பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்ளவும் யாவரும் அருவருப்பார்கள். அவளையும் அவளுடைய சந்ததிகளையும் எவரும் தூஷியாமலிரார்கள். இந்தத் தூஷணை அவளுடைய குடும்பத்தையும் சேரும். ஆகையால் குடும்பத்தார் அவளை வீட்டினின்றும் துரத்திவிடுவார்கள். இவ்விபசாரிகள் வாய்ந்தவிடம்போய் அடுப்புநெருப்புமிழந்தவர்களைப்போல, குடிக்கக் கூழுக்கும் உடுக்கக் கந்தைக்கும் வழியின்றி அலைவார்கள். இவ்விபசாரிகளைப் பரபுருஷர்கள் காப்பாற்றுவார்களோ என்றால், சொந்தப் புருஷனையே சோற்றுக்கலையவிட்ட துஷ்டை நம்மையும் விட்டுத்தான் நழுவுவாள் என்றெண்ணி, ஆசை யறுபதுநாள் மோகம் முப்பதுநாள் என்றபடி, யௌவனப்பருவம் உள்ளவரையிற் பிரீதியுள்ளவர்கள் போற் காட்டி வயோதிகத்திற் கைவிட்டுவிடுவார்கள். வேறே புருஷனைத் தேடுவதற்கும் யௌவனம்போய்விட்டபடியால், கடைசியாகப்

பிச்சையெடுக்கத் தலைப்படுவார்கள். சொந்தப்புருஷனைக் கைவிட்டுச் சோரபுருஷனைச்சேரும் துஷ்டைகளாகிய விபசாரிகள், தாங்கள் தங்கள் புருஷனுக்குச்செய்த துரோகத்திற்காகத் தண்டனை யடைவதற்குச் சமானமாய்க் கடைசியிற் பிச்சையெடுக்கத் தலைப்பட்டுழல்வதைப் பலகாலமும் கண்ணாரப்பார்த்தும் காதாரக்கேட்டு மிருக்கின்றோம். விபசாரிகளின் செய்கையானது-முதலாவது அவளுக்கும், இரண்டாவது அவள் புருஷனுக்கும், மூன்றாவது அவளைச்சேர்ந்த பரபுருஷனுக்கும் கேட்டைத்தரும். எப்படியெனில், ஓர் ஸ்திரீயானவள் விபசாரியாய்விட்டாள் என்றதைக்கேட்ட சொந்தபுருஷன் இவ்வவமானத்தைச் சகித்திருப்பதினும் தன் னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளலாமென்றெண்ணித் தற்கொலை புரிந்துகொள்கின்றான். இன்னொருவன் தன் நாயகியைப் பிறன் விரும்பினனே என்று உக்கிரங்கொண்டு சமயம் பார்த்திருந்து அப்பரபுருஷனைக் கொன்றுவிடுகின்றான். வேறொருவன் இவளாலல்லவா நமக்கிவ்வளவு அவமானம் நேர்ந்ததென்றெண்ணி அவளைக் கொன்றுவிடுகின்றான். கொலைக்கேஸின்பேரில் இராஜாங்கத்தார் இவ்விதங் கொலைபுரிந்தவர்களைத் தூக்கிவிடுகின்றார்கள். இவ்வித தீங்குகளுக்குக் காரணமாயிருப்பவள் அவ்விபசாரியேயாதலால், இந்தப் பாதகிகளாகிய சண்டாளத்துரோகிகள் மறுமையிற் கோரநரகில் வீழ்ந்து சதா துன்பம் அனுபவிப்பதுடன் இம்மையிலும் ஆயுள்முழுதும் சதா துன்பத்தையே அனுபவிப்பார்கள். இதற்குதாரணமாக அடியில் வருங் கதையைக் காண்க.

கங்காமணியின் கதை.

கங்காபதமென்னும் ஓர் நகரத்தில் அரசாண்டிருந்த துங்கசேனனென்னும் ஓர் அரசனுக்குக் கங்காமணியென்னும் அழகிற் சிறந்த மனைவியொருத்தி யிருந்தனள். அவள் நெடுநாளாய்த் தங்கள் அரண்மனைக் காவலாளனாகிய முத்துநாயக்கன் என்பவனைச் சேரவிரும்பி முயற்சித்து, ஓர் நாள் பாதிராத்திரியில் தன்னிடத்திருந்த சில உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு, அம்முத்துநாயக்கனைக்கண்டுபேசி, அவனுடன் தான்கூடி அந்நியதேசத்திற்குப் போவதற்காகத் துணிந்து புறப்பட்டுப்போய்க்கொண்டிருக்கையில், வழியிலே ஓர் ஆறு குறுக்கிட்டது. அவ்வாற்றைக்கடந்து செல்லமுயன்ற அம்முத்துநாய்க்கன் கங்காமணியைப்பார்த்து, "பெண்ணே! நாமிருவரும் இவ்வாற்றைக்கடக்கவேண்டியிருந்தலால், உன்னுடைய ஆடையாபரணங்களையெல்லாம், கழற்றிக்கொடுத்தால், நான்முந்தி அவை

களை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அக்கரையில் வைத்துவிட்டு வந்து பிறகு உன்னைக் கூட்டிப்போகின்றேன்" என்றுகூற, இவள் அவன் வார்த்தையை நம்பி, அவ்வாறே தனது ஆடையாபரணங்கள் யாவையுங் கழற்றிக்கொடுத்துவிட்டு நிர்வாணமாய் நின்றாள். அம்முத்துநாய்க்கன் இச்சொத்துக்களனைத்தையும் சுருட்டிக்கொண்டு ஆற்றைக்கடந்து ஓட்டம்பிடித்தான். கங்காமணி வெகுநேரம் நின்றுபார்த்தும், போன முத்துநாய்க்கன் மீண்டும் வாராமையினாலே, வெகு துயரத்தோடு இராஜமகிஷியாகிய நாம், நமது அந்தஸ்துக்குச் சற்றேனு மொவ்வாத காவலாளனைக் கைப்பிடித்ததனாலல்லவா? இக்கதி நமக்கு நேர்ந்தது. நமது கணவராகில் இவ்வாறு ஒருபோதும் மோசஞ்செய்யாரே என்று, பலவாறாகப் புலம்பிப் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து நெஞ்சம்புண்ணாகி இருதலைக்கொள்ளியிலகப்பட்ட எறும்புபோலத் தத்தளித்துக்கொண்டு நின்றாள். பிறகு தான் நிர்வாணமாய் வெளியே நிற்றலுக்கஞ்சி ஆற்றிலிறங்கி மார்பளவு ஜலத்தில் நின்றுகொண்டாள். அங்கே ஓர் நரி ஓர் மாமிசத்துண்டைக் கவ்விக்கொண்டோடிவந்து, அவ்வாற்றின்கண் ஓடும் மீனைப்பார்த்து, மாமிசத்தைக் கரையில்விட்டு ஆற்றிற்குதித்து அம்மீனைப்பிடிக்கப்போயிற்று. அப்போது ஓர் கருடன் அம்மாமிசத்துண்டைக் கவ்வி எடுத்துக்கொண்டோடிற்று. மீனும் அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு தண்ணீரில் மறைந்தோடிப்போயிற்று. அப்போது அந்த நரி வாய்த்தவிடும்போய் அடுப்புநெருப்பு மிழந்தவளைப்போலாகி, ஆகாயத்தைப் பார்த்து நின்றது. ஆற்றில் நிற்கும் கங்காமணி அதைக்கண்டு,—

"சம்புவேயென்னபுத்திசலத்தனின்மீனைநம்பி
வம்புறுவடத்தைப்போட்டுவானத்தைப்பார்ப்பதேனோ' எனக்கேட்டாள் - அதற்கு நரி,—

"அம்புநேர்விழியாய்கேளாயரசனையகலவிட்டு
வம்பனைக்கைப்பிடித்தவாறுபோலாயிற்றன்றோ.' எனக்கூறியது.

அதுகேட்ட அவள் மனம் திடுக்கிட்டு, அற்பஜந்துவாகிய ஓர் நரியுங்கூட நம்மை இகழும்படி நேரிட்டதல்லவா? என்று துக்கித்து உடனே அவ்வாற்றில் விழுந்திறந்துபோனாள். ஆதலால் விபசாரிகளுக்கெக்காலத்திலும் துன்பமேதவிர இன்பமேகிடையாது. இதைக்கவனித்து ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் தன்தன் கற்புக்குப் பழுதுவாராமற் காப்பாற்றிக்கொண்டு காவலோடிருக்கவேண்டும். இதனாலன்றோ? "காவலுமே பாவையர்க்கழகு" என்றும், "விபசாரவபசாரம் வினைவிக்கும்வெகு கோரம்" எனவும் முதுமொழிகள் வழங்குகின்றன.

கெட்டமனைவி.

சில துஷ்டஸ்திரீகள் தம் கணவன்மாருக் கடங்காப்பிடாரியாயிருந்து அதிக துன்பத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். உதாரணமாக :—

சித்திரபுரம் என்னும் ஊரில் குணாகரன் என்னும் ஓர் தனவந்தன் விகிர்தகுணி என்னும் மனைவியை விவாகமுடித்து, இல்லறவொழுக்கந்தவறாது நடத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவனாய், பந்துஜனபோஷணை-விருந்து பசரித்தல்-ஏழைகட்கன்னமிடல்-இடர்ப்பட்டோர்க்குதவல் முதலிய இல்லறத்திற்கின்றியமையாச்சிறப்பினவாயுள்ள இத்தகையசெய்கைகளை இடைவிடாது நடத்தத்துணிந்து, தனது திரவியப்பெருக்கத்திற்கேற்றவாறு விசேஷதானங்கள் புரிந்து வந்தனன். அவைகளைக்கண்ட விகிர்தகுணி ஆஸ்திகளனைத்தையும் அழித்து விடுவதாகக்கருதி, கணவனுடனே எந்நாளுங் கருத்துவேறுபட்டவளாய்க் கடுகடுத்துப்பேசிக் கலகம்புரியத்தலைப்பட்டாள். அது கண்டகுணாகரன் அவளைப்பார்த்து, "பெண்ணே! கடவுள் உலகத்தைச்சூழக் கடலைச்சிருட்டித்து, அதில் நிறைய நீரைநிறப்பியிருப்பது எதற்காக? உலகத்தின் பலவிடங்களிலும் நீர் நிற்கும் நிலைகளாயுள்ள ஆறுகள் ஏரிகள் குளங்கள் மடுக்கள் ஓடைகள் கிணறுகள் இப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கெல்லாம் நீர் வற்றாமலிருக்கும்பொருட்டு மேகத்தின் வழியாய் மழையாகப்பொழிவதற்காகவல்லவா? அதுபோல், இந்நகரத்துள்ள அநேககோடிப்பிரஜைகளுக்குள் நமக்கு மாத்திரம் [illegible]த்தைக் கடவுள் தந்திருப்பது, இத்திரவியம் வேண்டிய ஏழைகட்குத் தருமதானங்களின் வழியாயுபகரிப்பதற்காகத் [illegible]க்கிருக்க, உன் அபீஷ்டப்படி நமது விசேஷ செலவிற்கும் மேம்பட்ட வருவாயுள்ள திரவியத்தைத்தக்கபடி உபயோகிக்காது வீணேவைத்திருப்பது கடவுள் சம்மதமாகுமா? ஆகாதென்பது உனக்கே தோன்றவில்லையா? மேலும் அக்கடல் சதாமேகங்களுக்கு நீருதவிக்கொண்டிருந்தும் வற்றுகின்றதா? அல்லது அந்தநீரனைத்தும் வேறே எங்காவது வீணாய்ப்போகின்றனவா? மறுபடியும் பலபல மூலங்களாய்ச் சமுத்திரத்திற் சேர்கின்றனவல்லவா? அதுபோலவே நாமும் நமது திரவியத்தின் முதலையழிக்காது அதன் வருவாயைக்கொண்டு தருமம்புரிந்து வருவோமானால் நமக்குத் திரவியக்குறைவு நேருமா? இப்புண்ணியத்தால் மேலும் மேலும் வருவாயதிகப்பட்டு முதல் விர்த்தியாகுமேயல்லது குறையாதென்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? செல்வமென்பது நீரூற்றுக்குச்சமானமல்லவா?

"நூற்றுக்கப்பாலூற்று." என்னும் பழமொழியுங் கேட்டதில்லையா? தன் வருவாய்க்குத்தக்க தருமம்புரிபவன் எவனோ அவனுக்குத்தான் மேலும் மேலும் கடவுள் செல்வமளித்துவருவார். ஏனெனில், ஆன்மாக்களுக்கு ஊட்டுவிப்பதே தமது கிர்த்தியமாகக்கொண்ட கடவுள், தாமே நேரில் வந்தூட்டுவதில்லை, ஓர் முன்னிலையாகவே நடப்பித்தல் அவரியல்பாகலின், அத்தகைய கிர்த்தியத்துக்கனுகூலமாயிருக்கின்ற நமக்கு மேலும் மேலும் கொடுப்பதற்குத் தடையென்ன?, கடவுள் திருவுள்ளத்திற்குச் சம்மதமாகிய ஆத்மரக்ஷணையை நடத்துவதற்காக அவருடைய கட்டளைப்படி திரவியத்தை நாம் செலவுசெய்வதை யுணர்ந்த கடவுள் நமதுசெல்வத்தை விர்த்திசெய்வாரென்பதிற் றடையென்ன? இதனாலல்லவா? "இறைத்தகிணறு சுரக்கும்" என்னும் பழமொழியும் வழங்குகின்றது.

ஆதலால் இதுமுதலாவது, நீ நான் செய்யும் தருமங்களில் அசிரத்தையில்லாமல் மனமொத்திருக்கவேண்டும், அப்படிக்கில்லாவிடில் தரித்திரனுடைய கல்வி எவ்வாறு சிறப்படையாதோ? அவ்வாறே நான்செய்யும் தருமமும் சிறப்படையாது. இக்கருத்தையமைத்தல்லவா?—

"எனைத்துணையவேனுமிலம்பாட்டார்கல்வி.
நினைத்துணையுஞ்சீர்ப்பாடிலவா—மனைத்துங்காண்
மாணிலனாயின்மணமகனல்லனாம்
பூண்டபுலப்படாபோல்" என நீதிநூல்களிற் கூறுகின்றன.

என்று இத்தகைய அநேக நியாயங்களை அதிர்தமழை வருஷித்தாற்போல இனியவசனங்களால் தினந்தினமும் போதித்துவந்தான். [illegible] வாறு நெடுநாள் போதித்துவந்தும், அவ்விகிர்தகுணியின் உலோபகுணம் மாறாமையால் பழையபடியே கெடுத்துக் [illegible]ண்டிருந்தனள். அதுகண்ட குணாகரன், அதிக கைப்பாயிருக்கும் எட்டிக்காயையும் அதிமாதுரியமுள்ள கனியாக்கிவிடலாம், உண்டவுடனே கொல்லத்தக்க விடத்தையும் எப்போதும் மரணம் வாராமற்றடுக்கும் அமிர்தமாக்கிவிடலாம், நெடுந்தூரத்திற் காணும்போது நீர்போலத்தோன்றிச் சமீபிக்கச்சமீபிக்க வெறுவெளியாய்விடும் கானலையும், கண்டவுடனுண்டோர் தாகத்தைத் தணிக்கத்தக்க மாதுரியமுள்ள நீராக்கலாம், கொடியபாதகங்களையும் பெரும்புண்ணியங்களாக்கலாம், உதவியற்ற ஓட்டினையும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னாக்கலாம், கெட்ட மனதை மாத்திரம் நல்லமனதாக்க முடியாதென்னுங் கருத்தையமைத்து,—

"கைக்கின்றகாயுமினிப்பாம்விடமுங்கனவமுதாம்
பொய்க்கின்றகானலும்நீராம்வஞ்சிபாவமும்புண்ணியமாம்
வைக்கின்றவோலெஞ்செய்பொன்னுமென்கெட்டமனதுகின்னீர்
துய்க்கின்றநல்லமனதாவதில்லையென்சொல்லுவனே" என மேலோர் கூறியிருப்பதைக் கரதலாமலகம்போற் கண்டேனெனத் தன் மனதைத்தானே தேற்றிக்கொண்டு, இன்னும் சிலகாலம் போகிப் போமென்று போதித்துவருகையில், புரட்டாசிமாசம் நான்காம் சனிவாரத்தில் பிரதிவருஷமும் பத்துப்பரதேசிகளுக்கு அமுதுபடைக்கும் வழக்கப்படியே, அந்த நான்காம் சனிவாரத்தினன்று உதயகாலையிலெழுந்து மெல்லச்சென்று, அவள் படுக்கையண்டையிற் குணாகரன் நின்று, மனைவி[...]டனே இன்று நான்காவது சனிவாரமாகையால் வழக்கப்படி பத்துப்பரதேசிகளுக்கு அமுதுபடைக்க வேண்டுமென்றான். அதுகேட்ட விகிர்தகுணி, ஓ ஓ! இந்தச்சிங்காதங்களெல்லாம் என்னாலாகாது, ஊர்சோற்றுக் குலைவைத்துக்கொண்டு திரியும் வேலையற்ற வீணருக்கெல்லாம் வெட்டிக்கு வேகவைத்துக் கொட்ட எனக்கென்ன காலில் வண்டியோடினதா? உனக்குத்தான் தின்னுங் கொழுப்புக் கண்ணுந்தெரியவில்லை, எனக்கோ இரண்டுகால்களிலும் வண்டோடுகிறதுபோற் குடைகின்றது. முதுகெலும்பு முரிந்துபோவதுபோல் நோகின்றது, இடுப்புகத்திரிபோட்டாற்போற் கடுக்கின்றது, வயிறுவலிக்கின்றது, வாந்திவருகின்றது, இத்தனை கொள்ளைநோய்கள் வந்திருக்கும்போது நானெப்படி சமையல் செய்யப்போகின்றேன், போபோ உனக்கிஷ்டமிருந்தால் தவசிப்பிள்ளைகளைவைத்துச் சமைக்கச்செய்துபோட்டுக்கொள், தோலோதோல் என்னாலேயாகாது" என்று [redacted] விட்டாள். பின்பு குணாகரன் இனி நாம் என்ன செய்வதென்றேங்கி, குடுகுடென்றோடி ஓர் தவசிப்பிள்ளையை அழை[redacted] அறையில் விட்டு, அவனுக்கு வேண்டிய கட்டுமுட்டு சாமான்களையும் அரிசி பருப்புமுதலிய சாமக்கிரியைகளையும் எடுத்துக்கொடுத்துவிட்டு, கடைக்குப்போய் காய்கறி இலை முதலியவைகளை வாங்கிவந்துகொடுத்து, இலையைத்துண்டு துண்டாக நறுக்கிவைத்து, சமையல் தயாரானவுடன் வெளியேபோய், பத்துப்பரதேசிகளையழைத்துவந்து, உள்ளே பண்டகசாலையில் அவர்களை யுட்காரவைத்துச் சாப்பாடுபோடுதற்கு இலையைப்போய்ப்பார்த்தான். அதற்கு முன்னமே விகிர்தகுணி அந்த இலைகளைச் சின்னாபின்னம்பண்ணி, மாட்டுத்தொழுவத்திற்போட்டுவிட்டபடியால், அங்கே இலையில்லாதிருக்கக்கண்ட குணாகரன் ஓடிப்போய் விகிர்தகுணியை இலையெங்கே என்றதற்கு, அவள் இது என்ன கொள்ளை, நான் கொவிருவ்ல் வைக்கு

கொண்டிருக்கையில் என்னை இலையெங்கே? என்று கேட்கின்றாயே, இந்தக்கொடுமைக்கு நான் என்னசெய்வேன், நான் அறியேன், ஏதோ அந்தப்பக்கமின்கன்றுக்குட்டி உள்ளேவந்த சத்தங்கேட்டேன், அது ஏது செய்ததோ எனக்குத்தெரியாது போ போ என்றாள். அப்புறம் குணாகரன் திடுதிடென்றோடித் தொழுவத்திற் பார்க்கும்போது இலை சின்னாபின்னமாக இருக்கக்கண்டு, வயிறெரிந்து இப்போது இவளுடன் ஒன்றும் பேசலாகாதென்று அதிவேகமாய்க்கடைக்கு ஓடினான். அந்தருணத்தில் படுத்திருந்த விகிர்தகுணி எழுந்து, இது ஏது அடிக்கடி பரதேசிகளுக்கு அமுதுபடைக்கவேண்டும் என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றானே, இந்தவழக்கத்தை அடியோடே அறுத்துவிடவேண்டும், அதற்கென்ன உபாயம் செய்யலாமென்றெண்ணி வருகின்ற பரதேசிகளுக்குப் பயம்வரும்படி செய்துவிட்டால் இனி எந்தக்காலத்திலும் வரமாட்டார்கள், அத்துடன் இவ்வழக்கத்தை விட்டுவிடுவான் என்று நிர்மானித்து, உலக்கையொன்றை யெடுத்து, அதற்கு நாமம் போட்டுப் பண்டகசாலையின் கடுவில்வைத்தாள். அதைக்கண்ட அப்பரதேசிகள் இது என்ன அம்மாவென்று அவளைக்கேட்கவே, விகிர்தகுணி, "ஐயோ! இந்த அநியாயத்தை என்னென்று சொல்வேன், இரக்கமில்லாத இந்தவீட்டுக்காரப்பாவி, வருஷத்திற்கொருமுறை உங்களைப்போலிருக்கும் ஏழைப்பரதேசிகளை சாப்பாடுபோடுகின்றேனென்று வரவழைத்து கடுவீட்டிற்பந்தியாக உட்காரவைத்து, இந்த உலக்கையால் ஓங்கி அடிக்கையில், அவர்களுக்குள் எவர்கள்மேற் பட்டுத் தலையுடைகின்றதோ! அவர்கள் இரத்தத்தைக்கொண்டு பலியிடுவதுவழக்கம் அப்படியே இந்த வருஷத்திலும் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கின்றான். ஐயோ! புண்ணியவான்களாகிய உங்களில் யாருக்கு மண்டையுடைக்க நேரிடுகிறதோ? எனக்குத்தெரியவில்லை; இந்தச் சங்கதியை நீங்கள் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டதனால் உங்கள்பேரில் எனக்கிருக்கும் இரக்கத்தினாலும் சொன்னேன், இதை அந்தப்பாவி யறிந்தால் என்னைக் கொன்றுவிடுவான்" என்று சொல்லி உள்ளேபோய்ப் பழையபடி படுத்துக்கொண்டாள். அவர்கள் "இதைச்சொல்லிவிட்டாயே பதிவிரதாசிரோமணியே! தீர்க்கசுமங்கலியே!" என்று புகழ்ந்து வெளியேறப்பட்டு ஓடத்தொடங்கினார்கள். இதற்குள் இலைவாங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்த குணாகரன் வீட்டிற்குள் நுழைந்துபார்க்கும்போது, அவர்களில்லாமையினால் விகிர்தகுணியிடத்திற்போய், அவர்களெங்கேயென்று கேட்டான், "ஐயோ! இது என்ன அநியாயம்! நான் வீட்டுக்குப்புறகாவைத்திருக்கும் இந்த உலக்கையை எனக்குக்

கொடுத்துவிடு என்று ஒவ்வொருவரும் வாதாடினார்கள், நான் ஒருவருக்கும் கொடுக்கமாட்டேனென்று மறுத்துவிட்டேன், அதற்கு அவர்கள் கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்" என்று அவன் கூறி காயமில்லாத உலக்கையை எடுத்துக்காட்டினான். அப்போது குணகாரன், "அடபாவி இதையார்க்கேனும் கொடுத்துவிடலாகாதா?" என்று சொல்லி, அந்த உலக்கையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தெருவிலே ஓடிவந்தான். அவ்வாறோடிவரும் குணகாரனை, முன்னேபோகும் அந்தப்பரதேசிகளிற் சிலர்திரும்பிப்பார்த்து, "ஐயோ! அந்த மகாபாவி சொன்னது மெய்தான், இதோ! காலனைப்போல உலக்கையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, அந்தப்பாவி கொல்லவருகின்றானே" என்று, விரைவாக ஓடத்தொடங்கினார்கள். இதைக்கண்ட குணகாரன் உலக்கையைத் தூக்கிக்காண்பித்து, நீங்கள் கேட்ட உலக்கையை எடுத்துக்கொள்ளுங்களென்று கூவினதைத் தூரத்திற் போகிறவர்களதைக் கேட்காமல், அடிப்பதற்காகத்தான் உலக்கையைத் தூக்கித்தூக்கிக் காண்பிக்கின்றான் என நினைத்துப்பின்னும் விரைவாக ஓடத்தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு பரதேசிகளோடக் குணகாரனோட ஓடும்வேளையில், அப்பரதேசிகளில் ஒருவன் ஓடமாட்டாமற் பக்கத்திலிருந்த ஒருவன் வீட்டிற்புகுந்தான். அப்படி புகுந்தவன் அந்த வீட்டுக்காரனிடம் இச்சங்கதியைச்சொல்லவே, நீ பயப்படாதே உன்னைப் போவென்று தைரியப்படுத்தி, ஒரு தடியை எடுத்துக்கொண்டு எதிரில் நின்றான். குணகாரன் ஓடிவந்த இளைப்பால் சங்கதி சொல்லமாட்டாமல் நின்றான். அந்தப்பாவி சங்கதியை விசாரியாமலே குணகாரனை நையப்புடைத்தான். புடைத்ததைப் பட்டுக்கொண்ட குணகாரன் சற்றுப் பொறுத்துக் களைதீர்ந்தபின், அந்தக் குடியானவனுக்குத் தாழ்மையுடன் சங்கதியைத் தெரிவித்து, ஓடி பரதேசியைக்கொண்டு, தன் மனைவியாகிய பேயால் நடத்தப்பட்ட அக்கிரமெல்லாம் அறிந்துகொண்டு, வீடுவந்து மனைவி கண்ட கனவுபோல், ஒன்றும் பேசாமலும் அவளைக் கேட்காமலும் தன் விதியைத் தானே நொந்துகொண்டு, "காதன்மனையாளுங்காதலனுமாறின்றித் - தீதிலொருகருமஞ்செய்பவே" என்றபடி புருஷனும் மனைவியும் ஒத்த மனமுடையவராயிருந்து ஒரு காரியத்தைச்செய்தால் அது பயன்படுமென்றிருக்கிறதல்லவா? அதுவே சரியென்று, அதுமுதல் அன்னதானஞ் செய்வதை விட்டுவிட்டான்.

மற்றொருதினம் குணகாரன் வீதியிலுட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு பெரியவர் தனக்கு இப்போது மெத்தப் பசியாயிருக்கின்றது காத

டைக்கிறது சாப்பிட்டு மூன்றுநாட்களாயின, இந்தச்சமயத்தில் எனக்கு ஒருபிடியன்னம் கொடுத்தால் என்னுயிர் நிலைக்கும் என்று வருந்திக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார். இதைக்கண்ட குணகாரன் மிகுந்த இரக்கங்கொண்டு, உள்ளே சென்று விசித்ரகுணியுடன் சங்கதியைச்சொல்லி வினயமாகக் கேட்டுக்கொண்டான். அதுகேட்ட விசித்ரகுணி, "இதுவல்லவோ வேடிக்கைதான்! தன்னைப்பெற்ற தாய் இன்னிப்பிச்சை யெடுக்கின்றாள் தம்பி கும்பகோணத்திலே கோதானஞ்செய்கின்றான் என்பதுபோல, உனக்கே குடிக்கக் கஞ்சியில்லை! உனக்குத் தானம் ஒருகேடா? வீட்டிருப்பு அறியாத இந்த மூடத்தனத்திற்கு நான் என்னசொல்லுகின்றது? நீயும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா? அஞ்சு மூன்றும் அடுக்காயிருந்தாலல்லவோ அறியாதபெண்ணும் கறிசமைப்பாள் சோறு ஆக்க அரிசியெங்கே? கறிசமைக்கப் பதார்த்தமெங்கே? வெறுங்கையை எப்படி முழம்போடுகிறது?" என்றாள். அன்றையதினத்தைப்போற் சொல்லாமல் பதார்த்தமிருந்தாற் சமைத்துப் போடுகின்றேனென்றாவது சொன்னாளேயென்று, குணகாரன் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு, உடனே கடைக்குப்போய் வேண்டிய பதார்த்தங்களை வாங்கிவரச்சொல்லிக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான், வேண்டுமானால் வெண்ணெய்மொத்தைபோல் ஆக்கலாகாதா? என்பதாக அவளுக்குச் சமைக்க இஷ்டமில்லாமையால் "அரிசி ஆழாக்கானாலும் அடுப்புக்கட்டி மூன்று வேண்டுமல்லவா? பானை சட்டி முதலிய பாத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தால் சமைக்கின்றேன்" என்றாள். அவைகளையுங் கொண்டுவந்து கொடுத்து சமையல் சீக்கிரமாகட்டுமென்றான். அதன்பிறகு விசித்ரகுணி குணகாரனைப்பார்த்து, "நீபோ உனக்கென்ன; எனக்குத் தள்ளாது, என்னால் முடியாது, தலைநோகிறது" என்று சாக்குச்சொன்னாள். அதுகேட்ட குணகாரன், "என்னடி நீ செக்குலக்கைபோலிருக்கின்றாயே! உனக்கு வந்த கேடென்ன?" என்றுகேட்க, விசித்ரகுணி எருதுநோய் காக்கைக்குத்தெரியுமா?" தலைநோயுங் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தாலல்லவோ தெரியும்" என்று சொல்லிப் பாயை விரித்து நெடுமுக்காடிட்டுப் படுத்துக்கொண்டாள். அதன்பின் குணகாரன் இவளிவ்வாறு ஜகஜண்டியாயிருக்கின்றாளே என்றுமிகுந்த கோபங்கொண்டு, வந்ததெல்லாம் வரட்டுமென்று மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, அங்கு கிடந்த ஓர் சிறிய கொம்பையெடுத்து மெல்லென ஓர் அடி அடித்தான். அதற்கவள் "ஓ ஓ அடா சண்டாளா! என்னை யடித்துக்கொல்லவா புறப்பட்டாய்? உதவிலே யகப்பட்டுக்கொண்டு உலக்கைக்குப் பயந்தாலாகுமா? சும்மா

அடித்துக்கொல் உனக்கேற்ற புத்திபண்ணுகிறேன், அடா பற்றி பாவி! இனி நான் உயிரோடிருக்கிறதில்லை, ஊமத்தங்காயைத் தின்று பழிபோடுகின்றேன்" என்று சொல்லித் தெருவிற்போய்ப் பெருங்கூச்சலிட்டு, அவனைக் கண்டபடி வைது மண்ணைவாரித் தூற்றித் தெரு சிரிக்க அவமானம் பண்ணினள். இதைக்கண்ட பெரியவர் சொல்லாமல் மறைந்துவிட்டார். அப்புறம் இந்தச் சங்கதியைக் கேள்வியுற்ற நாராயணபாரதியார், தமது சதகத்தில்,—

"ஐயருக்குமுதபடை யென்றுவந்தாய்ச்சு மாண்பிள்ளை யென்றெண்ணவோ
வரிசியெங்கேபானை சட்டியெங்கேயென்ப னவன்சொன்ன வகைகளை
யையவேகொண்டெங் தானுஞ்சமைக்கப் படாதுபோ நோகுமென்றுல்லாம்
பாயிற்கிடப்பன்சில மாயொன்றுபேசிடிற் பாருனக்கேற்றபுத்தி
செய்யவல்லேனென்பன் சற்றடித்தானஞ்சு தின்கிறேன் கடுவெனத்
தெருவீதிதோறுமுறை யிடுவெண்டிருண்டென்ற தீயமன் வேறுமுண்
[டோ?"

என்று தீப்பெண்டிரியல்பாய்ப் பாடினர்.

வேறொருதினத்தில் ஔவையார் குணாகரன் வீட்டிற்கு வந்து, இவ்வளவு கழிருந்தால் தண்ணீரில் விட்டுக் கரைத்துக் கொஞ்சங் கொண்டுவந்து கொடு, மிகுந்த பசியுங் களையுமாயிருக்கிறது என்று கேட்டாள். குணாகரன் உடனே மனமிளகி முன்பட்டபாடெல்லாம் மறந்து, பெண்ணின் குணமறிவேன் சம்பந்தி வாயறிவேன் என்பதாக, தன் பெண்சாதியின் குணத்தை நன்று அறிந்தவனாகையால், ஔவையாரைத் தெருத்திண்ணையில் வைத்துவிட்டு உள்ளேபோய், அவளுக்குத்தக்கதாக இச்சகவார்த்தை சொல்லி, தான் ஒரு பெண்பால்போல அவளுக்குப் பேர்பார்த்து ஈருருவிச் சமயம் பார்த்து மெள்ள இந்தச் சங்கதியை அவள் காதிற் சொன்னவுடனே, "ஏனவாயனைக்கண்டாளாம் எனி பக்தம் பிடித்தனாம்" என்பதுபோல குணாகரனது மேதக்குணத்தைப்பார்த்துப் பூதத்தைப்போல ஆர்ப்பரித்து, "உன் பரிஷைக்கு விருந்து ஒருகேடா? உனக்கு ஆக்கித் தொலைக்கிறதுமல்லாமல் அவளுக்கும் தொலைக்கவா?" என்று வாயில் வந்தபடி பேய்ப்பாட்டம் பேசி பேசிக் கழுநீர்ப்பானையைக் கொண்டுவந்து அவன் தலையில் அபிஷேகித்து, விளக்குமாறுகொண்டு வெண்சாமரை வீசி, அகப்பை ஒருகு எடுத்து ஆலவட்டம் பரிமாறி, தீவிரமாக பரிவேட்டையாவெழுதிபோல் தெருமுழுதும் அவனைத் தாத்தித் தாத்தி யடித்தாள். இவைகளையெல்லாம் பார்த்திருந்த ஔவையார் மனம் வருந்தி, மனநாரும் அதிவுப்படி,—

இருந்திங்கிதம்பேசி யிவராரிப்பேன்வாங்கி
விருந்துவந்ததன்பன் விளம்பத் - திருந்தடியாள்
பாடினாள்பேய்ப்பாட்டைப் பாரச்சுளகெடுத்துச்
சாடினாளோடினான் முன்" என்று சொல்லிப் போயினள்.

ஒருநாள் அவன் வீட்டுக்குப் பக்கத்துவீட்டில் வடைசுட்டுத் தின்றார்கள். அந்த வடையின் மணத்தினால் வடைதின்னவேண்டுமென்னும் ஆசையதிகரித்து, நாலுபடி உளுந்தும் அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளும் வாங்கிவந்து, அவளுடன் சரசசல்லாபவார்த்தை கொண்டிச் சந்தோஷமும் வரச்செய்து, அந்தசமயத்தில் வடைதின்ன வேண்டுமென்று தனக்குள்ள ஆசையை மெதுவாகத் தெரிவித்து, நாலுபடி உளுந்து முதலியவைகளைக் கொடுத்து வடைசுடும்படி சொல்லிவிட்டு, ஏதோ ஓர் காரியமாக வெளியே போயிருந்தான். இதற்குள் அவள் நாலுபடி உளுந்தையும் அரைத்து வடைசுட்டு எல்லாவடைகளையுந் தின்றுவிட்டு, ஒருவடைமாத்திரம் வைத்திருந்தாள். குணாகரன் வந்தபின் அந்த ஒருவடையை அவள் இலையில் வைத்தவுடனே, அவன் "என்னடி நாலுபடி உளுந்திற் கிந்த ஒருவடைதானா?" என்றான். அதுகேட்ட விகிர்தகுணி "மற்ற வடைகளையெல்லாம் நானே தின்றுவிட்டேன்" என்றனள். ஐயையா! அத்தனை வடையையும் எப்படித் தின்றாயென்றான், உடனே விகிர்தகுணி இப்படித்தான் தின்றேனென்று அவன் இலையிலிருந்த அந்த ஒருவடையையுந் தின்றுவிட்டாள்.

இப்படிப்பட்ட அநியாயங்கள் எத்தனையோ அவனுக்கு நடத்திவந்து அவனை இம்சித்தாள். கலியாணம் செய்துகொண்டுவந்தவுடனே மாமனார் மாமி இவர்களை வாயிற்போட்டுக்கொண்டனள். அப்பாற் கொஞ்சகாலையில் அவனுடன் பிறந்தவர்களுடன் குட்டிக்கலகம் பண்ணிக் குடும்பத்தைக் கலைத்துக் குடிவையை வேறாக்கினாள். அவளுக்குத் தன்பேரிற் சந்தோஷமும் தயவும் வரும்பொருட்டு, குணாகரன் இரகசியமாக எத்தனையோ தரம் லட்டு மிட்டாய் முதலியவைகளும் வாங்கிக்கொடுத்தான். சாப்பிடும்போது உருசியுள்ள பதார்த்தங்களை அவள் வாயிலுங் கொடுத்துவந்தான். அப்படியெல்லாம் நடத்திவந்தும் அவள் மனங்கனிந்து கரையவில்லை. அவன் பிள்ளைகளையும் அவனுடன் நேசமாய்ப் பேசவொட்டுகிறதில்லை. அவன் என்னென்னவிதமாக அவளைத் திருத்த முயற்சித்தும் அவள் பாலியத்தில் திருந்தாதவளாதலால் இப்போது நல்வழிக்கு வரவில்லை. கடைசியாகக் குணாகரன் மனம் வெறுத்து,—

"கொம்புளதற்கைந்து குதிரைக்குப் பத்துமுழம்
வெம்புகரிக்காயிரந்தான் வேண்டுமே - வம்புசெறி
தீங்கினர்தங்கண்ணிற் றெரியாததூரத்து
நீங்குவதேநல்ல நெறி" கொம்புள்ள மிருகங்களுக்கு ஐந்து முழதூரத்திலும், குதிரைக்குப் பத்துமுழதூரத்திலும், கொடூரமான யானைக்கு ஆயிரம்முழதூரத்திலும், துஷ்டத்தனமுடைய துன்மார்க்கர்களுக்கு அவர்கள் கண்ணிற்குப் புலப்படாத தூரத்திலும் போகவேண்டுமென்றும்,—

"பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையுண்டானால்
எத்தாலுங்கூடி யிருக்கலாஞ் - சற்றேனு
மேறுமாறாக விருப்பாளேயாமாகில்
கூறாமற்சந்நியாசங் கொள்" கணவனுக்குத் தக்க மனைவியாயிருக்கின், எவ்வகையாலும் கூடிவாழலாம்; அப்படிக்கின்றி, கொஞ்சமாவது மாறுபட்டவளாயிருக்கின், யாருடனுஞ் சொல்லாமற் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொள்ளென்னும் பொருளமைந்த மேலோர் கூறியுள்ளவைகளைக் கவனித்து, அவன் ஒருவருடனுஞ் சொல்லாமல் பரதேசியாய்விட்டான்.

இக்கதையை வாசிப்பதனால், ஒருவனுக்கு வாய்த்த மனைவியானவள் கணவனுக்கடங்காக் காரியாயிருக்கின், அக்கணவன் அவளாற்றான் அசௌக்கியமும் அதிருப்தியும் மனோவியாகுலமும் திரவிய கஷ்டமும் அடைவதுடன், பிறரால் பெருத்த அவமானமும் அடைந்து கடைசியாகப் பரதேசியாய்ப்போய்ப் பரதவிக்கவும் நேரிடுகின்றதென்று கையிலாமலகக்கனிபோல் விளங்குவதால், கற்புள்ள உத்தமஸ்திரீகள் ஒவ்வொருவரும் இவற்றைக் கவனித்துக் கணவனது கருத்துக்கிசைந்தொழுகிக் கணவனுக்குக் கௌரவமும் மனச் சந்துஷ்டியும் மனோரதசித்தியும் உண்டுபண்ண முயலுவார்களாக.

முற்கூறப்பட்டுள்ள துஷ்டராட்சசிகளுடைய நடத்தைகளைக் கற்புடைய மாதர்கள் கனவிலும் கவனிக்கலாகாது. ஆகையால்:—

"புருஷன்மே லொழியாத	பத்தி - உள்ள
தருமதேவதைக்கல்லோ சகலமுஞ்	சித்தி
கர்த்தாவே முதல்தெய்வம்	மானே - பின்பு
பத்தாவல்லாலுண்டோ பாக்கியந்	தானே
இணமக ளாகினும்	பாரி - கொண்ட
உரியவனுக்கவ ளுரியக்	காரி

காதலன் பக்ஷமே	லக்ஷம் - குணம்
யேதுமில்லாதவ ளெட்டி	விருக்ஷம்
ஆவித் துணைவன்மேற்	கோபம் - செய்யும்
பாவியைக்கண்ணாலே பார்த்தாலும்	பாபம்
புருஷன்சொல் வார்த்தை	தட்டாதே - முட்டும்
எருதுபோல்நீசண்டைக் கெப்புங்	கட்டாதே
தேகமுஞ் சீவனும்	போலே - கொண்ட
மாகணவனுடன் வாழ்வது	மேலே
செய்தநன்றி மற	வாதே - பத்தா
வைதாலுமடித்தாலும் வாய்திற	வாதே
கணவனுன்மேற்பகை	மூர்க்கம் - செய்யில்
குணமாகப்பேசிக் குலாவுதல்	மார்க்கம்
அருந்துணை யென்றனைத்	தாண்டு - அவன்
இருந்தம்படிநினைத் தேவனை	வேண்டு
மாமிமேல் வர்மங்காட்	டாதே - உன்றன்
சாமிக்குமாமிக்குஞ் சண்டைமூட்	டாதே
தலைவனெஞ்சைக் கரைக்	காதே - மாமி
தலைமேலேகியிளை காயனைக்	காதே
நாத்திமேற் கோதிகட்	டாதே - வெகு
சூத்திரமாயவள் தலையைவெட்	டாதே
தலையணை மந்திரந்	தீது - கெட்ட
கலகக்காரிகளுக்குக் கஷ்டம்	போகாது
வீட்டுக் கதிபதி	நீயே - வெளி
நாட்டுக்கதிபதியுன் நாயகன்	சேயே
கற்புநிலைமேவின்	காரம் - அதி
தப்பினொழுகு சவலன்	காரம்
இவன்போற் கற்பைக்காப்	பாற்று - யார்க்கும்
சாவுதலைமேலே சாமியைப்	போற்று
உலைக்காகக் கழித்திட்ட	கற்பு - தாழ
மரக்காற்பொன்கொடுத்தாலும் வருமோ	செப்பு
அந்நிய னழகு	றையும் - கற்பின்
மின்னிடையார்க்கவன் விஷநாகம்	போலும்
கணவன் குருபியா	னாலும் - கொண்ட
மனமகளுக்கவன் மன்மதன்	போலும்
பேணைக் கெடுப்பவள்	பெண்டோ? - இந்த
ஊரைவாய்மூட உலைமூடி	யுண்டோ?

சரசங்கள் பேசிக் கெடாதே - புலி
அரசைசம்பிப்புரு ஷனைக்கை விடாதே
வாசற்படி கடவாதே - பிறர்
ஆசைப்படவொயி லாய்நடவாதே
இற்றின்பத் தானனை கொடியே - வரும்
குற்றமும்பழிகளுங் கோடிபொற் கொடியே!" என்ற

விவேகிகளின் உபதேசங்களை ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் கவனித்து நடக்க வேண்டும்.

கர்ப்பம்.

தனவந்தர்கள் வீட்டுப்பெண்கள் செல்வமிகுதியால் உணவாதிகளிற் குறைவின்றி யுண்டு சரீரத்தை வருத்தாமலிருப்பதால், அவர்களுக்குள் பெரும்பாலார்க்குக் கர்ப்பமுண்டாவது துர்லபம். சரீரம் வருந்தக்கஷ்டப்படும் ஏழைகள் வீட்டுப்பெண்களுக்குச் சந்ததி விசேஷமாய் விர்த்திக்கின்றது. சரீரம்வருந்தி வேர்வையொழுகவேலை செய்தால் அசைவு முதலிய தொழிற்குரிய வஸ்துகளிப்பதனாலே ஜடாக்கினி தூண்டப்பட்டுச்சரீரமும் அதன் அவயவமும் திடமுற்றுக் கர்ப்பமுண்டாகும். ஆதலால் ஸ்திரீகள் வீட்டிற்படுத்துத் தூங்கிச் சோம்பற்றனத்தால் காலத்தைக்கழிக்காமல் சுருக்கமான உணவாதிகளையுண்டு சொற்பவளவாவது வீட்டுவேலைகளைப் பிரதிதினம் கிரமமாய்ச்செய்துவரவேண்டும்.

கர்ப்பச்சின்னங்கள்.

1. புணர்ச்சிகாலத்தில் நாயகிக்கு இயற்கையான விருப்பத்தைப் பார்க்கினும் விசேடவிருப்பமுண்டாகுமானால் அது கருத்தரித்தலுக்கு முதற்குறியாம்.
2. சம்போகமானபின் வழக்கப்படி சேதகமுழுதும் வெளிப்படாமல் உள்ளேயே தங்குதலும் ஓர் குறியாம்.
3. சம்போகத்தின் இறுதியில் நாயகிக்குத் தேகம் அருக்களித்துக் குளிர்ச்சியடைந்ததாகத் தோற்றுமாயின், அது உஷ்ணம்நீங்கிக் கருத்தரிக்கக் குளிர்ச்சியுண்டாகிய குறியாம்.
4. வெறுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களில் விருப்பமும் குறைந்தபசியும் உணவில்வெறுப்பும் புளிப்பேப்பமும் உண்டாகும்.
5. அடிவயிறு கருக்குழியைச்சார்ந்து ஒட்டி உள்ளடங்குமாயின், கருத்தரித்ததென்றும், அங்ஙனம் வயிறொட்டுதல் கருவை வளர்க்கும்பொருட்டென்றும் அறிந்துகொள்ளவும்.

6. மார்பின் நரம்புகள் சுபாவத்தைவிட மிகவும்வெளிப்படையாகத் தோன்றும்.
7. கொங்கை முகங்கறுத்தும் விம்மியும் வன்மையுற்றும் நோயுற்றுமிருக்கும்.
8. நாபியைச்சுற்றிலும் சுருக்குநோயும் வயிற்றுப்புரட்டலும்உண்டாகும்.
9. கண்களின் அடியிமைக்கடுத்த சிறுநரம்பு பிரகாசமாகவும் கண்களின்நிறம் பேதமாகவும் தோன்றும்.
10. நாயகியின் சிறுநீரை ஒருபாத்திரத்திலே பிடித்துவைத்திருந்து, மூன்றுநாள்கள் கழிந்தபிறகு நாலாநாள் ஒருமெல்லிய சீலையில் வடிகட்டினால் நுண்ணியகிருமிகள் தோன்றும்.
11. நாயகியின் சிறுநீரையேற்று அதில் பூனைக்காஞ்சொறி இலையைப் போட்டு ஓரிரவு முழுதும்வைத்து, மறுநாள் உதயத்தில் பார்க்கும்போது அவ்விலையில் செம்புள்ளிதோன்றில் கருப்பந்தரித்ததென்றும், கரும்புள்ளிதோன்றில் கருப்பமில்லையென்றும் அறியலாம்.

ஆண்சிசுவின் சின்னங்கள்.

1. நாயகி உட்காருகையிலும் எழுந்திருக்கையிலும் இடதுகையைப் பார்க்கினும் வலதுகையை அடிக்கடி யூன்றிக்கொள்வாள்.
2. நாயகியின்வயிறு பெண் சிசுவடையும்போதிருப்பதைவிட அதிக உயர்வாயும் வட்டமாயுமிருக்கும்.
3. பிண்டம் வலதுபாரிசத்திலிருப்பதாக நாயகிக்குத்தோன்றும்.
4. நாயகி பெண் சிசுவாலடைவதைப் பார்க்கினும் குறைந்த வருத்தமுற்றவளாயும் கருப்பம் மிகவும் சுளுவாயும் தோன்றும்.
5. இடது கொங்கையைவிட வலதுகொங்கையே முகங்கறுத்தும் விம்மியும் வன்மையுற்று மிருக்கும்.
6. சரீரம் பெண்பிண்டத்தாலடையும் அவ்வளவு கருமையாகாமல் பசுமையாயிருக்கும்.
7. உதிரம் வற்றிக் கறுத்திருக்கிற கண்வட்டங்களில் வலதுவட்டம் பேதமாகவும் பிரகாசமாகவுந் தோன்றும்.
8. ஒருபாத்திரத்தில் தெளிந்த நல்ல ஜலம்விட்டு, அதில் நாயகியின் முலைப்பால் ஒருதுளி விட்டபோது, அது பரவி மிதக்குமாயின்

ஆணையும், பாவாம லப்படியே யுள்ளதாமாயின் பெண்ணையுமறிக.

மேற்கூறப்பட்டுள்ள குறிகளிற் பேதப்படின் பெண்சிசுவென்று நிதானித்துக்கொள்க.

கருப்பத்தில் சிசுமரித்த சின்னங்கள்.

1. தாயகியின் வயிற்றில் சிசு மரித்திருந்தால், தனங்கள் தளர்ந்து துவண்டுபோய்விடும்.
2. யோனியைச்சுற்றிலும் குளிர்ச்சியாகவும், சிறுநீர் தடிப்பாக அல்லது குழம்பாகத் துர்நாற்றமுள்ளதாகவு மிருக்கும்.
3. கருப்பத்தில் சிசுவின் அசைவு தோன்றாது.
4. வெந்நீரிற் கையை நனைத்துக் கர்ப்பிணியின் வயிற்றின்மேல் வைத்தால், சிசு உயிருடனிருக்குமாயின், அவ்வுஷ்ணத்தையாற்றாது பிண்டத்தில் அசைவு தோற்றும்.
5. கர்ப்பிணி நித்திரை மயக்கம்போன்ற மயக்கமுற்று, இறந்தவர்களைப்போன்ற சொப்பனங்கண்டு திடுக்கிட்டு, பயப்பிராந்தியடைவாளாயின் சிசுமரித்திருக்குமென்றறிக.
6. புசிக்கத்தகாத வஸ்துக்களைப் புசிக்க விரும்புவாள்.
7. வாயினின்றும் வீசும் வாசம் மிகத் துர்க்கந்தமாயிருக்கும்.
8. படுக்கையிலே புரளும்போதாவது சாய்கிற பக்கத்திலாவது பிண்டம் சயக்கட்டிபோல அதிக பளுவாகத்தோன்றும். இவ்விதக் குறிகளையெல்லாம் மருத்துவச்சிகள் ஜாக்கிரதையாய்ப்பார்த்து தெரிந்துகொண்டு, உடனே தேர்ந்த டாக்டர்மார்களை வரவழைத்துப் பிண்டத்தை வெளியிலெடுக்கும்படியான முயற்சி செய்யவேண்டும்.

கர்ப்பஸ்திரீகள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்.

கர்ப்பிணிகள் தங்களுடைய ஆகாரம் உடை நித்திரை சுத்தமான காற்று மலவிசர்ஜனம் இவைகளைச் செவ்வனே கவனித்துக் கிரமந் தப்பாமற் சீர்திருத்திவரவேண்டும்.

ஆகாரம்—கர்ப்பிணிகள் எச்சமயத்திலேனும் போதையைக் கொடுக்கத்தக்க லாகிரிவஸ்துக்களை ஈவலேசமுந் தொடக்கூடாது. இலேசாய் ஜீரணிக்கத்தக்கதாயும் தேகபுஷ்டியைக் கொடுக்கத்தக்கதாயுமுள்ள ஆகாரங்களையே கிரமமாய்ப் புசித்துவரவேண்டும்.

உடை—இது வெகு முக்கியமானது. கர்ப்பிணிகள் எப்போதும் கம்பளத்தால் செய்யப்பட்ட கம்ஸ் அல்லது கோட் இவைகளைத் தங்களுடைய தாவணி அல்லது சேலைக்குள்ளா யணிந்திருக்கவேண்டும். அது தளர்ச்சியாயும் தாராளமாயும் அதன் விளிம்பு கையின் மணிக்கட்டுவரையில் நீண்டு முழங்கால்வரையில் தொங்குவதாயு மிருக்கவேண்டும். இது கர்ப்பிணிகளுக்கு அனேக வியாதிகளைத் தடுத்து நல்ல சுகத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய ஒருபிரயோகம். மாதஞ்சென்ற கர்ப்பிணிகள் இறுக்கமான ரவிக்கைகளைத் தரித்துக்கொள்ளக்கூடாது. அவைகள் தாராளமாய்ச்சுவாசம் விடத்தடையாயிருப்பதுடன், இரத்தவோட்டத்தையும் தடுக்கின்றது. ஐந்தாமாதத்தில் கர்ப்பிணிகளுக்கு, அடிவயிற்றின்மேல் மிருதுவானதும் பிகுவில்லாததுமான ஒரு பெல்ட்கச்சை போடவேண்டும். அது அடிவயிற்றிற் காதாரமாயிருப்பதுடன் கர்ப்பாசயம் முன்னுக்கு வராமலும் தடுக்கும். கூடுமானால் கம்பளியால் தைத்த மேஜோடுகள் கால்கைகளுக்குப் போடுவது உத்தமம்.

தேக உழைப்பு—கர்ப்பிணிகள் அதிககடினமான வேலைகளைச் செய்யாமல் லகுவாயுள்ள வீட்டுவேலைகளைச் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். சுத்தமான ஆகாயத்தைத்தினந்தோறும் உட்கொள்ளவேண்டும்.

நித்திரை—கர்ப்பிணிகள் சாப்பிட்டபிறகு, மத்தியானத்தில் இரண்டுமணிநேரம் தூங்கிச் சிரமபரிகாரஞ்செய்து கொள்வது தேகசவுக்கியத்துக்கு நலம். இரவில் சீக்கிரம் சயனித்துக்கொண்டு, குறைந்தபட்சம் எட்டு அல்லது ஒன்பதுமணிநேரம். நன்றாய்த்தூங்க வேண்டும். சயனஅறையில் அதிகமாய்க்காற்றடிக்காமல் சுமாராய்ச் சுத்தமான காற்றுலாவும்படி செய்யவேண்டும். சயன அறையில் கிரோசின் எண்ணெயால் விளக்கெரிக்கவே கூடாது.

மலவிசர்ஜனம்—கர்ப்பிணிகளுக்கு மலபந்தம் உண்டாயிருந்தாற் பிரசவகாலத்தில் கொடியவேதனையுண்டாவதுடன், அநேகவியாதிகளுமுண்டாகுமாகையால், எப்போதும்மலபந்தமேற்படாவண்ணம் கவனித்துவரவேண்டும். ஆகாரத்தினாலேயே மலபந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்னும் சீமை அதிமதுரச்சூரணம் (**Compound Liquorice Powder**) ஒரு தேக்கரண்டியளவு, கொஞ்சம் குளிர்ந்தஜலத்திற்போட்டுக்கரைத்து, தினந்தோறும் படுத்துக்கொள்ளும்போது சாப்பிட்டுவந்தால் மிக்கநல்லது. இது மிகமே

வான விரேசனமருந்து. இரண்டு தேக்கரண்டி ஒலிவ்ஆயில் (Olivo Oil)என்னும் எண்ணெயைத் தினந்தோறும் படுக்கும்போது குடித்து வந்தால் மிக்கநல்லது. முற்கூறிய விஷயங்களைக் கர்ப்பிணிகள் செவ்வையாய்க் கவனித்துவரின் அனேகம் வியாதிகளினின்றும் தப்பிச் சுகமடைவார்கள்.

கர்ப்பகாலத்திற்காணும் வியாதிகள்.

கருத்தரித்த காலம்முதல் பிரசவம்வரைக்கும் அநேக நோய்களுண்டாகும். அவைகளுள், வாந்தி நெஞ்செரிவு பல்நோய் காலளைப்பு என்னும் இவைகளே அதிக வழக்கமாய்க் காணும்.

வாந்திக்கு.

சாப்பாட்டைக் கிரமப்படுத்தவேண்டும். மேல்வயிற்றில் கடுகு போல்டீஸ்போட்டு, சற்றுநேரம்வைத்து எரிச்சல் கண்டால் அதை வாங்கிவிடவேண்டும். * சுண்ணாம்புத்தெளிவுநீரில் ஒரு தேக்கரண்டியளவு காய்ச்சிய பசுவின்பால் விட்டுச் சாப்பிடக்கொடுக்கவும், இவ்வாறு நாளொன்றுக்கு நாலைந்துதரம் கொடுக்கலாம்.

நெஞ்செரிவு புளியேப்பத்திற்கு.

இந்த வியாதிக்கும் முதலில் சாப்பாட்டைக் கிரமப்படுத்திக்கொண்டு, முன்சொன்னபடியே சுண்ணாம்புத்தெளிவுநீரை தினம் 4-5- தடவை கொடுக்கலாம்.

பல்நோய்க்கு.

சற்பூரத்தைத் தூள்செய்து பொட்டணமாகக்கட்டி, ஒரு பாத்திரத்திற் கொஞ்சம்ஜலம் வார்த்து, அதில் அந்த பொட்டணத்தைப் போட்டு மூடி ஒருநாள்முழுதும் வைத்துப் பிறகு, அந்த ஜலத்தினால் அடிக்கடி வாய்கொப்பளித்துவரவேண்டும்.

காலளைப்புக்குச் சிகிச்சை.

காலளைப்புக்குப் பெரும்பாலும் ஒரு சிகிச்சையும் செய்வதேயில்லை. வீக்கம் அதிகப்பட்டால் அடிக்கடி படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 4-அங்குல அகலத்தில் பிளானல் அல்லது துணியைக்கிழித்துப் பாதத்திலிருந்து முழங்கால்வரையில் ஒரே அளவாய் அமர்த்தத்

* 2 - பலம் நீற்றின கற்சுண்ணாம்பைக் கல்காற்குள்ள ஒரு குப்பியில்விட்டு, அதில் அரைபடி தண்ணீர்விட்டுக் கார்க்கினால் மூடி, 2-3-நிமிஷம்வரையில் செவ்வையாய்க் குலுக்கி, ஒன்று அல்லது இரண்டுமணிநேரத்திற்குப் பிறகு, தெளிவை யிறுத்து, பச்சை அல்லது ஊதாநிறமுள்ள புட்டியில் காற்று புகாமலடைத்துக்கொள்ளவும். இதுவே சுண்ணாம்புத் தெளிவுநீர்.

தக்கதாக மட்டான இறுக்கமாய்ச்சுற்றி வைக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்வதனால் வீக்கம் அநுகூலமாகும்.

கர்ப்பிணிகள் மனதுநலமாயிருக்கவேண்டும்.

கர்ப்பம்வளர்வதற்கும் வளர்ச்சிகுறைவதற்கும் பிண்டம்சௌந்தரியமாவதற்கும் விகாரப்படுவதற்கும் மனதே காரணமாயிருப்பதால் ஸ்திரீகள் கர்ப்பிணிகளாயிருக்கும்போது, முக்கியமாக நல்லஅறிவும் நற்குணமும் நற்செய்கையும் தெய்வபக்தியும் அன்பும் மேன்மையான விஷயங்களையே சிந்தித்தலும் நல்லுணவும் சரீரசுகவிருப்பமும் உடையவர்களாய் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கவனித்து நடப்பார்களாகில், அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகள் புத்தியும் வித்தையும் நற்குணமும் அடைந்து தீர்க்காயுளும் உள்ளவர்களாயிருப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஸ்திரீகளுக்கு கர்ப்பந்தரிக்குங்காலத்தில் எவ்வித ரூபங்கள் திருஷ்டிக்குத் தோற்றப்படுகின்றனவோ அதுபோலவே வயிற்றிலுள்ள பிண்டத்தின் ரூபமும் மாறிவிடுகிறதென்பதற்கு அடியில்வரும் திருஷ்டாந்தத்தைக் காண்க.

ஓர் தேசத்தில் ஓர் ஸ்திரீ, பிரதிதினம் அநேககாலையில் வீதிவிளக்குங்காலத்திலே, அவ்வீதிவழியாய் வழக்கமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு காப்பிரியைப் பார்த்துப்பார்த்து, அவனது உயரமும் சரீரதாட்டகமும் கறுத்தநிறமும் சுருண்ட தலைமயிரும் அந்தம்மாளுக்கு வெகு ஆச்சரியமாயிருந்ததனால், இப்படியும் ஒருமனிதனிருப்பானா என்றெண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தம்மாளுக்கு கர்ப்பந்தரித்துப் பத்துமாதமுஞ்சென்று கருப்பமுதிர்ந்து ஓராண்குழந்தையைப் பிரசவித்தபோது, அக்குழந்தை சற்றேறக்குறைய அக்காப்பிரியைப்போலவே இருக்கக்கண்ட அவளது கணவன், தன் பெண்சாதியின்பேரில் சந்தேகமுடையவனாய் அவளை நீக்கிவிட்டான். இந்த கேஸ் கோர்ட்டுக்குப்போனபோது, ஜட்ஜி மிகவும் யூகையுள்ளவராகையால், கருப்பந்தரித்ததுமுதல் நடந்துவந்த சங்கதிகளையெல்லாம் விசாரித்து, அந்த காப்பிரியையும் வரவழைத்துப் பார்த்து, புருஷனுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்து, அவனுக்கு இதைப்போன்ற அநேக திருஷ்டாந்தங்களைக்காட்டி, இருவரையும் ஒன்றாய்க்கூட்டி வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டார்.

பிரசவித்த ஸ்திரீகளிருக்கவேண்டிய விதம்.

பிரசவித்த ஸ்திரீகள் தங்கள் தேகம் சவுக்கியப்படும்வரையில், அடியில்வரும் விதிகளைச்செவ்வனே கவனித்து நடந்துவரவேண்டும்.

1. ஸ்திரீவாசஞ்செய்யும் அறையில் அவளுடைய படுக்கையும் மற்றும் முக்கியமாய் வேண்டிய சாமான்களுந்தவிர மற்றொன்றையும் வைக்கலாகாது. அந்த அறையில் அழுக்குத்துணிமுதலியவைகளை வைக்காமலும், ஈரமாயிருக்கவொட்டாமலும், சுத்தவாயு உள்ளே செவ்வையாய்ப் பிரவேசிக்கும்படிக்கும், வெளிச்சமிருக்கும்படிக்கும் செய்யவேண்டும்.

2. படுக்கையிற்போட்டிருக்கும் துணிமுதலியவைகளை அப்போதைக்கப்போது வெளியிற்கொண்டுவந்து சுத்திசெய்துலர்த்தி, அறையிற் சேர்க்கவேண்டும்.

3. படுக்கையின்மேற்போட்டிருக்கும் துணிகளையும் உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் வஸ்திரங்களையும் பிரதிதினம் மாற்றி வேறுவஸ்திரங்களை உபயோகிக்கவேண்டும்.

4. மலமுதலிய கெட்டவஸ்துக்களை உடனுக்குடனே அறையிலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டும்.

5. ஸ்திரீமிகவும் சுத்தியாயிருப்பதுடன், அவளுடைய கைகளையும் முகத்தையும் தினந்தோறும் இரண்டுவிசை சுத்திசெய்து, பிரதிதினம் ஒருதரம் வெந்நீரில் துணியைநனைத்து, அந்தத்துணியால் உடம்புமுழுதும் துடைக்கவேண்டும்.

6. சௌக்கியத்தைக்கொடுக்கத்தக்கதும் சத்துள்ளதுமான ஆகாரத்தைக்கொடுத்துவருவதுடன் அவ்வாகாரம் இலேசாய் ஜீரணிக்கத்தக்கதாகவு மிருக்கவேண்டும். பால் கோதுமைநொய் ஸேகோ பார்லி முதலிய ஆகாரங்கள் கொடுக்கலாம்.

7. ஸ்திரீ பிரசவித்துப் பத்துதினம் வரையில் படுக்கையறையைவிட்டு வெளியே வரலாகாது. படுக்கையைவிட்டு வெளியில் வந்தபிறகும், நாள் ஒன்றுக்கு நான்குமணிநேரத்திற்குமேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கக்கூடாது. சூ ஸ்திரீகள் தூங்கக்கூடியநேரத்தில் செவ்வையாய் நித்திரைசெய்யவேண்டும்.

பிரசவித்த குழந்தைக்குச் செய்யும்பக்குவம்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் கூடியசீக்கிரத்தில் வெதுவெதுப்பாயுள்ள வெந்நீரால், குழந்தையைச் செவ்வையாய்க்கழுவிச் சுத்தமான மெல்லியவஸ்திரத்தினால் துடைத்து, மிருதுவான பிளானல் துணியினால் போர்த்துவைக்கவேண்டும். பிரதிதினம் காலை மாலை இரண்டு வேளைகளிலும், குழந்தையை வெதுவெதுப்பான வெந்நீ

ரால் ஸ்நானம் செய்விக்கவேண்டும். தலை முகம் கைகள் தவிர மற்ற பாகங்களை மிருதுவான வஸ்திரங்களால் எப்போதும் மூடிவைக்கவேண்டும். குளிர்ச்சியானகாற்று குழந்தையின் சரீரத்திற்படாமல் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். குழந்தைகட்குப் போர்க்கும் வஸ்திரங்கள் மிகவும் பரிசுத்தமாகவுமிருக்கவேண்டும். இவ்விதமாகக் குழந்தைகளைப் பக்குவமாய்ப் பாதுகாத்துவருகையில் அவர்களுக்குப் பால்கொடுக்கும் விதியை அடியிற்கூறுவாம்.

குழந்தைகட்குப் பால்கொடுத்தல்.

பிரசவித்த தாய் தனக்குச்சரீர ஆயாசந்தீர்ந்து வருவானதுமுதல் பால் கொடுக்கவேண்டும். பிரசவித்த இரண்டுமணிநேரத்திற்குள்ளாகக் குழந்தைக்குத் தாய் பால் கொடுத்தால் அவளுக்கு மிக்கநன்மையுண்டு. குழந்தை சரியாய்ப் பால்குடிக்குமாயின் கருப்பாசயம் சீக்கிரம் சுருங்கிவிடுமாகையால், உதிரப்பெருக்குண்டாகாது. மேலும் குழந்தைக்குச்சீக்கிரம் பால் கொடுத்தால், பாலுக்கு ஓட்டமுண்டாவதுடன் தனங்களில் பால்கட்டாது. தாமதப்படுத்தினால் தனங்களில்பால்கட்டிக்கொண்டு கல்லைப்போலிறுகி முலைக்காம்புகள் சிறுத்து உள்ளுக்குப்போய்விடும். குழந்தைபிறந்த முன் மூன்றுநாள் பால் கொடாதிருப்பதனால், முலைக்காம்பிலுள்ள உள்ளுக்குப் போய்விடுவதும், பிறகு அதைவெளியிலிழுக்கமுடியாமற்போவதும்; குழந்தை பால்குடிக்கமுடியாமையாலும், பால்கட்டிக்கொண்டு சங்கடமுண்டாகும் சில சமயங்களில் சீழ்வதுமுண்டு. முலைக்காம்பு சிறுத்துவிட்டபிறகு, குழந்தை இழுத்துப் பால் குடிக்க முடியாமற்போவதுமின்றி, முலைக்காம்பின்மிருதுவானமேற்றோல் வெடித்துப் புண்ணாய்விடும். ஆகையால் முற்கூறிய தொந்தரவுகள் நேரிடாவண்ணம் தக்ககாலத்தில் பால் கொடுப்பதில் முன் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். பால் கொடுக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் தானே தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துவருவதே உத்தமம். குழந்தைகட்குத் தாயின் முலைப்பாலைவிடச் சிலாக்கியமான ஆகாரம் வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் தாயே கூடுமானவரையில் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துவரவேண்டும்.

பாலில்லா குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுகை.

தாய்க்குப் பாலில்லாவிட்டாலும் நோய் கண்டாலும் தாயே இறந்துவிட்டாலும் தாதிகளைவைத்துப் பால் கொடுக்க சௌகர்யமில்லாவிட்டாலும், அடியிற்கூறியபடி பால் கொடுத்து வளர்க்க வேண்

டும். வேண்டிய அளவு இளங்கன்றுள்ள பசுவின் பாலை எடுத்துக்கொண்டு அதற்குச்சமன் வெந்நீர்கலந்து, அதிற் கொஞ்சம்சீனியும் அதிசொற்ப அளவாய் உப்பும் சேர்த்து, (Feeding bottle) பீடிங் பாட்டில் என்று சொல்லப்பட்ட பாலூட்டி குழல் சீசாவில்விட்டுக்குடிக்கக்கொடுக்கலாம். அல்லது, சில ஸ்திரீகள் பாலைச் சங்கால் ஊட்டுவதுபோலவுங் கொடுக்கலாம். அல்லது இளங்கன்றின் பாலுக்குச் சமமாகத் தண்ணீர்விட்டு முன்போலக்கொஞ்சம் சீனியும் அதிசொற்ப அளவாய் உப்பும் போட்டுக் காய்ச்சி இறக்கி ஆறவிட்டு, ஒரு அழுக்கில்லாத பரிசுத்தவஸ்திரத்தால் வடிகட்டிக்கொண்டு முன்போலப் பிரயோகிக்கலாம்.

பிள்ளைக்குப் பால்கொடுக்கும் ஸ்திரீ அநுசரிக்கவேண்டிய ஒழுங்கு.

தாதியை வைத்துப் பால் கொடுக்கத் தொடங்குவோர், அவள் யௌவனப்பருவமுடையவளாயும், நோயற்ற சுகதேகியாயும், அவலட்சணமில்லாதவளாயும் பார்த்து நியமிக்க வேண்டும். அதன்பின்பு அவளை நல்ல ஆரோக்கியமுள்ள வஸ்துக்களைப் புசிக்கச்செய்வித்து, அவளது சரீரத்திற்குத் தக்கவாறு ஜீரணசக்தியைத் தச் சீர்திருத்தி, அதிக காரமுள்ள வஸ்துக்கள் சாராயம் முதலிய லாகிரிவஸ்துக்கள் இவை முதலியவைகளையும் பெருண்டியையும் நீக்குவித்து, அழுகிக் கெட்டுப்போன வஸ்துக்களைத் திரஸ்காரஞ்செய்யச்செய்து, நல்ல காற்றுள்ளதும் பரிசுத்தமுள்ளதுமான இடத்தில் வசிக்கச்செய்வித்து வரவேண்டும். முன்னில் கெடுக்கப்பட்ட ஸ்திரீகொடுத்த பால் குழந்தைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அஜீரணம் பேதி மந்தம் முதலியவைகளுண்டாயின், உடனே அந்தத்தாதியை நீக்கி வேறே தாதியை நியமிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செவ்வையாய்க் கவனித்து நடத்திவந்தால், குழந்தை சுகக்கேடின்றிச் செவ்வையாய் வளர்ந்துவரும்.

பால்கொடுக்குங் காலமும் நிர்ணயமும்.

தாயும் பிள்ளையும் சுகபலஸ்தராயிருக்கின், ஒரு வருஷத்திற்கு மேல் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கவேகூடாது. பிள்ளை பேசமாட்டாதாகையால், அதன் அழுகை பசி ஒன்றைமாத்திரமே யுணர்த்துவதல்ல, வலி முதலிய மற்றவைகளையும் உணர்த்தும். ஆகையால் குழந்தை அழுகிற நேரத்திலெல்லாம் பால் கொடுத்து மந்தப்படுத்தி பலவியாதிகளை யுண்டாக்கிவிடாமல், பலவித குறிப்புகளினாலும் அழுகையின் காரணத்தைத் தாய் தெரிந்துகொண்டு பசி என்று கண்டால்

மட்டும் பால் கொடுக்கவேண்டும். பால் கொடுக்கும் சமயமெல்லாம் தாய் ஆறுதலாகவும் சந்தோஷமாகவு மிருக்கவேண்டும். முதல் வருடக்கடைசியில் இடைக்கிடை கஞ்சிகொடுக்கலாம். அதன்மேற் கொஞ்சநாட்சென்றபின் அப்புறம் நன்றாய் வேகவைத்த சாதமும் கொடுத்துவரலாம், இரண்டு மூன்று வயதுவரைக்கும் லகுவாய் ஜீரணிக்கத் தக்கவஸ்துக்களைக் கொடுத்து வரவேண்டும். இவ்வயதிற் பிள்ளைகளுக்குக் குறித்த நேரத்தில் ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடவும் சீக்கிரத்தில் ஜீரணத்திற்கு வராக்கூடாத பதார்த்தங்களையும் காய் பிஞ்சு முதலியவைகளையும் நீக்கவும் கற்பித்து வரவேண்டும்.

பால்கொடுக்கும்போது மனதிம்மதி வேண்டும்.

பால் கொடுக்கும் ஸ்திரீயின்மனம் இருக்கும் தன்மைக் கேற்க அவளுடைய பாலும் சிலவேளை அதிகப்பட்டும் சிலவேளை குறைந்தும் சிலவேளை அப்பாலின்குணம் வேறுபட்டுமிருக்கும். ஆகையால், பால் கொடுப்பவள் அமரிக்கையும் சந்தோஷமு முள்ள மனதுடனிருந்து பால் கொடுத்துவரவேண்டும். அப்போது மற்றநேரத்திற் கொடுக்கும் பாலைவிட அதிகமாகவும் குற்றமற்ற பாலாகவும் சுரக்கும், அப்படிக்கின்றி வெறுப்பும் வியசனமும் கோபமும் கவலையுமுள்ள மனதுடனிருந்து பால் கொடுத்தால்,பால் குறைந்தும் குணம் மாறியும் போவதுடன், அப்பாலைக்குடித்த குழந்தைகளுக்கு மலச்சிக்கல் வயிற்றுவலி இவ்வித நோய்களுண்டாகற் கிடமுண்டு. ஒரு ஸ்திரீயானவள் விசேஷித்த பயங்கரத்திலும் மனக்கிலேசத்திலும் இருக்கும்பொழுது அவளுடைய பால் விஷத்தையொக்கும். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கவே கூடாது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

இங்கிலாந்தில் ஒரு தச்சனுக்கும் போர்ச்சேவகனுக்கும் ஏதோ ஒருகாரணத்தால் சச்சரவுண்டாகி, போர்ச்சேவகனுக்கு அதிககோபமூண்டு, தன்னிடமிருந்த கத்தியை உருவிக்கொண்டான். அதைக் கண்ட தச்சனுடைய பெண்சாதி தன்னிடம் பால் குடித்துக்கொண்டிருந்த குழந்தையைப் போட்டுவிட்டு, அதிக ஆவேசத்துடன் தன்னைத்தான் மறந்தவளாய் ஓடிப்போய் இருவர் நடுவில் விழுந்து போர்ச்சேவகனிடமிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கித் துண்டுதுண்டாய் உடைத்துப்போட்டு, தன்கணவனை மீட்டுவிட்டாள். பின்பு அந்த ஆவேசத்துடனும் கோபத்துடனும் தன் சரீரத்துள்ள உதிரமெல்லாம் கொதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அவ்விடத்தில் யாதொ

நோயுமற்று விளையாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைக்குப் பால்கொடுத்தாள். அக்குழந்தை சற்றுநேரம் பால்குடித்தவுடனே, தாய் முலையைவிட்டு அசைவற்று மூர்ச்சையடைந்து, அவள் மடியின்மீதே பிராணனைவிட்டது. உடனே சமீபத்திலிருந்து தேர்ந்த வைத்தியர்களை வரவழைத்துப்பார்த்தும்யாதொரு பிரயோசனமும் உண்டாகவில்லை.

இக்கிலாந்திலேயே மற்றொரு ஸ்திரீக்கு ஐந்துகுழந்தைகளிருந்தன. இவ்வைந்துகுழந்தைகளும் யாதொரு நோயுமற்றுச் சுகமாகவேயிருக்கையில் ஆறாவது குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை பிறந்து சிலநாளானபின், ஒருநாள் தனக்கு நேசமுள்ள ஒருத்தியின் குழந்தை ஓர்வித வலியினால் இறந்துபோயிற்றென்று கேள்விப்பட்டாள். அதுமுதல் இவளுக்கு அதே ஞாபகமாயிருந்ததுந்தவிர, மனதில் ஒருவித பயத்தையும் உண்டாக்கிக்கொண்டு, நமது குழந்தையும் இப்படித்தான் இறந்துவிடுமோ? என்னும் ஏக்கங்கொண்டவளாய், ஒருநாள் காலையில் தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, அக்குழந்தைக்கும் அதேமாதிரியான வலிகண்டு இறந்துபோய்விட்டது. இதைப்போன்ற இன்னும் அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் காலைக்கும் நடந்துவருவதைக் காணலாம். ஆகையால் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கும்போது, மனதை ஆறுதலாகவும் அமரிக்கையாகவும் சந்தோஷமாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் முக்கிய கடமை.

குழந்தைக்குப் பால்கொடுக்கத் தகாத காலம்.

குழந்தைகளுக்குக் கிரமமாகப் பால் கொடுத்துக்கொண்டுவரும் ஸ்திரீகளுக்குக் கர்ப்பாசயசம்பந்தமான வியாதிகளணுகாது. ஆனால் குழந்தைகளுக்கு ஒருவயதுக்குமேல் முலைப்பால் கொடுப்பது தகாது. சில ஸ்திரீகள் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு ஒன்றரை அல்லது இரண்டுவருஷம்வரையில் முலைப்பால் கொடுக்கும் வழக்கம் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அத்துர்வழக்கத்தால் அவர்களுடைய சரீரத்திற்கு மிகவும் கெடுதியுண்டாகும். ஸ்திரீ தான் பால் கொடுத்துக்கொண்டு வருங்காலத்திலேயே கர்ப்பந் தரிக்கக்கூடும். அவ்வாறு கர்ப்பந் தரித்துவிட்டால், தன்னுடைய சரீரசௌக்கியம் கெடுவதுமல்லாமல், அந்தப்பாலைக் குடிக்கும் குழந்தையும் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தையும், சரீரசௌக்கியங்குன்றி நோயடைவதுமுண்டு. குழந்தைகளுக்குப் பால் வெகுகாலங் கொடுப்பதனால் சிலசமயங்களில் தாய்களுக்குக் கண்ணொளி மழுங்குவதுமன்றி, அப்படி வெகுகாலம் பால் குடிக்கும் குழந்தைக்குப் பைத்தியரோகமும் உண்டாவதுண்டு.

பால்கொடுக்குங்காலத்திற் சம்போகம்.

குழந்தைக்குப் பால்கொடுத்துவருங்காலங்களிலே புருஷன் பெண்சாதி அடுத்தடுத்துச் சம்போகஞ் செய்துவருவதால், முலைப்பாலின் குணங்கெட்டுத் தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் வியாதியுண்டாகும். ஆனால் மிதமாய்ச் சம்போகஞ் செய்யும்பட்சத்தில், ஸ்திரீயின் தேகத்திற்கு நன்மையேயுண்டாகும்.

தனங்களிற் பால் கட்டிக்கொண்டால் நிவர்த்திக்கச் சிகிச்சை.

குழந்தை இறந்துபோனதனால் ஸ்திரீகளுக்குத் தனங்களிற் பால்கட்டிக்கொள்வதும், அதிக உபாதையை விளைவிப்பதுமுண்டு. அப்போது மல்லிகைப்பூவையாவது, வெற்றிலையை வதக்கியாவது, வைத்துக்கட்டினால் பால் வற்றிவிடும். ஆளிவிதைப் போல்டீஸ் வைத்துக்கட்டுவதும் நலமே. (Epsomsalt) எப்சம்சால்ட் என்னும் உப்பைப் பேதியாகும்படி கொடுக்கலாம். சில தாய்மாருக்குப் பால் ஏராளமாய் வருவதுமாத்திரமேயொழிய அப் பால் கெட்டியாயிருப்பதில்லை. மிக்க ஜலமாகவேயிருக்கும். அப் பால் குழந்தைக்குத் தேகபுஷ்டியைத் தராது. இவ்விதபாலைச் சீக்கிரம் வற்றச்செய்யாவிட்டால், குழந்தையின் இரைப்பையையும் குடலையுங் கெடுத்துவிடும். அப்பாலை நிறுத்தி வேறு பால் கொடுப்பதே குழந்தைக்குச் சரீராரோக்கியமாகும், அப்போதும் தனங்களிற் பால்கட்டிக்கொண்டு பாதைசெய்யும். அத்தருணத்திலும் மேலே சொல்லிய பிரயோகப்படி பாலை வற்றச்செய்யவேண்டும்.

பால் விசேஷமாய்ச் சுரப்பிக்கச் சிகிச்சை.

பால் கொஞ்சமாய் வரும்பட்சத்தில் ஆமணக்கிலைகளை வதக்கி, அவை உஷ்ணமாயிருக்கும்போதே தனங்களின்மீது வைத்துக்கட்டினால் விசேஷமாய்ப் பால் சுரக்கும். பால் குறைந்தது தாய் பலஹீனமாயிருக்கின்றாளென்பதற் கடையாளமாகையால், அவளுக்குப் பால் முட்டை இவைகள் சேர்ந்த புஷ்டியான ஆகாரம் சாப்பிடக் கொடுக்கவேண்டும். தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு ஒருபங்கு சீனிசர்க்கரை அரைப்பங்கு இரண்டும் கலந்து சூர்ணஞ்செய்து சாப்பிடுவதும் நலம்.

முலைப்புண் ஆறுவதற்குச் சிகிச்சை.

தாய்க்கு முலைக்காம்பில் புண்ணுண்டாயின், அதை அடிக்கடி கழுவிக் கொஞ்சம் சாராயத்தில் ஒரு தேக்கரண்டி தேயிலையைப்

போட்டு ஊறவைத்து, சிற்றுகோம் ஊறிய பிறகு வடிகட்டிப் புண் பட்ட இடத்தை அந்தச்சாயத்தால் அடிக்கடி நனைத்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். பிறகு புண்ணின்மேல் வாஸலீன் என்னும் மருந்தைத் தீட்டவலாம். அல்லது 100-துளி ஜலத்தில் இரண்டுதுளி கார்பாலிக் திராவகங்கலந்து, அதைப் புண்ணின்மேற் போடலாம். இந்த மருந்துகளைப் பிரயோகிக்குங் காலங்களில், குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டுமானால், முந்தி முலைப்புண்ணைச் செவ்வையாய்த் தேய்த்துக்கழுவிச் சுத்தம்பண்ணி உலர்த்தபின் பால் கொடுக்கலாம். முலைக்காம்பு அதிக புண்ணாயிருந்தால், மருந்துஷாப்புகளில் விற்கும் முலைக்காம்புகளை வாங்கிப் போட்டுக்கொள்ளலாம். இதிற் சொல்லியிருக்கப்பட்ட மருந்துகளை இங்கிலீஷ் மருந்துஷாப்புகளில் வாங்கலாம்.

பெண்பிள்ளைகளைப் பயிற்றும் முறை.

பொதுவாய்ப்பிள்ளைகளைப் பயிற்றும்முறைமைகளைப்பற்றி முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். இப்போது பெண்பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவதிற் சில முக்கியவிஷயங்களைக் கூறுவாம்.

பெண்பிள்ளைகள் வேறொரு வீட்டிற்போய் வாழவேண்டியவர்களாதலால், அவர்களைச்சகலவிதத்திலும் சற்குணவதிகளாக்கிவிடுவது தாயின்கடமை. பெண்பிள்ளைகள் பிரதிதினம் ஸ்நானஞ்செய்து தேகத்தையும் வஸ்திரத்தையும் சுத்தியாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கவும், வீட்டுவேலைகள் முழுவதும் செவ்வையாய்க் கற்றுக்கொள்ளவும், எப்போதும் கடவுள் தியானம் செய்துவரவும், பொய் களவு கோள் புறங்கூறல் உரத்தசப்தமாய்ப்பேசல் அதிர்ச்சியாய் நடத்தல் அடுத்துப் பேசல் எதிர்த்துப்பேசல் என்னும் இவ்விததுரப்பியாசங்களை விடும்படிக்கும், அடக்கம் ஒழுக்கம் வணக்கம் இப்படிப்பட்ட நற்செய்கைகளிற் பழகும்படிக்கும் தாய் அதிக ஜாக்கிரதையாய்க்கவனித்துப் பயிற்றிவரவேண்டும். பெண்பிள்ளைகட்கும் ஆண்பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பது போலவே கல்வி கற்பிக்கவேண்டும். அது எப்போதும் நற்பயனைத் தருமேதவிர ஒருபோதும் கெடுதியை விளைக்காது. அடிக்கடி தெரு அல்லது தெருவாயிற்படி அன்டைவீடு இப்படிப்பட்ட இடங்கட்குப் போகும்வழக்கத்தை ஒழித்துவிடவேண்டும். இவ்விதமாகப் பெண்களுக்குக் கல்வி நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளை அத்தியாவசியமாய்க் கற்பிக்கவேண்டியது பெற்றோருடைய பெருங்கடமையாயிருக்கிறது.

ஸ்திரீகளனைவரும் பொதுவாகவே ஆண்பிள்ளைகளுக்கு அடிமைகளைப்போலிருந்து, எக்காலத்திலும் சுதந்தரமற்றவர்களாய், தங்கள் வாழ்நாள்முழுதும் சுயேச்சையற்றவர்களாய், மாதவிடாய் - கர்ப்பம் - பிரசவம் - பிள்ளைவளர்த்தல் - கணவன் மாமன் மாமி முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்தல் - விருந்தோம்பல் - பாகஞ்செய்தல்முதலிய கஷ்டங்களுடையவர்களாய், பேதைமையை ஆபரணமாய்ப் பூண்டவர்களாய், மாமியின் கடுகடுப்பு - நாத்தியின் முணுமுணுப்பு - மாமனாரின் இடியேர்சை என்னும் இவைகளுக்கு நடுங்குகின்றவர்களாயிருக்கும் பரிதாபநிலைமைகளை இதுகாறும் பேசிவந்தோம். கணவனையிழந்தாயிருக்குங் காரிகையாரின் கதியோ இவ்வளவு அலங்கோலமாயின், யாவராலும் அருவருக்கத்தக்க அமங்கலையென்னும் பட்டத்தைப் பூண்டுகொண்ட, கணவனை யிழந்த காரிகையாரின் கண்கலக்கத்தைக் கணித்துரைக்கக் கற்றவர்கள் யார்? இதனாலன்றோ? சுகந்தனையெல்லாம் வெறுக்கத்தக்க பெண்ணென்னும் பொருள் தோன்றுவதாகிய கைக்கும்பெண் என்பது கைம்பெண் எனத் தொக்குகின்றதென்று சிலர் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு அமங்கலையானபின் ஆதரவற்று அந்தரத்தில் நிற்கும் அரிவையரின் அகத்துயரை அளந்துரைக்க யாரலாகும். இதனாலன்றோ?—

> “ மைந்தர்களின் சுகம் தந்தையோடே
> மங்கையரின் சுகம் மணவாளனோடே” எனவும்,
>
> “ நாளல்லாநாள்பூத்த நன்மலரும்போலுமே
> யாளில்லாமங்கைக் கழகு” எனவும் பழமொழியும் நீதிநூலும்

வழங்குகின்றன.

அத்தகைய கைம்பெண் எவ்வளவு பாலியமாயிருக்கினும், நகையணியக்கூடாதென்றும், வளையல் போடலாகாதென்றும், அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளத்தகாதென்றும், சுபகாரியங்களில் அவள் வருதலியல்பல்லவென்றும், நிறமுடைய வஸ்திரங்களை நீக்கி வெள்ளைவஸ்திரங்களையே தரிக்கவேண்டுமென்றும், பிராமணப்பெண்களாயின் கூந்தலை நீக்கி முண்டிதமாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், இவ்விதகொடூரமான ஏற்பாடுகள் பலவுண்டாக்கி இத்தேசத்திற் செய்கின்றார்கள். இவ்வேற்பாடுகட்கெல்லாம் அப்பெண் இணங்கி நடக்கும்போது, இவ்வுலகத்துள்ள சுகானுபவம் யாதொன்றும் அவளுக்கின்மையால், அவள் உயிர் நீங்கிய சடலத்திற்கொப்பாகின்றனள். கணவனிருக்கும்வரையில் மேலேகூறியவாறு துக்கமடைந்ததுடன், கணவனிறந்த பிறகும்

கணவனை இழந்த துக்கத்துடன் இவ்வித நிர்ப்பந்தங்களால் துக்கப்படுத்துவதானால், நமக்குத் துணைவிகளாகத் தேடிக்கொண்ட தோகையரா யிருக்குமளவும் இம்சித்து, நாமிறந்தபிறகும் நமக்குப் பின்னுள்ளாரால் இம்சிக்கச்செய்வதாகவல்லவோ முடிகின்றது. இந்த நிர்ப்பந்தங்களுடனே கணவனிருக்கும்போதே சகிக்கப்பிறந்த மாமியார், மகனிறந்ததை மயிர்மாத்திரமாயெண்ணி, மருமகளை வாட்ட வாய்த்தகால மிதுதானென மனமகிழ்ந்து, செய்கின்ற சித்திரவதையோ செப்பரிதாகும். அப்போது மாமிக்கு மறுத்துப்பேசுவோரில்லாமையால் அவளுக்குண்டாகும் வீராவேசத்தையும் வெடுவெடுப்பு வார்த்தையையும் விவரமாயெழுதில் விஸ்தரமாகுமே. நாத்தி மாமன் முதலானோர்க்கும் அதுவே நல்லகாலமாதலால், நாக்கு நீண்டு நலந்தவிர வார்த்தையாட நடுநடுங்கச்செய்வார்கள். இவர்களிவ்வாறு புரியும் கொடுங்கோன்மைக் கோரத்திற்கஞ்சி, "கொடுங்கோன்மன்னர் வாழுநாட்டிற் - கடும்புலிவாழுங்காடுநன்றே" என்றதுபோல, இம்மிருகங்களிடத்திற் சதா வேதனைப்படுவதைவிட்டு, பெற்றுவளர்த்த பிதாமாதாக்களிடத்திற்போய்ப் பிழைக்கலாமென்றாலோ? அவ்விடத்தின் தமையனுக்கு வாய்த்த சண்டாளிசெய்யும் சதிகள் சாற்றுவ சாத்தியமானதோ? அச்சண்டாளி நாத்தியின்மீது நாள்தோறும் கூறி, அண்ணன் அகத்திலும் அனலெழச்செய்து அவனைக்கொண்டு அவள் படுத்தும் அருந்துயருக்கோரளவில்லை. இம்மாத்திரமோ ஐயையோ! சிலசமயங்களிற் பெற்றோரும் பிள்ளையாலுண்டானது பெரிய வருவாயின் பிரியத்தால், அவன் கருத்திற்கிணங்கினவர்களாய், மகளை மனநோகச்செய்துவாட்டுகின்றார்கள். இவ்வாறு கொண்டவீட்டிலும் அண்டவிடமில்லாமற் பிறந்தவீட்டிலும் நிரந்தர துக்கமாய்ச் சேர்ந்தால் யாதுசெய்வாள். தங்க நிழலற்றுத் தாமரையிலைநீர்போல் தத்தளிக்கும் தையலாள், தனது அதிர்ஷ்டவீனத்தை யாருடன் முறையிடுவாள்! அந்தோ! பரிதாபம்! இப்பரிதாப நிலைமையைக் காதாற் கேட்டபேர்க்கும் கல்லான நெஞ்சங் கரையுமே! புருஷர்களுடன் கூடிவாழ்ந்து சொற்பகாலமேனுஞ் சுகத்தை யநுபவித்த கைம்பெண்களின் பரிதாபமே யிவ்வாறாகில், இரண்டு மூன்று வயதுள்ள பெண்குழந்தைகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொடுக்க, அவர்கள் பருவமடைவதற்கு முந்தியே அவர்களின் கணவர்கள் பரலோகமடைய, அக்காரணத்தால், அவர்களறியாத பருவத்திற் சுமங்கலிகளென்னும் பெயர் பிறராற் கூறப்பெற்றிருந்து, தங்களறிவு தோன்றியதுமுதல் ஆயுள் முடிவுவரையில் அமங்கலிகளென்னும் பெயரையே யாவ

ருஞ் சொல்லக்கேட்டு, சுகமிழந்து துக்கக்கடலிலாழ்ந்து ஒன்றும் தோன்றாது துன்பமுறுகின்ற பேதையர்களின் பெருந்துக்கம் எவ்வளவு பரிதாபமானது? அன்றியும், 50 - 60 - வயதுடைய வயோதிகர்களுக்கும் 2 - 3 - 4 - 5 - வயதுடைய பெண்களை மணமுடிக்கின்றார்கள். அப்பெண்கள் பக்குவவயதிற்கு வருவதற்குள்ளாக, அவர்களின் தலைவர்கள் சரீரதத்துவங்கள் குறைந்து தடியூன்றி நடக்கும்படியாகவும், பரலோக பாக்கியமடையப் பக்குவமுள்ளவர்களாகவுமாய் விடுகின்றார்கள், அப்போது அவ்வளவு பாலியத்திலேயே கைம்பெண்கள் என்னும் பட்டத்தைப் பூண்டுகொள்ளுகின்ற பாவையரின் பரிதாபநிலைமை பார்க்கத்தக்கதோ? இவ்விதப்பரிதாபங்களைக் கவனித்தாற் கலங்காதவர்களுமுண்டோ?

இவ்வண்ணம் பலவிதங்களிலும் பரிதபிக்கத்தக்க பைந்தொடியார்களின் முடிவு எவ்வாறாகின்றதென்று பார்ப்போம். இவ்வாறுள்ள கைம்பெண்களுள்ளே, பதிவிரதாசிரோமணிகளாயுள்ளவர்கள், தங்கள் கதி இவ்வாறாயிற்றே என்று மனமுருகிக் கஷ்டங்களையெல்லாம் நாம் அநுபவித்தால்மாத்திரமே நமது கற்பு நிலையாதெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு, சதா கடவுளைத்தியானித்துக் கற்பழியாமற் காலங்கழிக்கின்றார்கள். இவ்வாறிருப்பவர் வெகு அற்பம். நூற்றிற்கொருவர் - ஆயிரத்திற்கொருவர் எனக் கூறலாம். வேறு சிலர், இவ்வளவு துன்பங்களை யநுபவித்து இப்புவியி லிருப்பதைவிட, இத்துயரங்களுக் கிறுதி தேடிக்கொள்வதே இனிமையென்றெண்ணி தங்களுயிரைத் திரணமாய்ப்பார்த்துத் தற்கொலை புரிந்துகொள்கின்றார்கள். மற்றும் சிலர், தங்களது காமவிச்சைக்குக் கரைகாணாதவர்களாய்க் கள்ளக்கணவருடன் கலவிசெய்து கற்பழிந்து கருவளர்ந்து பிறக்கும் கான்முளைகளைக் கொலைசெய்து சிசுஹத்தி தேடிக்கொள்வதுடன், தாமும் தம் குடும்பத்தினரும் நியாயஸ்தலத்திற்குப் போகத்தக்கதன்மையைத் தேடிக்கொண்டு, தம்முடைய தந்தைதாயரின் சந்ததிக்கும், கணவனது குடும்பத்திற்கும் என்றும் அகலா அபகீர்த்தியையும் விளைவிக்கின்றார்கள். இன்னும் சிலர் சோரபுருஷனைத்தொடர்ந்து தூரதேசத்திற் கோடுகின்றார்கள். இத்தகைய ஸ்திரீகள் இகபரமென்னும் இரண்டிடங்களிலும் சுகக்கேட்டை யநுபவிப்பதற்குப் பாத்திரர்களாகின்றார்கள். அவ்வளவில் விடாமல், தங்கள் கொடுமைகளால் நேர்ந்த பாவத்தில், தமது தாய்தந்தை முதலிய சுற்றத்தினர்க்கும் பங்கு பாகித்துக்கொடுக்கின்றார்கள். இவ்விதமாக நிர்ப்பாக்கியமுள்ள இந்த ஸ்திரீகளை

உயிரோடு வைத்துக்கொண்டு சித்திரவதை செய்வதைப்பார்க்கிலும், அவரவர் கணவர்களிறந்தவுடனே அவரவர் மனைவிமார்கள் அப்பிரேதத்துடன் கட்டையிலேறிச் சுட்டுவிடச்செய்ததாக முன் வழங்கிவந்த, உடன்கட்டையேறுதலே எத்தனையோகோடி மடங்கதிகமாகும் என்பதற்கையமென்னை? இவ்விததுன்பங்கள் நேராவண்ணம், மணவாளனிறந்த மனைவிமார்களுக்கு ஏன் மறுமணம் புரியலாகாதென்பதைப்பற்றிச் சற்று யோசிப்போம்.

மறுமணம்.

முஹம்மதியர்களுக்குள் மறுமணம் புரியவேண்டுமென்று வேதப்பிரமாணமிருந்தும் பெரும்பான்மையோர் புரிந்தும் சிறுபான்மையோர் புரியாமலுமிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு செய்யாதிருப்பது பெரும் பேதைமையேயொழியப் போதமின்று. இந்துக்களுக்குள்ளும் ஆசாரத்தை முறைகளைச் சிறுபான்மையோர் செய்தும் பெரும்பான்மையோர் செய்யாமலுமிருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் பிராமணர்கள்மாத்திரமே இவ்விஷயத்தில் பிடிவாதமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். புருஷர்கள்மட்டும் பெண்சாதியிறந்து பிரேதம் வெளிப்படுவதன்முன்பே பெண்ணை நிச்சயித்துக்கொள்வது சாம்பிரதாயமாய் வைத்துக்கொண்டு, இவர்களைப்பார்க்கிலும் பதின்மடங்கு அதிகமான காமவிச்சையையுடைய ஏழையர்க்குமாத்திரம் இவ்வித நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுத்துவது எவ்வளவு அக்கிரமம்! அது ஓரவாரமல்லவா? இந்துக்களின்சாஸ்திரத்திலேயாவது மறுவிவாகம் மறுக்கப்படாதிருக்கிறதை, மகாவித்வான்கள் யாவரும் மனமறியக் கூறுகின்றார்கள். பூர்வகாலத்தும் புனர்விவாகமிருந்ததென்று புலப்படுகிறது. இவ்வாறிருப்பதை யோசிக்கின், புனர்விவாகம் பொருந்தாதென்பது புதிதாயுண்டான புத்திபேதமென்றே புகலலாம். பிதா மதுபானஞ் செய்துவந்தால், அவ்வனுஷ்டானம் பிழையெனத்தள்ளும் போதமுடைய பிள்ளைகளைப்போல, பெரியோர்களால் நடத்திவந்த பிழைச்செய்கைகளால் விளையும் பிழைகளை நோக்கிப் பிறிதொன்று மாலோசியாதொழித்தல் பெருங்கடமையல்லவா? அப்படியிருக்கப் புனர்விவாகம் பொருந்தாதென்பது சுருதி யுக்தி யனுபவம் என்னும் மூன்றுக்கும் பொருத்தமில்லாமையைக் காதலாமலகம்போலக் கண்டறிந்த நாம் இன்னும் அவ்விதியைக் கையாடல் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமல்லவா? ஆதலால் இவ்வித துர்வழக்கத்தை அறவேயொழிக்கச் சகலரும் ஒற்றுமையாய் விடாமுயற்சியுடன் சர்வப்பிரயத்தனம் செய்து

வரவேண்டும். சில ஸ்திரீகள் வெட்கப்பட்டு மறுவிவாகம் செய்துகொள்வதற்கு மறுப்பார்கள், வேறுசிலர் உலகத்தார் குறைகூறுவார்களென்றஞ்சி மறுவிவாகத்தை மறுப்பார்கள், இத்தன்மையுடையோர்களின் குறிப்பையறிந்து அவர்களை இதமான வார்த்தைகளைக்கொண்டு சம்மதிக்கச்செய்து விவாகம் முடிக்கவேண்டும். ஆனால் சில ஸ்திரீகளோ தங்கள் கணவருக்குப்பிறகு வேறுபுருஷர் முகத்தில் விழிக்கிறதில்லையென்று வைராக்கியமுடையவர்களாய்ச் சதா கடவுள் தியானத்திலேயே யிருப்பார்கள், அவர்களை மணம்புரியும்படி பலவந்தப்படுத்துவது தகுதியன்று. இன்னும் சிறுபிராயத்தில் மணம்புரியப்பட்டவர்கள் பருவமடைவதற்குமுன் கணவனை யிழந்து புருஷசுகமறியார்க்கும் அவசியம் புரிதல்வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால், தங்கள் தங்கள் குடும்பத்திற்கும் யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளைவிக்காதவர்களாய், இகபரமென்னும் இரண்டிடங்களிலும் இன்பமனுபவிப்பவர்களாய், தங்களுக்கு விவாகஞ் செய்துவைத்த கன்னிகாதாருக்குச் சதா நன்றியறிதலுடையவர்களாய், அவர்களுக்கும் நன்மையையுண்டாக்கி வாழ்வார்கள்.

அந்தியகாலம்.

ஓர் வஸ்துவை ஒருவன் ஞானமாய் உற்பத்திசெய்வது ஏதாவதோர் பிரயோசனத்திற்காகவன்றி வீணேயல்ல. ஒருவன் ஓரிடத்தை விட்டு வேறோரிடத்திற்குப்போவது ஓர் தொழிலின் காரணமாகவேயன்றி வேறல்ல. ஒருவன் ஓரிடத்திலிருந்து ஒருதொழில் நடத்திவந்து, பிறகு வேறோரிடத்திற்போவானாகில், அவன் அதற்கு முந்தியிருந்தவிடத்தில் நடத்திவந்த தொழிலினாலாகிய லாபமோ நஷ்டமோ கீர்த்தியோ அபகீர்த்தியோ சுகமோ துக்கமோ, இவற்றுடனே இரண்டாவதிடத்திற்சென்று சௌக்கியமாகவோ அசௌக்கியமாகவோ வாழவேண்டுமேயன்றி, முன்பிருந்த இடத்தில் அடைந்ததற்கு மாறாய் அடையமுடியாது. இதுபோலக் கடவுள் நம்மைச் சிருஷ்டித்தது எதற்காகவென்றும், நாம் இவ்வுலகத்தில் வந்து தோன்றியது எதற்காகவென்றும், இவ்வுலகத்தைவிட்டு மறுவுலகத்திற்குப் போகும்போது எதைக்கொண்டுபோவோமென்றும் சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

கடவுளின் சிருஷ்டியாலாகிய நாம் அக்கடவுளின் உண்மையை விளக்குகின்றோம். எனவே, நம்மைக் கரசரணாதி அவயவங்களுடன்

சிருஷ்டித்திருப்பதால், இத்தகைய சிருஷ்டிகளையுடைய சிருஷ்டிகர் ஒருவரிருக்கவேண்டுமென்று யாவரும் யூகிக்க இடமிருக்கின்றது. அவ்வாறு யூகிப்பதாற் கடவுள் விளக்கம் விளங்குவதாமே, கடவுள் நம்மை விளக்கி வழிபடுதலை விரும்பியே நம்மைச் சிருஷ்டித்தனரென்று நன்கு தெளியலாம். அக்கடவுளை விளக்குதலும் வழிபடுதலும் எவ்வாறெனின், அவரது சர்வவல்லமைத்துவத்தை வாயாரக்கூறி மனதாரத் தியானித்தலேயாம்.

ஓர் வியாபாரி தன் காரியஸ்தனுக ஒருவனை ஏற்படுத்தி, அவன் வியாபாரம் நடத்துவதற்கேற்ற ஓர் ஸ்தானத்தையும் நியமித்து, அதன் பிறகு அந்தக்காரியஸ்தன் அவ்வியாபாரம் நடத்துவதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையுஞ் சேகரித்துக் கொடுத்து அவ்வியாபாரத்தை யொழுங்காக நடத்தும்படியாக அவனுக்குச் சில கட்டளைகளையுங் கொடுத்து அனுப்புகின்றான். அக்காரியஸ்தன் எஜமானன் ஏற்படுத்திய இடத்திலிருந்து அவனாற் கொடுக்கப்பெற்ற வஸ்துக்களாற் அவ்வியாபாரத்தைச் செவ்வனே நடத்திவந்தால், தானுந் தக்க இலாபம் அடைந்து, தன் எஜமானனுடைய நன்குமதிப்பையும்பெற்றுச் சுகமடையலாம். அவ்வாறின்றி அவ்வெஜமானனாற் கொடுக்கப்பெற்ற வஸ்துக்களைத் துர்விநியோகஞ்செய்து அவனுடைய கட்டளைகளை மீறி நடந்து வியாபாரத்தைக் கெடுத்துவந்தால், அதைக்கேள்வியுற்ற எஜமானன் அக்காரியஸ்தனை வரவழைத்து அவனை அவ்வுத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டவுடன், அக்காரியஸ்தன் தன்னுடைய வருவாயிழந்து, எஜமானத்துரோகியாய்ச் சதா துன்பத்திலாழ்வான். அதுபோல, கடவுள் நம்மைத் தியாவித்து வழிபடுதலாகிய வியாபாரத்தி விதித்து, அவ்வியாபாரத்தை நடத்தத்தக்க காரியஸ்தர்களாக நம்மை நியமித்து நாம் அவ்வியாபாரம் புரிதற்கிடமாக இவ்வுலகை ஏற்படுத்தி, இதிலிருந்து அவ்வியாபாரம் புரிவதற்குரிய வஸ்துக்களாகக் கரசரணாதி அவயவங்களையும், மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களையும், பல கட்டளைகளையும் நமக்குக் கொடுத்து நம்மை இப்பூலோகத்திற்கு அனுப்பியிருக்கின்றார். அவ்வாறே அவர் கட்டளையின்வண்ணம் வியாபாரம் புரியாத நாம், அவராற் கொடுக்கப்பெற்ற வஸ்துக்களாகிய கரசரணாதி அவயவங்களையும் மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களையும், அவரைத் தியானித்து வழிபடுதலாகிய வியாபாரத்திற் பிரயோகிக்காமல் துர்விநியோகஞ்செய்து நாள்கழித்துவந்தால், வீணே பயனற்றவர்களாய்க் கடவுளுக்கு வழிபடாதவர்களாய், இம்மையினும் மறுமையினுஞ் சுகமடையோமாதலால், சதா அக்கடவுளைத் தியானித்து வழி-

படுதலாகிய அவரது வியாபாரத்திலேயே அவ்வஸ்துக்களை யுபயோகப்படுத்தி, அவருடைய கட்டளைகளுக்குப் பணிந்து, இம்மையில் இகபோகத்தி, கீர்த்தி, மகிமை என்னும் இலாபங்களை யடைந்து மறுமையிற் பரலோகவாழ்வையும் அநுபவிக்கத்தக்க முயற்சியிலிருக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு அவ்வியாபாரம் நடத்தும்பொருட்டுக் கொடுத்த கரசரணாதி அவயவங்கள் மனமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் என்னும் இவ்வஸ்துக்களைக் காப்பதற்காக வேண்டிய பொருள்தேடும்பொருட்டுச் சில தொழில்களை அவர் நமக்குக் கற்பித்திருக்கின்றார். அத்தொழில்களாற் பொருள்தேடிச் சீவனோபாயத்தைச் செய்துவரின், வியாபாரவஸ்துக்களாகிய கருவிகாரணாதிகள் குறைவுபடாது. அன்றியும், அப்பொருள் தேடுதற்பொருட்டு நமது ஆயுள் முழுமையும் ஒழித்துவிட்டால், மேற்கூறிய வியாபாரம் நடவாது. அவ்வியாபாரத்தை நடத்தாது அவ்வஸ்துக்களை மாத்திரம் காப்பாற்றிப் பயனென்னை. உதாரணமாக, ஓர் வர்த்தகன் தன் வஸ்துக்களைக் காப்பதற்காக வேண்டிய பொருள் வருவாய்க்காகவே நாள்முழுவதும் உழைத்துக்கொண்டிருப்பானாயின், அவன் வர்த்தகம் எவ்வாறு நடக்கும். அவ்வாறு நடக்காதபோது அவ்வஸ்துக்களைக் காப்பதிற் பயனென்னை? அன்றியும் பொருளொன்றும் நிரந்தரமானது எக்காலத்தும் அழியாது ஒரேதன்மையாய் ஓரிடத்திலிருப்பதல்ல. அழியாத பொருளைத் தேடுதற்காகவே இப்புவியிற் பிறந்த நாம் வந்ததேயன்றி அநித்தியமாகத்திலாழ்ந்து அழிவுக்குள்ளாகும் பொருட்டாகக் காரியங்களைப் புரிய உலகத்துள்ளார் சம்மதமாம். மேலும், பொருளின் நிலையாமையைப்பற்றியும் அதன் துர்விநியோகத்தைப்பற்றியும்,—

"உடைமையுளுடைமை பொருளுடைமை
முணைவிழுங்க ஞானமுள்ளோர்
கடைபெறுதாலும் கைவிடலாகாது" என்றும்,

"சிறப்புக்கல்வியுஞ் செல்வமுமுடையோர்
ஆக்கமுக்காலமுமுடையார்" என்பதும்,

"முன்னொத்த விழிநிலைமையுடைத்தோர்
அன்னைப்பரலோகவழியறியுமவர்" என்பதும்,

"பரிபெட்டுத்தேடிப் பலதரப்பொருளைத் தேடி
சேர்த்துவைத்தவர் கெடுதலன்றி நிலைமை
எவர்தான் பொருளாயின் பரிபாலனம்
பாவிகளுக்குப் பலம்" என்றும் வரும் நீதிநூல்.

க்கியங்களைக் கருத்து யோசிப்பார்களாயின், பொருளானது தம்மை விட்டு நீங்கக்கூடியதென்றும், அது நீங்காவிடினும் தாமாயினும் தம் வீட்டாருக்குள்ளாகவே [illegible] அதைவிட்டு நீங்குவார்களென்றும் கண்டு விளங்குதலால், அத்தகைய பொருளீட்டலிலேயே ஆயுளைமுழுவதும் ஒழிக்காது பொருளீட்டும் நேரம்போக மிகுதிநேரங்களிற் கடவுளைத் தியானித்து வழிபடவேண்டும். செல்வமும் தரித்திரமும் நிலையில்லாததென்பதை, அவற்றிற் கமைந்த பெயர்கள் காரணப்பெயர்களாதலால், செல்வோம் தரித்திரோம் என்னும் அவற்றின் பொருளாகிய போவோம் என்பதனாலும், நிலைத்திருக்கமாட்டோம் என்பதனாலுந் தெளிவாயறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால் அநித்தியமாகிய செல்வத்தைத் தேடுவதிலேயே காலத்தைக் கடத்திவிடாமல் நித்தியப்பொருளை நினைந்து வழிபட்டுவருவது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாக்கடமை.

நாம் ஏற்கனவே கூறியுள்ளபடி எஜமான் துரோகியான காரியஸ்தன் எவ்விதம் தன்னை நியமிக்கப்பட்ட இடத்தில் அவமானமும் துன்பமுமடைகின்றனோ அதுபோல நாம் இப்பூலோகத்தில் நம்முடைய எஜமானனாகிய கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதலின்றி நடந்தால் இவ்வுலகம் அவமானமும் துன்பமும் அடைவோமென்பது திண்ணம்.

எஜமானனுக்குத் துரோகியாய் ஒரூரில் நடந்து அபகீர்த்தியடைந்தவன் மற்றோரூருக்குப்போயினும் அங்குள்ளாராலும் அவமதிப்படைந்து இகழப்படுதலால் துன்பமேயடைவானென்பது சத்தியமாதலின், கடவுள் கட்டளையை மீறி நடப்பவன் அக்கடவுளருள் பெருமையால் இவ்வுலகத்தில் துன்பமடைவதுடன் மறுவுலகத்திலும் மாறாத நரகவேதனையில் வருந்துவான். எனவே இவ்வுலகத்தில் எப்பெயரெடுக்கின்றோமோ அப்பெயரோடேதான் அவ்வுலகத்திலும் செல்வோம். அங்கும் இவ்வாறே துன்பமடைவோம் என்பதை மனமறியத்தெளிக நாம். இவ்வுலகத்திருக்குமளவும், கடவுளின் கட்டளைப்படி ஏழைகட்கு நம்மாலியன்றவளவு உதவிபுரிந்தும், இனிய வார்த்தையாடிக்கொண்டும், பொய்கூறாமலும், இரக்கமுடையவர்களாகவும், கொலை களவுகள் காமம் என்னும் துர்க்குணங்களை ஒழித்து, நல்லவனென் றியாவரும் மதிக்கத்தக்கதாகவும் நடந்துவரவேண்டியது நம்மொவ்வொருவருக்கும் கடமையாகும். இத்தகைய குணங்களையடைந்தவர்களைத்தான் ஆஸ்திகளெனப் பெரியோர்கள் நிகழ்த்தினர். இதனை,—

"இங்கற்றபயமுமெமை வழியுநல்லதிரு வொக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொல்தவறாச்செம்மையாயிருக்குநாயாரிரக்குவார்கொலைகளவிலார்."

என்னும் ஆன்றோர் வாக்குகளாலு மறியலாம். இவ்வாறான சற்குணங்கள் வாய்ப்பதற்கு இன்றியமையாச் சாதனமாயுள்ளது தெய்வபக்தியேயாம். எவ்வாறெனின், ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பிள்ளைகள் பலரும் தங்களைவெல்லாம் விசாரிக்கத்தக்க ஒருதலைவனாகிய பிதா

ஒருவனிருக்கின்றனென்றும் எண்ணம் இருந்தால்மாத்திரமே, தங்கள் மனநிறைந்திருக்கும் துர் எண்ணங்களையும் தங்களைக் கெடுக்கின்ற துர்ச்சனசகவாசத்தையும் விட்டொழிப்பார்களேயன்றி, நம்மை விசாரிப்போர் ஒருவருமில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொள்வார்களாகில்; தங்கள் மனம்போன போக்கெல்லாம் சென்று வாழ்நாளை வீணிற் கழித்து வறியவர்களாய் மடிவார்களன்றோ? அதுபோலவே கடவுள் ஒருவருண்டு, அவருடைய கட்டளைக்கு நாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்று சிந்தித்தாலன்றி நமது துர்க்குணங்களொழியாது. அவ்வண்ணம் அவருக்குவப்பாகத் தியானித்துக் கடவுள் [illegible] நமதாயுளோ மிக அற்பமாதலின், எப்போது நமக்கழிவுதித்ததோ? அதுதொடங்கியே அக்கடவுட் பத்திமையைக் கைவரவேண்டும். அப்படிக்கின்றி, இக்காலத்தவர்களே தங்கள் குடும்பங்களில் ஓர் குடும்பத்திலுள்ள ஓர் பிள்ளை கடவுட்பத்தியுடையவனாயிருக்கின், அவனைப்பார்த்து, "நீ அறிவிலியன், இன்னும் வயதேறி வயோதிகமடைந்தபிறகே கடவுட்பத்திமை புரியவேண்டும்" என்று கூறுவர். அவ்வாறு கூறுதலறியாமையே என்க. ஏனெனில், அவர்கள் வயோதிகப்பருவம் அடையும்வரையில் உயிரோடிருப்பது நிச்சயமா? அவ்வாறிருக்கினும் இப்போது தொடங்கிக் கடவுளை வழிபட்டு வருவதாற் கெடுதியென்ன? ஆதலால் இவற்றையறியாது அவ்வாறுகூறுதல் பெரும்பேதமையல்லவா? ஆனால், கடவுள் பத்தி புரிகின்றேன் என்று டம்பாகாரமாய் வெளிக்குக் காட்டிக்கொண்டு, லௌகிகவிஷயங்களிற் சோம்பியிருக்கும் சோம்பேறிப்பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கவேண்டியது அவசியமே. பூர்வகாலத்தில் மனிதர்களுக்கு அநேக ஆயிரம் வருஷக்கணக்கில் ஆயுள் நீடித்திருந்தது. யுகங்கள்தோறும் அவ்வாயுட்பிரமாணம் குறைந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது சர்வமத சம்மதம். [illegible] இரண்டாம்பாட்டன் காலந்தொடங்கிப் பார்த்து வருவோமாயின், இரண்டாம் பாட்டன் ஆயுளுக்கு நமது பாட்டன் ஆயுள் குறைந்தும், நமது பாட்டன் ஆயுளுக்கு நமது பிதா ஆயுள் குறைந்தும் வந்ததால், நமது பிதா ஆயுளுக்கு நமதாயுள் குறையும் என்பதும், நமதாயுளுக்கு நமது புத்திரன் ஆயுள் குறையுமென்பதும், நமது புத்திரன் ஆயுளுக்குப் பௌத்திரன் ஆயுள் குறையுமென்பதும் சந்தேகமறப் புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஆயுள் குறைவதற்கு அந்தந்த தேசங்களின் சீதோஷ்ண நிலைமைகள் மாறிப் பூரணங் குறைவதே காரணமென்றும், தகாதாவிதிகளை மீறி நடத்தலே காரணமென்றும் தத்துவசாஸ்திரிகள் கூறுகின்றார்கள். எதுவாயிருந்தாலுமிருக்கலாம். இவ்வளவு அற்ப ஆயுளையுடைமையினாலன்றோ? "சென்றுட்பல்பிணிச் சிற்றறிவியர்கள்" என்றும், "நீரிலெழுத்தாகும்யாக்கை" என்றும், "இக்கணமிருக்கின்றமெய்யென்ற பொய்க்கூடு இனிவருகணப்போதிலே - யிடியாதிருக்குமோவிடியுமோவென் செய்வேனென்செய்வேனிடியுமெனியான்" என்றும், "ஒருகணமும்வாழ் வதறியார்கருதுப - கோடியுமல்லபல" எனவும் கூறுகின்றனர்.

நமக்கு இச்சையை விளைக்கும் இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் இம்மூன்றும் நிலையாமையுடையன என்பதை நமது அநுபவத்தாலும் யுக்தியாலும் கரதலாமலகம்போல் அறிந்துகொண்டதுபோலவே, "நீரிற்குமிழி யிளமைநிறைசெல்வ - நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைகள் - நீரில் எழுத்தாகும்யாக்கை" எனச் சுருதியும் பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல் காட்டியிருக்கின்றன. இவ்வண்ணம் சுருதி யுக்தி அநுபவம் மூன்றுக்கு மொத்ததாயிருத்தலின், கடவுள் ஏன் இத்தகைய நிலையாமையை அமைத்திருக்கவேண்டுமென யூகிப்பது ஒவ்வொருவருடைய இன்றியமையாததாய் முடிகின்றது. அவ்வாறு யூகிக்கத்தொடங்குவோர்க்குக் கடவுள் திருவுள்ளம் ஒன்று விளங்காமற் போகாது. எங்ஙனமெனின், நமக்கின்பத்தை விளைப்பனவாக இம்மூன்றையும் நமக்கு முதலிலமைத்தது தன்னை வழிபடும்பொருட்டேயாகலின், அத்தகைய மூன்றையும் நிலையுடையனவாயமைப்பின், ஜீவர்கள் தம்மை வழிபடாரென்றும், அவ்வாறு வழிபாடற்றதுடன், இதனை யநுபவிப்பதற்காகவே தாங்கள் பிறந்திருப்பதாகக் கருதுவார்களென்றும், அவ்வாறு கருதி வாணாளை யொழித்துக்கொண்டிருப்பார்களாயினும் எக்காலத்திலேனும் மரணத்திலிருந்து வந்து சுகாவத்தையை யடையமாட்டார்களென்றும் கருதிய திருவுள்ளக்கருணையேயன்றி வேறன்றென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. ஆகையால் யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை மூன்றியல்புகளை யுணர்ந்த நாம், அவையொழிய அழிவின்றி விளங்கும் பொருளையன்றோ நாடவேண்டும். அழிவுள்ளனவென் றறிந்தும் அவற்றையே சதமென நம்பி அலமருவது அறிவீனமல்லவா? இன்னும் சர்வமதசம்மதமாக யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க "உருவெடுத்தனவொடுக்கும்" என்பதைக் கடைப்பிடித்து உருவற்றதும் அரூபமாயிருக்கும் அறிவுமயமான கடவுளைத்தான் சதா வழிபடவேண்டும். இவ்வகையான உணர்ச்சியோடு வழிபட்டு நித்திய சாம்ராச்சியத்தைப் பெறுவதற்கு, இச்சடலம் அழிவதற்கு முந்திய அதிவிரைவாய் இடைவிடாது தக்க முயற்சி புரிந்துவரல் வேண்டும். அவ்வளவு தீவிரமாய்ப் புரியவேண்டுமென்னை? நமதாயுள் நீங்குவதற்குள் சாவகாசமாய்ச் சாவதானமாய்ப் புரியலாமேயெனின், நமக்கு ஓர் நினைவுழிக் குறைந்த நேரத்திலும் குறைந்த நேரத்திற்குள் இளமையொழிந்துபோம், அந்த நேரத்திலுங் குறைந்த நேரத்திற்குள் மூப்பு வந்துவிடும், அந்த நேரத்திலுங் குறைந்த நேரத்திற்குள் மரணம் நேரும் என்பது அநுபவமாயிருத்தலின் தாமதித்திருக்கலாகாது. இக்கருத்தை யமைத்தன்றோ!—

"தோன்றழித்தோன்றி இலகுபக்கத்தும்
பம்புதச்செல்வியின் மக்கள் யாக்கைக்கு
நினைப்பினுங்கடிதே யிளமைநீக்கம்
அதனினுங்கடிதே மூப்பின்றொடர்ச்சி
யதனினுங்கடிதே கதுமென மரணம்" என்றும்,

"நின்றனநின்றன நில்லாவெனவுணர்ந்
தொன்றினவொன்றின வல்லே செயிற்செய்க
சென்றதுசென்றது வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்ததுவந்தது கூற்று" என்றும்,

"உலகத்தீரோ உலகத்தீரோ
நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்து
சாற்றக்கேண்மின் சாற்றக்கேண்மின்
மனிதர்க்குவயது நூறல்லதில்லை
அதிலோ பாதி யிரவினிலொழியும்
ஊட்டியவிளமையா லொழிந்ததிற்கு
பக்கையிளமையி னைம்மூன்று நீக்கு
எழுபதுபோக நீக்கிருப்பனமுப்பதே - அவற்றுள்
இன்புறுநாளுஞ் சிலவே அதாஅன்று
துன்புறுநாளுஞ் சிலவேயாதலாற்
பெருக்காறொத்தது செல்வம்பெருக்காற்
றிடிகரையொத்த திளமையிடிகரை
வாழ்மரமொத்தது வாணாளாதலா
லொன்றேசெய்யவும் வேண்டுமொன்றும்
நன்றேசெய்யவும் வேண்டுமின்னும்
இன்றேசெய்யவும் வேண்டுமின்னு
மின்னேசெய்யவும் வேண்டுமின்னே
னெழுநாளை யென்பீராகில்
நமனுடைமுறைநா ளாவதறியீர்
நம்முடைமுறைநா ளாவதறியீர்
சொற்றோ பிறுங் கூற்றுவனருவா
னப்போதக் கூற்றுவன் றன்னைப்
போற்றவும்போகான் பொருள்கொடுப்போகான்
சாற்றவும்போகான் றமரொடும்போகா
னல்லாமொன்று நல்குரவுடையான்
நீயாதொன்றுஞ் செய்யதொன்றுந்
தரியாதொருகணந் தருகுவனென்" என்றும், இன்னும் —

"பூதல வாழ்வெல்லாம் பொய்யே - இங்கே
ஏதுமில்லாம லிறப்பது மெய்யே
எத்தனை பேர்புவி யாண்டார்? - முன்னே
அத்தனைபேர்களும் நையவே! மாண்டார்
பாட்டனார் பூட்டனார் எங்கே? - போக
மாட்டோமென்றனு மரணமும் பக்கே
பூமியே நாடக சாலை - இதில்
சாமிதந்தாரே சகலர்க்கும் வேலை —

வாவென்றழைத்தவன்கை யோலை - வந்தால்
கோவென்றழுதாலுங் கூடுமோ மேலை
ஆவி யென்பதொரு மூச்சு - இது
மேவியொடுங்கினால் வேறென்ன பேச்சு?
எட்டிப்போ! போவென்னும் வீடு - கையை
கொட்டி வா, வா, வென்றழைக்கும் [illegible] காடு
பாழுடல் மாமிச மூட்டை - இது
வீழப்பலஜெந்து வருந்தல் வேட்டை
கும்பி யுடல்புழு [illegible] யோட்டம் - இதை
நம்பியிருக்குமே நாய்நரிக் கூட்டம்
தங்கமும் வெள்ளியு மண்ணே - உன்றீம்
மங்காதமோக்ஷத்தின் வாழ்வைநீ யெண்ணே
தனமிருந் தாலிற வாமோ? - நாங்கும்
கனவிற்கண்டவாழைக் காய்கறிக் காமோ?
இலைபோல வயிறொரு சாணே - பொருள்
மலைமலையாய்ச்சேர்த்து வைக்குதல் வீணே
நவமணி பலவகைக் கல்லே - இந்தப்
புவனசுகங்களெல் லாஞ்சிறு புல்லே
ஆஸ்தியுங் கூட [illegible] வராதே - கட்டிக்
காத்திருந்தாலுமுன் கையில் விராதே
உண்பது காற்படி [illegible] பூதம்
என்பதுபோல்வேலி யெனிரு நாறு
இருக்கு மிடமுழந் தானே [illegible]
தெருக்களினும்பல வீதெ ளோனே?
பிழைப்புக்குரிய பிண்டந் தண்டம் - அன்றிப்
பழிப்புக்கிடமல்லவோ பலபல பண்டம்?
நகையில்லாக் காதுகே ளாதோ? - பல
வகைபட்டில்லாவுடல் வளர்ந்துநீ ளாதோ
குச்சுவீட் டின்பங்காட் டாதோ? - பெரு
மச்சுவீட்டிலே துன்பம் வரமாட் டாதோ?
பணங்கண்டால் நமனஞ்சு வானோ? - நல்ல
குணமாகப்பணக்கார ருடன்கொஞ்சு வானோ?
தோலுமெலும்புஞ் சரீரம்? - இதை
மேலேமினுக்குவ தாலென்ன சாரம்?
செட்டிதட்டான் செக்கா ளேலே - வந்த
ஒட்டழகன்றிருடர்களு மெல்லாந் தோலே
நித்தியுங் கட்டுமோ வாழ்த்து - பய
பத்தியுடனேபணிந் துன்னைத் தாழ்த்து
தாயதே வாலயம் நாடு - பின்னை
[illegible] தவைதுபோற் சாமியைத் தேடு

கர்த்தாவை மறக்குதல் தாழ்வு - நாளை
செத்தால்தெரியுமே செட்டியார் வாழ்வு
எண்ணவொண்ணு வுப காரம் - செய்த
புண்ணியமூர்த்திக்கு புரிநமஸ் காரம்
உலகெல்லாம் பட்டமாண் டாலும் - தெய்வ
பலமில்லார்க்கில்லையே பாக்யமெய்க் காலும்
தலைமேலே மலைவிழுந் தாலும் - தெய்வ
பலமுடையார்க்குண்டோ பயமெய்துங் காலும்
உடலுயிர் பலபல உடைமை - எல்லாம்
திடமுடனீந்தோனைச் சேவித்தல் கடமை
பரவஸ் தமாகவுள் ளுருகு - ஐயன்
திருவருள்நினைந்துநீ இனங்கண்ணீர் பெருகு
குதான மாயப்பிர பஞ்சம் - இதில்
நாதனல்லாது நமக்குண்டோ தஞ்சம்
முன்னம் பொருளெல்லாந் தந்து - பின்பு
தன்னையுந்தந்தவன் தாள்தொழ முந்து
மாதா, பிதா, குரு தெய்வம் - ஆன
நாதனார்கைவிடில் நாமென்ன செய்வம்
அக்கசாகரந் சமு சாரம் - கரை
பக்கமேறிடப்பரன் பாதமா தாரம்
நினைவிட் டாற்கெடும் மீனே - சக
மனைவிட்டால்நமக் கார்துணை? மகனே
நாஞ்செய்வ தெல்லாம் விகாரம் - கர்த்தர்
தாஞ்செய்வதெல்லாந் தருமுப காரம்
தேவனை நினையாத வுள்ளம் - பெரும்
பாவமும்பழிகளும் படிந்திடும் பள்ளம்
ஈசனைப் போற்றுத வாயே - ஒரு
காசுக்குதவாக் கசப்பெட்டிக் காயே
சத்திய மார்க்கத்தைக் கூடு - தெய்வ
பத்தியேபாக்கியம் பந்தயம் போடு
ஜெபமின்றி நீபடுக் காதே - நாளும்
ஜெபமின்றியொருவேலை நீதொடுக் காதே" என்று ஆன்றோர் பலருங் கூறியுள்ளார். இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் உய்த்துணர்தல் நாம் இப்பேருலகிற் பிறந்ததும், நிலையாமையுற்ற சரீராதிகளைப் பெற்றதும், கடவுளை நினைத் தியானித்து வழிபடற்கென்றே மகிமையிலக்காக விளங்குமாறன்றோ.

இம்மட்டும் இந்நூல் அதிகாரங்கடோறும் கூறிவந்த ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் நன்குணர்ந்த உத்தமர்கள் குற்றமுள்ளனவும்

குப்பையிற் கிடந்த புராணமற் றுணமென்னுங் குன்றேறிக் கோடி சூரியோதயம்போன்று விளங்குவார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆயின் இதுகாறும் நம்முன்னோர்கள் நூல்களிற் கூறப்படாத அருமையான நீதிகளை யமைத்திருக்கின்றதோவெனின், அப்படியல்ல, நமது முன்னோர்கள் பெரும்பாலும் கூறியவை யனைத்தும் அருஞ்செய்யுட் பிரயோகமா யமைந்திருத்தலின், அத்தகைய செய்யுள்களுக் கருத்தமறியத்தக்க விதிஞர்கட்கு அரும்பயனளிக்கத்தக்கதாயிருந் தவினும், இத்தகைய வசனநடையிலோர் நூல் இல்லாதிருப்பதா லும், இது பெண்டிராதி பாலர் பரியந்தம் அதிசுலபத்தி லறிந்துகொள்ளக்கூடியதென்பதே. அந்நூல்களுளில்லாதன விதிலிருக்கின் றனவோவென்னுங் கேள்வி, இந்நூ லக்குமாத்திரமேயல்ல இதற்கு முன்னுள்ள நூல்களுக்குமேறும். அப்படியல்லவென்று அந்நூல்களிற் கூறாத விஷயங்களை யெடுத்துக்கூறினும் ஆன்றோர் பிரமாணமில்லா வழி யவலமாம். ஆகலின் மேற்கூறிய கேள்வி வீண்கேள்வியென்பதை விவேகிகளறியாமற்போகார்கள். தமிழ்வழங்குந் தேசத்துள்ள கல்வியறிவிற் குறைந்த அருஞ்செய்யுட் கருத்தமறியாப் பாமரர்களின் தொகை பல்லாயிரங்கோடியாகலின், இன்னும் எத்தனைபேர் எத்தனைகாலம் எத்தனை எத்தனைவிதமாக நூல்களியற்றினும் அத்தனையும் பிரயோஜனமாகுமேயல்லது வீணாகா. இவையனைத்தையு முணர்ந்து, கற்றுவல்லோராயுள்ளார், இன்னும் அத்தியாவசியமான அரிய நூல்களை இவ்வாறு வசனநடையாயெழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவது பெரும்புண்ணியமும், ஜீவகாருண்யமுமேயாம். அவ்வாறல்லாதார், இவ்வாறுள்ள நூல்களைத் தாங்களாகவேனும் பிறரைக்கொண்டேனும் வாசித்துணர்ந்து இதிற்கூறும் அரிய விதிகளை யனுசரித்து நடந்து, அருட்கடலாகிய ஆண்டவன் பத்திமையை அனவரதமும் மறவாது சிந்தித்து இகபரங்களிற் சுகமாய் வாழ்ந்துவரவேண்டும்.—சுபம், சுபம், சுபம்.

வாழி.

வாழ்க வையகம் வாழ்கநன் மானிடர்
வாழ்க சீவர்கள் வாழ்க மறைவிதி
வாழ்க மன்னவன் வாழ்க பெரியவர்
வாழ்க நன்னெறி வாழ்க வினைத்துறையே.

குடும்பஸம்ரக்ஷணி
முற்றிற்று.

முக்கியாம்ஸங்களின்
அட்டவணை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	அ	
௧	அதிநாரக்கடன்	௨௫0
௨	அந்தியகாலம்	௪0௧
௩	அலெக்ஸாண்டரும் அவர் அன்னையும்	௨0
௪	அறிவின்பயன்	௩0
௫	அனப்யாஸும் அம்பிகோமனஸும்	௨௫
	ஆ	
௬	ஆண்சிசுவின் சின்னங்கள்	௩௮௫
௭	ஆஸ்திரியாதேசத்துச் சக்ரவர்த்தியும் எளியவையனும் ...	௨௫
	இ	
௮	இருமல், கஷ்டசுவாசம், விப்புருதி, கருக்கு முதலியவைகளுக்கு வெந்நீர் ஒத்தடம் ...	௧௪௫
௯	இலங்கைப்பெண்கள்	[illegible]
௧0	இலங்கைக்கனி	[illegible]
௧௧	இல்வாழ்க்கை	[illegible]
௧௨	இன்ஸால்வென்ட் ஆக்ட்	௨௫௧
	ஏ	
௧௩	எல்லாமறிந்தவரும் ஒன்றுமறியாதவருமில்லை ...	௨௧௫
௧௪	எஜமானனும் அவன் நாயும்	௩௯
	ஒ	
௧௫	ஒட்டோமொட்டி விஷவியாதிகளைப்பற்றியது ...	௧௭௯
௧௬	ஒரு மருமகளுடைய பரிதாபநிலைமை	௩௫௪
	க	
௧௭	கடவுள்	௨௩௧
௧௮	கடவுள்துதி	௧
௧௯	கடன்	௨௪௯
௨0	கடனால் வரும் தீமைகள்	௨௫௯
௨௧	கடன் தீர்க்கும் உபாயம்	௨௫௮
௨௨	கடன்படுவதற்குக்காரணம்	௨௫௨
௨௩	கணவன் மனைவிக்கு நடத்தும் முறைமை ...	௩௨௭
௨௪	கரிவாயு	௧௯௩
௨௫	கர்ப்பம்	௩௮௪
௨௬	கர்ப்பகாலத்தில் காணும் வியாதிகள்	௩௮௮
௨௭	கர்ப்பிணிகள் மன ஆறுதலாயிருக்கவேண்டும் ...	௩௮௭
௨௮	கர்ப்பச்சின்னங்கள்	௩௮௪
௨௯	கர்ப்பத்தில் சுமாரித்த சின்னங்கள்	௩௮௯
௩0	கர்ப்பஸ்திரீகள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் ...	௩௮௯
௩௧	கல்யாணம்	[illegible]
௩௨	கல்யாணச்செலவு	[illegible]

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
ஙங	கல்யாணஞ் செய்யும் காலம்	ஙகங
ஙச	கல்வி	எஅ
ஙரு	கல்வி கற்பிக்குங்காலம்	அங
ஙசா	கல்விப்பயிற்சியற்ற கல்வன் தந்திரம்	கஉக
ஙஎ	கல்வியற்ற ஓர் உழவன்	கஙங
ஙஅ	கல்வியும் ஒழுக்கமும்	க00
ஙகூ	கல்வியும் செல்வமும்	க0ச
ச0	கல்லாமை	ககக
சக	களவு	கஙங
சஉ	கள்	ககூஎ
சங	கற்பலங்காரியின் சரித்திரம்...	ஙசரு
சச	கற்பு	ஙஙசா
	கா	
சரு	காமம்	உ0ரு
சசா	காலதைப்புக்குச் சிகிச்சை	ஙஅஅ
சஎ	காலத்தை வீண்போக்காமை...	உசாச
	கு	
[illegible]	குடும்பம்	உ[illegible]
[illegible]	குடும்பங்களில் விளையும் கலகம்	ஙசா[illegible]
ரு0	குவின்றஸ் என்பவரும் அவர் குமாரனும்	உ[illegible]
ருக	குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கத் தகாதகாலம் ...	ஙகூச
ருஉ	குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தல்	ஙகக
ருங	குறிப்பு	உகக
	கூ	
ருச	கூந்தல் பரிமளாரம்பம்	கசக
	கெ	
ருரு	கெங்காமணிவிந்தை	ஙஎ[illegible]
ருசா	கெடுவான் கேடுநினைப்பான்	உஙரு
ருஎ	கெட்டமனைவி	ஙஎச
	கே	
ருஅ	கேள்வி	கஎ
	கை	
ருகூ	கைம்பெண்	ஙகஎ
	கொ	
சா0	கொலை	[illegible]அ
	கோ	
சாக	கோபம்	கஎ[illegible]
	ச	
சாஉ	ச[illegible]சம்மதம்...	ஙஉ[illegible]
சாங	ச[illegible]பாகம்	ங[illegible]
சாச	ச[illegible]போககாலம்	ஙஉரு
சாரு	ச[illegible]போகத்தின் பிரமாணம்	ஙஉக
சாசா	ச[illegible]ப்புத்திரர்கள் சரித்திரம்	கஎ

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	சா	
சாஎ	சாலிக்கெனும் திருமகன்	உஅச
	சி	
சாஅ	சிசுக்களுக்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் தாயும் மூர்ச்சை, ஜன்னி, வலி முதலியவைகளுக்கு ...	கசங
சாகூ	சில மாமிமாரால் மருமகளுக்கு நேரும் பெருங்கஷ்டம்	ஙருங
எ0	சில்லறைச்சடங்குகள்	உருரு
	சு	
எக	சுகந்தஸ்நானப்பொடி	கசஅ
எஉ	சுகாதாரம்	கஉஎ
எங	சுத்தாஞ்சலேபியம்	கசாக
எச	சுறுசுறுப்பும் தவளையும்	உகஎ
எரு	சுந்தரஜலம்	கச0
	சூ	
எசா	சூதாடல்	உருங
	செ	
எஎ	செட்டு	உஎக
எஅ	செல்வத்திலும் அறிவே சிறந்தது	[illegible]0[illegible]
	சோ	
எகூ	சோம்பல்...	உரு[illegible]
	த	
அ0	தண்ணீரில் அமிழ்ந்ததனால் பிரக்ஞையற்றுக்கிடப்பதற்குச் சிகிச்சை ...	க[illegible]க
அக	தண்ணீரில் விழுந்தவன் தப்பித்துக்கொள்ளும் வகை ...	க[illegible]க
அஉ	தண்ணீர்	கஙஅ
அங	தண்ணீரின் பிரயோசனம்	கஙங
அச	தந்தவியாதிகளைத் தீர்க்கும் தசனப்பொடி	கசாக
அரு	தந்தைசெய்நன்றி	ரு
அசா	தனங்களில் பால்கட்டிக்கொண்டால் [illegible]க்கச்சிகிச்சை	ஙகரு
அஎ	தனயனுக்கு ஒழுக்கம் கற்பிக்காமை[illegible] தந்தையர் [illegible]புத்ததை ...	கஎ
	தா	
அஅ	தாசிகமனம்	உரு[illegible]
அகூ	தாய்செய்நன்றி	உ
கூ0	தாய்தந்தையர்க்கிணங்கிச் சால்தனயன் அ[illegible]மடைந்தது	ங0
கூக	தாய்தந்தையரின் பரிபாலனம்	ரு
கூஉ	தாய் பிள்ளைப்பெற்றால் அடையும் கஷ்டமும், பின் பிள்ளையைக் காப்பாற்றும் இடர்ப்பாடும் ...	உ
கூங	தாக்ஷணியக்கடன்	உரு0
	தி	
கூச	திருவிசாரித்தல்	ஙஉ[illegible]
	தீ	
கூரு	தீக்காத்தமுள்ள விதைவராமற் காக்கும் முறை ...	ககச
கூசா	தீப்புதத்திரியப்பு	உ[illegible]

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	தே	
௯௭	தேகமுயற்சி	௧௮௩
	தொ	
௯௮	தொண்டைப்புண்ணுக்கு	௧௪௫
	ந	
௯௯	நகைசெய்தல்	௨௫௫
௧௦௦	நபிமுஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய வாக்கியம் ...	௧௦
௧௦௧	நல்லறிவே எல்லாநன்மைக்கும் காரணம்	௧௪௦
௧௦௨	நன்மை விளைத்தால் நன்மை விளையும்	௨௯௮
௧௦௩	நன்றிமறவாச்சிங்கம்	௩௯
௧௦௪	நன்றிமறவாதநாய்	௩௭
௧௦௫	நன்றிமறப்போர் நடையுடையார்	௪௨
	நா	
௧௦௬	நாத்திமுதலியோர் மருமகளை நடத்தல்	௩௫௪
	நி	
௧௦௭	நித்திரை	௧௭௧
	நீ	
௧௦௮	நீர்க்கட்டுக்கு	[illegible]
	நெ	
௧௦௯	நெஞ்செரிவு புளியேப்பத்திற்கு	௩௮௪
	ப	
௧௧௦	பரோபகாரம்	௨௭௯
௧௧௧	பல்நோய்க்கு	௩௮௪
	பா	
௧௧௨	பாலில்லாக்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் வகை ...	௩௯௧
௧௧௩	பால் கொடுக்குங் காலத்தில் சம்போகம்	௩௯௫
௧௧௪	பால் கொடுக்கும் மாது மணம்மறுக்கவேண்டும் ...	௩௯௯
௧௧௫	பால் கொடுக்கும் காலமும் நிர்ணயமும்	௩௯௬
௧௧௬	பால் விசேஷமாய்ச் சுரப்பிக்கச் சிகிச்சை ...	௩௯௫
௧௧௭	பாவம்	௧௮௪
	பி	
௧௧௮	பிள்ளைப்பிறப்பு	௨௫௩
௧௧௯	பிரசவித்த குழந்தைக்குச் செய்யும் பக்குவம் ...	௩௭௦
௧௨௦	பிரசவித்த ஸ்திரீகளுக்குவேண்டிய விதம் ...	[illegible]
௧௨௧	பிராணவாயுவும் வைனவாயுவும்	[illegible]
௧௨௨	பிள்ளைகளின் அரப்பியாசத்தை ஒழித்தல் ...	[illegible]
௧௨௩	பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கும் ஸ்திரீ அநுசரிக்கவேண்டிய ஒழுங்கு ...	௩௯௨
	பு	
௧௨௪	புருஷனுக்குப் பெண்கொடுக்க யோசித்தல் ...	௩௨௧
௧௨௫	புருஷனுக்குப் பெண்பார்த்தல்	௩௨௩
௧௨௬	புருஷனை விபசாரத்தைவிட்டு நீக்கிய மனைவி ...	௩௪௧

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	பெ	
௧௨௭	பெண்பிள்ளைகளைப்பயிற்றும் முறை	[illegible]
௧௨௮	பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பயிற்றும் முறைமை ...	௩௩
	பே	
௧௨௯	பேராசையுள்ள ஒரு அரசன்	௨௩௫
௧௩௦	பேருண்டியின்பீடை	௧௫௮
	பொ	
௧௩௧	பொய்	௧௮௩
௧௩௨	பொய்யாற்றுக்கம்பமாம் என்பதற்கு உதாரணம் ...	௧௮௫
௧௩௩	பொருளீட்டல்	௨௩௩
	போ	
௧௩௪	போஜனம்	௧௫௩
	ப்	
௧௩௫	ப்ரடாரிக்சக்ரவர்த்தியும் உழவாளியும்	௧௭
௧௩௬	ப்ரஷ்யா சக்ரவர்த்தியும் வேலைக்காரனும்	௧௯
	ம	
௧௩௭	மகன் தந்தைக்குக்காட்டிய நல்லொழுக்கம் ...	௨௭
௧௩௮	மகாபண்டிதனை சிறுபிள்ளைவென்றது	௨௧௭
௧௩௯	மந்திரியும் சேவகனும்	[illegible]
௧௪௦	மறுமணம்	[illegible]
	மா	
௧௪௧	மாணுக்கர் ஒழுக்கம்	[illegible]
௧௪௨	மாமன் மைத்தார் கொழுநன் நாத்தி முதலியோர்களுக்கு நடக்கும் முறைமை ...	[illegible]
௧௪௩	மாமிக்கு மருமகள் நடந்துகொள்ளும் முறைமை ...	௩௪௩
௧௪௪	மாமி மருமகளை நடத்தும் முறைமை	௩௫௧
	மு	
௧௪௫	முதலையும் முனிவனும்	௧௮௫
௧௪௬	முயற்சி	௨௭௭
௧௪௭	முலைப்புண் ஆறுவதற்குச் சிகிச்சை	௩௯௫
௧௪௮	முஹம்மதிய வேதக்கட்டளைகளில் மாதாபிதாக்களை வழிபடவேண்டியவைகளுட... ...	௧௦
	மூ	
௧௪௯	மூடத்தந்தையும் அவன் தனயர்களும்	௨௧
௧௫௦	மூன்றுசகோதரர்	[illegible]
	யா	
௧௫௧	யாசகக்கடன்	௨௫௦
	லௌ	
௧௫௨	லௌகிகதந்திரம்	௧௧௭
	வ	
௧௫௩	வட்டி	௨௫௯
௧௫௪	வதனகாந்தியில்லை	௧௭௪
௧௫௫	வயதுசென்றவர்களுக்கு காணும் அசதிஜன்னி சித்தப்பிரமை முதலியவைகட்கு ...	௧௭௨

முக்கியாம்சவுட்பிரிவின் அட்டவணை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	வ	
கடுசு	வற்கு மேற்பட்ட செலவு	உ௬உ
[illegible]	வர்த்தகரும் புலவரும்	கக
கடுஅ	வலியவரும் கடன்	உ௬க
கடுகூ	வழக்கம்	கரு
க௬0	வறுமை மிகக்கொடிது	உ௪௬
	வா	
க௬க	வாக்கிற்கு	௩அஅ
க௬உ	வாந்திபேதிக்கு	க௪௪
க௬௩	வாயு	கநக
க௬௪	வாழி	
	... ...	௪௯0
	வி	
க௬௫	விபசாரம்...	௩எக
க௬௬	விவாகமுகூர்த்தம்	௩௨௩
	வீ	
க௬எ	வீடுகட்ட வேண்டிய இடம்	கஎ௩
க௬அ	வீட்டிற்குள் எப்போதும் சுத்தமான ஆகாயம் வியாபிக்கச்செய்யும் முறை ...	க௬உ
	ஜ	
க௬௯	ஜுரங்கள்	க௪க
கஎ0	ஜலத்தை அமிர்தமாக்கும் முறைகள்	க௪உ
கஎக	ஜலவாயு	க௩௩
கஎஉ	ஜீரணசக்தி	கசுக
	ஜெ	
கஎ௩	ஜெர்மனி தேசத்துச் சக்கரவர்த்தியும் ஆடுமேய்க்கும் சிறுவனும் ...	உ௪௯
	ஸ்	
கஎ௪	ஸ்திரீகள்	௩0௯
கஎ௫	ஸ்நாநம்	க௪௯
	ஹ	
கஎ௬	ஹஸரத் அபூபக்கர் ஸித்தீக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு...	கக
கஎஎ	ஹஸரத் அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு	க௩
கஎஅ	ஹஸரத் உமர்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ...	கஉ
கஎ௯	ஹஸரத் உஸ்மான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ...	க௩
கஅ0	ஹஸரத் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களும் கசாயிக்காரனும் ...	கச

இவ்வட்டவணை முற்றிற்று.

TAMIL ... ACC. 5190